STEPHEN KING

AL ŞAPTELEA VOLUM AL SERIEI

TURNUL ÎNTUNECAT

TURNUL ÎNTUNECAT

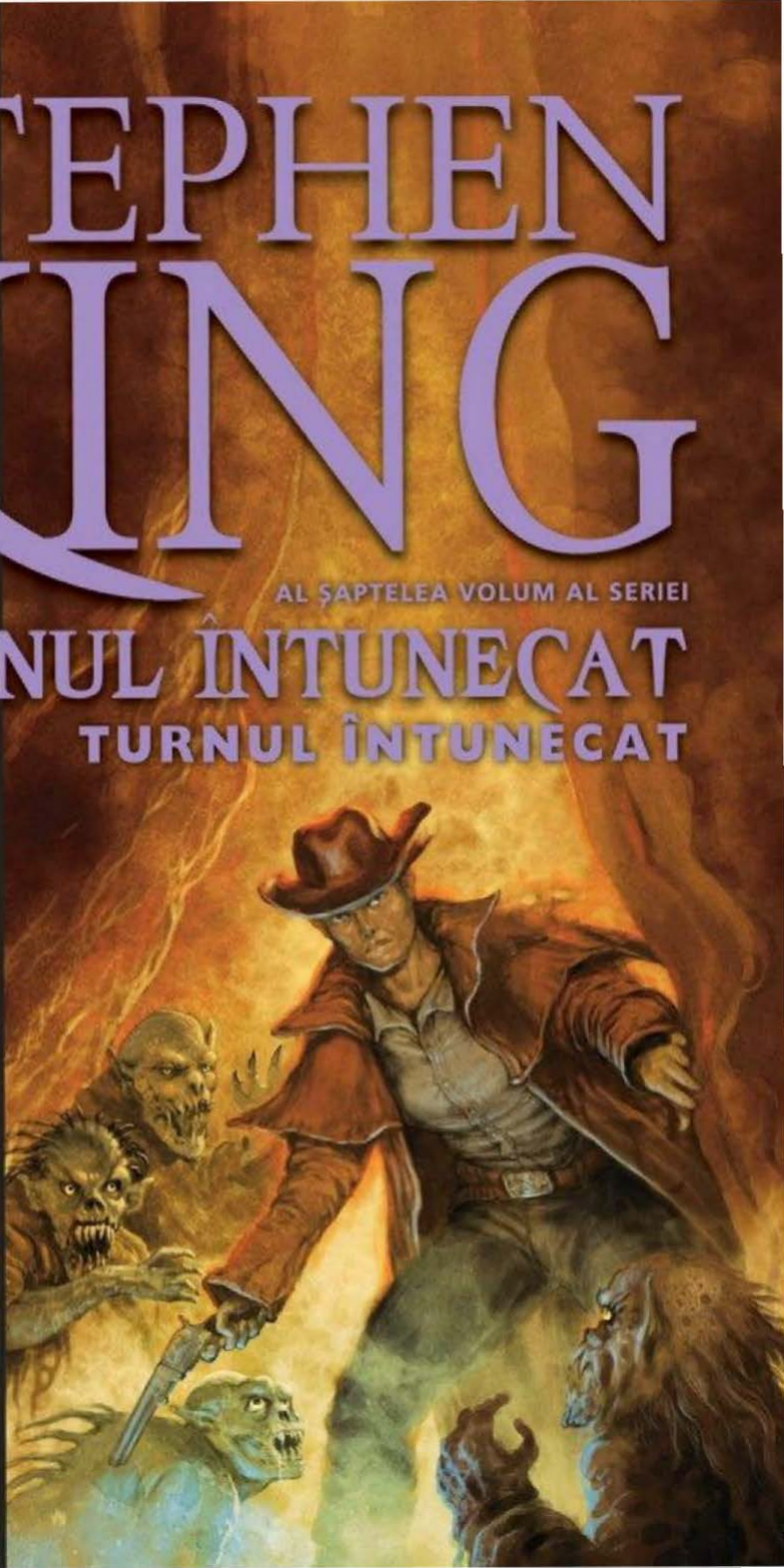

NEMIRA

STEPHEN
KING

TURNUL ÎNTUNECAT

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN
KING

TURNUL ÎNTUNECAT

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

Coperta: Alexandru CSUKOR
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Turnul întunecat / Stephen King; trad.: Ruxandra Toma. -
București: Nemira Publishing House, 2015
ISBN 978-606-579-895-3

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
THE DARK TOWER VII: THE DARK TOWER
Copyright © 2009 by Stephen King

„BAD COMPANY", by Paul Bernard Rodgers, Simon F. Kirke
© 1974 (renewed) WB MUSIC CORP. and BADCO MUSIC INC.
All Rights Reserved. Used by Permission.
Warner Bros. Publications U.S. Inc., Miami, Florida 33014

Lyric excerpt from „Hurt" written by Trent Reznor,
copyright 1994 Leaving Hope Music/TVT Music, Inc.
Administered by Leaving Hope Music, Inc.
All Rights Reserved. Reprinted by permission.

„THE LION SLEEPS TONIGHT" by George David Weiss, Luigi Creatore, and Hugo Peretti
© 1961, Renewed Abilene Music, Inc.
Permission secured. All Rights Reserved.

© Nemira, 2015

Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-895-3

Este mut acela care vorbește fără să asculte.

De aceea, ție, Cititor Fidel, îți dedic această ultimă carte din ciclul Turnului Întunecat.

Zile lungi și nopți senine îți doresc.

„Auzul nu-l vestea? Când au sunat
Ca niște clopote-n a mea ureche
Numele-învinșilor din vremea veche?
Putere-aveau, curaj neîntinat,
Noroc – și, după ani, i-a terminat,
Pe loc, o-nfrângere fără pereche.

Pe deal stăteau, umplându-i pantele.
Și mă zăreau, trup viu trecut prin sita
Ultimei priviri. Iar cornu-mi vestit-a,
Neînfricat, prin foc când înfrântele
Chipuri recunoscut-am: „Infantele
Roland la Turnu-ntunecat sosit-a."

ROBERT BROWNING,
Infantele Roland la Turnu-ntunecat Sosit-a

„Cu un pistol în mână
m-am născut.
Și în ultima mea clipă
gloanțe voi scuipa."

BAD COMPANY

„Ce s-a ales de mine?
Bunul meu prieten,
Toți camarazii mei
Într-un final se sting.
Te-aș pune stăpân
Peste imperiul meu de noroi.
Te voi dezamăgi
Îți voi face rău."

TRENT REZNOR

19

99

REPRODUCERE

REVELAȚIE

REDEMPȚIUNE

REÎNCEPERE

PARTEA ÎNTÂI

MICUȚUL REGE SÂNGERIU

DAN-TETE[1]

[1] *Dan-tete* (în Limba Nobilă) – „micul mântuitor", „puiul de zeu" (n. tr.).

I

CALLAHAN ŞI VAMPIRII

1

Odată ca niciodată, părintele Don Callahan fusese preotul catolic al unui orăşel pe nume Salem's Lot, orăşel care acum nu se mai găsea pe nicio hartă. Dar nu-i mai păsa. Asemenea concepte cum ar fi realitatea încetaseră să mai aibă vreo semnificaţie pentru el.

Acest fost preot ţinea acum în mână un obiect păgân: o ţestoasă din fildeş. Cu toate că avea o fisură aproape invizibilă pe nas şi o zgârietură minusculă, în formă de semn de întrebare, pe carapace, figurina era incredibil de frumoasă.

Frumoasă şi *puternică*. Îi simţea puterea vibrându-i în mână ca un curent electric.

– Ce minunată este! şopti el băiatului de alături. Este Ţestoasa Maturin? Ea este, nu-i aşa?

Băiatul de lângă Părinte era Jake Chambers, care făcuse un ocol foarte mare ca să ajungă iarăşi în apropiere de locul din Manhattan unde începuse aventura vieţii lui.

– Nu ştiu, spuse el. Probabil. Ea îi zice *sköldpadda* şi s-ar putea să ne fie de mare ajutor, dar nu-i poate ucide pe casapii care ne aşteaptă înăuntru.

Făcu un semn cu capul spre Restaurantul Dixie Pig, neştiind nici el dacă la Susannah ori la Mia se referise atunci când folosise pronumele feminin *ea*. Odată ar fi spus că nici nu contează din moment ce aceste femei erau atât de strâns legate între ele. Însă acum i se părea că are importanţă, ori va avea în curând.

– Vrei? îl întrebă Jake pe Părinte. Adică: *Vrei să le ţii piept? Vrei să lupţi? Vrei să-i ucizi?*

– O, da, răspunse Callahan cu un calm infinit.

Puse în buzunarul cămăşii ţestoasa din fildeş, cu ochii ei bătrâni şi înţelepţi şi carapacea zgâriată, alături de gloanţele de rezervă, apoi se bătu uşor pe piept, ca pentru a se asigura că măiastra figurină e în siguranţă.

– Am să trag până rămân fără gloanţe sau până mor. Şi dacă rămân fără gloanţe înainte să mor, atunci am să le dau în cap cu... cu patul pistolului.

Ezitarea a fost atât de scurtă, încât Jake nici măcar nu o sesiză. Dar în pauza aceea de o fracţiune de secundă, Albul îi vorbi Părintelui Callahan. Cunoştea de demult, încă din copilărie, forţa aceasta elementară, cu toate că au fost câţiva ani pe drumul vieţii lui când îi slăbise, iar apoi îşi pierduse complet credinţa în ea. Zilele acelea erau acum apuse, Albul era din nou al lui şi el îi mulţumea Domnului.

Jake dădea din cap, spunând ceva ce Callahan nu auzea. Şi nu auzea pentru că nu conta ce spunea Jake. *Conta* numai ce spunea cealaltă voce – voce a ceva

(Gan)

poate prea nemărginit pentru a fi numit Dumnezeu.

Băiatul trebuie să meargă mai departe, îi spunea vocea aceasta. *Indiferent ce se va întâmpla aici, oricum va fi să fie, băiatul trebuie să meargă mai departe. Rolul tău se apropie de sfârşit. Al lui încă nu.*

Trecură pe lângă anunţul de pe trepiedul metalic (**ÎNCHIS PENTRU EVENIMENT PRIVAT**) cu Ete, remarcabilul prieten al lui Jake, între ei. Micuţul ţinea semeţ capul în sus, iar pe botic îi îngheţase un rânjet foarte colţos. Când ajunseră pe ultima treaptă, Jake băgă mâna în traista din papură împletită, adusă din Calla Bryn Sturgis de Susannah-Mio, şi luă de acolo două farfurii – două 'Rize. Le ciocni una de alta, mulţumit de sunetul sinistru pe care îl scoaseră. Apoi îl îndemnă pe Callahan:

– Acum și tu.

Callahan ridică Rugerul, adus de Jake din Calla New York, iar acum înapoiat la locul de baștină; viața este o roată și noi toți îi mulțumim foarte frumos. O clipă Părintele ținu țeava pistolului lângă obrazul drept, aidoma unui duelist. Apoi își atinse buzunarul de la piept, umflat de greutatea gloanțelor și a țestoasei. *Sköldpadda.*

Jake făcu un semn de aprobare din cap.

– Odată intrați, stăm împreună. Mereu împreună, cu Ete între noi. La trei. Și, odată porniți, nu ne oprim decât morți.

– Nu ne oprim.

– Așa. Gata?

– Da. Dumnezeu te iubește, băiete.

– Și pe tine, Părinte. Unu... doi... *trei.*

Jake deschise ușa și pătrunseră toți trei în penumbra și mirosul dulce-picant al fripturii de porc dinăuntru.

2

Jake porni spre ceea ce el considera a fi moarte sigură, cu gândul la două lucruri pe care i le spusese Roland Deschain, adevăratul lui tată. *Bătăliile care durează cinci minute țes legende ce trăiesc o mie de ani.* Și *Nu trebuie să mori fericit atunci când îți va suna ceasul, dar trebuie să mori împăcat că ți-ai trăit traiul de la început și până la sfârșit, slujindu-l mereu pe ka.*

Iar Jake Chambers cercetă Dixie Pig cu mintea împăcată.

3

Și limpede. Simțurile îi erau într-atât de ascuțite că simțea nu doar mirosul cărnii prăjite, ci și al rozmarinului cu care fusese condimentată; auzea nu doar

ritmul calm al respirației sale, ci și murmurul dulce al sângelui care i se suia la creier pe o parte a gâtului și cobora spre inimă pe latura cealaltă.

Își aminti și că Roland obișnuia să spună că și cea mai scurtă bătălie, măsurată de la primul glonț tras până la ultimul trup doborât, durează infinit mai mult pentru cei care iau parte la ea. Și timpul deveni elastic, întinzându-se până la dispariție. Jake dăduse din cap ca și cum ar fi înțeles.

Însă de-abia acum înțelese cu adevărat.

Primul lui gând fu acela că dușmanii erau mulți – mult, mult prea mulți. Estimă că erau cam o sută, majoritatea fiind din categoria celor pe care Părintele Callahan îi numea „căutători". (Erau și „căutătoare", dar Jake era convins că principiul era același.) Răspândiți printre acești *folken* căutători – dar mult mai slabi decât ei, unii chiar ascuțiți ca niște florete de scrimă, cu tenul de culoarea cenușii și trupurile învăluite în aure de un albastru estompat – probabil că erau acei vampiri despre care auzise.

Ete stătea lipit de piciorul lui Jake, cu o expresie sumbră pe mutrița isteață, scâncind încetișor.

Mirosul acela de prăjeală care se revărsa în valuri peste ei nu era miros de carne de porc.

4

Trei metri între noi, atât, Părinte – așa îi zisese Jake afară, pe trotuar; iar acum, pe când se apropiau de estrada șefului de sală, Callahan se deplasă spre dreapta lui Jake, lăsând distanța aceasta între ei.

Jake îi mai spusese să strige cât de tare e în stare și cât de mult e în stare, iar Callahan tocmai căscase gura ca să dea drumul la strigătele acelea, când Albul îi vorbi din nou. Un singur cuvânt, dar mai mult decât suficient.

Sköldpadda.

Callahan tot mai ținea țeava Rugerului aproape de obrazul drept. Acum vârî mâna stângă în buzunarul cămășii. Maniera în care percepea scena desfășurată înaintea ochilor săi nu era peste măsură de ageră, ca a tânărului său tovarăș, dar tot observă o mulțime de detalii: lumina portocaliu-purpurie

aruncată de torțele electrice din pereți; lumânările de pe mese, închise în boluri din sticlă de un portocaliu mai strident, ca de Halloween; șervetele scânteietoare. Pe draperia din stânga sălii de mese erau pictați domnițe și cavaleri așezați la o masă lungă. Callahan avu sentimentul cert – fără să știe ce anume i-l provocase, căci numeroasele semne erau, totuși, mult prea subtile – că oamenii de acolo abia ce se reașezaseră la mese, în urma unor momente de dezordine cauzate de un incendiu minor la bucătărie, de pildă, ori de un accident de mașină pe stradă.

Sau de o doamnă care naște, își spuse Callahan strângând Țestoasa în pumn. *Un respiro este oricând bine-venit între aperitive și antreuri.*

– Iacătă-i și pe ka-mai-ii[1] de Gilead! zbieră o voce agitată, exaltată.

Însă nu o voce omenească – de asta Callahan era aproape sigur. Prea *bâzâitoare* ca să fie voce de om. Și văzu în capătul îndepărtat al sălii ceva ce semăna cu un soi de hibrid hidos, om-pasăre. Purta jeanși skinny și o cămașă simplă, de culoare albă. Însă pe capul care ieșea prin gulerul acelei cămăși erau zugrăvite pene lucioase de un galben murdar, iar ochii păreau doi stropi de smoală lichidă.

– *Puneți mâna pe ei!* urlă creatura aceea scârboasă și ridicolă.

Dădu la o parte un șervet, descoperind un fel de pistol. Lui Callahan i se păru că seamănă cu armele din *Star Trek.* Cum le zice? Fazere? Tasere?

Nu conta. Arma lui era cu mult mai bună și voia ca toți să o vadă. Azvârli cât colo tacâmurile și lumânarea de pe cea mai apropiată masă, apoi smuci pânza de pe ea cu o mișcare hotărâtă, de prestidigitator. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se împiedice în vreo cută a țesăturii la momentul decisiv. Apoi, cu o agilitate pe care nici el nu și-ar fi bănuit-o, se urcă pe un scaun și apoi pe masă. Odată ajuns acolo, ridică *sköldpadda*, ținând-o de burta netedă, pentru ca toți să o poată vedea cât mai bine.

Acu' ar fi momentul să le și cânt ceva, își zise el. *Poate* Moonlight Becomes You[2] *sau* I Left My Heart in San Francisco.[3]

Erau în Dixie Pig de exact treizeci și patru de secunde.

---

[1] *Ka-mai* (în Limba Nobilă) – „prostul lui Ka", „prostul destinului" (n. tr.).

[2] *Moonlight Becomes You* – cântec din repertoriul lui Bing Crosby (n. tr.).

[3] *I Left My Heart in San Francisco* – cântec din repertoriul lui Tony Bennett (n. tr.).

5

Profesorii de liceu care au avut ocazia să se afle în fața unui grup mare de elevi, în clasă sau în sala de festivități, vă vor spune că adolescenții – oricât de bine spălați și îngrijiți – tot emană un miros urât din cauza hormonilor produși cu atâta sârguință de trupurile lor tinere. Orice grup de oameni aflați într-o situație tensionată eliberează aceeași duhoare, iar Jake, cu simțurile reglate la treapta cea mai înaltă, o detectă și aici. Când trecuseră pe lângă estrada șefului de sală (sau Laboratorul Șantajului, cum îi plăcea tatălui său să-i spună), mirosul clienților din Dixie Pig fusese slab, miros al adrenalinei din trupurile unor oameni care își recapătă stăpânirea de sine după un oarecare tărăboi. Dar atunci când creatura-păsărească din capătul sălii strigase, Jake a simțit un miros mult mai puternic. Un iz metalic, suficient ca să-i clocotească sângele în vene. Da, îl văzuse pe Tweety cum dă la o parte șervetul de pe masă; da, văzuse arma de sub el; da, pricepuse de îndată că Părintele, urcat pe masă, era o țintă extrem de facilă. Dar toate acestea cădeau în plan secund în fața armei de ucidere în masă pe care o reprezenta gura Păsăricii Tweety. Jack tocmai se pregătea să arunce una din cele nouăsprezece farfurii și să reteze căpățâna în care se afla gura aia, când Callahan ridică țestoasa.

N-o să aibă niciun efect, n-are cum, nu aici, gândi Jake, dar chiar înainte de a-și isprăvi gândul, își dădu seama că *avea* efect. Înțelese asta după mirosul pe care-l emanau creaturile. Din el dispăruse complet agresivitatea. Iar cei câțiva care începuseră să se ridice – găurile însângerate din frunțile căutătorilor lăbărțându-se și mai mult; aurele albastre din jurul vampirilor întinzându-se și intensificându-și nuanța – căzură greu înapoi pe scaune, ca și cum nu și-ar mai fi putut controla mușchii.

– *Puneți mâna pe ei! Despre ei ne-a zis Sayre că...*

Și Tweety se întrerupse. Atinse cu mâna stângă – dacă e posibil să numești „mână" niște gheare atât de urâte – patul pistolului său de ultimă generație, apoi căzu pe lângă trup. Ochii își pierdură luciul.

– Despre ei ne-a zis Sayre... SSS-Sayre...

O altă pauză. Și apoi creatura-păsărească murmură:

– O, sai, ce este minunăția pe care o ții în mână?

– Știi foarte bine ce este, îi răspunse calm Callahan.

Neobservat de nimeni, Jake înainta spre centrul sălii, iar Părintele, amintindu-şi ce-i spusese tânărul pistolar – *Ai grijă să fii mereu în rând cu mine* –, coborî de pe masă, cu ţestoasa în mâna ridicată deasupra capetelor tuturor. Tăcerea era atât de absolută încât parcă devenise vâscoasă – cel puţin lui aşa i se părea, dar...

Dar acolo mai exista şi o *altă* încăpere. De unde se auzeau hohote stridente de râs şi zbierete îngălate de beţivi – o altă petrecere desfăşurată undeva foarte aproape. În stânga sălii principale. În spatele draperiei cu cavaleri şi domniţe la ospăţ. *Se petrece ceva acolo,* îşi spuse Callahan. *Şi precis nu e Turneul de Poker de la Elks.*

Îl auzi pe Ete cum respira precipitat şi gros în spatele rânjetului său permanent – o maşinărie micuţă şi perfectă. Şi mai auzi încă ceva. Un hârâit aspru pe fond de păcănituri dese. Amestecul ăsta de sunete îl înfioră pe Callahan, producându-i o scârbă cumplită. Era ceva ascuns sub mese.

Ete văzu primul sosirea gângăniilor şi încremeni ca un câine pândind vânatul, cu o lăbuţă ridicată şi boticul împins înainte. Preţ de o clipă, nu i se mai mişcă decât trufa neagră şi catifelată – mai întâi descoperind cu un zvâcnet colţii încleştaţi, apoi relaxându-se şi acoperindu-le, apoi descoperindu-le iarăşi.

În scenă îşi făcură intrarea gândacii. Oricare le-ar fi fost originea, Ţestoasa Maturin din mâna Părintelui nu avea niciun efect asupra lor. Un individ obez, îmbrăcat într-un smoching cu revere din stofă ecosez, i se adresă cu o voce firavă, nedumerită, creaturii păsăreşti:

– Da' nu trebuiau să ajungă până aici, Meiman. Ni s-a spus că...

Ete se năpusti cu un mârâit furios printre colţii încleştaţi. Categoric, un sunet atipic pentru micuţ, amintindu-i lui Callahan de bulele cu dialog din benzile desenate: *Hrrrrr!*

– Nu, ţipă alarmat Jake. Ete, nu-i voie!

La auzul acestui strigăt, zbieretele şi râsetele de după draperie încetară brusc, de parcă acei *folken* de acolo îşi dăduseră dintr-odată seama că se petrecea ceva în salonul principal.

Ete nu luă în seamă ţipătul lui Jake. Strivi la iuţeală trei gândaci, unul după altul, perforând tăcerea deplină cu zgomotul greţos al carapacelor zdrobite. Nu încercă să-i mănânce, ci le aruncă în aer cadavrele – fiecare de mărimea

unui șoarece – cu o mișcare rapidă a gâtului lung, dându-le drumul din colții zâmbăreți.

Celelalte gângănii se retraseră la iuțeală înapoi sub mese.

A fost făcut pentru așa ceva, înțelese Callahan. *Probabil că odată ca niciodată toți bumblerii au avut abilitățile astea. Așa cum unele rase de terrieri se pricep să...*

Un răcnet răgușit din spatele draperiei îi întrerupse gândurile:

– *Humes!*

Apoi un altul:

– *Ka-humes!*

La care Callahan simți impulsul absurd de a le răspunde *Gesundheit!*[1]

Oricum, înainte de a apuca să spună sau să facă ceva, vocea lui Roland îi umplu gândurile.

6

– Du-te, Jake.

Băiatul se întoarse uluit spre Părintele Callahan. Până atunci stătuse cu mâinile încrucișate, pregătit să arunce cu 'Rizele în primul căutător sau căutătoare care ar fi îndrăznit să se miște. Ete se întorsese lângă el, dar își rotea ochii strălucitori în jur după alte prăzi.

– Împreună ne ducem, zise Jake. Sunt debusolați, Părinte, uită-te la ei! Și suntem atât de aproape! Pe aici au dus-o... prin sala asta... și după aia prin bucătărie...

Dar Callahan nu-i dădu atenție. Cu țestoasa ridicată deasupra capului (așa cum ai ține o lanternă într-o peșteră adâncă), se întorsese cu fața la draperie. Tăcerea așternută acum în spatele ei era cu mult mai îngrozitoare decât răcnetele și gâlgâielile surescitate de mai devreme. Tăcerea asta era ca o suliță ascuțită. Și se oprise și băiatul lângă el.

---

[1] *Gesundheit* (lb. germ.) – Noroc! (după un strănut) (n. tr.).

– Du-te cât încă mai poți, repetă Callahan, făcând eforturi considerabile să-și păstreze calmul. Prinde-o din urmă *dacă* se poate. Ăsta e ordinul dinh-ului tău. Și este și dorința Albului.

– Da' nu pot să te...

– *Du-te, Jake!*

Toți căutătorii și căutătoarele din Dixie Pig, fie că erau în mrejele micuței *sköldpadda* sau nu, se foiră neliniștiți la auzul acestui strigăt. Și pe bună dreptate, pentru că vocea ieșită din gura lui Callahan nu era vocea lui.

– *Nu ai decât șansa asta și trebuie să profiți de ea! Găsește-o! Sunt dinh-ul tău și îți ordon!*

Jake făcu ochii mari auzind glasul lui Roland ieșind din gâtlejul lui Callahan. Privi în jur, uluit și cu gura căscată.

În clipa de dinainte ca draperia din stânga să fie dată cu violență la o parte, Callahan îi înțelese umorul negru, descoperi ceea ce scăpa privirii neatente: friptura care constituia felul principal al ospățului din pictură avea formă omenească; cavalerii și domnițele lor se înfruptau din carne de om și beau sânge de om. Pe draperie era zugrăvit un praznic al canibalilor.

Și atunci Preavechii, ce se desfătaseră până atunci la propriul lor banchet, traseră draperia aceea respingătoare și țâșniră în salonul principal, zbierând ascuțit printre colții mari, ce le țineau gurile slute pe veci deschise. Ochii le erau negri ca nebunia. Pielea de pe obraji și frunți – ba chiar și cea de pe mâini – le era acoperită cu tumori pline de crestături hidoase. La fel ca vampirii din sala de mese, și aceștia erau înconjurați de aure, însă ale lor erau colorate într-un violet veninos atât de închis încât părea aproape negru. Din colțurile ochilor și gurilor li se prelingea un soi de puroi amestecat cu sânge, ca dintr-o rană supurândă. Bolboroseau toți de-a valma, iar unii chiar râdeau: dar parcă nu cu sunete create de coardele lor vocale, ci smulgându-le din aer ca pe niște vietăți.

Callahan îi cunoștea. Firește. Cum să nu-i cunoască? Oare nu unul dintre ei îl trimisese aici? Aceștia erau vampirii cei *adevărați*, vampirii de Tipul Unu, ținuți la păstrare și asmuțiți acum asupra intrușilor.

Țestoasa din mâna lui nu-i încetinea câtuși de puțin.

Callahan observă privirea încremenită a lui Jake, chipul lui palid, ochii îngroziți și ieșiți din orbite; toată îndârjirea dată uitării la vederea acestor monștri.

Fără să știe dinainte ce avea să-i iasă pe gură, Callahan urlă:

– *O să-l omoare pe Ete primul! O să-l omoare sub ochii tăi și o să-i bea sângele!*

Ete lătră scurt când își auzi numele, iar ochii lui Jake părură a se limpezi la auzul glasului bunului său prieten, însă Callahan știa că nu e vreme să-l aștepte să se dezmeticească de unul singur.

Țestoasa nu-i oprește, dar măcar îi ține pe ceilalți la distanță. Gloanțele nu-i opresc, dar...

Cu o puternică senzație de *déjà-vu* – și, în fond, de ce nu? doar mai trecuse prin asta cu un catralion de ani în urmă, acasă la un băiat pe nume Mark Petrie –, Callahan scoase crucea pe care o purta la gât, pe un lănțișor. Se lovi ușor de patul Rugerului și rămase agățată acolo. Și, la fel ca în urmă cu un catralion de ani, crucea strălucea acum cu o lumină orbitoare, alb-albăstruie. Tocmai în momentul acela, cele două creaturi preavechi din fruntea haitei se întinseseră să-l înșface și să-l târască în mijlocul lor. Acum se retraseră cu iuțeală, chirăind de durere. Callahan văzu cum pielea începe să le sfârâie și să se topească. Iar priveliștea asta îi umplu sufletul de o bucurie sălbatică.

– Înapoi! le strigă el. Vă poruncește puterea Domnului! Vă poruncește puterea lui Iisus Hristos! Vă poruncește ka-ul din Lumea de Mijloc! *Vă poruncește puterea Albului!*

Dar – incredibil! – unul din cei doi se năpusti la Callahan. Un schelet strâmb, într-un smoching foarte vechi și mucegăit. La gât avea însemnul unui ordin străvechi... Crucea Malteză să fi fost? Și vru să lovească cu unghiile lungi și încovoiate crucifixul din mâna lui Callahan. Părintele se feri în ultima clipă și ghearele vampirului trecură la doar doi centimetri de el. Fără să se gândească, Callahan se repezi și împlântă capătul crucifixului în fruntea pergamentoasă a creaturii. Și crucea din aur se înfipse în vampir așa cum se înfige în unt un cuțit înroșit la flacără. Hidoșenia îmbrăcată în smochingul mâncat de putregai scoase un zbieret de durere și panică și se împletici îndărăt. Callahan își trase crucifixul înapoi. O fracțiune de secundă, chiar înainte ca monstrul să-și acopere fruntea cu labele, preotul observă gaura pe care o făcuse crucea lui. Apoi, printre ghearele preavechii creaturi începu să se scurgă o substanță vâscoasă, galbenă. Îl lăsară genunchii și se prăvăli pe jos, între două mese. Urlând de furie, camarazii lui se îndepărtară de el. Deja fața creaturii începuse să se scofâlcească spre interiorul capului, sub mâinile acelea diforme.

Aura i se stinse cu fâsâit de lumânare și din vampir nu mai rămase decât o mâzgă de culoare galbenă, curgând ca voma din mânecile costumului și cracii pantalonilor și strângându-se într-o baltă dezgustătoare pe podeaua restaurantului.

Callahan se îndreptă semeț spre ceilalți. Toată teama îi dispăruse ca prin farmec. Dispăruse și umbra întunecată a rușinii sub care trăise de când Barlow îi fărâmase crucifixul.

În sfârșit liber, își spuse fericit. *În sfârșit liber, Doamne Atotputernic al meu, sunt, în sfârșit, liber.*

Și apoi: *Cred că aceasta este mântuirea. Și ce bine mă simt! Tare bine!*

– Zvârle-o la o parte! îi strigă unul din vampiri, cu mâinile ridicate ca să-și protejeze fața. Măscărici ticălos care crezi în Dumnezeul turmelor de oi, zvârle-o dacă ai sânge-n tine!

Măscărici ticălos care cred în Dumnezeul turmelor de oi, chiar așa cum spui. Și atunci, de ce te ferești?

Când se confruntase cu Barlow, nu îndrăznise să dea curs acestei provocări, iar lașitatea lui îi adusese distrugerea. În Dixie Pig, Callahan îndreptă crucea spre creatura care cutezase să vorbească.

– Nu îmi pun credința în joc la cererea unei creaturi ca tine, sai, spuse el clar și tare în sala tăcută.

Îi obligase pe Preavechi să se retragă până aproape de arcada de unde ieșiseră. Pe mâinile și obrajii celor din primul rând apăruseră buboaie uriașe și negre, dizolvându-le ca un acid pielea pergamentoasă.

– Și în niciun caz n-am să-mi arunc un prieten atât de bun și vechi. Dar pot să îl *pun* deoparte, ce ziceți?

Și își băgă crucifixul în cămașă.

Câțiva dintre vampiri se năpustiră de îndată spre el, cu gurile slute de colți și de grimase care probabil că pentru ei erau echivalentele zâmbetelor de satisfacție. Iar Callahan își întinse mâinile spre ei. Degetele (și țeava Rugerului) străluceau ca înmuiate în foc albastru. Și ochii țestoasei luminau, iar carapacea îi scânteia puternic.

– Nu vă apropiați de mine! le strigă Callahan. Vă poruncește puterea lui Dumnezeu și puterea Albului!

7

Când înspăimântătorul șaman s-a întors cu fața la Preavechi, Meiman, cel din neamul taheenilor, al oamenilor cu cap de pasăre sau animal, a simțit cum începe să slăbească vraja teribilă, dar atât de minunată, pe care o exercita Țestoasa asupra lui. Și observă că băiatul dispăruse, iar descoperirea aceasta îl umplu de spaimă. Nu ieșise din Dixie Pig, ci mersese mai departe, deci dezastrul poate că fusese evitat. Însă, dacă băiatul găsea ușa care dădea în Fedic și o deschidea, atunci el, Meiman, va da de mare necaz. Ba mai mult decât atât. Pentru că Sayre îi dădea socoteală lui Walter o' Dim, iar Walter nu răspundea decât în fața Regelui Purpuriu.

Om vedea cum va fi. Să le luăm pe rând. Mai întâi să-i facem de petrecanie șamanului. Să-i asmuțim pe Preavechi asupra lui. Apoi să ne ocupăm de băiat, să-l strigăm și să-i spunem că prietenul lui are nevoie de ajutor. Da, s-ar putea să meargă...

Meiman (Omul-Canar pentru Mia, Tweety pentru Jake) se furișă și-l prinse cu o mână pe Andrew – grăsanul în smoching cu revere ecosez – și cu cealaltă pe panarama și mai grasă care era cu el. Le arătă prin semne spatele întors al lui Callahan.

Tirana scutură din cap cu vehemență. Meiman căscă pliscul și șuieră la ea. Creatura cu vag aspect de femeie se dădu speriată înapoi. Bucățile măștii în care mai devreme își înfipsese unghiile Detta Walker îi atârnau în jurul fălcilor și gușii. Rana însângerată din centrul frunții se închidea și se deschidea aidoma branhiilor unui pește eșuat la mal.

Meiman se întoarse la Andrew, i-l arătă iar pe șaman și făcu un semn inconfundabil de-a latul gâtului său împănat cu ghearele ce-i serveau drept degete. Andrew îi făcu semn că a priceput, apoi se smulse din mâinile grăsane ale nevesti-sii care încerca să-l oprească. Masca de om reușea să-i exprime strădania individului îmbrăcat în smochingul fițos de a-și aduna curajul. Cu un strigăt gâtuit, el se năpusti asupra lui Callahan înșfăcându-l de beregată – dar nu cu mâinile, ci cu antebrațele lui dolofane. În același timp, balabusta lui se repezi și lovi țestoasa din fildeș din mâna Părintelui. *Sköldpadda* se rostogoli pe mocheta roșie până ajunse sub una dintre mese

și acolo (la fel ca o anumită bărcuță din hârtie pe care, poate, v-o mai aduceți aminte[1]) părăsi definitiv povestea noastră.

Preavechii tot se codeau să-l atace pe Callahan, se codeau și vampirii de Tip Trei care luaseră cina în salonul principal, dar căutătorii și căutătoarele îi sesizară slăbiciunea și porniră spre el – mai ezitanți la început, apoi cu încredere tot mai mare. Îl înconjurară și tăbărâră pe el. Toți, până la unul.

– În numele lui Dumnezeu, vă cer să-mi dați drumul! strigă Callahan.

Dar fără rezultat, firește. Căci spre deosebire de vampiri, creaturile cu găuri însângerate în frunți nu reacționau la numele Dumnezeului lui Callahan. Prin urmare, preotul nu putea decât să spere că Jake nu se va opri din drum și, cu atât mai puțin, nu se va întoarce. Nu putea decât să spere că el și cu Ete o vor găsi cât mai curând pe Susannah. Că o vor salva, dacă le va fi cu putință. Iar dacă nu, atunci să moară împreună cu ea. Și să-i ucidă pruncul, dacă soarta le va oferi această șansă. Dumnezeu să-l ierte, greșise în privința asta. Ar fi trebuit să omoare fătul acela monstruos din pântecele ei încă din Calla, atunci când puteau s-o facă.

Ceva îl mușcă tare de gât. Vampirii îl vor ataca acum, fără să le mai pese de cruce. În momentul în care vor simți mirosul sângelui, se vor năpusti asupra lui ca niște rechini. *Ajută-mă, Doamne, dă-mi putere*, se rugă Callahan și simți cum puterea îi curge prin vene. Se smuci la stânga atunci când gheara căutătorilor îi sfâșiară cămașa. Reuși să-și elibereze mâna dreaptă, mâna cea cu Rugerul. Îl ațintì asupra mutrei crispate, asudate, congestionate de ură a grasului care-și zicea Andrew și-i înfipse țeava (țeava acelui pistol cumpărat pentru autoapărare în trecutul îndepărtat de tatăl lui Jake, mare mahăr de televiziune nițeluș cam paranoic) în rana rotundă din mijlocul frunții.

– *Nununununu! N-ai să cutezi!* zbieră Tirana, întinzându-se după armă.

Atunci i se crăpă pieptul rochiei. Iar Callahan văzu că sânii colosali ai creaturii erau acoperiți cu blană aspră și urâtă.

Părintele apăsă pe trăgaci. Rugerul scoase o detunătură asurzitoare. Capul lui Andrew explodă întocmai ca un dovleac copt, împroșcând cu sânge toate celelalte lighioane îngrămădite în spatele lui. Salonul răsună de zbierete de

[1] Din *Orașul bântuIT* (n. tr.).

stupefacție și oroare. Callahan avu timp să-și spună: *Nu așa trebuia să fie, nu?* Și: *Dar e suficient să-mi asigure intrarea în club? Am devenit pistolar?*

Poate că nu. Dar uite-l chiar în fața lui pe omul-pasăre, căscând și închizând pliscul, cu gâtul palpitându-i vizibil de emoție.

Callahan se propti într-un cot pe mocheta îmbibată cu sângele care i se revărsa din gâtul sfâșiat, zâmbi satisfăcut și îndreptă spre el Rugerul lui Jake.

– *Nu!* chirăi Meiman, ridicându-și mâinile hidoase în dreptul feței, încercând, în mod absolut absurd, să se apere. *Nu, NU POȚI să...*

Ba, iete că pot! își zise Callahan cu satisfacție de copil și mai trase o dată. Meiman se împletici doi pași în spate; apoi un al treilea. Se izbi de o masă și se prăbuși peste ea. Deasupra lui pluteau leneș trei pene galbene.

Părintele auzi mai multe urlete sălbatice – nu de furie și nici de spaimă, ci de foame. Aroma sângelui penetrase prin nările ramolite ale Preavechilor și nimic nu-i mai putea opri acum. Așa că, dacă nu voia să devină unul din ei...

Părintele Callahan, care odinioară fusese preotul catolic al orașului 'Salem's Lot, întoarse țeava Rugerului spre el. Nu pierdu vremea ca să încerce să deslușească eternitatea în întunericul din țeava armei, ci și-o propti bine sub bărbie.

– Heil, Roland! spuse el, știind

(val pe val sunt ridicați)

că a fost auzit:

– Heil, pistolarule!

Încordă degetul pe trăgaci când monștrii aceia vechi de când lumea se înghesuiră peste el. Se îneca în duhoarea respirației lor înghețate și fără viață, dar nu se simțea descurajat. Dimpotrivă: niciodată nu se simțise atât de puternic. Cea mai mare fericire din viață o trăise în anii când rătăcise prin lume; când nu mai era preot, ci doar Callahan Hoinarul. Iar acum simțea că foarte curând va fi liber să revină la viața aceea, să pribegească după placul inimii, căci își dusese la bun sfârșit toate îndatoririle. Iar asta îl umplea de bucurie.

– Îți doresc să-ți găsești Turnul, Roland, *și să te urci până în vârful lui!*

Și colții vechilor lui dușmani, colții acestor preavechi frați și surori ai creaturii care își spunea Kurt Barlow, se înfipseră în el ca acele de viespi. Dar Callahan nu simți nimic. Surâse când apăsă trăgaciul, scăpând pe vecie de ura lor.

II

PE VAL

1

Când ieșeau de pe drumul de țară care-i dusese la casa scriitorului, din orașul Bridgton, Eddie și Roland au dat peste o camionetă portocalie pe aripile căreia scria ÎNTREȚINERE CENTRALE ELECTRICE MAINE. Lângă ea, un individ cu o cască galbenă și o vestă tot portocalie, cu benzi reflectorizante, tăia crengile care prezentau un pericol pentru cablurile electrice întinse la joasă înălțime. Și, vă întreb, credeți că Eddie a simțit ceva atunci? Vreo forță năvalnică, prevestind valul ce se năpustea asupra lor pe Calea Grinzii? Mai târziu, Eddie își spuse că da, parcă simțise ceva, dar nu era sigur. Numai Dumnezeu știa cât de aiurea se simțea el deja. Și pe bună dreptate: câți oameni ajung față în față cu creatorii lor? Mă rog... Stephen King nu-l crease *încă* pe Eddie Dean, un tânăr pentru care Orașul Cooperatist[1] se afla în Brooklyn, nu în Bronx – nu, King nu îl crease încă până în anul 1977, însă Eddie era mai mult ca sigur că îl va crea la un moment dat. Altfel cum s-ar fi putut afla el aici?

Eddie opri în fața camionetei aparținând centralei electrice, coborî din mașină și îl întrebă pe bărbatul asudat cum poate să ajungă pe Aleea Carapacea

---

[1] Vezi *Cântecul lui Susannah* (n. tr.).

l'estoasei din orașul Lovell. Amabil, individul îi dădu toate informațiile, apoi adăugă:

– Dacă chiar vrei să ajungi azi în Lovell, o să trebuiască să mergi pe Route 93. „Drumul Mocirlos", cum i se zice prin părțile astea.

Ridică apoi o mână și clătină din cap ca și cum ar fi vrut să-l împiedice pe Eddie să protesteze, cu toate că tânărul nu mai căscase gura să zică ceva din momentul întrebării inițiale.

– Știu că-i cu unspe kilometri mai lung și că are al dracu' de multe gropi, da' nu-i chip să treci azi prin East Stoneham. Polițaii au închis orașul. Toți îs acolo: ăia de la circulație, tembelii de la poliția locală, ba au venit până și ăia de la secția de poliție a comitatului Oxford.

– Pe bune? se arătă nedumerit Eddie, aceasta părându-i-se a fi cea mai prudentă reacție.

Tipul de la curent continuă, clătinând din cap cu un aer funest:

– Nimeni n-are habar ce-a fost acolo, da' s-a lăsat cu împușcături – cre'că mitraliere – și explozii.

Se lovi ușor peste stația de emisie-recepție – veche și acoperită acum cu rumeguș – pe care o avea prinsă la curea.

– Am auzit de fo' două ori și cuvântu' cu *t*. Și nu pot să zic că m-a mirat.

Eddie nu avea idee care anume ar fi putut fi cuvântul „cu *t*", dar avea o idee extrem de concretă că Roland voia să pornească la drum cât mai repede. Îi putea simți în minte nerăbdarea; aproape că-l vedea cum își rotește degetele în gestul care însemna *Haide, haide odată.*

– Adică „terorism", spuse tipul de la curent și începu să vorbească mai încet. Oamenii zic că un căcat așa mare nu se poate întâmpla în America, nene, da' uite că eu îți spun că se poate. Dacă nu chiar azi, atunci mai devreme ori mai târziu. O să apară niște dementi care o să arunce în aer Statuia Libertății sau Empire State Building, așa cred eu – extremiștii de dreapta, ori ăia de stânga, ori arăboii ăia fără Dumnezeu. Că s-a umplut lumea de nebuni.

Eddie, care apucase să cunoască zece ani în plus de istorie față de individul acesta, nu îl contrazise:

– Probabil că ai dreptate. Oricum, mulțam pentru sfaturi.

– N-am vrut să-ți pierzi timpul aiurea, răspunse omul, adăugând atunci când Eddie deschise portiera Fordului sedan al lui John Cullum: Te-ai bătut

cu cineva, dom'ne? Că parcă nu eşti în toate firile tale şi mai eşti şi beteag de-un picior.

Da, Eddie se bătuse, sigur că da; avea o tăietură la braţ şi o gaură în gamba stângă. Niciuna dintre răni nu era gravă şi aproape că uitase de ele în suita evenimentelor ce urmaseră. Acum, că i se adusese aminte, începuseră să-l doară din nou. De ce mama dracului refuzase flaconul cu Percocet al lui Aaron Deepneau?

– Mda, mormăi el, de-aia mă duc la Lovell. M-a muşcat câinele unui ins de-acolo. Şi am de gând să stau serios de vorbă cu el.

Proastă poveste, naşpa subiect. Dar, în fond, nu el era scriitorul. King era, King să aibă grijă s-o îndrepte. Oricum, apucă să se urce la volan înainte ca tipul de la curent să-i mai pună vreo întrebare. Demară şi se îndepărtă în grabă de acolo.

– Ai aflat cum ajungem? îl întrebă Roland.

– Da.

– Bun. Toate relele se întâmplă acum în acelaşi timp, Eddie. Trebuie să ajungem la Susannah cât putem de repede. Şi la Jake şi la Părintele Callahan. Şi copilul ăla, ce-o fi el, se naşte chiar acum. Poate s-a născut deja.

Fă la dreapta când ajungi pe Kansas Road, îi spusese tipul de la curent (Kansas, ca în povestea cu Dorothy şi Toto şi mătuşica Em; şi toate relele se întâmplau în acelaşi timp), iar Eddie luă curba spre dreapta. Acum se îndreptau spre nord. În stânga lor, soarele coborâse în spatele copacilor, învăluind în umbre cele două benzi asfaltate ale drumului. Eddie avu senzaţia aproape palpabilă a timpului care i se scurge printre degete, la fel ca o ţesătură incredibil de mătăsoasă. Apăsă pedala de acceleraţie şi vechiul Ford al lui John Cullum, deşi cu supapele cam astmatice, se învioră niţeluş. Ajunse la optzeci şi opt de kilometri la oră şi rămase acolo. Poate că ar fi putut să atingă o viteză mai mare, dar era riscant, deoarece Kansas Road era şi sinuos, şi prost întreţinut.

Roland scosese din buzunarul cămăşii o bucată de hârtie, o despăturise, iar acum o studia cu mare atenţie (deşi Eddie se cam îndoia că pistolarul era în stare să citească documentul cu pricina; cuvintele scrise ale acestei lumi vor fi mereu o enigmă de nepătruns pentru el). În partea de sus a hârtiei, deasupra caligrafiei tremurate, dar perfect lizibile a lui Aaron Deepneau (şi a semnăturii trufaşe a lui Calvin Tower), era desenat un castor nostim

însoțit de cuvintele N-AM RĂGAZ DE ATÂTEA TREBURI. Ce să vezi? Nici ei nu aveau răgaz; și ei aveau prea multe treburi.

Nu-mi plac întrebările tâmpite, nu vreau să joc jocuri absurde, își spuse Eddie, simțind că-i vine să zâmbească. Era aproape sigur că Roland rămăsese fidel acestui punct de vedere, în ciuda faptului că, atunci când merseseră cu Monoul Blaine, reușiseră să-și salveze viețile cu ajutorul câtorva întrebări tâmpite puse la momentul potrivit. Căscă gura să sublinieze faptul că ceea ce s-ar putea dovedi a fi cel mai important document din întreaga istorie a lumii – mai important decât Magna Carta, ori Declarația de Independență, ori Teoria Relativității a lui Albert Einstein – avea un motto de doi bani. Ei, Roland, ce părere ai de chestia asta? Însă, înainte să rostească primul cuvânt, îl lovi valul.

2

Îi alunecă piciorul de pe accelerație. Iar asta a fost un fapt pozitiv. Dacă ar fi rămas apăsat acolo, precis că amândoi s-ar fi rănit, ba poate chiar ar fi fost omorâți. Când a venit valul, controlul asupra Fordului lui John Cullum dispăru complet de pe lista cu priorități a lui Eddie Dean. Senzația era aceea din clipa când montagne-russe-ul în care te afli ajunge pe primul pisc al traseului, ezită, se leagănă... *plonjează*... și te prăvălești și tu, iar aerul fierbinte al verii te lovește în față ca un pumn de pugilist; și simți o presiune fenomenală în piept; și parcă stomacul îți plutește undeva în spate, desprins de trup.

Eddie observă că totul din mașina lui Cullum devine brusc imponderabil – scrumul de pipă, două pixuri și o agrafă de hârtie de pe bord, dinh-ul lui Eddie și – realiză el cu surprindere – ka-mai-ul dinh-ului lui, dragul și bunul Eddie Dean. Atunci, la ce să se mai mire că își pierduse stomacul! (Ce nu vedea, însă, era că și mașina – oprită la marginea drumului – plutea legănându-se leneș la vreo zece, doisprezece centimetri de sol, ca o bărcuță pe o mare invizibilă.)

Și atunci dispăru drumul mărginit de copaci. Și atunci dispăru orașul Bridgton. Și atunci dispăru lumea. Și se porniră clopotele portalului, dezgustătoare, scârboase, făcându-l să-și dorească să scrâșnească din dinți... numai că îi dispăruseră și dinții.

3

La fel ca Eddie, Roland a avut și el sentimentul limpede că a fost mai întâi *ridicat*, iar apoi *suspendat*, de parcă își pierduse legăturile cu forța de gravitație a Pământului. Auzi și el clopotele și se simți înălțat prin zidul existenței, dar înțelese că nu era vorba de un portal real – nu dintre acelea prin care mai trecuseră ei. Ce se întâmpla acum semăna foarte mult cu ceea ce Vannay numea *aven kal* – vorbe ce puteau fi traduse prin *dus de vânt* sau *purtat pe val*. Numai că forma *kal* a cuvântului, spre deosebire de cea mai comună, *kas*, indica o forță naturală de proporții catastrofale: nu vânt, ci uragan; nu val, ci un *tsunami*.

Grinda însăși vrea să-ți vorbească, Gură-Spartă, îi spuse în minte Vannay – Gură-Spartă fusese porecla sarcastică aleasă de Vannay pentru fiul taciturn al lui Steven Deschain. Profesorul șchiop și genial încetase să o mai folosească (posibil la insistențele lui Cort) după ce Roland a împlinit unsprezece ani. *Poate c-o să-ți fie de folos să știi să asculți.*

Și cu foarte mare luare-aminte am să ascult, răspunse Roland și căzu. Se înecă și icni de câteva ori, îngrețoșat.

Alte clopote. Și acum plutea iarăși, de data aceasta deasupra unei încăperi pline cu paturi goale. O singură privire fu îndeajuns ca să priceapă că aici îi aduceau Lupii pe copiii răpiți din Callele de Hotar. Iar la capătul îndepărtat al camerei...

O mână îl înșfăcă de braț, lucru ce i s-ar fi părut imposibil lui Roland într-o asemenea stare. Se uită la stânga și îl văzu pe Eddie, plutind gol-pușcă. Erau amândoi dezbrăcați. Hainele le rămăseseră în lumea scriitorului.

Roland observase deja ce îi arăta Eddie acum: la capătul îndepărtat al camerei, două paturi fuseseră apropiate. Pe unul din ele era o femeie albă. Cu picioarele mult crăcănate – Roland nu avea nici cea mai mică îndoială că erau exact aceleași picioare de care se folosise Susannah în vizita lor prin portal în New York. O femeie cu cap de șobolan – din neamul taheenilor – stătea aplecată între ele.

Lângă femeia cea albă zăcea o femeie cu pielea smeadă, ale cărei picioare se terminau imediat sub genunchi. În pielea goală sau nu, îngrețoșat sau nu, plutind prin portal sau nu, Roland nu se mai simțise niciodată atât de fericit

să vadă pe cineva. Iar Eddie simțea același lucru. Roland îi auzi în minte strigătul de bucurie și întinse mâna ca să-l potolească. *Trebuia* să încerce să-l potolească, pentru că Susannah se uita în sus spre ei, aproape sigur că îi văzuse, iar dacă avea să le spună ceva, el trebuia să audă fiecare cuvânt. Deoarece chiar dacă acele cuvinte ar fi fost rostite de gura ei, era foarte probabil ca ele să aparțină Grinzii; să fie vocea Ursului sau cea a Țestoasei.

Ambele femei purtau pe cap glugi metalice conectate între ele printr-un cablu din oțel.

O legătură telepatică, comentă Eddie, umplându-i iarăși capul și astupând orice altceva. *Sau poate că e...*

Ssst! explodă Roland. *Taci odată, Eddie, în numele tatălui tău!*

Un bărbat în halat alb luă de pe o tavă un forceps cu aspect de instrument de tortură și o împinse la o parte pe asistenta cu cap de șobolan.

O să ne simtă, se impacientă Roland. *Dacă mai zăbovim, cu siguranță că o să ne simtă și o să dea alarma.*

Însă acum Susannah se uita fix la el, cu ochi febrili sub marginea glugii metalice. Dar strălucind de înțelegere. *Recunoscându-i*, da, chiar așa.

Și articulă un singur cuvânt. Iar, într-un moment de intuiție inexplicabilă, dar perfect credibilă, Roland înțelese că acel cuvânt nu venea de la Susannah, ci de la Mia. Dar era, deopotrivă, și Vocea Grinzii, forță suficient de sensibilă ca să înțeleagă gravitatea amenințării la adresa ei și ca să ia măsuri de protecție.

Chassit[1], rosti Susannah; iar Roland auzi cuvântul cu mintea, pentru că ei erau ka-tet și an-tet; și îl văzu cum se formează pe buzele ei când ea se uită în sus, înspre locul unde pluteau ei – spectatori la ceva ce se petrecea într-un alt *unde* și într-un alt *când* chiar în clipa aceasta.

Taheenul cu cap de uliu ridică ochii, poate urmărindu-i privirea, poate percepând clopotele portalului cu auzul lui nefiresc de ascuțit. Apoi doctorul înfipse forcepsul sub acoperământul Miei. Femeia cea albă urlă. Susannah urlă și ea. Și, de parcă ființa fără-de-trup a lui Roland ar fi putut fi împinsă de forța acelor două urlete comasate aidoma frunzelor moarte purtate departe de vântul de octombrie, pistolarul simți că este dus de acolo, că pierde legătura

---

[1] *Chassit* (în Limba Nobilă) - nouăsprezece, cuvânt folosit mai ales în poeziile pentru copii din Gilead (n. tr.).

cu locul acesta. Reuşi, totuşi, să se agaţe de cuvântul acela pe care îl auzise. Îşi văzu mama cum se apleacă peste pătuţul lui ca să-i spună noapte bună, în camera culorilor, cea în care locuise când era mic. Şi abia acum înţelese semnificaţia acelor culori pe care atunci le acceptase fără să pună întrebări, aşa cum acceptă orice lucru copiii abia ieşiţi din scutece: cu uimire necondiţionată, cu presupunerea nerostită că *totul* este numai şi numai magie.

Camera copilăriei lui avea ferestre cu vitralii pe care erau reprezentate Arcele Curcubeului. Ce altceva? Şi-o aminti pe mama aplecată deasupra lui, cu chipul scăldat în lumina aceea multicoloră, cu gluga dată pe spate. Îşi aminti cum linia zveltă a gâtului i-o admirase cu ochi de copil

(totul *este numai şi numai magie*)

şi suflet de amant; îşi aminti că se gândise cum o va curta şi i-o va răpi tatălui său dacă ea îl va accepta; cum se vor căsători şi vor avea copii şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi pe tărâmul acela de basm numit Regatul Luminii. Îşi mai aminti cum îi cânta ea, cum îi cânta Gabrielle Deschain băieţelului ei care o privea din pătuţ cu ochi mari şi chip prins în vârtejul acelor culori ce-i prevestesc viaţa pe care o va petrece pe drumuri; şi ea îi cântă un cântecel absurd care suna cam aşa:

Copil rău, copil drag,
Strânge zmeura şirag.
Chussit, chissit, chassit[1]*!*
Coşul ţi l-ai burduşit!

Chiar că mi l-am burduşit, îşi zise el, rostogolindu-se imponderabil prin beznă, către dangătele teribile ale clopotelor din portal. Cuvintele alea ciudate nu erau aiureli, ci numere străvechi – aşa îi explicase mama atunci când o întrebase. *Chussit, chissit, chassit:* şaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece.

Chassit *înseamnă nouăsprezece*, înţelese el acum. *Bineînţeles.* Şi, brusc, se pomeni iar în lumină, alături de Eddie – o lumină portocalie, cuprinsă de

[1] *Chussit, chissit, chassit* (în Limba Nobilă) – „şaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece" (n. tr.).

friguri – și acolo erau și Jake și Callahan. Îl văzu chiar și pe Ete lângă piciorul stâng al lui Jake, cu blana zburlită și botul încrețit, descoperindu-i colții.

Chussit, chissit, chussit, repetă Roland privindu-și fiul, un băiat atât de mic, copleșit de numărul mare al dușmanilor din Dixie Pig. *Chassit înseamnă nouăsprezece. Cât să-mi burdușesc coșul. Dar despre ce coș este vorba? Ce înseamnă?*

4

Lângă Kansas Road din Bridgton, Fordul de doisprezece ani al lui John Cullum (o sută șaptezeci și unu de mii de kilometri afișați și nici nu-și făcuse încălzirea, cum îi plăcea lui Cullum să se laude) se legăna alene puțin deasupra acostamentului: roțile din față atingeau pământul, apoi se ridicau și venea rândul celor din spate să sărute țărâna. Înăuntru, doi bărbați care păreau nu doar fără cunoștință, ci și *transparenți*, pluteau încet în ritmul mișcărilor mașinii, ca două cadavre într-o navă scufundată. Și de jur împrejurul lor pluteau toate gunoaiele ce pot fi găsite în orice mașină prigonită la greu: scrum și pixuri și agrafe de hârtie și cea mai veche alună din lume și o monedă de un penny de sub bancheta din spate și ace de brad de pe covorașe, ba chiar și unul dintre covorașe. Tot felul de nimicuri băteau timid la capacul închis al torpedoului.

Trecătorul ocazional ar fi rămas trăsnit la vederea acestor lucruri – și oameni! *probabil morți!* – care pluteau în interiorul mașinii, la fel ca obiectele dintr-o navetă spațială. Însă *nu* apăru niciun asemenea trecător. Cei care locuiau pe acest mal al Lacului Keywadin se uitau vizavi, la malul pe care era ridicat orașul East Stoneham, chiar dacă nu mai era nimic de văzut acolo. Până și fumul se risipise aproape complet.

Mașina se legăna leneș și în interiorul ei Roland de Gilead se ridică încet de pe scaunul din față ajungând să-și lipească ceafa de plafonul murdar. Picioarele îi pluteau în urmă. Pe Eddie îl împiedică volanul să se înalțe în acel vals lent de astronauți, dar apoi o mișcare în lateral a mașinii îl scoase de la locul lui și tânărul pluti până în plafon, cu o expresie pasivă și visătoare întipărită pe chip. O șuviță argintie de salivă îi scăpă din colțul gurii și începu

să plutească și ea, sclipitoare și plină cu bășicuțe minuscule, alături de obrazul lui, acoperit cu sânge închegat.

5

Roland era convins că Susannah îl văzuse, probabil că îl văzuse și pe Eddie. Și tocmai din cauza asta se chinuise atât de mult să rostească acel unic cuvânt. Pe de altă parte însă, nici Jake și nici Callahan nu-i văzuseră. Băiatul și Părintele tocmai ce intraseră în Dixie Pig – inițiativă fie extrem de curajoasă, fie extrem de nesăbuită – și acum se concentrau doar asupra celor descoperite acolo.

Nesăbuit sau nu, Roland se simți grozav de mândru de Jake. Observă că băiatul pusese *canda* între el și Callahan – distanța (niciodată aceeași) dintre doi pistolari care îi ferește să fie uciși cu același foc. Amândoi erau gata de luptă. Callahan avea pistolul lui Jake... și mai avea încă ceva: un fel de sculptură micuță. Roland era aproape convins că era un can-tah, unul dintre idolii cei mici. Băiatul era înarmat cu 'Rizele lui Susannah, pe care le recuperase numai zeii puteau ști de unde.

Pistolarul observă o femeie foarte grasă al cărei aspect omenesc se sfârșea în dreptul gâtului. Deasupra trioului de guși gelatinoase îi atârnau resturile măștii. Și doar privindu-i capul de șobolan Roland înțelese brusc o mulțime de lucruri. Poate că pe unele ar fi trebuit să le priceapă mai din timp, dacă nu ar fi fost preocupat – așa cum sunt chiar acum Părintele și băiatul – de altele.

Căutătorii despre care le povestise Callahan, de pildă. Poate că erau, de fapt, niște taheeni – creaturi care nu-i aparțin nici lui *Prim*, nici lumii naturale, ci sunt niște bastarzi repudiați de cele două forțe demiurgice. Nu semănau cu cei cărora Roland le spunea Mutanți Leneși, pentru că aceia apăruseră ca rezultat al războaielor necugetate purtate de bătrâni și al experimentelor lor dezastruoase. Nu, aceștia păreau a fi taheeni autentici, cunoscuți sub numele de „oameni de mâna a treia" sau can-toi[1]. Și, da, ar fi trebuit să

[1] Oameni cu cap de șobolan, purtând măști umanoide confecționate dintr-un material asemănător cu latexul, creaturi pe care Callahan le numește „căutători" (n. tr.).

înțeleagă mai repede. Câți dintre taheeni erau acum în slujba creaturii numite Regele Purpuriu? Câțiva? Mai mulți?

Toți?

Dacă al treilea răspuns era cel corect, atunci cu siguranță că drumul până la Turn avea să fie extrem de greu. Dar nu era în firea pistolarului să anticipeze și, în cazul acesta, imaginația lui săracă s-a dovedit a fi o binecuvântare.

6

Văzu tot ce era de văzut. Deși can-toi-ii – „căutătorii" lui Callahan – îi înconjuraseră pe Jake și pe Părinte (cei doi nici nu-i observaseră pe cei care le tăiau retragerea, cei care păziseră intrarea de pe strada 61). Părintele reușise să-i oprească arătându-le micuța sculptură, fascinându-i exact la fel cum Jake fascinase oamenii cu cheia găsită pe terenul viran. Un taheen galben, cu trup de om și cap de canar monstruos, avea un fel de armă la îndemână, dar nu făcu niciun efort să o ridice.

Dar mai era încă o problemă, una pe care o observară imediat ochii lui Roland, antrenați să descopere dintr-o singură privire orice capcană sau ambuscadă. Văzu pe perete infama parodie a Ultimului Ospăț al lui Eld și-i înțelese semnificația în cele câteva clipe dinainte ca draperia să fie dată cu violență la o parte. Și mirosul: nu doar miros de carne, ci de carne de om. Și asta ar fi trebuit să priceapă mai devreme, dacă ar fi avut timp să se gândească... însă viața în Calla Bryn Sturgis nu-i dăduse prea mult timp de gândire. În Calla, ca și în poveștile de aventuri, viața fusese doar o înșiruire rapidă de evenimente blestemate.

Însă acum totul era cât se poate de limpede. Păi, nu? Căutătorii nu puteau fi altceva decât taheeni – căpcăunii din basmele pentru copii, dacă nu vă este cu supărare. Cei din spatele draperiei erau cei pe care Callahan îi numea vampiri de Tipul Unu și cărora Roland le zicea Preavechii, probabil cei mai puternici și mai înspăimântători supraviețuitori ai retragerii de demult a lui *Prim*. Și, în vreme ce taheenii se mulțumeau să se holbeze încremeniți la sigul-ul din mâna lui Callahan, Preavechii nu-l învredniceau nici măcar cu o singură privire.

Acum gândaci hidoşi şi uriaşi se revărsară zornăind de pe sub mese. Roland îl ştia mai de demult şi, la vederea lor, i se risipi orice dubiu ar mai fi avut cu privire la ceea ce se ascundea în spatele draperiei. Aceştia erau paraziţi, băutori de sânge, partizani ai celor din Dixie Pig: păduchi ai Preavechilor. Nu prea periculoşi câtă vreme era şi un bumbler de faţă, dar, atunci când îi observai în număr atât de mare, cu siguranţă că Preavechii nu erau departe.

Când Ete porni atacul împotriva gândacilor, Roland de Gilead făcu singurul lucru care îi trecu prin minte: pluti în jos spre Callahan.

Intră în Callahan.

7

Părinte, aicea sunt.

Da, Roland. Ce...

N-avem vreme. SCOATE-L DE-AICI. Neapărat. Scoate-l de-aici cât încă se mai poate!

8

Şi Callahan se străduí să facă ce îi ceruse. Însă firește că băiatul nu voia să plece. Privindu-l prin ochii Părintelui, Roland îşi spuse cu amărăciune: *Ar fi trebuit să-l şcolesc mai bine în arta trădării. Zeii ştiu că am făcut tot ce mi-a stat în putere.*

– Du-te cât încă mai poţi, îi spuse Callahan lui Jake, făcând eforturi considerabile să-şi păstreze calmul. Prinde-o din urmă *dacă* se poate. Asta e ordinul dinh-ului tău. Şi este şi dorinţa Albului.

Vorbele astea ar fi trebuit să-l pună în mişcare pe băiat, dar nu se întâmplă aşa. Jake încă mai protesta – pe toţi zeii, era aproape la fel de nesupus ca Eddie! – iar Roland nu mai putea aştepta.

Lasă-mă pe mine, Părinte.

Şi Roland preluă controlul fără să aştepte răspunsul preotului. Deja simţea cum valul acela – *aven kal* – care-l adusese până aici începe să slăbească. Iar Preavechii îşi vor face apariţia dintr-o clipă în alta.

– *Du-te, Jake*, zbieră el folosind vocea şi coardele vocale ale Părintelui pe post de megafon.

Desigur că s-ar fi pierdut definitiv dacă ar fi stat să se gândească la ce face, însă asemenea analize nu-i stăteau absolut deloc în caracter şi fu nespus de recunoscător să vadă cum Jake face ochii mari.

– *Nu ai decât şansa asta şi trebuie să profiţi de ea! Ascultă-mă! Sunt dinlăuntrul tău şi îţi ordon!*

Şi atunci, la fel cum se întâmplase şi mai devreme, când o văzuse pe Susannah, se simţi aruncat în slăvi, ca un obiect imponderabil, scos din mintea lui Callahan la fel de uşor cum destrami o pânză de păianjen cu un suflu, ori răspândeşti în văzduh puful unei păpădii. Vru să se întoarcă, însă încercarea îi fu zadarnică, asemenea înotătorului care se luptă cu un curent puternic ca să ajungă la mal.

Roland! vocea lui Eddie; vocea lui Eddie plină de spaimă. *Iisuse, Roland, ce-s jivinele alea?*

Draperia fusese dată la o parte. Iar creaturile ce se îmbulziră în salonul principal erau foarte bătrâne şi foarte respingătoare, cu dinţi crescuţi în neştire pe feţele lor pocite de strigoi, cu gurile incapabile să se închidă din cauza colţilor de grosimea mâinilor pistolarului, cu bărbiile zbârcite şi păroase lucind de sânge şi zeamă de carne.

Şi uite – zeilor, o, zei ai mei – băiatul tot nu se mişcă!

– *O să-l omoare pe Ete primul!* urlă Callahan.

Dar Roland nu era sigur că *preotul* strigase. Mai degrabă fusese Eddie, care folosise vocea lui Callahan aşa cum o făcuse şi el. Se pare că Eddie dăduse peste nişte curenţi mai blânzi, sau poate avea mai multă putere. Suficientă putere cât să intre în Părinte după ce Roland fusese expulzat de acolo.

– *O să-l omoare sub ochii tăi şi o să-i bea sângele!*

Iar argumentul acesta fu de ajuns. Băiatul se răsuci pe călcâie şi o zbughi de acolo cu Ete alergând pe lângă el. O luă direct prin faţa canarului monstruos şi apoi printre doi din *folkenii* căutători, dar niciunul dintre aceştia nu încercă să-l prindă. Toţi se zgâiau ca hipnotizaţi la Ţestoasa din palma lui Callahan.

Nici Preavechii nu-l băgară în seamă pe băiat, așa cum își închipuise și Roland că va fi. Callahan le povestise că unul dintre Preavechi venise în orășelul pe nume 'Salem's Lot unde el era preot. Părintele supraviețuise întâlnirii cu acesta – fapt deloc obișnuit pentru cei care se confruntă cu asemenea monștri, mai ales după ce și-au pierdut toate armele și sigul-urile de credință și putere – dar, înainte de a-l elibera, creatura îl forțase să-i bea sângele otrăvit, făcându-l lesne de recunoscut de către ceilalți vampiri.

Roland mai apucă să vadă că Părintele Callahan își ținea crucea-sigul îndreptată spre ei și fu scuipat înapoi în beznă. Începură din nou dangătele, aproape scoțându-l din minți cu zăngănitul lor oribil. De undeva, ca de la mare depărtare, auzi strigătul lui Eddie. Roland întinse mâna după el în întunericul dens, îi atinse brațul, îl pierdu, îi găsi mâna și i-o apucă bine. Se rostogoliră amândoi iar și iar și iar, ținându-se strâns unul de celălalt, făcând tot posibilul să nu se despartă, sperând să nu se rătăcească pe vecie în beznă fără-de-uși dintre lumi.

III

EDDIE DĂ UN TELEFON

1

Eddie reveni în maşina cea veche a lui John Cullum cu acelaşi sentiment cu care se trezea în adolescenţă din coşmarurile sale cele mai cumplite: făcut ghem, gâfâind speriat, total dezorientat, fără să ştie cine este şi cu atât mai puţin unde se află.

Într-o secundă îşi dădu seama că, oricât de incredibil ar fi părut, el şi cu Roland pluteau ţinându-se în braţe ca doi gemeni în pântecele mamei – doar că acolo nu existau nici mamă, nici pântece. Prin faţa ochilor îi planară agale un pix şi o agrafă pentru hârtie. Şi o cutie din plastic galben pe care o recunoscu ca fiind carcasa unei casete audio foarte vechi *Nu-ţi pierde vremea, drăguţă*, se dojeni el. *Nu mai are bandă. Tipul ăsta de casetă a fost o invenţie al naibii de păguboasă.*

Simţi o zgârietură la ceafă. Să fi fost de la plafoniera jegoasă a Fordului lui Cullum? Pe toţi dracii, chiar aşa era!

Şi atunci forţa gravitaţiei îşi veni în fire şi amândoi căzură într-o ploaie de mărunţişuri. Covoraşul auto care plutise pe lângă ei aterizâ lin pe volan. Eddie se izbi cu burta de spetează scaunului din faţă şi aerul ţâşni din el cu un *fássss* puternic. Roland se prăvăli lângă el, pe şoldul bolnav. Scoase un singur strigăt răguşit şi apoi se chinui să ajungă pe locul lui din dreapta.

Eddie vru să zică ceva, dar Callahan i-o luă înainte, înecându-i toate gândurile cu strigătul lui: *Heil, Roland! Heil, pistolarule!*

De cât efort psihic avusese nevoie Părintele ca să le poată vorbi din cealaltă lume? Din spatele lui se auzeau, foarte slabe și îndepărtate, dar foarte *reale*, strigăte animalice de triumf. Urlete nearticulate.

Ochii mari și consternați ai lui Eddie îi întâlniră pe cei de un albastru-deschis ai lui Roland. Îl apucă de mâna stângă, spunându-și: *Moare, Doamne, Dumnezeule Atotputernic, cred că Părintele o să moară acum.*

Îți doresc să-ți găsești Turnul, Roland, și să...

– ...și să te urci până în vârful lui, șopti Eddie.

Se aflau iarăși în mașina lui John Cullum, staționată cam strâmb – altminteri în bună stare – pe marginea Kansas Road, în penumbra înserării de vară. Dar ce avea Eddie în fața ochilor era lumina portocalie, ca de iad, a acelui restaurant care, de fapt, nu era un restaurant, ci un bârlog de canibali. Și numai gândul că *existau* cu adevărat asemenea jivine, că oamenii treceau în fiecare zi pe lângă vizuina lor, fără să știe ce se ascunde înăuntru, fără să le simtă privirile hămesite care, fără doar și poate, îi cântăreau și îi...

Înainte de a-și putea duce gândul până la capăt, scoase un urlet de durere când simți cum dinți-fantomă i se înfig în gât și obraji și burtă; când gura i se umplu cu urzici usturătoare; când își simți testiculele perforate. Urlă iar, râcâind aerul cu mâna liberă, până când Roland i-o prinse într-a lui, încercând să-l liniștească.

– Gata, Eddie. Gata. Nu mai sunt.

Conexiunea se întrerupse și durerea se mai ostoi. Roland avea dreptate, firește că avea. Ei scăpaseră, Părintele nu. Eddie remarcă lacrimi în ochii pistolarului.

– Nici *el* nu mai e. Părintele.

– Vampirii? Știi tu... canibalii? Au... L-au...?

Dar Eddie nu reuși să termine. Era mult prea îngrozitor gândul că Părintele Callahan ar putea fi acum unul dintre *ei*.

– Nu, Eddie. Nici vorbă de așa ceva. A...

Și Roland își scoase pistolul. Ornamentele metalice lucirăstins în lumina târzie. Își înfipse țeava sub bărbie, privindu-l lung pe Eddie.

– A scăpat de ei, spuse tânărul.

– Da, chiar așa. Cât de flămânzi trebuie că sunt ei acum.

Eddie dădu din cap, simțindu-se brusc sleit de puteri. Și îl dureau iarăși rănile. Ba nu, nu-l dureau. Până și rănile lui *plângeau în bobote*.

– Foarte bine, zise el. Acum pune arma aia la loc înainte să te împuști din greșeală.

Și continuă când Roland își punea pistolul în toc:

– Ce a fost chestia aia care ni s-a întâmplat? Am trecut prin portal sau a fost un alt Grindotremur?

– Cred că puțin din amândouă, răspunse Roland. Există ceva ce poartă numele de *aven kal* – un fel de val uriaș care se rostogolește pe Calea Grinzii. Ne-a ridicat pe creasta lui.

– Și așa am putut să vedem ce voiam.

Roland se gândi puțin, apoi scuturâ cu putere din cap.

– Nu. Am văzut ce a vrut *Grinda* să vedem. Ne-a arătat unde vrea ea să ne ducem.

– Auzi, Roland, tu ai studiat toate chestiile astea când erai mic? Adică amicul ăla al tău, Vannay, ți-a predat... nu știu cum să-i zic... Logica Grinzii și a Arcelor de Curcubeu?

Roland zâmbi.

– Mda, cred că am învățat asta la orele de istorie și la cele despre *Summa Logicales*[1].

– Logica-*ceee*?

Roland nu-i răspunse. Se uită pe geamul de la mașina lui John Cullum, încercând să-și recapete suflul – și cel corporal, și cel metaforic. Și nu era prea greu, nu în locul acesta; pentru că partea aceasta a orașului Bridgton semăna mult cu un anumit teren viran din Manhattan. Pentru că în apropiere se afla un generator. Nu era vorba de sai King, așa cum crezuse Roland la început, ci de *potențialul* lui sai King... de ceea ce ar fi fost sai King capabil să creeze, dacă ar fi avut suficient timp la dispoziție. Și oare nu era și sai King purtat pe *aven kal*, probabil generând chiar valul acela care îi purtase pe ei?

Indiferent cât de mult ar încerca, omul nu se poate ridica trăgându-se singur de șireturi, le spusese Cort pe vremea când Roland, Cuthbert, Alain și Jamie

[1] *Summa Logicales (Tractatus)* – lucrare a lui Petrus Hispanus (începutul secolului al XIII lea), medic, logician și cleric portughez, devenit papă cu numele Ioan al XXI lea (n. tr.).

abia învățaseră să meargă. Cort le spusese asta pe tonul lui de infatuare însuflețită ce avea să se transforme treptat în severitate cruntă, pe măsură ce ultimii lui elevi se apropiau de testul bărbăției. Dar poate că bătrânul profesor se înșelase în privința șireturilor. Poate că, în anumite împrejurări, omul se *poate* ridica trăgându-se de șireturi. Sau poate naște universul prin buric, așa cum se spune că ar fi făcut Gan. Și, pentru că scria povești, King nu era tot un fel de creator? Și, în fond, creația nu însemna să faci ceva din nimic – să-ți închipui o lume întreagă într-un bob de grâu, ori într-un fir de nisip? Ori să te poți ridica trăgându-te de șireturi?

Și ce mama dracului făcea el acum, bălmăjind toate gândurile astea filozofice, când doi membri ai tet-ului său erau dați dispăruți?

– Pornește căruța asta, îi spuse el lui Eddie, încercând să ignore zumzetul dulce din urechi – să fi fost Vocea Grinzii sau Vocea lui Gan, Creatorul? Trebuie să ajungem pe Aleea Carapacea Țestoasei din orașul care se numește Lovell și să vedem dacă putem găsi drumul spre Susannah.

Nu doar spre Susannah. Dacă Jake va izbuti să scape de monștrii din Dixie Pig, și el se va îndrepta tot spre Susannah. Roland nu avea nici cea mai mică îndoială în privința asta.

Eddie întinse mâna spre schimbătorul de viteze – în ciuda mișcărilor stranii de mai devreme, motorul vechiului Ford al lui Cullum nu se oprise – ezită și se uită la Roland cu ochi triști.

– Ce te doare, Eddie? Spune repede ce este. Se naște copilul – dacă nu s-o fi născut deja. Și curând Susannah nu le va mai fi de trebuință.

– Știu, murmură Eddie. Dar nu putem să ne ducem la Lovell.

Se strâmbă de parcă vorbele acestea i-ar fi produs o suferință fizică. Roland presupuse că exact așa și era.

– Nu încă.

2

Rămaseră tăcuți câteva clipe, ascultând zumzetul dulce al Grinzii, zumzet ce uneori se transforma în glasuri vesele. Se uitau la umbrele tot mai dese

dintre ramurile copacilor, unde stăteau la pândă milioane de feţe şi milioane de poveşti, O, poţi să spui odată cu mine uşă neaflată, poţi să spui suflet pierdut.

Eddie aproape că se aştepta ca Roland să strige la el – nu ar fi fost prima oară – sau să-i tragă una peste ceafă, aşa cum obişnuia să facă bătrânul profesor al pistolarului când elevii lui erau leneşi sau îndărătnici. Ba Eddie chiar spera ca Roland să-i dea una. Poate că o scatoalcă zdravănă l-ar fi ajutat să-şi limpezească mintile, pe Shardik!

Dar problema nu-i gândirea ta tulbure şi ştii asta foarte bine, se dojeni el. *Mintea ta e mai clară decât a lui. Dacă nu ar fi fost aşa, ai fi plecat dracului din lumea asta şi ai fi pornit să-ţi cauţi nevasta.*

Într-un final, Roland spuse:

– Ce este, atunci? Asta?

Se aplecă şi luă de pe podeaua maşinii hârtia împăturită, acoperită cu scrisul mărunt al lui Aaron Deepneau. Se uită o secundă la ea, apoi o aruncă pe genunchii lui Eddie cu un rictus de repulsie.

– Ştii cât de mult o iubesc, şopti sugrumat tânărul. *Ştii* asta.

Roland făcu un semn afirmativ din cap, dar fără să se uite la el. Părea că-şi admiră cizmele vechi şi scâlciate pe podeaua murdară a maşinii. Ochii aceştia plecaţi, ochii aceştia care evitau să se uite la el – la el, care ajunsese să-l idolatrizeze pe Roland de Gilead – îi frânseră inima lui Eddie. Dar nu se dădu bătut. Nu mai era loc de greşeli. Ajunseseră la sfârşitul jocului.

– Chiar în clipa asta m-aş duce la ea dacă aş ştii că e cel mai bun lucru pe care-l pot face. În *clipa asta*, Roland, pricepi? Dar *trebuie* să ne terminăm treburile în lumea asta. Pentru că lumea asta nu are decât un singur sens. Odată plecaţi din ziua de 9 iulie 1977, n-o să ne mai putem întoarce niciodată. Trebuie...

– Eddie, am mai discutat despre asta.

Dar tot nu se uita la el.

– Ştiu că am mai discutat. Problema e dacă tu *înţelegi*? Un singur glonţ de tras, o singură 'Riza de aruncat. Aşa am venit noi în Bridgton! Numai Dumnezeu ştie că aş fi luat-o la fugă spre Aleea Carapacea Ţestoasei chiar în clipa când ne-a povestit John Cullum despre ea, dar m-am gândit că trebuie să-l cunoaştem pe scriitor şi să stăm de vorbă cu el. Şi am avut dreptate, nu-i aşa?

Aproape implorându-l:

– *Nu-i așa?*

În cele din urmă, Roland își ridică privirea, spre mulțumirea lui Eddie. Toată povestea asta era suficient de dificilă, suficient de *dureroasă*, ca să nu mai fie nevoit să suporte și privirea în pământ a dinh-ului lui.

– Și poate că n-o să conteze dacă vom mai zăbovi puțin aici. Și, dacă ne vom concentra tare-tare pe cele două femei din cele două paturi – dacă ne vom concentra pe Susannah și Mia *exact așa cum le-am văzut ultima dată* –, poate că vom reuși să intrăm în acel moment al poveștii lor. Nu crezi că ar fi posibil?

După o secundă nesfârșită, timp în care Eddie uită chiar să respire, pistolarul dădu încet din cap. Nu ar fi putut face asta dacă pe Aleea Carapacea Țestoasei ar găsi acele uși pe care el le numea „din stămoși", pentru că asemenea uși se deschid fiecare într-un *anume* când și unde. Însă, dacă ar descoperi acolo o ușă *magică*, una din cele rămase după retragerea lui *Prim*, atunci da, s-ar putea să reușească să ajungă acolo unde voiau. Dar ușile acestea te puteau înșela cu ușurință – așa cum făcuse cea din Peștera Vocilor, care-i trimisese în New York pe Jake și Callahan, în loc să-i trimită acolo pe Roland și Eddie, dându-le astfel planurile peste cap pe Tărâmul lui Nouăsprezece.

– Ce mai trebuie să facem? îl întrebă Roland.

Nu se deslușea supărare în vocea pistolarului, ci doar epuizare și nesiguranță.

– Orice ar fi, o să fie nasol. Asta ți-o garantez.

Eddie luă actul de vânzare și se uită la el cu privirea cu care probabil că Hamlet (prințul acela trist despre care învățase la cursul de literatură) se uitase la craniul bietului Yorick. Apoi își ridică ochii iarăși la Roland.

– Hârtia ne face proprietari ai terenului viran pe care e trandafirul. Trebuie să facem cumva să ajungă la Moses Carver de la firma Holmes Dental. Și unde anume îl putem găsi noi pe domnul cu pricina? Habar nu avem.

– Ca să nu mai spunem că nici măcar nu știm dacă mai e în viață.

Eddie hăhăi ca nebunul.

– Adevăr grăiești, iar eu îți mulțumesc multă-multă! Ce-ar fi să ne întoarcem, Roland? Să ne ducem iar la Stephen King acasă. Aș putea să-i cer douăzeci, treizeci de dolari – pentru că, frățicule, nu știu dacă ai băgat de seamă, dar noi nu avem nicio para chioară. Însă, mult mai important decât asta, am putea să-l rugăm să ne recomande un detectiv meseriaș, unul care să arate ca Bogart

și să se smardoiască mai ceva decât Clint Eastwood. Și *el* să mi-l găsească pe Carver ăsta.

Scuturâ din cap ca și cum ar fi vrut să-și ordoneze năvala gândurilor. Zumzetul vocilor îi suna dulce în urechi, antidotul perfect pentru dangătul hidos al clopotelor din portal.

– Adică, uite care-i chestia: nevastă-mea e într-un mare rahat pe undeva; ar putea fi înfulecată chiar în clipa asta de vampiri, ori de gândaci-vampiri, ori de mai știu eu ce alte lighioane; și uită-te la mine cum stau pe marginea unui drumeag de țară, lângă un individ al cărui singur talent e să-i impuște pe alții, încercând să găsesc o metodă fezabilă prin care să pun bazele unui căcat de *corporație*!

– Ușurel, murmură Roland.

Părea puțin mai calm acum că se resemnase cu gândul că va mai zăbovi în lumea aceasta.

– Spune-mi ce simți tu că ar mai fi necesar să facem înainte de a ne scutura pentru totdeauna de pe tălpi țărâna acestui *unde* și *când*.

Și Eddie îi spuse.

3

Mare parte din lucrurile acelea Roland le mai auzise și înainte, dar nu înțelesese pe deplin dificultatea situației în care se aflau. Erau proprietarii terenului viran de pe Second Avenue – da, atâta lucru știa și el –, însă temeiul dreptului lor de proprietate era doar un document olograf care nu prea ar fi stat în picioare în fața judecătorilor, mai ales dacă marii și tarii de la Corporația Sombra își asmuțeau avocații asupra lor.

Dacă era posibil, Eddie intenționa să-i ducă actul de vânzare-cumpărare lui Moses Carver, împreună cu informația că fina lui, Odetta Holmes – de la a cărei dispariție se împlineau treisprezece ani în vara aceasta a lui 1977 – este bine-sănătoasă și mai presus de orice își dorește ca Moses Carver să-și asume responsabilitatea pentru respectivul teren viran, dar îndeosebi pentru trandafirul sălbatic ce creștea pe acesta.

Trebuia să-l convingă pe Moses Carver – dacă mai trăia – să înglobeze numita Corporație Tet în compania Holmes Dental (ori viceversa). Mai mult încă! Trebuia să-și dedice tot restul vieții care-i mai rămăsese de trăit (iar Eddie avea vaga bănuială că Moses Carver era cam de-un leat cu Aaron Deepneau) construirii unei corporații gigant al cărei unic scop să fie acela de a dejuca absolut toate planurile altor două corporații gigant, Sombra și North Central Positronics. Să le sugrume, dacă este posibil, și să le împiedice să devină monstrul care va pustii întregul tărâm al Lumii de Mijloc și va da o lovitură fatală însuși Turnului Întunecat.

– Poate că ar fi fost bine să-i lăsăm lui sai Deepneau actul de vânzare-cumpărare, murmură Roland, dus pe gânduri, când Eddie termină de vorbit. Cel puțin el l-ar fi putut găsi pe Carver ăsta și ar fi vorbit cu el în numele nostru.

– Nu, am făcut bine că l-am luat cu noi.

Acesta fiind unul din puținele lucruri de care Eddie era absolut sigur.

– Altminteri, la ora asta hârtia ar fi fost deja cenușă spulberată de vânt.

– Adică tu crezi că Tower ar fi regretat târgul făcut cu noi și și-ar fi convins prietenul să distrugă documentul?

– Nu cred, sunt convins, răspunse Eddie. Dar chiar și dacă Deepneau ar fi în stare să-i reziste prietenului său, care precis l-ar țaca-țaca-țaca în ureche ore în șir – „Arde-o, măi, Aaron, ai văzut și tu că m-au forțat să semnez și acu' vor să mi-o și tragă, știi și tu asta la fel de bine ca mine, arde-o, măi, prietene, și o să chemăm poliția să-i prindă pe *bagabonții* ăia" – tu chiar îți închipui că Moses Carver ar crede o poveste într-atât de fantasmagorică?

Roland schiță un zâmbet sumbru.

– Nu mi se pare că asta ar constitui o problemă, Eddie. Pentru că, gândește-te puțin, cât din povestea noastră țicnită a *auzit*, de fapt, Aaron Deepneau?

– Prea puțin, recunoscu tânărul, apăsându-și podul palmelor pe ochii închiși. Nu-mi vine în minte decât o singură persoană care l-ar putea convinge pe Moses Carver să facă lucrurile pe care i le vom cere, dar persoana respectivă are momentan alte obligații. S-a dus nițel până în anul 1999. Și în anul ăla și Carver, și Deepneau vor fi deja oale și ulcele. Poate și Tower.

– În cazul ăsta, cum ne-am putea descurca fără ea?

Eddie se gândi că ar exista o posibilitate ca Susannah să vină în anul 1977 fără ei, pentru că *ea* nu-l vizitase încă. Mă rog... ar trebui să ajungă aici prin

portal, dar nu credea că asta s-ar pune. Presupunea că i-ar fi interzis accesul în '77 doar pe motiv că era ka-tet cu el și Roland. Sau pe alt motiv. Habar n-avea. Detaliile nu constituiseră niciodată punctul lui forte. Se întoarse spre Roland ca să-l întrebe ce părere avea, dar pistolarul i-o luă înainte:

– Ce zici de dan-tete?

Cu toate că Eddie înțelegea termenul – însemna „pui de zeu" sau „mic salvator" –, în primul moment nu pricepu ce anume voia să spună Roland. Apoi îi pică fisa. Oare nu dan-tete-ul din Waterford le împrumutase mașina asta în care stăteau ei acum la discuții, foarte mult vă mulțumim pentru asta?

– *Cullum?* La el te referi, Roland? Tipul cu mingile de baseball?

– Mare adevăr spui, îi răspunse pistolarul pe tonul acela uscat care nu indica amuzament, ci o exasperare moderată. Stăpânește-te, mă sufoci cu atâta entuziasm!

– Dar... i-ai spus să plece de aici! Și el a fost de acord!

– Și, că tot vorbeam despre asta, spune-mi: cât de entuziasmat ți s-a părut el de ideea vizitei la prietenul lui din Vermong?

– Ver-*mont*, îl corectă Eddie, incapabil să-și ascundă zâmbetul.

Însă, zâmbet sau nu, sentimentul dominant era cel de panică. Își imagină că sunetul acela urât, ca de râcâire, pe care-l auzise mai devreme, venise de la mâna cu două degete a lui Roland care pipăia capătul țevii de la pistol.

Roland ridică din umeri ca și cum ar fi vrut să spună că îl durea exact undeva dacă Cullum vorbise despre Vermon*t* sau despre Baronia Garlan.

– Răspunde-mi la întrebare.

– Păi...

Adevărul era că John Cullum nu sărise în sus atunci când îi sugeraseră să facă o călătorie. De la bun început reacționase mai degrabă ca unul dintre ei decât ca vreunul dintre drogații aia în mijlocul cărora trăia (lui Eddie îi era extrem de ușor să recunoască fumătorii de marijuana, deoarece fusese unul de-al lor mai înainte ca Roland să-l răpească și să-l instruiască în arta omorului). John Cullum fusese evident intrigat de apariția pistolarilor și dorise să afle natura treburilor care-i adusese în orășelul lui. Însă Roland știa cum să-i facă pe oameni să îi asculte ordinele fără să ceară explicații.

Acum pistolarul făcea gestul prea bine cunoscut cu mâna învârtită prin aer, gestul său de nerăbdare. *Grăbește-te, pentru numele tatălui tău. Ori faci ceva, ori te lași păgubaș.*

– Am senzația că nu *voia* să plece, spuse Eddie. Dar asta nu înseamnă că-i tot în East Stoneham.

– Și totuși acolo este. *N-a plecat* nicăieri.

Cu greu reuși Eddie să nu rămână cu gura căscată și cu ochii holbați la el.

– Da' de unde știi? Îl poți atinge? Asta e?

Roland clătină din cap.

– Atunci cum...

– Ka.

– Ka? *Ka?* Ce mama dracului înseamnă *asta?*

Roland era tras la față, nespus de palid sub bronz.

– Pe cine altcineva mai cunoaștem în această parte de lume?

– Pe nimeni, dar...

– Atunci, despre Cullum e vorba.

Tonul lui Roland era fără inflexiuni – tonul adultului care îi explică unui copil: „Sus este deasupra capului, jos este unde-ți stau picioarele pe pământ."

Eddie vru să-l contrazică, să-i spună că era o tâmpenie, o superstiție ridicolă, dar se răzgândi. Dacă făcea abstracție de Deepneau, Tower, Stephen King și de scârbosul Jack Andolini, John Cullum *era* într-adevăr singurul om pe care îl cunoșteau ei în această parte de lume (sau pe acest nivel al Turnului, dacă preferi să gândești în acești termeni). Și, după toate pe care le văzuse în ultimele luni – dar ce vorbim noi aici? în ultima *săptămână*! – cine era el să strâmbe din nas în fața superstițiilor?

– În regulă, zise tânărul. Poate c-ar fi bine să încercăm.

– Cum putem lua legătura cu el?

– Îi dăm un telefon din Bridgton. Dar, Roland, într-un film n-ai să vezi niciodată vreun personaj secundar că intră în scenă ca să salveze situația. Chestia asta n-ar fi considerată realistă.

– Tu vorbești de filme, zise Roland. Eu sunt convins că în viață lucrurile astea se întâmplă tot timpul.

Și Eddie izbucni în râs. Ce naiba să facă? Replica asta era *definitorie* pentru Roland.

4

BRIDGTON - STRADA MARE 1
HIGHLAND LAKE 2
HARRISON 3
WATERFORD 6
SWEDEN 9
LOVELL 18
FRYEBURG 24

Tocmai trecuseră de indicatorul acesta, când Eddie spuse:

- Caută prin torpedo, Roland. Vezi dacă nu cumva ka sau Grinda sau altcineva din neamul lor nu ne-a lăsat niște fise pentru telefon.

– Tor...? Adică în cutia asta de aici?

- În cutia aia, da.

Mai întâi Roland încercă să răsucească butonul capacului, apoi pricepu cum funcționează și îl apăsă. Talmeș-balmeșul dinăuntru nu suferise nicio ameliorare în urma scurtei perioade de imponderabilitate a Fordului. Erau acolo chitanțe de la cardurile bancare, un tub foarte vechi cu o substanță pe care Eddie o identifică drept „pastă de dinți" (Roland reuși să descifreze pe el cuvintele **HOLMES DENTAL**), o fotografă în care era o fetiță zâmbitoare – probabil nepoata lui Cullum – pe un ponei, un băț pe care el îl confundă cu un explozibil (Eddie îi spuse că era un avertizor luminos pentru situații de avarie), o revistă YANKME... și o cutie cu trabucuri. Pistolarul nu izbuti să citească ce scria pe ea, deși i se părea că ar fi putut fi *coliba*. Îi arătă cutia lui Eddie, ai cărui ochi se însuflețiră dintr-odată.

– COHIBA scrie acolo. Dar să știi că s-ar putea să ai dreptate cu ka și Cullum. Deschide cutia, Roland, dacă nu-ți este cu supărare.

Pistolarul făcu ce i se ceruse și îi arătă lui Eddie monedele argintii dinăuntru.

- Astea sunt destule ca să sunăm acasă la sai Cullum?

– Da, zise Eddie. Mi se pare că ne-ar ajunge să sunăm chiar în Fairbanks, Alaska. Dar n-o să ne fie de niciun folos dacă John Cullum a plecat deja spre Vermont.

5

Piaţeta din centrul oraşului Bridgton era mărginită pe o latură de o farmacie şi o pizzerie; un cinematograf („Lanterna Magică") şi un magazin universal („Renys") pe cealaltă latură. Între cinematograf şi magazin se afla un scuar cu bănci şi trei telefoane publice.

Eddie scoase tot mărunţişul din cutia lui Cullum şi îi dădu lui Roland şase dolari în monede de câte 25 de cenţi.

– Vreau să te duci acolo, îi spuse arătându-i farmacia, şi să-mi cumperi o cutie cu aspirine. Ai să recunoşti medicamentul când ai să-l vezi?

– Astine, da, le ştiu.

– Le vreau pe cele mai mici pe care le au, pentru că nu se poate cumpăra cine ştie ce cu şase dolari. După aia ai să te duci alături, acolo unde scrie „Pizza şi Sandviciuri". Şi, dacă o să-ţi mai rămână măcar şaisprezece monede dintr-astea, să le zici că vrei să iei un „hoagie"[1].

Roland dădu din cap, gest care nu-l mulţumi pe Eddie.

– Să te aud cum zici.

– Hogii.

– *Hoagie.*

– *HUU-ghi.*

– *Hoa*... începu Eddie, dar se răzgândi. Roland, zi după mine „biet băiat".

– Bietu' băiat.

– Bravo. Dacă-ţi mai rămân cel puţin şaişpe monede, să ceri un „biet băiat". Poţi să zici „maioneză la greu"?

– Maionisă la greu.

– Cam aşa. Dacă îţi rămân mai puţin de şaişpe monede, să ceri un sandvici cu salam şi brânză. *Sandvici,* nu „popkin"[2].

– Zandici cu zalam.

– Aşa ceva. Şi să nu mai spui nimic altceva decât dacă este absolută nevoie.

Roland dădu iar din cap. Eddie avea dreptate: era mult mai bine dacă nu vorbea. În general era nevoie de o singură privire pentru ca oamenii să-şi dea

---

[1] Sandvici mare cu diverse ingrediente (n. tr.).

[2] *Popkin* (în Limba Nobilă) - sandvici (n. tr.).

seama în forul lor interior că el nu era de prin părţile astea. Şi mai aveau şi tendinţa de a-l ocoli. Da, mult mai bine ar fi să nu-i întărâte.

Pistolarul se întoarse spre stradă şi îşi duse mâna la şoldul stâng - vechi obicei care, de această dată, nu-i aducea deloc alinare: ambele revolvere se aflau în portbagajul Fordului lui Cullum, dimpreună cu cartuşierele.

Eddie îl apucă de umăr, oprindu-l. Pistolarul se răsuci, ridicând din sprâncene şi privindu-şi întrebător prietenul cu ochii lui decoloraţi.

- Există un proverb în lumea noastră, Roland - cel ce dă să se înece se agaţă şi de un pai.

- Adică?

- Adică asta, spuse mohorât Eddie. Exact ce facem noi acum. Urează-mi noroc, amice.

- Da, zise Roland. Noroc şi ţie, şi mie. Noroc pentru amândoi.

Vru iar să traverseze, când Eddie îl opri din nou. Acum pe chipul lui Roland se citea o oarece iritare.

- Vezi să nu te calce vreo maşină, îi spuse Eddie, începând să imite vorbirea lui Cullum. Îs mai mulţi vilegiaturişti pân' părţile aistea decât sunt puricii pe un câine de pripas. Şi nu-s călare pe cai, nu, dom'ne.

- Du-te şi dă telefonul ăla, Eddie, îl îndemnă Roland şi porni să traverseze agale şi hotărât strada mare, cu acelaşi mers săltat cu care traversase sute de străzi în sute de alte oraşe.

Eddie îl urmări cu privirea, apoi se întoarse la telefon şi citi instrucţiunile afişate pe el. Ridică receptorul şi formă numărul pentru Informaţii.

6

Nu a plecat, afirmase categoric pistolarul despre John Cullum. Şi de ce, mă rog? Pentru că John Cullum reprezenta pentru ei punctul terminus. Nu mai exista altcineva pe care să-l poată suna. Cu alte cuvinte, îşi vârâse coada afurisitul ăla de ka al lui Roland de Gilead.

După câteva minute de aşteptare, telefonista îi dezvălui numărul de telefon al lui Cullum. Eddie încercă să-l memoreze - fusese mereu bun la numere;

Henry îl numea uneori „Micul Einstein" – dar de data aceasta nu avu încredere în talentul lui. Se petrecuse ceva fie cu procesele sale mentale (chestie pe care nu o credea), fie cu abilitatea lui de a ține minte anumite produse ale acestei lumi (chestie care parcă mai avea ceva sens). Rugă să i se repete numărul și îl notă cu degetul în stratul de praf de pe marginea cabinei telefonice. Se pomeni din senin că se întreabă dacă ar mai fi în stare să citească un roman ori să urmărească succesiunea de imagini a unui film. Se cam îndoia. Și, în fond, ce importanță avea? Afișul din fața „Lanternei Magice" trâmbița în multe culori că acolo rulează *Războiul stelelor*, iar Eddie își zise că și dacă va ajunge în poiana de la capătul cărării fără să-l mai vadă vreodată pe Luke Skywalker, ori să mai audă respirația grea a lui Darth Vader, tot nu se va necăji prea mult.

– Mulțumesc, doamnă, îi spuse telefonistei și vru să formeze numărul când din spate se auziră câteva explozii.

Se răsuci iute, într-o singură bătaie a inimii, cu mâna căutând pistolul, așteptându-se să-i vadă pe Lupi, ori pe casapii lui Balazar, ori pe ticălosul ăla de Flagg...

Însă nu era decât o mașină decapotabilă, plină cu liceeni cu mutre bronzate de tăntălăi înamorați și cu gurile până la urechi. Unul dintre ei tocmai ce aruncase un șirag de pocnitori rămase, probabil, de la Patru Iulie – pocnitori pe care copiii din Calla Bryn Sturgis le-ar fi numit „bubuitoare".

Dac-aș fi avut pistolul la mine, cred că aș fi împușcat deja vreo doi filfizoni dintr-ăia, își dădu seama Eddie. *Ei, cât de bou aș fi fost?* Cam. Destul de bou. Dar poate că nu ar fi tras. Oricum, trebuia să recunoască faptul că nu se mai simțea chiar în siguranță în lumea aceasta aparent mai civilizată.

– Taci și-nghite, murmură Eddie, adăugând vorba preferată a Ilustrului Narcoman Eminent și Docent pentru micile probleme ale vieții: *Karma, frățicule.*

Formă numărul lui John Cullum pe discul antic și de demult al telefonului și când o voce de robot – foarte posibil aparținând stră-stră-stră-stră-străbunicii Monoului Blaine – îi ceru să pună nouăzeci de cenți în aparat, Eddie vârî un dolar prin fantă. Ce mama dracului, doar el salva lumea!

Telefonul sună o dată... sună a doua oară... și cineva ridică receptorul!

– John! aproape strigă tânărul. Futu-i mă-sa de karmă! John, sunt...

Însă vocea de la celălalt capăt începuse deja să vorbească. Copil al anilor optzeci fiind, Eddie pricepu din prima că acesta nu era un semn bun.

– *...ați sunat la John Cullum, Reparații, mentenanță și Închirieri Bărci.*

Vocea tărăgănată de yankeu a lui Cullum.

– *Tre' să fiu pă undeva cu treburi acu' când mă sunarăți și nu po' să spun când o să mă întorc. Dacă vă e cu bănat, io vă rog frumos să mă iertați, da' dacă nu mai puteți aștepta, zic să sunați la Gary Crowell, la 926-5555, ori la Junior Barker, 929-4211.*

Disperarea inițială a lui Eddie dispăruse – se duuusese, hăt-hăt-hăt, așa cum ar fi spus însuși Cullum – chiar atunci când înregistrarea șovăielnică îl anunța pe el, Eddie, că el, Cullum, nu putea să spună „când" se va întoarce. Și-i dispăru (disperarea inițială, despre ea este vorba), deoarece Cullum era chiar acolo, în căsuța lui ca de hobbit, de pe malul vestic al Lacului Keywadin, fie tolănit pe canapeaua lui micuță – numai bună pentru un hobbit – ori într-unul din fotoliile lui – la fel de micuțe, la fel de potrivite pentru o rudă îndepărtată a lui Frodo. Probabil că stătea tihnit acolo și-și monitoriza mesajele de pe robotul lui telefonic, minune a tehnicii de la mijlocul anilor șaptezeci. Iar Eddie știa că așa este, pentru că...

Pentru că știa. Pur și simplu.

Înregistrarea aceea perimată nu putea ascunde umorul lui Cullum, manifestat la sfârșitul mesajului.

– *Că dacă nu aveți chef să pălăvrăgiți decât cu subsemnatul, vă sfătuiesc să-mi lăsați un mesaj după bipu-bipu. Și încercați de nu vă lungiți.*

Cu pronunția *luunjiți*.

Eddie așteptă semnalul sonor, apoi zise:

– Sunt Eddie Dean, John. Știu că ești acolo și cred că te așteptai să te sun. Nu mă întreba *de ce* cred asta, pentru că habar nu am, dar...

Un clic sonor îi perforă timpanul și apoi vocea lui Cullum – vocea lui *vie* – spuse:

– Sal'tare, fiule. Ia spune, te porți frumos cu carul meu?

Eddie avu sentimentul că îl izbise un baros în moalele capului și câteva clipe nu fu în stare să articuleze nicio vorbă, fiindcă, din cauza accentului de Maine al lui Cullum, întrebarea sunase cam așa: *...te porți frumos cu ka-ul meu?*

– Băiete? se neliniști Cullum la celălalt capăt al firului. Mai ești la telefon?

– Da, spuse Eddie. La fel ca tine. Credeam că pleci în Vermont, John.

– Eh, uite care-i chestia: p-aci n-a mai fost atâta agitație din 1923, de când a ars fabrica de pantofi. Gaborii au închis toate drumurile care ies din oraș.

Eddie era convins că se putea trece foarte uşor prin baraje dacă aveai actele în regulă, dar preferă să ignore povestea cusută cu aţă albă a lui Cullum.

– Adică tu vrei să-mi spui că, dacă ai fi vrut, nu ai fi putut să ieşi din oraş pe un drum lăturalnic şi fără să dai ochii cu niciun poliţist?

Urmă o tăcere cam stingherită din partea lui Cullum. Eddie simţi prezenţa cuiva lângă el. Nu se întoarse: ştia că e Roland. Cine altcineva ar fi mirosit – abia perceptibil, dar indiscutabil – a altă lume?

– Mă rog, spuse în cele din urmă Cullum. Poate că aş cam *şti* unu ori două drumuri prin pădure care m-ar scoate drept în Lovell. Şi pen'că n-a prea plouat în vara asta, cred că aş putea să mă duc p-acolo cu camioneta.

– Unu sau două?

– Ce să zic... mai degrabă trei sau patru.

Urmă o altă pauză pe care Eddie n-o mai întrerupse. Se distra mult prea tare.

– De fapt, cinci sau şase, rectifică John Cullum, iar Eddie nu zise nimic nici de această dată.

– Opt, se hotărî într-un final Cullum, făcându-l pe Eddie să izbucnească în râs.

Începu şi el să râdă şi întrebă:

– Care-i treaba, fiule?

Tânărul îi aruncă o privire lui Roland, care ţinea o cutiuţă cu aspirină între singurele două degete de la mâna dreaptă. Eddie luă medicamentele cu un oftat de recunoştinţă.

– Vreau să vii în Lovell, îi spuse el lui Cullum. Se pare că mai avem ceva de tăifăsuit.

– A-ha! exclamă Cullum. Am simţit eu ceva, deşi nu chiar cu capu' limpede; căci cu capu' limpede mă gândesc că, uite, acuşi-acuşi o pornesc spre Montpelier, da' tot mă învârt p-acilea şi mai găsesc câte una-alta de făcut. Dacă ai fi sunat mai acu' cinci minute, ai fi găsit linia ocupată – că vorbeam cu Charlie Beemer. Femeile alea două care au murit la magazin erau nevastă-sa şi cumnată-sa, ce părere ai de aşa o tragedie? Şi după aia m-am gândit că ar fi bine să dau cu o măturâ p-aci – aşa, un pic – şi de-abia după aia să-mi urc fundul în camionetă şi să-mi iau tălpăşiţa. Cum zisei, capu' limpede se gândea la chestiile asta, da' mai în sinea mea cred că aşteptam să mă suni încă de când am intrat pe uşă. Unde vă găsesc? Pe Aleea Carapacea Ţestoasei?

Eddie desfăcuse cutiuța cu aspirine și privea lacom la rândurile de pastile. Odată ce ai ajuns dependent de droguri, n-ai cum să te mai vindeci, își spuse el. Îți lasă gura apă chiar și în fața unor asemenea tablete inofensive.

– Îhî, mârâi el, doar pe jumătate ironic.

De când îl întâlnise pe Roland într-un avion al companiei Delta, la aterizarea pe Aeroportul Kennedy, începuse să maimuțărească cu talent diversele dialecte pe care le întâlneau în peregrinările lor.

– Ai zis că aleea aia nu-i decât o buclă de vreo trei kilometri care se face din Route 7, nu-i așa?

– Ba da. Frumoase căsuțe mai sunt acolo, răspunse Cullum, adăugând, după o ezitare de o secundă: Majoritatea-s de vânzare. Cam prea mulți vizitatori în ultima vreme prin partea aia de lume. Da' mi se pare că ți-am mai zis. Or, arătări dintr-alea te bagă în toți sperieții, iar ăi mai cu stare au tăiat-o deja de-acolo.

Eddie nu mai avea răbdare; înhăță trei aspirine și le vârî în gură, desfătându-se cu gustul lor amar. Ar fi fost în stare să suporte o durere de două ori mai atroce dacă ar fi avut vreo veste de la Susannah. Însă din direcția ei nu avea parte decât de tăcere. Bănuia că linia de comunicare dintre ei, și așa destul de nesigură, încetase să mai funcționeze odată cu venirea pe lume a blestematului ăluia de plod al Miei.

– Să aveți pușcoacele la îndemână pe tot drumul spre Aleea Carapacei din Lovell, îl sfătui Cullum. Iar io zic c-am să-mi iau flinta cu mine când am să ridic ancora.

– Foarte bine faci, fu de acord Eddie. Vezi să te uiți după mașina asta a ta, când ai să ieși de pe Route 7. Ai să ne vezi imediat.

– Păi, cum nu? Bătrânica mea îți ia ochii din prima, se făloși Cullum. Mai zi-mi încă o chestie, fiule. Știu că n-o să mă mai duc în Vermont, da' am eu senzația c-o să mă trimiți altundeva. Sigur, dacă o să fiu de acord. Vrei să-mi zici de p-acuma unde?

Eddie își spuse că, dacă ar fi apucat să-l cunoască, Mark Twain ar fi intitulat următorul capitol al vieții extrem de pitorești a lui John Cullum *Un Yankeu din Maine la curtea Regelui Purpuriu*, dar preferă să nu comenteze.

– Ai fost vreodată în New York City?

– Oooo, da! Într-o permisie de pașopt de ore când eram militar, răspunse el mai tărăgănat decât de obicei. Am fost la Sala de Varietăți a Radioului și

la Empire State Building, cam atâta ţiu minte. Da' cre' că precis m-am mai oprit şi prin alte părţi, că am rămas mai sărac cu treij de dolari, plus că, după vreo două luni, am fost diagnosticat cu un sculament de toată frumuseţea.

– Ei, uite, acum ai să fii mult prea ocupat ca să te mai pricopseşti cu vreun sculament. Ia-ţi cardurile cu tine. Nu-mi zice că n-ai, pentru că ţi-am văzut chitanţele din torpedou.

Simţi un impuls nebunesc să lungească ultimul cuvânt: *tooorpedoou.*

– Cam mare deranj înăuntru, nu zici? se interesă cu amabilitate Cullum.

– Cam da. Zici că s-au bătut doi motani în călduri acolo. La revedere, John, ne vedem în Lovell.

Şi Eddie puse receptorul în furcă. Se uită la punga de hârtie din mâna lui Roland şi ridică din sprâncene.

– E un zandici bietu' băiat, îi explică Roland urmărindu-i privirea. Cu maionisă la greu, ce-o mai fi şi aia. Eu unul aş prefera un sos care să nu semene chiar atât de mult cu sperma, da' gusturile nu se discută şi poftă foarte bună îţi urez.

Eddie îşi dădu ochii peste cap.

– Măi, frate, da' chiar ştii cum să-i faci poftă omului.

– Zici tu?

Eddie se văzu nevoit să-şi repete pentru a suta mia oară că Roland nu avea absolut deloc simţul umorului.

– Zic, zic. Haide. O să-mi mănânc în maşină sandviciul cu spermă şi brânză. Plus că trebuie să discutăm ce îi vom spune.

7

Căzură de acord să-i spună lui John Cullum cât de mult îşi închipuiau ei că ar fi fost în stare să ducă naivitatea lui (şi sănătatea mintală). Şi apoi, dacă totul mergea bine, îi vor încredinţa inestimabilul act de vânzare-cumpărare şi îl vor trimite la Aaron Deepneau. Cu ordine clare să discute cu acesta departe de Calvin Tower, individ în care nu puteai avea încredere totală.

– Cullum şi Deepneau ar putea da de urma lui Moses Carver, zise Eddie. Şi cred că am ce să-i spun lui Cullum despre Suze – chestii intime – ca să-l

poată convinge pe Carver că nu e moartă. După aia, însă... restul depinde de cât de convingători pot ăştia doi să fie. Şi cât de mult îşi doresc să se pună în slujba Corporaţiei Tet la amurgul vieţii. Ştii ceva? Eu zic că s-ar putea să avem parte de o surpriză plăcută! Normal că nu mi-l închipui pe Cullum la costum, dar îl văd bătând ţara în lung şi-n lat ca să dejoace planurile ălora de la Sombra.

Se mai gândi puţin, cu capul lăsat uşor pe umăr, apoi zâmbi:

– O, da, aşa chiar mi-l pot închipui.

– Se prea poate şi ca naşul lui Susannah să fie foarte bătrân, remarcă Roland. Dar de altă culoare. Asemenea indivizi vorbesc adesea aceeaşi limbă atunci când sunt an-tet. Şi cred că îi pot oferi lui Cullum ceva cu care să-l poată convinge pe Carver să ni se alăture.

– Un sigul?

– Da.

Curiozitatea lui Eddie fusese stârnită:

– De care?

Dar înainte ca Roland să-i răspundă, văzură ceva ce-l făcu pe tânăr să apese cu toată puterea pedala de frână. Ajunseseră pe Route 7, în Lovell. În faţa lor, pe marginea şoselei, se împleticea un bătrân cu părul alb şi încâlcit. Era înfăşurat într-o cârpă jegoasă ce nu putea fi cu niciun chip numită haină. Picioarele şi braţele sfrijite îi erau brăzdate de zgârieturi urâte. Şi de răni – inflamate şi purulente. Era desculţ, iar la degete nu avea unghii, ci gheare mari, încovoiate şi galbene. La subraţ ducea o bucată crăpată de lemn, care ar fi putut fi o liră sfărâmată. Eddie îşi spuse că nimeni n-ar fi putut părea mai „străin" pe drumul acela unde singurii trecători pe care îi zăriseră erau vilegiaturiştii ieşiţi la jogging – deplasându-se în grupuri compacte, cu expresii de mare seriozitate şi angajament pe chipuri, costumaţi toţi la fel cu pantaloni scurţi din nailon, şepci de baseball şi tricouri (pe pieptul unuia era trecută rugămintea: **NU ÎMPUŞCAŢI TURIŞTII**).

Făptura care se târa de-a lungul acostamentului se întoarse cu faţa la ei şi Eddie scoase un strigăt involuntar de groază. Ochii creaturii se împreunau deasupra rădăcinii nasului, amintind de un ou cu două gălbenuşuri într-o tigaie. Dintr-o nară îi atârna un colţ, ca un muc uscat şi tare. Dar mai hidoasă decât orice altceva era văpaia verde şi mocnită a feţei. Ca şi cum pielea îi fusese acoperită cu un strat subţire de terci fluorescent.

Îi observă și o zbughi imediat printre copacii care mărgineau Route 7, scăpându-și pe jos lira sfărâmată.

– *Iisuse!* țipă Eddie.

Dacă ăla era un vizitator, atunci spera să nu mai vadă în viața lui un altul.

– Oprește, Eddie! strigă și Roland, proptindu-se cu podul palmei în bordul mașinii care frânase cu scârțâit de pneuri și într-un nor de praf în apropiere de locul unde dispăruse creatura.

– Deschide cufărul din spate, continuă pistolarul coborând din Fordul lui Cullum. Adu-mi arma.

– Roland, ne cam grăbim acum. Mai avem încă vreo cinci kilometri până la Aleea Carapacea Țestoasei. Chiar cred că nu e...

– *Nu mai da din melița și adu-mi arma!* urlă Roland, îndreptându-se în goană spre linia copacilor.

Odată ajuns acolo, trase adânc aer în piept și strigă după vagabondul acela hidos. Pielea de pe brațele lui Eddie se făcu ca de găină la auzul tonului pistolarului. Îl mai auzise o dată sau de două ori vorbind astfel, dar în rest putea să uite cu ușurință că în vinele dinh-ului său curge sânge regesc.

Roland rosti câteva propoziții pe care tânărul nu le înțelese, apoi încă una pe care o pricepu de îndată:

– Ieși de acolo, tu, Copil al lui Roderick[1], ieși de acolo tu, cel desfigurat, tu, cel rătăcit, ieși și înclină-te înaintea mea, căci eu sunt Roland, fiu al lui Steven, din neamul lui Eld!

Câteva secunde nu se întâmplă nimic. Eddie deschise portbagajul și îi aduse pistolul. Roland și-l încinse la șold fără să-l învrednicească pe tânăr nici măcar cu o privire, darămite cu o vorbă de mulțumire.

Trecură cam treizeci de secunde. Eddie căscă gura să spună ceva. Dar chiar atunci frunzișul uscat și prăfuit începu să foșnească. O clipă sau două mai târziu, hidoasa creatură își făcu apariția. Cu capul în piept. Nesigură pe picioare. Pe partea din față a cârpei cu care își acoperise trupul se întindea o pată udă. Eddie își simți nările violate de duhoarea puternică de urină, scârboasă și înțepătoare.

---

[1] Copiii lui Roderick – grup de mutanți care îi jurasără credință lui Arthur Eld în vremurile de demult (n. tr.).

Creatura reuși să se lase într-un genunchi și ridică o mână diformă la frunte, într-un gest damnat de loialitate care-i aduse lui Eddie lacrimi în ochi.

– Heil, Roland de Gilead, Roland din neamul lui Eld! Ești bun să-mi arăți un sigul, dragul meu?

Într-un orășel pe nume River Crossing, o bătrână ce-și zicea Tușa Talitha îi dăduse lui Roland o cruce din argint pe un lănțișor fin, tot din argint. De atunci încoace pistolarul o purta la gât. Acum vârî mâna în cămașă și o scoase, arătând-o creaturii îngenuncheate înaintea lui – un Mutant Leneș aflat pe moarte în urma iradierilor la care fusese expus. Eddie era convins că așa stăteau lucrurile. La vederea crucii, dezgustătoarea făptură scoase un croncănit de uluire.

– Vrei să-ți găsești odihna la capătul drumului tău, o, tu, Copil al lui Roderick? Vrei să găsești odihna din poiană?

– O, da, dragul meu, hohoti creatura, adăugând mai multe în păsăreasca pe care Eddie nu o putea pricepe.

Tânărul se uită în stânga și în dreapta șoselei, așteptându-se să vadă mașini – în fond, se aflau în plin sezon turistic –, dar nu văzu absolut nimic. Măcar pentru moment norocul era de partea lor.

– Câți sunteți prin părțile astea? întrebă Roland, întrerupând suspinele vizitatorului.

În timp ce rostea aceste cuvinte își scoase revolverul din toc și și-l lipi de pieptul cămășii.

Copilul lui Roderick făcu un semn cu mâna spre orizont, însă fără să-și ridice ochii din pământ.

– Delah, pistolarule, câtă frunză și iarbă, răspunse el. Căci aici lumile sunt fragile, *anro con fa; sey-sey desene fanno billet cobair can. Eu Chevin devar dan do.* Că mi-a fost milă de ei. *Can-toi, can-tah, can Discordia, aven la cam mah can. May-mi? Iffin lah vainen eth...*

– Câți *dan devar*?[1]

Creatura se gândi la întrebarea lui Roland, apoi își întinse degetele (avea *zece*, observă Eddie) de cinci ori. Cincizeci. Dar cincizeci de ce anume? Asta Eddie nu mai știa.

---

[1] „Închisoare" (n. tr.).

– Şi Discordia? întrebă tăios Roland. E adevărat ce spui?

– O, da, o, foarte adevărat, aşa spun eu, Chevin de Chayven, fiu al lui Hamil, menestrel al Câmpiilor de Sud care mi-au fost odinioară casă.

– Spune-mi numele oraşului de lângă Castelul Discordia şi am să te scap de chinuri.

– O, pistolarule, dar au murit toţi cei de acolo.

– Nu cred. Spune-mi cum se numeşte.

– Fedic! zbieră Chevin de Chayven, trubadurul hoinar care nu ar fi bănuit niciodată că viaţa i se va încheia într-un asemenea loc straniu – nu pe câmpiile Lumii de Mijloc, ci în munţii din vestul statului Maine.

Îşi ridică pe neaşteptate faţa hâdă la Roland. Întinse braţele în lături ca înaintea crucificării.

– *Fedic în capătul îndepărtat al Bubuitului de Tunet, pe Calea Grinzii! Shardik, Maturin, Drumul către Turnul Întu...*

Revolverul lui Roland scoase un singur cuvânt. Glonţul lovi creatura îngenuncheată chiar în centrul frunţii, desăvârşind distrugerea chipului şi aşa distrus. Căzu pe spate, iar Eddie observă cum carnea i se face fum verde, subţire ca aripa de viespe. Preţ de o secundă, dinţii lui Chevin de Chayven plutiră în cerc ca nişte corali spectrali, pentru ca apoi să dispară cu totul.

Roland îşi puse pistolul înapoi în toc şi străpunse văzduhul cu cele două degete rămase la mâna dreaptă, într-un gest de binecuvântare.

– Să-ţi găseşti odihna, şopti pistolarul.

După aceea îşi desfăcu cartuşiera şi o răsuci în jurul pistolului.

– Roland, ăla a fost... a fost un Mutant Leneş?

– Da, îi putem zice şi aşa, bietul de el. Însă Copiii lui Roderick vin de dincolo de ţinuturile pe care eu le cunosc, cu toate că, înainte ca lumea să meargă mai departe, ei i-au jurat credinţă lui Arthur Eld.

Se întoarse spre Eddie, cu ochii albaştri arzându-i pe chipul tras.

– În Fedic s-a dus Mia să nască. Nu mai am nici cea mai mică îndoială. Acolo a dus-o şi pe Susannah. Lângă ultimul dintre castele. În cele din urmă va trebui să ne întoarcem în Bubuit de Tunet, dar mai întâi trebuie să mergem în Fedic. Bine că ştim.

– A zis că i-a fost milă de cineva. De cine?

Dar Roland se mulțumi doar să clatine din cap, fără să-i răspundă. Un camion cu Coca-Cola trecu în goană pe lângă ei, iar dinspre vest se auzi bubuitul rostogolit al tunetelor.

– Fedic de lângă Discordia, șopti pistolarul. Fedic al Morții Roșii. Ca să o putem salva pe Susannah – și pe Jake – va trebui să facem cale-ntoarsă spre Calle. Însă ne vom întoarce acolo doar atunci când ne vom fi terminat treburile aici. Și atunci când o vom apuca din nou spre sud-est...

– Ce? îl întrebă neliniștit Eddie. Ce va fi atunci, Roland?

– Atunci nu ne vom mai opri deloc din drum până nu vom ajunge la Turn.

Și pistolarul își întinse mâinile, privindu-le tremurul abia perceptibil. Apoi își ridică ochii la Eddie. Avea chipul palid și istovit, dar neînfricat.

– Niciodată nu am mai fost atât de aproape. Aud șoaptele tuturor prietenilor mei morți și ale tatilor lor dispăruți. Șoptesc în ritmul respirației Turnului.

Eddie se uită lung la el, deopotrivă fascinat și înspăimântat, apoi întrerupse atmosfera aceasta cu un efort aproape fizic.

– Păi, ce să zic, începu el apropiindu-se de portiera Fordului, dacă vreuna din vocile alea de spui că le auzi te învață și ce să-i zicem lui Cullum – cum să-l convingem să facă ce vrem noi –, atunci vezi să-mi spui și mie.

Și înainte ca Roland să-i răspundă, tânărul se urcă la volan și trânti portiera. Îl tot vedea cu ochii minții cum își scosese pistolul, îl îndreptase spre creatura îngenuncheată și apăsase pe trăgaci. Pe bărbatul acesta îl considera el dinh și prieten. Dar, putea el oare să fie convins că nu va proceda la fel cu el... sau cu Suze... sau cu Jake... dacă i-ar fi șoptit inima că un asemenea gest l-ar fi dus mai aproape de Turn? Nu, nu era deloc convins de asta. Și totuși va merge mai departe alături de el. Și ar face-o chiar dacă ar fi sigur în străfundul sufletului – o, ferească Dumnezeu! – că Susannah era moartă. Pentru că așa trebuia. Pentru că Roland ajunsese să însemne pentru el mult mai mult decât dinh sau prieten.

– Părintele meu, șopti Eddie în barbă chiar în clipa când Roland se urcă la locul lui, din dreapta volanului.

– Ai zis ceva, Eddie?

– Da, răspunse tânărul. „Pe pariul meu că nu mai avem mult." Asta am spus.

Roland dădu din cap. Eddie porni motorul și Fordul lui Cullum o apucă spre Aleea Carapacea Țestoasei. Tot de la mare depărtare – însă mai aproape decât mai devreme – se auzi un alt bubuit de tunet.

IV

DAN-TETE

1

Venirea pe lume a copilului era tot mai aproape. Susannah Dean privi în jur, numărându-şi încă o dată duşmanii, aşa cum o învăţase Roland. *Niciodată să nu tragi*, îi spusese el, *până când nu ştii cu câţi te confrunţi, ori până când îţi dai seama că n-ai cum să-i numeri pe toţi, ori până când nu te hotărăşti că merită să mori astăzi.* Şi-ar fi dorit să nu aibă pe cap casca aia care-i spiona gândurile. Însă instrumentul cu pricina nu părea prea preocupat acum de eforturile lui Susannah de a-i număra pe cei care veniseră să asiste la naşterea fătului Miei. Iar acesta era un lucru foarte bun.

Cel de la comandă era Sayre, *Căutătorul*, cu gaura roşie pulsându-i în centrul frunţii. Mai era şi Scowther, doctorul vârât între picioarele Miei, pregătit să oficieze naşterea. Sayre îl bruscase pe bunul medic atunci când acesta dăduse dovadă de niţeluş cam multă aroganţă, dar probabil că răul făcut nu era atât de mare încât să-i lezeze în vreun fel eficacitatea. Pe lângă Sayre, se mai aflau acolo alţi cinci căutători, însă ea nu prinsese decât două dintre numele lor. Cel cu fălcile de buldog şi burta revărsată peste curea se numea Haber. Lângă el stătea una din creaturile cu cap de pasăre, acoperit cu pene cafenii şi cu ochi răi, ca de uliu. Pe ăsta îl chema Jey sau Gee. Erau şapte, fiecare având arme

automate în tocuri la subraț. Pistolul lui Scowther se bălăngănea în voia lui pe sub halatul de doctor, ori de câte ori individul se apleca spre Mia. Susannah deja hotărâse că arma aceea era cea mai bună pentru ea.

Lângă Mia se aflau alte trei creaturi umanoide cu chipuri palide și ochi vigilenți. Aceștia erau vampiri, învăluiți în aure albastre. Probabil din categoria celor pe care Callahan îi numea de Tipul Trei. (Odată Părintele se referise la aceștia spunând că erau o avangardă a rechinilor.) Asta făcea zece. Doi dintre vampiri erau înarmați cu arbalete, cel de-al treilea avea un soi de spadă electrică, neactivată în momentul acela, care radia doar o lumină vâscoasă. Dacă reușea să pună mâna pe arma lui Scowther (*când* vei reuși, drăgălașo, se corectă ea – vedeți dumneavoastră, Susannah citise pe vremuri *Forța gândirii pozitive*[1] și credea fiecare cuvânt scris acolo de pastorul Peale), va trage mai întâi și mai întâi în individul cu spada electrică. Numai Dumnezeu știe cât de mult rău poate face o armă ca aia, iar Susannah Dean nu avea de gând să o afle pe pielea ei.

Se mai afla acolo și asistenta cu capul de șobolan mare și urât. Ochiul însângerat care-i pulsa în mijlocul frunții o făcu pe Susannah să creadă că motivul pentru care toți ceilalți *folken*-căutători purtau măști de om era acela că nu voiau să sperie vânatul întâlnit pe trotuarele din New York. Poate că nu toți aveau mutre de șobolan pe sub măștile acelea, dar era convinsă că niciunul dintre ei nu semăna cu Robert Goulet[2]. Asistenta cu cap de șobolan era singura care nu avea nicio armă la vedere.

Unsprezece cu toții. Unsprezece dușmani în această infirmerie mare și, în rest, pustie, despre care ea era convinsă că nu se poate afla sub cartierul Manhattan. Însă, dacă se hotăra să le facă de petrecanie, atunci ar fi trebuit să acționeze când erau toți ocupați cu copilul Miei – cu prețiosul ei *făt*.

– Vine, domnule doctor! chirăi isteric asistenta, evident copleșită de măreția momentului.

Da, venea. Căci șirul gândurilor lui Susannah se întrerupse brusc atunci când o săgetă cea mai cumplită durere de până atunci. Pe amândouă le săgetă

---

[1] *Forța gândirii pozitive (The Power of Positive Thinking)*, de Norman Vincent Peale (n. tr.).

[2] Robert Gerard Goulet (1933–2007) – actor și cântăreț american de origine canadiană, considerat unul dintre „frumoșii" Holywoodului (n. tr.).

durerea. Urlară într-un singur glas. Scowther striga la Mia *să împingă* și *să împingă ACUM!*

Susannah strânse ochii și împinse și ea, căci era și copilul ei acela care se năștea... sau, mai bine zis, *fusese* și copilul ei. Când simți cum curge durerea din ea, ca apa în vârtejuri prin scurgerea de la chiuvetă, trăi cea mai mare durere din viața ei. Căci pruncul o părăsea și se vărsa în Mia – acum trupul ei transmitea ultimul mesaj al vieții. Se sfârșea. Indiferent ce avea să se întâmple după aceea, partea aceasta se sfârșea acum, iar Susannah Dean scoase un strigăt de ușurare amestecată cu regret; strigăt ca un cântec închinat tuturor mamelor din lume.

Și apoi, mai înainte de începutul coșmarului – atât de cumplit că și-l va aminti în toate detaliile lui până în ziua când va păși în poiana de la capătul cărării –, o apucă de încheietură o mână mică și fierbinte. Întoarse capul, mișcare încetinită de greutatea căștii. Își dădu seama că gâfâie. Se pomeni că se uită în ochii Miei, care deschise gura și rosti un singur cuvânt. Susannah nu-l auzi din cauza urletelor lui Scowther (aplecat între picioarele Miei, se scărpina cu forcepsul în cap). Dar, într-un alt fel, *îl auzi* și înțelese că Mia încerca să-și țină promisiunea.

O să te eliberez, dacă o să am ocazia, i-a spus atunci cea care o răpise. Iar cuvântul pe care îl auzi acum în minte Susannah și pe care îl citi pe buzele femeii aflate în chinurile nașterii era *chassit*.

Mă auzi, Susannah?

Te aud foarte bine.

Și pricepi învoiala noastră?

Da. Dacă pot, te voi ajuta să fugi de aici cu fătul tău. Și...

Și să ne omori dacă nu poți să ne salvezi! isprăvi violent vocea. Niciodată nu o mai auzise atât de tare. Susannah era convinsă că volumul acela avea de-a face cu tubul care le conecta căștile. *Spune cu gura ta, Susannah, fiică a lui Dan!*

Am să vă omor pe amândoi dacă...

Nu mai continuă. Și totuși Mia păru mulțumită, ceea ce era un lucru bun, fiindcă Susannah nu ar fi putut merge mai departe dacă ar fi conștientizat că cele două vieți depind numai și numai de ea. Privirea i se opri din întâmplare asupra tavanului acelei încăperi imense, unde îi văzu pe Eddie și Roland. Trăsăturile nu le erau prea clare și pluteau acolo sus, intrând și ieșind din tavan, holbându-se în jos la ea, ca niște pești uriași și spectrali.

Un alt fulger de durere vie, pătrunzătoare, dar nu la fel de puternică precum cea de mai devreme. Ca de la mare depărtare își simți coapsele încordându-i-se și apoi pulsând. Durerea asta nu era importantă. Deloc. Ce conta acum mai mult decât orice altceva era dacă îi vedea cu adevărat pe cei doi, ori doar i se năzărise. Oare mintea ei suprasolicitată și visând la evadare să fi creat halucinația aceasta ca să o consoleze puțin?

Da, ar fi putut să creadă și chiar ar fi *crezut* că așa stăteau lucrurile dacă nu ar fi fost amândoi complet dezbrăcați și înconjurați de o sumedenie de mărunțișuri ciudate care pluteau alături de ei: o cutie cu chibrituri, o alună, scrum de țigară, un bănuț. Și un covoraș auto, pe toți zeii! Un covoraș auto pe care era imprimat cuvântul FORD.

– Doctore, uite că se vede ca...

Urmă un guițat plin de indignare atunci când domnul doctor Scowther – individ complet lipsit de maniere, îmi pare rău să o spun – o îmbrânci pe Asistenta-Șobolăniță la o parte și se aplecă foarte mult între coapsele Miei, dând impresia că ar fi vrut să-i scoată fătul cu dinții. Jivina cu cap de uliu, Jey sau Gee, vorbea agitat cu cel pe nume Haber într-un dialect bâzâitor.

Nu mi se pare, chiar sunt aici, își zise Susannah. *Covoraşul de mașină e dovada.* Sigur, nu ar fi putut să explice *de unde până unde* covoraşul acela ar fi fost o dovadă în oricare sens, dar știa că așa este. Și formă cu buzele cuvântul primit de la Mia: *chassit*. Era o parolă. Cu care vor deschide cel puțin o ușă, poate chiar mai multe. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că Mia ar fi putut-o minți. Nu, ele erau unite prin ceva mult mai primitiv (și cu mult mai puternic) decât căștile și cablurile dintre ele: erau unite prin miracolul nașterii. Nu, Mia nu o mințise.

– *Împinge odată, bată-te zeii de căţea puturoasă!* aproape că urlă Scowther.

Iar Roland și Eddie dispărură brusc și pentru totdeauna prin plafon, ca izgoniți de suflul individului. Și poate că așa se și întâmplase.

Susannah se întoarse pe o parte, simțindu-și părul lipit de cap, simțind cum din ea curg litri de sudoare. Se trase puțin mai aproape de Mia; puțin mai aproape de Scowther; puțin mai aproape de patul hașurat al armei automate a lui Scowther.

– Rogu-te, stai cuminte, surioară, spuse unul dintre căutători, atingându-i brațul.

Mâna aceea era rece și fleșcăită și plină de inele groase. Lui Susannah i se făcu pielea de găină sub atingerea ei.

– Se termină în curând și atunci se vor schimba toate lumile. Când el se va uni cu Sfărâmătorii din Bubuit de Tu...

– Tacă-ți gura, Straw! se răsti Haber, îmbrâncindu-l de acolo pe cel ce încerca să-i ofere consolare lui Susannah și întorcându-și imediat atenția avidă înapoi la actul nașterii.

Mia gemu prelung, arcuindu-și spatele. Asistenta cu cap de șobolan își puse mâinile pe șoldurile ei, apăsându-le ușor înapoi pe pat.

– Haidi, haidi, drăguță, 'pinge cu burtica.

– *Du-te-n pizda mă-tii, jegoaso!* zbieră Mia.

Susannah nu mai simți decât un zvâcnet slab al durerii ei. Doar atât. Legătura dintre ele se desfăcea.

Adunându-și toată puterea de concentrare, Susannah strigă în străfundul minții ei: *Hei! Hei, cucoano de la Positronics! Mai ești acolo?*

– Conexiunea... se întrerupe, răspunse vocea plăcută de femeie.

La fel ca mai devreme, aceasta vorbi chiar în mijlocul capului lui Susannah; dar acum se auzea mult mai pierdută, mai stinsă, așa cum se aud vocile de la radio în timpul unor perturbații atmosferice.

– Repet: conexiunea... se întrerupe. Sperăm să folosiți North Central Positronics pentru toate necesitățile dumneavoastră de sporire a capacităților mentale. Și Corporația Sombra! De zece mii de ani lider absolut în comunicarea pe plan mental!

Din adâncul minții lui Susannah se auzi un *BII-IIIIP* atât de puternic încât îi vibrară dinții în gură. Și conexiunea se întrerupse. Nu doar vocea aceea plăcută, dar înfiorătoare, de femeie dispăru: ci *tot*. Era ca și cum ar fi scăpat dintr-o capcană care-i strivise întregul trup.

Mia zbieră iarăși, iar Susannah țipă și ea. Pe de-o parte pentru că nu voia ca Sayre și ceilalți să-și dea seama că legătura între ele două nu mai exista; dar și pentru că o copleșise amărăciunea. O pierduse pe cea care-i fusese, într-un anume fel, o soră adevărată.

Susannah! Suze, mă auzi?

Se săltă repede în coate la auzul acestei voci, uitând-o, pentru moment, pe femeia de alături. Să fi fost oare...

Jake? Tu ești, scumpete? Tu ești, așa-i? Tu mă auzi?

DA! strigă băiatul. *În sfârșit! Cu cine vorbeai? Tipă, nu te opri, ca să mă ghidezi spre ti...*

Se întrerupse, dar nu înainte ca Susannah să poată auzi zgomot slab de focuri de armă. Trăgea Jake în cineva? Nu credea una ca asta, ci mai degrabă că cineva trăgea în *el.*

2

– Acum! urlă Scowther. *Acum*, Mia! Împinge! Din toate puterile! Cât poți tu de tare! *ÎMPINGE!*

Susannah încercă să se tragă mai aproape de cealaltă femeie – *O, da, sunt îngrijorată și am nevoie de mângâiere, nimic mai mult, uite, vezi cât de îngrijorată sunt* –, dar cel căruia i se spunea Straw o trase înapoi. Tubul metalic dintre ele se legănă și se întinse.

– Păstrează distanța, târfo, mârâi Straw.

Și pentru prima oară Susannah se văzu nevoită să admită că s-ar putea să nu reușească să pună mâna pe arma lui Scowther. Sau pe oricare altă armă.

Mia zbieră din nou, invocând un zeu străin într-o limbă străină. Când vru iarăși să-și ridice șoldurile de pe pat, asistenta (Alia, așa credea Susannah că o cheamă: Alia) o culcă la loc, iar Scowther scoase o exclamație scurtă, de satisfacție, după cum suna; și aruncă forcepsul cât colo.

– De ce-l arunci? vru să știe Sayre.

Cearșafurile de sub Mia erau îmbibate cu sânge, iar șeful părea neliniștit.

– N-am nevoie de el, răspunse plin de vervă Scowther. Muierea asta e menită să facă plozi. Ar fi putut să nască o duzină chiar în lanul de orez și după aia să se ridice și să treacă la cules. Ia uite-l cum iese la marele fix!

Scowther vru să ia ligheanul măricel de pe patul alăturat, își dădu seama că nu are vreme de asta și își vârî între coapsele Miei mâinile rozalii și fără mănuși. Când Susannah încercă din nou să se apropie de Mia, Straw nu o mai opri. Pentru că toți cei din sala aceea mare, căutători și vampiri deopotrivă, urmăreau fascinați această ultimă etapă a nașterii, îngrămădiți la capătul celor

două paturi alăturate. Numai Straw mai rămăsese aproape de Susannah. Vampirul cu spada electrică nu-i mai era la îndemână, deci Straw va fi primul lovit.

– *Încă o dată!* zbieră Scowther. *Pentru pruncul tău!*

La fel ca vampirii și căutătorii, și Mia uitase cu totul de Susannah. Îl fixa pe Sayre cu ochii ei plini de suferință.

– Mi-l dați, domnule, vă rog frumos? Vă implor, spuneți-mi că mi-l dați să fie al meu, chiar și pentru scurtă vreme!

Sayre o apucă de mână. Masca de pe chipul lui cel adevărat și hidos se încreți într-un zâmbet.

– Dar, desigur, draga mea, îi zise el. Fătul va rămâne cu tine mulți, mulți ani. Mai împinge o ultimă dată, rogu-te.

– *Te minte, Mia, nu-l crede!* strigă Susannah, dar strigătul ei se izbi de urechi surde.

Probabil că așa era cel mai bine: să fi uitat toți de ea pentru moment.

Și Susannah își îndreptă gândurile într-o altă direcție: *Jake! Jake, unde ești?*

Niciun răspuns. Nu-i bine. Te rog, Doamne, fă să fie în viață!

Poate că e ocupat cu altceva. Fuge... se ascunde... se luptă. Dacă tace, nu înseamnă neapărat că a...

Mia împinse cu putere, scoțând un urlet prelung în care se amestecau obscenități nemaiauzite și rugi fierbinți. Buzele vaginului ei deja dilatat se desfăcură și mai mult. Un șuvoi de sânge proaspăt țâșni din ea, mărind delta mocirloasă de pe cearșaful de dedesubt. Și apoi, prin toată învălmășeala aceea purpurie, Susannah zări ceva alb și negru. Creștetul fătului. Pielea era albă. Negru era părul.

Apoi începu să se retragă înapoi în purpura umedă, iar Susannah își spuse că probabil pruncul nu era încă pregătit să vină pe lume. Însă Mia nu mai avea răbdare. Împinse o dată cu toată forța ei considerabilă, cu pumnii tremurând în fața ochilor întredeschiși, cu dinții dezgoliți într-o grimasă a durerii atroce. În mijlocul frunții îi pulsa o venă; o alta se umflase, mai să plesnească, pe latura gâtului.

– *HEEEIIIAAA!* urlă ea. *HAI, COMMALA, TICĂLOSULE, FIUL MEU CEL FRUMOS! HAI-COMMALA-HAIDE-HAIDE!*

– Dan-tete, murmură Jey, cel cu capul de uliu, iar toți ceilalți repetară după el, ca într-o incantație reverențioasă:

– *Dan-tete... dan-tete... commala dan-tete.*

Venirea pe lume a puiului de zeu.

Acum nu se mai văzu doar creștetul, ci tot capul pruncului țâșni afară. Susannah îi observă și mâinile palpitând de viață, strânse în pumnișori în dreptul pieptului pătat cu sânge. Îi observă ochii albaștri, larg deschiși, surprinzător de conștienți și de asemănători cu cei ai lui Roland. Îi observă genele de tăciune, cu picuri mici de sânge ca niște rubine, barbară podoabă a nașterii. Susannah mai observă, și nu va uita niciodată, cum buza de jos a pruncului se agăță o fracțiune de secundă de marginea interioară a vulvei mamei sale. Iar gura deschisă dezvălui un șir perfect de dinți micuți pe maxilarul inferior. *Dinți*, nu colți. Însă pe Susannah o trecură toți fiorii la vederea lor într-o gură de nou-născut. La fel păți și când îi văzu penisul, disproporționat de mare și în erecție completă. Susannah estimă că era mai lung decât degetul ei mic.

Urlând de durere și satisfacție, Mia se ridică iute în coate cu lacrimi șiroindu-i pâraie din ochii bulbucați. Îl apucă pe Sayre de mână și-l strânse ca într-o menghină în vreme ce Scowther trase copilul afară. Sayre guiță și încercă să se smulgă din strânsoare, dar mai repede ar fi reușit să scape din... să zicem, din mâinile unui ajutor de șerif din Oxford, Mississippi. Ceilalți își încetară brusc incantația șoptită și urmară câteva clipe de tăcere șocată. Atunci urechile supraîncordate ale lui Susannah sesizară scrâșnetul oaselor din încheietura mâinii lui Sayre.

– *E VIU?* zbieră Mia, împroșcând cu salivă mutra încremenită a lui Sayre. *PUI DE CURVĂ SIFILITICĂ CE EȘTI TU, SPUNE-MI DACĂ FĂTUL MEU TRĂIEȘTE!*

Scowther ridică pruncul în fața lui. Ochii căprui ai doctorului priviră în cei albaștri ai copilului. Stătea fără să plângă deocamdată în strânsoarea individului, cu penisul înălțându-se sfidător, iar Susannah putu să vadă foarte clar semnul purpuriu de pe călcâiul stâng al nou-născutului. Ca și cum ar fi călcat în sânge înainte de a ieși din uterul Miei.

În loc să-l lovească ușurel peste fund, Scowther trase aer în piept și îl suflă direct în ochii fătului. Pruncul Miei bătu des din pleoape cu o expresie comică (și incontestabil omenească) de surpriză. Trase la rândul lui aer în piept, îl ținu acolo o clipă, apoi îl expiră. O fi fost el Rege printre Regi, sau distrugător

al tuturor lumilor, însă intrarea în viață și-o făcu la fel ca toți cei dinaintea lui: orăcăind de indignare. La auzul sunetului aceluia, Mia izbucni în lacrimi de fericire. Creaturile diabolice adunate în jurul noii mame erau robi credincioși ai regelui Purpuriu, însă statutul acesta nu îi făcea imuni la scena la care tocmai ce fuseseră martori. Începură cu toții să aplaude și să râdă în hohote. Și, spre marea ei rușine, Susannah se pomeni că li se alătură. Pruncul privi surprins la tămbălăul din jurul lui.

Suspinând, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și un mucus limpede atârnându-i din nas, Mia întinse mâinile:

– Dă-mi-l! hohoti ea. Mia, fiică a nimănui și mamă a unuia. Dă-mi-l să-l țin în brațe, te implor, dă-mi fiul! Lasă-mă să-mi țin fătul în brațe! Dă-mi odorul meu!

Iar copilul *întoarse capul* spre vocea mamei lui. Susannah ar fi zis că așa ceva nu era cu putință, însă ar mai fi zis, firește, și că nu-i cu putință ca un copil să se nască cu ochii larg deschiși, toți dinții în gură și socoteala sculată. Însă, în toate celelalte privințe, copilul părea perfect normal: bucălat, perfect proporționat, cu aspect de om și, în consecință, o scumpete. Da, sigur, avea semnul acela purpuriu pe călcâi, dar câți alți copii, absolut normali din toate punctele de vedere, nu vin pe lume cu câte un semn din naștere? Oare nu spunea legenda familiei ei că propriul ei tată se născuse cu pete roșii pe mâini? Iar pata asta de pe călcâi nici nu se va vedea vreodată, cu excepția cazului, destul de improbabil desigur, că acest copil va face vreodată plajă.

Tot cu micuțul ridicat în mâini, Scowther se uită la Sayre. Urmă o clipă de neatenție în care Susannah ar fi putut lesne înșfăca arma automată a doctorului. Dar nici nu se mai gândea la asta. Uitase și de strigătul telepatic al lui Jake; așa cum uitase și de apariția stranie a lui Roland și a soțului ei. Era la fel de fermecată de viața aceasta nouă cum erau și Jey, și Straw, și Haber, și toți ceilalți, fascinați de sosirea unui nou-născut în lumea aceasta bătrână și obosită.

Sayre făcu un semn scurt, aproape imperceptibil, din cap, iar Scowther îl depuse ușor pe pruncul Mordred (tot plângând și tot uitându-se peste umăr după mama lui) în brațele nerăbdătoare ale Miei.

Mia îl întoarse imediat ca să îl poată privi mai bine. Și atunci inima lui Susannah îngheță de groază și spaimă. Căci Mia înnebunise. I se citea nebunia în strălucirea din ochi; în felul în care gura ei putea să zâmbească și să se strâmbe în același timp, în vreme ce din limba mușcată îi curgea salivă amestecată cu sânge și i se prelingea pe bărbie în dâre roz și lucioase; dar i se citea mai ales în hohotele ei triumfătoare. S-ar putea să-și recapete mințile în zilele ce vor urma, dar...

Jegoasa aia n-o să se mai facă bine niciodată-niciodată-niciodată, interveni Detta, cu oarecare milă în glas. *I-o fost prea mult drumu' pân-aci și după aia chinul de a-l făta pe ăla.* E praf făcută și *pă din'untru, și pă dinafară, și tu știi asta la fel dă bine ca și io!*

– Oooo, splendoare mică! lălăi extaziată Mia. Oooo, ce ochișori superbi albaștri! Oooo, ce piele albă ca cerul înaintea primei ninsori ce va cădea peste Pământul Larg! Oooo, ce țâțișoare perfecte, ca agrișele în pârg! Oooo, ce puțulică falnică și ce oușoare, netede ca piersicile de iulie!

Se uită rătăcită în jur, mai întâi la Susannah, fără să o recunoască, apoi la ceilalți.

– *Minunați-vă la vederea fătului meu, voi, nefericiților, voi, ereticilor, priviți și vă minunați la vederea odorului meu, pruncul meu, fiul meu!*

Așa le strigă ea, asta le *ceru* ea, râzând cu ochii ei demenți și plângând cu gura ei strâmbă.

– *Pentru el am renunțat la eternitate! Uitați-vă la Mordred al meu, uitați-vă la el cu luare-aminte, căci niciodată în viețile voastre păcătoase nu veți mai vedea o asemenea minune!*

Gâfâind din greu, acoperi cu sărutări chipul uluit și plin de sânge al pruncului, mânjindu-se la gură și începând să arate tot mai mult ca o femeie beată care a încercat să se rujeze. Râse în hohote și-i sărută bărbia bucălată, sfârcurile, buricul, vârful penisului erect și, ridicându-l cu brațe tremurătoare tot mai sus, în vreme ce pruncul pe care ea voia să-l numească Mordred se holba în jos cu acea privire comică de surprindere nemărginită, îi sărută pe rând și genunchii și apoi fiecare picioruș delicat. Atunci auzi Susannah primul sunet caracteristic sugarilor: însă nu era pruncul care sugea la sânul mamei lui, ci buzele Miei care țocăiau pe fiecare degețel de la picioare.

3

Copilul tău este osânda dinh-ului meu, gândi Susannah cu răceală. *Dacă nu se poate altfel, atunci ar fi bine să pun mâna pe arma lui Scowther şi să-l împuşc între ochii aia albaştri şi mirati. N-ar dura decât două secunde.*

Şi chiar era posibil să reuşească, pentru că era înzestrată cu o viteză supranaturală de reacţie, viteză de pistolar. Însă nu era în stare să se mişte. Multe finaluri ale acestui act al tragediei anticipase ea, însă nici prin cap nu-i trecuse că Mia ar putea înnebuni, nu, domnule, nici vorbă; şi, drept urmare, fusese luată complet prin surprindere. Se gândi că măcar atâta noroc a avut că se întrerupsese la ţanc legătura cu Positronics. Pentru că, dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, acum ar fi fost la fel de nebună ca Mia.

Da' legătura aia s-ar putea reface cât ai bate din palme, soru-mea. Nu crezi c-ar fi bine să acţionezi cât mai poţi?

Sigur că ar fi fost bine, doar că *nu putea*, asta era toată chestia. Era înmărmurită de uluire, înrobită de minunea petrecută sub ochii ei.

– Încetează, se răsti Sayre la Mia. Treaba ta nu-i să-l lingi tu pe el, ci să-i dai să mănânce! Grăbeşte-te, dacă mai vrei să-l ţii. Dă-i să sugă! Ori e cazul să aduc o doică? Sunt multe care şi-ar da şi ochii din cap pentru o asemenea şansă!

– Pentru... nimic... în... *LUME!* strigă Mia râzând.

Se grăbi să-şi coboare pruncul la piept şi dădu cu nerăbdare la o parte corsajul alb al rochiei simple pe care o purta, dezgolindu-şi sânul drept. Acum pricepu Susannah de ce îi cădeau bărbaţii în mreje. Chiar şi după sarcină şi naştere, sânul acela era un glob absolut perfect, cu vârf de coral, mult mai potrivit pentru mângâierile unui bărbat şi pentru poftele unui bărbat decât pentru hrănirea unui copil. Mia îşi îndreptă fătul spre sân. La început, cel mic o lovi cu mânuţele, gesticulând la fel de comic precum se holbase mai devreme. Se izbi cu faţa de sfârc şi săltă de acolo cu mişcare de recul. Când reveni, trandafirasul rozaliu al gurii se închise peste mugurul sânului ei şi pruncul începu să sugă.

Fără să înceteze din râs, Mia îi mângâie cu infinită grijă buclele negre, năclăite de sânge. Însă, în urechile lui Susannah, hohotele acestea de râs sunau ca nişte urlete de disperare.

În sală se auziră bocănituri metalice: paşii unui robot care se apropia de ei. Semăna destul de mult cu Andy, Robotul Mesager: aceeaşi statură ridicol de

subțire, înaltă de doi metri, doi și jumătate, aceiași ochi de un albastru electric, același trup argintiu cu multe îmbinări metalice. Robotul acesta purta pe brațe o cutie din sticlă, din care emana o lumină verde.

– La ce dracu' ne trebuie chestia aia? explodă Sayre, pe un ton atât iritat cât și sceptic.

– „Chestia aia" e un incubator, zise Scowther. Știi cum se spune, „paza bună trece primejdia rea". Mi s-a părut oportun să-l avem la îndemână.

Când se întoarse spre robot, pistolul atârnat în tocul de umăr trecu prin fața chipului lui Susannah. Aceasta era o ocazie la care nici nu îndrăznise să se gândească, cea mai bună pe care ar fi putut-o avea și era conștientă de asta. Dar, înainte să întindă mâna spre ea, fătul Miei *se metamorfoză*.

4

Susannah văzu cum o lumină roșie alunecă peste pielea moale a copilului, din creștet până la călcâiul pătat al piciorului drept. Ar fi fost în stare să jure că nu era vorba de o simplă îmbujorare, ci de o *fulgerare* care-l lumina de dinafară. Și imediat, fără ca pruncul să se miște de pe abdomenul dezumflat al Miei și fără să-și ia gura de pe sfârcul ei, lumina aceea roșie a fost urmată de un val negru ce se ridică și se întinse, transformând copilul într-un gnom întunecat, un negativ al bebelușului trandafiriu ce ieșise din pântecele Miei. Și tot atunci trupul micuț începu să se contracte: picioarele i se contopiră cu abdomenul, capul îi alunecă în jos (trăgând după el și sânul Miei) în gâtul care se umflă precum grumazul unei broaște-țestoase. Albastrul ochilor se transformă în smoală, apoi redeveni albastru.

Susannah vru să țipe, dar își dădu seama că nu e în stare.

De-a lungul creaturii negre apărură buboaie scârboase care se sparseră și din ele ieșiră picioare. Se mai vedea încă semnul roșu de pe călcâi, dar își schimbase forma și semăna acum cu stigmatul purpuriu de pe burta acelui păianjen veninos cunoscut sub numele de văduva neagră. Căci exact asta devenise: un păianjen. Însă copilul nu dispăruse cu desăvârșire. Pe spatele

lighioanei apăruse o excrescență albă în care se putea vedea un chip minuscul și deformat și ochi ca două scântei albastre.

– *Ce...?* începu Mia, dând iarăși să se ridice în coate.

Din sân începu să-i curgă sânge. Copilul îl bea cu poftă, de parcă ar fi fost lapte. Sayre încremenise alături de Mia, ca o statuie a unei divinități păgâne, cu gura căscată și ochi ieșiți din orbite. Nu la așa ceva se așteptase el, nu la asta i se *spusese* să se aștepte. Partea aceea din Susannah care se numea Detta simți o bucurie răutăcioasă la vederea expresiei lui șocate: semăna cu comicul Jack Benny atunci când încerca să smulgă măcar un hohot de râs din partea publicului.

O clipă doar Mia păru a pricepe ce se petrecuse, căci se lungi la față, iar privirea îi exprima un soi de groază anticipată, poate și durere. Apoi zâmbetul acela angelic de madonă îi reapăru pe buze. Întinse mâna și mângâie arătarea monstruoasă de la sân, păianjenul cel negru, cu cap minuscul de copil și cu o pată roșie pe burta-i țepoasă.

– *Spuneți și voi, nu-i așa că este minunat?* strigă ea. *Nu este oare frumos fiul meu, splendid ca soarele verii?*

Acestea au fost ultimele ei cuvinte.

5

Nu-i împietri chipul, nu tocmai, dar *se liniști*. Obrajii și fruntea și gâtul, vinetii de la efortul nașterii, căpătară brusc albeața ca de ceară a petalelor de orhidee. Ochii își pierdură strălucirea și înghețară în orbite. Și atunci Susannah avu senzația că nu se mai uită la o *femeie* întinsă pe pat, ci la un *tablou* reprezentând o femeie. Un tablou extraordinar, totuși un tablou și atât, o bucată de hârtie pe care s-au tras câteva dungi de cărbune și câteva tușe de culori pale.

Susannah își aduse aminte cum se întorsese la Hotelul Plaza-Park Hyatt după prima ei vizită pe meterezele Castelului Discordia; și cum ajunsese în Fedic după ultima discuție cu Mia la adăpostul merlonului. Și cum cerul și castelul și chiar piatra din care era construit merlonul se sfâșiaseră. Atunci, ca la comanda acestei aduceri-aminte, se sfâșie și chipul Miei de la linia

părului până la bărbie. Ochii ei ficși și mătuiți căzură în lături. Buzele i se despicară, formând două rictusuri gemene. Și nu sânge curgea din fisura aceea tot mai largă din fața ei, ci un praf alb cu miros rânced. Susannah mai apucă să-și amintească frânturi dintr-o scriere a lui T.S. Eliot

(oameni găunoși oameni împăiați minți umplute cu paie[1]*)*

și dintr-una a lui Lewis Carroll

(nu sunteți decât un pachet cu cărți de joc)

înainte ca dan-tete-ul Miei să-și ridice capul hidos de la prima lui masă. Căscă gura mânjită cu sânge, apoi se săltă din loc, râcâind cu picioarele din spate în burta mamei lui și parcă amenințând-o pe Susannah cu cele din față.

Chirăi victorios și, dacă ar fi ales acel moment anume ca să o atace pe cealaltă femeie care îl hrănise în timpul sarcinii, atunci Susannah Dean ar fi murit chiar acolo, alături de Mia. Însă lighioana se întoarse către sânul dezumflat din care luase prima înghițitură și îl smulse. Începu să-l mestece cu plescăieli umede, bezmetice, scârboase. După câteva clipe se strecură în gaura făcută și chipul acela omenesc nu se mai văzu, așa cum nu se mai vedea nici chipul despicat al Miei, acoperit fiind acum de norul de pulbere ce țâșnea din capul ei dezumflat. Se auzi un zgomot strident de aspirare, asemănător cu cel făcut de o pompă industrială, iar Susannah înțelese ce se petrecea acolo: *Suge tot lichidul din ea, tot lichidul care i-a mai rămas. Și uită-te la el! Uită-te cum se umflă! Ca o lipitoare pe grumazul unui cal!*

Chiar atunci o voce cu accent britanic extrem de pronunțat rosti, folosind intonația afectată a celui care, din tată în fiu, este valet în slujba unui înalt aristocrat:

– Mii de scuze, domnii mei, vă mai este de folos incubatorul acesta? Întreb, pentru că mi se pare că situația s-a cam schimbat. Sper să nu vă inoportunez cu vorbele mele.

Și tocmai vorbele lui reușiră să fărâme paralizia lui Susannah. Se săltă într-o mână și cu cealaltă apucă pistolul automat al lui Scowther. Îl smuci, dar patul armei era prins cu o curea și nu vru să iasă din toc. Pipăi cu arătătorul, găsi siguranța și o deblocă. Apoi întoarse pistolul cu tot cu toc spre coastele lui Scowther.

---

[1] Vers din poemul *Hollow Men*, 1925, trad. M. Ivănescu (n. tr.).

– Ce mama dra..., începu el să spună, dar chiar atunci Susannah apăsă pe trăgaci cu degetul mijlociu, smucind, în acelaşi timp, pistolul cu toată forţa pe care o mai avea.

Cureaua petrecută pe după umărul lui Scowther rămase la locul ei, însă cealaltă, mai subţire, care susţinea pistolul, se rupse. Şi, în clipa imediat următoare, când doctorul se prăvăli într-o parte, privind cu ochi uimiţi la gaura fumegândă din halatul lui alb, Susannah reuşi să-i apuce pistolul cu totul. Trase în Straw şi în vampirul de lângă acesta, cel cu spada electrică. Vampirul rămase pe loc, bulbucându-şi ochii la zeitatea-păianjen care la început semănase atât de mult cu un bebeluş, apoi aura i se evaporă într-o clipită. Laolaltă cu trupul creaturii. În locul lui rămaseră o cămaşă îndesată într-o pereche de jeanşi, goale amândouă. Apoi hainele acestea se moleşiră şi căzură pe podeaua sălii.

– *Omorâţi-o!* răcni Sayre, ducând mâna la arma lui. *Omorâţi-o pe nemernica aia!*

Susannah se rostogoli pe partea cealaltă, ferindu-se de păianjenul ghemuit pe corpul mamei lui ce acum rămăsese fără consistenţă, încercând, în acelaşi timp, să-şi scoată casca. Simţi o durere foarte intensă şi atunci se gândi că nu avea cum să scape de ea, iar apoi se pomeni pe jos, cu capul liber. Casca rămăsese pe marginea patului, împreună cu o parte din părul ei. Deranjată de zvâcnetul acelei care îi fusese mamă, creatura-păianjen chirăi furioasă.

Susannah se rostogoli sub pat, la adăpost de focurile de armă. Auzi un *BINGGGG* foarte puternic atunci când un glonţ nimeri arcurile saltelei. De unde se afla, reuşi să vadă picioarele păroase ale asistentei cu cap de şobolan şi o împuşcă într-unul din genunchi. Asistenta scoase un guiţat asurzitor şi se îndepărtă şchiopătând şi urlând de durere.

Sayre se aplecă, ţinând ţeava pistolului sub trupul dezumflat al Miei. În saltea erau deja trei găuri care scoteau fum. Înainte să o poată adăuga pe a patra, obrazul îi fu mângâiat de unul din picioarele păianjenului, care îi sfâşie masca, dând la iveală faţa păroasă de dedesubt. Sayre se trase înapoi, cu ţipete ascuţite. Atunci păianjenul se întoarse către el şi chiţăi prelung. Chestia albă de pe spatele lui – excrescenţa cu chip omenesc – străluci puternic, ca şi cum ar fi vrut să-l prevină pe Sayre să nu se apropie de mâncarea lui. Apoi reveni la femeia care nu mai semăna cu o femeie; aducea mai degrabă cu resturile unei mumii incredibil de vechi, din care nu mai rămăsese decât pulberea şi nişte zdrenţe.

– Mi se pare cam derutantă situația aceasta, observă robotul cu incubatorul în brațe. Este, oare, cazul să mă retrag? Poate că ar fi mai bine să revin atunci când se mai clarifică lucrurile.

Susannah se rostogoli în direcție inversă, ieșind de sub pat. Văzu că doi dintre căutători o luaseră deja la sănătoasa de acolo. Jey, omul-uliu, părea că nu-i în stare să se decidă ce să facă. Să rămână, ori să plece și el? Susannah îi scurtă șovăiala cu un singur glonț în căpățâna lucioasă. Sânge și pene maronii se împrăștiară în toate direcțiile.

Se ridică apoi atât cât era în stare, apucându-se de marginea patului ca să-și țină echilibrul, cu arma lui Scowther într-o mână. Rezolvase patru. Asistenta cu cap de șobolan și încă un căutător dăduseră bir cu fugiții. Sayre își scăpase pistolul pe jos și acum încerca să se ascundă în spatele robotului cu incubatorul în mâini.

Susannah îi împușcă pe cei doi vampiri rămași și pe căutătorul cu mutră de buldog. Acesta din urmă, Haber îl chema, rămăsese pe poziție, așteptând un culoar de tragere. Însă ea trase prima și se simți profund satisfăcută când îl văzu cum se prăbușește pe spate. Dintre toți, Haber i se păruse cel mai periculos.

– Stimată doamnă, mă întreb dacă mi-ați putea spune..., începu robotul, dar se întrerupse brusc atunci când Susannah îi înfipse două gloanțe în fața metalică, stingându-i lumina din ochii electrici. De la Eddie învățase mișcarea asta.

Imediat se declanșă o sirenă puternică, iar ea își zise că, dacă nu va reuși să o oprească cumva, va rămâne fără auz.

– *AM FOST ORBIT DE FOCURI DE ARMĂ!* mugi robotul cu aceeași intonație ridicolă de gen „să vă mai torn o ceașcă cu ceai, doamna mea?". *VEDERE ZERO, AM NEVOIE DE AJUTOR, COD 7, VĂ SPUN, AJUTOR!*

Cu mâinile ridicate, Sayre se îndepărtă de mașinăria vorbitoare. Din cauza sirenei și a vaietelor robotului, Susannah nu reuși să audă ce-i spunea, dar reuși să citească vorbele pe buzele nemernicului: *Mă predau, pe cuvânt de onoare că mă predau!*

Ideea asta caraghioasă o amuză pe Susannah, care zâmbi fără să-și dea seama ce face. Însă zâmbetul ei era fără umor și fără milă și nu însemna decât un singur lucru: își dorea ca jigodia aia să-i lingă cioturile picioarelor, așa cum o obligase el pe Mia să-i lingă cizmele. Dar nu avea vreme de așa ceva. Sayre își citi osânda în rânjetul ei și se răsuci pe călcâie, vrând să fugă de acolo.

Susannah îl împuşcă de două ori în ceafă: o dată pentru Mia şi o dată pentru Părintele Callahan. Ţeasta lui Sayre explodă cu putere, împroşcând sânge şi bucăţi de creier de jur împrejur. Se apucă de un raft cu aparate şi provizii din perete, apoi căzu lat şi foarte mort.

Acum Susannah îndreptă pistolul spre zeitatea-păianjen. Capul minuscul şi alb de pe spinarea ţepoasă şi neagră se întoarse la ea. O vâlvătaie se aprinse în ochii aceia albaştri, atât de asemănători cu cei ai lui Roland.

Nu poţi! Nu ai voie! *Căci eu sunt unicul fiu al Regelui!*

Nu pot? îi răspunse ea în gând, ţintind cât putea de bine. *O, scumpete, te înşeli atât... de... TARE!*

Însă înainte de a apuca să apese pe trăgaci, se auzi un foc de armă în spatele ei. Şi un glonţ îi şterse latura gâtului. Susannah reacţionă imediat, întorcându-se şi aruncându-se pe jos, între paturi. Unul din căutătorii care dăduseră bir cu fugiţii se răzgândise şi se întorsese să-şi ajute tovarăşii. Susannah îl împuşcă de două ori în piept, făcându-l să-şi dea seama de greşeala lui mortală.

Se întoarse repede, căutând alte victime – da, asta îşi dorea, pentru aşa ceva era ea făcută şi îl va venera mereu pe Roland pentru că îi dezvăluise asta. Însă ceilalţi erau ori morţi, ori fugiţi de acolo. Păianjenul coborî repede de pe cadavrul din papier-mâché al mamei sale. Îşi întoarse capul alb de prunc spre ea.

Ai face bine să mă laşi să trec, Tuciurio, ori...

Trase în el, dar se poticni de mâna întinsă a omului-uliu, deviind cu foarte puţin traiectoria glonţului care ar fi ucis pe loc abominabila creatură. Aşa că nu reuşi decât să-i reteze unul din multele-i picioare păroase. Din rană începu să curgă o zeamă galben-roşiatică, mai asemănătoare cu puroiul decât cu sângele. Lighioana scoase un urlet ascuţit de durere, dar şi de surpriză, înăbuşit de ţiuitul ciclic şi interminabil al sirenei, dar pe care Susannah îl auzi foarte bine cu mintea ei.

Am să-ţi plătesc cu vârf şi îndesat pentru asta! Şi eu, şi tatăl meu, amândoi *ţi-o vom plăti! O să te rogi de noi să te omorâm, aşa să ştii!*

N-o să aveţi voi ocazia asta, dulceaţă, îi răspunse ea, încercând să-şi încarce gândul cu cât mai multă fermitate şi încredere, nedorind ca lighioana să afle ce gândea în realitate: că era foarte posibil ca pistolul lui Scowther să fi rămas fără gloanţe. Ţinti cu o prudenţă deloc necesară, iar păianjenul fugi de ea, ascunzându-se, mai întâi, în spatele robotului, apoi ieşind pe o uşă întunecată.

În regulă. Sub nicio formă nu era cea mai bună rezolvare, dar măcar era încă în viață, iar ăsta era lucrul cel mai important.

Și faptul că toți cei din gașca lui sai Sayre erau morți sau dispăruți? Nici asta nu era prea rău.

Susannah azvârli cât colo pistolul lui Scowther și își alese o altă armă de la morții de pe jos: un Walther PPK. Îl scoase din tocul de umăr al lui Straw, apoi scotoci prin buzunarele căutătorului unde găsi vreo șase încărcătoare. Se gândi în treacăt să adauge și spada electrică a vampirului la arsenalul ei, dar se hotărî să o lase unde era. Cel mai bine te descurci cu uneltele pe care le cunoști.

Încercă să ia legătura cu Jake, însă nu fu în stare, pentru că nici măcar propriile-i gânduri nu și le putea auzi. Așa că se întoarse spre robot.

– *Hei, uriașule! Închide-ți fluiericiul ăla, te rog!*

Nu se așteptase să țină, așa că fu uimită de rezultat. Tăcerea care se instală imediat era minunată, având, parcă, textura moarului. În plus, liniștea îi putea fi de mare folos. I-ar fi auzit dacă puneau la cale un contraatac. Dar știți care era adevărul-adevărat? Adevărul cel rușinos? *Spera* să aibă loc un contraatac. Își *dorea* să se confrunte cu alți dușmani. Nu conta cât de fără noimă era gândul ăsta. Avea o armă în mână, iar adrenalina îi pompa în vene. Doar asta conta.

(Jake! Jake, mă auzi, puișor? Răspunde surioarei tale mai mari!)

Nimic. Nici măcar zgomot îndepărtat de focuri de armă. Nu putea lua legă...

Un singur cuvânt. Dar *era*, oare, cuvânt?

(wimaue)

Și, mai important decât asta, oare din partea lui *Jake* venea?

Nu era sigură, dar credea că da. Iar cuvântul îi suna oarecum cunoscut.

Susannah se concentră cât putu de bine, cu intenția de a-l striga mai tare. Dar se opri, fulgerată de o idee într-atâta de trăsnită, dar și într-atâta de convingătoare, că nu putea cu niciun chip fi numită „intuiție". Jake încerca să nu facă niciun zgomot. Se... ascundea? Întinsese dușmanilor o cursă, poate? Da, ideea era foarte trăsnită, dar poate că și *lui* îi pompa adrenalina prin vene. Nu avea de unde să știe sigur, dar ori îi trimisese dinadins cuvântul ăla caraghios

(wimaue)

ori îi scăpase. Oricum ar fi fost, poate că era mai bine să-l lase să-și vadă de treabă deocamdată.

– Vă spun că am fost orbit de focuri de armă! imită robotul.

Vocea îi era tot puternică, dar parcă mai redusese puțin volumul, apropiindu-se cât de cât de un ton mai normal.

– Nu văd absolut nimic și mai am și incubatorul ăsta...

– Lasă-l jos, îi spuse Susannah.

– Dar...

– Lasă-l *jos*, Puiuț.

– Mii de scuze, doaaamna mea, dar pe mine mă cheamă Majordomul Nigel și realmente nu pot să...

În timpul acestui scurt schimb de cuvinte, Susannah reușise să se tragă mai aproape de robot (descoperind cu bucurie că nu uitase cum să-și folosească vechiul mijloc de deplasare doar pentru că i se îngăduise un respiro cu picioare) și citi numele și numărul de serie ștanțate pe pieptul din oțel cromat al mașinăriei.

– Nigel DNK 45932, lasă dracului jos cutia aia din sticlă, mulțam foarte frumos.

Robotul (imediat sub numărul de serie scria **UZ CASNIC**) dădu drumul incubatorului din brațe și scoase un scâncet lung atunci când acesta se făcu țăndări lângă picioarele sale metalice.

Susannah ajunsese acum chiar lângă el și se văzu nevoită să-și înfrângă o spaimă de moment înainte de a se întinde ca să apuce una din mâinile din oțel cu trei degete. Își spuse că nu era Andy, robotul din Calla Bryn Sturgis, și că Nigel nu avea de unde să *știe* ce pățise Andy. O fi fost robotul-majordom suficient de complex ca să-și dorească răzbunare (sau nu), Andy cu siguranță fusese, dar nu ai cum să vrei să răzbuni ceva ce nu cunoști.

Cel puțin, așa spera ea.

– Ridică-mă, Nigel.

Robotul se aplecă spre ea într-un scheunat de servomotoare.

– Nu, nu, nu, scumpete, trebuie să vii mițelușa mai în față. Sunt numai cioburi acolo unde stai tu acum.

– Mii de scuze, doaaaamna mea, dar sunt puțin cam orb. Cred că dumneavoastră m-ați lăsat fără darul văzului.

Aha.

– Păi, începu ea, sperând ca iritarea din ton să-i mascheze teama, nu am cum să-ţi fac rost de ochi noi, dacă nu mă ridici de pe jos. Haide, mişcă-te, dacă nu-ţi este cu supărare.

Condus de vocea ei, Nigel înaintă, strivind sticla spartă sub tălpi. Susannah îşi ţinu în frâu impulsul de a se feri de el, dar remarcă, plăcut surprinsă, că, atunci când Robotul-de-Uz-Casnic o ridică în braţe, atingerea lui era destul de blândă.

– Bravo. Acuma du-mă la uşă.

– Mii se scuze, doaaaamna mea, dar sunt *multe* uşi în Şaisprezece. Şi sunt şi mai multe sub castel.

Susannah nu-şi putu înfrâna curiozitatea:

– Cât de multe?

O pauză scurtă. Apoi:

– Aş zice că cinci sute nouăzeci şi cinci sunt funcţionale în momentul de faţă.

Iar ea observă imediat că cinci şi cu nouă şi cu cinci fac nouăsprezece. Fac *chassit*.

– Te superi dacă te rog să mă duci la aia prin care am ajuns eu aici înainte de schimbul de focuri? îl întrebă Susannah arătând cu mâna la capătul îndepărtat al încăperii.

– Nu, doamnă, nu mă supăr deloc, dar vă informez cu părere de rău că nu vă va fi de niciun folos, îi răspunse Nigel pe tonul lui afectat. Uşa aia, NEW YORK #7/FEDIC, este o uşă cu unic sens.

Făcu o altă pauză în timpul căreia nu se auzi decât clinchetul releelor din capul lui metalic.

– În plus, a ars după ultima întrebuinţare. După cum spuneţi dumneavoastră, a plecat spre poiana de la capătul cărării.

– Ei, cât de *tare*-i chestia asta! exclamă Susannah, dându-şi seama totuşi că vestea lui Nigel nu o luase prin surprindere.

Îşi aduse aminte de vâjâitul distonant pe care îl auzise atunci când Sayre o îmbrâncise prin uşa aceea; îşi aduse aminte cum, cu tot necazul în care nimerise, apucase să-şi spună că lucrul acela era pe moarte. Şi, ce să vezi? Da, chiar murise!

– *Tare* rău!

– Am senzaţia că sunteţi tulburată, doamna mea.

– Al dracului de multă dreptate ai! Normal că-s tulburată! Era destul de nasol că blestemăţia nu mergea decât într-un singur sens. Acum e închisă de tot!

– ONu şi opţiunea implicită, o anunţă Nigel.

– Opţiunea cum? Ce vrei să zici?

– Adică NEW YORK #9/FEDIC, îi spuse Nigel. Cândva au existat peste treizeci de porţi din New York spre Fedic, dar mi se pare că doar #9 a mai rămas. Toate comenzile de la NEW YORK #7/FEDIC au fost transferate la #9.

Chassit, îşi zise Susannah, cu speranţă în suflet. *Despre* chassit *vorbeşte el. Aşa cred. Doamne, sper că aşa e.*

– Te referi la parole şi alte chestii asemănătoare, Nigel?

– Da, doamna mea.

– Du-mă la Uşa #9.

– Cum doriţi.

Nigel se deplasă repede printre sutele de paturi goale ale căror aşternuturi apretate străluceau alb sub luminile din tavan. Preţ de o secundă, imaginaţia lui Susannah populă încăperea aceasta vastă cu copii înfricoşaţi, copii care plângeau şi ţipau, copii aduşi din Calla Bryn Sturgis şi, poate, şi din Callele învecinate. Cu ochii minţii văzu nu doar o asistentă cu cap de şobolan, ci batalioane întregi de asemenea creaturi, de-abia aşteptând să fixeze căştile metalice pe capetele copiilor răpiţi şi să demareze procedura care... care făcea ce anume? Îi distrugea cumva. Le aspira inteligenţa şi le strica hormonii de creştere, transformându-i în nişte handicapaţi uriaşi. Susannah îşi imaginâ că la început copiii se bucură pentru că aud o voce atât de plăcută, voce care le urează bun-venit în minunata lume a North Central Positronics şi a Sombra Group. Atunci se opresc din plâns şi speranţa le luminează ochii. Şi poate îşi spun că asistentele acelea în uniforme albe sunt nişte persoane bune, în ciuda chipurilor lor hidoase, păroase şi cu mulţi colţi îngălbeniţi ieşindu-le din guri. Poate că sunt nişte persoane bune, aşa cum bună li se pare şi vocea acelei doamne drăguţe pe care o aud în minte.

Iar când va începe zumzetul, din ce în ce mai puternic pe măsură ce avansează spre centrul capetelor lor, iar sala aceasta se va umple iarăşi de ţipetele lor înspăimântate...

– Doamnă? Vă simţiţi bine?

– Da. De ce întrebi, Nigel?

– Mi s-a părut că aţi început să tremuraţi.

– Nu am nimic. Tu vezi-ţi de treabă şi du-mă la uşa aia spre New York. Uşa aia care încă mai funcţionează.

6

După ce ieşiră din infirmerie, Nigel o purtă repede printr-un coridor, apoi prin altul. Ajunseră la scările rulante ce păreau încremenite de secole. La jumătatea uneia din ele, le tăie calea o bilă din oţel, cu picioare, care-i aruncă o ocheadă chihlimbarie lui Nigel, strigând:

– *Huup! Huup!*

– *Huup! Huup!* îi răspunse Nigel, spunându-i apoi lui Susannah (pe tonul secretos întrebuinţat de bârfitori când se referă la Cei Mai Puţin Fericiţi De Soartă): Ăsta e un Maistru Mecanic, închis aici de mai bine de opt sute de ani. Presupun că i s-au prăjit circuitele. Bietul de el! Dar tot se străduieşte să se facă util.

De două ori o întrebă Nigel dacă i se pot înlocui ochii. Prima dată Susannah îi răspunse că nu ştie. A doua oară, pentru că începuse să-i cam fie milă de el („el", adică o persoană, nu „el" adică un mecanism), îl întrebă ce părere are *el*.

– Cred că mi s-a cam împlinit sorocul, spuse el, adăugând imediat un cuvânt care-i dădu fiori reci lui Susannah: O, Discordia!

Fraţii Diem au murit, îşi zise ea, amintindu-şi – să fi fost un vis? o viziune? o întrezărire a *propriului ei* Turn? – ceva din perioada petrecută alături de Mia. Sau din perioada petrecută în Oxford, Mississippi? Sau din amândouă? *Papa Doc Duvalier a murit. Christa McAuliffe*[1] *a murit. Stephen King a murit, cunoscut scriitor mort într-un accident pe când îşi făcea plimbarea de după-amiază, O, Discordia! O, pierdute şi de către vânt jelite chipuri!*

Dar cine e Stephen King? Şi, că tot veni vorba, cine e Christa McAuliffe?

---

[1] Christa McAuliffe (1948-1986) – prima femeie civil selectată pentru un zbor în spaţiu, decedată în explozia navetei Challenger (n. tr.).

La un moment dat, trecură pe lângă un căutător care fusese de față la nașterea monstrului Miei. Zăcea ghemuit, ca un crevete uman, pe podeaua murdară a unui coridor, cu un pistol în mână și o gaură în cap. Se sinucisese, presupuse Susannah. Și i se păru că această concluzie are destulă noimă. Pentru că lucrurile merseseră prost, foarte prost, nu-i așa? Și, în cazul în care pruncul Miei nu va reuși de unul singur să ajungă acasă la el, Tăticuțul cel Mare și Purpuriu se va mânia foarte. S-ar putea mânia și dacă Mordred își va găsi cumva drumul spre casă.

Celălalt tată. Căci lumea aceasta era una a gemenilor și a imaginilor în oglindă, iar Susannah pricepea acum mai mult decât și-ar fi dorit despre toate cele la care fusese martoră. Și Mordred era un geamăn, o creatură de tip Jekyll-și-Hyde cu două individualități distincte, antagonice. Și avea doi tați ale căror chipuri trebuia să și le amintească.

Pe urmă ajunseră într-un loc unde erau alte cadavre, toate rezultat al sinuciderii, după părerea lui Susannah. Îl întrebă pe Nigel dacă își putea da seama de cauza morții, după miros, sau cam așa ceva, dar robotul susținu sus și tare că habar nu are.

– Câți crezi că mai sunt aici? vru ea să știe.

Trecuse efectul adrenalinei și acum se simțea destul de agitată.

– Nu prea mulți, doamna mea. Cred că majoritatea au plecat. Foarte asemănător cu Derva.

– Ce-i aia „Derva"?

Nigel spuse că regretă nespus, însă acea informație era restricționată și nu putea fi accesată decât cu parola corectă. Susannah încercă *chassit*, însă fără rezultat. Tot fără rezultat au fost și *nouăsprezece* și *nouăzeci și nouă*. Își zise că ar trebui să se mulțumească cu faptul că majoritatea căutătorilor nu mai erau acolo.

Nigel o luă la stânga, intrând într-un alt coridor, cu uși pe ambele laturi. Îi ceru să se oprească puțin, ca să încerce una din ele. Însă nu descoperi nimic notabil înăuntru. Doar un birou părăsit de foarte multă vreme, judecând după stratul gros de praf. Studie curioasă afișul de pe perete care înfățișa câțiva adolescenți dansând frenetic pe muzică de jazz. Sub poză era scris cu litere mari și albastre:

FIȚI ATENȚI, ÎMPĂTIMIȚI DE JAZZ! AM DANSAT ROCK LA BAIRAM CU ALAN FREED[1] CLEVELAND, OHIO, OCTOMBRIE 1954

Susannah era aproape sigură că pe scenă se afla Richard Penniman[2]. Obișnuiții cluburilor, așa cum era și ea, îi priveau de sus pe toți cei care interpretau melodii mai ritmate decât Phil Ochs[3], dar Suze avusese mereu o slăbiciune pentru Little Richard. La naiba, Miss Molly[4], ce-ți mai place distracția. Probabil că era o trăsătură a Dettei din ea.

Oare odată ca niciodată toți oamenii de aici s-au folosit de ușile astea ca să plece în vacanță în unde-*urile și* când-*urile visate? S-au folosit ei, oare, de puterea Grinzilor ca să preschimbe anumite niveluri ale Turnului în atracții turistice?*

Îi puse întrebarea lui Nigel, care îi răspunse că nu avea deloc habar. Nigel încă părea foarte deprimat din cauza pierderii ochilor.

În cele din urmă ajunseră într-o rotondă imensă, unde până și șoaptele aveau ecou. Susannah observă uși de jur împrejur. Plăcile de gresie de pe jos erau albe și negre și imitau modelul unei table de șah, pe care ea și-o amintea din anumite vise mai urâte în care Mia își hrănea fătul. Deasupra lor, sus, foarte sus, clipeau constelații întregi de stele electrice pe un cer albastru cu destul de multe crăpături. Locul acesta îi amintea puțin de Leagănul din Lud și îi amintea foarte mult de Gara Centrală din New York. Din pereți se auzea bâzâitul ruginit al mai multor ventilatoare ori aparate de aer condiționat. În aer plutea un miros vag familiar și, după ce se căzni un pic, Susannah îl identifică: detergentul Comet. Sponsor principal al emisiunii-concurs *Prețul corect*, la care îi plăcea să se uite ori de câte ori se întâmpla să fie acasă dimineața. *Eu sunt Don Pardo și vă invit să o aplaudăm împreună pe gazda dumneavoastră, domnul Bill Cullen!* Susannah simți că o ia cu amețeală și închise ochii.

Bill Cullen a murit. Don Pardo a murit. Martin Luther King a murit împușcat în Memphis. Discordia ne stăpânește pe toți!

---

[1] Alan Freed (1921-1965) – disk-jockey american, promotor al rock-and-roll-ului (n. tr.).

[2] Richard Penniman – cântăreț american, cunoscut sub numele de scenă Little Richard (n. tr.).

[3] Phil Ochs (1940-1976) – cantautor american, renumit pentru cântecele lui manifest (n. tr.).

[4] În orig. *Good golly, Miss Molly* – titlul unui hit rock lansat în 1958 de Little Richard (n. tr.).

Of, Doamne, Dumnezeule, nu mai încetează odată toate *vocile* astea?

Deschise ochii și văzu uși pe care scria SHANGHAI/FEDIC și BOMBAY/FEDIC și una cu DALLAS (NOIEMBRIE 1963)/FEDIC. Pe altele era scris cu rune pe care ea nu le înțelegea. În cele din urmă Nigel se opri în fața uneia cunoscute.

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
New York/Fedic
Securitate Maximă

Toate astea Susannah le mai văzuse și în lumea cealaltă, dar sub **PAROLĂ VOCALĂ DE ACCES**, sclipeau două cuvinte într-un roșu mohorât, de rău augur:

"9 OPȚIUNEA FINALĂ

7

– Ce doriți să faceți acum, doamnă? o întrebă Nigel.

– Pune-mă jos, scumpete.

Avusese timp să se gândească ce ar face dacă robotul ar fi refuzat, însă Nigel se conformă fără nici cea mai mică ezitare. Susannah se deplasă spre ușă în maniera „pe jumătate săltat-pe jumătate târât" care-i devenise o a doua natură. O atinse și simți că era construită dintr-un material care nu era nici lemn, nici metal. I se păru că aude un zumzet foarte slab din spatele ei. Se gândi să încerce parola *chassit*, varianta personalizată a bine cunoscutului *Sesam, deschide-te!* al lui Ali Baba, dar își dădu seama că nu ar fi avut niciun rost. Ușa nici măcar nu avea clanță. În fond, așa era și normal, sens unic înseamnă sens unic, fără mișto.

(JAKE!)

Expedie gândul cu toată forța.

Niciun răspuns. Nici măcar acel

(wimaue)

foarte stins și fără noimă. Mai aşteptă câteva secunde, apoi se întoarse şi se lăsă în şezut, cu spatele sprijinit de uşă. Puse încărcătoarele pe jos, între picioare, şi luă Walther-ul PPK în mâna dreaptă. Bună armă cu care să te aperi când eşti cu spatele la perete, îşi zise ea; în plus, îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea greutatea pistolului. Odată ca niciodată, fusese instruită, alături de alţii, în tehnicile protestului denumit „rezistenţă pasivă". Întinde-te pe burtă în sala de mese, protejându-ţi abdomenul, precum şi părţile intime mult mai sensibile. Nu răspunde celor care te lovesc şi te blestemă şi îţi înjură părinţii. Cântă în lanţuri aşa cum cântă marea. Oare ce-ar zice prietenii ei despre ea acum?

– Ştii ceva? Mă doare exact în cur. A murit şi rezistenţa pasivă.

– Doamnă?

– Nimic, Nigel.

– Doamnă, dacă îmi este îngăduit să vă întreb...

– Ce fac eu acum?

– Întocmai, doamnă.

– Îmi aştept un prieten, Puiuţ. Mi-aştept un prieten, nimic mai mult.

Se aşteptă ca DNK 45932 să-i amintească pe un ton jignit că numele lui este Nigel, dar robotul nu spuse nimic în sensul acesta. În schimb, o întrebă până când îşi va aştepta prietenul. Susannah îi răspunse că până va îngheţa iadul, răspuns ce închise gura robotului câteva momente. Când o deschise din nou, acesta o întrebă:

– Atunci eu pot să plec, doamnă?

– Ai cum să vezi pe unde mergi?

– Am comutat pe vederea în infraroşu. Evident, este mult mai puţin satisfăcătoare decât cea tridimensională, dar îmi este suficientă ca să pot ajunge la atelierele de reparaţii.

– Şi crezi că mai e cineva acolo care să te repare? îl întrebă Susannah pe un ton de curiozitate indiferentă.

Apăsă butonul şi scoase încărcătorul din pistolul Walther, apoi îl împinse la loc, simţind un soi de plăcere elementară la auzul zgomotului metalic şi uleios.

– Nu am de unde să ştiu, doamnă, îi răspunse Nigel, deşi probabilitatea ca să mai fie cineva acolo este extrem de scăzută, cu siguranţă sub unu la sută. Dacă nu apare nimeni, atunci voi face ce faceţi şi dumneavoastră: voi aştepta.

Simțindu-se brusc foarte ostenită, Susannah nu mai avu putere decât să dea din cap: era convinsă că aici se sfârșește pentru ea această colosală odisee – aici, cu spatele lipit de ușă. Dar nu se cade să te dai bătută, nu? Abandonul e pentru cei slabi și lași, nu pentru pistolari.

– Să-ți meargă bine, Nigel. Mersi că m-ai cărat până aici. Zile lungi și nopți senine îți doresc. Scuze că ți-am scos ochii, dar eram la strâmtoare și nu știam de partea cui ești.

– Toate cele bune și dumneavoastră, doamnă.

Susannah îi mulțumi cu un semn din cap. Nigel se îndepărtă în tropăit de tălpi metalice, iar ea rămase singură. Cu spatele sprijinit de ușa care dădea spre New York. Așteptându-l pe Jake. Încercând să-l audă pe Jake.

Dar nu auzi decât zumzăitul istovit și ruginit al mașinăriilor din pereți.

V

ÎN JUNGLĂ, ÎN MĂREAȚA JUNGLĂ

1

Singurul lucru care l-a împiedicat pe Jake să moară alături de Părinte a fost gândul că vampirii și căutătorii l-ar fi putut ucide pe Ete. Prin urmare, hotărârea nu a fost prea grea. Jake zbieră

(ETE, LA MINE!)

cu toată forța mentală de care era capabil, iar Ete apăru imediat lângă piciorul lui. Jake trecu pe lângă căutătorii hipnotizați de țestoasa din fildeș și se duse ca din pușcă la ușa pe care scria ACCES PERSONAL. O deschise și, de la lumina portocalie cu reflexe roșietice a restaurantului, intră cu Ete într-o zonă de un alb strălucitor, cu miros înțepător de prăjeală. Îl izbi în față aburul, fierbinte și umed,

(jungla)

pregătind, poate, scena pentru cele ce vor urma,

(măreața junglă)

ori poate că nu. I se contractară pupilele, limpezindu-i văzul, și observă că se afla în bucătăria restaurantului Dixie Pig. Nu pentru prima oară.

Odată, nu cu mult înainte de invazia Lupilor în Calla Bryn Sturgis, Jake o urmărise pe Susannah (doar că atunci era Mia) într-un vis în care ea scotocea printr-o bucătărie imensă și pustie în căutare de mâncare. În bucătăria *asta*, însă acum locul forfotea de viață. Un porc uriaș sfârâia în proțap deasupra unui foc deschis. La fiecare picătură de grăsime, flăcările țâșneau printre zăbrelele unui grătar din fier, lipicioase de la resturile de mâncare închegate pe ele. De-o parte și de cealaltă se aflau mașini de gătit uriașe, din cupru, pe care clocoteau oale aproape la fel de înalte ca Jake. Într-una dintre acestea amesteca o creatură cenușie și costelivă, atât de hidoasă încât lui Jake nici nu-i venea să se uite la ea. Din gura cenușie, cu buze umflate, se ridicau colți mari. Fălcile umflate și acoperite cu negi i se revărsau dezgustător. Dar ceea ce întărea senzația de coșmar era faptul că pocitania era îmbrăcată cu uniformă albă de bucătar, pătată acum de mâncare, iar pe cap avea o bonetă înfoiată, din acelea purtate de maeștri în arta culinară. Dincolo de creatura asta, abia deslușiți prin aburul des, doi indivizi, îmbrăcați tot în uniforme albe, spălau vase la o chiuvetă dublă. Ambii purtau batiste în jurul gâtului. Unul era om, un băiat cam de șaptesprezece ani. Celălalt aducea cu o pisică domestică monstruoasă, ridicată pe picioarele dindărăt.

– *Vai, vai, los mostros pubes, tre cannits en founs!* cârâi bucătarul cu colți la băieții de serviciu.

Nu-l remarcase încă pe Jake. Dar unul din ceilalți doi, pisica, îl văzuse. Își dădu urechile pe spate și pufăi prelung. Fără să se gândească, Jake aruncă Oriza pe care o avea în mâna dreaptă. Farfuria zbârnâi prin aburul din bucătărie și intră în gâtul creaturii cu ușurința alunecoasă a unui cuțit care taie o bucată dintr-un calup de untură. Capul de pisică se rostogoli peste vasele murdare din chiuvetă cu un pleoscăit înecat în spumă. Ochii verzi încă îi mai scânteiau.

– *San fai, can dit los!* zbieră maestrul-bucătar.

Ori nu-și dădea seama ce se petrece în bucătăria lui, ori era incapabil să priceapă ce se întâmpla chiar în fața ochilor lui. Se întoarse către Jake. Sub fruntea oblică și zimțată, ochii acestui monstru aveau o culoare spălăcită, ceva între albastru foarte deschis și cenușiu: ochi de ființă înzestrată cu conștiință. Pentru că acum îl vedea din față, Jake înțelese ce era: o combinație hidoasă, însă inteligentă, de porc domestic cu mistreț. Ceea ce însemna că își

frigea chiar propriile-i neamuri pentru cină. Ceea ce se încadra perfect în specificul restaurantului Dixie Pig.

– *Can foh pube ain-tet can fah! She-so pan! Vai!*

Vorbele acestea ciudate i le adresă lui Jake. Iar apoi, ca să desăvârşească balamucul, continuă pe o limbă cât de cât inteligibilă:

– De nu pui osu', *eşi d-aci!*

Celălalt băiat de la chiuvetă, cel care arăta a om, începuse să strige ceva ca un avertisment, dar bucătarul nici nu-l luă în seamă. Hidoşenia instruită în arta culinară părea a fi de părere că, din moment ce Jake îi omorâse unul din ajutoare, era absolut normal să îi ia locul.

Jake azvârli şi cealaltă farfurie, care reteză gâtul gros şi scurt al porcului corcit, punând capăt şirului aparent nesfârşit de comenzi. O găleată de sânge se revărsă din gâtul creaturii peste plita din dreapta, unde începu să sfârâie şi să emane un miros greţos de ars. Capul porcului se răsuci la stânga şi se înclină mult spre spate, dar nu se desprinse cu totul de gât. Creatura (lejer peste doi metri înălţime) se împletici puţin spre stânga şi se repezi să-şi îmbrăţişeze ruda care se frigea în proţap. Capul se mai rupse niţel din gât, ajungând acum să se odihnească pe umărul drept al Maestrului Porc-Bucătar. Un ochi se zgâia prin aburul des la lămpile fluorescente din tavan. Din cauza focului, mâinile i se lipiseră de friptură şi începură acum să se topească. Apoi creatura se prăvăli cu totul în flăcări şi tunica i se aprinse.

Jake se întoarse la timp cu spatele la scena aceasta şi reuşi să-l vadă pe celălalt picolo cum se apropie de el, într-o mână cu un cuţit pentru tranşat carnea, iar în cealaltă cu un satâr. Jake înşfăcă o altă 'Riza din traista de papură, dar nu o aruncă imediat, în ciuda vocii lăuntrice care-i cerea insistent să o arunce, haide, haide odată, să-i facă, aşa cum zisese Margaret Eisenhart, „cea mai scurtă tunsoare din câte există". Îşi amintea cum râseseră atunci Suratele Oriza cu multă poftă. Însă, oricât de tare îşi dorea să arunce farfuria, se stăpâni pentru moment.

Se stăpâni, pentru că în faţa lui se afla un tânăr cu pielea cenuşiu-gălbuie sub lumina strălucitoare a bucătăriei. Şi tânărul acela, aproape un copil, părea înfricoşat şi subnutrit. Jake ridică doar farfuria, atrăgându-i astfel atenţia să nu mai înainteze nici măcar un pas, iar tânărul înlemni. Dar nu din cauza 'Rizei, ci a lui Ete care stătea la picioarele lui Jake. Blăniţa bumblerului era

toată întoiată, părând de două ori mai multă, iar dinții erau dezgoliți într-un rânjet deloc prietenos.

– Vorbești..., începu Jake, dar chiar atunci ușa dinspre restaurant se dădu de perete și în bucătărie năvăli unul dintre căutători.

Jake aruncă farfuria fără să stea pe gânduri. 'Riza șuieră prin aburul des, sclipitor și reteză capul nepoftitului cu precizie nemiloasă, chiar sub mărul lui Adam. Trupul decapitat se bălăbăni mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, aidoma unui cabotin care se înclină de o manieră ieșită din comun în fața publicului de la teatru. Și se prăbuși.

Într-o fracțiune de secundă Jake scoase două farfurii din traistă și-și încrucișă mâinile peste piept în poziția pe care sai Eisenhart o numea „încărcătura". Îi aruncă o privire tânărului picolo, care nu lăsase din mâini nici cuțitul, nici satârul. Niciun pericol din partea aia, își spuse Jake. Încercă din nou să stabilească un soi de comunicare cu el și, de data aceasta, nu-l mai întrerupse nimeni:

– Vorbești englezește?

– Îhî, zise băiatul.

Lăsă jos satârul ca să-și poată ridica degetul mare înroșit și zbârcit de la apă și arătătorul cam la jumătate de centimetru depărtare unul de celălalt.

– Numa' că nițăl. Ce învățai de atuncia când venii io aci.

Deschise și cealaltă mână, iar cuțitul se rostogoli alături de satâr pe pardoseala bucătăriei.

– Ai venit din Lumea de Mijloc? îl întrebă Jake. De acolo ești, nu-i așa?

Era destul de limpede că băiatul de serviciu nu era prea inteligent („Cu siguranță nu-i vreun os de geniu", ar fi rânjit batjocoritor Elmer Chambers), dar părea să aibă măcar atâta minte cât să-i fie dor de casă, căci Jake deslușI o scânteiere în ochii băiatului la pomenirea ținuturilor natale.

– Îhî, răspunse el. Din Ludweg io mi-s.

– În apropiere de orașul Lud?

– La nord de cela, că-ți place au ba, zise servitorul. Ai să mă prăpădești, flăcău? N-aș voi să-mi gat zilele, chiar dacă mi-s atâta de înjelit.

– Nu am să te omor dacă ai să-mi spui adevărul. Ai văzut vreo femeie trecând pe aici?

Băiatul de serviciu șovăi puțin, apoi răspunse:

– Îhî. Au cărat-o Sayre cu verii lui. Pă sus o cărau și la ea îi atârna capu' p-o parte...

Și tânărul îi exemplifică lui Jake, lăsându-și capul pe umăr și dându-și ochii peste cap. Drept e că acum impresia de „prostul satului" era și mai accentuată. Jake se duse cu gândul la Sheemie, din povestea lui Roland despre perioada petrecută în Mejis.

– Dar nu era moartă.

– Ne, ne, ne. O auzii când o fătat, io.

Jake aruncă o privire la ușă, dar deocamdată nu mai îndrăznea nimeni să intre. *Deocamdată.* Ar cam fi fost momentul s-o șteargă de acolo, însă...

– Cum te cheamă, nătăfletule?

– Io mi-s Jochabim, ăsta-s io, băiatu' lu' Hossa.

– Atunci ascultă-mă cu atenție, Jochabim. Dincolo de bucătăria asta se află o lume care se numește New York City, unde flocoșii ca tine sunt liberi. Te sfătuiesc să ieși de aici cât mai poți.

– O să mă aducă-napoi și-o să-mi dea cu biciu'.

– Nu. Nu pricepi cât de mare e lumea despre care-ți spun. E... e cam așa cum era Lud, pe vremea când Lud era...

Se uită în ochii tâmpi ai lui Jochabim și își spuse: *Nu, eu sunt dla care nu pricepe. Și dacă mai pierd vremea pe-aici încercând să-l conving să evadeze, precis o să mi...*

Ușa dinspre restaurant se deschise iar. Acum doi căutători se repeziră să intre în același timp și se blocară o clipă în prag. Jake își azvârli ambele 'Rize și le urmări cu privirea cum se încrucișară prin aburul din încăpere, decapitându-i pe cei doi chiar când reușiseră să pătrundă în bucătărie. Se prăbușiră pe spate și ușa se închise la loc. La Școala Piper, Jake învățase despre Bătălia de la Termopile, unde mica armată a grecilor a ținut piept unei armate persane de zece ori mai numeroasă. Grecii îi atrăseseră pe perși într-o strâmtoare îngustă din munți; el avea această ușă. Atâta vreme cât vor veni pe rând, câte unul, câte doi, le va putea face față.

Până când va rămâne fără Orize.

– Arme? întrebă el întorcându-se către Jochabim. Aveți ceva arme pe-aici?

Jochabim scutură din cap, însă, dat fiind privirea lui enervant de opacă, Jake nu-şi putea da seama dacă gestul însemna *Nu-s arme în bucătărie* sau *Nu pricep ce zici.*

– Bine, am să plec acum, se hotărî Jake. Şi dacă nu fugi şi tu de-aici cât încă mai poţi, înseamnă că eşti mai prost decât pari, Jochabim. Ceea ce ar fi destul de greu. Afară, acolo unde-ţi zic eu să te duci, sunt *jocuri video*, băiete. Gândeşte-te bine.

Însă Jochabim continuă să se uite la el cu acelaşi *hî?* în privire, aşa că Jake se lăsă păgubaş. Tocmai voia să-i spună ceva lui Ete când auzi o voce din spatele uşii.

– Hei, băiete.

O voce aspră. Misterioasă. Atotştiutoare. Vocea unui bărbat care te-ar ucide doar pentru cinci dolari ori ţi-ar regula iubita dacă aşa ar avea el chef, îşi spuse Jake.

– Prietenul tău, părinţelul, e mort. De fapt, părinţelul tău a ajuns *papa bun.* Aşa că încetează cu prostiile şi ieşi de acolo. Poate aşa o să ne milostivim de tine şi n-o să te servim la desert.

– Ba ia du-te tu în moaş'ta pe gheaţă, dacă ştii cine a fost, îl îndemnă Jake cu amabilitate.

Vorbele lui reuşiră să penetreze prin zidul de tâmpeală al lui Jochabim, care păru extrem de şocat.

– Ultima şansă, spuse vocea aspră şi atotştiutoare. Ieşi de acolo.

– Ba intră tu! ripostă Jake. Am o mulţime de farfurii!

Îl cuprinsese o dorinţă nebună să ţâşnească afară pe uşa aia şi să se răfuiască cu căutătorii şi căutătoarele din restaurant. Dar, stai puţin, ideea nu era chiar într-atât de trăsnită, iar Roland l-ar fi putut asigura de asta. Pentru că exact la aşa ceva nu se aşteptau cei de dincolo. Şi poate că ar fi reuşit să semene panică în rândurile lor şi să-i pună pe fugă doar cu câteva farfurii aruncate la repezeală.

Nu căutătorii erau problema, ci monştrii de dincolo de draperie. Vampirii. Jake ştia prea bine că *ăştia* nu ar fi intrat în panică. Ba chiar avea o oarecare bănuială că, dacă Preavechii ar fi fost în stare să intre în bucătărie (ori poate lipsa de interes în persoana lui îi ţinea în sala de mese; lipsa de interes şi resturile din trupul Părintelui), atunci el ar fi fost de mult mort. Foarte posibil alături de Jochabim.

Se lăsă ușor într-un genunchi și șopti:

– Ete, caut-o pe Susannah!

Întări comanda cu o imagine mentală.

Bumblerul îi mai aruncă lui Jochabim o ultimă privire plină de suspiciun și se apucă să amușine pardoseala. Pentru că părea recent spălată, Jake se tem că bumblerul nu va fi în stare să găsească mirosul. Dar chiar atunci Ete scoas o exclamație ascuțită, aducând mai mult a lătrat de câine decât a vorbă de om și se repezi spre centrul bucătăriei, printre plite și mese, cu năsucul aproap lipit de podea. Se abătu de la drumul în linie dreaptă doar cât să ocolească trupul Maestrului Porc-Bucătar care ardea mai departe mocnit.

– Ascultă ce-ți spun eu acum, nesimțitule! zbieră căutătorul din spatele ușii. Mă faci să-mi pierd răbdarea!

– Bun așa! exclamă Jake. Poftește înăuntru. Să vedem dacă ai să și ieși de aici!

Duse degetul la buze, cerându-i astfel lui Jochabim să nu scoată nicio șoaptă. Și se pregăti s-o șteargă de acolo, căci nu știa câtă vreme va trece până când băiatul va striga la cei din spatele ușii că puștiul ăla străin și billy-bumblerul lui nu mai controlau Strâmtoarea de la Termopile. Însă chiar atunci Jochabim deschise gura și îi șopti ceva.

– Ce zici? îl întrebă Jake, privindu-l cu neîncredere.

I se păru că aude *ferește-te de capcana minții*, dar n-avea niciun sens. Sau avea?

– Ferește-te de capcana minții, repetă Jochabim, mai clar de această dată și îi întoarse spatele, revenind la oalele lui cu clăbuci.

– *Care* capcană a minții? îl întrebă Jake.

Dar Jochabim se prefăcu că nu-l aude, iar Jake nu-și permitea să mai zăbovească acolo ca să afle ce anume voise să spună. Se grăbi ca să-l prindă din urmă pe Ete, uitându-se peste umăr la fiecare câțiva pași. Dacă mai năvăleau și alți căutători în bucătărie, Jake voia să fie primul care să afle.

Dar nu năvăli nimeni, cel puțin până când îl urmă pe Ete printr-o altă ușă, ajungând în camara restaurantului, o încăpere întunecată, cu tot felul de lăzi și cutii așezate unele peste altele până în tavan și mirosind puternic a cafea și condimente. Semăna cu magazia din spatele prăvăliei din East Stoneham, doar că era mult mai curată.

2

În colțul cămării restaurantului Dixie Pig se afla o ușă închisă. În spatele ei se găsea o scară cu trepte acoperite cu plăci din gresie, care cobora până unde numai Dumnezeu putea spune. Singura lumină venea de la niște becuri chioare învelite în abajururi din sticlă mată, în care multe muște își dăduseră obștescul sfârșit. Fără să ezite câtuși de puțin, Ete începu să coboare cu mișcări țopăite și extrem de comice din fundulеț. Pentru că își ținea nasul aproape lipit de trepte și pentru că reușise să citească gândurile micuțului său prieten, Jake pricepu că dăduse de urma lui Susannah.

Băiatul încercă să numere treptele, dar pierdu șirul pe la o sută douăzeci. Se întrebă dacă se mai aflau în New York (sau sub el). La un moment dat i se păru că aude un huruit slab, dar foarte familiar și se gândi că, dacă ce auzea era metroul, atunci precis se aflau sub oraș.

În cele din urmă ajunseră la capătul scării, într-un loc întins, boltit, care aducea cu holul gigantic al unui hotel. Doar că fără hotel. Ete îl traversă, tot cu botul la pământ și cu codița cârlionțată legănându-se în stânga și în dreapta. Jake se văzu nevoit să grăbească pasul ca să nu rămână prea în urmă. 'Rizele rămase după confruntarea din bucătărie se hâțânau încolo și încoace în traista din papură. La capătul holului se afla un chioșc cu un afiș în vitrina plină de praf: ULTIMA ȘANSĂ PENTRU ACHIZIȚIONAREA DE SUVENIRE DIN NEW YORK și un altul pe care scria: VIZITAȚI 11 SEPTEMBRIE 2001! MAI AVEM BILETE PENTRU ACEST FABULOS EVENIMENT! ACCESUL INTERZIS ASTMATICILOR FĂRĂ RECOMANDAREA MEDICULUI! Jake se întrebă ce o fi fost atât de nemaipomenit la ziua de 11 septembrie a anului 2001, iar apoi se gândi mai bine și ajunse la concluzia că nu voia să afle.

Pe neașteptate, auzi o voce în minte, la fel de sonoră ca și cum i-ar fi vorbit direct în ureche: *Hei, hei, cucoano de la Positronics! Mai ești acolo?*

Jake nu avea nici cea mai mică idee cine ar fi putut fi cucoana de la Positronics, dar recunoscu de îndată vocea care pusese întrebarea.

Susannah! strigă el oprindu-se lângă chioșcul cu suvenire. Un zâmbet larg și vesel îi destinse trăsăturile încordate, făcându-l să semene iarăși cu copilul care era. *Suze, ești acolo?*

Îi auzi exclamația de surpriză.

Dându-și seama că Jake nu se mai afla în spatele lui, Ete se întoarse și-l strigă nerăbdător:

– *Eik!*

Pentru moment, cel puțin, Jake nu-l luă în seamă.

– Te aud! strigă el. În sfârșit! Cu cine vorbeai? Țipă, nu te opri, ca să mă ghidezi spre ti...

Din spate, probabil din vârful scării, poate de la mijlocul ei, veni un strigăt:

– El e!

Apoi niște împușcături. Dar Jake nici nu le auzi. Spre marea lui disperare, simțea cum i se furișase ceva în cap. Ceva ca o mână mentală. Își zise că probabil era căutătorul acela care îl amenințase din spatele ușii. Că mâna acelui căutător găsise cumva comutatoarele din Doganul lui Jake Chambers și se juca cu ele. Încercând

(să mă imobilizeze, să-mi lipească tălpile de sol)

să-l oprească. Iar vocea aceea reușise să pătrundă pentru că el primea și trimitea mesaje, pentru că era *deschis*...

Jake, Jake, unde ești?

Nu avea vreme să-i răspundă. Mai demult, atunci când încercase să deschidă Ușa Nedescoperită din Peștera Vocilor, Jake își imaginase un milion de uși care se deschid simultan. Acum își imagină cum una din ele se trântește cu putere, bubuind cam cum probabil că ar bubui bangul sonic produs de Dumnezeu Însuși.

Și foarte bine făcu. O clipă încă, tălpile-i mai rămaseră lipite de pardoseala murdară, apoi auzi un urlet de durere și simți cum acel ceva îi este smuls din minte. Ducă-se pe pustii!

Jake începu să se miște, mai spasmodic la început, apoi mai sigur și mai repede. Of, Doamne, scăpase la mustață! De foarte departe o auzi pe Susannah chemându-l iarăși, dar nu mai îndrăzni să-și deschidă mintea ca să-i răspundă. În situația de față nu putea decât să spere că Ete nu-i va pierde urma și că ea va continua să îl cheme.

3

Mai târziu ajunse la concluzia că probabil începuse să fredoneze cântecul auzit la aparatul de radio al doamnei Shaw imediat după ultimul strigăt al lui Susannah, însă nu era sigur. Era ca şi cum ai încerca să stabileşti cu precizie momentul apariţiei unei migrene ori a unui guturai. Însă era sigur că a auzit alte focuri de armă şi chiar şuieratul prelung al unui glonţ care probabil că ricoşase. Dar toate astea erau destul de departe, aşa că nu se mai obosi să se ferească (şi nici să se uite peste umăr). Plus că Ete grăbise pasul, iar Jake reuşi să-l ajungă şi îşi continuă drumul cu ochii la poponeţul îmblânit care ţopăia iute în faţa lui. De undeva se auzeau bufnete şi şuierături înăbuşite. În pardoseală apărură nişte şine, făcându-l pe Jake să creadă că pe vremuri pe acolo trecuse vreun tramvai sau vreun tren suburban. La distanţe regulate dădea peste comunicate oficiale pictate pe pereţi: **PATRICIA ÎNAINTE; FEDIC; AI PERMISUL ALBASTRU?** Pe ici, pe colo, plăcile de faianţă căzuseră, în alte locuri şinele de tramvai se întrerupeau şi foarte adesea se întâlneau gropi pline cu apă stătută, infestată. Jake şi Ete trecură pe lângă două sau trei vehicule de mult abandonate acolo, care păreau a fi fost rodul unei poveşti de dragoste între o maşinuţă de golf şi un vagon-platformă. Mai trecură şi pe lângă un robot cu capul ca un nap, cu ochi din becuri roşii ce sclipeau stins. Maşinăria scoase un singur sunet croncănit ce ar fi putut să însemne *stop*. Jake scoase o Oriză, fără să ştie dacă farfuria ar fi fost bună de ceva în cazul că s-ar fi luat după ei, însă robotul nici nu se mişcă de pe loc. Probabil că acea singură licărire a becurilor şi croncănitul înăbuşit consumase ultimii ergi din bateriile, ori celulele energetice, ori cilindrul atomic, ori altă chestie pe baza căreia funcţiona el. Din loc în loc erau graffiti. Pe două le mai văzuse. Primul zicea TRĂIASCĂ REGELE PURPURIU!, cu câte un ochi roşu în locul punctelor de deasupra celor două litere „I". Celălalt era BANGO SHANK, '84. *Măi, frate,* îşi spuse Jake zăpăcit, *da' plimbăreţ mai e şi Bango ăsta.* Şi atunci se auzi cum fredonează în şoaptă. Nu cânta versuri propriu-zise, ci un refren vechi, de-abia amintit, auzit demult de tot la radioul din bucătărie al doamnei Shaw:

– A-wimaue, a-wimaue, wiiii-maaa-ma-ma-ueee...

Se forță să înceteze, speriat de senzația că bodogăneala asta a lui ar fi fost înzestrată cu calități magice, și îi ceru lui Ete să se oprească:

– Tre' să fac pișu, băiete.

– Ete!

Urechile ciulite și ochii strălucitori completară mesajul: *Nu mai zăbovi.*

Jake se duse lângă un perete și îl stropi cu urină. Printre plăcile pătrate de faianță se prelingea o mâzgă verzuie. Băiatul înclină ușor capul în direcția din care veneau urmăritorii lor. Se auzeau mai bine acum. Oare câți erau în potera aia? Poate că Roland ar fi putut să-și dea seama, dar Jake nu avea nici cea mai vagă idee. Din cauza ecourilor avea sentimentul că era un regiment întreg.

Tocmai când se încheia la pantaloni, lui Jake Chambers îi trecu prin minte că Părintele n-o să mai facă niciodată asta și nici n-o să-i mai zâmbească șmecherește și nici n-o să se mai închine înainte de fiecare masă. Pentru că îl omorâseră. Pentru că îi luaseră viața. Pentru că-i opriseră pulsul și respirația. Poate că Părintele le va mai apărea în vise, însă, în realitate, el a ieșit de tot din această poveste. Jake începu să plângă. Și, așa cum se întâmplase mai devreme când zâmbise, lacrimile îl făcură din nou să arate ca un copil. Ete se întorsese deja cu spatele la el, nerăbdător să meargă mai departe, pe urma mirosului; dar acum îi aruncă peste umăr o privire îngrijorată.

– E-n regulă, suspină Jake, terminând de încheiat pantalonii și ștergându-și apoi obrajii uzi cu podul palmei.

Numai că nu era deloc în regulă. Ce simțea el acum era mai mult decât tristețe. Mai mult decât furie. Mai mult decât teamă de căutătorii care veneau neabătuți pe urmele lui. Și, pentru că nu mai era stimulat de adrenalină, simți că nu este doar trist, ci și flămând. Și obosit. *Obosit?* Mai degrabă la capătul puterilor. Dincolo de el. Nici nu-și mai aducea aminte de când nu mai dormise. Da, fusese aspirat prin ușă și ajunsese în New York: asta își amintea. Își mai amintea și cum Ete aproape fusese lovit de un taxi. Și-l amintea și pe pastorul ăla cu Bomba-Lui-Dumnezeu, pastorul ăla guraliv al cărui nume îi adusese aminte de un film vechi, alb-negru[1] pe care-l văzuse la televizor în copilărie și în care Jimmy Cagney juca rolul lui George M. Cohan. Și își dădu acum seama că în filmul ăla era un cântec despre un tip pe care-l chema

[1] *Yankee Doodle Dandy* (n. tr.).

Harrigan: *H-A-doi de R; Harrigan, eu mi-s.* Își putea aminti toate astea, dar nu și ultima oară când mâncase o...

– *Eik!* lătră Ete, neîndurător ca soarta.

Dacă bumblerii puteau intra în stare critică, atunci Ete mai avea mult până acolo, își spuse Jake frânt.

– *Eik! Eik-Eik!*

– Da-da, răspunse el, depărtându-se de perete. Eik-Eik o să dea fuga-fuga. Haide. Găsește-o pe Susannah.

Îi venea să se târască, dar se părea că târâtul nu-l va duce departe. Și nici mersul la pas. Își forță picioarele într-un fel de marș rapid și începu din nou să cânte în șoaptă. De data aceasta cuvintele cântecelului care-l obseda: *În jungla, măreața jungla, leul doarme în noaptea asta... În jungla, tăcuta jungla, leul doarme în noaptea asta... oooo.* Și o luă iarăși razna: *a-wimaue, a-wimaue, a-wimaue,* cuvinte fără noimă auzite la radioul din bucătărie în permanență reglat pe postul WCBS, care transmitea doar cântece vechi... dar, stai așa, cântecul ăsta nu era și o amintire a unui anume film? Nu, nu era un cântec din *Yankee Doodle Dandy*, ci un altul. Nu-i așa? Un film cu niște monștri înfricoșători? Un film pe care-l văzuse când era foarte mic, poate încă în

(scutece)

pamperși?

Lângă sat, satul tăcut, leul doarme în noaptea asta... Lângă sat, satul pașnic, leul doarme în noaptea asta... UUUUHUUU-ui maa-mama-ueee, a-wimaue, a-wimaue...

Se opri, gâfâind cu putere, masându-se într-o parte. Îl înjunghia ceva acolo, dar nu prea tare, nu încă, nu într-atât încât să-l împiedice să meargă. Însă mâzga aia... mâzga aia verzuie care ieșea printre plăcile de faianță... se prelingea prin tencuiala veche și printre plăcile ceramice crăpate pentru că aici erau

(în jungla)

sub oraș, foarte adânc, ca în niște catacombe

(a-wimaue)

sau ca...

– Ete, spuse el printre buzele crăpate.

Of, Doamne, ce sete îi era!

– Ete, asta nu-i mâzgă, e *iarbă*. Sau buruieni... sau...

Ete lătră numele prietenului său, însă Jake nici nu-l auzi. Auzea în schimb zgomotele urmăritorilor (mai aproape acum), dar, pentru moment, îi ignoră și pe aceștia.

Iarbă. Creștea din peretele acoperit cu faianță.

Năpădea peretele.

Se uită în jos și văzu tot iarbă, iarbă multă și de un verde lucios, aproape vânăt sub becurile fluorescente, înălțându-se din pardoseală. Și plăcile de gresie se fărâmau, se făceau cioburi, aidoma rămășițelor bătrânilor, strămoșii care trăiseră și construiseră și văzuseră vremurile de înainte ca Grinzile să înceapă să se sfărâme și ca lumea să meargă mai departe.

Se aplecă. Băgă mâna între ierburi. Scoase de acolo fragmente de plăci de gresie, da, sigur că da, dar și *pământ*, pământul

(junglei)

din catacombele aflate acolo, în adâncuri, ori din vreun mormânt, ori din...

Prin țărâna din palmă se târa o gânganie cu un semn roșu pe spate, ca un surâs însângerat, iar Jake o azvârli cât colo cu un strigăt de dezgust. Semnul Regelui! Adevăr vă zic! Își reveni și își dădu seama că se pusese într-un genunchi, precum eroul-arheolog dintr-un film vechi, care studiază artefactele, în loc să fugă de dușmanii care sunt tot mai aproape de el. Ete îl privea cu ochii strălucindu-i de neliniște.

– *Eik! Eik-Eik!*

– Bine, măi, spuse ridicându-se cu greu în picioare. Vin. Ete... ce *loc* e ăsta?

Ete nu putea pricepe de ce vocea ka-dinh-ului său era atât de tulburată. *El* vedea tot ce văzuse și înainte și simțea același miros pe care îl simțise și înainte: mirosul *ei*, mirosul pe care băiatul îi ceruse să-l găsească și să-i ia urma. Unde mai pui că acum era și mai proaspăt. Și o zbughi după urma cea nouă.

4

Cinci minute mai târziu, Jake se opri din nou.

– Ete, stai puțin!

Apăruse iar junghiul intercostal și acum îl durea mai tare. Însă nu din cauza lui se oprise, ci pentru că *totul* se schimbase. Sau se schimba chiar sub ochii lui. Și, Dumnezeu să-l aibă în paza Lui, știa în ce se schimbă.

Deasupra străluceau încă becurile fluorescente, însă pereții din faianță nu se mai vedeau din cauza frunzișului des. Aerul devenise umed și cald, umezindu-i cămașa și lipindu-i-o de piele. Un fluture portocaliu, superb, de dimensiuni uluitoare, fâlfâi prin fața ochilor lui căscați larg. Întinse mâna să-l prindă, dar fluturele se feri de el cu multă grație. Aproape cu multă voioșie, își spuse el.

Holul acoperit cu gresie se preschimbase într-o potecă din junglă. În fața lui Jake poteca aceasta urca puțin până la un fel de luminiș. Dincolo de el plutea o ceață fină prin care se puteau vedea copaci bătrâni, cu trunchiurile groase îmbrăcate în mușchi, cu ramurile înfășurate în iederă. Se mai vedeau și ferigi gigantice și, prin dantela verde a frunzelor, cerul incandescent al junglei. Jake știa că se află sub New York, nu avea cum să fie în altă parte decât sub New York, dar...

Tresări, auzind de foarte aproape niște țipete ca de maimuță. Ridică ochii, convins că o va vedea chiar deasupra lui, rânjindu-i de sub șirul de lumini fluorescente. Apoi îi îngheță imediat sângele în vine la auzul unui răget gros de leu. Un leu care *nu* dormea, cu siguranță.

Vru să plece de acolo. Să o ia la goană înapoi, să fugă mâncând pământul, când își dădu seama că *nu* are cum. În spate erau căutătorii (probabil conduși chiar de cel care-l anunțase că *părintelul* devenise *papa bun*). Iar Ete îl privea cu ochișori strălucitori, plini de nerăbdare, dorind, evident, să meargă mai departe. Ete era isteț, foarte isteț, însă nu dădea niciun semn de neliniște, cel puțin nu în privința lucrurilor care îi așteptau în față.

Pe de cealaltă parte, Ete tot nu reușea să priceapă care era problema băiatului. Știa că e obosit – mirosul ăsta îl simțea –, dar mai știa și că lui Eik îi era teamă de ceva. Dar de ce? Sigur, aici erau multe mirosuri, care mai de care mai neplăcute, dintre care ieșea în evidență mirosul unui grup mare de oameni. Însă nu-i dădeau impresia că ar fi într-atât de periculoase. Plus că aici era și mirosul *ei*. *Foarte* proaspăt. Aproape nou.

– *Eik!* lătră el iarăși.

Jake își recăpătase suflul.

– Bine, zise el privind în jur. Bine. Dar mergi mai încet.

– *Cet*, păru a fi de acord Ete.

Dar Jake detectă uluit totala dezaprobare din tonul bumblerului.

Porni mai departe doar pentru că nu avea alte opțiuni. Urcă pe cărarea în pantă domoală (după părerea lui Ete, drumul era perfect drept și așa fusese de când terminaseră de coborât scara) spre luminișul mărginit de iederă și de ferigi, spre chirăitul descreierat al maimuței și spre urletul mai mult decât înfricoșător al leului. Iar cântecul i se tot învârtea prin minte

(în satul... în jungla... taci, dragul meu, nu te teme, dragul meu...)

și își aduse aminte titlul, ba chiar și numele grupului

(„Leul doarme în noaptea asta" se cheamă și The Tokens îl cântau, da, The Tokens, dispăruți din topuri, dar nu și din inimile noastre)

care-l cânta, dar cum se chema *filmul*? Cum mama mă-sii se chema blestematul ăla de...

Jake ajunse la capătul cărării unde începea luminișul. Privi prin dantela deasă de frunze mari și verzi și flori mari și violet (un vierme micuț și verde călătorea agale spre pistilul uneia). Și, cum se uita el așa la frunze și flori, își aduse brusc aminte numele filmului și pielea i se făcu toată ca de găină, din cap până-n picioare. O secundă mai târziu primul dinozaur ieși din junglă (măreața junglă) și intră în luminiș.

5

Odată ca niciodată

(departe și demult)

pe vremea când era foarte mic;

(puțin pentru tine și puțin pentru mine)

odată ca niciodată, când mama plecase la Montreal cu clubul ei de artă și tata se dusese la Vegas pentru avanpremiera emisiunilor de toamnă;

(gem de mure și ceai de mure)

odată ca niciodată, pe vremea când 'Bama nu avea decât patru anișori...

6

'Bama – așa îi zice

(doamna Shaw, doamna Greta Shaw)

doamna cea drăguță. Ea taie coaja feliilor de pâine din care îi face sandviciuri, ea expune desenele pe care el le-a făcut la grădiniță pe ușa frigiderului, fixându-le cu niște magneți colorați în formă de fructe, ea îi spune 'Bama, iar numele acesta este important pentru el

(pentru ei amândoi)

pentru că tatăl lui, după ce băuse cam multișor într-o după-amiază de duminică, îl învățase să scandeze Atacăm, atacăm, ca marea ne rostogolim, nu fugim, nu ne pitim, 'Bama Crimson Tide[1] noi ne numim! *și așa a ajuns ea să-i spună 'Bama, iar numele acesta este secretul lor și numai al lor și asta e ca și cum ai avea o casă unde să te adăpostești, o casă știută doar de tine în adâncul pădurii înfricoșătoare unde toate umbrele par monștri sau căpcăuni sau tigri.*

(„Tigru, tigru, foc de febre[2]", *îi cântă mama, imaginându-și că așa ar trebui să sune un cântec de leagăn, îi cântă așa și îi mai cântă* „Am auzit bâzâit de muscă la moartea mea[3]", *vorbe care-l sperie rău de tot pe 'Bama Chambers, deși nu-i mărturisește asta niciodată; și stă în pătuț noaptea ori după-amiaza și se gândește:* „Acum am să aud un bâzâit de muscă și aia o să fie musca morții și o să-mi stea inima în loc și limba o să-mi cadă pe gât ca o piatră într-o fântână"; *și astea sunt amintirile pe care și le reprimă)*

Și e bine că are un nume secret, iar atunci când află că mama pleacă la Montreal de dragul artei și tata se duce la Las Vegas ca să prezinte Sponsorilor noile emisiuni ale Postului, o roagă fierbinte pe mama să îi ceară doamnei Greta Shaw să stea cu el și, în cele din urmă, mama cedează. Micuțul Jakie știe prea bine că doamna Shaw nu-i mama lui și chiar ea i-a explicat *asta de mai multe ori*

(„Sper că tu știi că eu nu sunt mama ta, 'Bama", îi zice doamna Greta Shaw, întinzându-i o farfurie, iar pe farfurie e un sandvici cu unt de arahide și

---

[1] Alabama Crimson Tide – echipa de fotbal american a Universității din Alabama (n. tr.).

[2] Vers din poezia „The Tiger" de William Blake (n. tr.).

[3] Emily Dickinson, I Heard a Fly Buzz (n. tr.).

slăninuță și felii de banană și feliile de pâine au coaja tăiată, așa cum numai ea, doamna Greta Shaw știe că trebuie tăiate, „pentru că asta nu-i în fișa postului".

Și Jakie – numai că acum îl cheamă 'Bama, așa îl cheamă, 'Bama, atunci când sunt doar ei doi – nu prea știe cum să-i spună că știe asta, știe asta, știe asta, dar se va mulțumi cu ea până când se va întoarce mama lui cea adevărată sau până când se va face suficient de mare ca să-i treacă frica de Musca Morții)

Și Jakie zice Nicio chestie, e OK, *dar tot se bucură că doamna Shaw e de acord să stea cu el și că n-o să mai vină ultima bonă care a avut grijă de el, aia cu fuste scurte și care se joacă tot timpul cu părul și se prostește cu rujul de buze și o doare exact în flecuri de el și habar n-are că, în adâncul sufletelului lui, el e 'Bama și, măiculiță, Daisy Mae*[1] *aia*

(așa le zice tatăl lui tuturor bonelor)

e proastă proastă. *Doamna Shaw nu-i proastă. Doamna Shaw îi pregătește gustări pe care le numește Ceaiul de După-Amiază și, indiferent ce este pe farfurie – brânză de vaci și fructe ori un sandvici cu coaja tăiată la feliile de pâine, prăjitură cu cremă, tartine minuscule rămase de la cocktailul dat de părinții lui cu o seară în urmă – ea îi cântă același cântecel: „O gustărică mititică, de departe și de demult, mai e puțin pentru tine și puțin pentru mine, gem de mure și ceai de mure."*

Are televizor în cameră și, în fiecare zi când părinții sunt plecați de acasă, își ia gustărica mititică acolo și se uită se uită se uită la televizor și aude radioul ei din bucătărie, mereu dat pe postul ăla care difuzează doar cântece vechi, mereu doar pe WCBS, și uneori chiar o aude și pe ea, *o aude pe doamna Shaw cum cântă împreună cu Four Seasons*[2]*, Wanda Jackson*[3]*, Lee „Ya-Ya" Dorsey*[4] *și câteodată și închipuie că i-au murit părinții într-un accident de avion și cumva se întâmplă ca ea să-i* devină *mamă și îi zice* bietul meu băiețaș *sau* biet copilaș oropsit *și apoi, ca prin farmec, ea se îndrăgostește de el și îl iubește, adică mult mai mult decât doar să aibă grijă de el, îl iubește îl iubește îl iubește așa cum*

---

[1] Daisy Mae – personaj feminin, fără prea multă minte, dar cu aspect plăcut, din benzile desenate din anii șaizeci (n. tr.).

[2] Four Seasons – formație rock și pop, de succes internațional înainte de apariția grupului The Beatles (n. tr.).

[3] Wanda Lavonne Jackson – cantautoare de muzică rock, celebră în anii șaizeci (n. tr.).

[4] Irving lee Dorsey (1924–1986) – cântăreț afroamerican de pop și R&B, popular în anii șaizeci (n. tr.).

e iubește ei, e mama lui (sau poate e soția lui, căci el nu înțelege prea bine diferența) și îi spune 'Bama, nu „scumpete"

(cum îi spune mama lui cea adevărată)

și nici „boss"

(cum îi spune tatăl lui)

și cu toate că știe că ideea asta e una tâmpită, îi place să se gândească la „cum ar fi dac-ar fi" atunci când se duce la culcare, pentru că se simte mult mai bine dacă se gândește la asta decât la Musca Morții care va bâzâi pe deasupra cadavrului lui atunci când va muri, după ce-i va cădea limba în gât ca o piatră într-o fântână. În fiecare după-amiază, când vine acasă de la grădi (când va ajunge să-i spună grădiniță, *va fi deja la sfârșitul ultimului an), se uită la același film difuzat zilnic, la ora patru, vreme de o săptămână. În săptămâna de dinainte ca părinții lui să plece la treburile lor și ca doamna Greta Shaw să rămână cu el și pe timpul nopții*

(O, ce noroc, căci doamna Greta Shaw nu crede în Discordia, puteți spune amin)

se auzea muzică din două direcții, cântecele vechi din bucătărie

(WCBS poți să spui Bomba lui Dumnezeu)

și cântecele din filmul de la televizorul din camera lui, unde James Cagney se plimbă țanțoș de colo până colo și cântă despre Harrigan, H-A-doi de R, Harrigan, *eu mi-s! Și mai cântă și despre bucuria de a fi un nepot pursânge al Unchiului Sam.*

Și începe o altă săptămână, săptămâna când părinții lui sunt plecați și la televizor se dă alt film și prima oară când îl vede se scapă pe el de frică. Filmul ăsta se cheamă Continentul pierdut[1], *cu domnul Cesar Romero în rolul principal, și atunci când Jake îl vede pentru a doua oară (la înaintata vârstă de zece ani) nu pricepe cum de s-a putut speria de un film atât de cretin. Pentru că-i despre niște exploratori care se rătăcesc în junglă, pricepeți voi? Și în jungla aia sunt* dinozauri, *iar la patru ani nu fusese în stare să-și dea seama că dinozaurii ăia erau doar niște* căcaturi de DESENE ANIMATE, *exact ca Tweety și Sylvester și Popeye Marinarul, iac-iac-iac, poți să zici Wimpy[2], poți să rostești odată cu mine Olive Oyl. Primul dinozaur pe care îl vede este un triceratops care iese din junglă, iar tânăra exploratoare*

---

[1] *The Lost Continent* – film SF, realizat în 1951 (n. tr.).

[2] Wimpy – grăsan leneș, personaj din desenele animate cu Popeye Marinarul (n. tr.).

(Mișto balcoane, *ar fi zis tatăl lui, pentru că așa zice tata despre orice persoană care, după părerea mamei, este Un Anumit Soi de Fată)*
urlă cât o ține gura și ar fi urlat și Jake dacă ar fi putut, dar groaza asta teribilă îi apasă pe piept ca o lespede și nici nu mai poate să respire, darămite să urle și, o, iată Discordia personificată! În ochii monstrului vede neantul absolut care reprezintă sfârșitul, căci nu folosește la nimic să te rogi de un asemenea monstru și nu folosește la nimic să urli în fața unui asemenea monstru, e mult prea bătut în cap ca să te înțeleagă, iar toate urletele nu fac decât să-i atragă atenția – și chiar i-o atrag *– și monstrul se întoarce spre Daisy Mae cu balcoanele mișto. Și din bucătărie (măreața bucătărie) se aud băieții de la The Tokens, dispăruți din topuri, dar nu și din inimile noastre, care cântă despre junglă, pașnica junglă, iar aici, dinaintea ochilor bulbucați de groază ai băiețelului,* este *o junglă deloc pașnică și ce se vede este nu un leu, ci o creatură greoaie care seamănă puțin cu un rinocer, numai că-i mai mare și are un fel de guler cornos și mult după aceea Jake va afla că acestui monstru i se spune* triceratops, *însă deocamdată nu are niciun nume, iar asta îl face și mai îngrozitor, pentru că e mult mai înspăimântător să te confrunți cu ceva al cărui nume nu-l cunoști. „A-wimaue", cântă The Tokens, „Wiiii-maaa-ma-ma-ueee" și desigur că Cesar Romero împușcă monstrul chiar înainte s-o facă harcea-parcea pe tândra cu balcoane mișto, iar asta e foarte bine, dar noaptea monstrul se întoarce,* triceratopsul *se întoarce, e în dulapul lui, dar chiar și la vârsta de patru ani el înțelege că dulapul lui uneori nu-i doar un simplu dulap, ci o ușă care se poate deschide spre diferite locuri unde stau la pândă creaturi mult mai îngrozitoare.*

Începe să urle – noaptea are voie să țipe – și doamna Greta Shaw vine la el în cameră. Se așază pe marginea patului. Seamănă cu o fantomă din cauza mâlului albăstrui cu care s-a dat pe față ca să-i treacă ridurile și îl întreabă „ce s-a întâmplat, 'Bama?", iar el e în stare să-i povestească. Nu ar fi putut însă să-i spună mamei sau tatălui, presupunând că ar fi fost vreunul acasă, ceea ce nu este cazul, dar îi poate mărturisi doamnei Shaw, deoarece, cu toate că nu-i prea diferită de ceilalți angajați ai părinților lui (bone, dădace, supraveghetori, persoane angajate să-l ducă și să-l aducă de la grădiniță), este totuși un pic mai altfel, *pentru că-i expune desenele pe ușa de la frigider, le fixează acolo cu niște magneți mici și simpatici, este suficient cât să schimbe cu totul și cu totul situația, să țină drept turnul sănătății mintale a unui băiețel prostuț, spuneți „aleluia", spuneți „găsit, iar nu pierdut", spuneți cu mine „amin".*

Îl ascultă până la capăt, dând din cap când și când și îl învață să zică tri-CER-a-TOPS, îl pune să repete până când reușește să pronunțe corect. Un lucru corect e un lucru bun. Și după aia îi zice: „Vietățile astea au existat pe vremuri, dar au murit acum o sută de milioane de ani, 'Bama. Poate chiar mai demult. Acum te rog să te culci și să nu mă mai deranjezi, pentru că trebuie să dorm."

În săptămâna aceea se uită la toate redifuzările zilnice ale filmului Continentul pierdut. *Și, cu fiecare nouă vizionare, se sperie tot mai puțin. Într-o zi doamna Greta Shaw vine la el în cameră și se uită și ea la film. I-a adus gustarea, un castron cu Amestec Hawaiian, adică cereale cu bucăți de ananas și banane (și încă un castron pentru ea) și beau amândoi suc de struguri în loc de ceai, dar doamna Greta Shaw zice că intenția contează. L-a învățat să spună* Hai-noroc-și-să-mi-trăiești *când ciocnesc paharele. Lui Jake ritualul ăsta i se pare marfă de marfă.*

Curând apar și dinozaurii. 'Bama și doamna Greta Shaw stau unul lângă altul, mâncând din Amestecul Hawaiian și privind cum cel mai mare dintre ei (doamna Greta Shaw zice că pe ăla îl cheamă Bombozaurus Gem) îl înghite pe exploratorul cel rău. „Dinozauri desenați", pufnește doamna Greta Shaw. „Credeam că par cât de cât mai reali." Din punctul de vedere al lui Jake aceasta este cea mai strălucită critică de film pe care a auzit-o vreodată. Strălucită și de mare folos.

Părinții se întorc acasă la un moment dat. În săptămâna aceasta filmul difuzat zilnic la ora patru este Jobenul[1], *iar spaimele de noapte ale micuțului Jakie nu sunt niciodată aduse în discuție. În cele din urmă ajunge să-și uite teama de triceratopși și de bombozauri.*

7

Acum, cu picioarele cufundate în iarba înaltă și uitându-se printre frunzele unei ferigi la luminișul neguros, Jake înțelege că în viață sunt anumite lucruri pe care nu le poți uita *niciodată.*

Ferește-te de capcana-minții, îl avertizase Jochabim, iar acum, privind la dinozaurul mătăhălos – triceratops desenat în jungla reală, urât ca o broască

[1] Top Hat – comedie muzicală din 1935, cu Fred Astaire în rolul principal (n. tr.).

râioasă într-o grădină – Jake înțelese că despre asta fusese vorba. Asta era capcana-minții. Triceratopsul nu era real, oricât de fioros ar fi urlat, oricât i s-ar fi părut lui Jake că-i simte mirosul, duhoarea aia de vegetație care putrezește printre pliurile pielii groase acolo unde picioarele butucănoase se înfig în burtă, duhoarea de rahat uscat de fundul uriaș acoperit cu solzi groși ca o armură, duhoarea acră a balelor amestecate cu resturi de mâncare ce i se preling printre fălcile cu colți. Nu, nu era real, oricât i s-ar fi părut lui Jake că-i aude gâfâitul. Nu are *cum* să fie real, nu-i decât un *desen animat*, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar știa că-i suficient de real ca să-l poată ucide. Dacă ar fi intrat și el în luminișul acela, triceratopsul desenat l-ar fi sfâșiat la fel cum ar fi sfâșiat-o pe Daisy Mae, cea cu balcoanele mișto, dacă Cesar Romero nu ar fi apărut la vreme cu pușca lui mare de vânător ca să împlânte un glonț în Unicul Loc Vulnerabil al creaturii. Jake reușise să scape de mâna care încercase să umble la reglajele lui din cap, trântise toate ușile alea atât de tare încât s-ar fi putut foarte bine să-i fi retezat degetele alea nepoftite; dar ce se întâmpla acum era cu totul și cu totul altceva. Nu putea să închidă ochii și să meargă mai departe; mintea lui crease un monstru adevărat care l-ar putea face fărâme.

Și Cesar Romero nu era aici ca să-l împiedice. Nici Roland nu era.

Nu erau decât căutătorii, venind cu viteză pe urmele lui, apropiindu-se tot mai mult.

Ca și cum ar fi vrut să sublinieze ideea aceasta, Ete se uită în spate și scoase un lătrat scurt, asurzitor.

Triceratopsul îl auzi și-i răspunse cu un răget puternic. Jake crezu că Ete se va chirci de spaimă și se va lipi de piciorul lui, însă bumblerul continuă să privească dincolo de el. *Căutătorii* îl îngrijorau pe Ete, nu triceratopsul din luminiș, ori bombozaurul care va apărea dintr-o clipă într-alta, ori...

Pentru că Ete nu-l vede, de aia, își spuse Jake.

Ideea asta părea a nu avea nicio hibă. Ete nici nu-l auzise, nici nu-i simțise mirosul. Concluzia se impunea de la sine: pentru Ete nu existau nici triceratopsul fioros și nici jungla lui.

Ceea ce nu schimbă cu nimic adevărul că pentru mine există. Este o capcană pusă *anume pentru minte, ori pentru oricine altcineva înzestrat cu oarece imaginație și rătăcit prin locurile astea. Cu siguranță că-i vorba de o șmecherie de-a*

bătrânilor. Mare păcat că nu s-a distrus ca mai toate celelalte invenții ale lor. Văd ceea ce văd și nu pot face nimic în privința...

Ba nu.

Stai puțin.

Jake nu știa cât de bună era conexiunea lui cu Ete în plan mental, dar avea de gând să afle în curând.

– Ete!

Strigătele căutătorilor se auzeau de foarte aproape acum. În curând îi vor vedea pe băiat și pe bumblerul lui și-i vor ataca. Ete îi simțea, firește, dar se uită la prietenul lui cu destul de mult calm. Se uită la mult preaiubitul lui Jake, pentru care și-ar da viața dacă i s-ar cere.

– Ete, poți să treci în locul meu?

Și se dovedi că putea.

8

Teribil de nesigur pe cele două picioare, Ete se clătina încolo și încoace, cu Jake în brațe, descoperind cu groază cât de mică era aria de echilibru a băiatului. Îi era cumplit de frică să meargă în două picioare chiar și o distanță foarte scurtă, dar va trebui s-o facă. Fără întârziere. Eik i-o ceruse.

Pe de altă parte, Jake știa că va trebui să închidă ochii împrumutați cu care vedea acum. Era în capul lui Ete, dar tot îl mai vedea pe triceratops; ba mai mult: acum vedea și un pterodactil planând în văzduhul fierbinte de deasupra luminișului, cu aripile din piele larg întinse.

Ete! Trebuie să te descurci singur. Și trebuie s-o faci acum ca să scăpăm de ei.

Eik! răspunse Ete și făcu un pas șovăielnic în față. Trupul băiatului se clătină puternic, aproape să-și piardă echilibrul. Apoi chiar și-l pierdu. Picioarele alea nătăflețe ale lui Eik se împleticiră unul de celălalt. Ete încercă să se redreseze, dar nu reuși decât să cadă și mai tare, prăbușindu-se pe partea dreaptă și dând de pardoseală cu capul acoperit cu blană al lui Eik.

Ete vru să scoată un lătrat de frustrare. Dar din gura lui Eik ieși o bâlmăjeală, mai mult vorbă de om decât de bumbler:

– Ham! *Căc*-ham!

– Îl aud! țipă cineva din spate. Hai, mai repede! Pas alergător, fofoloance puturoase ce sunteți! Tre' să-l prindem pe ticălosu' ăla mic înainte să ajungă la ușă!

Auzul lui Eik nu era deosebit de ascuțit, dar nici nu avea nevoie pentru că pereții acoperiți cu faianță aduseră strigătele până la el. Ete auzea până și pașii grăbiți ai urmăritorilor.

Trebuie să te ridici și s-o iei din loc! încercă Jake să strige, însă din gură îi ieși o bolboroseală trunchiată: *Eik! Eik! didici! Loc!* În oricare altă situație l-ar fi pufnit râsul, dar nu și acum.

Ete reuși să se ridice, sprijinindu-se mai întâi cu spatele lui Eik de perete și împingându-se în picioarele nătăflețe ale lui Eik. Într-un final pricepu cum funcționează tot mecanismul; toate reglajele acestuia se aflau într-un loc pe care Eik îl numea *Dogan* și nu erau prea greu de acționat. Însă tot în locul acela, spre stânga, se făcea un coridor cu boltă care dădea într-o sală uriașă, plină cu mașinării strălucitoare. Ete știa că dacă ar cuteza să se ducă acolo, în locul acela unde Eik își păstra toate gândurile și cuvintele lui minunate, s-ar pierde pe vecie.

Din fericire, nu trebuia să se ducă. Tot ce-i trebuia se afla în Dogan. Piciorul stâng... înainte. *(Și stai.)* Piciorul drept... înainte. *(Și stai.)* Ține bine cu o mână vietatea aia care seamănă cu un billy-bumbler, dar care de fapt este mult iubitul tău prieten, și folosește-ți cealaltă mână ca să-ți ții echilibrul. Rezistă tentației de a merge în patru picioare. Urmăritorii te vor prinde dacă o faci; nici nu le mai poți simți mirosul (normal că nu poți, dacă ai butonul ăla caraghios al lui Eik în loc de nas), dar știi bine că sunt foarte aproape.

Pe de altă parte, Jake le simțea acum foarte bine mirosul; erau cel puțin doisprezece, mai degrabă șaisprezece. Trupurile lor pompau cu putere duhoarea, împingând-o înaintea lor, într-un abur urât mirositor. Prinse izul de sparanghel pe care unul dintre ei îl mâncase la cină; detectă aroma grea și nocivă a cancerului care-l măcina pe un altul, poate la cap, cel mai probabil în gât.

Apoi auzi iarăși răgetul triceratopsului. Iar monstrul-pasăre îi răspunse din văzduh.

Jake închise ochii, mă rog, închise ochii lui Ete. Pe întuneric, mișcările legănate ale bumblerului erau și mai amețitoare. Jake se gândi că, dacă va trebui să le suporte multă vreme (bașca cu ochii închiși), atunci cu siguranță

și-ar împrăștia toate mațele pe pereții din faianță. Iacătă-l și pe 'Bama Marinarul cu Rău de Mare!

Haide, Ete, îl îndemnă în gând. *Mergi cât de repede ești tu în stare. Vezi să nu mai cazi, dar... mergi repede!*

9

Dacă Eddie ar fi fost acolo, probabil că și-ar fi adus aminte de doamna Mislaburski, vecina lui; și-ar fi adus aminte de doamna Mislaburski într-o zi friguroasă de februarie după o lapoviță zdravănă, când trotuarele erau acoperite cu gheață, iar municipalitatea nu apucase încă să împrăștie sare pe ele. Dar, ghețuș sau ne-ghețuș, nimic nu o putea împiedica să-și facă cumpărăturile zilnice (o bucățică de carne sau un pește mic) de la magazinul de pe Castle Avenue, sau să se ducă la slujba de la biserică (dacă era duminică), pentru că doamna Mislaburski era poate cea mai evlavioasă catolică din Brooklyn, Orașul Cooperatist. Și iat-o, cu picioarele-i groase și crăcănate, îmbrăcate în ciorapi medicinali de culoarea bomboanelor roz, cu o mână strângându-și poșeta la pieptul imens, cu cealaltă întinsă ca să-și țină echilibrul, cu capul în jos, căutând peticele acoperite cu cenușă de vreun administrator de clădire înzestrat cu simțul răspunderii civice (Iisus și Fecioara Maria să-i binecuvânteze pe oamenii aceștia milostivi!), dar căutând și zonele acelea perfide care ar fi înfrânt-o, care ar fi trântit-o, *hop-șa-șa!* cu picioarele roz în sus și cu șezutul pe gheață, sau, poate și mai rău, cu spatele pe gheață, iar biata femeie și-ar fi putut fractura coloana, biata femeie ar fi putut *paraliza*, așa cum paralizase fiica sărmanei doamne Bernstein care avusese un accident de mașină în Mamaroneck, că știți bine că lucrurile astea se pot întâmpla. Și astfel, doamna Mislaburski ignora fluierăturile și strigătele copiilor din cartier (printre care se aflau adesea Henry Dean și frățiorul lui) și își vedea de drum, cu capul plecat, cu un braț întins în lateral ca să-și mențină echilibrul, cu poșeta neagră și solidă de doamnă în vârstă strânsă la piept, pentru ca, în caz că se va *da* de-a berbeleacul, să-și apere cu orice preț poșeta și ce era în ea, să cadă peste ea așa cum cade fundașul Joe Namath peste minge.

Astfel păşea şi Ete, cel al Lumii de Mijloc, în trupul lui Jake, pe o porţiune a acelui coridor subteran care lui, unul, nu i se părea cu nimic deosebită. Singura diferenţă pe care o vedea era că pe fiecare latură se aflau câte trei găuri, cu ochi mari din sticlă care se uitau la ei, ochi care scoteau un bâzâit înfundat şi neîntrerupt.

În braţe ţinea ceva ce semăna cu un bumbler, cu ochii strâns închişi. Dacă ar fi fost deschişi, poate că Jake ar fi recunoscut dispozitivele de proiecţie din pereţi. Cel mai probabil, însă, nici nu le-ar fi observat.

Mergând extrem de încet şi de prudent (Ete ştia că urmăritorii se apropie, dar mai ştia şi că e mai bine să meargă încet şi prudent decât să cadă iarăşi), târşâindu-şi picioarele mult depărtate, strângându-l pe Eik la piept exact cum îşi strângea poşeta doamna Mislaburski în zilele acelea cu polei, reuşi să treacă dincolo de ochii din sticlă. Bâzâitul se stinse. Oare ajunsese suficient de departe? Spera din suflet că da. Mersul de om i se părea pur şi simplu prea greu, prea istovitor, prea enervant. La fel i se părea şi apropierea de maşinăria de creat gânduri a lui Eik. Îi tot venea să se întoarcă şi să se uite într-acolo, să se uite la toate acele suprafeţe cu luciu de oglindă! Dar reuşi să se stăpânească. Dacă se uita acolo, poate că ar fi fost hipnotizat. Sau mai rău.

Se opri.

– Jake! Uite! Colo!

Jake încercă să-i răspundă *Bine!* dar nu reuşi decât să latre. Nostim, ce să zic. Deschise foarte încet ochii şi nu văzu nimic altceva decât pereţi şi în dreapta, şi în stânga. Adevărat, încă mai creşteau firicele de iarbă dintre plăcile de faianţă, dar cuvântul-cheie era *faianţă*. Cuvântul-cheie era *coridor*. Se uită în urmă şi văzu luminişul. Triceratopsul uitase de ei. Acum se afla încleştat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Bombozaurul, scenă pe care şi-o amintea cu uluitoare claritate din *Continentul pierdut*. Tânăra cu balcoanele mişto urmărise bătălia din braţele ocrotitoare ale lui Cesar Romero. Iar atunci când Bombozaurul animat îl decapitase pe triceratops cu o singură muşcătură a fălcilor lui gigantice, fata îşi lipise chipul de pieptul viril al lui Cesar Romero.

– Ete! lătră Jake.

Însă lătratul lui era *jalnic*, aşa că preferă să-i vorbească bumblerului în gând.

Ne schimbăm la loc!

Ete se supuse cu nespusă bucurie, având senzația că niciodată în toată viața lui de biliv-bumbler nu-și dorise ceva cu mai multă ardoare. Dar, înainte ca schimbul să aibă loc, urmăritorii dădură cu ochii de ei.

– *Colo-s!* zbieră cel cu accent bostonian, cel care îl anunțase pe Jake că *Părintelui* s-a făcut *papa bun. Colo!* Pe ei! Trageți!

Și, chiar în momentul când Jake și Ete își reașezară mințile în trupurile aferente, pe lângă ei începură să zbârnâie primele gloanțe, ca niște pocnete nervoase din degete.

10

Cel din frunte, un individ pe nume Flaherty, era singura ființă omenească dintre toți cei șaptesprezece urmăritori. Ceilalți, cu o singură excepție, erau căutători și vampiri. Excepția era un taheen, cu cap de hermină inteligentă și picioare mari și păroase care-i ieșeau dintr-o pereche de bermude. Avea labe înguste, terminate cu spini incredibil de ascuțiți. Lamla, așa îl chema pe taheen, ar fi putut despica în două un om de mărime medie cu o singură lovitură de picior.

Flaherty, crescut în Boston, iar în ultimii douăzeci de ani soldat credincios al Regelui în vreo douăzeci de variante ale New Yorkului de sfârșit de secol douăzeci, își condusese potera până acolo într-un ritm de-a dreptul infernal. *Nimeni și nimic nu intră în Dixie Pig.* Așa îi spusese Sayre lui Meiman. Iar, dacă se întâmpla să *intre* cineva, atunci în niciun caz nu trebuia să i se permită să iasă. Cu atât mai mult dacă era vorba despre pistolar ori vreun membru al ka-tet-ului său. Nu trebuia să faci parte din elită ca să-ți dai seama că imixtiunea lor devenise mai mult decât enervantă. Dar uite ce se întâmplase: Meiman, cel căruia prietenii îi ziceau Canarul, zăcea mort pe podeaua restaurantului, iar puștiul reușise cumva să scape de ei. Un *puști* doar, pentru numele lui Dumnezeu! Un *mucos*! Însă cum să fi știut că cei doi vor avea un talisman atât de puternic cum era țestoasa aceea? Dacă blestemata aia nu s-ar fi rostogolit sub una din mese, poate că nici acum ei nu s-ar fi urnit din loc.

Flaherty știa bine că așa stăteau lucrurile, dar mai știa și că Sayre nu va accepta în veci această explicație. Foarte posibil că nu-i va da lui - lui Flaherty, adică - nici măcar ocazia să deschidă gura ca să i-o prezinte. Nu, nu, nu, va fi mort cu mult înainte, alături de toți ceilalți. Iar ploșnițele se vor ghiftui cu sângele lor.

I-ar fi fost lesne să-și spună că puștiul se va opri la ușă, că nu va cunoaște, nu va avea *cum* să cunoască niciuna din parolele care o deschideau, dar Flaherty nu-și putea permite să se încreadă în asemenea idei, oricât de ispititoare ar fi fost ele. Mucosul se dovedise imprevizibil, dar Flaherty simți cum îl inundă un val de ușurare atunci când dădu cu ochii și de el, și de prietenul lui blănos. Câțiva din grup traseră în ei, însă nu-i nimeriră. Flaherty nu se miră deloc. Între ei și mucos era un fel de zonă verde, ceva ce semăna cu o bucată de junglă blestemată chiar aici, sub oraș, învăluită în cețuri. Normal că era greu să țintești cum se cuvine! Și mai erau și niște dinozauri asemenea celor din desenele animate! Unul dintre aceștia își ridică botul mânjit cu sânge și urlă spre ei, ținându-și labele mici lipite de solzii pieptului.

Seamănă cu un dragon, își zise Flaherty. Și atunci dinozaurul *se preschimba* în dragon chiar înaintea ochilor lui. Și mugi prelung și slobozi un jet de flăcări pe gură, aprinzând frunzișul din jur. În tot acest timp, mucosul o luase iar la picior.

Lamla, taheenul cu cap de hermină, își croi drum până în față și se opri lângă el, cu pumnul îmblănit ridicat în dreptul frunții. Flaherty îi răspunse iritat la salut.

- Ce-i acilea, Lam? Ai mai văzut așa ceva?

Flaherty nu mai coborâse niciodată sub Dixie Pig. Până atunci fusese trimis cu treburi numai de la un New York la altul, ceea ce însemna că folosise doar ușa de pe Strada 47, la intersecția dintre First și Second Avenue, cea din depozitul în permanență gol de pe strada Bleecker (doar în anumite lumi ușa aceasta se afla într-o clădire neterminată), sau cea dinspre centru, de pe Strada 94. (Aceasta din urmă era în permanență stricată și nimeni nu știa cum s-o repare.) Mai existau și alte uși în oraș, căci New Yorkul era plin de portaluri spre alte *când*-uri și *unde*-uri, însă numai acestea mai erau în stare de funcționare.

Și ușa spre Fedic, firește. Cea din față.

– E-un plăsmuitor de miraje, spuse creatura cu cap de hermină cu o voce huruitoare și fără nimic omenesc în ea. Mașinăria asta ghicește care-i spaima ta cea mai mare și o face să fie reală. Probabil că Sayre o pornit-o când o trecut p-aci cu muierea aia cu piele neagră. Ca să-și păzească spatele, dacă te prinzi ce vreau să zic.

Flaherty dădu din cap. Aha, o capcană a minții. Foarte bună idee. Dar, stai așa, cât de bună se dovedise până la urmă? Cumva, blestematul ăla de mucos reușise să treacă, nu?

– Indiferent de ce a văzut băiatul, lucrul ăla se va transforma în ceva de care ne e *nouă* teamă, continuă taheenul. Ne afectează imaginația.

Imaginația. Flaherty sesiză cuvântul.

– Bine. Zi-le să nu bage dă samă orișice-or vede colo-șa.

Ridică mâna ca să le facă semn celorlalți să înainteze, mult ușurat de ce auzise de la Lam. Pentru că trebuiau să-și încolțească prada, nu-i așa? Mai mult ca sigur că Sayre (sau Walter o' Dim, care era și mai nemilos) i-ar omorî pe toți până la unul dacă n-ar reuși să-l oprească pe mucosul ăla mic. Iar lui Flaherty chiar îi era foarte frică de dragoni, asta era cealaltă problemă. Dragonii îl înspăimântau teribil încă din copilărie, de când tatăl lui îi citise o poveste despre monștrii ăștia.

Dădu semnalul de plecare, dar taheenul îl opri la jumătatea gestului.

– Ce mai e, Lam? mârâi nervos Flaherty.

– Nu înțelegi. Ce-i acolo ie destul de real ca să te omoare. Ca să ne omoare pe *toți.*

– Da' tu ce *vezi?*

Nu era vreme de curiozități, însă firea indiscretă fusese mereu blestemul lui Conor Flaherty.

Lamla își lăsă capul în jos.

– N-aș prea vrea să spun. Ie și așa prea rău. Sai, ascultă la mine, o să murim cu toții dacă n-avem grijă. Ăluia de stă și se uită i s-ar părea că faci vreun infarct ori o criză, da' nu-i deloc, deloc așa. Ăl de nu crede că imaginația te poate omorî e un tâmpit.

Ceilalți se strânseseră deja în spatele taheenului. Se uitau speriați spre luminișul încețoșat, apoi spre Lamla, apoi iar spre luminiș. Lui Flaherty nu-i plăcea ce vede pe chipurile lor, nu, domnule, nu-i plăcea câtuși de puțin.

Sigur, probabil că și-ar recăpăta entuziasmul dacă l-ar vedea cum îi ucide pe unul sau doi din cei care refuză să-și acopere ochii posaci, dar la ce bun, dacă Lamla avea dreptate? Afurisiți Preavechi! Mereu își lăsau jucărelele pe unde nu te așteptai. Periculoase jucărele! Complicau mult viața omului! Boala să-i mănânce pe toți!

– Păi, atunci, cum să trecem? strigă frustrat Flaherty. Cum de-a reușit să treacă *puțoiu'* ăla?

– Nu știu ce-a făcut puțoiu', spuse Lamla, da' știu că noi tre' să tragem în proiectoare.

– *Care* căcat de proiectoare?

Lamla întinse mâna, arătându-i:

– Uite, acolo. Știu că nu le vezi, da' crede-mă pe cuvânt când îți zic că-s acolo. Și pe-o parte, și pe alta.

Cu oarecare fascinație, Flaherty se uita cum luminișul încețoșat din jungla lui Jake se transformă chiar sub ochii lui, devenind o pădure neagră și adâncă, pădurea aceea din *A fost odată ca niciodată o pădure neagră și adâncă în care trăiau toți oamenii și nimeni nu trăia în altă parte; și într-o bună zi a apărut acolo un dragon foc de mânios.*

Flaherty nu știa ce anume văd acolo Lamla și ceilalți, însă el, unul, vedea cum dragonul (care nu cu foarte multă vreme înainte fusese un Bombozaurus Gem) era în plină criză de nervi, dând foc copacilor și căutând copilași catolici pe care să-i mănânce.

– Nu văz *NIMICUȚA*! zbieră el la Lamla. *NIMICUȚA* nu văz. Zic că ți-oi fi pierdut toată bruma de *MINTE!*

– Io am văzut butoanele cu care se închide asta, spuse Lamla netulburat. Le-am văzut și cred că-mi aduc aminte pe unde sunt. Dă-mi patru oameni cu care să pușc pe fiecare parte și zic c-o să pot să decuplez nenorocirea asta.

Și ce crezi tu c-o să zică Sayre când o să-i spun că i-am pușcat prețioasa lui capcană pentru minte? ar fi putut să se împotrivească Flaherty acestui plan. *Și, că tot veni vorba, ce-o să zică Walter o' Dim? Că ce-i stricat nu mai poate fi reparat neam, cu atât mai puțin de unii ca noi care știm doar să frecăm două bețe ca să facem foc și nimic mai mult.*

Ar fi putut să se împotrivească, însă nu o făcu. Pentru că era mult mai important să pună mâna pe mucos decât să se îngrijească de oricare invenție antică

a Preavechilor, fie ea chiar și una atât de uluitoare precum capcana-minții. Și Sayre o activase, nu? Da, chiar așa! Păi, atunci să fie Sayre tras la răspundere! Să se târască el în genunchi în fața stabilor și să dea din gură până i-o vor închide ei pe veci! Între timp, mucosul ăsta (toți zeii să-l blesteme!) recâștiga avansul pe care el, Flaherty (care visase că va fi elogiat pentru inițiativa lui), împreună cu oamenii lui, îl redusese atât de mult. Măcar de-ar fi avut norocul să-l nimerească atunci când el și prietenul lui cu blană fuseseră în cătarea armelor lor! Ce să-i faci, de la dorință la împlinire e cale lungă!

– Ochiți cât puteți de bine, flăcăi, ordonă Flaherty cu accentul lui bostonian, sclifosit în stilul lui John F. Kennedy. Pârliți-i de tot!

Lamla chemă lângă el trei căutători și un vampir și le spuse ceva foarte repede și într-o limbă necunoscută. Din gesturile lor, Flaherty înțelese că doi dintre ei mai fuseseră aici, în subteran, și, la fel ca Lam, își aduceau bine aminte unde erau ascunse proiectoarele în pereți.

În vremea aceasta, dragonul lui Flaherty – sau, ca să fim drepți, dragonul *tătuțului* lui – continua să-și facă mendrele în pădurea neagră și adâncă (jungla dispăruse de tot) și să dea foc la copaci.

În cele din urmă, probabil după mai puțin de treizeci de secunde, deși lui Flaherty i se păru infinit mai mult, trăgătorii de elită aleși de Lamla deschiseră focul. Aproape imediat și pădurea, și dragonul începură să pălească dinaintea ochilor bostonianului, preschimbându-se într-o peliculă cinematografică prea mult expusă.

– *Unu! Bravo, băieții mei!* urlă Lamla pe un ton care aducea acum mai mult a behăit de oaie. *Nu vă opriți! Nu vă opriți, vă zic, pentru numele taților voștri!*

Probabil că jumate dintr-ăia nici n-au avut așa ceva, bombăni în gând Flaherty. Apoi se auzi zgomotul inconfundabil de sticlă ce se sparge, iar dragonul încremeni. La fel încremeniră și flăcările care-i ieșeau din gură și nări și dintre solzii mari de pe grumazul gros.

Îmbărbătați, cei patru începură să tragă mai repede și, după doar câteva clipe, atât luminișul, cât și dragonul încremenit dispărură ca și cum nici n-ar fi fost. În locul lor apăruse iarăși coridorul lung din gresie, pe pardoseala plină de praf a căruia se vedeau urmele celor care trecuseră pe acolo mai devreme. De o parte și de cealaltă erau portalurile sparte ale proiectoarelor.

– Foarte bine! răcni Flaherty, făcând un semn aprobator din cap spre Lamla. Acum, să pornim fuga după mucos şi să-l prindem şi să-i aducem capul înfipt într-un ţăruş! De acord?

Se auziră răgete sălbatice de consimţire, cel mai răsunător fiind al lui Lamla, ai cărui ochi aruncau o strălucire galben-otrăvită ca suflul dragonului.

– Bine, atunci!

Şi Flaherty o luă înainte, cântând (foarte tare, dar şi foarte fals) o melodie pe care ar fi recunoscut-o orice infanterist marin:

– *Poţi să fugi oriunde-ar fi...*

– *POŢI SĂ FUGI ORIUNDE-AR FI!* mugiră şi ceilalţi gonind în formaţie spre locul unde fusese jungla lui Jake şi sfărâmând cioburile de sticlă sub tălpi.

– *Te-nşfăcăm cât ai clipi!*

– *TE-NŞFĂCĂM CÂT AI CLIPI!*

– *În Cain sau Lud de te-ai afla...*

– *ÎN CAIN SAU LUD DE TE-AI AFLA!*

– *Boaşele ţi le vom mânca, sângele noi ţi-l vom bea!*

Şi, pe când trupeţii lui repetau şi acest ultim şi minunat vers, Flaherty grăbi şi mai mult pasul.

11

Jake îi auzi cum vin iar după el, cum tot vin şi tot vin, vin-vin-commala. Îi auzi promiţându-i că-i vor mânca ouăle şi că-i vor bea sângele.

Numai gura e de voi!, îi apostrofă el în gând, încercând, totuşi, să grăbească pasul. Şi se sperie teribil când îşi dădu seama că nu e în stare. Sigur, îl obosise schimbul făcut cu Ete, dar...

Nu.

Roland îl învăţase că autoamăgirea nu-i nimic altceva decât o altă formă de vanitate, un răsfăţ căruia nu ar trebui să se dedea. Iar Jake, străduindu-se să-i urmeze sfatul, se văzu nevoit să admită că „obosit" nu era un cuvânt care să descrie cum trebuie situaţia. Junghiului din coaste îi crescuseră colţi lungi şi ascuţiţi care i se înfipseseră adânc în subsuoară. Ştia că o luase înaintea

urmăritorilor lui, dar, după răgetele lor ridicole, își putea da seama și că recuperau distanța dintre ei. Nu va trece mult și vor începe iar să tragă în el și în Ete și, chiar dacă e mai greu să nimerești ținta din alergare, unii dintre ei s-ar putea să aibă noroc.

Acum observă în față ceva ce bloca tunelul. O ușă. Se apropie de ea întrebându-se ce va face dacă Susannah nu este pe partea cealaltă, sau dacă este și nu știe sau nu poate să-l ajute.

Ei bine, în cazul ăsta, el și cu Ete vor încerca să le țină piept urmăritorilor. Nu se vor ascunde, nu vor mai încerca să reconstituie Lupta de la Termopile, dar va azvârli 'Rize și va reteza capete până își va da ultima suflare.

Dacă va fi cazul.

Mai bine să nu fie.

Jake înaintă cu greu spre ușă, simțind cum răsuflarea-i fierbinte îi arde gâtlejul. Și își spuse: *Ei, asta este. Oricum nu aș fi putut să alerg mai departe.*

Ete ajunse primul. Își sprijini lăbuțele din față pe lemnul de carpen și ridică ochii de parcă ar fi vrut să descifreze cuvintele inscripționate pe ușă și mesajul care licărea sub ele. Apoi se uită în urmă, la Jake, care venea gâfâind și ținându-se cu o mână de coaste. Orizele rămase se bălăngăneau în traista din papură, lovindu-se cu zgomot între ele.

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
New York/Fedic

Securitate maximă
PAROLĂ VOCALĂ DE ACCES
***9 OPȚIUNEA FINALĂ**

Încercă clanța, știind dinainte că nu face decât să îndeplinească o formalitate. Când metalul rece refuză să cedeze sub apăsarea lui, nu se mai osteni să încerce încă o dată, ci se apucă să bată cu amândoi pumnii în lemnul ușii.

– Susannah! strigă el. Deschide-mi, dacă ești acolo!

Nici nu mă gândesc! îl auzi pe tatăl său imitând vocea purcelușului Naf-Naf[1]. Apoi o auzi pe mama, pe un ton mult mai grav, ca și cum ar fi vrut să demonstreze că poveștile sunt niște treburi al naibii de serioase: *Am auzit bâzâit de muscă... atunci când am murit.*

Dar din spatele ușii nu se auzi nimic. Pe de altă parte, din spatele lui Jake se auzeau urletele cântate ale celor din potera Regelui Purpuriu.

– *Susannah!* zbieră el din nou și, înțelegând că nu-i nimeni acolo să-i răspundă, se întoarse cu spatele la ușă (oare nu știuse el că astfel îi va fi sfârșitul, cu spatele lipit de o ușă încuiată?) și luă câte o Oriză în fiecare mână. Ete stătea la picioarele lui, cu blana zbârlită și cu pielea catifelată a boticului încrețită a furie și dezvelind toți colții.

Jake încrucișă brațele peste piept, luând poziția „încărcătura".

– Hai, veniți, ticăloșilor, spuse el. Pentru Gilead și pentru Eld. Pentru Roland, fiu al lui Steven. Pentru mine și pentru Ete.

Prea îndârjit, prea concentrat să moară cu folos, să ia cu sine măcar unul din nemernicii ăia (personal ar fi preferat să fie individul care-l anunțase că *Părintelul* era *papa bun)*, ba chiar mai mulți dacă era posibil, Jake nu-și dădu imediat seama că vocea pe care o auzea venea de dincolo de ușă, iar nu din capul lui.

– Jake! Tu ești, scumpete?

Făcu brusc ochii mari. O, te rog, Doamne, fă să nu fie o farsă. Pentru că dacă e așa, atunci ar fi chiar ultima din viața lui.

– Vin peste mine, Susannah! Știi cum să...

– *Da!* Tre' să fie *chassit,* auzi ce-ți spun? Dacă Nigel are dreptate, atunci parola tre' să fie *cha...*

Jake n-o lăsă să repete cuvântul. Acum își vedea urmăritorii cum se năpustesc spre el pe coridorul acela lung, alergând cât îi țineau puterile. Unii agitau armele deasupra capetelor și trăgeau aiurea în aer.

– *Chassit!* urlă el. *Chassit* pentru Turn! *Deschide-te! Deschide-te, ticăloaso!*

Și în spatele lui, ușa dintre New York și Fedic se deschise cu un pocnet. Aflat primul în fața atacatorilor, Flaherty o văzu și scoase cea mai lungă și mai

---

[1] Naf-Naf – fratele isteț al lui Nif-Nif și Nuf-Nuf, din *Povestea celor trei purcelași* de James Halliwell-Phillips (n. tr.).

urâtă injurătură pe care o avea în vocabular, apoi trase un singur foc. Era un trăgător bun și își puse toată forța voinței, forță deloc de lepădat, în glonțul acela, ghidându-l. Și cu siguranță că i-ar fi găurit fruntea lui Jake, chiar deasupra ochiului stâng, dacă nu l-ar fi înșfăcat de guler o mână cu degete cafenii și nu l-ar fi tras iute peste pragul ușii, prin șuierul strident care se aude în permanență între nivelurile Turnului. Iar glonțul zbârnâi pe lângă el, neatingându-l.

Ete se strecură și el, zbierând ascuțit numele prietenului său – *Eik-Eik! Eik-Eik!* – iar ușa se trânti în urma lor. Flaherty ajunse acolo după doar douăzeci de secunde și bătu disperat în ea până când începură să-i sângereze pumnii (iar când Lamla încercă să-l liniștească, îl îmbrânci cu atâta furie, că taheenul se dădu de-a berbeleacul). Nu mai avea ce face. Nu folosea la nimic să bată, nu folosea la nimic să înjure; nu mai era nimic de făcut.

În ultima clipă băiatul și bumblerul lui îi scăpaseră. Și așa rămase intact ka-tet-ul lui Roland. Pentru moment.

VI

PE ALEEA CARAPACEA ŢESTOASEI

1

Uită-te cu mare luare-aminte, te rog din suflet, căci este unul dintre cele mai frumoase locuri din America.

Îţi voi arăta mai întâi un drum de ţară, cum sunt multe altele, ce merge şerpuind de-a lungul unei creste împădurite în zona vestică a statului Maine. Capetele lui intră amândouă în Route 7, la distanţă de vreo cinci kilometri unul de celălalt. La apus de această creastă împădurită se poate observa o adâncitură verde în peisaj unde, aidoma unei pietre preţioase în montura realizată de bijutierul divin, se află Lacul Kezar. Ca mai toate lacurile montane, şi acesta îşi poate schimba înfăţişarea de şase, şapte ori în decursul unei singure zile, pentru că aici vremea este mereu pusă pe glume, de-ai putea zice că-i pe jumătate nebună. Şi ştii ceva? Ai avea perfectă dreptate. Localnicii se vor grăbi să-ţi povestească despre furtunile de zăpadă care s-au abătut pe aici, o dată la sfârşitul lui august (asta s-a întâmplat în 1948) şi o dată chiar de Patru Iulie (1959). Vor fi extrem de încântaţi să-ţi spună despre tornada care s-a iscat deasupra oglinzii înghetate a lacului în ianuarie 1971, aspirând zăpada şi creând un mini-viscol învolburat din care se auzea bubuit de tunete. Ştiu, îţi este greu să crezi că ar putea exista undeva în lume o asemenea anomalie

meteorologică. Însă, dacă ai senzația că-ți înșir baliverne, du-te să vezi pozele pe care le-a făcut Gary Barker.

Astăzi lacul acela este mai negru decât incestul, căci nu doar reflectă în luciul lui norii grei de furtună ce se concentrează deasupra, ci le și intensifică amenințarea furioasă. Când și când, câte o schijă din argint îi brăzdează suprafața de onix atunci când fulgerele săgetează prin plumbul norilor. Iar bubuitul de tunet se rostogolește de la vest la est prin înaltul inflamat, aidoma roților unui car uriaș din piatră care hurducăie pe ulițele cerului. Pinii și stejarii și mestecenii încremenesc și parcă întreaga lume își ține răsuflarea. Umbrele au dispărut. Păsările au amuțit. Deasupra noastră un alt car parcurge solemn cerul și, în urma lui – ia ascultă! – vine un huruit de motor. Nu peste mult timp își face apariția Fordul Galaxy al lui John Cullum, prin parbrizul căruia se poate vedea chipul neliniștit al lui Eddie Dean în spatele volanului. Farurile murdare și ele, ca restul mașinii, strălucesc timid în întunericul coborât prematur peste partea noastră de lume.

2

Eddie căscă gura ca să-l întrebe pe Roland unde anume mergeau, dar firește că nu era nevoie: știa și el. Capătul dinspre sud al Aleii Carapacea Țestoasei era marcat de un indicator cu un 1 mare și negru pe el, iar toate celelalte străduțe ramificate spre lac purtau numere crescătoare. Zăriră apa printre crengile copacilor, dar nu și casele aflate în josul pantei. Lui Eddie i se părea că aerul e suprasaturat cu ozon și electricitate statică și, de vreo două ori, își pipăi ceafa, convins că firele de păr de acolo se ridicaseră, drepte ca niște soldăței în ziua de instrucție. Dar nu era cazul, deși asta nu schimba cu nimic senzația stranie, magică, de exaltare care venea peste el în valuri, ca și cum plexul lui solar era un circuit electric supraîncărcat care începuse să scoată scântei. Furtuna era de vină, desigur; iar el era, pur și simplu, unul dintre acei oameni care simt schimbările de vreme cu terminațiile lor nervoase. Dar niciodată nu mai avusese o senzație atât de puternică, atât de tulburătoare ca acum.

Nu doar furtuna e de vină și tu știi prea bine asta.

Nu, sigur că nu. Dar se gândea că toată acea încărcătură electrică îl ajutase cumva să ia legătura cu Susannah. Pentru că semăna mult cu semnalul intermitent pe care se întâmplă să-l recepționezi în miez de noapte de la unele posturi de radio îndepărtate, însă, de la întâlnirea lor cu

(Tu, Copil al lui Roderick, tu, cel desfigurat, tu, cel rătăcit)

Chevin de Chayven, semnalul acesta devenise mult mai puternic. Probabil unde zona aceasta a statului Maine era mai slab populată și mai aproape de multe alte lumi. Chiar acum când ka-tet-ul lor era pe punctul de a se reîntregi. Căci Jake o găsise pe Susannah și deocamdată păreau a fi în regulă, pentru că între ei și urmăritorii lor era o ușă trainică. Dar îi aștepta ceva în față, ceva despre care Susannah ori nu voia să vorbească, ori nu știa exact ce este. Dar și așa Eddie îi putu simți oroarea tinerei față de acel ceva și spaima că s-ar putea întoarce, iar tânărul cam bănuia despre ce era vorba: copilul Miei. Copil care fusese și al lui Susannah într-un fel pe care el nu-l putea înțelege deplin. Nu-și putea imagina de ce unei femei înarmate i-ar fi teamă de un copil. Dar uite că așa stăteau lucrurile și cu siguranță că exista un motiv temeinic pentru asta.

Trecură pe lângă un alt indicator pe care scria FENN, 11; și pe lângă altul cu ISRAEL, 12. Apoi ajunseră la o curbă iar Eddie apăsă cu putere pedala de frână, oprind Fordul într-un nor de praf. Pe marginea drumului, lângă un semn pe care scria BECKHARDT, 13, se afla o camionetă cunoscută, tot marca Ford, iar de caroseria ei pătată de rugină se sprijinea nonșalant un bărbat și mai cunoscut, îmbrăcat cu blugi sumecați și cămașă din denim, proaspăt călcată și încheiată până sub bărbia rasă de curând. Pe cap avea o șapcă ce purta emblema echipei Boston Red Sox, pusă ușor pe o parte, ca și cum ar fi vrut să spună: *Ți-am luat-o înainte, amice.* Pufăia dintr-o pipă, iar fumul ei albastru părea că încremenise deasupra chipului său ridat și simpatic, în aerul liniștit de dinaintea furtunii.

Eddie observă aceste detalii cu toată claritatea nervilor săi suprasolicitați, dându-și seama totodată că pe buze i se lățise zâmbetul acela pe care îl ai atunci când dai peste un bun prieten într-un loc neașteptat: lângă piramidele din Egipt, în piața din vechiul Tanger[1], ori poate pe plaja insulei Formosa, ori pe Aleea Carapacea Țestoasei din Lovell, într-o după-amiază furtunoasă

[1] Versuri din balada pop *You Belong to Me*, lansată în anul 1952 (n. tr.).

din vara anului 1977. Chiar şi Roland zâmbea. Lungul, slabul, urâtul şi nu prea tânărul zâmbea! Parcă minunile nu se mai sfârşeau!

Coborâră din maşină şi se apropiară de John Cullum. Pistolarul îşi ridică pumnul la frunte şi îndoi uşor un genunchi.

– Heil, John! Mă bucur că te văd bine!

– Aha, şi io! zise John. Foarte bine te văz şi io.

Îşi atinse şi el uşor fruntea, sub cozorocul şepcii şi deasupra sprâncenelor stufoase. Apoi îl salută şi pe Eddie cu o înclinare a bărbiei:

– Tinere!

– Zile lungi şi nopţi senine, răspunse acesta, ducându-şi şi el încheieturile degetelor la frunte.

Căci, vezi tu, Eddie nu mai făcea parte din această lume şi se simţea uşurat că nu mai trebuie să se prefacă.

– Ce frumooos, remarcă John. Iacătă c-am ajuns înaintea voastră.

Roland se uită spre copacii de pe ambele laturi ale drumului şi apoi la întunericul tot mai adânc al cerului.

– Nu prea-mi vine să cred că ăsta-i locul...?!

Cu o uşoară intonaţie interogativă în ton.

– Nu, nu-i chiar locu' ăla de-l căutaţi voi, recunoscu John trăgând din pipă. Am trecut p-acolo şi m-am uitat, da' uite ce vă zic io: dacă mai vreţi să stăm de vorbă, atunci acilea e mai bine. Că acolo e o beznă de-ţi bagi deştele-n ochi. Neam de neamu' meu n-a mai văzut aşa ceva.

O clipă doar, chipul lui străluci precum cel al unui copil care a prins pentru prima oară un licurici într-un borcan, iar Eddie înţelese că nu glumea absolut deloc.

– De ce? întrebă el. Ce-ai acolo? Vizitatori? Sau o uşă mai ciudată?

Şi atunci îi veni ideea... şi se agăţă de ea cu putere:

– O uşă e, nu-i aşa? Şi-i deschisă!

John începuse să clatine din cap, dar acum se opri şi păru că se gândeşte mai bine la cele văzute.

– S-ar putea să fie o uşă, zise el lungind mult cuvântul până-l transformă într-un oftat de satisfacţie la capătul unei zile lungi şi grele: *uuuuuşşşşăăăă*. Da' nu prea *seamănă* cu o uşă, deşi... mda... ar putea fi pe undeva, prin lumina aia?

Căzu iar pe gânduri, apoi:

– Cam așa ceva. Dar voi mi-ați zis că vreți să stăm de vorbă, or, dacă ne ducem la Cara Laughs, n-o să mai scoateți nicio vorbuliță, vă zic io de p-acuma. Doar ce-o să vă zgâiți cu gurile căscate.

Cullum izbucni în hohote puternice de râs.

– Și io la fel!

– Ce-i aia Cara Laughs? vru să știe Eddie.

John ridică din umeri.

– Multă lume de p-acilea, de pe malul lacului, își botează cabanele. Oricum, Cara-i nelocuită acuma. E a unei familii, McCray parcă-i cheamă, din Washington D.C., da' e scoasă la vânzare, că cică proprietarii au avut cam multe ghinioane în ultima vreme. Pe el l-a lovit damblaua... iar ea...

Și făcu gestul cu o sticlă imaginară la gură.

Eddie dădu din cap. Sigur, în toată povestea asta cu căutarea Turnului erau o mulțime de lucruri pe care nu le înțelegea, dar mai erau și altele pe care le simțea în fibra lui, fără să aibă nevoie de explicații. Unul dintre ele era faptul că centrul activității vizitatorilor în partea aceasta de lume era o casă de pe Aleea Carapacea Țestoasei, casă care se numea Cara Laughs. Și era convins că, atunci când vor ajunge acolo, vor vedea că numărul afișat la poartă este 19.

Ridică ochii la marșul implacabil al norilor negri spre vest, peste Lacul Kezar. Spre vest și peste Munții Albi, care cu siguranță că purtau numele Discordia într-o lume nu prea departe de aceasta. Și pe Calea Grinzii.

Mereu pe Calea Grinzii.

– La ce te gândești, John? întrebă Roland.

Cullum făcu un semn cu capul spre plăcuța pe care scria BECKHARDT.

– Mă îngrijesc de casa lu' Dick Beckhardt încă de dinainte să ajungă Kennedy președinte, răspunse el. Al naibii de cumsecade e omu' ăsta, așa să știți. Acu-i la Washington, nu-ș ce post are în administrația Carter.

Caaar-tăăăr.

– Așa că am cheia de la casă. Cred c-ar fi bine să intrăm. Că-i cald și bine în'untru, cum nu cred c-o să mai fie p-acilea p-afară în curând. Și atunci o să-mi ziceți ce aveți a-mi zice, iar io o să vă ascult cu amândouă urechile căscate, că mă pricep binișor la chestia asta; și după aia o să ne repezim până la Cara. Deși io... sincer să fiu... *neam...*

Clătină din cap și se uită la pipa din mână cu uluire pură.

– Neam de neamu' meu n-a mai văzut așa ceva, atât vă zic. Am avut senzația că nici nu știu cum să mă uit.

– Haide, îi spuse Roland. Dacă nu-ți e cu supărare vom călători toți în autocăruța ta.

– Nu-mi e deloc cu supărare, răspunse John, urcându-se în mașină.

3

Căsuța cu pereți din bârne de pin a lui Dick Beckhardt se afla cam la vreo opt sute de metri mai la vale. Livingul se evidenția prin soba bortoșică din colț și covorul împletit de pe jos. Peretele dinspre vest era în întregime din sticlă, iar Eddie rămase fascinat câteva clipe lângă el, uitând de toată graba. Lacul căpătase o tentă mată, de abanos, destul de înspăimântătoare – *ca un ochi de zombi*, își zise el fără să priceapă de unde-i venise ideea. Avea senzația că, dacă ar bate vântul (așa cum se va întâmpla cu siguranță atunci când va începe ploaia), s-ar forma valuri mici și înspumate pe suprafața lacului, făcându-l astfel mai ușor de privit. Alungând sentimentul că acolo este ceva mare care se uită și el la *tine*.

John Cullum se așeză la biroul lustruit din lemn de pin al lui Dick Beckhardt, își scoase șapca, dar o păstră între degetele strânse ale mâinii drepte. Îi privi cu gravitate pe Roland și Eddie.

– Pentru niște oameni care se cunosc de al dracu' de puțină vreme, ne cunoaștem al dracu' de bine, spuse el. Nu credeți?

Ba da. Așa credeau și cei doi. Eddie se tot aștepta să se stârnească vântul, dar lumea își ținea în continuare răsuflarea. Era gata să pună rămășag că furtuna ce va veni va fi una absolut infernală.

– Așa ajungi să te cunoști cu cineva doar în armată, continuă John. Sau în război.

Adică *aaar-mată*. Cât despre cuvântul *război*, pronunția acestuia a fost prea aproximativă ca să poată fi reprodusă aici.

– Așa cum e mereu în caz de forță majoră, părerea mea.

– Da, fu de acord Roland. „Focurile de armă leagă prietenii", zicem noi.

– Ei, na? Acu', fiți atenți că io știu că aveți a-mi zice niște lucruri, da' mai 'nainte tre' să vă zic eu unul. Și să nu-mi ziceți mie pe nume dacă n-o să vă placă.

– Ce? fu curios Eddie.

– Șerifu' nost, Eldon Royster îi zice, a săltat patru indivizi acu' fo' două ceasuri în Auburn. Se pare că încercaseră să se furișeze pe lângă un baraj al poliției și o luaseră pe un drum lăturalnic, da' nu le-a fost de folos, că s-au împotmolit acolo.

Și John își puse pipa în gură, luă un chibrit din buzunar și-și propti de vârful lui unghia degetului mare, fără să-l aprindă deocamdată.

– Și motivu' pen' care au vrut să se fofileze e că erau doldora de muniție și arme.

Munjjiie.

– Adicătelea mitraliere, grenade și bucăți din chestia aia de i se zice C4. Unu' din ei era tipu' ăla de care pare-mi-se că ați zis și voi, Jack Andolini?

Și, spunând acestea, aprinse chibritul Diamond Bluetip.

Eddie se prăvăli într-unul din scaunele fițoase, în stil Shaker, ale lui sai Beckhardt, își dădu capul pe spate și hohoti prelung către grinzile din tavan. Odată stârnit, nimeni nu era în stare să râdă precum Eddie Dean, reflectă Roland. Cel puțin, de când Cuthbert Allgood intrase în poiana de la capătul cărării.

– Ți-l închipui pe frumușelul Jack Andolini băgat la bulău în minunatul stat Maine? exclamă tânărul. Dă-mă prin zahăr pudră și fă-mă gogoașă pentru gabori! Băi, ce mi-aș dori să fie viu frate-miu, Henry, și să vadă chestia asta!

Și atunci își dădu seama că poate Henry *era* viu; o variantă a lui, în orice caz. Bineînțeles, presupunând că în lumea aceasta existau frații Dean.

– Îhî, îhî, am știut eu c-o să vă placă la nebunie, spuse John, aprinzându-și pipa de la flacăra chibritului care se înnegrea rapid.

Se vedea treaba, însă, că și lui îi plăcea la nebunie. Rânjea mult prea larg și nu prea reușea să tragă din pipă.

– Of, măiculița mea, exclamă Eddie, ștergându-se la ochi. Și uite cum, dintr-odată, ziua asta a devenit mult mai frumoasă. La naiba, parcă și *anul* a devenit mai frumos.

– Şi mai am încă ceva pentru voi, spuse John, da' nu vă zic deocamdată.

Pipa se dovedi satisfăcătoare şi Cullum se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii la cei doi străini hoinari pe care-i cunoscuse în ziua aceea. Străini hoinari al căror ka era acum strâns împletit cu al lui, la bine şi la rău, în sărăcie şi în bogăţie.

– Pen' că acu' vreau s-auz ce aveţi a-mi zice. Şi ce vreţi voi să fac eu.

– Câţi ani ai, John? îl întrebă Roland.

– Nu chiar atât de mulţi ca să nu mai poci să fac faţă la nitică acţiune, răspunse John cu ceva răceală. Da' tu câţi ai, fârtate? De câte ori ai fentat moartea?

Roland îi adresă un zâmbet ce parcă voia a-i spune: *ai dreptate, acum hai să schimbăm subiectul.*

– Va vorbi Eddie pentru amândoi, anunţă el hotărârea luată pe drumul de la Bridgton. Povestea mea e prea lungă.

– Aşa zici tu, comentă John.

– Aşa zic, întări Roland. Aşa că îţi va spune Eddie povestea lui şi după aia îţi vom explica ce vrem să faci şi, dacă vei fi de acord, Eddie îţi va da ceva ce va trebui să duci unui om pe nume Moses Carver... iar eu îţi voi da altceva.

John Cullum se gândi puţin, apoi dădu din cap şi se întoarse spre Eddie.

Tânărul trase adânc aer în piept.

– Primul lucru pe care ar trebui să-l afli e că l-am cunoscut pe tipul ăsta în timpul unui zbor din Bahamas, de la Nassau, spre Aeroportul Kennedy din New York. Pe vremea aia eram dependent de droguri şi aşa era şi fratele meu. În ziua aia transportam nişte cocaină.

– Când s-au întâmplat toate astea, fiule? îl întrebă John Cullum.

– În vara lui 1987.

Ochii lui Cullum se măriră brusc. Era evident surprins, dar nici vorbă să nu-i creadă.

– Deci *pe bune* veniţi din viitor! Of, mama mea care m-ai făcut!

Şi se aplecă spre Eddie prin fumul aromat de tutun.

– Spune-mi povestea ta, fiule. Şi vezi să nu omiţi nimicuţa.

4

Povestea lui Eddie dură cam o oră și jumătate. Și firește că, neavând prea mult timp la dispoziție, tânărul *omise* unele amănunte. Când isprăvi, observară cu toții că o noapte prematură coborâse peste lacul de alături. Iar furtuna nici nu izbucnise, nici nu se deplasase mai departe. Când și când tunetele bubuiau răgușit deasupra casei lui Dick Beckhardt și uneori zgomotul era atât de puternic și neașteptat încât îi făcea pe toți să tresară. Un fulger lovi perpendicular pe centrul lacului, colorându-l, pentru o clipă, într-un purpuriu irizat. La un moment dat se iscă și vântul, vorbind pe multe voci prin frunzele copacilor, iar atunci Eddie își spuse *Acum o să vină, cu siguranță că acum o să vină*, dar nu se întâmplă nimic. Și nici furtuna iminentă nu se îndepărtă, iar momentul acesta încremenit, aidoma unui paloș agățat de un fir țesut de un păianjen, îl duse cu gândul la lunga, strania sarcină, acum încheiată, a lui Susannah. În jurul orei șapte, curentul se întrerupse, iar John se duse în bucătărie să caute lumânări, în vreme ce Eddie își spunea mai departe povestea: bătrânii din River Crossing, nebunii din Lud, oamenii buni și foarte îngroziți din Calla Bryn Sturgis, loc unde întâlniseră un fost preot care părea a fi ieșit direct din paginile unei cărți. John puse lumânările pe masă, alături de o farfurie cu biscuiți și felii de brânză și de o sticlă cu ceai Red Zinger. Eddie încheie cu vizita lor la Stephen King, povestind cum îl hipnotizase pistolarul pe scriitor ca să uite că-i văzuse vreodată, cum o văzuseră pe prietena lor, Susannah, doar pentru o fracțiune de secundă și cum se făcuse de-i dăduseră telefon, pentru că, așa cum zicea Roland, nu exista nimeni altcineva în partea aceasta de lume la care ar fi putut *apela* în afară de el, John Cullum. Când Eddie termină de vorbit, Roland povesti despre întâlnirea cu Chevin de Chayven pe drumul spre Aleea Carapacea Țestoasei și puse pe masă, lângă farfuria cu brânză, crucea din argint pe care i-o arătase și lui Chevin. John mângâie zalele fine ale lănțișorului cu buricul gros al degetului mare.

Și urmă o tăcere lungă.

Când nu o mai putu suporta, Eddie îl întrebă pe vârstnicul îngrijitor de bărci cât anume crede din spusele lor.

– Cred tot, răspunse John fără şovăială. Tre' să vă îngrijiţi de trandafirul ăla din New York, nu-i aşa?

– Aşa este, zise Roland.

– Pen' că doar el mai ţine întreagă una din Grinzile alea, când alelalte au fost dărâmate de telepaticii ăia, de Sfărâmători.

Eddie rămase uluit de cât de iute şi lesne reuşise Cullum să priceapă esenţa poveştii, dar probabil că nu avea de ce să fie surprins. *Ochii noi văd mai limpede*, cum îi plăcea lui Susannah să spună. Iar Cullum se apropia mult de ceea ce Cărunţii din Lud ar fi numit „un ticălos viclean".

– Da, spuse Roland. Adevăr grăieşti.

– Trandafirul are grijă de o Grindă. Stephen King are grijă de cealaltă. Cel puţin, aşa vă închipuiţi.

– Ar trebui să stea cineva cu ochii pe el, John, zise Eddie, pentru că are nişte obiceiuri tare nesănătoase. Dar, dacă plecăm din anul 1977 al acestei lumi, nu ne vom mai putea întoarce niciodată ca să vedem ce face.

– De ce? King nu există şi în celelalte lumi? întrebă John.

– Suntem aproape siguri că nu, îi răspunse Roland.

– Şi chiar dacă ar exista, interveni Eddie, nu contează ce face în lumile alea. Aceasta este lumea principală. Aceasta şi cea din care vine Roland. Sunt lumi gemene.

Se uită la Roland, aşteptând să-i confirme spusele. Pistolarul dădu din cap şi îşi aprinse ultima dintre ţigările pe care John i le dăduse mai devreme.

– Aş putea să-l supraveghez pe Stephen King, spuse John Cullum. Şi nici nu va simţi. Asta în cazul că o să scap teafăr după ce vă fac afurisita aia de treabă în New York. Cam am eu o idee despre ce-i vorba, dar cred c-ar fi mai bine să mă lămuriţi voi.

Scoase din buzunarul de la spate un carneţel cam zdrenţuit, cu numele firmei producătoare pe coperta verde: Mead Memo. Dădu paginile până ajunse la una nescrisă, scoase un creion din buzunarul cămăşii, îi linse vârful (Eddie îşi înăbuşi fiorul de dezgust), apoi se uită la ei cu privirea unui boboc în prima zi de liceu.

– Şi acum, dragilor, le spuse el, ce-ar fi să-i povestiţi unchiului John şi restul?

5

De data aceasta vorbi Roland şi, chiar dacă avea mai puţin de spus decât avusese Eddie, povestea lui tot dură o jumătate de oră, pentru că rostea cuvintele cu mare grijă, apelând din când în când la ajutorul lui Eddie pentru vreun cuvânt sau expresie pe care nu le stăpânea. Eddie avusese ocazia să-i întâlnească şi pe ucigaşul şi pe diplomatul care zăceau înăuntrul lui Roland de Gilead, însă acum era pentru prima dată când vedea solul, mesagerul care vorbea pe înţelesul ascultătorului. Afară, furtuna tot nu voia nici să izbucnească, dar nici să plece spre alte zări.

În cele din urmă pistolarul isprăvi şi se lăsă pe spătarul scaunului. La lumina galbenă şi pâlpâitoare a lumânărilor, chipul lui părea şi foarte bătrân, şi ciudat de fermecător. Privindu-l, Eddie se gândi pentru prima oară că poate mai avea şi alt beteşug în afară de cel pe care Rosalita Munoz îl numise „afurisita podagră". Roland slăbise mult, iar cearcănele negre şi adânci de la ochi erau semn de boală grea. Pistolarul dădu peste cap paharul cu ceai roşu şi întrebă:

– Ai înţeles tot ce ţi-am spus?

– Îhî.

Atâta tot.

– Ai înţeles foarte, foarte bine? insistă Roland. Nu ai nicio întrebare?

– Nu prea cred.

– Atunci repetă ce ţi-am spus.

John umpluse două pagini cu scrisul său rotund. Acum le răsfoi, dând de câteva ori din cap ca pentru sine însuşi. După aceea mormăi ceva şi puse carneţelul înapoi în buzunar. *O fi el de la ţară, dar nu-i prost deloc*, îşi spuse Eddie. *Iar întâlnirea noastră a fost mai mult decât o simplă întâmplare norocoasă; a fost mâna lui ka într-o zi fericită.*

– Mă duc la New York, zise John. Îl caut şi-l găsesc pe tipul ăsta, Aaron Deepneau. Am grijă să nu-şi vâre nasu' prietenaşu' lui. Îl conving pe Deepneau că una dintre cele mai importante treburi din întreaga lume e să aibă grijă de trandafirul de pe terenul ăla viran.

– Poţi să renunţi la „una dintre", îl întrerupse Eddie.

John făcu un semn ca şi cum a fi vrut să spună că asta se înţelegea de la sine. Luă foaia de hârtie cu castorul desenat în partea de sus şi o îndesă în portofelul lui voluminos. Când îi încredinţase actul de vânzare, Eddie Dean făcuse unul dintre cele mai dificile lucruri din viaţa lui de când fusese aspirat prin uşa nedescoperită şi trimis în East Stoneham. Şi o clipă trebui să se lupte cu tentaţia de a smulge documentul înainte ca acesta să dispară în portofelul uzat şi vechi al îngrijitorului de bărci. I se păru că înţelege mult mai bine ce trebuie să fi simţit Calvin Tower.

– Pentru că acum voi deţineţi terenul, înseamnă că şi trandafirul este al vostru, conchise John.

– Trandafirul este al Corporaţiei Tet, spuse Eddie. Iar tu vei deveni acuma vicepreşedintele executiv al acesteia.

Noua titulatură formală nu păru a-l impresiona pe John Cullum, care continuă:

– Deepneau trebuie să-i întocmească actele constitutive şi să facă toate demersurile pentru ca Tet să fie conform legii. După aia, ne ducem amândoi la domnu' ăla, Moses Carver, şi îl convingem să ni se alăture. Cred că asta o să fie treaba cea mai grea.

Şaa ma gaaa.

– Dar noi vom face tot posibilul.

– Pune-ţi la gât cruciuliţa Tuşii Talitha, îi ceru Roland, iar când te vei întâlni cu sai Carver, scoate-o de sub cămaşă şi arată-i-o. S-ar putea să-ţi fie foarte greu să-l convingi că intenţiile tale sunt cinstite. Dar mai întâi ai grijă să sufli peste ea, uite aşa.

Pe drumul de la Bridgton, Roland îl rugase pe Eddie să se gândească dacă exista cumva vreun secret (indiferent de natura lui, putea fi oricât de neînsemnat sau de impresionant) pe care să-l cunoască doar Susannah şi naşul ei. Şi se dovedi că Eddie chiar cunoştea un asemenea secret, iar acum rămase mut de uimire când auzi vocea lui Susannah venind din cruciuliţa de pe masa lui Dick Beckhardt.

– L-am îngropat pe Pimsy sub mărul cel mare, de unde să vadă cum cad florile primăvara, spuse vocea ei. Şi nenea Mose mi-a zis să nu mai plâng pentru că Dumnezeu consideră că atunci când îţi jeleşti prea mult un animăluţ...

Aici cuvintele deveniră o bolboroseală, apoi se stinseră cu totul. Dar Eddie își aminti restul și spuse el cu voce tare:

– ... „când îți jelești prea mult un animăluț comiți un păcat." Și mi-a mai povestit că nenea Mose îi spusese că se poate duce din când în când la mormânt ca să-i șoptească iubitului ei Pimsy „Să fii fericit în rai", dar să aibă grijă să nu mărturisească nimănui asta, pentru că oamenii bisericii nu se dau în vânt după ideea că și animalele ar putea ajunge în rai. Și a păstrat secretul ăsta. Doar mie mi l-a spus.

Și Eddie schiță un zâmbet trist, amintindu-și confesiunea de după o partidă de sex în creierii nopții.

John Cullum se uită cu ochi mari la cruciuliță, apoi la Roland.

– Ce-i ăsta? Un fel de magnetofon? Ba nu, n-are nimic a face cu vreun magnetofon, așa-i?

– Este un sigul, răspunse cu răbdare Roland. Unul care te poate ajuta la întâlnirea cu Carver, în caz că se va dovedi a fi „bătut în cap", după cum prea bine spune prietenul Eddie.

Și pistolarul zâmbi. Îi plăcea să zică *bătut în cap*. Înțelegea ce înseamnă.

– Pune-ți-o.

Dar Cullum nu își puse cruciulița. Pentru prima oară de când făcuseră cunoștință cu el, ținând cont și de schimbul de focuri de la magazinul mixt, bătrânul părea realmente descumpănit.

– E vrăjită? se bâlbâi el.

Roland ridică iritat din umeri, de parcă ar fi vrut să-i spună lui John Cullum că respectivul cuvânt nu avea niciun sens în contextul actual și repetă:

– Pune-ți-o.

Cu infinită grijă, de parcă s-ar fi așteptat ca, dintr-o clipă într-alta, cruciulița Tușii Talitha să se aprindă și să-i facă o arsură serioasă, John Cullum făcu ce i se ceruse. Lăsă capul în jos ca să se uite la ea (iar chipul său prelung de yankeu căpătă bărbia dublă a unui burghez prosper de pe vremuri), apoi și-o vârî sub cămașă.

– Of, mama mea care m-ai făcut, repetă el în șoaptă.

6

Conştient de faptul că acum vorbea exact aşa cum i se vorbise şi lui odinioară, Eddie Dean zise:

– Spune restul lecţiei, John din East Stoneham, şi nu omite nimic.

Când se dăduse jos din pat în dimineaţa aceea, Cullum era doar un îngrijitor de bărci dintr-un oraşel de provincie, unul din miliardele de anonimi ai lumii. La noapte, când se va duce la culcare, va fi pe punctul de a deveni unul dintre cei mai importanţi oameni ai lumii, un adevărat prinţ al Pământului. Dacă se temea de posibilitatea aceasta, avu grijă să nu o arate. Poate că încă nu-i pătrunsese toate înţelesurile.

Dar uite că Eddie nu credea una ca asta. Ka îl aşezase pe bărbatul acesta în drumul lor, ţărănoi şi erou deopotrivă. Dacă Eddie nu ar fi fost Eddie, ci Walter (sau Flagg, cum îşi spunea Walter uneori), probabil că s-ar fi înfiorat acum.

– Aşa vezi, spuse John, să continuăm. Nu vă pasă niciun picuţ cine conduce compania, dar vreţi ca Tet să înghită firma Holmes, pentru că, de-acum încolo, ea n-o să mai aibă treabă cu fabricarea pastei de dinţi şi cu plombarea de măsele, deşi încă un timp o să pretindă că o mai face.

– Şi care...

Atât apucă să spună Eddie, căci John îşi ridicase mâna noduroasă ca să-l oprească. Tânărul încercă să-şi închipuie mâna aceea cu un calculator de la Texas Instruments în ea. Şi fu uimit să-şi dea seama că poate crea o asemenea imagine. Foarte uşor chiar. Ei, cât de aiurea era?

– Lasă-mă niţeluş, puiule, şi-am să-ţi zic.

Eddie se sprijini de spătar, mimând că-şi închide buzele cu un fermoar.

– Primul cel mai important şi mai important lucru e ca trandafirul să nu păţească nimic. Al doilea cel mai important şi mai important lucru e ca nici *scriitoou*l nu tre' să păţească nimic. Şi başca, eu şi cu tipu' ăla, Deepneau, şi cu tipu' ălălalt, Carver, tre' să clădim una din cele mai puternice corporaţii din lume. Ne vom ocupa cu imobiliare, vom angaja... staţi niţeluş...

Scoase carneţelul verde, îşi consultă la repezeală notiţele şi-l puse la loc în buzunar.

– Vom angaja „dezvoltatori de software", ce-or mai fi și ăștia, pentru că ei reprezintă viitorul tehnologiei. Și trebuie să avem grijă să ținem minte cuvintele astea.

Le înșiră ridicând degetele mâinii:

– Microsoft. Microchips. Intel. Și indiferent cât de mult ne dezvoltăm, sau cât de *repede*, cele trei îndatoriri reale ale noastre rămân aceleași: să protejăm trandafirul, să-l protejăm pe Stephen King și să încercăm să le-o tragem celorlalte două companii ori de câte ori ni se ivește ocazia. Pe una o cheamă Sombra. Ailaltă e...

O șovăială abia sesizabilă.

– Ailaltă e North Central Positronics. Voi ziceți că Sombra e în branșă cu casele și terenurile și alea, alea. Positronics... e cu știința și cu invențiile. De asta până și eu îmi dau seama după nume. Dacă Sombra vrea să pună mâna pe vreo bucată de teren, Tet tre' musai să i-o ia înainte. Dacă North Central vrea să pună mâna pe vreo invenție, noi tre' musai să încercăm să i-o suflăm de sub nas, sau măcar să-i punem bețe-n roate. Să facem să ajungă în posesia unui terț, dacă nu se poate altfel.

Eddie dădea mulțumit din cap. Nu-i spusese această ultimă idee și se bucura nespus că pe bătrân îl dusese mintea până acolo.

– Noi vom fi Cei Trei Muschetari Știrbi, vom fi Bășinoșii Apocalipsei[1] și de la noi se așteaptă ca, prin orice mijloace, să-i oprim pe ăia să capete ce-și doresc. Loviturile sub centură sunt mai mult decât recomandate.

Apoi zâmbi larg:

– N-oi fi fost eu la Harvard (*Ha-vaaa*), da' socotesc că nu-ți trebuiește multă școală ca să nimerești niște boașe cu genunchiul.

– Bun, spuse Roland, dând să se ridice de pe scaun. Acum cred că ar trebui să...

Eddie ridică o mână, oprindu-l. Da, firește, ardea de nerăbdare să pornească cât mai iute după Susannah și Jake; murea de dor să-și strângă iubita în brațe și să-i acopere chipul cu sărutări. I se părea că trecuseră ani de când o văzuse ultima oară, pe Drumul de Est din Calla Bryn Sturgis. Și totuși nu se grăbea să pună punct discuției, așa cum făcea Roland, obișnuit din

---

[1] Aluzie la *Cei Patru Călăreți ai Apocalipsei*, descriși în ultima carte a Noului Testament (n. tr.).

copilărie să i se dea ascultare și părându-i-se ceva absolut normal jurămintele de credință până la moarte făcute de niște oameni complet străini. Căci, ceea ce vedea Eddie de partea cealaltă a mesei lui Dick Beckhardt nu era doar o altă unealtă de folos pentru atingerea scopului lor, așa cum își închipuia pistolarul, ci un yankeu independent, cu capul bine înfipt pe umeri și cu mintea brici... dar realmente mult prea vârstnic pentru ce-i cereau să facă. Și, dacă tot vorbim despre vârstă, ce părere să avem atunci despre Aaron Deepneau, Cavalerul Chimioterapiei?

– Prietenul meu dorește să pornim la drum, iar eu sunt de acord cu el, zise Eddie. Mai avem mult de mers.

– Știu. Ți se vede pe chip, fiule. Ca o cicatrice.

Pe Eddie îl fascina ideea că datoria și ka-ul lăsaseră un semn pe chipul lui, semn ce unora le putea părea o podoabă, iar altora o desfigurare. Afară bubui tunetul. Afară săgetă fulgerul.

– De ce accepți propunerea noastră? îl întrebă Eddie. Simt că trebuie neapărat să-ți aflu motivele. De ce te înhami la o treabă atât de grea doar pentru că ți-o cer doi oameni pe care ieri nici nu-i cunoșteai?

John se gândi bine cum să răspundă. Atinse cruciulița pe care o purta acum la gât și pe care o va purta până în clipa morții sale, survenită în anul 1989, cruciulița pe care i-o dăruise lui Roland o bătrână dintr-un oraș de mult uitat. Și o va atinge la fel în toți anii care vor urma, atunci când va fi nevoie să ia o hotărâre importantă (cea mai notabilă fiind probabil ruperea legăturilor dintre Tet și IBM, o companie mai mult decât extrem de doritoare să facă afaceri cu North Central Positronics) sau atunci când va avea de pregătit o operațiune secretă (de exemplu bombardarea sediului Corporației Sombra din New Delhi, cu un an înaintea morții sale). Cruciulița aceea îi va vorbi lui Moses Carver, dar Cullum nu o va mai auzi niciodată, oricât de mult ar sufla în ea. Însă în majoritatea nopților de acum înainte, când își va aștepta somnul cu mâna pe ea, își va spune: *Un sigul. Este un sigul, drăguță, e ceva venit dintr-o altă lume.*

Dacă va avea ceva regrete spre sfârșit (altele decât cele referitoare la anumite mârșăvii pe care le va pune la cale și care vor duce la pierderea unor vieți), atunci cel mai mare regret al lui va fi că nu a apucat să viziteze cealaltă lume, pe care o întrezărise într-o seară furtunoasă, pe Aleea Carapacea Țestoasei din orașul Lovell. Din când în când, sigulul lui Roland îi va trimite vise despre

trandafiri şi un turn negru ca funinginea. Alteori va fi bântuit de viziuni în care îi vor apărea doi ochi purpurii, fără de trup, scrutând neîndurători orizontul. Şi câteodată va visa că aude sunet de corn străvechi. Din aceste vise se va trezi cu obrajii uzi de lacrimi, iar lacrimile vor fi de dor şi de moarte şi de dragoste. Din aceste vise se va trezi cu mâna încleştată pe cruciuliţă, gândind: *M-am lepădat de Discordia şi nu regret nimic; am scuipat în ochii fără de trup ai Regelui Purpuriu şi inima mi s-a bucurat; mi-am legat soarta de Alb şi de ka-tet-ul pistolarului şi nu mi-am pus niciodată la îndoială alegerea.*

Cu toate acestea îşi dorea să fi putut intra, fie şi o singură dată, în cealaltă lume: lumea de dincolo de uşă.

Iar acum răspunse:

– Voi, băieţi, sunteţi de partea dreptăţii. N-am cum să explic mai bine de atât. Vă cred.

Şovăi o clipă, apoi se corectă:

– Cred *în* voi. Ştiu că este adevărat ce citesc în ochii voştri.

Eddie socoti că terminase, dar Cullum îl surprinse cu un zâmbet şmecheresc, de om tânăr.

– Plus că mi se cam pare mie că-mi daţi cheile de la o maşinărie cum n-am mai văzut.

Maaşnădie.

– Cine, oare, n-ar fi curios s-o pună în mişcare şi să vadă de ce-i în stare?

– Ţi-e teamă? îl întrebă Roland.

John Cullum nu răspunse imediat; căzu pe gânduri, apoi dădu din cap.

– Cam da, spuse el.

Roland se declară mulţumit:

– Foarte bine.

7

Se întoarseră pe Aleea Carapacea Ţestoasei în maşina lui Cullum, sub un cer negru, clocotitor. Cu toate că era vârful sezonului estival şi probabil toate casele de pe malurile Lacului Kezar erau ocupate, nu se întâlniră cu nicio

mașină pe drum. Iar toate ambarcațiunile de pe lac fuseseră de multă vreme puse la adăpost.

– Zisei că mai am ceva pentru voi, spuse John și se duse în spatele camionetei, unde se afla o casetă din oțel cu cifru, așezată lângă peretele cabinei.

Începuse să bată vântul și îi învolbura puținul puf alb de păr în jurul capului. Formă cifrul, desfăcu lacătul și deschise capacul. Scoase apoi din caseta aceea două traiste prăfuite pe care călătorii noștri le cunoșteau mult prea bine. Una părea aproape nouă în comparație cu cealaltă, roasă și de culoarea nedefinită a deșertului, strânsă cu șireturi lungi din piele netăbăcită.

– Bagajele noastre! exclamă încântat Eddie.

Încântat, dar mai ales *uluit la culme.*

– Cum mama *dracului...?*

John schiță un zâmbet ce anticipa viitorul său strălucit de escroc: amuzat la suprafață, viclean dedesubt.

– Vă place surpriza mea? Așa m-am gândit și eu. M-am întors la prăvălia lu' Chip, adică la ce-a mai rămas din ea, să mai arunc o privire. Încă mai era mare agitație p-acolo. Oamenii alergau speriați care-ncotro, acopereau cadavrele, întindeau benzile alea galbene, se buluceau să facă poze. Cineva pusese traistele aistea deoparte și mie mi s-au părut olecuță cam singurele și cam tristuțe, așa că...

Ridică un umăr ciolănos.

– Așa că le-am luat cu mine.

– Probabil că asta s-a întâmplat când noi eram cu Calvin Tower și Aaron Deepneau în cabana lor închiriată, spuse Eddie. *După* ce tu ai promis că te duci acasă, îți faci bagajele și pornești spre Vermont. Corect?

Vorbea mângâindu-și traista. Cunoștea foarte bine suprafața aceea netedă, căci el împușcase căprioara din a cărei piele o făcuse. El îndepărtase părul cu cuțitul lui Roland și el o cususe cu ajutorul lui Susannah. Asta se întâmplase la scurtă vreme după ce Shardik, uriașul urs Gardian, aproape că-i scosese mațele. Cam prin secolul trecut, așa i se părea acum.

– Îhî, zise Cullum.

Și acum, când surâsul bătrânului se îndulci, dispărură și ultimele îndoieli pe care Eddie le mai avea în privința lui. Găsiseră omul potrivit. Și pentru asta trebuiau să-i aducă mulțumire multă-multă lui Gan.

– Pune-ți pistolul la brâu, Eddie, îl îndemnă Roland întinzându-i arma cu patul uzat, din lemn de santal.

Pune-ți pistolul. Acum zice că-i al meu, gândi tânărul, simțind un mic fior pe șira spinării.

– Credeam că ne ducem după Susannah și Jake, spuse el, dar luă bucuros pistolul și și-l puse la centură.

Roland dădu din cap.

– Mai avem ceva de făcut înainte. E vorba despre cei care l-au omorât pe Callahan și au încercat să-l omoare și pe Jake.

Expresia îi rămase neschimbată, însă și Eddie Dean, și John Cullum se simțiră cuprinși de fiori reci. O clipă li se păru absolut imposibil să se uite la el.

Și astfel a fost pronunțată condamnarea la moarte pentru Flaherty, taheenul Lamla și ka-tet-ul lor. Firește că cei osândiți nu au avut de unde să știe, iar această ignoranță a lor era dovada unei compasiuni pe care cei de teapa lor nu o meritau câtuși de puțin.

8

O, Doamne, Dumnezeule! vru să spună Eddie, însă nu reuși să articuleze niciun cuvânt.

Văzuse strălucirea crescând înaintea lor pe când mergeau spre nord, pe Aleea Carapacea Țestoasei, în urma singurului stop funcțional de la camioneta lui Cullum. La început crezu că erau felinarele mari din fața casei vreunuia mai cu dare de mână, apoi își zise că poate erau niște reflectoare. Dar văpaia aceea se făcea tot mai mare; era o strălucire albastru-aurie în stânga lor, unde terenul cobora către lac. Când se mai apropiară de sursa de lumină (camioneta lui Cullum abia se mai târa), Eddie tresări puternic și arătă spre nimbul ce se desprindea și se îndrepta acum către ei, schimbându-și culorile în zbor: din albastru în auriu, apoi în roșu, apoi în verde, apoi iarăși în auriu și în cele din urmă în albastru. În centrul lui era ceva ce semăna cu o insectă cu patru aripi. Apoi, când trecu razant pe deasupra camionetei lui Cullum,

ca să dispară în pădurea întunecată de pe latura estică a drumului, întoarse capul ca să se uite la ei și Eddie observă că avea chip de om.

– Ce... pentru numele lui Dumnezeu... Roland, *ce*...

– Taheen.

Doar atât răspunse pistolarul. La lumina aceea nefirească, fața lui era calmă și obosită.

Alte nimburi se desprinseră din strălucirea principală și se avântară peste drum în zbor orbitor de cometă. Eddie văzu în ele muște și colibri minusculi și rubinii și încă ceva ce semăna cu niște broaște înaripate. Dincolo de ele...

Stopul camionetei lui Cullum se aprinse, dar Eddie era mult prea ocupat să se holbeze la drăciile alea și ar fi intrat precis în fundul lui dacă nu ar fi țipat Roland la el. Tânărul opri Fordul, dar nu mai trase frâna de mână și nici nu scoase cheile din contact. Apoi coborî iute și se îndreptă spre aleea asfaltată care cobora printre copacii de pe povârnișul abrupt. Îi căzuse falca, iar ochii îi păreau imenși în lumina delicată. Cullum veni lângă el și privi în jos la fel de uluit. Aleea era flancată de două indicatoare: CARA LAUGHS, la stânga, și 19 la dreapta.

– Ce chestie, șopti Cullum.

Te-ai prins, vru să-i spună Eddie, tot fără să fie în stare să articuleze vreun cuvânt. Din gură nu-i ieșea decât un horcăit astmatic.

Cea mai multă lumină venea din pădurea de la est de drum, dinspre stânga aleii spre cabana Cara Laughs. Copacii de aici, majoritatea pini, molizi și mesteceni îndoiți de un viscol puternic de la sfârșitul iernii, erau destul de îndepărtați unul de altul și printre ei se preumblau cu pași solemni sute de viețuitoare, ca într-o sală de bal rustică, strivind frunzele moarte sub tălpile goale. Unele erau Copiii lui Roderick, la fel de bolânziți precum Chevin de Chayven. Pielea le supura, mâncată de radiații; foarte puțini mai aveau câteva fire de păr pe cap. Însă lumina aceea din jurul lor le conferea o frumusețe aproape de nesuportat. Eddie zări o femeie cu un singur ochi purtând în brațe ceva ce părea a fi un copil mort. Ea îi aruncă o privire îndurerată și își mișcă buzele, dar Eddie nu auzi nimic. Își ridică pumnul la frunte și îndoi ușor genunchiul. Apoi își atinse colțul ochiului și întinse mâna spre ea. *Te văd*, voia să spună gestul lui... cel puțin, așa spera. *Te văd foarte bine.* Femeia cu copilul mort sau cufundat în somn îi întoarse salutul, apoi se făcu nevăzută.

În ceruri tunetul bubui puternic. Iar fulgerul pătrunse în nucleul acelei lumini intense. Trăsnetul atinse un brad bătrân, cu trunchiul puternic și acoperit cu mușchi, despicându-l pe verticală. Cele două jumătăți se prăbușiră în direcții opuse. Miezul copacului luă foc și din el țâșni cu putere un nor des de scântei (dar nu, nu scântei ale flăcărilor, ci purtând calitatea diafană a cețiii luminoase întâlnite uneori deasupra mlaștinilor) care se învârteji spre tivul gros al norilor. În scânteile acelea Eddie deslușì trupuri minuscule care dansau și, preț de o clipă, nici nu mai putu să respire. Parcă o vedea pe Clopoțica multiplicată în sute de exemplare. Apoi totul dispăru ca și cum nici n-ar fi fost.

– Uită-te la ei, șopti John, pe un ton încărcat cu respect. Vizitatorii! Mama mea, care m-ai făcut, tre' să fie *sute!* Păcat că nu-i vede și prietenul meu, Donnie!

Eddie era de aceeași părere: sute de bărbați, femei și copii se preumblau prin pădurile din vale, se preumblau prin lumină, apărând și dispărând, apoi apărând din nou. Era tot cu ochii la ei când simți o picătură rece de apă pe gât, urmată de o a doua și de a treia. Vântul șuiera amarnic prin copaci, provocând o altă răbufnire a acelor creaturi eterice și transformând bradul despicat de fulger în două torțe uriașe.

– Haidem, le zise Roland, apucându-l de braț. O să înceapă potopul, iar ăsta o să se stingă precum o lumânare. Dacă nu plecăm acum, vom rămâne blocați aici.

– Unde..., începu Eddie, apoi văzu și înțelese.

Lângă baza aleii, unde pădurea nu le mai oferea protecție, ci era doar o învălmășeală de bolovani care se rostogoleau în lac, se afla nucleul orbitor acelei străluciri nefirești. Roland începu să-l tragă în acea direcție. Fascinat de vizitatori, John Cullum nu se mișcă imediat din loc, dar apoi vru să vină după ei.

– Nu! îi strigă pistolarul peste umăr, printre picăturile de ploaie reci, de mărimea unor monede și din ce în ce mai dese. Vezi-ți de misiunea ta, John! Rămâi cu bine!

– Mergeți cu bine, băieți, răspunse John.

Se opri și le făcu cu mâna. Un fulger despică cerul, luminându-i chipul în albastru scânteietor și negru cărbune.

– Dumnezeu să vă aibă în paza Lui!

– Fii atent, Eddie, o să ne repezim chiar în centrul luminii, spuse Roland. Ușa de colo nu-i a bătrânilor, ci a lui *Prim*. Și de aceea *este* magică, dacă pricepi ce vreau să-ți spun. Ne va duce acolo unde dorim, dacă ne vom concentra cum se cuvine.

– Unde...

– N-avem vreme! Mi-a spus Jake unde! M-a atins! Ține-mă de mână și golește-ți mintea de orice gând! Te voi duce acolo!

Eddie vru să-l întrebe dacă era absolut sigur, dar nu mai avu când. Roland o luă la goană. Eddie porni în urma lui. Coborâră panta în fugă, îndreptându-se spre lumină. Eddie o simți pe piele, ca răsuflarea a milioane de guri minuscule. Covorul de frunze foșnea și trosnea sub tălpile lor. La dreapta era bradul în flăcări. Simțea miros de rășină și auzea sfârâitul scoarței. Acum erau aproape de nucleul luminii. La început, Eddie întrezări prin el Lacul Kezar, apoi simți cum o forță enormă îl înșfacă și-l trage în strălucirea aceea orbitoare. O fracțiune de secundă doar, i se păru că deslușește ceva de forma unei uși. Strânse și mai tare mâna lui Roland și închise ochii. Covorul de frunze dispăru de sub picioarele lor. Zburau.

VII

REÎNTÂLNIREA

1

Flaherty stătea în faţa uşii New York/Fedic. Pe ea se deslueau zgârieturile provocate de câteva din gloanţele lor. Atâta tot. Se înălţa dreaptă şi întreagă înaintea lor, impasibilă barieră între ei şi mucosul ăla căcăcios care reuşise cumva să treacă dincolo. Lamla stătea tăcut lângă el, aşteptând să i se domolească furia. Acelaşi lucru îl aşteptau şi ceilalţi, păstrând şi ei o tăcere prudentă.

În cele din urmă, Flaherty obosi să tot lovească în uşă cu pumnii. Îi mai aplică o ultimă lovitură cu dosul mâinii, iar Lamla observă cu oroare cum din degetele omului ţâşneşte sângele.

– Ce? se răţoi Flaherty surprinzându-i grimasa. *Ce?* Ai ceva de comentat?

Pe Lamla îl durea exact undeva de cercurile albe din jurul ochilor lui Flaherty şi de petele roşii care-i apăruseră în obraji. Şi cel mai puţin îi păsa de mâna lui Flaherty ridicată la patul Glock-ului automat pe care-l purta în tocul de umăr.

– Nu, sai.

– Haide, zi ce-ţi trece prin minte, dacă nu-ţi este cu supărare, insistă Flaherty.

Se forță să zâmbească, dar nu reuși să schițeze decât o strâmbătură chinuită, râînjetul batjocoritor al unui dement. Încet, fără să facă pic de zgomot, ceilalți se dădură înapoi.

– O să aud multe, așa că de ce n-ai începe tu, prietene? L-am pierdut! Așa că fii tu primul care să mă critici, nenorocitule pocit care ești tu!

Sunt mort, își spuse Lamla. *După o viață dedicată cu credință Regelui Purpuriu, îmi scapă o singură vorbă în fața unuia care are nevoie de un țap ispășitor și gata, sunt mort.*

Se uită în jur ca să vadă dacă nu cumva vreunul din ceilalți dă semne că ar dori să-i ia apărarea. Dar evident că niciun camarad de-al lui nu era sinucigaș. Așa că spuse:

– Dacă te-am jignit cumva, Flaherty, a fost fără voie și îmi cer iertă...

– Ohoho! M-ai *jignit*, și încă cum m-ai jignit! chirăi Flaherty, cu accentul bostonian tot mai pronunțat, pe măsura turbării care-l cuprindea. Firește c-o să dau seamă pentru ce s-a întâmplat aici, da' cred că tu o să fii ăla care o să plătească pri...

Și atunci parcă aerul oftă în jurul lor, ca și cum coridorul ar fi respirat adânc. Lui Flaherty i se zburli părul de pe cap, la fel și blana lui Lamla. Căutătorii și vampirii din poteră se întoarseră să vadă ce se întâmplă. Pe neașteptate, unul dintre aceștia, un vampir pe nume Albrecht, scoase un țipăt strident și se năpusti înainte, astfel încât Falherty reuși să-i zărească pe cei doi nou-veniți, cu ploaia șiroind pe jeanși și cizme și cămăși. La picioare aveau două traiste prăfuite, iar la șolduri le atârnau pistoale. Flaherty apucă să vadă patul din santal în milizecimea de secundă înainte ca bărbatul mai tânăr să-și scoată pistolul și să tragă, mai iute ca fulgerul. Și atunci înțelese de ce fugise Albrecht. Doar un soi de om putea să aibă asemenea arme.

Bărbatul cel tânăr trase o singură dată. Părul blond al lui Albrecht sălta, de parcă posesorul lui primise o scatoalcă după ceafă, apoi vampirul se prăbuși pe burtă, se evaporă și din el nu mai rămaseră decât hainele.

– Heil, slugoi ai Regelui, spuse bărbatul mai în vârstă, pe un ton aproape amabil.

Flaherty, cu mâinile încă însângerate în urma bătăliei purtate cu ușa pe care dispăruse mucosul, se uită cruciș, parcă nereușind să priceapă ce se petrece. Da, fuseseră avertizați în legătură cu acest bărbat; da, mai mult ca sigur

că era Roland de Gilead. Dar cum, pe unde ajunsese el aici, pe nepusă masă? *Cum? Pe unde?*

Roland îi cuprinse cu privirea lui albastră, ca de gheață.

– Care-i dinh-ul turmei voastre de prăpădiți? Ne va face cinstea să păşească în față, au ba? Deci, ba este?

Se uită de la unul la altul; mâna-i părăsi vecinătatea pistolului şi se ridică până în colțul gurii, unde-i înflorise un zâmbet sarcastic.

– Nu? Foarte rău. Observ cu regret că nu sunteți decât niște mișei. Sunteți în stare să ucideți un preot şi să fugăriți un copil, dar vă este frică să vă asumați răspunderea pentru faptele voastre. Laşi sunteți, mișei sunteți, fii de laşi şi de...

Flaherty făcu un pas în față, cu mâna sângerândă pe patul pistolului care-i atârna din tocul de la subsuoara stângă.

– Eu sunt cel pe care-l cauți, Roland al lui Steven.

– Aşa, carevasăzică, ştii cum mă cheamă?

– Da! Îți ştiu numele după chip, iar chipul după gură. E gura mamei tale cu care i-a supt-o lui John Farson cu atâta bucurie până când el şi-a slobozit în...

Fără să se oprească din vorbit, Flaherty deschise focul, truc de luptător de gherilă pe care fără îndoială că-l mai folosise spre avantajul său şi în trecut. Şi, cu toate că bostonianul era rapid, iar arătătorul de la mâna stângă a lui Roland încă se afla în dreptul gurii atunci când porni glonțul, pistolarul îl birui fără efort. Primul său glonț trecu drept printre buzele nelegiuitului care-l urmărise pe Jake, făcând să-i explodeze dinții din față şi maxilarul superior şi aruncându-i lui Flaherty pe gât fragmente ascuțite de os pe care acesta le aspira odată cu ultima-i suflare. Al doilea glonț perforă fruntea criminalului, fix între sprâncene, izbindu-l de uşa New York/Fedic. Glock-ul nefolosit se rostogoli din mâna lui moale şi se descărcă în pardoseala goală.

Ceilalți traseră cu o fracțiune de secundă mai târziu. Eddie, care îşi reîncărcase pistolul după ce trăsese în Albrecht, îi omorî pe cei şase din primul rând. Când îşi goli iar arma, se retrase în spatele dinh-ului său ca să şi-o încarce din nou, exact aşa cum fusese învățat. Roland îi rezolvă pe următorii cinci, apoi se strecură el în spatele lui Eddie, care îi elimină pe cei rămaşi cu excepția unuia singur.

Lamla era prea isteț ca să încerce să tragă în cei doi, așa că el fu cruțat deocamdată. Își ridică mâinile goale, cu degete acoperite cu blană și palme netede.

– Mă lași în viață, pistolarule, dacă mă predau?

– Nici vorbă, răspunse Roland, trăgând cocoșul armei.

– Afurisit să fii, atunci, *chary-ka*[1], mai apucă să zică teheenul.

Roland de Gilead îl împușcă, iar Lamla de Galee se prăbuși mort la pământ.

2

Toți membrii poterei lui Flaherty zăceau claie peste grămadă în fața ușii, ca o stivă de lemne de foc. Lamla căzuse pe burtă în fața lor. Nici măcar unul singur nu apucase să tragă. Coridorul cu pereți din faianță se umpluse de mirosul înțepător al fumului albastru. Apoi intrară în funcțiune dispozitivele pentru purificarea aerului și începură să pufăie greoi din pereți. Cei doi pistolari simțiră cum aerul se tulbură, începe să se miște și apoi le suflă peste obraji.

Eddie își reîncărcă pistolul. Pistolul lui, așa i se spusese. Apoi îl puse la loc în tocul de la șold. Se duse la grămada de morți și, cu un aer absent, trase patru dintre aceștia într-o parte ca să poată ajunge la ușă.

– Susannah! Suze, ești acolo?

Dar, spune-mi tu: crezi că există cineva pe lume care, cu excepția viselor, să se aștepte, la cel mai sincer mod, să se reunească cu iubirea vieții lui, chiar în cazul când respectiva iubire lipsește doar pentru câteva minute, fiind plecată după pâine sau cam așa ceva? Îți zic eu: Nu, absolut deloc. De fiecare dată când nu mai vedem persoana în cauză, în adâncul sufletului o considerăm moartă. Pentru că ni s-a dat atât de mult, argumentăm noi, cum să nu ne așteptăm să fim azvârliți din Rai, aidoma lui Lucifer, pentru orgoliul nemăsurat de a ne fi considerat demni de o asemenea iubire?

Drept care nici Eddie nu se aștepta să primească vreun răspuns. Până când îi auzi vocea, venită dintr-o altă lume, prin lemnul gros al ușii:

– Eddie? Tu ești, iubirea mea?

---

[1] „Negustător de moarte" (n. tr.).

Şi capul lui Eddie, perfect normal doar cu câteva secunde înainte, păru dintr-odată mult prea greu ca să se mai poată ţine drept. Tânărul şi-l sprijini de uşă. La fel şi ochii i se păreau prea grei ca să-i mai poată ţine deschişi. Aşa că îi închise. Probabil că erau grei de lacrimi, căci le simţi cum îi şiroiesc pe obraji, calde ca sângele. Mai simţi şi mâna lui Roland atingându-i spatele.

– Susannah, repetă Eddie, fără să deschidă ochii şi cu degetele lipite de lemnul uşii. Poţi s-o deschizi?

Jake fu cel care-i răspunse de data aceasta.

– Noi nu. Dar tu poţi.

– Care-i cuvântul? întrebă Roland.

Se tot uita în spate, dorindu-şi aproape să mai apară şi alţi nelegiuiţi (căci sângele îi clocotea în vine), dar coridorul din faianţă era pustiu.

– Care-i cuvântul, Jake?

O pauză (extrem de scurtă, dar care lui Eddie i se păru nesfârşită), apoi cei doi de dincolo de uşă rostiră într-un glas:

– *Chassit.*

Eddie nu se simţi în stare să pronunţe cuvântul cum se cuvine: gâtlejul îi era plin de lacrimi. Roland, însă, nu avea această problemă. Trase şi el câteva cadavre de lângă uşă (inclusiv cel al lui Flaherty, căruia moartea nu-i ştersese grimasa de pe urmă) şi apoi rosti cuvântul. Iar uşa dintre lumi se deschise din nou şi cei patru se pomeniră din nou faţă în faţă: Susannah şi Jake într-o lume, Roland şi Eddie într-alta. Între ei nu se afla decât o membrană transparentă şi scânteietoare aidoma cristalului de mică. Susannah întinse mâinile, străpungând membrana aceea, la fel cum un înotător străpunge luciul apei.

Eddie le prinse într-ale lui. O simţi cum îl strânge mai bine şi îl trage în Fedic.

3

Când Roland ajunse şi el pe partea cealaltă, Eddie deja o ridicase pe Susannah în braţe. Băiatul înălţă ochii la pistolarul cel slab. Nu surâse niciunul. Surâdea pentru amândoi Ete, aşezat lângă piciorul lui Jake.

– Heil, Jake, spuse Roland.

– Heil, Tată.

– Așa vrei să-mi spui?

Jake dădu hotărât din cap:

– Da, dacă-mi dai voie.

– Nu există ceva care să-mi bucure mai mult sufletul, șopti Roland.

Apoi întinse brațele, dar încet, foarte încet, nefiind obișnuit cu gestul acesta. Fără să-și ia ochii de la chipul lui Roland, Jake intră în îmbrățișarea acelor brațe de asasin. Visase clipa aceasta, însă niciodată nu avusese curajul să-și împărtășească visele.

În tot acest timp, Susannah avea treabă să-i acopere obrajii lui Eddie cu pupături.

– Aproape că l-au prins pe Jake, îi povestea ea printre săruturi. Eu aproape ațipisem în partea mea de ușă... atât eram de obosită. Și cred că m-a strigat de vreo trei, patru ori înainte să...

Îi va asculta mai târziu povestea. În amănunt și până la capăt. Vor sta de vorbă mai târziu. Acum îi prinse sânul stâng în palmă, ca să-i poată simți bătăile puternice și regulate ale inimii. Și își lipi gura de a ei, amuțind-o.

Jake stătea cu obrazul lipit de mijlocul lui Roland, fără să spună nimic. Își ținea ochii închiși. Simțea mirosul de ploaie și praf și sânge de pe cămașa pistolarului. Se gândi la părinții lui, pe care nu avea să-i mai vadă niciodată; la prietenul lui, Benny, care murise; la Părinte, care fusese doborât de cei de care reușise să se ascundă o vreme atât de îndelungată. Bărbatul care îl ținea în brațele lui îl mai trădase o dată din cauza Turnului și îl lăsase să cadă în hău. Jake nu avea de unde să știe dacă trădarea aceea nu se va repeta. Căci mai aveau drum lung și greu de străbătut. Și totuși, deocamdată era mulțumit. Mintea i se liniștise și sufletul chinuit și-l simțea împăcat. Și atât îi era îndeajuns ca să îmbrățișeze și să fie îmbrățișat.

Îi era îndeajuns ca să stea aici, cu ochii închiși, și să-și spună: *Tatăl meu a venit după mine.*

PARTEA A DOUA

PARADISUL ALBASTRU[1]

DEVAR-TOI[2]

[1] În orig. *Blue Heaven*, aluzie la melodia de mare succes lansată în anul 1928 (n. tr.).

[2] Devar-toi (în Limba Nobilă) – închisoare mare, de ex.: Sfărâmătorii din Bubuit de Tunet erau închiși în devar-toi (n. tr.).

I

DEVAR-TETE[1]

1

Din nou împreună, cei patru călători (cinci, cu Ete din Lumea de Mijloc) stăteau la capătâiul Miei, privind la ce mai rămăsese din *replica* lui Susannah, din geamăna ei într-un anume sens. Dacă nu ar fi existat hainele, poate că niciunul dintre ei nu ar fi putut spune cu precizie ce anume fusese acolo. Nici măcar smocul încâlcit de păr de pe capul despicat al Miei nu avea nimic omenesc în el; la fel de bine putea fi un ghemotoc foarte mare de praf adunat prin colţurile unei camere nemăturate.

Roland privi la trăsăturile ce se topeau cu rapiditate, minunându-se de cât de puţin mai rămăsese din femeia aceea a cărei obsesie – fătul, fătul şi numai fătul – fusese pe punctul de a le distruge toate planurile. Iar dacă ei ar fi pierit, cine oare ar mai fi rămas să ţină piept Regelui Purpuriu? John Cullum, Aaron Deepneau şi Moses Carver. Trei bătrâni, dintre care unul avea o boală gravă pe care Eddie o numea *carcer*.

Atâtea ai făcut, reflectă el, privind la chipul de consistenţa nisipului. *Atâtea ai făcut şi atâtea ai mai fi făcut încă, da, chiar aşa, fără nicio limită, fără nicio*

---

[1] Devar-tete (în Limba Nobilă) – carceră sau cameră de tortură (n. tr.).

remuşcare; şi aşa cred eu că se va sfârşi lumea: mai degrabă din cauza iubirii decât a urii. Pentru că iubirea a fost şi va fi mereu cea mai nimicitoare dintre toate armele.

Se aplecă puţin, simţind în nări un parfum ca de flori uscate ori de mirodenii vechi. Apoi suflă. Iar obiectul acela care încă mai aducea vag cu un cap de om se răsfiră în aer, aidoma pufului de păpădie.

– Nu voia să facă niciun rău universului, spuse Susannah cu voce nu tocmai calmă. Nu voia decât ce vrea orice femeie: un copil. Pe care să-l crească şi să-l iubească.

– Aşa este, zise Roland, mare adevăr grăieşti. Şi tocmai din cauza asta sfârşitul ei este atât de nedrept.

– Câteodată mi se pare că am duce-o mult mai bine dacă toţi oamenii bine intenţionaţi s-ar ascunde într-un colţ şi ar muri, interveni Eddie.

– Asta o să se întâmple cu *noi*, Ed, sublinie Jake.

Şi căzură toţi pe gânduri. Eddie se pomeni că face socoteala tuturor celor morţi din cauza intenţiilor lor lăudabile. Nu-i păsa de cei răi, dar mai fuseseră şi alţii, printre care chiar Susan, marea iubire a lui Roland.

Roland se îndepărtă de rămăşiţele prefăcute în pulbere ale trupului Miei şi se apropie de Susannah, care stătea pe unul din paturile din apropiere, cu mâinile strânse între coapse.

– Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat de când ai plecat de lângă noi, după bătălia cu Lupii, îi ceru Roland. Trebuie să...

– Roland, niciodată n-am vrut să vă părăsesc. Mia a vrut să plece. Preluase controlul asupra mea. Dacă n-aş fi avut un loc unde să mă retrag, un Dogan, m-ar fi stăpânit cu totul.

Roland dădu încet din cap: da, înţelegea prin ce trecuse.

– Spune-mi cum ai ajuns în această devar-tete. Jake, vreau să aud şi povestea ta.

– Devar-tete, repetă Eddie.

Cuvântul i se părea întru câtva cunoscut. Oare de la Chevin de Chayven îl auzise? De la Mutantul Leneş căruia Roland îi scurtase suferinţele în Lovell? Parcă da.

– Ce-i aia?

Roland făcu un semn spre sala în care se aflau: la paturile cu căştile metalice şi cablurile din oţel, paturile unde numai zeii puteau spune cât de mulţi copii din Calla fuseseră distruşi pe vecie.

– Înseamnă închisoare mică sau cameră de tortură.

– Mie nu mi se pare chiar mică, remarcă Jake.

Nu-şi dădea seama cam câte paturi se aflau acolo, dar estimă că numărul lor era pe undeva pe la trei sute. Cel puţin trei sute.

– Poate o să dăm peste una mai mare înainte să ne terminăm treaba. Spune-ţi povestea, Susannah. Apoi tu, Jake.

– Unde ne ducem de aici? vru să ştie Eddie.

– Poate că ne va îndruma povestea, îi răspunse Roland.

2

Cu fascinaţie mută ascultară Roland şi Eddie poveştile spuse pe rând de Susannah şi Jake. Roland o întrerupse pe Susannah când le relata întâlnirea ei cu Mathiessen van Wyck, cel care-i dăduse bani şi îi rezervase camera de hotel. Pistolarul îl întrebă pe Eddie despre ţestoasa din căptuşeala genţii.

– N-am *ştiut* că-i o ţestoasă. Am crezut că-i doar o piatră.

– Aş fi bucuros să mai ascult o dată partea asta, zise Roland.

Şi astfel, gândindu-se foarte bine, încercând să-şi amintească şi cele mai mici detalii (căci totul părea a se fi petrecut cu atât de multă vreme în urmă), Eddie povesti cum urcase împreună cu Părintele Callahan până la Peştera Uşii şi deschiseseră lădiţa aceea din lemn întunecos şi greu în care se afla Treisprezece Negru. Speraseră ca Treisprezece Negru să le deschidă uşa şi aşa se şi întâmplase, dar mai întâi...

– Am pus lădiţa în geantă, explică Eddie. În geanta aia pe care scria DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN MANHATTAN, atunci când ne aflam în New York; şi DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN *LUMEA DE MIJLOC*, atunci când ne aflam în Calla Bryn Sturgis. Mai ţineţi minte?

Da. Îşi aminteau cu toţii.

– Şi atunci am simţit ceva în căptuşeală. I-am zis lui Callahan, iar el mi-a spus...

Se opri, încercând să-şi aducă aminte cât mai exact cuvintele preotului.

– „N-avem timp să cercetăm", sau cam aşa ceva. Şi eu am fost de acord. Mi-am spus că avem deja suficiente mistere pe cap şi că o să ne ocupăm de asta altă dată. Dar, Roland, cine crezi tu că a pus chestia aia în căptuşeala genţii?

– Dacă tot discutăm despre asta, atunci ar trebui să ne întrebăm şi cine a dus geanta aia pe terenul viran, spuse Susannah.

– Sau cheia? se băgă în vorbă şi Jake. Tot acolo am găsit eu cheia de la casa de pe Dutch Hill. Despre trandafir e vorba? Trandafirul... nu ştiu cum să zic... trandafirul le-a făcut pe toate?

Roland se gândi puţin, apoi răspunse:

– Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aş spune că sai King a lăsat acolo toate semnele şi sigilurile astea.

– Scriitorul, şopti Eddie.

Cântări ideea, apoi dădu încet din cap. Îşi amintea vag un concept învăţat în liceu, ceva cu un zeu şi o maşină. Avea un nume latinesc[1] foarte simandicos, dar nu şi-l mai aducea aminte. Probabil că fusese ocupat să scrie pe bancă numele lui Mary Lou Kenopensky în vreme ce colegii lui luau conştiincioşi notiţe. Ideea de bază era aceea că, dacă dramaturgul nu mai ştie pe unde să scoată cămaşa, atunci trimite pe scenă un zeu (ce coboară de undeva de sus, într-o căruţă împodobită cu flori) care să salveze personajele aflate în impas. Firesc că metoda aceasta era pe placul spectatorilor mai religioşi, care credeau că Dumnezeu – dar nu varianta aceea creată prin efecte speciale şi care intra pe scenă de pe o platformă ascunsă vederii, ci Cel din Ceruri – chiar îi *salvează* pe cei ce merită. Fără îndoială că tehnica aceasta era considerată demodată în epoca modernă, dar Eddie era de părere că scriitorii de succes (aşa cum se părea că va deveni şi sai King) probabil că încă o mai foloseau, camuflând-o, însă, sub alte procedee literare. Ca nişte portiţe de scăpare. Ca nişte cărţi de joc pe care scrie IEŞI DIN ÎNCHISOARE sau SCAPI DE PIRAŢI sau FURTUNĂ CIUDAT Ă ÎNTRERUPE CURENTUL, EXECUŢIA SE AMÂNĂ. Zeul din maşină (adică scriitorul) se străduieşte

[1] *Deus ex machina* (n. tr.).

să-şi ţină în viaţă personajele, pentru ca povestea lui să nu se termine cu asemenea rânduri deloc mulţumitoare: „Şi astfel ka-tet-ul a fost decimat pe Jericho Hill şi oamenii răi au învins şi Discordia este atotstăpânitoare, ne pare extrem de rău, poate că data viitoare vor avea mai mult noroc (*care* dată viitoare? ha-ha-ha). SFÂRŞIT.

Nişte portiţe de scăpare. O cheie, de pildă. Ca să nu pomenim şi de o ţestoasă din fildeş.

– Dacă el a băgat toate treburile astea în poveste, spuse Eddie, înseamnă că a făcut-o mult după 1977, când l-am cunoscut noi.

– Aşa este, fu de acord Roland.

– Şi nu cred că le-a creat el cu mintea lui, mai zise Eddie. Nu chiar. Cred că el e... nu ştiu cum să explic... e doar un...

– Un trântor care-şi ia ideile de-a gata? zâmbi Susannah.

– Nu! Cum să spui aşa ceva? exclamă şocat Jake. Nici vorbă. Un transmiţător. Ca un crainic de la televizor.

Se gândea la tatăl său şi la postul tatălui său în Reţea, firesc.

– Bingo! spuse Eddie, întinzând un deget spre băiat.

Presupunerea aceasta îl duse la alta: dacă Stephen King nu va apuca să trăiască suficient de mult cât să introducă toate lucrurile astea în povestea lui, atunci nici cheia şi nici ţestoasa nu vor fi acolo când ei vor avea nevoie de ele. Iar Jake ar fi fost mâncat de Gardianul conacului de pe Dutch Hill... desigur, cu condiţia să fi reuşit să ajungă până acolo, ceea ce probabil că nu s-ar fi întâmplat. Şi chiar dacă, prin absurd, ar fi scăpat de monstrul de pe Dutch Hill, atunci ar fi fost mâncat de Preavechi – vampirii de Tip Unu ai Părintelui Callahan – în restaurantul Dixie Pig.

Susannah se gândi să le povestească despre viziunea avută atunci când pornise cu Mia de la Hotelul Plaza-Park spre Dixie Pig. În viziunea aceasta, ea era închisă într-o celulă a închisorii din Oxford, Mississippi. Şi auzea voci venind de la un televizor deschis pe undeva. Chet Huntley, Walter Cronkite, Frank McGee: prezentatori de ştiri care psalmodiau numele morţilor. Cunoştea unele din numele acelea: Preşedintele Kennedy, fraţii Diem. De altele, cum era Christa McAuliffe, nu auzise niciodată. Dar unul din numele acelea fusese cel al lui Stephen King. Da, era foarte sigură. Colegul lui Chet Huntley

(noapte bună, Chet! noapte bună, David!)

spunea că Stephen King murise după ce fusese lovit de un camion marca Dodge în vreme ce-şi făcea obişnuita plimbare în apropierea casei sale. Conform spuselor lui Brinkley, King avea cincizeci şi doi de ani.

Dacă Susannah le-ar fi împărtăşit toate astea, multe lucruri s-ar fi schimbat, ori nu s-ar fi întâmplat deloc. Deschise gura să înceapă – un grăunte care loveşte o pietricică de pe coasta unui deal, care, la rândul ei, loveşte o piatră mai mare, care şi ea loveşte alte pietre şi uite aşa se produce o alunecare de teren – când se auzi scârţâit de uşă deschisă şi pocnetul metalic al unor picioare care se apropiau de ei. Se întoarseră toţi în direcţia de unde veneau zgomotele. Jake cu mâna pe 'Rize, ceilalţi scoţându-şi pistoalele.

– Staţi cuminţi, dragilor, murmură Susannah. E în ordine. Îl cunosc.

Apoi i se adresă lui DNK 45932, **UZ CASNIC**:

– Nu mă aşteptam să te revăd atât de curând. De fapt, nu mă aşteptam să te mai văd vreodată. Care-i treaba, Nigel, amice?

Prin urmare, nu se mai discută nimic, iar acel *deus ex machina*, care ar fi trebuit să-şi facă apariţia şi să salveze un scriitor de la întâlnirea cu un camion Dodge într-o după-amiază de sfârşit de primăvară a anului 1999, rămase la locul lui, deasupra muritorilor care-şi jucau rolurile.

3

Chestia drăguţă apropo de roboţi, în opinia lui Susannah, era că majoritatea nu sunt absolut deloc ranchiunoşi. Nigel îi spuse că nu găsise pe nimeni în stare să-i repare dispozitivul vizual (cu toate că ar fi trebuit să poată să se dreagă singur, adăugă el, dacă ar fi avut acces la componentele şi discurile corespunzătoare, precum şi la programele de depanare), aşa că se întorsese aici, bazându-se pe vederea în infraroşu, ca să adune resturile incubatorului spart (şi complet inutil). Îi mulţumi pentru grija manifestată şi se prezentă prietenilor ei.

– Bucuros de cunoştinţă, Nige, spuse Eddie. Da' eu zic că dacă vrei să te apuci de reparaţii, noi n-o să te mai deranjăm.

Tonul tânărului era amabil şi îşi vârâse pistolul înapoi în toc, dar nu-şi lua mâna de pe patul acestuia. Adevărul era că i se părea cam aiurea

asemănarea dintre Nigel şi un anume robot mesager din Calla Bryn Sturgis. Acela făcuse parte din minoritatea roboţilor *ranchiunoşi.*

– Ba nu, rămâi, interveni Roland. S-ar putea să avem nevoie de tine. Deocamdată, însă, nu-ţi cer decât să taci. Închide-te, dacă nu-ţi este cu supărare.

– Desigur, sai, răspunse Nigel cu accentul lui sclifosit de majordom britanic. Mă veţi putea reactiva folosind cuvintele: *Nigel, am nevoie de tine.*

– Foarte bine, zise Roland.

Nigel îşi încrucişă la piept braţele subţiri (dar cu siguranţă extrem de puternice) din oţel inoxidabil şi tăcu.

– S-a întors ca să adune cioburile, se minună Eddie. Ce-ar fi dacă Corporaţia Tet ar scoate roboţii ăştia la vânzare? Orice gospodină din America şi-ar cumpăra câte doi: unul pentru casă şi unul pentru grădină.

– Cu cât vom avea mai puţin de-a face cu chestiile astea tehnice, cu atât ne va fi mai bine, îl contrazise supărată Susannah, care, cu tot puiul de somn pe care-l trăsese lângă uşa dintre Fedic şi New York, părea istovită de moarte. Uite ce s-a ales de lumea asta din cauza lor.

Roland îi făcu un semn din cap lui Jake, care începu să istorisească aventurile prin care trecuse alături de Părintele Callahan în New Yorkul anului 1999, începând cu taxiul care aproape că-l lovise pe Ete şi terminând cu lupta lor cu vampirii şi căutătorii din salonul principal al restaurantului Dixie Pig. Nu omise partea în care scăpaseră de Treisprezece Negru, încuindu-l într-un dulap metalic din zona de depozitare de sub World Trade Center, unde avea să fie în siguranţă până la începutul lunii iunie, 2002. Le povesti şi cum găsiseră ţestoasa lăsată anume pentru ei de Susannah în rigola din faţa restaurantului.

– Curajosul meu mic, şopti Susannah, zburlindu-i părul.

Apoi se aplecă să-l mângâie şi pe Ete, care, cu ochii pe jumătate închişi şi un zâmbet satisfăcut pe boticul ca de vulpiţă, întinse cât putu de mult gâtul pentru a se bucura la maxim de atingerea ei.

– Atât de incredibil de curajos. Mulţam-sai, Jake.

– Ţam Eik! fu de acord şi Ete.

– Dacă n-am fi avut ţestoasa, ne-ar fi dat gata pe amândoi, spuse Jake pe un ton parcă nepăsător, dar albindu-se la faţă. Însă aşa... Părintele... el a...

Îşi şterse iute o lacrimă cu podul palmei şi se uită la Roland.

– Tu te-ai folosit de vocea lui ca să mă îndemni să merg mai departe. Te-am auzit.

– Așa este. Am fost nevoit s-o fac, recunoscu pistolarul. Așa și-ar fi dorit și Părintele.

Jake continuă:

– Dar nu vampirii l-au omorât. S-a împușcat cu Rugerul meu înainte ca ei să apuce să-i bea sângele și să-l transforme într-unul de-al *lor*. Oricum, nu cred că ei ar fi vrut asta. Nu voiau decât să-l sfâșie și să-l mănânce de viu. Erau *înnebuniți* de furie.

Roland dădea din cap, fără să-l întrerupă.

– Ultimul gând pe care ți l-a transmis... parcă l-a și zis cu voce tare, dar nu sunt sigur... a fost...

Jake încercă să-și aducă aminte cuvânt cu cuvânt. Acum plângea în hohote, fără să se mai ascundă.

– A zis: „Îți doresc să-ți găsești Turnul, Roland, și să te urci până în vârful lui." Și după aia...

Jake pufăi scurt, cu buzele strânse.

– Gata. Ca flacăra de lumânare. A pornit spre celelalte lumi.

Tăcu. Câteva secunde nu mai spuse nimeni nimic, iar tăcerea aceasta avea aerul unui intermezzo intenționat.

Eddie vorbi primul:

– Așa vezi, suntem iar împreună. Ce mama dracului facem în continuare?

4

Roland se așeză la loc, strâmbându-se iritat. Apoi îi aruncă lui Eddie Dean o privire mai clară decât o mie de cuvinte: *De ce-mi pui răbdarea la încercare?*

– Asta-i năravul meu, ce să-i faci? spuse Eddie. Și nu te mai uita așa la mine.

– Despre *ce* năravuri vorbești?

Eddie se gândea tot mai rar la ultimul an petrecut alături de Henry, un an plin de suferințe și de droguri. Dar iată că acum era una din acele ocazii rare. Însă nu voia să recunoască, nu pentru că i-ar fi fost rușine – Eddie era convins

că trecuse de faza aceasta –, ci pentru că simțise enervarea pistolarului față de faptul că el explica totul prin prisma fratelui său. Și poate așa și trebuia să fie. Henry fusese forța modelatoare, forța definitorie din viața lui Eddie, foarte bine, știm asta. Tot așa cum Cort fusese forța modelatoare, definitorie din viața lui Roland... numai că pistolarul nu vorbea chiar *tot* timpul despre bătrânul lui profesor.

– Despre ăla care mă face să pun întrebări când deja știu răspunsul, zise Eddie.

– Și care este răspunsul în cazul acesta?

– Că nu pornim spre Turn, ci ne întoarcem mai întâi în Bubuit de Tunet. Și om vedea acolo: ori îi ucidem pe Sfărâmători, ori îi eliberăm. Vom face astfel ce va trebui ca să nu se mai atingă nimeni de Grinzi. O să-l omorâm pe Walter, sau Flagg, sau cum și-o spune acum. Pentru că el este mareșalul. Corect?

– El a fost, răspunse Roland, însă acum a intrat un nou actor în scenă.

Se uită la robot și îl activă:

– Nigel, am nevoie de tine.

Robotul ridică fruntea și își desfăcu brațele.

– Cu ce-ți pot fi de folos?

– Adu-mi ceva de scris. Există așa ceva pe-aici?

– Sunt creioane, pixuri și cretă în oficiul Administratorului, la capătul Sălii de Extracții, sai. Mai bine zis, *erau* atunci când am trecut ultima dată pe acolo.

– Sala de Extracții, repetă Roland dus pe gânduri și privind lung la șirurile de paturi înghesuite unele în altele. Așa îi zici tu?

– Da, sai.

Apoi, pe un ton aproape timid, Nigel mai spuse:

– Eliziunile și folosirea consoanelor fricative sugerează că ești furios. Așa este?

– Au răpit și au adus aici sute, mii de copii. Copii sănătoși. I-au smuls de lângă părinții și frații lor și le-au aspirat mințile. De ce aș fi furios?

– Nici eu nu-mi pot da seama, sai, răspunse Nigel, fără doar și poate regretând hotărârea de a se întoarce aici. Dar te asigur că eu nu am luat parte la procesul de extracție. Eu sunt însărcinat cu treburile casnice, inclusiv mentenanța.

– Adu-mi un creion și o bucată de cretă.

– N-ai să mă distrugi, sai, nu-i așa că n-ai să mă distrugi? Doctorul Scowther s-a ocupat de extracții în ultimii doisprezece, paisprezece ani. Și doctorul Scowther e mort acum. Doamna-sai l-a împușcat cu propria lui armă.

În tonul lui Nigel se putea desluși o undă de reproș.

Roland repetă:

– Adu-mi un creion și o bucată de cretă. Haide, jin-jin[1]!

Nigel porni să facă ce i se poruncise.

– Când ai spus „nou actor" te-ai referit la copil, zise Susannah.

– Evident. Acest bah-bo[2] are doi tați.

Susannah încuviință dând din cap. Se gândea la povestea pe care i-o spusese Mia atunci când trecuseră prin portal în Fedic, orașul părăsit. Toată lumea fugise de acolo, mai puțin cei de teapa lui Sayre, Scowther și a Lupilor prădători. Două femei, una albă și una neagră, una gravidă și una nu, stătuseră pe două scaune șubrede în fața Barului Gin-Puppie. Și Mia îi povestise o mulțime de lucruri soției lui Eddie Dean – poate mai multe decât își imagina că știe.

Acolo m-au transformat, acolo m-au făcut muritoare, îi spusese Mia, referindu-se probabil la Scowther și la alți câțiva doctori. Și magicieni? Tipi ca oamenii manii, însă trecuți de partea răului? Poate. Cine știe? Aici, în Sala de Extracții devenise ea muritoare. Apoi, cu sperma lui Roland deja în ea, i se mai întâmplă ceva. Mia nu-și amintea partea aceasta, ci doar o beznă roșie. Iar Susannah se întrebă acum dacă nu cumva o vizitase atunci Regele Purpuriu în persoană și își urcase trupul uriaș, ca de păianjen, peste al ei; ori dacă doar sperma lui abjectă fusese adusă acolo și introdusă în ea pentru a se amesteca cu cea a lui Roland. Oricum s-ar fi întâmplat, realitatea era că acel copil devenise un hibrid scârbos pe care Susannah îl văzuse cu propriii ei ochi: nu jumătate om-jumătate lup, ci jumătate om-jumătate *păianjen* hidos. Care acum era pe undeva pe afară. Ori, poate era chiar aici, urmărindu-i și ascultându-le discuția și observându-l pe Nigel care se întorcea acum aducând diferite instrumente de scris.

Da, își spuse ea. *Ne urmărește. Și ne detestă... dar nu în egală măsură. Cel mai mult acest dan-tete îl urăște pe Roland. Pe primul lui tată.*

Se înfioră.

---

[1] „Fuguța" (n. tr.).

[2] „Bebeluș" (n. tr.).

– Mordred vrea să te ucidă, Roland, spuse ea. E menirea lui. Pentru asta a venit el pe lume. Ca să termine o dată pentru totdeauna cu tine şi cu misiunea ta şi cu Turnul.

– Da, zise Roland, şi ca să conducă în locul tatălui său. Pentru că Regele Purpuriu e foarte bătrân, iar eu am ajuns să cred că este şi ţinut prizonier pe undeva. Şi dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că nu el este adevăratul nostru duşman.

– Ne vom duce la castelul lui de dincolo de Discordia? vru să ştie Jake, vorbind pentru prima dată după ce povestise despre sfârşitul Părintelui Callahan, cu o jumătate de oră înainte. Ne ducem, da?

– Cred că ne vom duce, da, răspunse Roland. *Le Casse Roi Russe,* cum îi zic legendele străvechi. Ne vom duce acolo ka-tet şi-i vom ucide pe toţi cei dinăuntru.

– Aşa să fie, murmură Eddie. Dumnezeu să ne ajute.

– Da, spuse Roland. Dar mai întâi de toate trebuie să ne ocupăm de Sfărâmători. Grindotremurul pe care l-am simţit în Calla Bryn Sturgis chiar înainte de plecare pare a sugera că misiunea lor este pe cale să se încheie. Şi chiar dacă nu...

– Tot trebuie să ne ocupăm de ei, interveni Eddie.

Roland dădu din cap. Părea mai obosit ca oricând.

– Aşa este. Îi vom ucide sau le vom da drumul. Vom face tot ce trebuie ca să lase în pace cele două Grinzi rămase. Şi mai trebuie să-l omorâm şi pe dan-tete. Copilul Regelui Purpuriu... şi al meu.

5

Nigel le-a fost de un real folos (deşi, după cum se va dovedi, nu doar lui Roland şi ka-tet-ului său). La început le-a adus două creioane, două stilouri (unul dintre acestea fiind foarte vechi şi masiv, părând mai la locul lui în mâna vreunui notar din romanele lui Dickens) şi trei bucăţi de cretă, una dintre acestea înfiptă într-un suport din argint foarte asemănător cu etuiul de la rujul unei doamne. Pe aceasta o alese Roland şi-i întinse lui Jake o altă bucată de cretă.

– Eu nu știu să scriu cuvintele voastre, zise el, dar numerele noastre sunt cam la fel. Jake, scrie pe partea aia ce spun eu. Vezi să scrii frumos.

Jake făcu ce i se ceruse. Iar rezultatul fu o hartă destul de rudimentară, însă pe înțelesul tuturor, însoțită de o legendă.

– Fedic, spuse Roland, arătând cifra 1 și desenând o linie scurtă până la 2. Iar aici se află Castelul Discordia, cu ușile dedesubt. Din câte știm la momentul acesta, sunt foarte multe, foarte, foarte multe. Există un pasaj care ne va duce de aici până acolo, sub castel. Acum, Susannah, spune-ne încă o dată pe unde merg Lupii și ce fac ei.

Îi întinse bucata de cretă în suport.

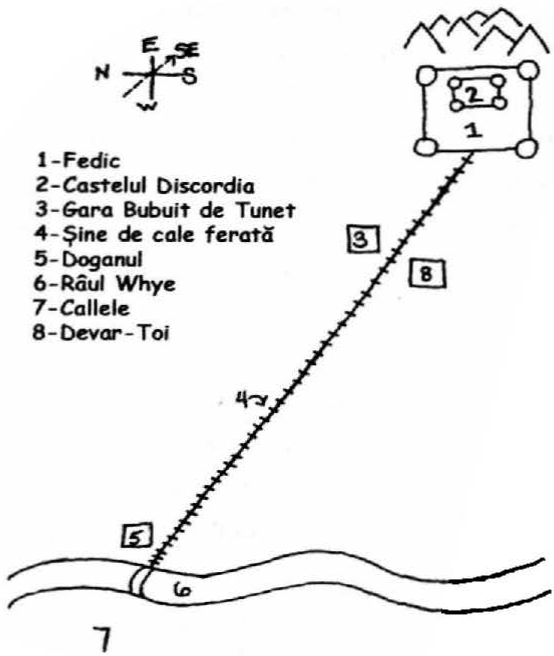

Susannah luă creta, minunându-se de faptul că se ascuțea tot mai mult pe măsură ce era folosită. Bună șmecherie.

– Ies călare pe o ușă cu sens unic care îi aduce aici, explică ea, trăgând o linie de la 2 la 3, punct pe care Jake îl botezase „Gara Bubuit de Tunet". Ar trebui să recunoaștem ușa asta când o vedem, pentru că e o ușă *mare*, presupunând că nu ies toți în șir indian.

– Dar poate așa ies, spuse Eddie. Nu cred că greșesc prea mult când spun că Lupii se folosesc doar de ce le-au lăsat Preavechii.

– Nu greşeşti deloc, zise Roland. Continuă, Susannah.

Nu mai putea să stea ghemuit pe vine, în poziţia lui obişnuită, aşa că se aşează pe marginea unui pat şi îşi întinse piciorul drept. Eddie înţelese că pe pistolar îl durea şoldul şi se întrebă dacă mai avea ceva din uleiul de pisică al Rosalitei în traista de curând recuperată. Probabil că nu.

Susannah zise:

– Lupii ies din Bubuit de Tunet şi merg călare de-a lungul şinelor de cale ferată până ies din umbră... sau din beznă... sau din ce e chestia aia. Tu ştii ce e, Roland?

– Nu, dar o să avem curând ocazia să o vedem cu ochii noştri, spuse pistolarul, făcând cunoscutul lui gest nerăbdător cu mâna.

– După aia, trec râul spre Calle, de unde răpesc copiii. Când se întorc la Gara Bubuit de Tunet probabil că îşi încarcă şi caii în vagoanele-platformă, alături de copii. Căci doar aşa pot reveni în Fedic. Uşa nu le mai este de folos la întoarcere.

– Da, aşa cred şi eu că se petrec lucrurile, fu de acord Roland. Şi trec pe lângă devar-toi, închisoarea care are cifra 8.

Susannah continuă:

– Scowther şi gaşca lui de doctori nazişti au folosit căştile alea de la paturi ca să extragă ceva din copii. Chestie pe care o vâră apoi în Sfărâmători. Le-o administrează pe gură, ori le-o injectează, aşa cred. Şi după aia copiii sunt scoşi din Bubuit de Tunet pe uşă şi sunt duşi la tren. Şi sunt expediaţi înapoi, în Calla Bryn Sturgis şi în celelalte Calle şi în locul acela căruia tu îi zici devar-toi...

– Stăpâânе, cina este servită, bolborosi mohorât Eddie.

Nigel se bagă în vorbă, întrebându-i pe un ton ce părea a anunţa venirea primăverii:

– Să vă aduc o gustărică, domnii mei?

Jake îşi consultă stomacul pe tema aceasta şi află că îi cam chiorăia. Era oribil să-i fie foame atât de curând după moartea Părintelui şi după tot ce văzuse în Dixie Pig, dar aceasta era trista realitate şi nu avea ce-i face.

– Da' ce, există mâncare pe aici, Nigel? Pe bune?

– Firește, tinere domn, răspunse robotul. Însă, din păcate, nu avem decât conserve. Cu toate acestea, sunt douăzeci şi patru de feluri în meniu, printre care iahnie de fasole boabe, un soi de peşte care se numeşte ton, câteva sortimente de supe...

– Eu vreau peşte-tun, spuse Roland, dar adu mai multe feluri ca să ne alegem.

– Desigur, sai.

– Nu cred că ai din ce să-mi faci un sandvici Elvis Special, murmură Jake cu poftă în glas. Ţi-ar trebui unt de arahide, o banană, şuncă...

– Maica mea, copile! exclamă Eddie. Probabil că n-ai cum să-ţi dai seama în lumina asta, dar crede-mă că m-am făcut verde la faţă şi-mi vie să borăsc numai când te aud.

– Din nefericire, nu avem nici şuncă şi nici banane, spuse Nigel (pronunţând *ba-NAAA-ne*), însă există unt de arahide şi trei feluri de jeleu. De asemenea, avem şi unt de mere.

– Unt de mere... bun! oftă Jake.

– Spune mai departe, Susannah, o îndemnă Roland când Nigel plecă să aducă mâncarea. Deşi mi se pare că nu e cazul să te grăbesc, căci va trebui să ne odihnim puţin după ce vom mânca.

Tonul lui spunea că îi displace teribil de mult ideea.

– Nu mai sunt multe de spus, zise femeia. E cam încâlcit totul – şi aşa şi *arată*, mai ales pentru că harta noastră nu-i făcută la scară. Ideea este că Lupii fac drumul acesta în buclă, adică pe uşă la dus şi cu trenul la întoarcere, la fiecare douăzeci şi patru de ani, sau mai puţin; pleacă din Fedic spre Calla Bryn Sturgis, iau copiii şi se întorc cu ei în Fedic ca să facă extracţia. După aia aduc copiii înapoi în Calle şi duc hrana aceea pentru creier la Sfărâmătorii ţinuţi în închisoarea aia.

– Devar-toi, spuse Jake.

Susannah dădu din cap.

– Da, devar-toi i se spune. Întrebarea e ce putem face noi ca să întrerupem acest ciclu.

– Ieşim pe uşă şi ne ducem la Gara Bubuit de Tunet, zise Roland, iar din gară pornim spre locul unde sunt ţinuţi Sfărâmătorii. Şi odată ajunşi acolo...

Se întrerupse şi se uită la fiecare membru al ka-tet-ului său. Apoi ridică un deget, mimând apăsarea unui trăgaci.

– Probabil că sunt paznici acolo, spuse Eddie. Poate chiar foarte mulţi. Ce ne facem dacă sunt mai mulţi decât noi?

– N-ar fi prima oară, îi răspunse sec Roland.

II

CEL CARE STĂ LA PÂNDĂ

1

Nigel se întoarse aducând o tavă de mărimea unei roți de căruță. Pe ea se aflau stive de sandviciuri, două termosuri pline cu supă (unul cu supă de vită, celălalt cu supă de pui) și cutii cu sucuri: Coca-Cola, Sprite, deja cunoscutul Nozz-A-La și încă unul purtând straniul nume de „Umoare Verde. Eddie luă o gură din acesta din urmă și declară că în viața lui nu mai gustase ceva într-atâta de scârbos.

Toți observaseră deja că Nigel nu mai manifesta amabilitatea afectată cu care își tratase stăpânii numai Dumnezeu putea spune cât de multe decenii sau secole. Capul romboidal începuse să-i zvâcnească puternic într-o parte și în cealaltă. Când i se înclina spre stânga, robotul murmura *„Un, deux, trois!"*. Iar atunci când capul i se bălăbănea spre dreapta, se auzea *„Ein, zwei, drei!"*. Plus că din zona unde la un om ar fi fost diafragma, începuse să se audă un păcănit surd, neîntrerupt.

- Ce-i cu tine, dulceață, ce te doare? îl întrebă Susannah pe robotul de uz casnic atunci când acesta puse tava pe podea, în mijlocul lor.

- Autodiagnosticarea efectuată pe baza unor serii de teste indică totala prăbușire a sistemului în intervalul cuprins între două până la șase ore de

acum înainte, răspunse Nigel ursuz, dar, altminteri, destul de calm. Anumite erori preexistente de logică, în carantină până la momentul actual, au început să se scurgă în SGG.

Capul i se smuci spre dreapta.

– *Ein, zwei, drei!* Mai știi când te bucurai? Iată, Greg e mare crai!

– Ce-i aia SGG? îl întrebă Jake.

– Și cine-i Greg ăla? vru să știe Eddie.

– SGG înseamnă Sisteme Generale de Gândire, răspunse Nigel. Sunt două: raționalul și iraționalul. Conștientul și subconștientul, cum probabil le cunoașteți voi, iar Greg este Greg Stillson, un personaj din romanul pe care îl citesc în momentul de față. Bun roman, trebuie să recunosc. Se numește *Zona moartă* și este scris de Stephen King. Nu știu însă să vă spun pentru care motiv anume am pomenit de el în acest context.

2

Nigel le explică apoi că erorile de logică se întâlneau adesea în cazul celor pe care el îi numea „Roboții Asimov". Cu cât era mai inteligent robotul respectiv, cu atât avea mai multe asemenea erori... și cu atât mai curând începeau ele să-și facă simțită prezența. Bătrânii (Nigel le zicea „Făuritorii") încercaseră să contrabalanseze acest neajuns printr-un sistem strict de carantină, tratând perturbările de impuls ca pe niște virusuri de vărsat de vânt sau de holeră. (Jake își spuse că aceasta era o metodă senzațională prin care să faci față nebuniei, deși nu credea că psihiatrii i-ar da dreptate; în fond, de ce i-ar da? N-ar mai avea nimeni nevoie de ei.) Nigel era de părere că trauma suferită atunci când își pierduse ochii îi afectase cumva sistemele mentale, iar acum năvăliseră în circuitele lui tot felul de chestii nasoale, erodându-i capacitățile de judecată deductivă și inductivă și distrugându-i sistemele logice și de pe partea stângă și de pe cea dreaptă. Nu uită să-i spună lui Susannah că nu îi purta câtuși de puțin pică pentru situația lui. Susannah ridică pumnul la frunte și îi aduse mulțumire multă-multă. Dacă e să spunem tot adevărul, Susannah nu prea credea în spusele bunului DNK 45932, dar habar nu avea

pentru care motiv. Poate unde îi amintea mult prea bine de robotul acela din Calla Bryn Sturgis (nu prea diferit de Nigel) care se dovedise a fi un nemernic dușmănos și rău. Și mai era ceva.

Mă uit cu ochiul cu care țintesc, își zise Susannah.

– Întinde-ți mâinile, Nigel, îi ceru ea.

Robotul se supuse și cei patru observară firișoarele sârmoase de păr dintre balamalele degetelor din oțel. Și o picătură de sânge pe... oare „încheietura degetului" să-i spunem?

– Ce-s astea? întrebă Susannah atingând firele de păr.

– Mii de scuze, doamnă, eu nu...

Nu vedea. Nu, sigur că nu. Nigel comutase pe vederea în infraroșu, dar își pierduse văzul efectiv prin bunăvoința lui Susannah Dean, fiică a lui Dan, pistolar în Ka-Tet-ul lui Nouăsprezece.

– Sunt fire de păr. Și mai observ și o picătură de sânge.

– O, da, înțelese Nigel. Avem șobolani în bucătărie, doamna mea. Sunt programat să îi lichidez atunci când îi descopăr. Și îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar din zi în zi sunt tot mai mulți. Ce să-i faci? Lumea merge mai departe.

Își smuci puternic capul spre stânga:

– *Un, deux, troi! Minnie Mouse est la mouse pour moi!*

– Ce vorbești, domnule? Ia spune-mi, Nigel, prietene: i-ai omorât pe Minnie și pe Mickey înainte, ori după ce-ai făcut sandviciurile? îl întrebă Eddie.

– După, sai, aveți toată încrederea.

– Mă rog, oricum nu prea mi-e foame, zise tânărul. Am halit un sandvici în Maine și de-atunci mă ține într-o parte de nu mai pot.

– Ar trebui să zici și tu *un, deux, trois*, îi spuse Susannah fără să-și dea seama de unde îi venise gândul acela.

– Pardon? Că adică ce?

Eddie o ținea pe după umeri. De când se reîntâlniseră, profita de orice ocazie ca să o atingă, să o mângâie, ca și cum ar fi cerșit asigurări că nu era doar o iluzie.

– Nimic.

Mai încolo, când Nigel va ieși din sală, ori se va strica de tot, îi va explica ce intuiție avusese în momentul acesta. Era de părere că roboții de tipul lui Nigel și Andy, identici cu cei din povestirile lui Isaac Asimov pe care le citise

în adolescență, nu erau programați să mintă. Poate că Andy fusese modificat sau se modificase singur – oricum, Andy nu mai reprezenta o problemă. Dar Nigel era. Haide, poți să zici „problemă multă-multă"? Simțea că, spre deosebire de Andy, Nigel era esențialmente bun, dar ceva se întâmplase, pentru că ori mințise, ori modificase adevărul despre șobolanii din cămară. Poate și despre altele. *Ein, zwei, drei* și *un, deux, trois* reprezentau modalitatea prin care își descărca nervii. Deocamdată, cel puțin.

Despre Mordred e vorba, își spuse ea, uitându-se în jur. Luase un sandvici de pe tavă pentru că trebuia să mănânce ceva și, în plus, era hămesită, la fel ca Jake, dar știa că nu se va bucura de îmbucăturile pe care și le vâra înnegurată pe gât. *I s-a arătat lui Nigel, iar acum ne pândește de pe undeva. Sunt convinsă de asta... îl simt.*

Și, pe când mușcă din sandviciul-surpriză, scos din ambalajul vidat:

O mamă știe întotdeauna.

3

Niciunul dintre ei nu-și dorea să se culce în Sala de Extracții (chiar dacă puteau alege din peste trei sute de paturi proaspăt înfățate), dar nu-i îmbia nici orașul părăsit de afară. Așa că Nigel îi conduse în locuința lui, oprindu-se din când în când ca să-și scuture cu putere capul și numărând fie în germană, fie în franceză. Mai mult încă: începuse și să facă adunări într-o altă limbă pe care nimeni nu reuși s-o recunoască.

Traversară o bucătărie, utilată cu plite din oțel inoxidabil, lucind de curățenie și zumzăind încetișor, total diferită de cuhnia pe care o vizitase Susannah atunci când intrase prin portal în Castelul Discordia. Identificară locul unde le pregătise Nigel masa, dar nu observară niciun șobolan printre resturile nestrânse. Preferară, însă, să nu comenteze.

Din când în când, Susannah avea senzația certă că îi urmărește cineva.

Dincolo de cămară se afla un apartament micuț și îngrijit cu trei camere. Probabil că acolo obișnuia să stea Nigel atunci când nu era solicitat cu diverse treburi casnice. Evident că nu exista niciun dormitor acolo, dar după living

și oficiul majordomului (ticsit cu aparatură de monitorizare) se afla o cameră de lucru cu rafturi cu cărți pe toți pereții, un birou din lemn de stejar și un fotoliu așezat sub o lampă cu halogen. Computerul de pe birou fusese, bineînțeles, fabricat de North Central Positronics. De ce ne-am mira? Nigel le aduse pături și perne, asigurându-i că sunt curate și proaspăt schimbate.

– Oi dormi tu de-a-n picioarelea, da' cred că tre' să stai jos ca să citești, așa cum fac oamenii, observă Eddie.

– O, siguramente, una-două-trente, răspunse Nigel. Îmi plac cărțile bune. Așa am fost programat.

– Dormim șase ceasuri și apoi pornim mai departe, zise Roland.

Jake se apropiase de rafturi și se uita la cărți. Ete nu se dezlipea de el, făcând pași mititei după băiatul care citea ce era scris pe cotoare și scoțând câte o carte ici și colo.

– Se pare că are toată opera lui Dickens, spuse el. Și Steinbeck... Thomas Wolfe... o mulțime de Zane Grey... niște cărți ale unuia pe care-l cheamă Max Brand... și ale altuia, Elmore Leonard[1]...și mereu popularul Steve King.

Se opriră toți ca să se uite la cele două rafturi pline cu cărțile lui King. Erau acolo peste treizeci de volume, dintre care cel puțin patru extrem de groase, iar două de dimensiunile unor opritoare de ușă. Se vede treaba că Stephen King fusese harnic ca o albinuță. Cea mai nouă carte se numea *Inimi în Atlantida*[2] și fusese publicată în anul acela cu care toți erau familiarizați: 1999. Din câte își puteau da deocamdată seama, singurele volume care lipseau erau cele despre *ei*. Presupunând, bineînțeles, că fuseseră scrise. Jake se uită pe paginile cu drepturile de autor și descoperi lipsuri evidente. Ceea ce putea să nu însemne nimic, pentru că individul scrisese foarte mult.

Susannah îl luă la întrebări pe Nigel, care-i răspunse că nu văzuse niciodată vreo carte a lui sai Stephen King despre Roland de Gilead ori despre Turnul Întunecat. Imediat după aceasta își smuci capul spre stânga și începu să numere în franceză. De data aceasta până la zece.

---

[1] Zane Grey (1872–1939), scriitor american, autor al unor romane de aventuri populare în epocă; Max Brand (1892–1944), scriitor american de westernuri; Elmore Leonard (1925–2013) romancier și scenarist american, autor al mai multor romane western și polițiste (n. tr.).

[2] *Hearts in Atlantis* (n. tr.).

– Şi totuşi, zise Eddie, după ce Nigel se retrăsese în pocnete şi trosnete metalice, pun rămăşag că am putea găsi o mulţime de informaţii utile aici. Ce zici, Roland, să împachetăm cărţile lui Stephen King şi să le luăm cu noi?

– S-ar putea să ai dreptate, răspunse pistolarul, dar nu luăm nicio carte. Mai mult ne-ar zăpăci.

– De ce crezi asta?

Roland clătină din cap. Nu ştia de ce, dar ştia că acesta era adevărul.

4

Centrul nervos al Staţiunii Experimentale Arc 16 se afla la patru niveluri sub Sala de Extracţii, bucătărie şi biroul lui Nigel. În Zona de Comandă se intra printr-un vestibul în formă de capsulă, vestibul ce nu putea fi deschis decât din afară, folosind succesiv trei glisiere de identificare. Muzica ambientală a acestui nivel părea a fi un potpuriu alcătuit din cântecele grupului Beatles şi interpretat de Cvartetul Comatos de Coarde.

În Zona de Comandă erau peste douăsprezece săli, însă cea care ne interesează este una plină cu monitoare şi dispozitive de siguranţă. Unul dintre acestea avea misiunea ca, în eventualitatea unei preluări ostile, să acţioneze o mini-armată de roboţi ucigaşi, echipaţi cu sfârleze incendiare şi pistoale cu laser şi cu grenade cu gaz otrăvitor (din acela folosit de Monoul Blaine ca să ucidă oamenii din Lud). Şi din punctul de vedere al lui Mordred Deschain, preluarea ostilă tocmai ce avusese loc. Dar în van încercase el să acţioneze roboţii asasini şi gazul paralizant. Iar acum Mordred se putea lăuda cu nasul spart şi plin de sânge, o vânătaie mare pe frunte şi o ditamai umflătura pe buza de jos pentru că alunecase din scaun şi se rostogolise pe jos cu zbierete ascuţite, ca de copil, care nu reflectau defel adevărata profunzime a furiei lui.

Să-i poată vedea pe cel puţin cinci ecrane diferite şi să nu fie în stare să-i omoare sau să-i rănească măcar? Păi, cum să nu se înfurie? Simţise cum bezna aceea vie se furişa peste el, bezna aceea care anunţa metamorfoza. Şi se căznise să rămână calm, pentru ca transformarea să nu se producă. Constatase că metamorfoza de la forma omenească la cea de păianjen (şi invers) îi consuma

cantități uluitor de mari de energie. Poate că peste puțin timp asta nu va mai conta, însă deocamdată va trebui să aibă mare grijă, ca să nu ajungă să piară de foame ca o albină într-o pădure făcută scrum și pulbere.

Ce îți voi arăta acum va fi mult mai bizar decât orice ai văzut înainte și trebuie să te previn în prealabil că primul tău impuls va fi să nu-ți poți stăpâni hohotele neîncrezătoare de râs. Nicio problemă. Râzi, dacă simți nevoia. Doar ai grijă să nu privești cumva în altă parte, pentru că această creatură îți poate face mult, foarte mult rău. Chiar și în imaginația ta. Ține minte că are doi tați, ambii asasini.

5

Acum când vorbim, la doar câteva ore după naștere, fătul Miei cântărea deja nouă kilograme și avea aspectul unui prunc sănătos și zdravăn de șase luni. Mordred nu purta decât un singur veșmânt, un scutec pe care Nigel i-l improvizase dintr-un prosop atunci când îi servise prima masă preparată din vietățile ce-și găsiseră sălaș în Dogan. Copilul avea mare *nevoie* de scutecul acela, deoarece nu învățase încă să se țină. Știa că va căpăta curând controlul asupra acestor funcții ale organismului său – poate chiar înainte de sfârșitul zilei, dacă va continua să crească în același ritm –, dar tot i se părea prea târziu. Însă pentru moment era întemnițat în trupul ăsta cretin de bebeluș.

Oribil! Oribil să fie captiv în această manieră! Să cadă de pe scaun și să nu fie în stare de nimic altceva decât să orăcăie și să dea neputincios din mâinile și picioarele însângerate și învinețite! Absolut oribil! DNK 45932 ar fi venit să-l ridice de pe jos, căci nu se putea împotrivi poruncilor date de fiul Regelui, așa cum o piatră aruncată pe geam nu se poate împotrivi forței gravitaționale, dar Mordred nu îndrăznea să-l cheme. Javra aia tuciurie deja bănuia că ceva nu era tocmai în regulă cu Nigel. Javra aia tuciurie era al dracului de perspicace, iar el, Mordred, era îngrozitor de vulnerabil. Sigur, era în stare să controleze toate mașinăriile existente în Stațiunea Experimentală Arc 16, acesta fiind unul din numeroasele sale talente. Dar, acum, pe când zăcea pe podeaua încăperii pe a cărei ușă scria CENTRUL DE COMANDĂ („Mintea" se numise

sala aceasta pe vremuri, odată ca niciodată, înainte ca lumea să meargă mai departe), Mordred ajunse să priceapă cât de puține mașinării mai erau de controlat. Și atunci, de ce să ne mirăm că tatăl lui voia să distrugă Turnul și să o ia de la capăt? Lumea aceasta se defectase iremediabil.

Ar trebui să se transforme în păianjen ca să se poată urca înapoi pe scaun, unde își va lua din nou înfățișarea de om... dar până atunci, stomacul lui va începe să protesteze zgomotos, iar gura i se va usca de foame. Intuia că nu doar metamorfoza în sine îl sleia de puteri; ci și faptul că, atunci când era păianjen, funcțiile sale metabolice erau foarte mult accelerate. I se modificau și gândurile, iar asta îl încânta, pentru că gândurile de om erau controlate de emoții extrem de neplăcute (asupra cărora el nu avea nicio putere, deși poate va avea cu timpul). Atunci când era păianjen, gândurile nu erau tocmai gânduri, sau nu erau gânduri în sensul pe care îl dau oamenii. Ci doar niște imagini întunecate, acompaniate de răgete stridente, ce păreau a se ridica dintr-un adânc jilav. Se refereau la

(MÂNCARE)

și la

(NEBUNIE)

și la

(VIOL)

și la

(CRIMĂ)

Numeroasele metode (deosebit de încântătoare fără excepție) prin care putea realiza lucrurile astea se învârteau prin conștiința rudimentară a dan-tet-ului, aidoma unor automobile cu faruri imense care aleargă nepăsătoare prin cea mai câinoasă vreme din câte a pomenit vreodată lumea. Acest mod de „gândire" și, implicit, eliberarea de acea jumătate de om a lui erau extrem de atrăgătoare. Dar știa că, dacă s-ar lăsa în voia lor acum, când era lipsit de apărare, ar fi însemnat să se arunce singur înaintea morții.

Și aproape că o făcuse. Își ridică brațul drept – trandafiriu și neted și gol – ca să-și poată vedea mai bine șoldul. Acolo îl împușcase javra aia tuciurie. Și, cu toate că Mordred crescuse mult de atunci, atât în lungime, cât și în greutate, rana era tot deschisă și din ea se prelingea sânge și se mai prelingea și o zeamă vâscoasă, galben-murdar la culoare și teribil de rău mirositoare. Credea că

nu i se va vindeca niciodată rana aceasta din trupul lui de om. Așa cum nu-i va mai crește la loc piciorul de păianjen al celuilalt trup pe care i-l retezase cu glonțul. Și dacă javra aia nu s-ar fi împiedicat – da, fără îndoială, mâna lui ka fusese acolo să-l apere –, focul de armă l-ar fi lăsat fără cap, nu fără picior. Și atunci partida ar fi luat sfârșit, pentru că...

Se auzi un bâzâit aspru, dezagreabil. Se uită la monitorul pe care se vedea partea cealaltă a intrării principale și-l văzu acolo pe robotul **DE UZ CASNIC**, cu un sac în mână. Sacul se zbătea amarnic, iar bebelușul cu păr negru și scutec pus aiurea începu să saliveze puternic. Întinse o mânuță durdulie, absolut adorabilă, și apăsă câteva taste. Ușa curbată a sălii de comandă se deschise, glisând pe șine, permițându-i lui Nigel să intre în vestibulul tubular. Mordred se repezi apoi la butoanele ce ar fi deschis ușa pe dinăuntru imediat după ce el ar fi tastat numerele 2-5-4-1-3-1-2-1. Dar, neavând aproape deloc control asupra funcțiilor sale motrice, singurul rezultat fu un alt bâzâit strident, urmat de o voce enervantă de femeie (enervantă pentru că îi aducea aminte de vocea javrei tuciurii) care-l anunță: AI TASTAT UN COD ERONAT PENTRU ACEASTA UȘĂ. POȚI ÎNCERCA ÎNCĂ O DATĂ ÎN URMĂTOARELE ZECE SECUNDE. ZECE... NOUĂ...

Ba p-a mă-tii, i-ar fi zis Mordred dacă ar fi putut să articuleze cuvintele. Din păcate nu putea încă. Deocamdată nu putea decât să gângurească într-un mod care precis ar fi făcut-o pe Mia să scoată strigăte de fericire maternă. Nu mai încercă să apese tastele în ordinea cuvenită; voia doar ce se afla în sacul pe care îl adusese robotul. Șobolanii (presupunea că șobolani sunt acolo) erau vii de data aceasta. *Vii,* pentru numele lui Dumnezeu, *vii,* cu sângele cald curgându-le prin vine.

Așa că Mordred închise ochii și se concentră. Strălucirea roșie, aceea pe care o văzuse Susannah înainte de prima lui metamorfozare, se întinse iarăși pe sub pielea lui albă, din creștetul capului până la călcâiul drept, cu semnul pe el. Când lumina aceea trecu pe sub rana deschisă din șoldul pruncului, șuvoiul acela leneș de sânge și puroi își acceleră o clipă curgerea, iar Mordred scoase un țipăt de durere. Duse mâna la rană și apoi se mângâie pe burtă, ca și cum ar fi vrut să facă să treacă mai repede suferința. Nu reuși decât să se mânjească de sânge. O clipă doar, forma lui omenească pâlpâi, în vreme ce o beznă adâncă se întindea ca să ia locul fluxului roșu. Dar acum nu avu loc

nicio metamorfoză. Gâfâind sacadat, pruncul se lăsă moale în scaun. Un strop de urină limpede picură de pe vârful penisului lui pe prosopul ce-i servea drept scutec. Un pocnet înăbuşit se auzi din spatele panoului de comandă, chiar lângă bebeluşul prăbuşit într-o rână şi suflând greu, ca un prepelicar de curse.

Reuşise. Uşa din cealaltă parte a sălii, pe care scria INTRARE PRINCIPALĂ, alunecă pe şine, deschizându-se. Nigel intră tropăind, nesimţitor la chinul bebeluşului. Capul îi zvâcnea fără încetare acum şi număra în zece, douăsprezece limbi, nu doar în două, trei.

– Domnule, nu mai pot continua să...

Mordred scoase un gângurit fericit *(ga-ga-gugu)*, întinzând mânuţele spre sac. Dar gândul pe care îl transmise robotului era clar şi tăios: ***Tacă-ţi gura. Dă-mi să mănânc.***

Nigel îi puse sacul în braţe. Mordred auzi piuitul dinăuntru şi pricepu că în sac se afla o singură vietate. Carevasăzică nu era un şobolan! Era ceva mult mai mare! Mai mare şi cu mai mult sânge!

Deschise sacul şi se uită înăuntru. Din bezna închisorii de pânză, doi ochişori conturaţi cu auriu îl priveau rugător. O clipă crezu că era pasărea aceea care zboară numai noaptea, pasărea aia care face bu-hu-hu, habar nu avea cum o cheamă. Dar atunci observă blana care acoperea trupul vietăţii. Aha, deci avea blană, nu pene. Aha, un throcken! Cunoscut în multe părţi ale Lumii de Mijloc sub numele de „billy-bumbler". Cel din sacul lui Nigel nu depăşise vârsta alăptatului.

Ei, haide, nu mai plânge, îi spuse el în gând, simţind cum balele încep să-i curgă pe la colţurile gurii. ***Suntem în aceeaşi barcă, prostuţule – doi orfani într-o lume nemiloasă. Stai cuminte şi am să-ţi aduc eu mângâiere.***

Îi fu uşor să convingă vietatea aceea prea tânără şi prea naivă. Într-un fel, nu i se părea că ar fi fost o prea mare diferenţă între bumblerul neîntărcat încă şi maşinăriile pe care ştia cum să le manevreze. Mordred scotoci prin gândurile micuţului şi localiză nodul care îi controla stropul de voinţă. Întinse spre el o mână formată tot din gânduri – formată din propria-i voinţă – şi îl înşfăcă. I se păru că aude ruga sfioasă, dar plină de speranţă a bumblerului

(nu-mi face rău, te rog, nu-mi face rău; te rog, nu mă omorî, vreau să mai trăiesc şi să mă joc; nu-mi face rău, te rog, nu-mi face rău, te rog, nu mă omorî!)

şi îi răspunse

Eşti în siguranţă, nu te teme, prostuţule, eşti în siguranţă.

Bumblerul din sac (Nigel îl găsise în parcul auto, unde rămăsese singur, după ce o uşă automată îl despărţise de mama, fraţii şi surorile lui) se relaxă puţin. Nu credea ce i se spusese, firește că nu, dar îşi *dorea* să creadă.

6

Lumina fusese mult redusă în biroul lui Nigel. Jake sări ca ars din somn încă de la primul scâncet al lui Ete. Nimeni altcineva nu se mai trezi.

Ce s-a întâmplat, Ete?

Bumblerul nu-i răspunse, dar continuă să scheaune înfundat. Ochişorii lui conturaţi cu auriu se uitau speriaţi într-un colţ întunecat al încăperii, ca şi cum acolo s-ar fi aflat ceva îngrozitor. Jake îşi aducea aminte cum şi el se uita la fel în colţul camerei lui atunci când îl trezea vreun coşmar în primele ore ale dimineţii. Frankenstein sau Dracula sau

(Bombozaurus Gem)

vreun alt baubau. Numai Doamne-Doamne ştia. Şi uite că acum înţelese că poate şi bumblerii au coşmaruri, drept care se străduí şi mai mult să atingă mintea micuţului. La început nu sesiză nimic, apoi recepţionă o imagine neclară

(ochi, ochi care privesc din întuneric)

cu ceva ce parcă aducea cu un billy-bumbler într-un sac.

– Ssst, şopti el în urechea lui Ete, luându-l în braţe. Nu-i trezi, trebuie să doarmă.

– Armă, murmură Ete.

– Ai avut un vis urât, atâta tot. Şi mie mi se întâmplă. Nu-i nimic adevărat din ce vezi în visele astea. Nimeni nu te-a băgat în sac. Culcă-te la loc.

– Loc, răspunse Ete şi se întinse cu boticul sprijinit pe lăbuţa dreaptă. Ete-aci.

Bravo, îi spuse Jake în gând. *Ete, taci.*

Dar bumblerul nu închise imediat ochişorii lui neliniştiţi, conturaţi cu aur. Apoi îi făcu cu ochiul lui Jake şi se culcă. După doar o clipă dormea din nou.

Undeva, nu prea departe, murea unul din neamul lui... dar moartea face şi ea parte din această lume nemiloasă.

Ete visă că se afla cu Jake sub Luna mare şi portocalie a Negustătorului. În somn, Jake îi recepţionă visul şi îl întrebă de sub strălucirea înţelceaptă a Lunii Sfârşitului de Vară:

Cine a murit, Ete?

Ete, răspunse prietenul său. *Delah.* Mulţi.

Atât îi spuse Ete sub căutătura încremenită a Negustătorului; de fapt, descoperise un alt vis în visul acela, în care era tot împreună cu Jake. Visul ăsta era mai bun: se jucau amândoi în lumina strălucitoare a soarelui. Şi de ei se apropie un alt bumbler, care părea foarte trist. Încercă să le spună ceva, dar nici Jake şi nici Ete nu-l înţeleseră pentru că micuţul vorbea în engleză.

7

Mordred nu avea destulă forţă ca să poată scoate bumblerul din sac, iar Nigel ori nu voia, ori nu putea să îl ajute. Robotul rămăsese în pragul uşii Centrului de Comandă şi îşi sucea capul în toate părţile, pocnind şi trosnind şi numărând mai tare ca oricând. Din măruntaiele lui venea un miros acru, de încins.

Mordred reuşi să răstoarne sacul şi bumblerul îi căzu în poală. Probabil nu avea mai mult de şase luni. Îşi ţinea întredeschişi ochii negri cu auriu, dar pupilele păreau apatice, fără viaţă.

Mordred se concentră şi îşi dădu capul pe spate cu o grimasă de durere. Strălucirea roşie îi invadă din nou trupul. Părul fin de bebeluş dădu să se zburlească, dar nu mai apucă s-o facă, deoarece trupul pe care creştea dispăruse. Păianjenul luă locul copilului. Apucă bumblerul cu patru din cele şapte picioare pe care le mai avea şi-l trase foarte uşor spre gura-i lacomă. În numai douăzeci de secunde sorbi tot sângele bietului animal, până la ultima picătură. Apoi îşi vârî botul în burta moale, o spintecă, ridică trupul bumblerului şi înfulecă maţele care se revărsau din el: bucăţi de carne delicioase, dătătoare de putere, mustind de prospeţime. Intră şi mai adânc şi mâncă tot ce era

înăuntru, cu miorlăieli înăbușite de plăcere; sfărâmă coloana bumblerului și-i supse măduva. Cea mai multă vigoare ți-o dă sângele – da, sângele, așa cum ți-ar spune și Preavechii –, dar îți poți lua ceva forță și din carne. Prizonier în trupșorul de bebeluș (Roland folosise termenul de alint din Gilead, *bah-bo)* nu avea cum să prindă puteri dacă ar fi mâncat așa ceva. Mai degrabă carnea și oasele și sângele i-ar fi rămas în gât și l-ar fi sufocat. Dar ca păianjen...

Isprăvi și aruncă stârvul pe jos, la fel cum aruncase resturile uscate de șobolani, pe care le adunase Nigel, devotatul majordom. Acum, însă, nu voia să strângă și cadavrul bumblerului. Și, indiferent cât de tare făceau ca toți dracii gândurile lui Mordred, urlând *Nigel, am nevoie de tine!*, Nigel nici nu-i răspunse, nici nu se mișcă din loc. Izul de plastic ars din jurul robotului devenise atât de pătrunzător, încât provocă activarea ventilatoarelor din tavan. Capul fără de ochi a lui DNK 45932 înțepeni întors spre stânga, conferindu-i o mină curioasă, ca și cum ar fi murit tocmai atunci când se pregătea să pună o întrebare de o importanță fenomenală: *Care-i sensul vieții?* poate, sau: *Cine a azvârlit nădragii în supa doamnei Murphy*[1]? În orice caz, concluzia era că scurta lui carieră de vânător de șobolani și bumbleri se încheiase.

Deocamdată Mordred se simțea plin de energie – într-adevăr, masa fusese proaspătă și incredibil de delicioasă –, dar starea asta nu avea cum să-l țină prea mult. Iar dacă rămânea în forma de păianjen, rezerva de putere se va consuma și mai repede. Pe de altă parte, dacă se transforma la loc, în copil, nu va fi în stare să coboare de pe scaun sau să-și pună scutecul la loc (îi căzuse atunci când avusese loc metamorfoza). Dar *trebuia* să se schimbe, pentru că nu putea să gândească limpede atunci când era păianjen. Cât despre raționamente deductive? Vai, ce glumă proastă!

Umflătura albă de pe spatele păianjenului închise ochii de om, iar trupul negru de dedesubt se făcu roșu-aprins. Picioarele se retraseră și apoi dispărură. Umflătura albă căpătă mai mult contur, devenind capul copilului; iar ochii lui albaștri – ochi de bombardier, ochi de pistolar – scăpărară. Încă mai avea din forța căpătată din sângele și carnea bumblerului, o simțea, sigur că da, însă o parte destul de mare din ea (cam ca gulerul de spumă dintr-o halbă cu bere)

---

[1] În orig. *Who put the overalls in Mrs Murphy's chowder* – cântec american apărut în 1901, reluat de Bing Crosby în 1956 (n. tr.).

se și risipise. Și nu doar din cauza metamorfozelor. Problema era că se dezvolta extrem de repede. Iar acest fapt necesita o alimentație permanentă, însă nu prea era de mâncare în Stațiunea Experimentală Arc 16. Și nici în Fedic, dacă tot veni vorba. Da, sigur, erau acolo o mulțime de conserve și o mulțime de gustări ambalate în folie de aluminiu și o mulțime de prafuri pentru prepararea sucurilor, da, sigur, o mulțime dintr-astea erau acolo, dar nimic nu-i putea asigura alimentația de care avea el nevoie. Lui îi trebuie carne proaspătă și, mai mult decât carnea proaspătă, îi trebuia *sânge*. Iar sângele de animal nu-i va mai putea susține decât pentru scurtă vreme avalanșa dezvoltării. În curând va avea nevoie de sânge de om, altminteri ritmul creșterii sale va încetini, apoi se va opri de tot. Va simți chinul adus de foame, dar chinul acela, durerea aceea cumplită care-i va sfredeli nemiloasă măruntaiele va fi neînsemnată în comparație cu suferința mentală și spirituală de a-i vedea pe *ei* pe toate monitoarele acelea: teferi, din nou împreună, îndârjiți în cauza lor.

Suferința de a-l vedea pe *el*. Pe Roland de Gilead.

Și se întrebă oare de unde știa toate lucrurile astea? De la mama lui? Unele dintre ele, da, căci atunci când se hrănise cu ea, simțise cum dau năvală în mintea lui milioane de gânduri și amintiri ale Miei (foarte multe furate de la Susannah, căci amintirile Miei erau sărace). Dar de unde știa că la fel se întâmplase și cu Preavechii? Adică, uite: atunci când un vampir german suge sânge de francez s-ar putea să vorbească franțuzește cam o săptămână sau zece zile, să vorbească la fel ca un franțuz get-beget, iar apoi aptitudinea se va estompa, dimpreună cu amintirile victimei sale existente acum în el.

Cum de știe una ca asta?

Contează?

Acum se uita la ei cum dorm. Băiatul, Jake îl chema, se trezise pentru scurt timp. Mai devreme Modred îi urmărise cum mâncau, patru idioți și un bumbler – toți plini cu sânge, plini cu energie – așezați în cerc. Întotdeauna se așezau în cerc, chiar și atunci când se opreau doar pentru cinci minute de odihnă. Așa se așezau mereu, fără să-și dea seama; se așezau într-un cerc unde nu mai putea pătrunde nimeni. Mordred nu avea niciun astfel de cerc. Și chiar dacă venise de puțină vreme pe lume, pricepuse deja că *singurătatea* era ka-ul său, așa cum ka-ul vântului de iarnă era să bată doar de la nord la est, apoi din nou la nordul înnegurat. Accepta realitatea asta,

sigur că da, dar tot nu se putea împiedica să-i privească cu revolta celui lăsat pe dinafară, ştiind că le va face rău, iar satisfacţia pe care o va simţi va fi teribilă. Din două lumi venise el, din prorocita îngemănare dintre *Prim* şi *Am*, dintre *gadosh* şi *godosh*, dintre *Gan*[1] şi *Gilead*[2]. Într-un anume fel, el semăna cu Iisus Hristos, însă era *mai pur* decât Mielul lui Dumnezeu, acesta nu avusese decât un singur tată adevărat, presupus a locui într-un rai ipotetic; şi un tată vitreg, aflat pe Pământ: bietul Iosif, încornorat chiar de Dumnezeu Însuşi.

De cealaltă parte însă, Mordred Deschain avea doi taţi *adevăraţi*. Iar pe unul dintre aceştia îl vedea cum doarme pe monitorul din faţa sa.

Eşti bătrân, Tată, gândi el, simţind o plăcere malefică la acest gând; simţindu-se totodată şi mărunt, şi meschin, nimic altceva decât... decât un păianjen care se uită în jos din pânza lui ţesută în colţul tavanului. Doi gemeni sălăşluiau în Mordred şi acolo vor rămâne până la moartea lui Roland din neamul lui Eld şi până la nimicirea ka-tet-ului său. Cum rămâne atunci cu vocea aceea plină de dor, care-l îndeamnă să se ducă *la* Roland şi să-l numească *tată*? Şi să-i numească fraţi ai lui pe Eddie şi pe Jake, iar lui Susannah să-i spună soră? Era vocea mult prea naivă a mamei sale. Firesc că l-ar ucide înainte să apuce să rostească un singur cuvânt (presupunând, desigur, că ar fi trecut de stadiul gânguritului bolborosit). I-ar fi tăiat oţetele şi le-ar fi dat bumblerului să le mănânce. Îi vor îngropa hoitul castrat, îşi vor face nevoile pe pământul de deasupra lui şi vor merge mai departe.

Ai reuşit să îmbătrâneşti, Tată. Şchiopătezi şi te văd cum îţi masezi şoldul cu mâna care a început să-ţi cam tremure.

Uită-te încoace, dacă vrei. Iată copilaşul cu pielea-i albă mânjită de sânge. Iată copilaşul cu lacrimi mute, sinistre pe obraji. Iată copilaşul care ştie deopotrivă prea mult şi prea puţin. Trebuie să ne ferim degetele din faţa gurii lui (căci ni le muşcă acest copilaş, ni le muşcă exact ca un pui de crocodil), dar ne este îngăduit să-l compătimim. Dacă pentru noi ka este un tren – şi chiar aşa şi este, un monou uriaş şi greoi şi rapid, poate întreg la minte, sau

---

[1] Prim, gadosh şi Gan – reprezintă substanţa magică, primordială, din care au fost clădite universurile (n. tr.).

[2] Am, godosh şi Gilead – lumea fizică, a muritorilor (n. tr.).

poate nu – atunci acest micuț licantrop[1] este ostaticul lui cel mai vulnerabil, legat nu de șine precum micuța Nell[2], ci de farul matahalei.

Poate continua să se amăgească spunându-și că are doi tați și poate există și o fărâmă de adevăr în asta, dar niciun tată și nicio mamă nu se află aici, alături de el. Adevărat vă zic, și-a mâncat mama de vie, a mâncat-o multă-multă, ea i-a fost prima masă și, în fond, nici nu i s-a dat de ales. El este cel din urmă miracol al încă nesurpatului Turn Întunecat, rod al împreunării nefirești dintre rațional și irațional, dintre natural și supranatural. Și totuși este singur și flămând. I-o fi hărăzit destinul să devină conducător al tuturor universurilor (ori să le distrugă pe toate), însă deocamdată nu a reușit să pună stăpânire decât pe un robot de uz casnic, foarte vechi, care a plecat acum spre poiana de la capătul cărării.

Se uită la pistolarul adormit cu dragoste și ură, cu dezgust și dor. Dar dacă s-ar duce la ei și *nu* l-ar ucide? Dacă l-ar primi cu brațele deschise în mijlocul lor? Ridicolă idee, sigur că da, însă haide s-o admitem de dragul discuției. Chiar și în situația aceea ce nu va fi să fie, el va trebui să-l considere pe Roland superiorul lui, să-l accepte pe Roland ca dinh al său, iar asta nu va putea s-o facă niciodată, nu, niciodată nu va face asta, nu, niciodată, niciodată, niciodată.

---

[1] Licantrop – suferind de licantropie: stare de delir în care bolnavul se imaginează a se fi metamorfozat în lup (n. tr.).

[2] Personaj din romanul *Vechiul magazin de curiozități* de Charles Dickens (n. tr.).

III

SÂRMA STRĂLUCITOARE

1

– Ai stat la pândă, constată o voce plăcută, amuzată.

Şi începu să fredoneze o prostioară de cântec de leagăn pe care Roland şi l-ar fi amintit cu siguranţă din propria-i copilărie:

– „Nani, nani, copilaş, dragul mamei fecioraş! Culcă mi-te mititel şi te scoală măricel. Nani, nani, bah-bo al mamii." Şi zi aşa, ţi-a plăcut ce-ai văzut înainte să adormi? Ţi-a plăcut când i-ai văzut că merg mai departe împreună cu restul lumii ăsteia betege?

Trecuseră cam zece ceasuri de când Nigel, robotul de uz casnic, îşi îndeplinise ultima sarcină. Mordred, trezit din somnul adânc, întoarse capul spre vocea străinului. Pe gresia cenuşie a Centrului de Comandă apăruse un bărbat îmbrăcat în blugi şi un hanorac cu glugă. Tot bagajul lui era o geantă ponosită din pânză pe care o pusese la picioare. Era un individ arătos, cu obrajii îmbujoraţi, ochii arzători şi cu un pistol automat în mână. Privind în ochiul negru al ţevii, Mordred Deschain înţelese, pentru a doua oară de la naştere, că până şi zeii îşi pot pierde viaţa dacă divinitatea lor a fost diluată cu sânge de om. Dar nu-i era teamă. Nu de bărbatul ăsta. Se *uită* la monitorul pe care se vedea apartamentul lui Nigel. Da, străinul ăsta avea dreptate. Nu mai era nimeni acolo.

Necunoscutul surâzător, care părea a fi apărut direct din podea, ridică mâna liberă și-și întoarse gluga puțin în afară. Mordred surprinse o sclipire metalică. De parcă gluga ar fi fost căptușită cu o împletitură de sârmă.

– „Boneta minții", așa îi zic eu, îl lămuri străinul. Nu-ți aud gândurile, ceea ce-i un dezavantaj, dar nici tu nu poți să-mi intri în cap, ceea ce-i...

(ceea ce-i un avantaj cert, nu crezi?)

– ... ceea ce-i un avantaj cert, nu crezi?

Erau două petice cusute pe haina lui. Pe unul erau brodate cuvintele ARMATA SUA și o pasăre – pasărea-vultur, nu pasărea bu-hu-hu. Pe celălalt petic era brodat un nume: RANDAL FLAGG. Fără să se mire, Mordred își dădu seama că poate deja să citească.

– Pentru că, dacă semeni fie și un picuț cu tatăl tău – cu ăla *roșu* –, atunci puterile tale mentale pot depăși cu mult granițele simplei comunicări.

Și bărbatul cu hanorac scoase un chicotit strident. Nu voia ca Mordred să vadă că-i este frică. Poate chiar încercase să se convingă singur că *nu* îi era frică și că venise aici de bunăvoie. Și poate așa fusese. Dar pe Mordred nu-l interesa deloc. Așa cum nu-i păsa nici de planurile individului care i se amestecau de-a valma în cap ca supa în clocot. Acum, pe bune, chiar crezuse necunoscutul că „boneta" aia o să-i ascundă gândurile? Mordred se uită puțin mai atent, puțin mai adânc, și văzu că răspunsul era „da". Foarte bine.

– Oricum, eu cred că nițică protecție nu are cum să-mi strice. Prudența e mama înțelepciunii, cum se zice; altfel cum aș fi reușit eu să supraviețuiesc declinului lui John Farson[1] și dispariției Gileadului? Nu-mi doresc să intri în capul meu și să mă faci să pășesc în gol de pe acoperișul unei clădiri înalte, păi, cum mi-aș dori așa ceva? Deși, de ce ai face una ca asta? Ai nevoie de mine, ai nevoie de cineva care să te ajute, mai ales acum că l-a luat gaia pe hârdăul ăla de șuruburi de-și zicea Nigel. Iar tu nu ești decât un bah-bo care nici nu poate să-și lege scutecul peste crăpătura fundulețului căcăcios.

Și, spunând asta, străinul (care nu era deloc un străin) izbucni în hohote de râs. Din scaunul lui, Mordred îl urmărea atent. Pe un obraz al copilașului

[1] John Farson (cunoscut ca „Omul de Bine") – conducător al unei răzmerițe în timpul copilăriei lui Roland; sigiliul lui era ochiul Regelui Purpuriu (n. tr.).

se putea distinge un semn roz închis, lăsat de mâna în care își sprijinise căpșorul atunci când dormise.

Necunoscutul continuă:

– Cred că putem comunica foarte bine dacă tu vei da din cap atunci când ești de acord cu ce zic eu, sau îți clatini capul când nu-ți convine ceva. Și vezi să ciocănești în scaun dacă e ceva ce nu pricepi. Mi se pare foarte simplu! De acord?

Mordred dădu din cap. Străinului i se părea îngrijorătoare privirea fixă a ochilor acelora albaștri, *très* îngrijorătoare, dar încercă să nu o arate. Din nou se întrebă dacă făcuse bine să vină aici, dar începuse să o urmărească pe Mia încă de când rămăsese grea și de ce o făcuse, dacă nu pentru asta? Era un joc periculos, de acord, însă mai rămăseseră doar două ființe care să poată descuia poarta de la baza Turnului înainte de prăbușirea lui... ceea ce se va întâmpla, se va întâmpla destul de curând, pentru că scriitorul nu mai avea decât foarte puține zile de trăit pe lumea asta și nu apucase încă să scrie ultimele Cărți ale Turnului – trei la număr. În ultima din cele deja *scrise*, ka-tet-ul lui Roland îl alungase pe sai Randy Flagg dintr-un palat de vis situat pe o autostradă interstatală, palat care lui Eddie, Susannah și Jake li se păruse că ar semăna cu Palatul lui Oz cel Mare și Cumplit (Oz, Regele Verde, cu folos să vă fie). De fapt, aproape că-l omorâseră pe Walter o' Dim, șnapanul ăla bătrân și rău, creând astfel toate condițiile pentru un final fericit al poveștii noastre. Însă dincolo de pagina 762 a volumului *Vrăjitorul și globul de cristal*, Stephen King nu mai scrisese niciun cuvânt despre Roland și Turnul Întunecat, iar pentru Walter *acesta* a reprezentat finalul fericit. Oamenii din Calla Bryn Sturgis, copiii bolânzi, Mia și pruncul Miei: toate acestea se aflau în stadiu incipient în subconștientul scriitorului, biete creaturi fără suflare, zăvorâte în spatele unei uși nedescoperite. Iar acum, își spuse Walter, era prea târziu să mai fie eliberate. Cu toate că Stephen King fusese un scriitor al naibii de prolific de-a lungul întregii sale cariere – un scriitor cu adevărat talentat, devenit în ultima vreme un soi de grafician de duzină (însă foarte bogat), un fel de Algernon Swinburne[1] al prozei, dacă pricepi ce vreau să zic – nici dacă ar fi scris zi și

[1] Algernon Charles Swinburne (1837–1909) – unul dintre cei mai prolifici poeți ai epocii victoriene (n. tr.).

noapte, fără oprire, tot nu ar fi fost în stare să termine nici măcar primele o sută de pagini ale poveștii rămase de spus în timpul pe care-l mai avea de trăit.

Era prea târziu.

Fusese o zi deosebită aceea, așa cum bine știa Walter: intrase în *Le Casse Roi Russe* și văzuse asta în globul de cristal al Bătrânului cel Roșu (deși probabil că acum zăcea uitat prin vreun colț al castelului). Până în vara lui 1997, King concepuse deja povestea cu Lupii, gemenii și farfuriile zburătoare numite Orize. Dar i se părea prea mare efortul de a o așterne pe hârtie. Așa că preferă să lucreze la o carte de povestiri: *Inimi în Atlantida*. Și chiar și acum, în casa lui de pe Aleea Carapacea Țestoasei (unde nu a văzut nici măcar un singur vizitator), scriitorul își irosește puținul timp rămas de trăit înșirând povești despre pace și dragoste și războiul din Vietnam. Este adevărat, însă, că un personaj din această ultimă carte a lui juca un rol în istoria Turnului Întunecat, dar acesta – un bătrân cu deosebite aptitudini intelectuale – nu va avea ocazia să rostească vreo replică memorabilă. Splendid.

Era 12 iunie 1999 în unica lume cu adevărat importantă, lumea aceea unde nu mai există cale de întoarcere, nu mai există o a doua șansă (luați aminte la mine, căci adevăr grăiesc). Scriitorului îi mai rămăseseră mai puțin de două sute de ore de trăit.

Walter o' Dim știa că nu are tot atât timp la dispoziție ca să ajungă la Turnul Întunecat, pentru că aici timpul curge mai năvalnic (la fel ca metabolismul anumitor păianjeni). Să zicem că mai avea cinci zile. Cel mult cinci și jumătate. Atât mai avea ca să ajungă la Turnul Întunecat cu piciorul amputat al lui Mordred Deschain în bagajul său (piciorul acela cu semnul din naștere)... să descuie ușa și să urce treptele acelea fremătânde... să treacă de Regele cel Roșu...

Măcar de-ar găsi vreun mijloc de transport... sau ușa potrivită...

Oare era prea târziu să devină Zeul Zeilor?

Poate că nu. Și, oricum, nu strica să încerce.

Walter o' Dim rătăcise îndelung, în lungul și în latul universurilor, sub sute de nume, însă Turnul fusese dintotdeauna ținta lui. La fel ca și Roland, voia să se urce până în vârful lui și să vadă ce era acolo. Ce trăia acolo. Presupunând că era ceva.

Nu se alăturase niciuneia din clicile sau cultele sau riturile sau facțiunile apărute în anii agitați ce au urmat momentului în care Turnul începuse să

se clatine, deşi le purtase sigulurile atunci când avusese de tras vreun folos din asta. Intrarea în slujba Regelui Purpuriu fusese o chestiune de dată mai recentă, la fel ca serviciile aduse lui John Farson, Omul de Bine, care înecase Gileadul, ultimul bastion al civilizaţiei, într-un ocean de sânge şi asasinate. În anii aceia Walter îşi făcuse partea de crime, ducând el însuşi o viaţă lungă şi numai aparent supusă morţii. Pe Jericho Hill văzuse cu ochii lui sfârşitul a ceea ce atunci credea că este ultimul ka-tet al lui Roland. *Văzuse?* Doamne, câtă modestie! Sub numele de Rudin Filaro şi cu chipul vopsit albastru, se luptase şi el, urlase şi el, atacase şi el alături de ceilalţi barbari împuţiţi şi îl doborâse pe însuşi Cuthbert Allgood cu o săgeată drept în ochi. Dar, în tot timpul acesta, nu-şi luase privirea de la Turn. Şi poate de aceea blestematul ăla de pistolar – singurul rămas în viaţă la capătul bătăliei – reuşise să scape. Se ascunsese sub mormanul de cadavre aruncate într-o căruţă, iar la apusul soarelui se furişase afară de acolo, cu câteva secunde înainte de incendierea morţilor.

Înainte de asta, se întâlnise cu Roland în Mejis şi nu reuşise nici acolo să-l ucidă (deşi credea că de vină pentru asta era Eldred Jonas, bătrânul cu voce tremurătoare şi păr lung şi alb; şi avusese grijă ca Jonas să plătească). Regele îi spusese atunci că nu-şi încheiaseră socotelile cu Roland, că pistolarul va anunţa începutul sfârşitului şi în cele din urmă va provoca prăbuşirea aceea ce el dorea să salveze. Walter nu crezuse asta până la întâmplarea din Deşertul Mohaine[1], unde cu surprindere descoperise un anume pistolar pe urmele sale; şi nu crezuse pe deplin până la reapariţia Miei, care, dând naştere fiului Regelui Purpuriu, îndeplinise o profeţie străveche şi hotărâtoare. Cu siguranţă că Bătrânul cel Roşu nu-i mai era acum de niciun folos, dar chiar şi aşa, întemniţat şi nebun, el – *monstrul* – tot era periculos.

Şi totuşi, până ce nu se va desăvârşi învingându-l pe Roland, până ce nu va deveni prin aceasta poate mai măreţ decât îi fusese destinul, Walter o' Dim nu era nimic altceva decât un pribeag rămas din vremuri de demult, un mercenar ce nutrea vaga ambiţie de a intra în Turn înainte de dărâmarea acestuia. Oare nu din motivul acesta venise el la Regele Purpuriu? Ba da. Şi nu era câtuşi de puţin vina lui că uriaşul rege-păianjen înnebunise.

---

[1] Vezi romanul *Pistolarul* (n. tr.).

N-are a face. Uite-l aici pe fiul lui cu același semn pe călcâi – Walter îi vedea foarte bine acum – și echilibrul se reinstalase. Firește că va trebui să fie foarte prudent. Creatura din scaun părea destul de neajutorată, poate chiar își imagina că *era* neajutorată, dar nu era cazul să o subestimeze doar pentru că avea înfățișare de bebeluș.

Walter își strecură pistolul în buzunar (pentru moment; doar pentru moment) și își întinse mâinile cu palmele goale întoarse în sus. Apoi strânse una din ele și își ridică pumnul la frunte. Foarte încet, fără să-și ia ochii de la Mordred, atent ca nu cumva acesta să-și înceapă metamorfozarea (căci Walter văzuse cum se întâmplă și văzuse ce pățise mama jivinei), străinul se lăsă într-un genunchi.

– Heil, Mordred Deschain, fiu al lui Roland din Gileadul de demult și al Regelui Purpuriu, al cărui nume a fost odinioară rostit atât în Lumea de Capăt, cât și în Lumea de Dincolo. Heil, fiu născut din doi tați, ambii urmași ai lui Arthur Eld, primul rege înscăunat de la retragerea lui *Prim*; heil, Gardian al Turnului Întunecat.

Câteva secunde nu se întâmplă nimic. În Centrul de Comandă domneau doar tăcerea și mirosul înțepător al circuitelor arse ale lui Nigel.

Apoi pruncul își deschise pumnișorii dolofani și își întinse mâinile: *Ridică-te, sclavule, și vino mai aproape!*

2

– Ai face bine să nu „gândești adânc", spuse străinul apropiindu-se. Ei știu că tu ești aici, iar Roland e al dracului de isteț; trig-delah[1]. Știi, m-a prins o dată și atunci am crezut că mi-a sunat ceasul. Chiar am crezut.

Din bagajul său, bărbatul care-și zicea Randal Flagg (și care, pe un alt nivel al Turnului, aproape distrusese o lume întreagă[2]) scoase biscuiți și unt de arahide. Ceruse voie noului său dinh să mănânce, iar copilașul (deși înfiorător

[1] „Extrem de inteligent" (n. tr.).

[2] Vezi romanul *Apocalipsa*, Nemira, 2011 (n. tr.).

de înfometat el însuşi) dăduse din cap ca un adevărat rege. Acum Walter, aşezat pe jos, cu picioarele încrucişate, înfuleca repede, crezând că-i la adăpost în „boneta minţii", nedându-şi seama că un intrus îi scotoceşte prin gânduri. Da, sigur, va fi în siguranţă cât va dura această percheziţie, dar după asta...

Mordred ridică mânuţa durdulie de bebeluş şi formă în aer un semn de întrebare.

– Cum am scăpat? îl întrebă Walter. Asta vrei să ştii? Păi, am făcut ce ar fi făcut oricare şarlatan într-o situaţie asemănătoare: i-am spus adevărul! I-am arătat Turnul. Mă rog, doar câteva niveluri. Şi imaginea asta l-a năucit de-a dreptul, iar cât a rămas aşa de deschis, eu am profitat de ocazie, am luat o filă din cartea lui şi l-am hipnotizat. Ne aflam într-una din acele fistule ale timpului care se formează uneori ca nişte turbioane în jurul Turnului şi lumea se rotea în jurul nostru şi mergea mai departe şi noi am avut micuţa noastră conversaţie în locul acela plin cu oase, da, chiar aşa! Am adus mai multe oase, oase de om, iar când a adormit, le-am îmbrăcat în ce mai rămăsese din hainele mele. Da, sigur, i-aş fi putut face felul în momentul ăla, dar, atunci, cum ar fi rămas cu Turnul? Cum ar fi rămas cu *tine*, ei? Tu nu te-ai mai fi născut. Deci, Mordred, este corect să spunem că, lăsându-l în viaţă pe Roland şi îngăduindu-i să-i aleagă pe cei trei, ţi-am salvat viaţa încă dinainte ca sămânţa vieţii tale să fie sădită. Da, da, da, aşa să ştii. M-am furişat până pe ţărmul mării, căci aveam nevoie de o mică vacanţă, hei-hei-hei! Iar când a ajuns şi Roland acolo, el s-a dus într-o direcţie, către cele trei uşi, iar eu am apucat-o în direcţie opusă. Aşa că, Mordred, dragule, iată-mă-s aici!

Şi izbucni în râs, căscându-şi gura plină cu biscuiţi şi împrăştiind firimituri pe bărbie şi haine. Mordred zâmbi, deşi se simţea revoltat pe dinăuntru. Cu ăsta trebuia el să colaboreze? Cu *ăsta*? Un tembel mâncător de biscuiţi, prea plin de sine şi de isprăvile lui trecute ca să sesizeze pericolul care-l pândea acum sau ca să priceapă că-i fuseseră forţate sistemele de apărare? Pe toţi zeii, *merita* cu vârf şi îndesat să moară! Dar înainte de asta, mai avea nevoie de el pentru două lucruri. În primul rând, trebuia să afle unde plecaseră Roland şi prietenii lui. Apoi trebuia să fie hrănit. Iar idiotul ăsta îl putea ajuta în ambele privinţe. Şi ce anume îi uşura sarcina? Păi, Walter îmbătrânise şi el. Era acum bătrân şi suicidar de sigur de sine şi mult prea vanitos ca să-şi dea seama de asta.

– Poate că te întrebi şi de ce mă aflu aici şi nu am grijă de treburile lui taică-tău, spuse Walter. Aşa-i?

Mordred nu se întreba nimic, dar dădu din cap că da. Stomacul lui gol şi revoltat scotea zgomote asurzitoare.

– Adevărul este că exact de treburile lui mă *ocup*, continuă Walter, adresându-i cel mai fermecător zâmbet din arsenalul lui (deşi niţeluş întinat de untul de arahide de pe dinţi).

Probabil că odinioară ştiuse că orice enunţ început cu vorbele *Adevărul este* reprezintă mai mereu o minciună. Dar acum nu mai ştia. Era prea bătrân ca să-şi aducă aminte. Prea vanitos. Prea tâmpit. Cu toate acestea, tot nu renunţase la prudenţă. Simţea forţa copilului. Dar unde o putea simţi? În cap? Copilul scotocea prin capul lui? Nu, nici vorbă. Creatura închisă în trupul bebeluşului era puternică, fără îndoială, dar nici chiar *atât* de puternică.

Walter îşi cuprinse genunchii cu mâinile şi se aplecă înainte adoptând o atitudine mai serioasă.

– Tatăl tău cel Roşu este... indispus. Din cauză că a trăit o eternitate atât de aproape de Turn şi pentru că nu şi l-a scos niciodată din minte. Sunt convins de asta. Acum este de datoria ta să termini ce a început el. Iar eu am venit să te ajut.

Mordred dădu iarăşi din cap, ca încântat de cele auzite. De fapt, chiar *era* încântat. Dar, of... îi era şi foarte foame.

– Poate că te întrebi cum de am dat de tine în încăperea asta aşa-zis sigura, continuă Walter. Adevărul este că am ajutat la construirea acestui loc în vremurile acelea pe care Roland le numeşte „odată ca niciodată".

Din nou *adevărul este*. Din nou expresia asta mai evidentă decât o clipire şmecherească din ochi.

Îşi pusese arma în buzunarul stâng de la hanorac, iar acum scoase din cel drept un dispozitiv de dimensiunile unui pachet de ţigări, îi înălţă antena argintie şi apăsă un buton. Atunci o porţiune din plăcile de gresie cenuşie se retrase fără zgomot, dând la iveală o scară. Mordred dădu din cap. Walter – on Randal Flagg, dacă aşa dorea el să se numească astăzi – ieşise cu adevărat din podea. Excelent truc, dar, dacă stăm să ne gândim bine, pe vremuri fusese magician la curtea din Gilead a lui Steven, tatăl lui Roland. Aşa că de ce să ne mirăm? Pe atunci se numea Marten. Da, Walter o' Dim era un om cu multe

chipuri și cunoscător al multor trucuri excelente, dar nu tocmai atât de inteligent pe cât se credea. Nici măcar pe jumătate. Pentru că acum Mordred obținuse ce își dorise: modalitatea prin care Roland și ai lui plecaseră de acolo. Uite că nu mai era nevoie să-i smulgă informația asta din minte. Nu trebuia decât să meargă pe urmele dobitocului.

Mai întâi, însă...

Zâmbetul lui Walter pălise puțin.

– Ați spus ceva, sire? Mi s-a părut că vă aud glasul în fundul minții mele.

Copilașul clătină din cap. Și, pe drept cuvânt, ce altă ființă este mai credibilă decât un bebeluș? Oare nu este chipul lui definiția exactă a neprihănirii și a candorii?

– Dacă vrei, te iau cu mine și mergem după ei, reveni Walter la atitudinea mai puțin protocolară de mai devreme. Ce mai echipă am face noi doi! S-au dus la devar-toi-ul din Bubuit de Tunet ca să-i elibereze pe Sfărâmători. Iar eu deja am promis să mă lupt cu tatăl tău – Tatăl tău cel *Alb* – și cu ka-tet-ul lui în cazul că vor cuteza să meargă mai departe. Și intenționez să mă țin de promisiune. Pentru că, ascultă bine la ce-ți zic eu acum, Mordred, pistolarul Roland Deschain mi s-a opus la fiecare pas și nu mai am de gând să îndur. *Gata!* Ai înțeles?

Începuse să țipe de furie.

Mordred dădu din cap cu inocență, făcând mari ochișorii aceia drăgălași de bebeluș, cu o expresie ce ar fi putut trece drept teamă, fascinație sau ambele. Firește că privirea aceasta îl făcu pe Walter o' Dim să se umfle și mai mult în pene, iar singura întrebare care mai avea nevoie de răspuns era când anume să îl ucidă? Chiar acum sau mai târziu? Mordred era foarte flămând, dar se străduia să mai reziste puțin. I se părea captivant să-l urmărească pe neghiobul ăsta cum broda ultimele cusături pe tivul destinului cu atâta temeinicie.

Și făcu din nou semnul întrebării în aer.

Orice urmă a surâsului de dinainte dispăru de pe chipul lui Walter.

– Ce vreau eu cu adevărat? Asta vrei să știi?

Mordred dădu din cap: da.

– N-am nicio treabă cu Turnul Întunecat, dacă vrei să știi adevărul-adevărat. Nu mă gândesc decât la Roland. Vreau să-l văd mort, rosti Walter cu fermitate crâncenă. Pentru toți kilometrii lungi de deșert de-a lungul cărora m-a fugărit;

pentru toate necazurile pe care mi le-a făcut; și, de asemenea, pentru Regele cel Roșu, *adevăratul* Rege, dacă pricepi ce vreau să spun; pentru îngâmfarea de care a dat dovadă când a refuzat să-și abandoneze misiunea, indiferent de obstacolele puse în drumul lui; dar cel mai mult, pentru moartea mamei lui pe care am iubit-o pe vremuri.

Tăcu o secundă, apoi continuă cu glas scăzut:

– Sau, mai curând, la care am poftit. Oricum ar fi fost, el este cel care a ucis-o. Nu contează ce rol am jucat eu sau Rhea de Coos în afacerea asta, el a oprit respirația mamei sale cu armele lui blestemate, capul lui tâmpit și mâinile lui iuți.

Cât despre sfârșitul universului... părerea mea e să-l lăsăm să vină după cum i-o fi voia: în gheață, foc sau beznă. Căci ce anume a făcut universul vreodată pentru mine ca să-mi pese de binele lui? Tot ce știu e că Roland de Gilead a trăit deja mult prea mult și că *eu vreau să-l văd mort și îngropat pe ticălosul ăsta.* Și pe cei aleși de el.

Pentru a treia și ultima oară, Mordred schiță iar semnul întrebării în aer.

– Nu există decât o singură ușă funcțională de aici spre devar-toi, tinere stăpân. Cea pe care o folosesc... o foloseau Lupii. Cred că nu vor mai face nicio cursă de acum încolo, așa cred. Roland și ai lui au ieșit prin ea, dar nu-i nimic, pentru că multe îi așteaptă în partea cealaltă – ba chiar s-ar putea ca primirea să li se pară nițeluș cam prea călduroasă! Și poate o să-i luăm prin surprindere, că mintea le va sta doar la Sfărâmători și la câți au mai rămas din Copiii lui Roderick și la gărzi. Ți-ar plăcea?

Fără să ezite, pruncul dădu viguros din cap. Apoi își vârî degetele în gură și începu să le molfăie.

– Da, spuse Walter declanșându-și din nou rânjetul satisfăcut. Ți-e fomică, sigur că-ți este. Dar sunt convins că putem găsi ceva mai bun decât șobolani și billy-bumbleri neîntărcați. Tu ce zici?

Mordred făcu un alt semn afirmativ. Și el era convins.

– Vrei să te iau în brațe? îl întrebă Walter. Ca să nu mai fie nevoie să te transformi în păianjen. Câh! Tre' să-ți mărturisesc că nu-i o înfățișare prea plăcută ochiului.

Mordred ridică brațele spre el.

– N-ai să te caci pe mine, promiți? îl întrebă Walter pe un ton nepăsător, oprindu-se la jumătatea drumului.

Și atunci Mordred îl observă cum își strecoară mâna în buzunar și realiză cu stupoare că nemernicul ăsta ipocrit reușise să ascundă ceva de el: adică știa că așa-zisa „bonetă a minții" nu funcționa. Iar acum avea de gând să-și folosească arma.

3

De fapt, Mordred îl credea pe Walter o' Dim mult mai deștept decât era cu adevărat. Însă nu este aceasta o particularitate a celor foarte tineri, poate chiar o tehnică de supraviețuire? Copilașului cu ochi mirați i se par miracole chiar și cele mai penibile trucuri ale celui mai stângaci prestidigitator din lume. Walter nu a înțeles ce se petrecea decât atunci când a fost prea târziu, dar era viclean și trecut prin mult prea multe, așa să știți, iar atunci când se lumină la minte, o făcu pe deplin.

Există expresia aceasta: *elefantul din sufragerie*, care descrie viața alături de o persoană dependentă de droguri sau de alcool sau de o persoană violentă. Cei din afara unei asemenea relații întreabă adeseori: „Cum de-ai putut să rabzi asta atât de mulți ani? N-ai văzut *elefantul din sufragerie*?" Și celui care duce o viață cât de cât mai normală îi este aproape imposibil să priceapă răspunsul sincer: „Îmi pare rău, dar era acolo când m-am mutat în casă. N-am știut că e un *elefant;* am crezut că e o *mobilă*." Iar apoi vine momentul dumitirii depline – *aha!* – când cei norocoși își dau seama ce se petrece. Momentul acela venise și pentru Walter. Doar că venise prea târziu.

N-ai să te caci pe mine, promiți? – această întrebare o pusese, iar între rostirea cuvântului *caci* și cea a cuvântului *promiți* își dădu seama că se află un intrus în casa lui... *și că fusese acolo tot timpul.* Și nici măcar nu era vorba despre un bebeluș, ci despre un adolescent greoi, cu capul tețit, pielea ciupită de vărsat și ochi apatici. Poate cea mai bună, mai realistă reprezentare a lui Mordred Deschain, așa cum era el în clipa aceea: un spărgător de case la vârsta adolescenței, care se ameți inhalând aburii vreunui produs de curățat.

Şi fusese acolo *tot timpul!* Dumnezeule, cum de nu şi-a dat seama? Nici măcar nu se ostenise să se ascundă! Stătuse la vedere, cu spatele lipit de perete, cu gura căscată şi măsurând totul cu privirea.

Planurile sale se năruiră într-o fracţiune de secundă, planurile de a-l lua cu el pe Mordred, de a-l folosi ca să-l ucidă pe Roland (presupunând că nu i-o luau înainte gărzile de la devar-toi), iar apoi de a-l omorî pe ticălosul ăsta mic şi de a-i reteza preţiosul picior stâng. În următoarea secundă însă, se înfiripă un nou plan, plan ce i se părea a fi simplitatea însăşi. *Nu trebuie să-i dau de înţeles că ştiu. Un singur foc, atât pot risca şi doar pentru că* trebuie. *Şi după aia o iau la fugă. Dacă moare, bine. Dacă nu, poate că o să moară de foame înainte ca...*

Atunci Walter îşi dădu seama că nu-şi mai poate mişca mâna. Încleştase patru degete pe patul pistolului din buzunar, însă acum degetele acelea îi înţepeniseră. Unul era chiar lângă trăgaci, dar nici pe acela nu şi-l putea mişca. Parcă era îngropat în ciment. Şi abia acum văzu Walter sârma strălucitoare pentru prima dată. Ieşea din gura ştirbă şi cu gingii trandafirii a bebeluşului de pe scaun, traversa încăperea spre el, licărind sub luminile reci din plafon, iar apoi îl înconjură la nivelul pieptului, imobilizându-i braţele. Înţelese că sârma aceea nu se afla cu adevărat acolo... dar, în acelaşi timp, *se afla.*

Nu mai putea să se mişte.

4

Mordred nu observă sârma strălucitoare. Poate pentru că nu citise *Watership Down*[1]. Dar avusese ocazia să sondeze mintea lui Susannah, iar ce vedea acum semăna izbitor cu Doganul ei. Numai că în locul butoanelor pe care scria FĂT şi TEMP. EMOŢIONALĂ, le descoperi pe cele care îl controlau pe Walter: motricitatea (în poziţia ÎNCHIS), gândirea şi motivarea. Evident că instalaţia aceasta era mult mai complexă decât cea din capul micuţului bumbler, unde nu găsise decât nişte noduri precum cele marinăreşti, însă deloc greu de dezlegat.

[1] *Watership Down* – roman de aventuri pentru copii, scris de Richard Adams (n. tr.).

Din nefericire, el nu era decât un bebeluș.

Un afurisit de *bebeluș* blocat într-un scaun.

Dacă chiar voia să ajungă la delicatesa asta pe două picioare, trebuia să se miște repede.

5

Walter o' Dim nu era chiar atât de bătrân ca să poată fi amăgit cu ușurință. Acum înțelese că îl subestimase pe micuțul monstru, bazându-se prea mult pe înfățișarea lui și prea puțin pe ce știa că este *cu adevărat*; dar și așa nu căzuse în capcana panicii totale care îi pândește adesea pe cei prea tineri.

Dacă nu se va mulțumi doar să stea în scaunul ăla și să se zgâiască la mine, va trebui să se transforme. Iar atunci s-ar putea să-i slăbească și controlul pe care îl are asupra mea. Asta va fi șansa mea. Nu-i mare, dar e singura.

Chiar în clipa aceea observă cum o lumină roșie curgea pe sub pielea copilului, din creștet și până la degetele de la picioare. Iar în urma ei, trupul durduliu și rozaliu de bah-bo începu să se înnegrească și să se umfle. Picioare de păianjen ieșiră prin părțile laterale. Concomitent, sârma strălucitoare care venea din gura pruncului se făcu nevăzută, iar Walter simți cum dispar chingile care-l imobilizaseră.

N-ai vreme nici măcar de un singur foc. Fugi. Fugi de el, fugi de monstru. *Asta-i tot ce poți să faci. Nu trebuia să vii aici. Te-ai lăsat orbit de ura pentru pistolar, dar poate că nu-i încă prea târ...*

Cu acest gând zvârcolindu-se prin mintea lui înnebunită, se întoarse spre trapa din pardoseală și tocmai ce era să pună piciorul pe prima treaptă când reapăru sârma, care acum nu se mai încolăci în jurul pieptului său, ci se închise în jurul gâtului, ca un ștreang.

Cu ochii ieșiți din orbite, sufocându-se și gâjâind și împroșcând cu salivă, Walter se răsuci în loc cu mișcări spasmodice, fără să reușească să slăbească lațul ce-i strângea gâtul. În același timp simți cum ceva foarte asemănător cu o mână invizibilă, îi alunecă pe frunte și-i împinge gluga spre spate. Gluga aceasta era emblema lui; în anumite provincii de la sud de Garlan fusese

cunoscut ca *Walter Hodji*, cel de-al doilea cuvânt putând fi tradus atât prin *întunecat*, cât și prin *glugă*. Însă se vedea treaba că acest acoperământ (însușit dintr-o anumită casă abandonată din orașul French Landing, Wisconsin[1]) nu-i fusese de niciun folos.

Mi se pare că am ajuns la capătul cărării, își spuse, cu ochii la păianjenul care se apropia de el, țanțoș pe cele șapte picioare rămase – o creatură buhavă, dar sprintenă (mai sprintenă decât copilul, firește, și de patru mii de ori mai urâtă), cu o umflătură ciudată în formă de cap omenesc deasupra spinării păroase. Walter observă că semnul de pe călcâiul bebelușului se afla acum pe burta jivinei și era în formă de clepsidră, aidoma celui caracteristic păianjenului numit „văduva neagră". Și înțelese că de acel semn avusese el nevoie, înțelese acum că nu ar fi ajutat la nimic dacă ar fi ucis copilul și i-ar fi tăiat piciorul. Înțelese că se înșelase în toate privințele.

Păianjenul se ridică pe cele patru picioare din spate. Cu cele trei din față începu să râcâie jeanșii lui Walter, scoțând niște scrâșnete înfundate, oribile. Creatura își bulbucă ochii, privindu-l cu acea curiozitate apatică pe care el o anticipase mult prea bine.

O, da, mă tem că aici este capătul cărării tale. Vocea penetrantă în capul lui. Bubuind ca lozincile scandate prin megafoane. ***Dar și tu îmi pregăteai aceeași soartă, nu-i așa?***

Nu! Cel puțin, nu imediat...

Dar așa este! „Nu-l lua la mișto pe maestrul miștourilor", cum ar zice Susannah. Drept care îi voi face acum un serviciu celui pe care tu îl numești Tatăl meu cel Alb. Poate că nu ai fost cel mai însemnat dușman al lui, Walter Padick (cum ți se zicea odată ca niciodată, atunci când ai pornit pe drumul tău), dar sunt convins că ai fost cel mai vechi. Iar acum eu te voi îndepărta din calea lui.

Cu scârboasa creatură lângă el, ridicată pe picioarele din spate, privindu-l cu aviditate tâmpă și cu bale pofticioase la bot, Walter încă mai nutrea o slabă speranță de salvare de care însă nu fu conștient până nu auzi, pentru prima oară în o mie de ani, numele la care răspunsese odinioară un băiat crescut la o fermă din Delain: Walter Padick. Walter, fiu al lui Sam Morarul,

[1] Oraș din romanul *Talismanul*, scris în colaborare cu Peter Straub, Nemira, 2009 (n. tr.).

din Baronia Eastar. Walter, care a fugit de acasă la vârsta de treisprezece ani, care a fost violat în dos de un alt vagabond un an mai târziu și care a reușit cumva să reziste tentației de a se întoarce în genunchi acasă. Walter, care a mers mai departe, spre întâlnirea cu destinul.

Walter Padick.

La auzul acestui nume, bărbatul care își spunea uneori Marten, Richard Fannin, Rudin Filaro și Randal Flagg (printre multe alte nume) abandonă orice speranță, mai puțin cea de a muri repede și fără chinuri.

Mi-e foame, lui Mordred îi e fomică-mică, anunță vocea nemiloasă din capul lui Walter, voce care venea către el prin sârma aceea strălucitoare a voinței micuțului rege. ***Am să mănânc bine și am să încep cu aperitivul. Cred că ochii tăi ar fi tocmai buni. Dă-mi-i.***

Walter se opuse din toate puterile, dar fără pic de succes. Sârma era prea strânsă. Urmări îngrozit cum propriile-i mâini se ridică la nivelul feței. Urmări îngrozit cum degetele i se încovoaie ca niște gheare și cum îi ridică pleoapele ca pe niște jaluzele și scot ochii din orbite. Auzi sunete de tendoane sfâșiate și de nervi optici distruși. Iar sunetul acesta care marcă orbirea lui a fost unul înfundat și umed. Săgeți de lumină roșie i se intersectară prin cap, iar apoi bezna se lăsă peste el. Eternă. Numai că în cazul lui Walter eternitatea aceasta nu avea să dureze prea mult. Iar dacă timpul este părtinitor (așa cum mulți dintre noi am aflat că este), cât îi mai rămăsese de trăit era oricum mult *prea mult.*

Dă-mi-i, dă-mi-i, îți zic! Nu mai tândăli! Mi-e fomică-mică!

Și Walter o' Dim – devenit acum Walter o' Dark[1] – întoarse palmele și lăsă globii oculari să cadă. Cele două sfere mici aveau câte un firișor atârnat de ele, care le făcea să semene cu mormolocii. Păianjenul înșfăcă una din aer. Cealaltă căzu pe gresie de unde fu ridicată de gheara surprinzător de mlădioasă de la capătul unui picior și apoi îndesată în botul lighioanei. Mordred sparse ochiul ca pe o boabă de strugure, dar nu-l înghiți, ci lăsă zeama vâscoasă, dar incredibil de delicioasă, să i se prelingă pe gâtlej. Minunat.

Acum limba, te rog.

---

[1] Joc de cuvinte: Walter o' Dim – Walter cel Întunecat; Walter o' Dark – Walter cel din Întuneric (n. tr.).

Ascultător, Walter își apucă limba și o smuci, dar nu reuși s-o desprindă decât parțial din rădăcină. Era mult prea alunecoasă. Ar fi plâns amarnic de durere și dezamăgire, dacă orbitele lui deșarte și însângerate ar fi putut produce lacrimi.

Duse iar mâna la gură, dar păianjenul era prea flămând ca să mai aștepte.

Apleacă-te! Scoate-ți limba ca în fața păsăricii iubitei tale! Repede, în numele tatălui tău! Lui Mordred îi e fomică-mică!

Walter, încă destul de lucid și înțelegând ce i se întâmplă, se împotrivi acestei noi orori cu la fel de mult succes ca și mai devreme. Își propti mâinile pe coapse și se aplecă, scoțându-și printre buze limba însângerată și strâmbă, care tremura încet, abia susținută de mușchii sfâșiați din gâtlej. Și iar auzi scrâșnetul făcut de picioarele din față ale lui Mordred pe denimul pantalonilor lui. Botul păros al păianjenului se închise peste limba lui Walter, o supse ca pe o acadea vreme de una sau două secunde binecuvântate, apoi o smulse cu o mișcare puternică. Walter – acum și fără grai, nu doar fără văz – scoase un urlet sfâșietor de durere și se prăbuși pe jos, unde se rostogoli încoace și încolo pe gresia pardoselii, cu mâinile la chipul schimonosit.

Mordred mușcă din limba bărbatului, iar aceasta se despică, revărsând un șuvoi de sânge în gura monstrului, ducându-l pe culmile extazului, distrăgându-i atenția de la ce se petrecea în jur. Adică: Walter se rostogolise pe o parte și pipăia pe jos după trapă, întrucât ceva dinlăuntrul lui urla, îndemnându-l să nu renunțe, ci să încerce să scape de creatura aceea odioasă care îl mânca de viu.

Mordred simțise gustul sângelui și îi pierise tot cheful de preludiu. Fusese redus la esență, iar esența lui era în primul și în primul rând pofta de mâncare. Și se năpusti asupra lui Randal Flagg, sau Walter o' Dim, sau Walter Padick. Se mai auziră câteva urlete, foarte puține însă. Și apoi Roland rămase fără acest dușman.

6

Bărbatul acela seminemuritor (expresie cel puțin la fel de tâmpită precum „cel mai unic") se dovedi o masă absolut fabuloasă. După ce se îndopase

până la refuz, primul impuls al lui Mordred, puternic, dar nu insurmontabil, fu să vomite. Și-l stăpâni, așa cum și-l stăpâni și pe al doilea, care era și mai puternic: să se transforme la loc în bebeluș și să tragă un pui de somn.

Dar, dacă voia să găsească ușa despre care îi vorbise Walter, atunci acum trebuia s-o facă; și să-și păstreze forma în care se putea deplasa cu suficientă viteză - forma de păianjen. Prin urmare, Mordred trecu pe lângă cadavrul secat de fluide fără să-i arunce nici măcar o singură privire și trecu sprinten prin trapă, coborî scara și ajunse în coridorul aflat la nivelul de dedesubt. Pasajul de acolo mirosea puternic a amoniac și părea a fi fost săpat chiar prin străfundurile deșertului.

În creier îi zbierau toate cunoștințele acumulate de Walter în mai bine de o mie cinci sute de ani.

Mergând pe urmele omului întunecat ajunse la puțul unui lift. Apăsă cu una din ghearele țepoase butonul care spunea URCARE, dar nu se întâmplă nimic, în afară de declanșarea unui zumzet obosit care venea de undeva de sus și de stârnirea unui miros ca de ghete fripte venit din spatele panoului de comandă. Atunci Mordred se cățără pe cabină, deschise cu un picior subțire chepengul de serviciu și se strecură înăuntru. Nu-l miră câtuși de puțin că era *nevoit* să se strecoare; se făcuse deja foarte mare.

Porni să se cațere pe cablu

(păienjenelul s-a cățărat pe burlan)

până când ajunse la ușa pe unde, dacă se lua după ce-i spuneau toate simțurile, intrase Walter în ascensor și îl trimisese în ultima lui cursă. Douăzeci de minute mai târziu (și în aceeași stare de euforie orgasmică datorată acelui sânge minunat, *zeci de litri* de sânge, așa i se păruse), ajunse la un loc unde urmele lui Walter se împărțeau în două. Descoperirea aceasta l-ar fi putut pune în încurcătură, căci copilul din el nu pierise încă, dar simți mirosul celorlalți pe una din urmele lui Walter și în direcția aceea o apucă și el, urmărindu-i acum mai mult pe Roland și ka-tet-ul lui decât pe magicianul ghinionist. Probabil că și Walter îi urmărise o vreme, dar apoi se întorsese și plecase în căutarea lui Mordred. La întâlnirea cu destinul.

După alte douăzeci de minute, micuțul ajunse la o ușă pe care nu era niciun cuvânt scris, ci doar un sigul pe care el îl putu descifra foarte bine:

Întrebarea era dacă să o deschidă acum sau să mai aştepte. Nerăbdarea lui de copil îl îmboldea să o deschidă, prudenţa pe care începuse s-o dobândească îi cerea să aibă răbdare. Mâncase bine şi nu-i mai era foame acum, mai ales dacă va reveni pentru o vreme la înfăţişarea de copilaş. În plus, s-ar fi putut ca Roland şi prietenii lui să se mai afle încă de partea cealaltă a uşii. Şi dacă erau acolo şi scoteau armele la vederea lui? Erau infernal de rapizi, iar el şi-ar fi putut găsi sfârşitul înainte de vreme.

Putea să aştepte; nu-l necăjea nicio nevoie, în afară de nerăbdarea de copil care vrea totul şi-l vrea *acum*. Evident că nu simţea ura intensă care pusese stăpânire pe Walter. Sentimentele lui erau mai complexe, cu tente de tristeţe şi singurătate şi – da, ar fi mai bine să recunoască – de dragoste. Mordred îşi dorea să se bucure un timp de melancolia aceasta. Era convins că va găsi mâncare din belşug de cealaltă parte a uşii, aşa că atunci va mânca. Şi va creşte. Şi va sta la pândă. Nu-şi va scăpa din ochi tatăl şi sora-mamă şi ka-fraţii, Eddie şi Jake. Îi va urmări când se vor opri şi-şi vor ridica tabăra pentru noapte şi îşi vor aprinde focul şi se vor strânge în cerc în jurul lui. Iar el îi va veghea de la locul lui *din afara acelui cerc*. Poate că îl vor simţi şi vor scruta întunericul cu ochi neliniştiţi, întrebându-se ce bântuia pe acolo.

Se apropie de uşă, se ridică iar pe picioarele din spate şi o atinse cu cele din faţă. Păcat că uşa nu avea un vizor. Şi poate că *ar fi* mai bine să treacă dincolo chiar acum. Ce spusese Walter? Că Roland şi ka-tet-ul lui voiau să-i elibereze pe Sfărâmători, cine or mai fi fost şi ăia (explicaţia se aflase în mintea lui Walter, dar Mordred nu se obosise să o caute).

Multe îi aşteaptă în partea cealaltă – ba chiar s-ar putea ca primirea să li se pară niţeluş cam prea călduroasă.

Să fi fost, oare, ucişi Roland şi copiii lui în partea cealaltă a uşii? Li se întinsese o capcană? Mordred bănuia că ar fi ştiut dacă aşa ceva s-ar fi întâmplat. Ar fi simţit în minte vărsarea sângelui lor ca pe un Grindotremur.

În orice caz, avea de gând să mai aştepte puţin înainte să se strecoare pe uşa cu sigilul reprezentând un nor şi un fulger. Dar când va fi pe partea cealaltă? Atunci ce va face? Păi, cum ce va face? Îi va găsi. Şi va trage cu

urechea la discuțiile lor. Și îi va pândi – când dorm și când sunt treji. Dar cel mai mult va fi atent la cel pe care Walter îl numise Tatăl lui cel Alb. *Singurul* lui tată acum, dacă Walter nu-l mințise atunci când îi vorbise despre nebunia Regelui Purpuriu.

Și acum?

Acum am să dorm puțintel.

Păianjenul se cățără degrabă pe peretele încăperii, plină de tot soiul de obiecte mari și grele atârnate din tavan. Apoi își țesu pânza. Dar nu lighioana, ci copilașul, gol-golut și deja arătând cam de un an, se culcă în ea, cu capul în jos, deasupra oricăror vânători care ar fi intrat acolo în căutarea prăzii.

IV

UȘA SPRE BUBUIT DE TUNET

1

Când cei patru călători se treziră din somn (primul fu Roland, fix după șase ceasuri), găsiră alte popkinuri pe o tavă acoperită cu un șervet și, de asemenea, alte sucuri reci. Dar nici urmă de robotul de uz casnic.

– Bine, suficient, spuse Roland după ce-l strigă pe Nigel a treia oară. Ne-a zis că-i cu un picior în groapă; se pare că a căzut cu totul în ea câtă vreme am dormit noi.

– Era obligat să facă ceva împotriva voinței lui, zise Jake.

Chipul băiatului era alb și buhăit. De la somn, își spuse Roland în primul moment și se întrebă aproape imediat cum de poate fi atât de prost. Băiatul plânsese după Părintele Callahan.

– Adică ce făcea? se interesă Eddie, trecându-și traista peste umăr și săltând-o pe Susannah pe șold. Pentru cine? Și de ce?

– Nu știu, răspunse Jake. Nu m-a *lăsat* să aflu și nu mi-a venit să-i scotocesc prin minte. Știu că-i doar un robot, dar mie mi s-a părut mai mult decât atât... avea și accentul ăla drăguț și era amabil.

– Ar fi bine să încerci să treci peste astfel de considerente, îi zise Roland pe cel mai blând ton al lui.

– Cât de grea sunt, iubire? îl întrebă voioasă Susannah pe Eddie. Sau, poate că mai bine ar fi să te întreb: „Cât de dor îți e de scaunul ăla vechi cu rotile?" Sau de hamul în care mă puneai ca să mă cari?

– Suze, amândoi știm că tu n-ai putut să suferi hamul ăla din clipa când ai dat cu ochii de el.

– Nu despre asta vorbeam, iar *tu* știi asta.

Pe Roland nu înceta să-l fascineze felul în care se strecura Detta în vocea lui Susannah, ori (și mai înfricoșător) pe chipul ei. Dar nici femeia și, acum, nici soțul ei nu păreau a-și da seama de aceste invazii.

– Te-aș duce în brațe până la capătul lumii, îi spuse cu mult drag Eddie, sărutându-i vârful nasului. Doar să ai grijă să nu te mai îngrași. Pentru că m-aș putea vedea nevoit să te părăsesc și să-mi caut o domniță mai ușurică.

Ea îi dădu un ghiont (nu prea în glumă, dacă e să fim sinceri) și se întoarse spre Roland.

– De aici, de dedesubt, îți dai seama cât de mare e locul ăsta. Cum o să găsim ușa care dă în Bubuit de Tunet?

Roland clătină din cap. Habar nu avea.

– Tu ce zici, pușiule? îl întrebă Eddie pe Jake. „Atingerea" ta e cea mai puternică. N-ai cum să ți-o folosești ca să găsești ușa care ne trebuie?

– Poate dacă aș ști de unde să încep, răspunse Jake, dar nu știu.

Acestea fiind spuse, cei trei se întoarseră din nou spre Roland. Ba nu, nu trei, ci patru, căci până și blestematul bumbler se holba la pistolar. Eddie ar fi vrut să facă o glumă, fie ea cât de proastă, doar să împrăștie starea de stinghereală care îl cuprinsese pe pistolar în fața privirilor lor interogative. Ba, Roland însuși își stoarse creierii, căutând și el una. Cum era? Ceva cu plăcinta stricată de prea mulți ochi îndreptați asupra ei? Nu. Zicătoarea aia, pe care o auzise de la Susannah, era cu bucătari și cu ciorbă. În cele din urmă se mulțumi să spună:

– O să ne învârtim puțin pe aici, așa cum fac copoii când pierd mirosul. Și o să vedem ce găsim.

– Poate un alt scaun cu rotile pentru mine, spuse optimistă Susannah. Că albu' ăsta nesimțit mă pipăie pe la *castitate*.

Eddie îi aruncă o privire sinceră:

– Dacă ar fi așa cum zici tu, iubito, atunci n-ar trebui să fie într-atâta de crăpată.

2

Până la urmă Ete fu cel care preluă conducerea grupului, dar abia după ce se întorseseră în bucătărie. Jake îi privea pe prietenii lui, care se fâțâiau de colo până colo cam fără țel, când Ete îi lătră numele:

– *Eik! Eik-Eik!*

Se strânseră cu toții în jurul bumblerului, lângă o ușă întredeschisă pe care scria NIVELUL-C. Ete se strecură pe acolo, făcu câțiva pași pe coridor și apoi se uită peste umăr la ei, cu ochișori strălucitori și inteligenți. Dându-și seama că nu-l urmează nimeni, începu să-și latre dezamăgirea.

– Tu ce zici? îl întrebă Roland pe Jake. Să ne luăm după el?

– Da, spuse hotărât băiatul.

– Știi cumva ce miros a simțit? vru să știe Eddie.

– Poate ceva din Dogan, răspunse Jake. Din Doganul adevărat, de pe celălalt mal al Râului Whye. Acolo unde eu și cu Ete am auzit ce vorbeau tăticul lui Benny Slightman cu... știți voi... cu robotul ăla.

– Jake? se neliniști Eddie. Ești bine, puștiule?

– Da, zise băiatul.

Dar nu era întru totul adevărat, pentru că își adusese aminte de urletele tăticului lui Benny. Probabil sătul de văicărelile lui Slightman, Andy, Robotul Mesager, îi apăsase ori îi ciupise un nerv din zona cotului, iar omul „zbierase ca o cucuvea", cum ar fi spus Roland (fără doar și poate pe un ton de dispreț suveran). Firește că Slightman cel Tânăr era acum deasupra acestor lucruri și tocmai înțelegerea acestui adevăr – a faptului că un băiat, nu demult plin de viață și vioiciune, era acum rece ca mâlul de pe malul râului – îl făcu pe fiul lui Elmer să șovăie. Da, sigur, fiecare dintre noi trebuie să moară la un moment dat, iar Jake spera ca el să o poată face cu destulă demnitate atunci când îi va suna ceasul. De fapt, chiar avea ceva *pregătire* în sensul acesta. Simțise fiori reci pe șira spinării la gândul eternității din mormânt. Gândul eternității de inactivitate. Gândul eternității când va trebui să stea cuminte și puțin cam mort.

Mirosul lui Andy, rece, dar uleios și inconfundabil, se simțea pretutindeni în Doganul de pe celălalt mal al Râului Whye, deoarece el și cu Slightman cel Bătrân se întâlniseră de multe ori acolo înainte de acel ultim raid al Lupilor

când aceştia fuseseră întâmpinaţi de comandoul improvizat al lui Roland. Mirosul de aici nu era chiar la fel, dar era unul mai ieşit din comun. Singurul miros cunoscut pe care îl detectase deocamdată Ete şi după care micuţul voia să meargă.

– Stai niţel, stai niţel, se precipită Eddie. Am văzut ceva ce cred că ne-ar trebui.

O puse jos pe Susannah, traversă bucătăria şi aduse din partea cealaltă o măsuţă metalică pe rotile, destinată probabil transportului de veselă sau alte ustensile mari proaspăt spălate.

– Hopa, hopa, Penelopa! intonă tânărul şi o urcă pe Susannah pe masa aceea.

Femeia se aşeză comod, ţinându-se bine de margini, dar privirea pe care o aruncă soţului ei era destul de neîncrezătoare:

– Şi când ajungem la o scară? Ce facem atunci, drăgălaşule?

– Drăgălaşul o să vadă ce o să facă atunci când va fi cazul să vadă ce o să facă, spuse tânărul, împingând măsuţa pe coridor. Haide, Ete, caută!

– Ete! Cată!

Bumblerul se repezi vioi înainte, aplecându-şi când şi când capul ca să amuşine. De fapt, nici nu prea avea nevoie de asta, căci mirosul era prea proaspăt şi prea abundent ca să-i reclame întreaga atenţie. Da, mirosul Lupilor era acela pe care îl găsise micuţul. După vreun ceas de mers, eroii noştri trecură pe lângă o uşă ca de hangar pe care scria SPRE CAI. Mai departe, urma îi duse la o alta spre PLATFORMĂ DE LUCRU, unde era ACCESUL PERMIS DOAR PERSONALULUI AUTORIZAT. (Niciunul dintre ei, nici măcar Jake, a cărui intuiţie era cea mai puternică, nu a avut habar că merseseră pe urmele lui Walter o' Dim. Cel puţin asupra băiatului „boneta minţii" funcţionase ireproşabil. Atunci când Walter se convinse că bumblerul era cel care îi conducea, se întoarse să vorbească cu Mordred – mare greşeală, după cum se va dovedi în scurt timp, dar aducându-i consolarea că nu va mai apuca să mai facă o alta.)

Ete se aşezase în poponeţ în faţa acestei uşi închise, pendulând din codiţa ondulată şi caraghioasă. Uşa era de tipul celor batante.

– Eik, deschi-deschi! Deschi, Eik!

– Da, da, da, spuse Jake. Imediat. Stai cuminte.

– PLATFORMĂ, citi Eddie semnul de pe uşă. Să sperăm că-i cea bună.

Încă mai împingeau la masa metalică pe care stătea Susannah. Singura scară cu care avuseseră de-a face până acum fusese una destul de scurtă, care nu le pusese prea multe probleme. Atunci Susannah coborâse pe fund (în maniera ei obișnuită), în vreme ce Roland și cu Eddie căraseră masa în urma ei. Jake mersese între ea și cei doi bărbați, cu țeava de la arma lui Eddie proptită în adâncitura umărului stâng, poziție cunoscută sub numele de „garda".

Acum Roland își scoase și el pistolul, și-l sprijini în adâncitura umărului drept și împinse ușa, deschizând-o complet. Apoi, ușor ghemuit, trecu prin ea, gata oricând să se arunce pe burtă sau să se retragă, dacă situația ar fi cerut-o.

Dar situația nu ceru nimic. Dacă Eddie s-ar fi aflat în frunte, poate că i s-ar fi părut (fie și doar o secundă) că este atacat de Lupi zburători, la fel ca maimuțele din *Vrăjitorul din Oz*. Însă Roland, complet lipsit de imaginație, nu irosi nici timp și nici adrenalină când veni vorba să recunoască obiectele suspendate din tavanul acelei săli de dimensiunile unui hambar: roboți defecți care așteptau să fie reparați.

– Haideți, intrați, își îndemnă el prietenii, iar ecoul vorbelor sale răsună cu putere.

De undeva, din umbrele de deasupra, se auzi fâlfâit de aripi. Rândunele, sau vrăbii-de-câmp, care intraseră aici din greșeală.

– Cred că nu-i nicio problemă.

Intrară și ceilalți și rămaseră cu ochii căscați la tavan. Singur prietenul cu patru picioruțe al lui Jake nu părea deloc impresionat. Ete profită de acest răgaz ca să-și curețe blănița: mai întâi pe stânga, apoi pe dreapta. În cele din urmă Susannah vorbi de pe masa rulantă:

– Știți ceva? Multe am văzut eu în viața asta, dar niciodată așa ceva.

Nici ceilalți. Uriașa hală era înțesată cu Lupi ce păreau încremeniți în zbor. Unii mai purtau încă mantiile și glugile verzi asemănătoare celei care îl făcuse celebru pe Doctorul Doom[1]; alții atârnau doar în costumele lor metalice. Unii nu mai aveau capete, alții nu mai aveau brațe, câtorva le lipsea câte un picior. Chipurile lor cenușii din oțel păreau că rânjesc ori mârâie, în funcție de modul în care cădea lumina asupra lor. Pardoseala era acoperită cu mormane de mantii și mănuși verzi, aruncate alandala. Și, la vreo patruzeci

[1] Dr. Doom – personaj negativ de benzi desenate, inamicul Celor Patru Fantastici (n. tr.).

de metri depărtare de ei (hala avea cam două sute de metri lungime) se vedea un singur cal cenușiu, culcat pe spate, cu picioarele țepene ridicate în aer. Nu mai avea cap. Din gât îi ieșea un ghem de fire galbene, verzi și roșii.

O luară încet pe urmele lui Ete, care tropăia vioi și nepăsător încolo și încoace. În hala aceasta uriașă se auzea mult mai tare zgomotul făcut de masa rulantă, iar ecoul roților ei se rostogolea sinistru peste ei. Susannah nu-și putea lua ochii de la tavan. Din cauză că locul acesta, probabil luminat puternic pe vremuri, era acum scufundat în penumbre, i se păruse la început că Lupii pluteau, susținuți de vreo șmecherie antigravitațională. Apoi ajunseră într-un loc unde mai funcționau becurile fluorescente și atunci observă cablurile de ancorare.

– Probabil că aici îi reparau, spuse ea. Dacă a mai rămas cineva care să o facă.

– Și cred că acolo îi activau, adăugă Eddie, arătând spre un loc din fața lor.

De-a lungul peretelui opus, pe care abia acum îl deslușeau mai bine, se întindea un rând de nișe. Într-unele se aflau câțiva Lupi țepeni. Altele erau goale, iar în ele se puteau vedea mai multe prize.

Și atunci, Jake izbucni în hohote de râs, luându-i pe toți prin surprindere.

– Ce? se neliniști Susannah. Ce e?

– Nimic, se bâlbâi băiatul, nereușind să se stăpânească. Doar că...

Și hala răsună iarăși de râsul lui incredibil de tânăr și de proaspăt.

– Doar că seamănă al dracului de bine cu navetiștii din Gara Penn, atunci când stau la coadă în fața cabinelor telefonice ca să sune acasă sau la birou.

Eddie și Susannah încercară să-și închipuie scena și izbucniră și ei în râs. Așa deci, își spuse Roland, înseamnă că Jake avea dreptate. Și nu se mira defel. Cel mai mult îl bucurau râsetele băiatului. Era firesc ca Jake să plângă din cauza dispariției prietenului lui, Părintele, dar era bine că încă mai avea puterea să râdă. Era foarte, foarte bine.

3

Ușa care le trebuia lor era la stânga nișelor. Recunoscură imediat sigilul de pe ea, norul cu fulgerul ieșind din el. Îl mai văzuseră pe biletul pe care

„R.F." li-l scrisese pe dosul unei foi din ziarul *Zvonurile lui Oz*[1], însă uşa nu semăna cu niciuna întâlnită până acum. Cu excepţia desenului cu norul şi fulgerul, uşa aceasta era strictamente utilitară. Deşi vopsită în verde, cei patru şi-au putut da seama cu uşurinţă că era confecţionată din oţel, iar nu din lemn de esenţă tare, ori din lemnul foarte rezistent de carpen. Din laturile cadrului cenuşiu, tot metalic, ieşeau cabluri electrice izolate, groase cât piciorul unui om adult. Şi intrau apoi într-unul din pereţi. Din spatele acestuia se auzea un huruit aspru care îi păru cunoscut lui Eddie.

– Roland, şopti el. Îţi aduci aminte de Portalul Grinzii? Locul ăla unde am ajuns noi la începutul călătoriei? Mai înainte ca Jake să se alăture cetei noastre de voinici?

Roland îşi amintea:

– Unde i-am împuşcat pe Micuţii Gardieni, cortegiul lui Shardik. Cei care îi supravieţuiseră.

Eddie dădu din cap.

– Atunci mi-am lipit urechea de uşă şi am ascultat. *Totul e dat uitării în sălile pieirii*, a fost gândul care mi-a trecut atunci prin minte. *Acestea sunt sălile morţilor, unde mii de păianjeni îşi ţes pânzele şi unde marile circuite amuţesc, unul câte unul.*

De fapt nu fusese doar un gând. Eddie rostise vorbele acestea cu glas tare, dar Roland nu se miră că tânărul nu-şi mai amintea: atunci fusese hipnotizat, sau pe aproape.

– Eram în exteriorul ei, continuă el. Acum suntem la interior.

Şi întinse mâna către uşa care dădea în Bubuit de Tunet, apoi îşi trecu un deget de-a lungul cablurilor groase.

– Se pare că generatoarele alea sau ce-or fi ele, care trimit curent prin cablurile astea, nu sunt prea sănătoase. Dacă vom folosi uşa, zic s-o facem de îndată. S-ar putea închide de tot în orice clipă. Şi atunci ce ne facem?

– O să sunăm la firma de turism „AAA Travel", spuse Susannah dusă pe gânduri.

– N-aş prea crede. O să ne frigem... cum era vorba aia a ta, Roland?

---

[1] În *Vrăjitorul şi Globul de Cristal* (n. tr.).

– O să ne frigem ca într-un cuptor de hamei. „Acestea sunt încăperile pierzaniei." Ai spus și asta. Ți-aduci aminte?

– *Eu* am zis așa? Cu voce tare?

– Da.

Roland îi conduse spre ușă. Atinse clanța cu mâna și și-o trase repede înapoi.

– Frige? îl întrebă Jake.

Roland scutură din cap.

– Te-ai curentat? întrebă și Susannah.

Pistolarul clătină iarăși capul.

– Păi, atunci, haide, zise Eddie. Să-i dăm bice.

Se strânseră în spatele lui Roland. Eddie o ținea iar pe Susannah sprijinită de șoldul lui, iar Jake îl ridicase pe Ete în brațe. Bumblerul gâfâia ca întotdeauna prin boticul zâmbăreț, privind la ușă cu ochi de onix șlefuit în montură de aur.

– Da' ce-o să facem... *dacă-i încuiată*, vru să întrebe Jake.

Dar, înainte de a apuca să-și ducă vorbele la capăt, Roland apăsă clanța cu mâna dreaptă (în stânga ținea pistolul) și deschise ușa. Mașinăria din spatele peretelui sughiță cu putere și, parcă, cu disperare. Lui Jake i se păru că simte miros de ars: poate de la izolația prăjită. Și tocmai ce-și spunea că trebuie să nu se mai gândească la năzbâtii, când porniră brusc mai multe ventilatoare mari din tavan. Zgomotul pe care îl făceau era asurzitor, la fel ca acela făcut la decolare de avioanele de vânătoare într-un film despre Al Doilea Război Mondial. Toți patru tresăriră cu putere. Ba Susannah își acoperi capul cu mâna ca să se ferească de posibile obiecte căzătoare.

– Haideți, se răsti Roland la ei. Repede.

Păși pragul fără nicio privire în urmă. În fracțiunea aceea de secundă, pistolarul păru rupt în două. Dincolo de el se vedea o sală și mai mare, și mai întunecată decât Platforma de Lucru. Și dungii argintii în zigzag, ce păreau a fi raze de lumină pură.

– Hai, Jake, îi spuse Susannah. Tu urmezi.

Jake trase aer în piept și păși peste prag. Nu simți niciun curent puternic de aer, așa cum se întâmplase în Peștera Vocilor; nu auzi niciun dangăt înnebunitor de clopot. Nu avu, nici măcar pentru o clipă, sentimentul că ar trece printr-un portal. În schimb, avu impresia oribilă că este întors pe dos. La propriu. Și fu copleșit de cea mai înfiorătoare senzație de greață pe care

o avusese vreodată în viața lui. Făcu pasul până la capăt, puse piciorul în pământ și simți cum îl lasă genunchii. O clipă mai târziu era în patru labe pe jos. Nici nu băgă de seamă când îl scăpă pe Ete din brațe. Începu să icnească. Alături, Roland era și el în genunchi și începuse să vomite. De undeva venea spre ei un zgomot înfundat, dar neîntrerupt, ca de locomotivă, clinchet stăruitor de clopoțel și ecourile unei voci amplificate printr-un sistem de sonorizare.

Jake întoarse capul, dorind să-i spună lui Roland că acum înțelegea motivul pentru care doar *roboții* ieșeau pe ușa asta blestemată, dar nu reuși, căci vomită din nou.

Pe neașteptate, se auzi vocea înnebunită a lui Susannah:

– Nu! *Nu!*

Și apoi:

– Lasă-mă jos, Eddie! Lasă-mă jos până nu...

Și începu și ea să vomite. Eddie reușise s-o depună pe betonul crăpat, înainte de a se alătura și el Corului Vomitătorilor Veseli.

Ete căzu pe o parte, râgâi aspru, apoi se ridică în picioare. Privi în jur cu ochișori năuci și dezorientați... sau poate că așa i se părea lui Jake, care îi atribuia bumblerului propriile sale senzații.

Parcă începuse să-i mai treacă starea de greață când auzi zgomot de pași apăsați. Spre ei veneau în goană trei bărbați, toți trei îmbrăcați identic, în jeanși și cămăși albastre din batist și încălțări ce păreau lucrate manual. Unul dintre aceștia, un domn mai în vârstă, cu un smoc de păr alb și neîngrijit, venea înaintea celorlalți doi. Toți țineau mâinile ridicate în aer.

– Pistolari! strigă bărbatul cu păr alb. *Voi* sunteți pistolarii? Dacă da, nu trageți! Suntem de partea voastră!

Roland, care nu prea părea în stare să împuște pe nimeni (*Nu că mi-aș dori să-l pun la încercare*, își zise Jake) încercă să se adune de pe jos, aproape reuși, căzu iar într-un genunchi și mai scoase niște icnete sugrumate. Bărbatul cu păr alb îl apucă de încheietura mâinii și îl sălta de jos fără prea multă politețe.

– Știu cât de rău vă este, spuse bătrânul, nimeni nu știe asta mai bine decât mine. Norocul e că trece repede. Trebuie să veniți de îndată cu noi.

Înțeleg că nu mai aveți pic de vlagă, dar a izbucnit alarma la ki'-dam[1] în birou și...

Se întrerupse. Bulbucă ochii, aproape la fel de albaștri ca ai lui Roland. Chiar și în întunecimea de acolo, Jake își putu da seama că bătrânul se făcuse alb la față. Ceilalți doi îl ajunseră din urmă, dar el nici nu-i observă. La Jake Chambers se holba el fără să clipească.

– Bobby? șopti el. Dumnezeule, Bobby Garfield[2], tu ești?

[1] „Cretin" (n. tr.).

[2] Robert „Bobby" Garfield – născut în 1949, fiu al lui Elizabeth Garfield, din Harwich, Connecticut, este sosia lui Jake Chambers. Bobby Garfield a apărut și în alte scrieri ale lui Stephen King, printre care și romanul *Inimi în Atlantida* (n. tr.).

V

STEEK-TETE

1

Tovarășii domnului cu părul alb erau mult mai tineri (Roland avea impresia că unul dintre ei nu putea să aibă mai mult de optsprezece-douăzeci de ani) și amândoi păreau absolut îngroziți. Le era teamă ca nu cumva să fie împușcați din greșeală, firește; din acest motiv ieșiseră în goană din întuneric cu mâinile ridicate deasupra capului. Dar se mai temeau și de altceva, pentru că deja se dumiriseră că nu-i va asasina nimeni pe nepusă masă.

Bătrânul tresări spasmodic, ca și cum ar fi vrut să se extragă dintr-un loc intim.

– Bineînțeles că nu ești Bobby, murmură el. Ai părul de altă culoare... și...

– Ted, trebuie să *plecăm* de aici, spuse cel mai tânăr dintre ei pe un ton imperativ. *Inmediatamento*, dacă pricepi ce vreau să zic.

– Bine, șopti bătrânul, fără să-și ia ochii de la Jake.

Apoi și-i acoperi cu palma, iar lui Eddie i se păru că se află în fața unui mentalist cabotin, de bâlci, care se pregătea să-și facă numărul cu citirea gândurilor. După câteva secunde bătrânul lăsă mâna jos.

– Da, firește, spuse el și își întoarse privirea spre Roland. Tu ești dinh-ul? Roland de Gilead? Roland din neamul lui Eld?

– Da, eu... începu Roland.

Nu reuşi să continue pentru că se îndoi din mijloc şi icni gros. De această dată nu mai ieşi nimic altceva în afara unui fir argintiu de salivă; se curăţase deja de sandviciurile şi supa lui Nigel. Apoi, în semn de salut, îşi ridică la frunte pumnul care-i tremura uşor şi zise:

– Da. Eşti în avantaj, sai. Eu nu ştiu cine eşti.

– Nu contează asta, răspunse bărbatul cu părul alb. Vrei să vii cu noi? Cu ka-tet-ul tău cu tot?

– Bineînţeles, spuse Roland.

În spatele lui, Eddie se aplecă din şale şi vomită din nou.

– *La dracu'!* exclamă el cu voce sugrumată. Şi eu, care am crezut că drumul cu Greyhound-ul[1] e nasol. Aiurea, chestia asta e mai... mai... e ca...

– E ca *Titanicul* după ce s-a izbit de aisberg, spuse Susannah pe un ton sfârşit.

– Hai-*deţi!* interveni şi mai impacientat tânărul din grupul celor trei. Dacă Nevăstuică a pornit pe urmele noastre cu taheenii lui, o să ajungă aici în cinci minute. Îl ştiţi ce *viclean* şi *iute* e!

– Da, fu de acord bărbatul cu părul alb. Chiar trebuie să plecăm, domnule Deschain.

– Ia-o înainte, îi zise Roland. Te urmăm.

2

Nu ieşiseră într-o gară feroviară, ci mai degrabă într-un soi de gară de triaj, cu o cupolă imensă. Dungile argintii pe care le văzuse Jake mai devreme nu erau raze de lumină, ci şine de tren, cam şaptezeci de perechi. Pe vreo două dintre ele se fâţâiau înainte şi înapoi nişte locomotive automatizate, cu aspect butucănos. Probabil că fuseseră programate cu secole în urmă. Una împingea un vagon-platformă, plin cu grinzi ruginite. Cealaltă începu să se smiorcăie cu voce metalică, de robot:

– Camka-A este rugat să ajungă la Poarta 9. Camka-A la Poarta 9, vă rog.

---

[1] Greyhound – linie de transport interurban din SUA (n. tr.).

În brațele lui Eddie, pe Susannah o apucase iar răul de la stomac din cauza zgâlțâielilor, dar se molipsi de agitația bătrânului ca de o gripă. În plus, acum știa ce anume erau taheenii: creaturi monstruoase cu trup de om și cap de pasăre ori animal. O duceau cu gândul la tripticul lui Bosch, *Grădina desfătărilor lumești.*

– S-ar putea să-mi vină iar să vomit, țonțonel, îl avertiză ea pe Eddie. Nici prin cap să nu-ți treacă să te oprești.

Eddie scoase un mormăit pe care ea îl luă drept încuviințare. Vedea cum îi șiroiește transpirația pe gât și o durea sufletul de mila lui. Și lui îi era rău, nu numai ei. Uite că acum aflaseră cum e să treci printr-un dispozitiv de teleportare nițeluș cam defect. Se întrebă dacă va mai avea vreodată curajul să mai treacă prin altul.

Jake ridică privirea și văzu acoperișul construit dintr-un milion de panouri de diferite forme și mărimi; semăna cu un mozaic din bucățele de faianță cenușie. Apoi o pasăre trecu printr-unul din panourile acelea și băiatul își dădu seama că nu erau plăci de faianță, ci geamuri, iar unele din ele erau sparte. Cenușiul-închis văzut prin ele era culoarea lumii în Bubuit de Tunet. *Ca și cum ar fi mereu eclipsă de soare*, își zise el, înfiorându-se. Lângă piciorul lui, Ete mai tuși sec de câteva ori și apoi își văzu de drum, scuturând din cap.

3

Trecură pe lângă un morman de echipamente abandonate – probabil generatoare – , apoi pătrunseră într-un labirint de vagoane așezate de-a valma, foarte diferite de cele trase de Monoul Blaine. Lui Susannah i se păru că unele aduceau cu vagoanele de navetiști din Gara Centrală din New Yorkul *când*-ului ei, adică al anului 1964. Și, parcă pentru a-i întări această impresie, observă că pe unul dintre ele scria **VAGON BAR.** Dar mai erau acolo alte vagoane ce păreau mult mai vechi; construite din oțel nituit, iar nu din crom șlefuit, acestea semănau cu vagoanele de pasageri ce pot fi văzute în westernurile din vremea filmelor mute, sau în serialul *Maverick.* Lângă unul dintre

ele era un robot cu cablurile ieşindu-i alandala din grumaz. Îşi ţinea sub braţ capul purtând un chipiu pe a cărui panglică scria CONDUCTOR CLASA I.

La început Susannah încercă să numere de câte ori făceau la stânga şi la dreapta prin labirintul acesta, dar se încurcă şi se lăsă păgubaşă. Într-un final, ieşiră din aglomerarea de vagoane cam la vreo patruzeci şi cinci de metri de o baracă din şindrilă pe uşa căreia era scris mesajul vag aliterativ: PERON/ PACHETE PIERDUTE/PRELUATE. Pe betonul cu fisuri mari al aleii ce ducea la baracă zăceau talmeş-balmeş cărucioare de bagaje, grămezi de lăzi din lemn şi doi Lupi morţi. *Ba nu*, se corectă Susannah, *nu-s doi, ci trei.* Cel de-al treilea stătea sprijinit de peretele barăcii, chiar după colţ de PERON/PACHETE PIERDUTE/PRELUATE.

– Haide, îi îndemnă bărbatul cu smocul de păr alb. Nu mai avem mult. Dar trebuie să ne grăbim să nu ne prindă taheenul de la Casa Inimilor Sfărâmate[1]. Că, dacă pune mâna pe noi, pe voi o să vă omoare cu siguranţă.

– O să ne omoare şi pe noi, îl contrazise tovarăşul lui foarte tânăr, împingându-şi părul din ochi. Pe toţi o să ne omoare. Doar pe Ted nu. Ted e singurul de care nu se poate dispensa. Da-i prea modest ca să se laude cu asta.

Dincolo de PERON/PACHETE PIERDUTE/PRELUATE se afla (*destul de logic, dacă stai să te gândeşti,* îşi spuse Susannah) BIROUL DE EXPEDIŢII. Bărbatul cu părul alb încercă uşa. Era încuiată, iar descoperirea asta parcă îi făcu plăcere în loc să-l necăjească.

– Dinky? spuse el.

Acum cei patru călători aflară că Dinky era numele tânărului agitat şi vorbăreţ. Acesta puse mâna pe clanţă, iar Susannah auzi un trosnet venit parcă dinăuntru. Dinky se trase un pas înapoi. Ted încercă iar uşa şi aceasta se deschise fără să protesteze. Intrară cu toţii într-un birou întunecos, tăiat pe din două de o tejghea înaltă. Pe ea era un anunţ care o făcu pe Susannah să simtă gustul nostalgiei: **LUAŢI UN NUMĂR ŞI AŞTEPTAŢI.**

După ce uşa se închise în spatele lor, Dinky apăsă din nou pe clanţă. Se auzi alt trosnet.

– Ai încuiat-o la loc, observă Jake, pe un ton oarecum acuzator, dar cu un zâmbet larg pe chipul care îşi recăpătase culoarea sănătoasă. Aşa e?

---

[1] Aluzie la piesa cu acest titlu a lui George Bernard Shaw (n. tr.).

– Nu acum, te rog, interveni bărbatul cu părul alb – adică Ted. N-avem vreme. Urmați-mă, vă rog.

Rabată o bucată din tejghea și îi conduse în biroul unde se aflau doi roboți ce păreau morți de mult și trei schelete umane.

– Ce mama dracului avem că tot peste oase dăm? se enervă Eddie.

Și el începuse să se simtă mai bine și dădea acum pe gură toate aiurelile care-i treceau prin cap, fără a se aștepta la niciun răspuns de la cei din jur. Cu toate acestea, primi unul. De la Ted.

– Ai auzit de Regele Purpuriu, tinere? Ai auzit, firește că ai auzit. Se spune că pe vremuri a împrăștiat gaz toxic peste toată partea asta de lume. Probabil că nu mai avea cu ce să se distreze. I-a omorât aproape pe toți. Întunecimea asta care ne înconjoară este efectul faptei sale. E nebun, desigur. Asta-i mare parte din problemă. Pe aici acum.

Și îi conduse pe o ușă pe care scria **OFICIU** ce dădea într-o încăpere aparținând unui mare mahăr din minunata lume a expedițiilor pe calea ferată. Susannah observă niște urme pe dușumea, ceea ce însemna că mai trecuse cineva pe acolo de curând. Poate chiar acești noi tovarăși de drum ai lor. Tot mobilierul se limita la un birou, greu de observat sub cincisprezece centimetri de praf scămos, două scaune și o canapea. În spatele biroului era o fereastră. Se vede treaba că pe vremuri fusese acoperită cu jaluzele orizontale, care acum se aflau pe jos, rupte și murdare. Priveliștea de dincolo de fereastră era pe cât de respingătoare, pe atât de fascinantă. Terenul de dincolo de Gara Bubuit de Tunet îi aduse aminte lui Susannah de pustietățile de pe malul Râului Whye, doar că acesta era mai plin de pietre și mai înfiorător.

Și, firește, mai întunecat.

Șinele (cu trenuri oprite pentru eternitate pe unele dintre ele) erau dispuse radial, aidoma firelor unei pânze de păianjen din oțel. Cerul, ca din cea mai închisă ardezie, se încovoiase peste ele, parcă atingându-le. Aerul dintre cerul acesta și pământ părea oarecum mai *dens*. Susannah se văzu nevoită să mijească ochii, deși nu era ceață, nici fum.

– Dinky, spuse bărbatul cu părul alb.

– Da, Ted.

– Ce ai lăsat în drum pentru prietenul nostru, Nevăstuică?

– O dronă de mentenanță, răspunse Dinky. O să creadă că a intrat prin ușa din Fedic, a declanșat alarma, și după aia s-a prăjit pe șine la capătul triajului. Că unele dintre ele încă mai sunt foarte fierbinți. De aia sunt păsări moarte, făcute scrum, pe lângă ele. Da' n-ar fi crezut că alarma a fost declanșată de vreo păsărică din alea, nici măcar de vreo mierlă mai bine hrănită... pe când o dronă... Sunt convins că o să pună botul. Nevăstuică nu-i deloc tâmpit, dar chestia cu drona e destul de plauzibilă.

– Bine. Foarte bine. Priviți într-acolo, pistolari.

Ted întinse mâna arătându-le un pisc ascuțit din piatră care împungea orizontul. Susannah îl deslușI fără prea mare greutate: în regiunea aceasta întunecată toate orizonturile păreau foarte aproape. Dar nu sesiză nimic ieșit din comun la versanții aceia de pământ arid și pietre căzute claie peste grămadă.

– Acela este Can Steek-Tete.

– Micuțul Ac, spuse Roland.

– Excelentă traducere. Într-acolo ne ducem.

Susannah simți cum inima îi face un salt mortal de la trapez. Muntele acela, numit și „afloriment" de unii, era probabil la distanță de zece, cincisprezece kilometri de ei. Oricum, foarte, foarte departe. Nu credea că Eddie și Roland ar fi putut s-o care până acolo, nici măcar cu ajutorul celor doi bărbați mai tineri din grupul lui Ted. Și, în fond, de ce ar avea încredere în indivizii ăștia?

Pe de altă parte, oftă ea în gând, *ce altă șansă avem?*

– Nu va fi nevoie să fii cărată în brațe, îi spuse Ted, dar lui Stanley i-ar prinde bine și ajutorul tău. Ne vom lua de mâini, așa cum se face la ședințele de spiritism. Vreau să vizualizați toți formațiunea aia stâncoasă atunci când vom trece. Și să vă gândiți numai și numai la numele ei: Steek-Tete, Micuțul Ac.

– Ho, ho, stai așa! strigă Eddie.

Ajunseseră lângă o altă ușă: ușa deschisă a unui dulap. Înăuntrul lui atârnau umerașe din sârmă și un sacou roșu și foarte vechi. Eddie îl apucă pe Ted de umăr și-l întoarse cu fața la el.

– Prin ce să trecem? Pe unde să trecem? Pentru că dacă dumneata vorbești despre o ușă cum a fost aia din urmă...

Ted ridică ochii la Eddie (tânărul era mai înalt), iar Susannah observă un lucru uluitor și înspăimântător în același timp: ochii lui Ted păreau că vibrează în orbite. După doar o clipă înțelese că nu era chiar așa. Pupilele bărbatului

cu părul alb se măreau și se micșorau cu o rapiditate stranie. Ca și cum nu s-ar fi putut hotărî dacă să se adapteze la lumină sau la întuneric.

– Nu-i nicio ușă. Mai bine zis, nu-i una de tipul celor cu care ești obișnuit, tinere. Trebuie să ai încredere în mine. Ascultă.

Tăcură toți, iar Susannah auzi huruit de motoare ce păreau a se apropia.

– Ăsta-i Nevăstuică, îi informă Ted. A luat niște taheeni cu el să-l ajute. Poate patru. Mai degrabă vreo șase. Dacă dau cu ochii de noi, Dink și Stanley vor muri cu siguranță. Nu-i nevoie să *pună mâna* pe noi, ci doar să ne *vadă*. Ne riscăm viețile pentru voi. Nu e de joacă, așa că terminați cu întrebările și *urmați-mă* cu toții!

– Așa vom face, îi spuse Roland. Și ne vom gândi la Micuțul Ac.

– Steek-Tete, își dădu și Susannah consimțământul.

– N-o să vi se mai facă rău, le zise Dinky. Pe cuvânt de onoare.

– Slavă Domnului, suspină Jake.

– Savă-omnu, fu de acord și Ete.

Iar Stanley, cel de al treilea bărbat din grupul lui Ted, nu spuse nici acum nimic.

4

Era doar un dulap – un dulap de birou, ca să spunem tot adevărul – îngust și mucegăit. Pe buzunarul de la piept al sacoului roșu și foarte vechi era un ecuson de alamă pe care se deslușeau cuvintele ȘEF DE EXPEDIȚII. Stanley îi conduse spre peretele gol din fundul dulapului. Pe lângă ei umerașele zăngăneau. Jake era cu mare băgare de seamă pe unde pune piciorul, ca să nu calce pe Ete. Dintotdeauna fusese puțin cam predispus la claustrofobie, iar acum deja simțea degetele umflate ale Doamnei panică mângâindu-i gâtul: mai întâi pe o parte, apoi și pe cealaltă. 'Rizele pocneau stins în traista de pe umăr. Șapte oameni și un billy-bumbler înghesuiți într-un dulap mic? Cum mama dracului? Tot se mai auzea huruitul motoarelor care se apropiau de ei. Iar pe cel din frunte îl chema Nevăstuică.

– Prindeți-vă de mâini, murmură Ted. Și concentrați-vă.

- Steek-Tete, repetă Susannah, dar în urechile lui Jake vocea ei sună neîncrezătoare de această dată.

- Micuțul... începu Eddie și se opri brusc.

Dispăruse peretele gol din fundul dulapului. În locul lui se întindea o poieniță, mărginită pe o latură cu pietre rotunde și pe cealaltă cu o pantă abruptă, pe care creșteau arbori pitici. Jake era în stare să pună rămășag că aici era Steek-Tete și voia să creadă că era o scăpare din spațiul acela închis.

Stanley scoase un geamăt înfundat. De durere, sau de efort, sau ambele. Ținea ochii închiși și de sub pleoape îi șiroiau lacrimile.

- Haide, spuse Ted. Arată-ne drumul, Stanley.

Iar către ceilalți:

- Ajutați-l și voi, dacă puteți! În numele taților voștri, ajutați-l!

Jake încercă să vizualizeze aflorimentul pe care li-l arătase Ted prin fereastra biroului și porni înainte, ținându-l cu o mână pe Roland, care mergea în fața lui, iar cu cealaltă pe Susannah care venea în urmă. Simți o boare răcoroasă pe pielea fierbinte și transpirată și păși pe versantul Micuțului Ac, Steek-Tete din Bubuit de Tunet, gândindu-se în treacăt la domnul C.S. Lewis și la sublimul șifonier care te ducea în Narnia.

5

Dar nu în Narnia au ieșit ei.

Era frig acolo, pe coasta aflorimentului, iar Jake începu curând să tremure. Când privi peste umăr în spate, nu mai zări nici urmă a portalului prin care trecuseră. Totul în jurul lor era întunecat, iar aerul avea un miros înțepător, deloc plăcut, asemănător cu mirosul de kerosen. Într-o parte a versantului era o grotă mică (un fel de alt dulap) și din ea Ted scoase câteva pături și un bidon cu apă cu gust acru, alcalin. Roland și Jake își puseră câte o pătură pe umeri. Eddie luă două și le înfășură în jurul lui și al lui Susannah. Încercând să nu clănțăne din dinți (odată porniți, nu aveau să se mai oprească, într-atât de frig îi era), Jake invidie căldura de care se bucurau cei doi.

Şi Dink se înfofoli şi el cu o pătură, dar Ted şi Stanley păreau a nu simţi temperatura scăzută.

– Uitaţi-vă acolo, îi îndemnă Ted, arătând spre un păienjeniş de şine.

Jake văzu triajul şi, chiar alături, o altă clădire cu acoperiş verde ce părea a fi mai lungă de un kilometru şi jumătate. Din ea ieşeau şine care duceau în toate direcţiile. *Gara Bubuit de Tunet*, se minună el. *Unde Lupii îi îmbarcă în trenuri pe copiii răpiţi şi îi trimit pe Calea Grinzii spre Fedic. Şi unde îi aduc ca să-i trimită la casele lor după ce au fost bolânziţi.*

Deşi trecuse prin multe aventuri fantastice, tot îi venea greu să creadă că doar cu două minute mai devreme fusese acolo, în vale, la distanţă de mai bine de zece kilometri. E drept că toţi contribuiseră la deschiderea portalului, dar bărbatul pe nume Stanley fusese cel care îl crease. Iar acum el era palid şi părea istovit, aproape la capătul puterilor. Ba chiar se şi clătinase pe picioare o dată, iar Dinky (*nefericită* porecla[1], după umila părere a lui Jake) reuşise să-l prindă la timp de braţ, împiedicându-l să cadă. Dar Stanley parcă nici nu băgase de seamă. Îl privea pe Roland cu un soi de veneraţie îngrozită.

Nu-i doar respect în ochii lui, îşi spuse Jake, *şi nici teamă. E altceva. Dar ce?*

De gară se apropiau două cărucioare cu motor şi cu pneuri-balon – ATV-uri. Fără doar şi poate erau Nevăstuică (cine o mai fi fost şi ăla) cu taheenii lui, presupuse Jake.

– După cum aţi dedus, le zise Ted, s-a dat alarma în biroul Supraveghetorului de la Devar-Toi. Biroul *directorului* închisorii, dacă preferaţi să-i ziceţi aşa. Alarma asta se declanşează ori de câte ori cineva sau ceva foloseşte uşa dintre platforma de lucru din Fedic şi gara aia de colo...

– Dacă-mi aduc bine aminte, îl întrerupse Roland, nu i-ai zis nici supraveghetor şi nici director. Ci ki'-dam.

Pe Dink îl pufni râsul.

– Te-ai prins, tipule.

– Da' ce înseamnă ki'-dam? întrebă Jake, deşi avea bănuielile lui.

Expresii asemănătoare foloseau şi oamenii buni din Calla: cutia capului, cutia inimii, cutia ki. Adică, în ordine descrescătoare, cutia cu gândurile omului, cea cu emoţiile lui şi cea cu funcţiile animalice. Deci, o persoană mai

[1] „Frumuşelul" (n. tr.).

scârboasă la gură ar fi putut traduce particula „ki" (din sintagma „cutia ki") prin *rahat*, sau *căcat*, sau *caca*, sau ceva de genul ăsta.

Ted ridică din umeri:

- Ki'-dam înseamnă „creier de căcat". Așa l-a poreclit Dinky pe sai Prentiss, șeful de la Devar. Dar deja știai asta, nu-i așa?

- Cred că da, spuse Jake.

Ted îl privi îndelung, iar atunci când băiatul reuși să identifice privirea aceasta, înțelese și felul în care se uita Stanley la Roland: nu cu teamă, ci cu fascinație. Jake bănuia că Ted nu-și putea scoate din minte asemănarea dintre el și un tip pe care-l chema Bobby. Plus că era convins că Ted își dăduse seama că e înzestrat cu intuiția aceea foarte puternică, pe care ei o numeau „atingere". Dar care era sursa fascinației pe care o simțea Stanley? Poate de fapt nu era nimic extraordinar: poate că Stanley nu mai văzuse niciodată vreun pistolar în carne și oase. Și atâta tot.

Pe neașteptate, Ted se întoarse cu spatele la Jake și i se adresă lui Roland:

- Acum uită-te în direcția aia, spuse el.

- *Hopa!* exclamă Eddie. Ce mama *naibii?*

Susannah era și ea pe cât de amuzată, pe atât de uluită. Lucrul acela pe care-l arăta Ted îi amintea de epopeea biblică a lui Cecil B. DeMille[1], *Cele zece porunci*, mai ales de secvența aceea în care Marea Roșie, despărțită de Moise, arăta suspect de mult ca o piftie, iar vocea lui Dumnezeu, venită din rugul în flăcări, suna cam prea mult ca vocea lui Charles Laughton[2]. Dar tot i se părea *uluitor*. Cam așa cum ți se par efectele speciale ieftine din vechile filme hollywoodiene.

Toți căscaseră ochii la o singură rază de soare, groasă și absolut splendidă, coborâtă pieziș pe pământ printr-o spărtură în norii burtoși. Perfora văzduhul întunecat ca un proiector, luminând un complex de clădiri aflat cam la zece kilometri depărtare de Gara Bubuit de Tunet. „Cam la zece kilometri depărtare" era singura coordonată, pentru că în lumea aceasta stranie nu exista nici nord și nici sud; sau, mai bine zis, nu existau asemenea repere geografice pe care să te poți baza. Acum nu mai exista decât Calea Grinzii.

---

[1] Cecil B. DeMille (1881–1959) – regizor și producător american (n. tr.).

[2] Charles Laughton (1899–1962) – actor american de origine britanică (n. tr.).

– Dinky, vezi că e un binoclu în...

– În grota de jos, da?

– Nu. L-am scos de acolo data trecută, răspunse Ted, ținându-și nerăbdarea în frâu. L-am pus pe lăzile alea dinăuntru. Fii bun și adu-l.

Eddie nici nu auzi acest schimb de replici. Era prea fermecat (și surprins) de acea unică rază lată de soare ce lumina un teren verde și vesel, atât de imposibil de conceput în mijlocul acestui deșert întunecat și arid ca... ei bine, cam tot la fel cât de neconceput li se poate părea Parcul Central din New York turiștilor din Vestul Mijlociu.

Zări acolo niște clădiri ce semănau cu căminele din campusurile universitare – din cele *drăguțe* – și altele care arătau ca niște conace vechi și primitoare, în fața cărora se întindeau peluze verzi și late. La capătul îndepărtat al zonei luminate de raza aceea de soare era o stradă mărginită de prăvălii. Prototipul Străzii Mari din America provincială. Cu o singură excepție: începea și se sfârșea în deșertul întunecat și stâncos. Eddie mai observă patru turnuri din piatră, cu zidurile îmbrăcate în iederă. Ba nu, stai așa. Nu erau patru, ci șase turnuri. Cele două pe care nu le observase din prima erau ascunse de niște pâlcuri de ulmi bătrâni și maiestuoși. Ulmi în mijlocul deșertului!

Dinky se întoarse cu binoclul și i-l întinse lui Roland, care îl refuză clătinând din cap.

– Nu i-o lua în nume de rău, spuse Eddie. Ochii lui sunt... mă rog, hai să zicem că nu seamănă cu ai noștri. Dar eu, unul, mi-aș dori să arunc o privire.

– Și eu, spuse Susannah.

Eddie îi oferi binoclul:

– Doamnele au întâietate.

– Vai, dar eu...

– *Încetați!* aproape că mârâi Ted. Timpul e scurt, riscul enorm. Nu-l irosiți pe primul și nu-l sporiți pe al doilea, vă rog.

Susannah se simți lezată, dar își înghiți replica. Luă binoclul, îl duse la ochi și îl reglă. Privi apoi la locul luminat de raza de soare și ceea ce văzu îi intensifică senzația că privea la un campus universitar, micuț, dar perfect în toate privințele, campus ce se învecina cu un orășel de provincie absolut superb. *Pun prinsoare că aici nu există nimic din tensiunile obișnuite în lumea universitară,*

își spuse ea. *Pun prinsoare că Orașul-Ulmilor și Universitatea-Sfărâmătorilor se potrivesc ca untul și gemul, Abbott și Costello*[1], *Coca-Cola și gheața.* Ori de câte ori găsea câte o povestire a lui Ray Bradbury în *Saturday Evening Post*, pe ea o citea înainte de toate celelalte articole din săptămânal, pentru că îl *iubea* pe Bradbury, iar ceea ce vedea acum prin binoclu o duse cu gândul la Greentown, orășelul ideal din Illinois, pe care și-l imaginase scriitorul. Loc unde adulții obișnuiau să stea în balansoare pe verande, bând limonadă, iar copiii se jucau leapșa cu lanternele în crepusculul de vară împânzit de licurici. Iar în campusul universitar din vecinătatea acestui orășel băutura era consumată cu moderație. Erau interzise drogurile și tranchilizantele și rock'n roll-ul. Aici fetele sărutau băieții cu pasiune feciorelnică și se întorceau devreme de la întâlnire pentru ca Supraveghetoarea Căminului să nu-și facă o impresie proastă despre ele. Aici soarele strălucea cât era ziua de lungă; aici la radio se transmiteau cântece interpretate de Perry Como și de Surorile Andrews; în locul acesta nimeni nu bănuia că se află de fapt printre ruinele unei lumi care mersese mai departe.

Ba nu, își spuse ea cu răceală. *Unii din ei știu adevărul. Asta-i motivul pentru care ne-au căutat oamenii ăștia trei.*

– Acolo e Devar-Toi, spuse Roland fără inflexiuni în glas.

Era o afirmație, nu o întrebare.

– Da, zise Dinky. Bunul și dragul Devar-Toi.

Întinse mâna spre o clădire mare și albă de lângă cămine.

– O vezi pe aia albă? Aia-i Casa Inimilor Sfărâmate, unde locuiesc can-toii. Ted le zice „căutători". Hibrizi de oameni cu taheeni. Și ei nu-i zic închisorii Devar-Toi, îi zic Algul Siento, care înseamnă...

– Paradisul Albastru, spuse Roland.

Jake înțelese imediat motivul: toate clădirile, cu excepția turnurilor din piatră, aveau acoperișurile din țiglă albastră. Nu, nu Narnia era locul acesta, ci Paradisul Albastru. Unde un grup de oameni se îndeletniceau cu producerea sfârșitului lumii.

Sfârșitul *tuturor* lumilor.

---

[1] Abbott și Costello – duo celebru de comici americani (n. tr.).

6

– Pare cel mai plăcut loc din câte există, cel puțin de când a dispărut Lumea Dinăuntru, spuse Ted. Nu credeți?

– Da, sigur, e destul de drăguț, fu de acord Eddie.

Simțea că are pe puțin o mie de întrebări de pus și bănuia că Suze și Jake aveau și ei tot câte o mie, dar nu era acum momentul să pretindă răspunsuri la ele. Rămase însă cu privirea ațintită la minunata oază din zare. Unicul loc verde și luminat de soare din Bubuit de Tunet. Unicul loc *aparent* plăcut. Și, în fond, de ce n-ar fi fost așa? Amicii noștri Sfărâmători merită doar ce-i mai bun.

Dar tot îi scăpă o întrebare:

– Ted, știi cumva de ce vrea Regele Purpuriu să distrugă Turnul?

Ted îi aruncă o privire scurtă, care tânărului i se păru rece, de-a dreptul glacială. Dar apoi bărbatul surâse și atunci i se lumină întreaga față. Iar ochii lui încetaseră cu bâțâiala aia înspăimântătoare de mai devreme, chestie care, să recunoaștem, era o *mare* realizare.

– E nebun, îi răspunse Ted. Mai nebun decât un balamuc întreg. Dus cu legendara plută. Nu v-am zis?

Și adăugă iute, înainte ca Eddie să-i poată răspunde:

– Da, e destul de drăguț. Ori că-i spui Devar-Toi, Marea Închisoare sau Algul Siento, pare un loc pe cinste. Și chiar *este*.

– Condițiile de cazare sunt prima-ntâi, fu de acord Dinky.

Până și Stanley se uita cu dor în jos, spre comunitatea luminată de soare.

– Mâncarea e nemaipomenită, continuă Ted, iar filmele de la Cinematograful Giuvaierul se schimbă de două ori pe săptămână. Și dacă n-ai chef să mergi la cinematograf, poți să vezi filmele acasă pe DVD-uri.

– Astea ce mai sunt? întrebă Eddie, apoi clătină din cap. Nu mă lua în seamă. Spune mai departe.

Ted ridică din umeri ca și cum ar fi întrebat *Ce altceva mai vrei?*

– În primul rând, ai parte de sex astral fără restricții, zise Dinky. Sigur, nu-i decât o simulare, dar credeți-mă când vă spun că-i incredibil. Într-o singură săptămână doar, eu mi-am tras-o cu Marilyn Monroe, Madonna și Nicole Kidman.

În glasul tânărului se ghicea un fel de mândrie amestecată cu jenă.

– Şi dacă aş fi vrut, aş fi putut s-o fac cu toate trei deodată. Singurul fel prin care-ţi poţi da seama că nu-s reale e să sufli în direcţia lor de foarte aproape. Atunci, partea aia pe care sufli... dispare. E cam naşpa.

– Băutură? Droguri? se interesă Eddie.

– Băutură în cantităţi limitate, răspunse Ted. Dacă te pasionează enologia, atunci poţi experimenta minuni la fiecare masă.

– Ce-i aia enologie? întrebă Jake.

– Aşa numesc snobii ştiinţa vinului, dulceaţă mică, îi explică Susannah.

– Dacă eşti deja dependent de vreo chestie atunci când ajungi în Paradisul Albastru, zise Dinky, te scapă ei de dependenţa ta. Cu blândeţe. Au fost însă unul sau doi care s-au lăsat mai greu...

Întâlni ochii lui Ted care dădu din cap îndemnându-l să continue.

– Ei, tipii ăia au dispărut fără urmă.

– De fapt, căutătorii nu mai au *nevoie* de alţi Sfărâmători, spuse Ted. Cei pe care îi au acum sunt suficienţi ca să le facă treaba.

– Despre câţi vorbeşti? vru să ştie Roland.

– Cam trei sute, răspunse Dinky.

– Fix trei sute şapte, interveni Ted. Suntem cazaţi în cinci cămine, deşi ideea de cămin studenţesc nu-i tocmai una care să redea cu exactitate realitatea. Fiecare dintre noi are propriul apartament şi contactul mai mare, sau mai mic, cu ceilalţi Sfărâmători este lăsat la latitudinea noastră.

– Şi voi vă daţi seama ce sunteţi puşi să faceţi? îl întrebă Susannah.

– Da. Deşi nu ne prea gândim la asta.

– Nu înţeleg de ce nu vă revoltaţi.

– Din ce *când* veniţi dumneavoastră, doamnă? o întrebă Dinky.

– Din ce...?

Apoi înţelese.

– Din 1964.

Tânărul oftă şi clătină din cap.

– Înseamnă că nu aţi auzit de Jim Jones şi Templul Poporului. Mi-ar fi fost mai uşor să vă explic. Tipul ăsta, Jones, originar din San Francisco, a înfiinţat o sectă creştină în nordul Americii de Sud, în Guyana britanică. Şi în 1978 aproape o mie de adepţi ai lui au participat la o sinucidere în masă. Au trecut

pe rând și au băut dintr-un butoi suc otrăvit cu cianură, în vreme ce el îi privea de pe veranda casei sale și le spunea povești cu maică-sa printr-un gigafon.

Susannah se holba înmărmurită la el, nevenindu-i să creadă o asemenea grozăvie. Ted îl privea lung, cu iritare prost mascată. Dar probabil că i se părea ceva important în povestea asta, pentru că nu-l întrerupse.

– Aproape o mie de suflete, repetă Dinky. Și-au luat viața pentru că erau tulburați și se simțeau singuri și își închipuiau că Jim Jones le era prieten. Și pentru că – fiți atentă la asta! – *nu aveau la ce să se întoarcă.* La fel e și aici. Dacă Sfărâmătorii s-ar uni, ar putea face un fel de ciocan cu mințile lor, cu care să-i dea de-a rostogolul peste granițele galaxiei noastre și pe Prentiss, și pe Nevăstuică, și pe can-toi. Dar nu suntem decât ăștia pe care îi vedeți: eu și Stanley și preferatul tuturor, domnul Theodore Brautigan, din Milford, Connecticut. Promoția 1920 la Harvard, conducător al Clubului de Teatru, al Clubului de Dezbateri, redactor al fițuicii *Purpuriul*[1] și, firește, al Latrinei Phi Beta.

– Putem avea încredere în voi? întrebă Roland.

Întrebarea părea pusă într-o doară, în stilul „hai să mai povestim ca să ne treacă vremea mai repede".

– Trebuie să aveți, răspunse Ted. Nu aveți pe nimeni altcineva care să vă ajute. Și nici noi.

– Dacă am fi fost de partea lor, zise și Dinky, nu credeți că ne-am fi încălțat cu ceva mai de Doamne-ajută în loc de mocasinii ăștia făcuți din anvelope? În Paradisul Albastru ți se pune totul la dispoziție, cu câteva excepții. Fundamentale. Chestii la care nu te-ai fi gândit vreodată că-ți sunt indispensabile, dar care... cum să vă spun... e cam greu să speli putina dacă n-ai alte încălțări decât papucii marca Algul Siento.

– Parcă tot nu-mi vine să cred, spuse Jake. Toți oamenii ăia care încearcă să sfărâme Grinzile. Nu vreau să vă simțiți jigniți, dar...

Dinky se răsuci brusc spre el, cu pumnii încleștați și un zâmbet strâmb și furios pe chip. Ete trecu imediat în fața lui Jake și se așeză în poponeț acolo mârâind înfundat și etalându-și colții. Dinky ori nu-l observă, ori nu-l băgă în seamă.

---

[1] *The Crimson* – publicație a Universității Harvard (n. tr.).

– Nu mai spune? Știi ceva, puștiulică? Iete că mă simt *jignit!* Mă simt al dracului de jignit. Ce știi tu despre cum e să fii mereu lăsat pe dinafară, să fii cinci bătăilor tuturor, să te simți în permanență așa cum s-a simțit Carrie[1] la afurisitul ăla de bal?

– Cine? întrebă nedumerit Eddie, dar Dink, luat de val, nu-i dădu nicio atenție.

– Acolo sunt tipi care nu pot să meargă sau nu pot să vorbească. Acolo e o fătucă fără mâini. Câțiva cu hidrocefalie, adică au capetele mari cât blestematul ăla de *New Jersey*.

Spunând acestea, își duse mâinile cam la șaizeci de centimetri de cap într-o parte și în cealaltă, gest considerat de toți cei prezenți o exagerare. Mai târziu aveau să descopere că nu fusese cazul.

– Uite, amărâtul ăsta de Stanley e unul din ăia muți.

Roland se uită la obrajii palizi și nerași ai lui Stanley, la părul negru și creț. Și schiță un zâmbet.

– Ba *eu cred* că nu-i mut, spuse pistolarul. Porți numele tatălui tău, Stanley? Eu cred că da.

Stanley se roși violent la față și lăsă capul în jos. Dar pe buze îi apăruse un zâmbet mic. În același timp, ochii i se umplură de lacrimi. *Ce mama dracului se petrece aici?* se întrebă Eddie.

Se pare că nici lui Ted nu-i era prea clar.

– Sai Deschain, mă întreb dacă aș putea să te rog...

– Nu, nu, mii de scuze, îl întrerupse Roland. Nu mai aveți timp, așa cum ai spus. Cu toții simțim asta. Spune-mi, însă, Sfărâmătorii știu ce li se dă? Știu cu *ce* sunt hrăniți ca să le crească puterile?

Ted se simți sleit și se așeză pe o piatră, privind în vale, la pătienjenișul de șine din oțel.

– Are cumva legătură cu copilașii pe care-i aduc în gară?

– Da.

– Nu știm, spuse Ted pe același ton posomorât. Nu tocmai. Ni se dau zeci de pastile zilnic. Dimineața, la prânz și seara. Unele sunt vitamine. Altele au cu siguranță scopul de a ne face docili în permanență. Am reușit să îmi

[1] Carrie – personaj principal din romanul omonim al lui Stephen King (n. tr.).

curăț organismul de astea și i-am ajutat și pe Dinky și pe Stanley să facă același lucru. Numai că... dacă vrei ca o asemenea curățare să aibă efect, trebuie în primul rând să-ți *dorești* să aibă efect. Pricepi ce-ți spun, pistolarule?

Roland dădu din cap: pricepea.

– Multă vreme m-am gândit că probabil ne mai dau și niște... nu știu cum să le zic... niște stimulente pentru creier... dar, cu atâtea pastile, e imposibil să ne dăm seama despre care e vorba. Care anume pastilă ne transformă în canibali, sau în vampiri, sau și în canibali, și în vampiri.

Se opri și privi concentrat la incredibila rază de soare. Întinse mâinile. Dinky îl prinse de una, iar Stanley de cealaltă.

– Uitați-vă la chestia asta, îi îndemnă Dinky. O să vă placă.

Ted închise ochii. Cei trei se uitau peste deșertul întunecat, la raza de soare ca venită din filmul lui Cecil B. DeMille... da, *se uitau* chiar și cu ochii închiși. Roland știa prea bine asta.

Raza pâlpâi și se stinse. Zece secunde sau poate puțin mai mult, Devar-Toi deveni la fel de întunecat ca deșertul, Gara Bubuit de Tunet, Steek-Tete. După aceea, absurda strălucire inundă iarăși închisoarea. Dinky scoase un oftat strident (dar mulțumit) și făcu un pas înapoi, trăgându-și mâna din strânsoarea lui Ted. Imediat, bărbatul cu părul alb îi dădu drumul și lui Stanley și se întoarse spre Roland.

– Tu ai făcut asta? îl întrebă pistolarul.

– Toți trei am făcut-o, răspunse Ted. Stanley cu precădere. El e cel mai puternic. Prentiss, căutătorii și taheenii se sperie de moarte când rămân fără lumina lor artificială. Și, vedeți voi, acum asta se întâmplă tot mai des, nu doar din cauza noastră. Mașinăriile s-au... s-au șubrezit și se opresc.

– Totul se oprește, spuse Eddie.

Ted îl privi fără să zâmbească.

– Dar nu suficient de repede, domnule Dean. Trebuie să înceteze toată sabotarea asta a celor două Grinzi rămase și trebuie să înceteze de îndată, căci altfel nu va mai conta. Noi vă vom ajuta cum putem, chiar dacă asta va însemna să-i ucidem pe ceilalți.

– Sigur, spuse Dinky, schițând un zâmbet forțat. Dacă reverendul Jim Jones a putut s-o facă, de ce n-am putea și noi?

Ted îi aruncă o privire dezaprobatoare, apoi se întoarse iar spre ka-tet-ul lui Roland.

- Poate nu se va ajunge atât de departe. Dar dacă va fi cazul...

Se ridică de pe piatră și îl apucă de braț pe Roland.

- Spune-mi, *am devenit* canibali? îl întrebă el pe un ton aspru, aproape strident. Am mâncat copilașii pe care Mantiile-Verzi îi aduc din Ținuturile de Hotar?

Roland nu-i răspunse.

Ted se întoarse la Eddie:

- Vreau să știu.

Eddie nu scoase niciun cuvânt.

- Doamnă-sai? o imploră Ted pe femeia cocoțată pe șoldul lui Eddie. Suntem gata să vă ajutăm. De ce nu mă ajutați și voi răspunzându-mi la întrebare?

- S-ar schimba ceva dacă ai afla adevărul? îl întrebă Susannah.

Ted o privi o clipă cu ochi goi, apoi se întoarse spre Jake:

- Ai putea fi fratele geamăn al mai tânărului meu prieten. Știai asta, fiule?

- Nu, dar nu mă mir, spuse Jake. Se pare că așa merg lucrurile pe aici. Totul se... hm... se armonizează.

- Și ai să-mi spui ce vreau să aflu? Bobby ar face-o.

Ca să te distrugi singur? Să te distrugi pe tine, în loc să-i distrugi pe ei?

Și Jake clătină din cap.

- Eu nu sunt Bobby. Indiferent cât de mult zici că aș semăna cu el.

Ted oftă amărât și făcu un gest de înțelegere:

- Sunteți solidari. De ce m-ar surprinde? În fond, sunteți ka-tet.

- Tre' să mergem, îi spuse Dink. Deja am stat prea mult aici. Nu-i vorba că ar trebui să ne întoarcem pentru strigarea apelului; eu și cu Stanley tre' să le defectăm afurisita aia de telemetrie, pentru ca atunci când Prentiss și Nevăstuică o să verifice datele, să zică: „Teddy B. a fost aici tot timpul. La fel și Dinky Earnshaw și Stanley Ruiz. Cuminți mai sunt băieții *ăștia*."

- Așa este, zise Ted. Ai dreptate. Dar mai putem sta cinci minute?

Dinky dădu din cap cu destulă reticență. Atunci vântul aduse până la ei țiuit slab de sirenă din depărtare, iar dinții tânărului sclipiră dezveliți de zâmbetul lui amuzat.

– Se supără *atât* de tare când le dispare soarele, explică el. Când sunt nevoiți să vadă ce-i cu adevărat în jurul lor, adică varianta asta de iarnă nucleară de tot căcatul.

Ted își vârî mâinile în buzunare și se uită în jos, apoi își ridică ochii la Roland.

– A venit clipa să punem capăt acestei... acestei comedii grotești. Noi trei ne vom întoarce mâine dacă totul merge bine. Mai este o altă grotă, mai mare, cam la patruzeci de metri în josul versantului, pe latura opusă față de Gara Bubuit de Tunet și Algul Siento. O să găsiți acolo alimente și pături și o plită cu propan. Și o hartă cu Algul, o hartă rudimentară. V-am mai lăsat acolo și un magnetofon și câteva benzi. Probabil că n-o să aflați din ele chiar tot ce vă doriți să știți, dar vă vor răspunde la multe întrebări. Pentru moment trebuie doar să înțelegeți că Paradisul Albastru nu este la fel de drăguț pe cât pare. Turnurile alea îmbrăcate în iederă sunt turnuri de pază. Locul este împrejmuit de trei garduri. Dacă vrei să fugi de acolo, atunci când încerci să treci de primul gard ai să simți o înțepătură puternică...

– La fel ca aia de sârmă ghimpată, explică Dink.

– Cel de-al doilea îți transmite un șoc atât de puternic, încât te lasă fără cunoștință, continuă Ted. Iar al treilea...

– Cred că am priceput cu toții... zise Susannah.

– Și Copiii lui Roderick? vru să știe Roland. Știm că au o legătură cu Devar-ul, pentru că așa ne-a spus cel pe care l-am întâlnit pe drum.

Susannah se uită la Eddie ridicând din sprâncene. Tânărul îi aruncă o privire ce spunea *am să-ți povestesc mai târziu*. Comunicau simplu, fără cuvinte, înțelegându-se pe deplin, așa cum se întâmplă cu oamenii care se iubesc.

– Of, labagiii *ăia*, exclamă Dinky, dar nu fără simpatie, în ciuda calificativului folosit. Aia sunt niște... cum le zicea în filmele mai vechi? Deținuți în care conducerea are încredere. Au propriul lor sătuc, cam la trei kilometri de gară în direcția aia.

Și le arătă.

– Se ocupă de întreținerea spațiilor verzi la Algul și printre ei sunt vreo trei, patru care se pricep la acoperișuri... adică știu să înlocuiască țiglele și chestii de genul ăsta. Amărâții ăștia sunt deosebit de sensibili la toți microbii din aer. Nu le apar bubulițe sau eczeme, ci zici că sunt victimele radiațiilor.

– Spune mai departe, îl îndemnă Eddie, amintindu-şi de bietul Chevin de Chayven, cu obrajii lui mâncaţi de răni şi cu cârpa murdară din jurul trupului pătată cu urină.

– Sunt *folken* rătăcitori, interveni Ted. Beduini. Cred că, în cea mai mare parte a timpului, merg de-a lungul şinelor de tren. Sub gară şi sub Algul Siento sunt mai multe catacombe. Acolo se descurcă cel mai bine nefericiţii ăştia. Au tone de alimente în catacombe şi aprovizionează închisoarea de două ori pe săptămână. Încarcă mâncarea pe un fel de sănii şi o aduc în Devar. În ultima vreme asta-i tot ce mâncăm. Nu zic că-i rău, dar...

Ridică din umeri, fără să mai continue.

– Toate se prăbuşesc în jurul nostru, reflectă Dinky pe un ton de tristeţe atipică. Dar ştiţi cum se spune, vinul e excelent.

– Dacă v-aş cere ca mâine să aduceţi cu voi un Copil al lui Roderick, aţi putea s-o faceţi? întrebă Roland.

Ted şi Dinky schimbară priviri uimite. Apoi se uitară amândoi la Stanley. Acesta dădu din cap, apoi ridică din umeri întinzând mâinile cu palmele în sus: *De ce, pistolarule?*

Roland nu răspunse imediat. Părea dus pe gânduri. Într-un târziu se întoarse către Ted.

– Aduceţi-l pe unu care mai are jumătate de creier în cap, îl instrui el. Spune-i aşa. „Dan sur, dan tur, dan Roland, dan Gilead". Acum repetă.

Ted repetă întocmai, fără să se bâlbâie.

Roland dădu satisfăcut din cap.

– Dacă tot ţi se va părea că şovăie, spune-i că te-a trimis Chevin de Chayven. Ei pricep puţin din limba noastră, nu-i aşa?

– Sigur, spuse Dinky. Dar, domnule... nu-i în regulă să chemi un Malahist până aici ca să te vadă şi după aia să-i dai drumul. Ăstora le umblă gura mai ceva ca o moară stricată.

– Aduceţi-mi unul, repetă Roland. Şi vom vedea atunci ce vom face. Mă încearcă o presimţire, cum ar zice ka-mai-ul meu, Eddie. Pricepeţi ce-i aia?

Şi Ted, şi Dinky încuviinţară.

– Dacă merge, bine. Dacă nu... fiţi convinşi că tipul ăla n-o să povestească niciodată ce a văzut aici.

– Adică zici că ai să-l omori dacă presimțirea ta se dovedește incorectă? îl întrebă Ted.

Roland dădu din cap. Da, asta intenționa să facă.

Ted scoase un hohot amar de râs.

– Firește că așa vei face. Asta îmi aduce aminte de partea aia din *Huckleberry Finn*, unde Huck vede cum sare în aer un vapor cu aburi. Și dă fuga la Duduia Watson și la Văduva Douglas să le zică ce s-a întâmplat, iar atunci când una dintre ele îl întreabă dacă a murit cineva, Huck răspunde cu un cinism desăvârșit: „Nu coniță, doar un negrotei." Cam așa o să zicem și noi: „Doar un Malahist. Pistolarul a avut o presimțire, care însă nu s-a adeverit."

Roland îi aruncă zâmbetul lui de gheață, plin cu mult prea mulți dinți. Eddie îl mai văzuse și cu alte ocazii și se bucura că nu îi era adresat. Se vârî în vorbă, încercând să detensioneze puțin situația:

– Mi s-a părut că știai ce e în joc, sai Ted. M-am înșelat?

Ted se uită la el, apoi coborî privirea în pământ. Gura i se mișca fără să vorbească.

În tot acest timp, Dinky discuta prin semne cu Stanley. Acum se întoarse spre ceilalți și le spuse:

– Dacă vreți un Malahist, o să vi-l aducem. Nu-i mare lucru. Singura problemă este dacă vom mai putea ajunge aici. Că dacă nu...

Roland îl așteptă răbdător să continue. Văzând însă că așteptarea era în zadar, pistolarul spuse:

– Dacă nu veți reuși, atunci ce ar trebui noi să facem?

Ted ridică din umeri. Gestul era copia fidelă a celui făcut mai devreme de Dinky.

– Tot ce puteți, răspunse el. În grota de care v-am spus o să găsiți și niște arme. Vreo douăsprezece bile de foc pe care ei le numesc „sfârleze incendiare". Mai multe mitraliere, cărora căutătorii le zic „trăgătoare iuți". Adică automatele AR-15 ale armatei americane. Și mai sunt și alte arme pe care nu am reușit să le identificăm.

– Una din ele e un fel de pistol cu raze, ca în filmele SF, spuse Dinky. Cred că se folosește ca să dezintegreze tot felul de chestii, dar ori sunt eu prea prost și nu știu să-l manevrez, ori i s-a terminat bateria.

Se întoarse agitat spre bărbatul cu părul alb.

– S-au terminat alea cinci minute. Și mai bine de atât. 'Tre' să ne luăm picioarele la spinare și s-o tăiem de-aici, Tedster.

– Da, bine. Cum ziceam, ne vom întoarce mâine. Poate până atunci vă veți gândi la un plan.

– Adică *voi* nu aveți niciunul? se miră Eddie.

– Planul *meu*, tinere, a fost să fug de aici. La vremea respectivă părându-mi-se o idee genială. Și am tot fugit până am ajuns în primăvara lui 1960. Acolo m-au prins și m-au adus înapoi, beneficiind de puțin ajutor din partea mamei prietenului meu, Bobby. Acum chiar că trebuie să...

– Încă un minut, dacă nu vă este cu supărare, spuse Roland, îndreptându-se către Stanley.

Acesta își admira încălțările, dar obrajii lui murdari și bărboși se făcuseră iarăși ca focul. Și...

Tremură, își dădu seama Susannah. *Ca o sălbăticiune aflată prima oară față în față cu un om.*

Stanley arăta cam de treizeci și cinci de ani, dar se prea poate să fi fost mai în vârstă; tenul lui avea netezimea aceea senină pe care Susannah o asocia cu o anumită debilitate mintală. Și Ted, și Dinky erau plini de coșuri. Stanley nu avea niciunul. Roland îl apucă de brațe și vru să-l privească în ochi. La început, desigur, nu reuși să-i vadă decât părul des, negru și cârlionțat de pe capul plecat.

Dinky vru să spună ceva, dar Ted îl opri cu un singur gest.

– Nu vrei să te uiți în ochii mei? îl întrebă Roland cu o blândețe pe care Susannah i-o auzise extrem de rar în voce. Nu vrei să te uiți în ochii mei înainte să pleci, Stanley, fiu al lui Stanley? Care-ți mai zici și Sheemie?

Susannah rămase cu gura căscată. Lângă ea, Eddie scoase un icnet puternic de parcă ar fi primit un pumn în burtă. *Nu se poate! Roland e bătrân... e atât de bătrân! Iar dacă acesta e băiatul acela pe care l-a cunoscut în Mejis, băiatul acela care slugărea la taverna... băiatul care avea un măgar și un sombrero roz... atunci ar trebui să aibă...*

Bărbatul își ridică încet fruntea. Din ochi i se prelingeau lacrimi mari.

– Dragul meu Will Dearborn[1], se bâlbâi el.

---

[1] Will Dearborn – nume sub care i se prezintă Roland lui Susan Delgado, în *Vrăjitorul și globul de cristal* (n. tr.).

Vocea îi era răgușită și nestatornică, așa cum se întâmplă cu vocile nefolosite timp îndelungat.

– Iertare, sai. Voi înțelege dacă-ți vei scoate arma și mă vei împușca. Cu siguranță voi înțelege.

– De ce spui asta, Sheemie? îl întrebă Roland cu aceeași blândețe în ton.

Lacrimile lui Stanley începură să curgă și mai năvalnic.

– Mi-ai salvat viața. Au fost atunci și Arthur, și Richard, dar tu mi-ai salvat-o de fapt, tu, dragul meu Will Dearborn, care, în realitate, te numești Roland de Gilead. Iar eu am lăsat-o să moară! Pe cea pe care ai iubit-o nespus! Și pe care am iubit-o și eu!

Chipul omului se schimonosi de durere și încercă să se smulgă din mâinile lui Roland, dar pistolarul nu-i dădu drumul.

– Nu a fost vina ta, Sheemie.

– Eu ar fi trebuit să mor! izbucni nefericitul. Eu ar fi trebuit să mor în locul ei! Sunt prost! Cum nu se poate mai prost!

Începu să-și pălmuiască obrajii, lăsându-și urme roșii. Roland îl apucă de mână și îl împiedică să continue.

– Rhea a fost de vină, îi spuse el.

Stanley – care purtase numele Sheemie în urmă cu un milion de ani – se uită drept în ochii lui Roland, încercând să deslușească ce vedea acolo.

– Așa a fost, dădu Roland din cap. De vină a fost femeia aia, de Coos. De vină am fost și eu. Ar fi trebuit să rămân alături de ea. Dacă a fost cineva complet nevinovat în toată povestea asta, Sheemie – *Stanley* – atunci acel om tu ești.

– Așa spui tu, pistolarule? De-adevăratelea?

Roland dădu iarăși din cap.

– Dacă vom avea vreme, vom vorbi pe larg despre asta și despre zilele de demult. Dar nu e momentul. Acum trebuie să te duci cu prietenii tăi, iar eu trebuie să rămân cu ai mei.

Sheemie îl mai privi o clipă și, da, acum Susannah îl văzu pe băiatul acela care, cu foarte mult timp în urmă, se fâțâia de colo până colo prin taverna Popasul Călătorului. Băiatul care lua de pe mese halbele goale și le punea în butoiul cu vase murdare de sub capetele elanului bicefal, cunoscut de clienții locului sub numele de Trofeul; băiatul care știa cum să se ferească de

ghionturile patroanei, Coral Thorin, sau de loviturile mai răutăcioase ale unei prostituate bătrâne, căreia toți îi ziceau Pettie Copită. Îl văzu pe băiatul care aproape fusese omorât în bătaie pentru că vărsase băutura pe cizmele unui client vechi, cu temperament violent și care nu-l avea deloc la suflet. Roy Depape îl chema pe nemernicul ăla. În noaptea aceea Cuthbert îl scăpase de la moarte pe Sheemie... însă Roland, cunoscut de localnici ca Will Dearborn, fusese cel care îi salvase pe toți.

Sheemie își puse brațele în jurul gâtului lui Roland și îl îmbrățișă cu putere. Roland surâse și îi mângâie părul creț cu mâna lui ciuntită. Lui Sheemie îi scăpă un suspin răsunător, gâgâit. Susannah observă luciu de lacrimi în colțul ochilor lui Roland.

– Așa, spuse pistolarul atât de încet, încât ceilalți abia îl auziră. Am știut întotdeauna că ești deosebit. Și Bert, și Alain au știut. Și acum uite cum ne-am regăsit mai departe pe cărarea vieții. Binecuvântată este revederea noastră, Sheemie, fiu al lui Stanley. Binecuvântați suntem și noi. Așa să știi.

VI

STĂPÂNUL PARADISULUI ALBASTRU

1

Pimil Prentiss, Stăpânul Paradisului Albastru, se afla fix în baie atunci când Finli (cunoscut în anumite cercuri drept „Nevăstuică") bătu la ușă. Prentiss își examina atent tenul în lumina nemiloasă a tubului de neon de deasupra chiuvetei. În oglinda cu lupă, pielea lui semăna cu un câmp cenușiu și plin de gropi, nu prea diferit de pustietatea din jurul Algul-ului. Buba asupra căreia se concentra în momentul acela arăta ca un vulcan în pragul erupției.

– Cine mă caută? zbieră Prentiss, deși avea o vagă bănuială.

– Finli o' Tego!

– Poftim înăuntru, Finli!

Fără să-și ia nicio clipită ochii din oglinda în care degetele lui, apăsate pe marginile coșului infectat, păreau gigantice.

Finli traversă biroul lui Prentiss și se opri în pragul ușii de la baie. Fu nevoit să se aplece ușor de spate ca să poată privi înăuntru. Avea peste doi metri și zece, fiind astfel prea înalt chiar și pentru un taheen.

– M-am întors așa de iute de la gară de parcă nici n-aș fi plecat, spuse Finli.

Ca la majoritatea taheenilor, felul lui de a vorbi oscila între scâncet și mârâială. Pimli își imagina că așa ar fi trebuit să sune vorbirea hibrizilor din

Insula doctorului Moreau[1] și se tot aștepta să audă din clipă în clipă un cor de taheeni cântând „Oare nu suntem și noi tot oameni?". Odată Finli prinsese frântura asta de gând și îl întrebase la ce se referea. Prentiss îi răspunsese cu deplină sinceritate, conștient de faptul că într-o societate în care telepatia de calitate inferioară este lege nu există abordare politică mai bună decât onestitatea. *Unica* abordare atunci când era vorba despre taheeni. Plus că-l simpatiza pe Finli o' Tego.

– Te-ai întors de la gară, bravo, zise Pimli. Și, mă rog, ce-ai găsit acolo?

– O dronă de mentenanță. Se pare că a scăpat de sub control și a plecat de nebună pe partea dinspre Arc 16 și...

– Așteaptă, îl opri Prentiss, fii drăguț, fii drăguț, mulțam.

Finli așteptă. Prentiss se vârî și mai tare în oglindă, cu chipul împietrit din cauza concentrării. Și Stăpânul Paradisului Albastru era înalt, cam de unu nouăzeci și ceva. În plus, se putea lăuda că era mândrul posesor al unui burdihan în pantă, sprijinit de picioare lungi cu coapse ferme. Începuse să chelească și avea nasul borcănat ca un nap al băutorilor cu experiență. Părea cam de cincizeci de ani. Se *simțea* cam de cincizeci de ani (ba chiar mai tânăr atunci când nu-și petrecea nopțile trăgând la măsea împreună cu Finli și câțiva căutători). Cincizeci de ani avusese atunci când venise în locul acesta, cu mulți, foarte mulți ani în urmă; cel puțin douăzeci și cinci. Timpul curgea aiurea în tramvai în partea aceasta de lume și nici pe simțul orientării nu era cazul să te bazezi prea mult. Ca să nu mai spunem că exista riscul să le pierzi pe amândouă. Ba chiar unii *folken* își pierduseră și mințile. Iar dacă mașina-de-făcut-soare s-ar fi stricat de tot...

Vârful coșului se bulbucă... tremură... se sparse. Aha!

Un dop de puroi amestecat cu sânge țâșni din locul infectat, stropi oglinda și se prelinse încet pe suprafața ei ușor concavă. Pimli Prentiss îl șterse cu buricul degetului, se întoarse să-l arunce în pisoar, se răzgândi și i-l oferi lui Finli.

Taheenul scutură din cap și scoase un sunet exasperat pe care l-ar fi recunoscut oricare veteran al dietelor de slăbit, dar prinse degetul Stăpânului și și-l bagă în gură. Supse puroiul de pe el apoi îi dădu drumul cu pocnet de buze.

---

[1] *Insula doctorului Moreau* – roman SF al lui H.G. Wells, Nemira, 2012 (n. tr.).

– N-ar fi trebuit, știi că nu pot să mă abțin, zise Finli. Nu tu mi-ai zis că *folkenii* din cealaltă parte și-au dat seama că le dăunează friptura de vită în sânge?

– Îhî, îngână Pimli, ștergându-și cu un șervețel coșul care încă mai supura.

Era de multă vreme aici și cale de întoarcere nu mai era, din varii motive, dar până de curând fusese la curent cu toate evenimentele din lume. Până în urmă cu un an – dar, oare, „an" se chema perioada aceea de timp? – primise *The New York Times* într-un mod destul de regulat. Nutrea o dragoste profundă pentru cotidianul acesta, adora să dezlege cuvintele încrucișate publicate zilnic. Îi amintea de acasă.

– Dar tot o mănâncă.

– Mda, cred că mulți o fac.

Deschise dulăpiorul cu medicamente și scoase o sticlă cu apă oxigenată ce purta eticheta farmaciilor Rexall din Canada.

– Tu ești de vină, pentru că mi-ai vârât-o sub nas, spuse Finli. Nu că neamului meu i-ar face rău chestia aia; are îndulcitori naturali, așa ca mierea sau fructele de pădure. Problema e Bubuit de Tunet.

Și, continuă, de parcă șeful lui nu pricepuse încotro bătea:

– Prea multe din cele ce vin de acolo sunt nesănătoase, indiferent cât de dulce le este gustul. Otravă sunt, așa să știi.

Prentiss înmuie un tampon de vată în apa oxigenată și își curăță rana de pe obraz. Da, știa prea bine la ce se referea Finli. Cum să nu știe? Înainte să vină în locul acesta și să preia mantia Stăpânului, pielea lui fusese fără de cusur. Acum avea coșuri pe obraji și pe frunte, acnee în adânciturile de la tâmple, aglomerări păcătoase de puncte negre în jurul nasului. La care se adăuga un chist pe gât ce urma să fie îndepărtat curând de Gangli, medicul complexului. (Lui Prentiss numele de Gangli i se părea total nepotrivit pentru un doctor, pentru că aducea prea mult cu *ganglion*.) Taheenii și can-toii erau mai puțin sensibili la problemele dermatologice; cu toate acestea, adesea sufereau de rupturi musculare, de hemoragii nazale și atunci când se loveau într-o piatră ori se zgâriau într-un spin, zgârietura, oricât de neînsemnată, se infecta cât ai bate din palme, putând duce la deces dacă nu era observată și tratată imediat. La început, antibioticele făceau minuni în asemenea situații; acum minunile se cam isprăviseră. Nici miracolele farmaceutice de tipul unguentului numit *Accutane* nu mai aveau efect. Din cauza mediului, firește; pietrele și solul din

jurul lor emanau doar moarte. Dacă erai masochist şi voiai să vezi cât de rău puteai ajunge, nu aveai decât să te uiţi la Malahişti, care nu erau acum cu nimic mai buni decât Mutanţii Leneşi. Da, sigur, aceştia călătoreau departe spre... direcţia aia tot sud-est se numea? Oricum, ideea era că mergeau departe, spre locul de unde noaptea se zărea o lumină roşie şi toată lumea era de părere că în direcţia aia lucrurile mergeau cu mult mai prost. Pimli nu avea de unde să ştie dacă era adevărat sau nu, dar avea bănuielile lui. Ţinuturile de dincolo de Fedic nu căpătaseră numele Discordia pentru că erau staţiuni de vacanţă.

- Mai vrei? îl întrebă pe Finli. Mai am vreo două pe frunte şi-s numai bune şi coapte.

- Nu. Vreau să-ţi dau raportul, să mai verific o dată înregistrările video şi telemetrice, să arunc un ochi în Camera de Lucru, apoi să mă retrag. O să fac o baie fierbinte şi o să îmi petrec vreo trei ceasuri în tovărăşia unei cărţi bune. Am început *Colecţionarul*[1].

- Şi îţi place, observă Prentiss, fascinat de tonul taheenului.

- Foarte mult, mulţumesc. Îmi evocă situaţia noastră de aici. Doar că îmi place să cred că scopurile noastre sunt puţin mai nobile, iar motivaţia noastră mai elevată decât simpla atracţie sexuală.

- Nobile? Aşa le zici tu?

Finli ridică din umeri, fără să răspundă. Printr-un soi de acord tacit, se evitau în general discuţiile prea amănunţite despre cele ce se petreceau în Paradisul Albastru.

Prentiss îl conduse pe Finli în biroul său, căptuşit cu rafturi pline cu cărţi. Ferestrele mari dădeau spre acea zonă a Paradisului Albastru căreia i se spunea Promenada. Finli se aplecă la momentul potrivit pe sub pragul de sus al uşii, cu graţia maşinală pe care doar practica îndelungată ţi-o poate oferi. Odată, după câteva pahare de bere dulce din mere, Prentiss îi spusese că ar fi avut mare succes în NBA:

- Prima echipă de baschet formată doar din taheeni, zisese el atunci. Lumea v-ar fi zis „Ciudaţii". Şi ce dacă?

- Jucătorii ăştia de baschet despre care vorbeşti au parte de tot ce-i mai bun, da? îl întrebase Finli.

---

[1] Roman al lui John Fowles (n. tr.).

Taheenul avea cap lucios de nevăstuică, cu ochi mari și negri. La fel de expresivi ca ochii unei păpuși de porțelan, dacă e să ne luăm după părerea lui Pimli. Purta o droaie de lanțuri de aur – ultima modă printre membrii personalului de la Paradisul Albastru, fapt ce dezvoltase comerțul cu asemenea flecuștețe. Coada o avea tăiată. Din greșeală, probabil, îi mărturisise el într-o noapte de beție lui Prentiss. Îl duruse mai mult decât se poate imagina și l-ar fi putut trimite în Iadul Întunericului atunci când viața i se va sfârși, dacă nu...

Dacă nu nimic. Pimli refuza ideea atât cu mintea cât și cu inima, dar ar fi fost un ipocrit dacă n-ar fi recunoscut (chiar dacă doar sieși) că îl bântuia uneori în creierii nopții. Pentru asemenea gânduri erau recomandate somniferele. Și Dumnezeu, bineînțeles. Credința lui în adevărul că toate lucrurile erau în slujba lui Dumnezeu. Chiar și Turnul însuși.

În orice caz, Pimli îi garantase că da, jucătorii de baschet – jucătorii *americani* de baschet, cel puțin – aveau parte de tot ce era mai bun, incluzând aici mai multe păsărici decât un vas de toaletă. Remarca aceasta îl făcu pe Finli să râdă până când în colțurile ochilor inexpresivi i se iviră lacrimi roșietice.

– Și prima-ntâi, continuase Pimli, e că, după standardele NBA, tu ai avea voie să joci până mori. De pildă, ia fii atent aici, cel mai renumit jucător din fosta mea țară (deși eu nu l-am văzut niciodată jucând pentru că a apărut după vremea mea) era un tip pe care-l chema Michael Jordan și...

– Dacă ar fi taheen, ce fel de cap ar avea? îl întrerupsese Finli.

Jucau adesea jocul acesta, mai ales în nopțile cu mai multe pahare în plus la bord.

– De nevăstuică și al naibii de arătos, răspunsese Pimli pe un ton surprins care i se păruse teribil de comic lui Finli. Și din nou hohotise de râs până când începuse să lăcrimeze.

– Dar, stai să vezi, spusese atunci Pimli, cariera i s-a terminat în vreo cinșpe ani, iar aici intră și jocul de retragere și una sau două reveniri de chichi. Câți ani crezi tu că ai fi în stare să practici un sport unde nu trebuie să faci nimic altceva decât să alergi înainte și înapoi pe un teren de douăș'opt de metri, vreme de un ceas, Fin?

Finli o' Tego, care la vremea respectivă trecuse binișor de trei sute de ani, ridicase din umeri și fâlfâise cu mâna spre orizont. Delah. Fără număr.

Poate vă întrebați de câtă vreme exista închisoarea aceasta? Paradisul Albastru, închisoarea pe care noii deținuți o numeau Devar-Toi, iar teheenii și Malahiștii îi ziceau Algul Siento. Tot delah. Însă, dacă Finli nu se înșela (iar Pimli avea sentimentul aproape cert că nu), atunci delah se apropia de sfârșit. Și ce ar fi putut să facă el în această privință? El, Paul Prentiss din Rahway, New Jersey, așa cum fusese cunoscut odinioară? El, Pimli Prentiss din Algul Siento, cum i se spunea acum?

Nimic altceva decât datoria.

Datoria lui blestemată.

2

- Așa deci, spuse Pimli așezându-se într-unul din cele două fotolii înalte de lângă fereastră, zici că ai găsit o dronă de mentenanță. Unde anume?

- Lângă locul unde Linia 97 iese din triaj, răspunse Finli. Șinele alea încă mai sunt fierbinți, pentru că au ceea ce tu numești „șină de curent". Cred că asta-i explicația pentru ce s-a întâmplat. Dar, după ce am plecat de acolo, ai sunat tu și ai zis că a fost și *a doua* alarmă.

- Da. Și ai găsit...?

- Nimic, spuse Finli. N-am mai găsit nimic a doua oară. Probabil că n-a fost decât un deranjament cauzat de prima alarmă.

Ridică din umeri, gest care exprima ceea ce amândoi știau prea bine: se ducea dracului totul. Și, cu cât se apropiau de final, cu atât se precipitau mai mult lucrurile.

- V-ați uitat peste tot, da?

- Desigur. Niciun intrus.

Însă ei se gândeau la oameni, taheeni, can-toi sau mașini. Nimeni din grupul lui Finli nu avusese ideea să ridice ochii. Și chiar dacă ar fi privit în sus, poate că nu l-ar fi depistat pe Mordred: păianjen dezvoltat deja până la dimensiunile unui câine de talie mijlocie, ghemuit în umbrele de sub cornișa gării, într-un hamac din pânza pe care el însuși o țesuse.

– Ai de gând să mai verifici încă o dată datele telemetrice din cauza acestei alarme?

– Parțial, răspunse Finly. Mai cu seamă din cauză că lucrurile mi se par necurate.

Învățase cuvântul acesta din multele romane polițiste ale celeilalte lumi pe care le citise fascinat și îl folosea ori de câte ori avea ocazia.

– În ce sens necurate?

Dar Finly clătină doar din cap. Nu știa cum să explice.

– Oricum, telemetria nu minte. Așa am învățat eu.

– Ai dubii?

Conștient că se afla – că amândoi se aflau – din nou într-o situație delicată, Finli șovăi puțin, dar apoi se hotărî să rostească vorbele până atunci nerostite.

– Acesta este sfârșitul, șefule. Am dubii în toate privințele.

– Printre care și datoria ta, Finli o' Tego?

Finli scuturâ vehement din cap. Nu, în privința datoriei sale nu avea niciun dubiu. Iar asta era valabil pentru toți ceilalți, printre care și fostul Paul Prentiss din Rahway. Pimli își aduse aminte de cugetarea unui soldat bătrân – poate a generalului Doug MacArthur – „Atunci când voi ajunge în ceasul morții, domnilor, gândul meu cel de pe urmă va fi la trupe. Și la trupe. Și iar la trupe." Probabil că ultimul gând al lui Pimli va fi la Algul Siento. Ce altceva mai există pe lume? După cum spunea o altă personalitate americană, Martha Reeves din trupa Vandellas, nu mai aveau încotro să fugă, puiule, nu mai aveau pe unde să se ascundă. Lucrurile scăpaseră de sub control și o luaseră la vale, iar frânele erau defecte. Așa că tot ce puteai face era să savurezi călătoria.

– Te deranjează dacă te însoțesc când îți faci rondul? întrebă Pimli.

– Cum să mă deranjeze? zise Nevăstuică, dezvelindu-și în zâmbet dinții mulți și ascuțiți ca niște ace.

Apoi începu să fredoneze cu vocea lui stranie și oscilantă:

– „Visează cu mine... am pornit spre luna străbunilor mei[1]..."

– Așteaptă-mă un minut, spuse Pimli, ridicându-se din fotoliu.

– Îți rostești rugăciunile? îl întrebă Finli.

Pimli se opri în pragul ușii.

---

[1] *You are My Way to a Star* – cântec lansat de Perry Como (n. tr.).

- Da, dacă te interesează. Ai de făcut vreun comentariu, Finli o' Tego?

- Poate unul singur.

Creatura cu trup de om și cap lucios și cafeniu de nevăstuică zâmbea în continuare.

- Dacă rugăciunea este ceva atât de solemn, de ce te pui în genunchi în aceeași încăpere unde te caci?

- Pentru că Biblia ne cere să ne rugăm în toaletă ca să fim singuri. Altceva?

- Atât, zise Finli, fluturând nepăsător din mână. Dă-ți silința, fie că-i de bine, fie că-i de rău, cum spun oamenii manni.

3

Odată ajuns în baie, Paul, originar din Rahway, New Jersey, lăsă în jos capacul veceului, îngenunche pe gresie și-și împreună mâinile.

Dacă rugăciunea este ceva atât de solemn, de ce te pui în genunchi în aceeași încăpere unde te caci?

Poate că ar fi trebuit să-i răspund că astfel îmi arăt umilința, își spuse el. *Mă ajută să păstrez proporțiile. Din țărână venim și în țărână ne vom întoarce, iar dacă există vreun loc unde nu-ți este permis să uiți, atunci acesta este.*

- Doamne, șopti el, dă-mi putere când sunt slab, răspunsuri când sunt nelămurit, curaj când îmi este teamă. Ajută-mă să nu fac rău nevinovaților și chiar celor vinovați, ajută-mă să nu le fac rău decât dacă nu mai am de ales. Doamne...

Și, câtă vreme stă îngenuncheat în fața veceului cu capacul lăsat, rugându-L mai departe pe Dumnezeu să-l ierte pentru că contribuie la distrugerea Creației (fără absolut nicio ironie), haideți să-l privim mai îndeaproape. Nu va dura mult, căci participarea lui Pimli Prentiss în povestea lui Roland și a ka-tet-ului său nu este una esențială. Cu toate acestea, este un om fascinant, plin de ascunzișuri și contradicții și fundături. El este un alcoolic, care crede din adâncul sufletului într-un Dumnezeu personal; un om plin de compasiune, care acum se află pe punctul de a dărâma Turnul, azvârlind astfel în beznă trilionul de lumi care se învârtesc în jurul axei lui, pe un trilion de direcții diferite. I-ar ucide fără să stea pe gânduri pe Dinky Earnshaw și pe Stanley Ruiz dacă ar ști cu ce se

ocupă... dar plânge amarnic de fiecare Zi a Mamei, pentru că și-a iubit nespus mama și îi este cumplit de dor de ea. Este tipul perfect pe care să te bazezi dacă dorești să declanșezi Apocalipsa, pentru că știe cum să cadă în genunchi și să se adreseze lui Dumnezeu ca unui vechi prieten.

Dar uite care e ironia: Paul Prentiss ar putea fi prototipul insului din reclame care spune: „Mi-am găsit de lucru prin *The New York Times!*" Concediat în 1970 din slujba de la închisoarea numită Attica (bine că măcar el și cu Nelson Rockefeller rataseră mega-revolta deținuților din 1971), a descoperit un anunț în *The Time*, care zicea:

SE CAUTĂ PERSOANĂ CU EXPERIENȚĂ
ÎNTR-O INSTITUȚIE CORECȚIONALĂ
PENTRU FUNCȚIE DE MARE RĂSPUNDERE
ÎNTR-O ORGANIZAȚIE PRIVATĂ
Salariu Atractiv! Avantaje Maxime!
Disponibilitate de a Călători!

Salariul atractiv se dovedise curând a fi ceea ce draga lui Mamă ar fi descris drept „o minciună gogonată", deoarece nu exista niciun fel de leafă, nu în înțelegerea pe care ar fi dat-o acestui termen orice slujbaș de dincolo, din partea aceea a universului unde se afla America. Însă avantajele... o, da, avantajele erau excepționale. La începuturi s-a bălăcit în sex și desfrâu, așa cum se bălăcea acum în băutură și mâncare, dar nu ăsta era cel mai important lucru. În opinia lui sai Prentiss, problema se punea în următorii termeni: ce anume vrei de la viață? Dacă nu voiai să faci nimic altceva decât să stai cu ochii beliți pe contul din bancă, atunci, în mod clar, Algul Siento nu era potrivit pentru tine... chestie destul de neplăcută, deoarece din momentul în care ai semnat actele nu mai exista cale de întoarcere. Aici deveneai una cu trupele. Iar din când în când, atunci când se simțea nevoie de un exemplu, din trupe cădeau unu sau două trupuri fără suflare.

Chestie care i se păruse mie-n sută OK Stăpânului Prentiss, încă din ziua aceea, din urmă cu doisprezece ani, când luase parte la ceremonia taheenă de schimbare a numelui și pe care nu o regretase niciodată. Paul Prentiss devenise Pimli Prentiss. Și acela fusese momentul când își întorsese și mintea, și

inima de la lumea aceea unde se afla America și pe care o numea acum „dincolo". Și nu pentru că aici a mâncat cel mai bun tort Alaska și a băut cea mai bună șampanie din viața lui. Și nici pentru că aici a avut parte de sex astral cu sute de femei superbe. Ci pentru că aceasta era slujba lui și intenționa să și-o ducă la bun sfârșit. Pentru că ajunsese să creadă că tot ce făceau ei aici, la Devar-Toi, era și lucrarea Domnului, nu doar a Regelui Purpuriu. Iar dincolo de ideea că el ar fi fost unealta lui Dumnezeu se afla ceva și mai puternic încă: imaginea unui miliard de universuri îndesate într-un singur ou pe care îl ținea acum în palmă el, fostul Paul Prentiss din Rahway, odinioară om de patruzeci de mii de dolari pe an, bolnav de ulcer și cu asigurare medicală lamentabilă aprobată de un sindicat corupt. Firește că își dădea seama că și el se află în oul acela și că va înceta să existe atunci când oul se va sparge. Dar mai credea că, dacă exista Dumnezeu, atunci El poruncise din raiul Lui suprimarea puterilor Turnului. În raiul acela va ajunge el și va îngenunchea în fața Tronului și își va cere iertare pentru toate păcatele lui. Și i se va răspunde: *Bravo ție, bun și credincios slujitor.* Mama lui va fi acolo și îl va îmbrățișa și vor intra împreună în Frăția lui Iisus. Da, Pimli era convins că ziua aceea va veni, probabil chiar înainte ca Luna Secerișului să facă o rotire completă.

Acum, vedeți voi, Pimli nu se considera un nebun habotnic. Câtuși de puțin. Păstra numai pentru el toate gândurile acestea despre Dumnezeu și rai. Ceilalți vedeau în el doar un ins care își făcea treaba și intenționa să și-o ducă la bun sfârșit. Bineînțeles că nu se socotea un nemernic, dar niciun om cu adevărat periculos nu crede despre sine că ar fi personajul negativ. Gândiți-vă numai la Ulysses S. Grant, generalul acela din Războiul Civil, care a spus că va lupta până la capăt, chiar dacă bătălia va dura toată vara.

În Algul Siento vara se apropia de sfârșit.

4

Casa Stăpânului, ridicată într-un capăt al Promenadei, era o construcție curată și simplă, în stil Cape Code. Se numea Casa Shapleigh (Pimli habar nu avea de ce), iar Sfărâmătorii îi ziceau „Buda". În celălalt capăt al Promenadei

era o altă clădire, grațioasă și cu multe coridoare, în stil Queen Anne, botezată Casa Damli (din motive la fel de necunoscute). Părea desprinsă dintr-un campus universitar din Carolina de Sud, ori din Mississippi. Sfărâmătorii îi ziceau Casa Inimilor Sfărâmate, sau Hotelul Inimilor Sfărâmate[1]. Foarte frumos. Acolo locuiau și munceau taheenii, împreună cu un contingent măricel de can-toi. Cât despre Sfărâmători, aceștia făceau tot felul de glumițe pe seama personalului, care se prefăcea că habar nu are de ele.

Pimli Prentiss și Finli o' Tego străbătură tacticos Promenada într-o tăcere agreabilă... cu excepția momentelor când treceau pe lângă Sfărâmători ieșiți din tură. Atunci Pimli îl saluta pe fiecare în parte cu o politețe desăvârșită. Tonul răspunsurilor primite varia de la veselie debordantă până la mormăieli ursuze. Important era însă că toată lumea îi răspundea la salut, iar Pimli socoti asta o mică victorie. Ținea la Sfărâmători. Fie că lor le plăcea sau nu (celor mai mulți nu le plăcea), el ținea la ei. Pentru că îi era infinit mai ușor să se ocupe de ei decât îi fusese cu asasinii, violatorii și spărgătorii din Attica.

Unii citeau ziare sau reviste vechi. Patru aruncau potcoave la țintă. Alți patru jucau golf. Tanya Leeds și Joey Rastosovich începuseră o partidă de șah la umbra unui ulm bătrân și maiestuos. Lumina filtrată prin frunzele lui le picta obrajii. Aceștia doi îi dădură binețe cu bucurie sinceră. Și, în fond, de ce n-ar fi fost bucuroși să-l vadă? Tanya Leeds se numea acum Tanya Rastosovich, deoarece Pimli îi căsătorise cu o lună în urmă, ca un căpitan de corabie. De fapt, lui i se părea că asta și este: căpitanul lui *Algul Siento*, un vas de croazieră care naviga pe apele întunecate și zbuciumate ale Bubuitului de Tunet, în lumina propriului reflector. Da, sigur, soarele mai dispărea din când în când, adevăr vă zic, dar întreruperea de astăzi fusese extrem de scurtă, doar patruzeci și cinci de secunde.

– Cum o mai duceți, Tania, Joseph?

Întotdeauna „Joseph", niciodată „Joey"; cel puțin nu atunci când era de față: nu-i plăcea deloc.

Îi răspunseră că o duceau de minune și-i aruncară zâmbetele acelea ametite, orgasmice, de care doar proaspeții însurăței sunt capabili. Finli nu vorbi cu

[1] *Heartbreak Hotel* – cântec lansat de Elvis Presley în 1956 (n. tr.).

soții Rastosovich, dar se opri apoi în fața unui tânăr care citea o carte, așezat pe o bancă din marmură falsă, la umbra unui copac, în capătul dinspre Casa Damli al Promenadei.

- Sai Earnshaw? spuse taheenul.

Dinky ridică ochii la el, cu sprâncene sumețite pe frunte a întrebare. Chipul lui, împestrițat de o acnee serioasă, purta o lipsă de expresie politicoasă.

- Văd că citești *Magicianul*, spuse Finli cu timiditate. Eu am început *Colecționarul*. Ce coincidență!

- Dacă zici tu, răspunse Dinky, fără să-și modifice expresia.

- Mă întreb ce părere ai tu despre Fowles. Am puțină treabă acum, dar poate că mai târziu am putea să stăm de vorbă despre el.

Cu aceeași mină inexpresivă de politețe seacă, Dinky Earnshaw spuse:

- Poate că mai târziu ai să-ți iei cartea, vezi să fie neapărat cartonată, și ai să ți-o bagi în curul tău păros. De-a curmezișul.

Zâmbetul optimist al lui Finli se șterse instantaneu. Făcu o plecăciune mică și zise:

- Regret că așa gândești, sai.

- Pleacă-n pizda mă-tii de-aici, îl îndemnă Dinky și își ridică ostentativ cartea înaintea ochilor.

Pimli și Finli o' Tego merseră mai departe. Stăpânul de la Algul Siento încercă de câteva ori să afle cât de tare îl mâhniseră vorbele tânărului pe taheen. Pimli știa că Finli se mândrea cu faptul că era în stare să citească și să aprecieze literatura oamenilor. În cele din urmă taheenul își vârî între picioare mâinile cu degete lungi și subțiri - fundul lui nu era prea păros, ceea ce nu se putea spune și despre degete.

- Verific să văd dacă mi-au rămas ouțele la locul lor.

Pimli își dădu seama că jovialitatea din tonul Șefului Securității era reală, nu prefăcută.

- Îmi pare rău de toată povestea asta, zise Pimli. Dacă e cineva în tot Paradisul Albastru care să sufere de anxietăți post-adolescentine, atunci sai Earnshaw este acela.

- Mă rupi în două! gemu Finli, iar când Stăpânul tresări și-l privi uluit, îi explică dezvelindu-și dinții ascuțiți într-un rânjet larg: E o replică celebră

dintr-un film. *Rebel fără cauză*, se cheamă. Dinky Earnshaw îmi aminteşte de James Dean.

Făcu o pauză ca să se gândească mai bine, apoi continuă:

– Firește, mai puțin frumusețea răvășitoare a actorului.

– Cazul lui mi se pare deosebit de interesant, spuse Prentiss. A fost recrutat pentru un program de asasinate desfăşurat de o sucursală Positronics. Dar şi-a ucis supraveghetorul şi a fugit. Bineînțeles că l-am prins. De fapt nouă nu ne-a făcut niciodată probleme prea mari, dar trebuie să recunosc că are o atitudine nesuferită.

– Însă tu crezi că nu e o problemă.

Pimli îl privi pieziş:

– Ai *senzaţia* că mai este ceva ce eu nu ştiu?

– Nu, nu, nu. Nu te-am mai văzut niciodată atât de agitat ca în ultimele săptămâni. La naiba, hai să dăm cărţile pe faţă: niciodată nu te-am mai văzut atât de *paranoic*.

– Bunicul meu îmi repeta mereu un proverb, spuse Pimli. „Nu spune hop până n-ai sărit pârleazul şi ai ajuns acasă." Uite că noi aproape am ajuns.

Aşa era. În urmă cu şaptesprezece zile, puţin înainte de ultima incursiune a Lupilor, aparatura din subsolul Casei Damli detectase prima îndoire semnificativă a Grinzii Ţestoasei şi a Ursului. După aceea se frânsese Grinda Vulturului şi a Leului. Foarte curând nu va mai fi nevoie de Sfărâmători; foarte curând penultima Grindă se va dezintegra cu sau fără ajutorul lor. Ca un obiect în echilibru precar care se înclinase prea tare într-o parte. Foarte curând va trece dincolo de punctul de echilibru şi se va prăbuşi. Sau, în cazul Grinzii, se va sfărâma. Va înceta să mai existe. Turnul va fi acela care se va prăbuşi. Ultima Grindă, cea a Elefantului şi a Lupului, s-ar putea să mai reziste încă o săptămână, sau încă o lună, dar nu mai mult de atât.

Asemenea gânduri ar fi trebuit să-i aducă bucurie lui Pimli, dar nu se întâmplă astfel. Îndeosebi pentru că nu-şi putea lua mintea de la Mantiile-Verzi. Vreo şaizeci porniseră spre Calla ultima dată şi ar fi trebuit să se întoarcă după şaptezeci şi două de ore, cu captura obişnuită de copii.

Şi în loc de asta... nimic.

Îl întrebă pe Finli ce părere avea *el*.

Taheenul se opri. Părea preocupat.

- Cred că-i un virus, răspunse el.

- Poftim?

- Un virus de calculator. Am mai pățit asta cu multe din aparatele noastre din Damli și trebuie să ții cont de faptul că, indiferent cât de înspăimântători li se pot părea Lupii unor amărâți de cultivatori de orez, la urma urmei nu sunt decât niște computere pe două picioare.

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă:

- Sau poate că *folkenii* din Calla au descoperit o modalitate prin care să-i distrugă. Să mă declar, oare, surprins de ideea că și-au ieșit din fire și s-au împotrivit? Puțin, foarte puțin. Mai ales dacă au fost conduși de cineva cu tărie de caracter.

- Cineva ca un pistolar, poate?

Finli îi aruncă o privire aproape indulgentă.

Ted Brautigan și Stanley Ruiz veneau pe biciclete cu zece viteze și, atunci când Stăpânul și Șeful Securității îi salutară ridicând mâinile, ei răspunseră cu același gest. Brautigan nu le zâmbi, dar Ruiz le adresă surâsul său și fericit al unui retardat în toată regula. Cu ochii permanent bulbucați ca în fața lui baubau, obraji nerași și buze băloase, individul era un poponaut extrem de dotat, da, chiar așa, iar un asemenea om ar fi putut ajunge mult mai rău decât sub aripa ocrotitoare a lui Brautigan, care se schimbase complet după ce fusese adus cu forța înapoi din micuța lui „vacanță" din Connecticut. Pe Pimli îl amuzau șepcile identice ale celor doi. De fapt, i se părea că și bicicletele erau identice; nu însă în opinia lui Finli.

- Încetează, spuse Pimli.

- Ce să încetez, sai? îl întrebă Finli.

- Nu te mai uita la mine ca la un copil tembel care și-a pierdut moțul înghețatei din cornet și nu-l duce capul să priceapă.

Dar Finli nu bătu în retragere. Rareori o făcea; și exact calitatea o aprecia Pimli la el.

- Dacă nu-ți place ca oamenii să se uite la tine ca la un copil, atunci nu te mai purta ca unul. De mai bine de o mie de ani se tot zvonește că vor veni niște pistolari din Lumea de Mijloc ca să-i salveze pe locuitorii din Calle. Dar nimeni nu i-a văzut niciodată. În ceea ce mă privește, mai degrabă aș crede într-o vizită a Omului vostru Iisus.

– Malahiștii spun...

Finli se strâmbă de parcă aceste vorbe îi provocaseră o migrenă insuportabilă.

– Nu începe cu ce zic Malahiștii. Sper că-mi respecți inteligența, așa cum o respect și eu pe a ta. Știi bine că le-au putrezit creierii mai repede chiar decât pielea. Cât despre Lupi, îngăduie-mi să-ți prezint o idee mai radicală: *nu* contează unde sunt sau ce s-a întâmplat cu ei. Avem suficient energizant ca să ne terminăm treaba și asta-i tot ce contează.

Șeful Securității se opri pe treptele care duceau spre terasa Casei Damli. Încruntat și adâncit în gânduri, privea în urma celor doi bărbați cu biciclete identice.

– Brautigan ne-a făcut numai necazuri.

– Câtă dreptate ai! râse amar Pimli. Dar s-a terminat. I s-a spus că dragii lui prieteni din Connecticut – un băiat pe nume Robert Garfield și o fată pe care o cheamă Carol Gerber – vor muri dacă ne mai face probleme. În plus, mi se pare că a înțeles că, deși destui Sfărâmători îl consideră mentorul lor și îl venerează, întocmai ca netotul ăla care-i cu el acum, nimeni nu se arată interesat de... de ideile lui filozofice, să zicem. Și dacă i-au interesat vreodată, acum le-a trecut. Și am stat de vorbă cu el după ce l-au adus înapoi. A fost o discuție sinceră.

Asta era o noutate pentru Finli.

– Despre ce?

– Despre realitățile vieții. Sai Brautigan a început să înțeleagă că puterile lui unice nu mai sunt chiar atât de importante ca în trecut. Deja s-a ajuns prea departe. Iar cele două Grinzi care au mai rămas se vor sfărâma cu sau fără ajutorul lui. Și mai știe că în final s-ar putea să se instaleze... dezordinea. Teama și dezordinea.

Pimli dădu încet din cap și continuă:

– Brautigan vrea să fie aici atunci când va veni sfârșitul, fie și numai pentru a-i alina pe cei ca Stanley Ruiz când se va despica cerul.

– Haide să ne mai uităm încă o dată la înregistrări și la datele telemetrice. Să ne asigurăm că nu ne-a scăpat nimic.

Și umăr lângă umăr, cei doi urcară treptele late din lemn ale Casei Damli.

5

Doi can-toi aşteptau să-i conducă la subsol pe Stăpân şi pe Şeful Securităţii. Pimli se gândi din nou cât de ciudat era că toţi cei de acolo, Sfărâmători şi personalul de la Algul Siento deopotrivă, ajunseseră să-i numească „căutători". Pentru că Brautigan fusese cel care inventase porecla aceasta. „Vorbeşte despre îngeri şi le vei auzi fâlfâitul aripelor"[1], ar fi spus preaiubita mamă a lui Prentiss, iar Pimli credea că, dacă existau creaturi pe jumătate om şi jumătate fiară în aceste ultime zile ale lumii, atunci acestea ar fi trebuit să fie can-toii, mai degrabă decât taheenii. Dacă îi vedeai cum arată cu adevărat, fără măştile alea oribile, ţi-ai fi putut imagina că *sunt* taheeni cu capete de şobolani. Însă, spre deosebire de taheenii autentici, care îi considerau pe sapienşi[2] (cu câteva excepţii notabile printre care şi Pimli) o rasă inferioară, can-toii îi venerau, socotindu-i forme divine de viaţă. Oare pentru a-şi exprima adoraţia purtau ei măştile acelea? Nu voiau să discute subiectul. Însă Pimli bănuia că ei îşi imaginau că *se transformă* în oameni şi de aceea, atunci când îşi puseseră pentru prima oară măştile, îşi luaseră şi nume de om ca să se potrivească cu noua lor înfăţişare. Pimli era convins că ei credeau că îi vor înlocui cumva pe oameni după marea Cădere... deşi *cum anume* ajunseseră ei la concluzia aceasta era un lucru mai presus de puterea lui de înţelegere. Sigur, era limpede pentru toată lumea care citise Cartea Apocalipsei că va exista un rai după Cădere... dar şi un Pământ?

Poate un Pământ *nou*, dar Pimli nu prea credea asta.

Cele două gărzi din neamul can-toilor, Beeman şi Trelawney, stăteau la capătul holului, păzind scara care ducea la subsol. Pentru Pimli, absolut toţi can-toii (chiar şi aceia cu păr blond şi constituţie firavă) i se păreau că seamănă teribil de mult cu Clark Gable, faimosul actor al anilor patruzeci şi cincizeci. Toţi aveau aceleaşi buze pline şi senzuale şi aceleaşi urechi clăpăuge. Dar, atunci când te apropiai de ei, le observai cutele artificiale din jurul gâtului şi din spatele urechilor, unde masca de om se răsucea şi se învecina cu pielea

---

[1] Proverb persan, care înseamnă că atunci când vorbim despre lucruri bune, facem să se întâmple alte lucruri bune (n. tr.).

[2] În orig. *hume* – oameni aflaţi în slujba Regelui Purpuriu (n. tr.).

lor pergamentoasă și păroasă – pielea lor adevărată, indiferent dacă erau sau nu în stare să o accepte. Și mai erau și ochii. Înconjurați de blană. Și, dacă te uitai cu luare-aminte, observai că *orbitele* erau de fapt găuri în măștile acelea din carne vie. Uneori chiar puteai să auzi cum respiră măștile, ceea ce lui Pimli i se părea un lucru ciudat și dezgustător.

– Heil, spuse Beeman.

– Heil, spuse și Trelawney.

Pimli și Finli răspunseră la salut, atingându-și fruntea cu pumnul. Apoi Pimli începu să coboare scara. Ajunși la subsol, trecură pe lângă un panou pe care scria TREBUIE SĂ COLABORĂM PENTRU CREAREA UNUI MEDIU FĂRĂ INCENDII; și pe lângă un altul care anunța SLAVĂ LOR, SLAVĂ TUTUROR CAN-TOILOR. Finli nu se mai putu abține și șopti:

– Sunt *atât* de ciudați.

Pimli zâmbi și îi dădu o palmă prietenească peste spate. Ăsta era motivul pentru care îl plăcea sincer pe Finli o' Tego: gândeau la fel.

6

Cea mai mare parte din subsolul Casei Damli era o singură cameră uriașă ticsită de aparatură. Nu toate mașinăriile de acolo funcționau, iar unele care mai mergeau încă nu le erau de niciun folos (mai erau și altele, destul de multe, pe care nici măcar nu le înțelegeau), dar se familiarizaseră cu aparatura de supraveghere și cu echipamentele telemetrice care măsurau unitățile *dark*[1] de consum al energiei psihice. Sfărâmătorilor le era cu desăvârșire interzis să-și folosească abilitățile psihice în afara Camerei de Lucru. Oricum, majoritatea nici nu o puteau face. Erau aidoma celor care nu își pot face necesitățile în lipsa stimulilor vizuali care îi asigurau că, da, e în ordine, te afli în toaletă, poți să-ți dai drumul. Alții, precum copiii mici, neobișnuiți deocamdată cu closetul, nu-și puteau stăpâni câte o răbufnire psihică din când în când. Nu făceau însă nimic mai mult decât să declanșeze vreo migrenă unei persoane

[1] În Limba de Rând (n. tr.).

care le era antipatică, ori să răstoarne o băncuță pe Promenadă. Dar sapienșii lui Pimli monitorizau atent asemenea izbucniri, iar cele considerate a fi fost „cu intenție" erau pedepsite, cu clemență în cazul primelor infracțiuni, din ce în ce mai sever dacă abaterile se repetau. Și, cum îi plăcea lui Pimli să spună în fața nou-veniților (pe vremea când *mai* existau nou-veniți în fața cărora să cuvânte), „Să fiți convinși că păcatele voastre vă vor prinde curând din urmă." Scriptura lui Finli era și mai simplă: *Telemetria nu minte.*

Astăzi nu găsiră nimic acolo în afara bipurilor ocazionale pe ecranele telemetrelor. Fără noimă, ca o înregistrare audio de patru ceasuri a râgâielilor și vânturilor produse de un grup de neghiobi fără simțul umorului. Nici înregistrările și nici registrele de pază nu conțineau nimic interesant.

– Satisfăcut, sai? întrebă Finli.

Ceva din vocea lui îl făcu pe Pimli să se răsucească spre el și să-l privească cu asprime.

– *Tu* ești?

Finli o' Tego oftă prelung. În momente ca acesta, Pimli își dorea ori ca Finli să fie om, ori ca el să fie taheen. Problema erau ochii inexpresivi ai lui Finli. Aproape identici cu ochii din nasturi ai unei păpuși din cârpe, ochii aceia nu te lăsau să descifrezi nimic în ei. Dacă nu erai și tu taheen.

– De câteva săptămâni nu mă simt prea bine, spuse în cele din urmă Finli. Beau prea multă bere din mere ca să reușesc să adorm noaptea, iar ziua mă târăsc de colo până colo repezind pe toată lumea. Cred că mă simt așa și pentru că nu mai avem nicio informație de când ultima Grindă s-a...

– Știi că era inevitabil.

– Da, sigur că știu. Vreau să zic că încerc să găsesc explicații logice pentru sentimentul ăsta inexplicabil, care nu are cum să fie un semn bun.

Pe peretele din fața lor era o fotografie cu Cascada Niagara. O gardă can-toi o întorsese cu josul în sus. Căutătorilor li se părea că întorsul pozelor cu josul în sus reprezenta culmea absolută a umorului de calitate. Pimli habar nu avea cum de le putea trece așa ceva prin minte. Însă, la urma urmelor, cui îi pasă? *Eu știu cum să îmi fac treaba*, își zise el, întorcând Niagara în poziție corectă. *Știu asta și nimic altceva nu mai contează, așa să știți voi, Doamne și Iisus Omul, și vă mulțumesc foarte mult.*

– Am știut mereu că lucrurile o vor lua razna spre sfârșit, spuse Finli, așa că încerc să mă conving că despre asta este vorba. Adică... știi tu...

– Sentimentul ăsta pe care îl ai, completă fostul Paul Prentiss.

Apoi rânji larg și își puse arătătorul mâinii drepte peste un cerc format din degetul mare și arătătorul de la cea stângă. Acesta era un gest specific taheenilor, care voia să semnifice *Îți spun adevărul.*

– Sentimentul ăsta *inexplicabil.*

– Așa. Știu sigur că Leul Însângerat nu a reapărut la nord, așa cum nu cred că soarele se răcește dinăuntru în afară. Am auzit și eu zvonuri că Regele Roșu ar fi înnebunit și că Dan-Tete a venit ca să-i ia locul. Și tot ce pot să spun este „o să cred când o să văd cu ochii mei". La fel și în ceea ce privește veștile astea formidabile despre pistolarul venit din vest ca să salveze Turnul, cum spun poveștile și cântecele vechi. Prostii, aiureli, de la un capăt la celălalt.

Pimli îl plesni peste umăr.

– Ce-mi mai bucuri inima când vorbești așa!

Și nu mințea. Finli o' Tego făcuse o treabă minunată în timpul mandatului său de Șef al Securității. De-a lungul anilor, subalternii lui omorâseră vreo șase Sfărâmători (toți aceștia niște nefericiți care încercaseră să evadeze mânați de dorul de casă), iar alți doi suferiseră lobotomii. Ted Brautigan fusese singurul care reușise să treacă „pe sub gard" (expresie preluată de Pimli din filmul *Stalag 17*[1]), dar îl găsiseră și îl aduseseră înapoi. Can-toii își făcuseră un merit din această acțiune, iar Șeful Securității nu protestase. Dar Pimli știa adevărul: Finli regizase toate mișcările, de la început și până la sfârșit.

– S-ar putea să fie mai mult decât o simplă problemă cu nervii, continuă Finli. Sunt *convins* că în anumite momente oamenii pot avea intuiții *bona fide.*

Izbucni în hohote stingherite de râs și continuă:

– Și cum să nu cred așa ceva, într-un loc într-atât de înțesat cu precognitivi și postcognitivi cum e ăsta?

– Bine că n-avem niciunul care să știe să se teleporteze, glumi Pimli. Corect?

Teleportarea era un talent de care se temea întregul personal de la Devar și pe bună dreptate. Dezastrul provocat de un ins înzestrat cu un astfel de har era fără limite. De pildă, persoana respectivă se concentra și putea aduce

[1] *Stalag 17* – film din 1953, despre deținuții dintr-un lagăr german (n. tr.).

acolo patru pogoane de spațiu cosmic, dând astfel naștere unui uragan indus de vid. Din fericire, exista un test destul de simplu pentru depistarea persoanelor dotate cu talentul special (deși aparatul folosit în acest scop era o altă relicvă rămasă de la bătrâni și nimeni nu știa cât timp mai avea să funcționeze). Apoi se efectua o procedură la fel de simplă, prin care se scurtcircuita zona periculoasă din mintea individului. Doctorul Gangli îi rezolva pe respectivii în doar două minute. „E atât de ușor, că, prin comparație cu asta, vasectomia pare operație pe creier", explicase el odată.

– Nema teleportanzii mă-sii! fu de acord acum Finli și îl conduse pe Prentiss la un pupitru cu aparate, ce semăna ciudat de bine cu felul în care își închipuia Susannah Dean că arăta Doganul ei.

Îi arătă două cadrane marcate cu scrijeliturile folosite de bătrâni (asemănătoare cu cele de pe Ușa Nedescoperită). Acul fiecărui cadran era oprit la semnul 0 din stânga. Finli le bătu ușurel cu degetul lui blănos, acele tresăriră ușor, apoi reveniră la loc.

– Nu știm exact ce anume ar fi trebuit să măsoare chestiile astea, spuse el. *Știm* doar că pot măsura potențialul de teleportare. Au fost Sfărâmători care au încercat să-și ascundă darul ăsta, dar nu le-a mers. Dacă ar fi acum un ins din ăsta ascuns chiar și în stiva de lemne, ascultă la mine ce-ți zic, Pimli din New Jersey, acele astea ar țopăi până la cincizeci, ba și până la optzeci.

– Așa deci.

Și, pe jumătate zâmbind, pe jumătate serios, Pimli începu să numere pe degete:

– Niciun teleportand, niciun Leu Însângerat care să ne pândească din nord, niciun pistolar. Ce mai era? A, da! Și Mantiile-Verzi au căzut pradă unui virus informatic. Dacă așa stau lucrurile, ce mama dracului te-a apucat? Atunci de unde bâța-bâța asta a ta? Ce-ți pute pe aici?

– Sfârșitul care se apropie, așa cred, oftă din rărunchi Finli. La noapte am să dublez paza în turnuri și pe aia de-a lungul zidului.

– Pentru că-ți pute, zâmbi ușor Pimli.

– Și încă cum.

Dinții ascuțiți ai lui Finli rămaseră ascunși în botul lui cafeniu.

Pimli îl bătu iar pe umăr.

– Hai să urcăm în Camera de Lucru. Poate ai să te mai liniștești dacă-i vezi pe Sfărâmători la treabă.

– Poate că da, spuse Finli, tot fără să zâmbească.

– E în ordine, Fin, șopti cu blândețe Pimli.

– Așa cred, zise taheenul privind bănuitor mai întâi la aparatele din jur, apoi la Beeman și Trelawney, cei doi căutători, care așteptau respectuoși la ușă ca barosanii să-și termine discuția. Cred că este, repetă Finli.

Numai că în forul său interior nu credea. Singurul lucru de care era absolut convins era că în Algul Siento nu se mai găsea nicio persoană cu darul teleportării.

Telemetria nu minte.

7

Beeman și Trelawney îi conduseră pe coridorul cu lambriuri din lemn de stejar al subsolului până la ascensorul personalului, și acesta lambrisat tot cu stejar. Pe peretele cabinei era agățat un extinctor alături de un alt mesaj care le amintea *folken*-ilor din Devar că trebuie să colaboreze pentru crearea unui mediu fără incendii.

Și acesta fusese întors cu susul în jos.

Privirile celor doi se întâlniră. Stăpânul avu senzația că observă ceva amuzament în ochii Șefului Securității; dar, desigur, ce vedea el acolo ar fi putut fi reflectarea propriului său simț al umorului. Fără vreun cuvânt, Finli desprinse semnul și îl puse la loc cum se cuvenea. Niciunul nu se apucă să critice motorul ascensorului, foarte gălăgios și cu horcăieli de muribund. Nu comentară nici felul în care se zguduia cabina. Dacă s-ar fi oprit, nu ar fi fost nicio problemă să scape prin chepengul din tavan, nici măcar pentru un individ ușor supraponderal (hai s-o zicem pe aia dreaptă... supraponderal *bine*) ca Prentiss. Casa Damli nu era nici pe departe un zgârie-nori și erau destule ajutoare în apropiere.

Ajunseră la etajul al treilea, unde anunțul de pe ușa ascensorului se afla în poziție corectă: ACCESUL PERMIS NUMAI PERSONALULUI și RUGĂM FOLOSIȚI CHEIA și COBORÂȚI IMEDIAT DACĂ AȚI AJUNS

LA ACEST ETAJ DIN GREȘEALĂ. NU VEȚI FI PEDEPSIȚI DACĂ RAPORTAȚI DE URGENȚĂ.

Finli își scoase cartela și spuse cu o nepăsare ce ar fi putut foarte bine fi jucată (*afurisiți* să-i fie ochii ăia indescifrabili):

- Ai mai auzit ceva de sai Sayre?

- Nu, răspunse Pimli (cam supărat), dar nici nu mă aștept să aud. Există un motiv temeinic pentru care suntem izolați în locul acesta, uitați dinadins în deșert, la fel ca oamenii de știință care au lucrat în anii patruzeci la Proiectul Manhattan[1]. Ultima dată când l-am văzut, mi-a zis că... mă rog... că s-ar putea să fie *chiar* ultima dată.

- Liniștește-te, spuse Finli. Am întrebat și eu așa.

Trecu cartela prin fantă și ușa ascensorului se deschise cu un scrâșnet infernal.

8

Amplasată în centrul Casei Damli, Camera de Lucru era lungă, tot cu lambriuri din lemn de stejar și înaltă cât trei etaje, până la acoperișul din sticlă pe unde pătrundea lumina cu greu câștigată a Algulului. În balconul situat vizavi de ușa prin care intraseră Prentiss și Tego se afla un trio bizar, format dintr-un taheen cu cap de corb, pe nume Jakli, un tehnician can-toi, care răspundea la numele de Conroy, și două gărzi umane, ale căror nume Pimli nu și le putu aminti pe loc. Taheenii, can-toii și sapiensii reușeau să se împace în orele de lucru deoarece atunci adoptau o atitudine de politețe prevăzătoare, uneori destul de tensionată. Dar nimeni nu se aștepta să-i vadă socializând în afara programului. Iar balconul acesta era cu desăvârșire interzis celor ieșiți din tură, în căutare de motive de distracție. Sfărâmătorii de dedesubt nu erau nici animale din grădina zoologică, nici pești exotici în acvariu. În repetate rânduri Pimli și Finli o' Tego explicaseră personalului această chestiune. În toți anii de când se

[1] Proiectul Manhattan - proiectul de dezvoltare a primei arme nucleare (bomba atomică) (n. tr.).

afla la post, Stăpânul de la Algul Siento ordonase lobotomia unui singur membru al personalului său, un paznic-om, cu desăvârşire cretin, pe nume David Burke, pentru că aruncase cu ceva (poate coji de alune) în Sfărâmătorii de sub balcon. Când Burke reuşise să priceapă că Stăpânul vorbea serios despre lobotomie, imploră să i se acorde a doua şansă, jurându-se că niciodată nu va mai face ceva atât de prostesc şi degradant. Pimli refuzase să aplece urechea la rugăminţile lui. I se oferise ocazia să dea un exemplu care să reziste trecerii timpului şi profitase de ea. De atunci încoace, îl puteai vedea pe domnul Burke (devenit *cu adevărat* cretin în urma intervenţiei chirurgicale) mergând fără ţintă pe Promenadă, ori pe lângă 'Otarele de Stânga, cu gura moale şi ochii vag nedumeriţi. Parcă-parcă *ştiu cine sunt*, parcă-parcă *mi-aduc aminte ce-am făcut de am ajuns în halul ăsta*, spuneau ochii aceia. Era exemplul viu a ceea ce nu trebuia făcut în preajma Sfărâmătorilor. Însă nu exista nicio regulă care să interzică personalului să urce în balcon, drept care toţi veneau aici din când în când.

Pentru că era reconfortant.

În preajma Sfărâmătorilor nu mai era nevoie de vorbe. „Mintea cea bună", cum o numeau ei, începea să funcţioneze chiar din momentul când ieşeai din ascensor şi păşeai pe culoarul etajului al treilea, indiferent pe care latură a lui. Iar atunci când deschideai uşile balconului, „mintea bună" îţi înflorea în cap, deschizând tot felul de uşi perceptuale. Nu o dată îşi spusese Pimli că Aldous Huxley ar fi luat-o de tot razna aici. Uneori te pomeneai că ţi se desprind tălpile de podea, într-un soi de levitaţie stângace, de diletant. La fel şi toate prostiile din buzunare ieşeau de acolo şi pluteau în aer. Problemele până atunci complicate păreau să se rezolve de la sine numai când te gândeai la ele. Dacă uitaseşi ceva, întâlnirea de la ora cinci sau al doilea nume al cumnatului tău, de pildă, aici îţi aduceai aminte. Şi chiar dacă ceea ce uitaseşi era ceva esenţial, nu te necăjeai deloc. *Folkenii* părăseau balconul cu zâmbete largi pe chipuri, chiar şi aceia care urcaseră acolo în cea mai neagră dispoziţie. De fapt, proasta dispoziţie era cel mai bun motiv pentru care să te duci pe balcon. Era ca şi cum un fel de „gaz al fericirii", aidoma gazului ilariant, invizibil pentru ochi şi imposibil de detectat chiar şi de cea mai sofisticată aparatură telemetrică, se ridica în permanenţă dinspre Sfărâmătorii de jos.

Pimli Prentiss şi Finli o' 'Tego îi salutară pe cei trei din balconul de vizavi, se apropiară de balustrada lată, din stejar afumat, şi priviră în jos. Sala de sub

ei ar fi putut trece drept biblioteca spațioasă a unui club pentru domnii din înalta societate a Londrei. Lămpi cu aure blânde, multe având abajururi Tiffany autentice, se înșirau pe măsuțe sau luceau din pereții lambrisați cu lemn de stejar (cum altfel?). Podeaua era acoperită cu superbe covoare turcești. Pe un perete era un tablou al lui Matisse, un Rembrandt pe un altul... și pe al treilea se afla *Mona Lisa*. Tabloul real, nu copia ieftină expusă la Luvru, pe Pământul Principal. În fața lui era un bărbat cu mâinile la spate. De aici, de sus, părea că studiază faimoasa pictură, încercând, poate, să descifreze enigmaticul surâs; dar Pimli știa că nu așa stăteau lucrurile. La fel și bărbații și femeile cu reviste în mâini păreau adânciți în lectură. Dar privitorul aflat la același nivel cu ei ar fi observat că toți privesc în gol peste paginile revistelor *McCall* sau *Harper's*[1]. O fetiță de unsprezece, doisprezece ani, cu o rochiță de vară în dungi, absolut superbă, care ar fi costat în jur de o mie șase sute de dolari într-un butic de pe Rodeo Drive[2] stătea pe jos în fața unei căsuțe pentru păpuși așezate înaintea șemineului. Pimli știa foarte bine că fetița nici nu vedea copia extrem de reușită a Casei Damli.

Treizeci și trei erau acolo. Treizeci și trei cu toții. La ora opt, un ceas după ce soarele artificial se va stinge, vor fi aduși alți treizeci și trei de Sfărâmători odihniți. Unul singur, doar unul, venea și pleca după cum avea chef. Unul care evadase și nu plătise pentru asta... dar fusese prins și adus înapoi, iar pentru el aceasta era cea mai cumplită pedeapsă.

Convocat, parcă, de acest gând, Ted Brautigan se strecură în încăpere. Nu își dăduse jos șapca de biciclist. Daneeka Rostov ridică ochii de la casa pentru păpuși și-i adresă un zâmbet luminos. Brautigan îi răspunse făcându-i cu ochiul. Pimli îl înghionti pe Finli în coaste.

Finli: *(L-am văzut.)*

Dar era mai mult decât atât. Îl și *simțiseră*. Atunci când Brautigan intrase în sala imensă, cei de pe balcon, dar mai ales cei de jos simțiseră cum crește nivelul energiei. Tot nu aflaseră cu exactitate dimensiunile multiplelor talente

---

[1] *McCall* – revistă lunară pentru femei, populară la jumătatea secolului XX; *Harper's Magazine* – publicație lunară conținând articole din domeniile literaturii, politicii, finanțelor, artelor (n. tr.).

[2] Rodeo Drive – arteră comercială de lux din Beverly Hills (n. tr.).

ale lui Brautigan, iar aparatele de testare nu le fuseseră de niciun folos în sensul acesta (ba chiar șmecherul ăla bătrân defectase câteva – dinadins o făcuse, pentru asta Stăpânul era în stare să bage mâna în foc). Poate că mai existau și alții ca el, dar căutătorii nu descoperiseră nici unul în timpul vânătorilor de talente (suspendate acum, deoarece aveau tot ce le trebuia ca să termine treaba). Singurul lucru *aurecum* clar era talentul de „facilitator" al lui Brautigan, un fel de medium, un mentalist, care nu era puternic doar prin sine însuși, ci reușea să amplifice aptitudinile celorlalți prin simpla apropiere de ei. Gândurile lui Finli, în mod obișnuit criptice chiar și pentru Sfărâmători, străluceau acum în mintea lui Pimli ca niște lămpi cu neon.

Finli: *(Este extraordinar!)*

Pimli: *(Și unic, din câte știm noi. Ai văzut?)*

Imagine: Ochi care se dilată și se contractă, se măresc și se strâng.

Finli: *(Da. Știi din ce cauză?)*

Pimli: *(Da' de unde. Și nici nu-mi pasă, dragă Finli. Potaia aia...)*

Imagine: O corcitură bătrâioară cu scaieți în blana murdară și încâlcită, șchiopătând de un picior.

(...bătrână și-a cam terminat treaba. A venit timpul să-l...)

Imagine: Un pistol, un Beretta al uneia dintre gărzi, lipit de tâmpla bătrânului câine.

Mai jos cu trei etaje, subiectul conversației lor luase un ziar (și ziarele erau vechi, vechi cum era Brautigan bătrân, cu termenul de valabilitate expirat de ani buni) și se așezase să-l citească (să se prefacă a-l citi) într-un fotoliu confortabil, îmbrăcat în piele moale și atât de voluminos încât aproape îl înghițea cu totul.

Pimli simți forța aceea paranormală trecând pe lângă ei și prin ei, ridicându-se spre luminator și penetrându-l, apoi înălțându-se către Grinda care se întindea peste Algul, atacând-o, ciobind-o, rozând-o și măcinând-o implacabil. Găurind magia. Muncind cu răbdare ca să scoată ochii Ursului. Ca să spargă carapacea Țestoasei. Ca să frângă Grinda ce se întindea de la Shardik la Maturin. Ca să dărâme Turnul Întunecat de la mijloc.

Pimli se întoarse spre tovarășul lui și nu fu câtuși de puțin surprins să-i vadă zâmbetul viclean de Nevăstuică. În sfârșit, îl vedea zâmbind! Și nu se mira nici când își dădu seama că îi poate citi gândurile ascunse în ochii aceia negri.

În condiții normale, taheeni erau în stare să transmită și să recepționeze mesaje mentale foarte simple, dar nu le puteai spiona gândurile. Aici, însă, era o cu totul altă situație. Aici...

... Aici Finli își găsea pacea sufletească. Grijile lui

(îmi pute ceva)

dispăruseră ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Deocamdată, cel puțin.

Pimli îi trimise lui Finli o serie de imagini vesele: o sticlă de șampanie spartă de pupa unei nave la ieșirea pe mare; sute de toci negre de absolvire azvârlite în aer; un steag înfipt pe Everest; un mire și o mireasă râzând la ieșirea din biserică sub o ploaie de orez; o planetă – Pământul – strălucind orbitor.

Imagini care spuneau toate unul și același lucru.

– Da, spuse Finli.

Și Pimli se întrebă cum de i se păruseră vreodată ochii aceia greu de descifrat.

– Da, așa este. Ne așteaptă izbânda.

Niciunul dintre ei nu se uită în jos. Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi văzut pe Ted Brautigan (o potaie bătrână, fără îndoială, și obosită, dar poate nu *într-atât* de obosită pe cât își imaginau unii) privind în sus la ei.

Cu umbra unui surâs pe buze.

9

Niciodată nu plouase în locul acesta. Sau, mai bine zis, nu plouase niciodată de când venise Pimli aici. Însă uneori, în bezna infernală a nopții, se auzeau salve asurzitoare de tunete seci. Mare parte din angajații de la Devar-Toi se obișnuiseră să doarmă în ciuda zgomotului, dar Pimli tot mai sărea din somn, cu inima zbătându-i-se nebunește în gât. Iar prin mintea lui încă adormită se răsuceau, ca o panglică roșie, vorbele rugăciunii Tatăl Nostru.

Mai devreme, atunci când vorbise cu Finli, Stăpânul de la Algul Siento folosise cu timiditate expresia *bâța-bâța*, în totală contradicție cu modul lui mai sobru de exprimare. În fond, ce era rău în asta? Nu era decât un cuvânt inventat, ca oricare altul, aproape identic cu cele folosite de copii în jocurile lor: *dizi-mani-pomparez, an-dan-dez*; sau *an-tan-tedeum*.

Acum, întins în patul lui din Casa Shapleigh („Casa Rahatului" pentru Sfărâmători), în celălalt capăt al Promenadei față de Casa Damli, Pimli își aminti de sentimentul avut atunci. Nu, nu fusese un simplu sentiment, ci o *convingere* deplină, că totul se va sfârși cu bine. Că succesul este garantat. Și că nu este decât o chestiune de timp până la izbânda definitivă. Finli fusese de acord atunci, pe balcon, dar Pimli se întrebă dacă și Șeful Securității stătea acum cu ochii zgâiți în tavan, așa cum făcea el, gândindu-se cât de ușor era să te înșeli atunci când te aflai în preajma Sfărâmătorilor. Pentru că, vedeți dumneavoastră, ei trimiteau spre tine gazul acela „al fericirii". Energia aceea dătătoare de „minte bună".

Și să presupunem... *să presupunem* doar... că există cineva care să *direcționeze* sentimentul acela? Îl trimitea spre ei ca pe un cântec de leagăn? *Dormi, Pimli, dormi, Finli, culcați-vă, copii cuminți.*

Ridicolă idee, de-a dreptul paranoică. Și totuși, atunci când un alt bubuit de tunet se rostogoli din ceea ce ar fi trebuit să fie încă sud-estul văzut dinspre Fedic și Discordia, Pimli Prentiss se ridică în capul oaselor și aprinse veioza.

Finli îl anunțase că va dubla paza în noaptea aceasta, atât în turnuri, cât și pe lângă ziduri. Poate mâine ar fi bine să o tripleze. Doar așa, pentru mai multă siguranță. Și pentru că infatuarea ar fi un lucru foarte rău, aflați fiind atât de aproape de final.

Pimli se dădu jos din pat. Un bărbat înalt cu un abdomen proeminent și păros, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni de pijama albaștri. Urină îndelung, apoi se așeză în genunchi în fața capacului coborât al vasului de toaletă, își împreună mâinile și se rugă până simți că i se face somn. Se rugă pentru ajutor în ducerea la bun sfârșit a misiunii sale. Se rugă pentru ajutor în depistarea dificultăților înainte ca dificultățile să-l depisteze pe el. Se rugă pentru sufletul mamei sale, tot așa cum Jim Jones se rugase pentru al lui în vreme ce urmărea din priviri șirul de credincioși care înaintau spre butoiul cu otravă. Se rugă și se rugă și se tot rugă, până când tunetul scăzu spre un murmur senil. Apoi se duse liniștit la culcare. Ultimul lui gând, înainte de a se cufunda în somn, a fost la ordinele de triplare a pazei pe care le va da dis-de-dimineață. Iar atunci când se trezi în zorii zilei, în camera scăldată în lumina soarelui artificial, acesta fu primul gând care-i veni în minte. Pentru că trebuia să ai mare grijă să nu spună „hop" până nu a sărit încă pârleazul.

VII

KA-SHUME[1]

1

După plecarea lui Brautigan şi a prietenilor lui, un sentiment straniu de melancolie îi copleşi pe pistolari, deşi, la început, niciunul dintre ei nu vorbi despre asta. Fiecare credea că numai el se simţea astfel. Roland, de la care ne-am fi aşteptat să recunoască sentimentul (ka-shume, l-ar fi numit Cort), îl puse pe seama grijilor zilei de mâine şi, mai ales, pe seama atmosferei epuizante din Bubuit de Tunet, unde zilele erau întunecate, iar nopţile negre ca universul orbilor.

Sigur că aveau o mulţime de lucruri de făcut după ce plecaseră Brautigan, Earnshaw şi Sheemie Ruiz, prietenul din tinereţe al lui Roland. (Atât Susannah, cât şi Eddie încercaseră să îl facă să vorbească despre Sheemie, însă pistolarul le întorsese spatele. Jake nici măcar nu încercase, deşi atingerea lui era cea mai puternică. Roland nu era pregătit să vorbească despre zilele acelea de demult, cel puţin nu încă.) O potecă ducea în jos pe lângă latura Micuţului Ac şi, urmând-o, pistolarii descoperiră grota despre care le vorbise bărbatul cu părul alb, în spatele unui camuflaj inteligent din pietre şi tufe prăfuite de deşert. Grota aceasta era mult mai mare decât cealaltă, văzută mai devreme.

---

[1] „Presimţiri negre" (traducere aproximativă) (n. tr.).

Şi fusese echipată cu felinare cu gaz atârnate de cuie bătute în stâncă. Jake şi Eddie aprinseră câte două pe fiecare perete şi, fără vreo vorbă, toţi patru porniră să examineze conţinutul peşterii.

Roland observă mai întâi sacii de dormit: erau patru, aliniaţi de-a lungul peretelui din stânga, toţi aşezaţi cu grijă pe câte o saltea gonflabilă. Pe etichetele lor se putea citi PROPRIETATEA ARMATEI SUA. Lângă ultimul sac se mai găsea o altă saltea acoperită cu un strat din prosoape de baie. *Aşteptau patru oameni şi un animal*, îşi spuse pistolarul. *Premoniţie, sau ne-au urmărit cumva? Dar are vreo importanţă?*

Pe un butoi pe care scria **PERICOL! MUNIŢIE!** era aşezat un obiect înfăşurat în plastic. Eddie îl despachetă şi scoase la iveală o maşinărie cu role. Una din ele avea o bandă încolăcită pe ea. Roland nu pricepu nimic din cuvântul ştanţat pe maşina vorbitoare şi o întrebă pe Susannah ce însemna.

– Wollensak, răspunse femeia. O firmă nemţească. Sunt cei mai buni în domeniul ăsta.

– Nu mai sunt, păpuşico, interveni Eddie. În *când*-ul meu se zice „Sony-i cel mai tare!" *Aştia* au făcut un casetofon pe care ţi-l poţi prinde la curea. Se cheamă walkman. Pun pariu că dinozaurul ăsta cântăreşte aproape zece kile. Ba chiar mai mult, cu baterii cu tot.

Susannah studia cutiile cu role stivuite lângă magnetofon. Trei la număr.

– Abia aştept să ascult ce-i pe ele, zise ea.

– Poate le vom asculta atunci când se va stinge lumina, spuse Roland. Acum haideţi să vedem ce ne-au mai lăsat aici.

– Roland? îl chemă Jake.

Pistolarul se întoarse către băiat. Şi trăsăturile i se îndulciră. Nu se făcea mai frumos atunci când se uita la Jake, dar chipul lui căpăta o blândeţe care nu îl caracteriza în mod obişnuit. Susannah credea că era expresia dragostei. Şi, poate, a unei speranţe fragile că totul se va sfârşi cu bine.

– Ce e, Jake?

– Ştiu că o să ne luptăm...

– Urmăriţi săptămâna viitoare premiera filmului *Noi împuşcături la O.K. Corral*[1], cu Van Heflin şi Lee Van Cleef în rolurile principale, murmură

[1] O.K. Corral – numele unui adăpost de cai, lângă care a avut loc lupta dintre Wyatt Earp şi duşmanii lui (n. tr.).

Eddie îndreptându-se spre fundul grotei unde se afla un obiect mai voluminos, acoperit cu un soi de prelată.

- ...dar când? continuă Jake. Mâine?

- Poate, îi răspunse Roland. Dar cred că mai degrabă poimâine.

- Am o senzație îngrozitoare, zise Jake. Nu-i frică, nu tocmai...

- Crezi că ne vor bate, dulceață mică? îl întrebă Susannah.

Îl apucă de ceafă și îl privi în ochi. Ajunsese să se încreadă în senzațiile lui. Uneori se întreba dacă nu cumva transformarea lui fusese provocată de creatura pe care o înfruntase ca să ajungă aici: monstrul din casa de pe Dutch Hill. Căci acela nu fusese un robot și nici vreo jucărie mecanică veche și prăpădită. Nu. Gardianul fusese o rămășiță autentică din *Prim*.

- Simți c-o să luăm bătăiță? Despre asta e vorba?

- Nu cred, spuse Jake. Nu știu exact ce este. N-am mai simțit asta decât o singură dată, chiar înainte să...

- Chiar înainte să ce? îl întrebă Susannah.

Dar îi întrerupse Eddie, fără să-i mai dea lui Jake ocazia de a-i răspunde. Iar Roland se bucură. *Chiar înainte să cad.* Asta ar fi spus băiatul. *Chiar înainte ca Roland să-mi* dea drumul *să cad.*

- Sfinte *Sisoe!* Ia veniți încoace! Trebuie neapărat să vedeți asta!

Eddie dăduse prelata la o parte, dezvelind un vehicul motorizat ce semăna cu un rod al dragostei dintre un ATV și o tricicletă gigantică. Pneurile-balon erau brăzdate în zigzag de șanțuri adânci. Comenzile fuseseră montate pe ghidon, iar în bordul foarte simplu fusese înfiptă o carte de joc. Roland își dădu seama ce reprezenta cartea aceea încă dinainte ca Eddie s-o tragă din locul ei și s-o întoarcă. O femeie cu broboadă pe cap, în fața unei roți de tors. Stăpâna Umbrelor.

- Se pare că prietenul Ted ți-a făcut rost de un mijloc de transport, guriță, spuse Eddie.

Susannah se târâse repede până la locul cu pricina, iar acum ridică brațele, strigând:

- Ridică-mă! Ridică-mă, Eddie!

O ridică și o puse în șa. Da, vehiculul părea anume făcut pentru ea. Susannah apăsă un buton roșu și motorul se trezi la viață, torcând în surdină. Eddie era

convins că mergea cu electricitate, nu cu benzină. Ca o maşinuţă de golf, dar probabil mult mai rapid.

Susannah se întoarse către ei, zâmbind radioasă. Lovi drăgăstos corpul maro-închis al vehiculului cu trei roţi.

– Cuconiţa Centaurita, aşa să-mi ziceţi de acum înainte! Asta mi-am dorit toată viaţa şi habar n-am avut!

Nimeni nu observă frământarea pe chipul lui Roland, pentru că acesta şi-o ascunsese aplecându-se să ridice cartea de joc de pe jos.

Da, ea era: Stăpâna Umbrelor. Cea cu două feţe: zâmbind cu şiretenie şi suspinând cu amărăciune sub broboadă, în acelaşi timp. Ultima dată văzuse cartea aceasta în mâna acelui bărbat cunoscut uneori sub numele de Walter, alteori sub cel de Flagg.

Nici nu ştii cât de aproape eşti de Turn, îi spusese el. *Lumile ţi se învârtesc în minte.*

Abia acum recunoscu sentimentul acela care îi cuprinsese pe toţi: nu era grijă şi nici oboseală. Era ka-shume. Nu exista o traducere exactă a acestui termen care descria sentimentul de milă amestecată cu remuşcări şi căinţă, dar el prevestea o fisură în ka-tet-ul lor.

Walter o' Dim, vechiul lui duşman, murise. Roland înţelesese asta de îndată ce văzuse chipul Stăpânei. Curând, va muri şi unul dintr-ai lui. Poate chiar în lupta pe care o vor purta pentru înlăturarea controlului din De-var-Toi. Şi atunci balanţa, înclinată vremelnic în favoarea lor, se va echilibra din nou.

Dar nu-i trecu prin minte că el ar putea fi cel care va muri.

2

Pe vehiculul botezat pe loc de Eddie „Tricla lui Suzie" se aflau trei nume de mărci. Una era Honda; una era Takuro (ca numele băuturii importate la scară largă înainte de supergripă); a treia era North Central Positronics. Mai exista şi o a patra: ARMATA SUA, adică aflată în PROPRIETATEA ei.

Susannah nu prea voia să coboare din șa, dar nu avu încotro. Mai erau multe de văzut acolo, în peștera comorilor. În partea unde se îngusta fuseseră îndesate o mulțime de alimente (în mare parte deshidratate sau congelate, care evident că nu puteau să aibă gustul bun al mâncării lui Nigel, dar măcar îi vor hrăni), apă îmbuteliată, cutii cu sucuri (Cola și Nozz-A-La, dar nimic cu alcool) și promisa plită cu propan. Erau acolo și mai multe lăzi cu arme. Însă doar pe câteva din ele scria ARMATA SUA.

Acum ieșiră la iveală aptitudinile lor esențiale: fibra din ei, cum ar fi numit-o Cort. Intuiția și harul lor ar fi putut rămâne în stare latentă, zvâcnind doar din când în când, suficient cât să-i bage în vreun bucluc, dacă Roland nu le-ar fi trezit cu bună știință... dacă nu le-ar fi cultivat... dacă nu le-ar fi ascuțit, făcându-le ucigătoare.

Niciun cuvânt nu fu rostit atunci când Roland scoase din sacul de pe umăr o unealtă ca o daltă lată cu care reuși să deschidă lăzile. Susannah uitase cu totul de Tricla ei pe care o așteptase întreaga viață; Eddie uitase să mai facă bancuri proaste; Roland uitase de senzația de apăsare. Priveau toți vrăjiți la armele lăsate pentru ei și nu exista acolo niciuna pe care să nu știe să o folosească, ori pe care să nu o înțeleagă după o cercetare mai atentă.

Una dintre lăzi era plină cu pușți AR-15, cu țevile unse la greu și mecanismele de tragere mirosind puternic a acetat de amil. Eddie observă inversoarele suplimentare și se aplecă să se uite mai bine în ladă. Înăuntru, alături de pușți, acoperite tot cu folie de plastic, erau multe țevi de pușcă. Semănau cu țevile pușților-mitralieră din filmele cu gangsteri, numai că acestea erau mai mari. Eddie luă una din pușți, o întoarse și descoperi exact ce bănuia: o bridă prin care țevile puteau fi atașate la AR-15, transformând banala pușcă într-o motocositoare de mare viteză. Câte gloanțe per țeavă? O sută? O sută douăzeci și cinci? Cu siguranță suficiente ca să secere o întreagă companie de soldați.

Mai era acolo și o cutie plină cu proiectile, cu literele STS matrițate pe fiecare din ele. Într-un rastel sprijinit de peretele grotei se aflau șase lansatoare. Roland le arătă simbolul atomului imprimat pe ele și clătină din cap. Nu voia să folosească arme care ar fi putut elibera radiații ucigașe, indiferent cât de puternice

ar fi fost acestea. Sigur, era gata să-i omoare pe Sfărâmători, dacă nu reușea să-i împiedice altfel să distrugă Grinda, dar numai și numai în ultimă instanță.

În dreapta și stânga unei tăvi metalice pline cu măști de gaze (lui Jake i se părură dezgustătoare, parcă erau capetele retezate ale unor gândaci hidoși) erau două cutii cu arme de dimensiuni mai mici: pistoale automate, cu țevile cârne și cuvântul COYOTE imprimat pe paturi, și automate mai grele, pe care le chema Cobra Stars. Jake se simți atras de ambele tipuri (de fapt, se simțea atras de *toate* armele), dar alese un automat Stars, deoarece semăna puțin cu pistolul pe care i-l dăduse lui Callahan. Încărcătorul intra în mâner și avea cincisprezece, șaisprezece gloanțe. Nu era nevoie să le numere: era suficient doar să-l *privească* și *afla*.

– Hei, îi strigă Susannah, care se întorsese la intrarea în grotă. Ia uitați-vă la astea. Hoțoaice-aurii.

– Vezi ce scrie pe capacul lăzii, o îndemnă Jake.

Susannah îl pusese pe jos, alături de ea. Jake îl ridică și începu să-l studieze cu admirație. Pe el era imprimat chipul surâzător al unui băiat, cu un fulger desenat pe frunte. Avea ochelari rotunzi și flutura ceva ce semăna cu o baghetă magică la o ghiulea ce plutea pe lângă el. Sub desen erau gravate cuvintele:

PROPRIETATEA DIVIZIEI 449
24 BUC. „HOȚOAICA-AURIE"
MODEL HARRY POTTER
SERIE #465-17-CC NDJKR

„Nu Vă Puneți cu 449!"
O să Scoatem „Viperinul"[1] din Voi!

Exact așa cum scria pe capac, în ladă erau douăzeci și patru de hoțoaice, împachetate individual ca niște ouă, fiecare în propriul cuibar din plastic. Nimeni din grupul lui Roland nu avusese ocazia să vadă ghiulele neamorsate în timpul luptei lor cu Lupii, dar acum, având ceva timp la dispoziție, își

[1] Salazar Viperin (Slytherin) – vrăjitor malefic, fondator al Casei Viperinilor din seria „Harry Potter" (n. tr.).

puteau satisface curiozitatea absolut normală. Fiecare lua câte un proiectil în mână. Erau cam de mărimea mingilor de tenis, însă cu mult mai grele. Suprafața hașurată le făcea să semene cu niște globuri pământești pe care fuseseră imprimate liniile verticale ale longitudinii și cele orizontale ale latitudinii. Deși păreau a fi confecționate din otel, exteriorul lor era cumva elastic, ca un cauciuc dur.

Pe fiecare hotoaică era câte o plăcuță de identificare, cu un buton alături.

- Butonul ăsta o trezește, murmură Eddie, iar Jake dădu din cap, aprobându-l.

Pe suprafața curbată mai era și o adâncitură micuță, cât buricul unui deget. Jake o apăsă, deloc îngrijorat că obiectul i-ar putea exploda în mână ori că ar putea să scoată printr-o parte un fierăstrău circular în miniatură, care să-i reteze degetele. Pentru că, vedeți dumneavoastră, butonul din adâncitura aceea se folosea pentru accesarea programului. Jake habar nu avea de unde îi venise ideea asta, dar era convins că așa stăteau lucrurile.

Și atunci, o porțiune din suprafața proiectilului glisă într-o parte, cu un *ummmm* slab, scoțând la iveală patru beculețe. Trei erau stinse, iar cel de-al patrulea pulsa intermitent cu străluciri chihlimbarii. Mai erau acolo și șapte ferestre digitale, indicând acum **0 00 00 00**. Sub fiecare dintre acestea se vedea câte o tastă atât de mică, încât ai fi avut nevoie de vârful unui ac ca să o poți apăsa.

- Cât gaura curului de gândac, avea să mârâie nemulțumit Eddie mai târziu, când va încerca să programeze o ghiulea.

În dreapta fantelor pentru numere erau alte două taste, marcate cu **S** și **A**.

Jake îi explică lui Roland:

- Vezi? Ăsta înseamnă SETARE, iar ăstălalt e butonul de AȘTEPTARE. Nu crezi? Eu așa zic.

Roland dădu din cap. În viața lui nu mai văzuse o asemenea armă (în orice caz, nu de aproape), dar scopul butoanelor i se părea acum evident. Și i se părea că proiectilele acestea le vor fi mai folositoare, într-un fel în care nu le-ar fi fost aruncătoarele alea de bombițe atomice. SETEZI și AȘTEPȚI.

SETEZI... și AȘTEPȚI.

- Oare lucrurile astea le-au lăsat pentru noi Ted cu amicii lui? întrebă Susannah.

Lui Roland nu-i păsa nici cât negru sub unghie cine și de ce le lăsase acolo. erau aici, asta conta – dar dădu sârguincios din cap.

– Cum? Și de unde le-au luat?

Roland nu știa. Nu știa decât că peștera aceasta era un adevărat ma'sun[1]. În vale, niște oameni purtau un război împotriva Turnului pe care neamul lui Eld jurase să îl apere. El și cu tet-ul lui vor lansa un atac-surpriză asupra lor. Și, cu armele astea, îi vor lovi și îi vor lovi și îi vor lovi iarăși, până când toți dușmanii vor fi culcați la pământ, cu cracii în sus.

Sau până când cracii lor vor fi în sus.

– Poate că ne explică pe vreuna din benzile de magnetofon, spuse Jake.

Băiatul pusese siguranța pistolului Cobra și îl vârâse în traista de pe umăr, alături de Orizele care-i mai rămăseseră. Susannah își alese tot o Cobră, după ce învârtise mai multe pistoale pe degete, ca o veritabilă Annie Oakley[2].

– Poate, îi zâmbi ea lui Jake.

Trecuse multă vreme de când Susannah nu se mai simțise atât de bine din punct de vedere fizic. Atât de *ne-însărcinată*. Însă mintea îi era tulburată. Sau poate sufletul.

Eddie luase în mâini o bucată de pânză răsucită și legată cu trei capete de sfoară.

– Tipul ăla, Ted, zicea că ne-a lăsat și o hartă a lagărului. Cred că asta e. Mai vrea să se uite cineva?

Voiau toți. Jake îl ajută pe Eddie să desfășoare harta. Brautigan îi avertizase că e rudimentară și chiar așa era: doar niște cercuri și niște pătrate. Susannah observă numele unui orășel, Pleasantville, și se duse cu gândul din nou la Ray Bradbury. Jake descoperi amuzat o busolă, destul de grosier desenată, unde autorul adăugase semnul întrebării lângă litera *N*.

Pe când studiau acea firavă tentativă cartografică, un strigăt prelung și tremurat se înălță în întunericul de afară. Eddie, Susannah și Jake priviră alarmați în jur. Ete își ridică botul de pe lăbuțe și scoase un mârâit scurt și gros, după care se culcă la loc: *Du-te la dracu' rățule, sunt cu stăpânii mei și nu mi-e frică.*

---

[1] „Arsenal" (n. tr.).

[2] Annie Oakley (1860–1925) – prima femeie trăgător de elită (n. tr.).

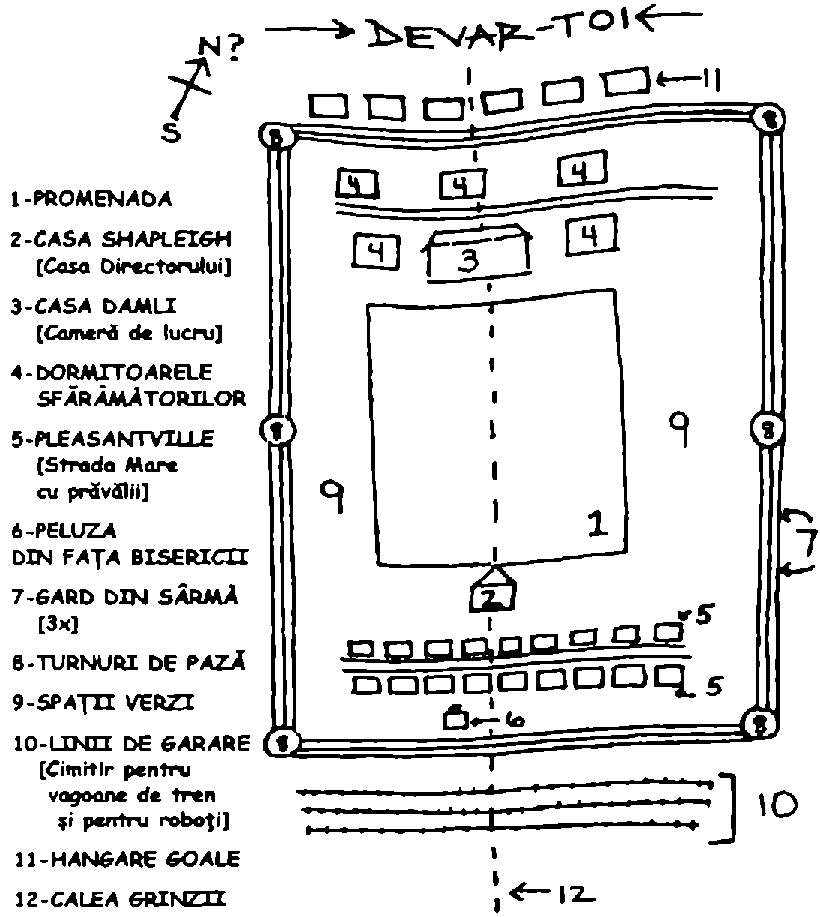

- Ce-a fost ăsta? întrebă Eddie. Un coiot? Un șacal?

- Un fel de câine de deșert, răspunse absent Roland.

Pistolarul se așezase pe vine (fapt care sugera că nu îl mai durea șoldul atât de mult, cel puțin nu în momentul acesta) și își strângea genunchii la piept. Nu-și dezlipea ochii de la cercurile și pătratele de pe cârpa aceea.

- Can-toi-tete[1].

- Ca în *Dan*-Tete? îl întrebă Jake.

Roland nu-i răspunse. Luă harta, se ridică și ieși cu ea din peșteră. Ceilalți se uitară unul la altul, apoi plecară după el, strângându-și păturile în jurul umerilor ca pe niște șaluri.

[1] Termen folosit de Roland pentru a se referi la câinii deșertului (n. tr.).

3

Roland se întoarse în locul unde-i adusese Sheemie, ajutat puțin și de prietenii lui. Acum pistolarul își duse binoclul la ochi și privi îndelung la Paradisul Albastru. Undeva, în spatele lor, câinele deșertului urlă iarăși. Strigăt solitar în bezna mohorâtă.

Beznă care, își dădu seama Jake, era acum și mai mohorâtă decât înainte, mai deasă. Ochii ți se adaptau treptat, dar locul acela luminat de soarele artificial părea și mai strălucitor în comparație cu negura din jur. Era aproape sigur că mașina aia de făcut soare nu avea reglare intermediară, ci doar două poziții: deschis și închis. Poate că o lăsau să funcționeze și pe timpul nopții, dar nu prea credea. Sistemul nervos al omului este configurat pentru o progresie metodică de la întuneric la lumină, cel puțin așa învățase Jake la școală. Sigur, te puteai descurca cu perioade lungi de lumină slabă (locuitorii ținuturilor arctice o făceau an de an), dar asta nu însemna că nu te dădea rău de tot peste cap. Iar Jake nu credea că șefii ăia din închisoare și-ar fi dorit ca Sfărâmătorii lor s-o ia razna. De asemenea, probabil că voiau și să economisească lumina „soarelui" lor; căci toate lucrurile de aici erau foarte vechi și predispuse la avarii.

Într-un final, Roland îi dădu binoclul lui Susannah.

– Te-aș ruga să te uiți mai ales la clădirile din capetele dreptunghiului cu iarbă.

Și pistolarul desfășură iar harta cu mișcările unui personaj dintr-o piesă de teatru, pe punctul de a citi un pergament străvechi.

– Numerele 2 și 3 de pe hartă, adăugă el.

Susannah se uită cu atenție la clădirile indicate. Cea de la numărul 2, Casa Directorului, era o construcție mică, în stil Cape Cod, văruită într-un albastru electric, cu colțurile albe. Mama ei ar fi spus că e o „căsuță de basm", datorită culorilor vesele și ornamentelor ca din turtă dulce din jurul streșinilor.

Casa Damli era mult mai mare și Susannah văzu câțiva oameni intrând și ieșind din ea. Unii aveau înfățișarea aceea nonșalantă a civilului, alții păreau... să zicem cu ochii în patru. Și mai observă și vreo doi, trei cocârjați sub poveri grele. Îi întinse binoclul lui Eddie, întrebându-l dacă aceia erau Copiii lui Roderick.

- Cred că da, răspunse tânărul, dar nu sunt si...

- Da-i încolo de Malahiști, îl repezi Roland. Nu-i momentul. Ce părere ai despre casele astea, Susannah?

- Ce să zic, spuse ea cu prudență, neștiind ce anume voia Roland de la ea, sunt drăguțe amândouă, bine întreținute, mai ales în comparație cu dărâmăturile pe care le-am văzut în drumurile noastre. Mi se pare deosebită cea căreia i se spune Damli. Stilul ei arhitectonic este numit „stilul Queen Anne" și...

- Dar crezi că sunt făcute din lemn, ori doar ar trebui să lase impresia asta? Mă interesează în mod special Casa Damli.

Susannah luă binoclul și se uită din nou spre clădirea cu pricina, apoi i-l dădu lui Eddie. Se uită și el și i-l pasă lui Jake. În vreme ce băiatul privea, un pocnet puternic se auzi de la kilometri distanță... și raza aceea, ca soarele fals al lui Cecil B. DeMille, care luminase peste Devar-Toi ca un reflector, se stinse, lăsându-i învăluiți într-un amurg violet ce va deveni foarte curând o beznă totală.

Și câinele de deșert începu să urle din nou, făcându-i lui Jake pielea ca de găină pe brațe. Strigătul acela se înălța... se înălța... și se opri brusc, cu o ultimă silabă sugrumată. Ca o ultimă exclamație de surpriză, iar Jake fu sigur atunci că bietul câine al deșertului murise. Ceva se furișase în spatele lui și, atunci când s-a stins lumina aia...

Însă în vale mai ardeau și alte lumini: două rânduri paralele, probabil felinarele stradale de pe „Pleasantville"; cercuri galbene, probabil lămpi cu senzori de mișcare, pe aleile locului pe care Susannah îl numea „Campusul Sfârâmătorilor"... și raze de proiectoare care se încrucișau în întuneric.

Ba nu, își zise Jake, *nu sunt proiectoare. Sunt lumini de căutare. Ca în filmele despre evadările din închisori.*

- Haideți să ne întoarcem, spuse el. Nu mai avem ce vedea și nu-mi place să stau aici, în bezna asta.

Roland nu se opuse. O luă înainte, iar ceilalți îl urmară în șir indian: Eddie purtând-o pe Susannah în brațe și Jake, cu Ete la picior, în spatele lor. Băiatul se tot aștepta să audă urletele altui câine de deșert, venit să continue lamentația primului, dar niciun sunet nu străbătu tăcerea întunericului.

4

– Din lemn erau făcute, spuse Jake, aşezat pe jos, cu picioarele încrucişate sub una din lămpile cu gaz ale peşterii.

– Da, din lemn, confirmă Eddie.

Susannah ezită o clipă, având sentimentul că era o problemă de mare importanţă şi revăzând casele cu ochii minţii. Apoi dădu şi ea din cap.

– Sunt aproape sigură că din lemn. *Îndeosebi* aia pe care au botezat-o Casa Damli. Dar, o casă în stil Queen Anne, construită din piatră sau cărămidă şi după aia deghizată să pară a fi fost făcută din lemn? Ce sens are?

– Dacă aşa îi păcăleşte pe neghiobii care şi-ar dori s-o incendieze, are tot sensul din lume, zise Roland.

Susannah căzu pe gânduri. Da, avea dreptate, sigur că avea, dar...

– Tot pentru lemn votez şi eu.

Roland dădu din cap.

– Şi eu.

Găsise printre provizii o sticlă mare şi verde pe eticheta căreia scria PERRIER. O deschise acum şi mirosi ca să se convingă că Perrier era o altă denumire pentru apă. Luă cinci ceşti şi turnă în fiecare. Apoi le puse câte una în faţa fiecăruia.

– Sunt dinh-ul tău? îl întrebă el pe Eddie.

– Da, Roland, ştii foarte bine că eşti.

– Vrei să împarţi khef-ul[1] cu mine şi să bei apa asta?

– Sigur, dacă aşa vrei.

Eddie zâmbise mai devreme, dar acum zâmbetul i se şterse de pe buze. Sentimentul acela urât revenise, iar acum era şi mai puternic. Ka-shume, îndurerat cuvânt pe care nu îl aflase încă.

– Bea, sclavule.

Eddie nu murea de drag să i se spună astfel, dar îşi bău apa din ceaşcă. Roland îngenunche înaintea lui şi depuse un sărut scurt şi sec pe buzele tânărului.

– Te iubesc, Eddie, spuse pistolarul.

---

[1] Apa vieţii, poate fi împărţită numai de cei ce şi-au legat destinele la bine şi la rău (n. tr.)

Afară se stârni vântul deșertului printre ruinele rămase acum din Bubuit de Tunet, ducând cu el praful otrăvit.

- Ei, asta-i... Și eu te iubesc, spuse Eddie, luat prin surprindere. Ce s-a întâmplat? Și să nu-mi zici că nimic, pentru că simt că e ceva.

- Nimic, zâmbi Roland.

Niciodată Jake nu mai auzise atâta tristețe în glasul pistolarului. Îl îngrozi.

- Doar ka-shume. Iar asta păteşte fiecare ka-tet... să împărțim apa vieții, acum că suntem iar cu toții laolaltă. Să împărțim khef-ul. Este un lucru minunat.

O privi pe Susannah.

- Sunt dinh-ul tău?

- Da, Roland, tu ești dinh-ul meu.

Femeia părea foarte palidă, dar probabil că era doar efectul luminii albe a felinarelor cu gaz.

- Vrei să împarți khef-ul cu mine și să bei apa asta?

- Cu plăcere, spuse Susannah, ridicând ceșcuța din plastic.

- Bea, sclavo.

Și Susannah bău, fără să-și desprindă ochii negri de cei ai pistolarului. Se gândi la vocile auzite în visul despre închisoarea din Oxford: ăsta mort, celălalt mort, al treilea – mort și el; o, Discordia, iar umbrele se adânciră.

Roland o sărută pe gură.

- Te iubesc, Susannah.

- Și eu te iubesc.

Venise rândul lui Jake.

- Sunt dinh-ul tău?

- Da.

Paloarea lui era reală; până și buzele îi erau ca de cenușă.

- Ka-shume înseamnă și moarte, nu-i așa? Despre care din noi e vorba?

- Nu știu, răspunse Roland. Iar umbrele mai au timp să se ridice de pe noi, căci roata se învârteşte încă. Nu ai simțit și tu ka-shume atunci când ai intrat cu Callahan în cuibul vampirilor?

- Ba da.

- Ka-shume pentru amândoi?

- Da.

– Poftim răspunsul tău. Ka-tet-ul nostru este puternic și a supraviețuit multor încercări. S-ar putea să treacă cu bine și de aceasta.

– Dar eu simt...

– Da.

Vocea lui Roland era plină de blândețe, însă ochii aveau tot privirea aceea cumplită. Privirea aceea ce transcende simpla tristețe, privirea aceea ce spune că Turnul e mai presus de toate, că Turnul Întunecat este mai presus de toate în inima și în sufletul lui, ka și khef.

– Da. Și eu simt. Toți simțim. De aceea împărțim acum apa vieții, de aceea ne legăm prin ea, încă o dată, unul de celălalt. Vrei să împarți khef-ul cu mine și să bei apa asta?

– Da.

– Bea, sclavule.

Și Jake bău. Atunci, înainte ca Roland să apuce să se aplece spre el, aruncă ceșcuța din plastic și își aruncă brațele în jurul gâtului pistolarului, șoptindu-i aprig în ureche:

– Te iubesc, Roland.

– Și eu te iubesc, răspunse bărbatul.

Afară, vântul se înteți din nou. Jake se aștepta să audă un urlet, poate unul de triumf, dar nu auzi nimic.

Roland se întoarse zâmbind spre Ete:

– Ete din Lumea de Mijloc, sunt eu dinh-ul tău?

– Dinh! fu de acord micuțul.

– Vrei să împarți khef-ul cu mine și să bei apa asta?

– Khef! 'pa!

– Bea, sclavule.

Ete își vârî boticul în ceașca din plastic, chestiune ce necesita oarece finețe, și lipăi toată apa. Apoi ridică ochii, așteptând continuarea. Mustățile îi erau pline de stropi de Perrier.

– Te iubesc, Ete, spuse Roland, aplecându-se cu fața aproape de dinții ascuțiți ai bumblerului. Ete îi linse obrazul o singură dată, apoi își vârî iar botul în cănuță, căutând ultimii stropi de apă.

Roland întinse mâinile. Jake îl prinse de una, Susannah de cealaltă. Formară un cerc. *Ca bețivii la sfârșitul unei întruniri a Alcoolicilor Anonimi*, observă Eddie.

- Suntem ka-tet, zise Roland. Unul dintre cele multe. Am împărțit apa, așa cum ne împărțim viețile și țelul. Dacă unul din noi va cădea, acela nu se va pierde, pentru că noi suntem un singur tot și nu îl vom uita nici măcar în moarte.

Se mai ținură de mâini câteva clipe. Roland se desprinse primul.

- Ce plan ai? îl întrebă Susannah.

Jake își dădu brusc seama că femeia nu i se mai adresa pistolarului cu „dulceață" sau cu altul din multele apelative afectuoase pe care le folosea mereu.

- Vrei să ne spui?

Roland făcu un semn cu capul spre magnetofonul Wollensack de pe butoi.

- Poate că ar fi bine să ascultăm ce e acolo mai întâi, spuse el. Am ceva în minte, dar s-ar putea ca vorbele lui Brautigan să mă ajute să-l pun la punct.

5

Noaptea în Bubuit de Tunet este însăși definiția întunericului: fără lună, fără stele. Dar, dacă s-ar întâmpla să fim chiar în fața peșterii unde Roland și ka-tet-ul lui tocmai ce au împărțit khef-ul, iar acum ascultă înregistrările lăsate de Ted Brautigan, am vedea doi tăciuni aprinși plutind în bezna bătută de vânt. Iar dacă am urca poteca de pe Steek-Tete, spre tăciunii aceia plutitori (demers mult prea primejdios pe întuneric), am da în cele din urmă peste un păianjen cu șapte picioare ghemuit pe un trup dezumflat de animal; da, știu că sună aiurea, dar „dezumflat" este cuvântul care descrie cel mai bine trupul bietului coiot mutant. Fără nicio exagerare vă spun că acest can-toi-tete era o creatură nefericită, strâmb zămislită: ciotul unui al cincilea picior îi ieșea din piept și o masă gelatinoasă îi atârna între picioarele din spate, ca un uger deformat. Dar carnea lui îi astâmpăra foamea lui Mordred, iar sângele, băut cu sorbituri lungi și fierbinți, este dulce ca vinul pentru desert. Sunt multe de mâncat pe aici, nu vă mint. Deși Mordred nu are prieteni care să-l care în brațe de colo până colo și nici nu are la îndemână ciubotele de șapte-leghe[1]

[1] Ciubote (cizme) de șapte leghe – element din folclorul european, apărut prima oară în basmele lui Charles Perrault (n. tr.).

cu care să străbată distanțele ca vântul și ca gândul, drumul de la Gara Bubuit de Tunet până la Steek-Tete nu i s-a părut deloc dificil.

A tras cu urechea și a auzit suficient ca să înțeleagă planul tatălui său: un atac-surpriză asupra așezării din vale. Sunt prea puțini în comparație cu cei cu care se vor confrunta, însă trăgătorii lui Roland îl urmează orbește oriunde, iar surpriza a fost întotdeauna o armă eficientă.

Pistolarii sunt ceea ce Jake ar numi *fou*, nebuni de legat atunci când le fierbe adrenalina în sânge, curajul lor depășind limitele rațiunii. Iar o asemenea nebunie poate fi o armă și mai puternică.

Se pare că Mordred a venit pe lume având deja un bagaj de informații. Știe, de pildă, că Tatăl lui cel Roșu, dacă ar fi avut toate datele de care dispune el acum, ar fi trimis de îndată veste Șefului Securității din Devar-Toi, avertizându-l de prezența pistolarului. Astfel, membrii ka-tet-ului din Lumea de Mijloc ar fi fost *ei* prinși în capcană. Poate ar fi fost uciși în somn și astfel Sfărâmătorii ar fi continuat nestingheriți lucrarea Regelui. Printre informațiile căpătate de Mordred la naștere nu se află și cea referitoare la natura acelei lucrări, dar mintea îi este ageră și auzul ascuțit. Acum înțelege ce vor pistolarii: au venit aici ca să-i sfărâme pe Sfărâmători.

El i-ar putea împiedica, firește, dar lui Mordred nu-i pasă câtuși de puțin de planurile ori ambițiile Tatălui cel Roșu. A descoperit strania plăcere pe care i-o oferă singurătatea amară a celui lăsat *pe dinafară*. Strania plăcere de a urmări, cu ochi mari de copil, viața și moartea și războiul și pacea prin peretele de sticlă al terariului de pe biroul lui.

Îl va lăsa el pe acel ki'-dam să-i omoare Tatăl cel Alb? O, probabil că nu. Mordred își rezervă plăcerea aceasta pentru el însuși. Pentru că are motivele lui; deja are motivele lui. Cât despre ceilalți – tânărul cu gură mare, femeia cu picioare scurte, băiatul cu bumblerul – da, dacă ki'-dam Prentiss va reuși să-i învingă, atunci îl va lăsa să-l omoare pe oricare dintre ei, sau chiar pe toți. El, Mordred Deschain, nu va interveni în jocul acesta. Îi va urmări. Îi va asculta. Le va auzi strigătele și va simți mirosul de ars și se va uita cum sângele lor înmoaie pământul. Și atunci, dacă va considera că Roland nu mai are cum să câștige, el, Mordred, va intra în joc. În numele Regelui Purpuriu, dacă aceasta i se va părea o idee bună la momentul respectiv, dar mai degrabă în

nume personal și din motive personale, motive extrem de simple: *lui Mordred îi e foarte-foarte-mică.*

Dar dacă Roland și ka-tet-ul lui vor ieși învingători? Vor ieși învingători și-și vor continua drumul spre Turn? Mordred nu prea crede că așa ceva ar fi posibil, căci, în felul lui ciudat, și el face parte din ka-tet-ul lor, împarte khef-ul cu ei și le cunoaște gândurile. Intuiește iminenta destrămare a frăției lor.

Ka-shume! Mordred surâde gândului. Câinelui de deșert i-a mai rămas un singur ochi. Un picior negru și păros de păianjen îl mângâie, apoi îl smulge cu o mișcare fulgerătoare. Mordred îl savurează ca pe o boabă de strugure, apoi se întoarce spre lumina albă a felinarelor care se strecoară pe lângă marginile păturii agățate de Roland în gura peșterii.

Oare să îndrăznească să se apropie mai mult? Ca să-i audă mai bine?

Mordred crede că o poate face fără riscuri, mai ales că rafalele de vânt acoperă zgomotul mișcărilor lui. Ce idee palpitantă!

Se târăște iute pe panta stâncoasă, către lumina intermitentă, către murmurul vocii din magnetofon și gândurile celor care o ascultă: frații lui, mama-soră, animălуțul-bumbler și, bineînțeles, deasupra tuturor, Ka-Tăticuțul cel Alb.

Mordred se furișează cât de aproape poate, se ghemuiește în frigul nopții, nefericit, dar iubindu-și nefericirea, visând visele lui de renegat. Înăuntru, în spatele păturii, strălucește lumina. Lasă-i să stea deocamdată la lumină, dacă așa le place; să fie lumină deocamdată. La un moment dat el, Mordred, o va stinge. Și apoi se va desfăta în întuneric.

VIII

ÎNSEMNĂRI DIN CASA DE TURTĂ DULCE

1

Eddie îşi privi prietenii. Jake şi Roland se aşezaseră pe sacii de dormit lăsaţi anume pentru ei. Ete se încolăcise la picioarele lui Jake. Susannah se instalase confortabil în şaua tricicletei ei. Tânărul dădu mulţumit din cap şi apăsă butonul PLAY al magnetofonului. Rolele se învârtiră... nimic... se învârtiră... tot nimic... şi apoi îl auziră pe Ted Brautigan dregându-şi glasul şi începând să vorbească. Îl ascultară mai bine de patru ore. Eddie înlocuia fiecare rolă cu următoarea, fără a se mai obosi să deruleze.

Nici unul nu veni cu propunerea să facă vreo pauză. Cu atât mai puţin Roland, care ascultă cu fascinaţie mută chiar şi atunci când şoldul începu să-l doară din nou. Acum înţelegea mai multe; acum înţelegea că au posibilitatea de a pune capăt lucrurilor care se întâmplau în complexul din vale. Şi se simţea înspăimântat pentru că îşi dădea seama că şansele de reuşită erau foarte firave. Asta i-o spunea sentimentul de ka-shume. Plus că nu ai cum să înţelegi cu adevărat care este miza până când nu o zăreşti pe zeiţa în strai alb, nemernica zeiţă, care îţi face semn cu braţul ei graţios: *Vino la mine, grăbeşte-te la mine.*

Da, se poate, da, îți poți atinge țelul, da, poți învinge, așa că vino degrabă la mine, dă-mi inima ta. Și dacă ți-o frâng? Și dacă unul din voi dă greș și se prăbușește în abis de coffah (locul pe care noii tăi prieteni îl numesc „iad")? Atunci păcat de voi.

Da, va fi mare păcat dacă unul dintre ei va cădea în coffah și va arde la doi pași de apă, da, mare păcat va fi. Și ticăloasa în straie albe? Ea ce va face? Cum ce? Își va pune mâinile în șolduri, își va da capul pe spate și va râde în hohote în vreme ce lumea se va sfârși. Atât de multe depindeau de omul a cărui voce istovită, dar lucidă, umplea acum peștera. Însuși Turnul Întunecat depindea de el, căci, vedeți voi, Brautigan era un om înzestrat cu puteri uluitoare.

Surprinzător era însă că același lucru se putea spune și despre Sheemie.

2

– Probă de microfon, unu, doi... probă de microfon, unu doi... probă, probă, probă. Vă vorbește Ted Stevens Brautigan, iar aceasta este o probă de...

Pauză. Rolele se învârteau mai departe, una plină, cealaltă începând să se umple.

– Bine, în regulă. Super, aș zice. Nu eram tocmai sigur că aparatul ăsta merge, mai cu seamă aici, dar mi se pare că totul e în regulă. M-am pregătit pentru asta încercând să îmi închipui cum stați toți patru – cinci, dacă îl pun la socoteală și pe micuțul prieten al puștiului – și mă ascultați, deoarece am fost mereu de părere că vizualizarea este o tehnică excelentă atunci când pregătești o prezentare de orice fel. Din păcate, acum nu merge. Sheemie e în stare să-mi transmită imagini mentale deosebit de bune, aproape vii, dar el nu îl cunoaște decât pe Roland și nu l-a mai văzut de foarte multă vreme, de la prăbușirea Gileadului, pe când amândoi erau extrem de tineri. Nu vă supărați pe mine, dar cred că acel Roland care vine acum spre Bubuit de Tunet nu prea mai seamănă cu tânărul pistolar pe care l-a venerat prietenul meu, Sheemie.

Unde ești acum, Roland? În Maine, căutându-l pe scriitor? Cel care m-a creat și pe mine, până la un punct? În New York, căutând-o pe soția lui Eddie? Măcar mai este vreunul dintre voi în viață? Știu că șansele ca tu să ajungi în Bubuit de Tunet nu sunt tocmai bune; ka te cheamă spre Devar-Toi,

dar mai este şi un anti-ka, foarte puternic, pus în mişcare de cel căruia tu îi zici Regele Purpuriu; şi acest anti-ka ţi se împotriveşte în mii de feluri ţie şi ka-tet-ului tău. Şi totuşi...

Emily Dickinson a vorbit despre „speranţa cu pene"[1]? Nu-mi aduc aminte. Sunt multe cele pe care nu mi le mai aduc aminte. Dar se pare că încă mai ştiu cum să mă lupt. Poate că e un lucru bun. *Sper* să fie un lucru bun.

V-a trecut, oare, prin minte să vă întrebaţi unde fac înregistrarea asta, doamnă şi domnilor?

Nu le trecuse. Stăteau şi ascultau ca hipnotizaţi de vocea uscată a lui Brautigan, trecând de la unul la altul o sticlă de apă Perrier şi o cutie cu biscuiţi graham.

– Vă spun eu, continuă Brautigan, pe de-o parte pentru că celor trei veniţi din America li se va părea teribil de comic, dar mai ales pentru că această informaţie vă va fi utilă atunci când veţi ticlui un plan prin care să puneţi capăt lucrurilor din Algul Siento.

Acum când vă vorbesc, stau pe un scaun făcut din batoane de ciocolată. Şezutul este o bezea mare şi albastră şi sincer mă îndoiesc că saltelele gonflabile pe care vrem să le pregătim pentru voi vor fi mai confortabile. Aţi putea crede că un asemenea scaun e lipicios. Nici vorbă. Pereţii acestei încăperi (şi ai bucătăriei pe care o pot vedea dacă mă uit prin arcada din dropsuri de la stânga mea) sunt construiţi din zahăr candel verde, galben şi roşu. Dacă lingi peretele verde simţi gust de limetă. Linge-l pe cel roşu şi vei simţi gust de zmeură. Dar nu gustul (în oricare din sensurile acestui cuvânt versatil) a avut vreo însemnătate în alegerile făcute de Sheemie, sau, cel puţin, aşa cred. Mi se pare doar că aşa şi-a putut el manifesta dragostea copilărească faţă de culorile aprinse şi vesele.

Roland dădea din cap, cu un surâs visător pe buze.

– Deşi, v-o spun cu toată sinceritatea, continuă vocea seacă din magnetofon, aş fi nespus de fericit să am la dispoziţie fie şi o singură cameră cu o zugrăveală ceva mai sobră. În albastru, mă gândesc. Tonurile de pământ ar fi şi mai bune.

Dacă tot am pomenit tonurile de pământ, trebuie să vă spun că şi scara e tot din ciocolată. Balustrada e un băţ de acadea. Dar nu se poate spune că

[1] Speranţa este lucrul cu pene aşezat în suflet şi care cântă o melodie fără de cuvinte şi nu se opreşte niciodată (n. tr.).

„scara duce la etaj", pentru simplul motiv că *nu există* un etaj. De la fereastră se văd trecând mașini care seamănă suspect de mult cu niște bomboane, iar strada are aspect de lemn dulce. Dar dacă deschizi ușa și faci doi, trei pași spre Twizzler Avenue, te pomenești înapoi în locul de unde ai plecat. Adică în ceea ce am putea numi (neavând un termen mai bun la dispoziție) „lumea reală".

Noi am botezat-o Casa de Turtă Dulce, deoarece acesta este mirosul dominant aici, miros de turtă dulce, proaspăt scoasă din cuptor. Și ea este creația lui Dinky și Sheemie. Dinky a fost repartizat în Casa Corbett, tot acolo unde locuia și Sheemie și l-a auzit plângând în fiecare noapte. Sunt o mulțime de oameni cărora nu le-ar fi păsat de lacrimile lui și îmi dau seama că Dinky Earnshaw nu arată deloc ca un Bun Samaritean, dar în loc să-și vadă de treabă, a bătut la ușa apartamentului lui Sheemie și i-a cerut voie să intre.

Dacă-l veți întreba acum, vă va zice că n-a fost mare lucru. „Eram nou aici", o să vă spună Dinky. „Și mă simțeam singur și voiam să-mi fac prieteni. Când l-am auzit plângând în halul ăla, m-am gândit că poate și el avea nevoie de un prieten." De parcă prietenia ar fi fost cea mai normală chestie din lume. Sigur, așa și este în multe locuri, dar nu și în Algul Siento. Și cred că trebuie să înțelegeți asta mai presus de orice altceva, dacă vreți să ne înțelegeți pe *noi*. Așa că iertați-mă dacă vi se pare că acord prea multă atenție acestui subiect.

Unele dintre gărzi ne numesc „morci", după numele unui extraterestru dintr-un serial[1] de comedie. Iar morcii sunt cei mai egoiști indivizi de pe Pământ. Sunt ei și necomunicativi? Nu tocmai. Unii se dovedesc a fi *extrem* de sociabili, dar numai pentru a reuși să obțină ce își doresc. Foarte puțini morci sunt sociopați, dar majoritatea sociopaților sunt morci, dacă pricepeți ce vreau să spun. Cel mai celebru morc, slavă Domnului că nu l-au găsit căutătorii ca să-l aducă aici, a fost un criminal în serie pe nume Ted Bundy[2].

Nimeni nu e mai plin de compasiune și de înțelegere decât morcul căruia îi arde buza după o țigară; dar îți întoarce spatele imediat după ce-i oferi din pachetul tău.

---

[1] *Mork și Mindy* – serial de televiziune, difuzat între 1978 și 1982, cu Robin Williams în rolul principal (n. tr.).

[2] Ted Bundy – violator, pedofil, criminal în serie și necrofil, executat pe scaunul electric în 1989 (n. tr.).

Majoritatea morcilor – și mă refer la nouăzeci și opt, nouăzeci și nouă la sută dintre ei – ar fi auzit hohotele din spatele acelei uși și nici măcar n-ar fi încetinit pasul. Dar Dinky a bătut și a cerut voie să intre, cu toate că abia venise aici și era normal să fie tulburat. (Tot atunci își închipuia că va fi pedepsit pentru că-și omorâse fostul șef; dar povestea asta am să v-o spun cu altă ocazie.)

Și trebuie să-l luăm în calcul și pe Sheemie. Repet: nouăzeci și opt sau chiar nouăzeci și nouă la sută dintre morci ar fi răspuns la bătaia în ușă cu „Lasă-mă în pace!" sau „Du-te dracului de-aici!". De ce? Pentru că suntem extraordinar de conștienți de faptul că ne deosebim radical de majoritatea celorlalți oameni, iar această deosebire nu este pe placul multora. Îmi închipui că aceeași atitudine au avut-o și oamenii de Neanderthal față de cei de Cro-Magnon apăruți în vecinătatea lor. Morcilor nu le face plăcere să fie luați prin surprindere.

Altă pauză. Rolele se învârteau mai departe. Toți patru aveau sentimentul că îl simt pe Brautigan cum își caută cuvintele.

– Nu, nu-i chiar așa, spuse el în cele din urmă. Ce nu le place morcilor e să fie surprinși într-o stare vulnerabilă din punct de vedere emoțional. Adică nu vor să-i vadă cineva atunci când sunt furioși sau fericiți, atunci când plâng sau când râd isteric. Pentru ei asta este cam ce este pentru voi să ieșiți în fața pericolului fără să aveți armele la voi.

Multă vreme eu am fost singur aici. Un morc ce nu putea fi indiferent, deși nu-l încânta deloc asta. Apoi a apărut Sheemie, care a avut curajul să accepte alinare, dacă i se oferea. Și Dink, care nu voia să fie singur. Majoritatea morcilor nu sunt decât niște introvertiți egoiști deghizați în egolatri necizelați. Își doresc ca restul oamenilor să-i perceapă ca pe niște Dan'l Boone[1]. Și vă rog să mă credeți când vă spun că personalul de la Algul se dă în vânt după atitudinea asta a lor. Căci nu există comunitate mai lesne de controlat decât cea care respinge însăși noțiunea de comunitate. Înțelegeți de ce m-am simțit atras de Sheemie și Dinky și cât de norocos am fost că am dat de ei?

Mâna lui Susannah se strecură în cea a lui Eddie și o strânse cu blândețe.

---

[1] Dan'l Boone – personaj principal al serialului *Young Dan'l Boone*, din anii șaptezeci, din care nu au fost difuzate decât patru episoade (n. tr.).

- Lui Sheemie îi era teamă de întuneric, continuă Ted. Căutătorii – eu le zic tuturor „căutători", deşi aici lucrează şi oameni şi taheeni, nu numai can-toi – folosesc zeci de teste sofisticate pentru determinarea potenţialului paranormal. Cu toate astea, nu au fost capabili să priceapă că prinseseră un biet nătâng căruia îi era frică de întuneric. Ghinionul lor.

Dinky pricepu problema pe loc şi o rezolvă la fel de repede, începând să-i spună poveşti lui Sheemie. Primele au fost basme vechi, iar unul din acestea a fost „Hansel şi Gretel". Sheemie a fost fascinat de ideea unei căsuţe construite în întregime din dulciuri şi i-a cerut mai multe amănunte lui Dinky. Vedeţi acum de ce am spus că Dinky a fost cel care s-a gândit la scaunele din ciocolată cu şezutul din bezele, la arcada din dropsuri şi la balustrada dintr-un băţ de acadea. O scurtă perioadă a *existat* şi un etaj, unde erau paturile celor Trei ursuleţi. Dar Sheemie nu s-a dat niciodată în vânt după povestea aia şi atunci când a uitat-o de tot, etajul Casei de Turtă Dulce...

Banda magnetică făcu auzit chicotitul lui Ted Brautigan.

- Să zicem că s-a biodegradat. În orice caz, eu cred că locul acesta unde mă aflu acum este o fistulă în timp sau...

O altă pauză. Un oftat.

- Uitaţi care-i chestia: există un miliard de universuri cu un miliard de realităţi. Am ajuns la concluzia asta după ce m-au adus înapoi din ceea ce ki'-dam-ul insistă să numească „micuţa mea vacanţă din Connecticut". Slugoi nenorocit!

Ură autentică în glasul lui Brautigan, îşi spuse Roland. Foarte bine. Ura era un lucru bun. Folositor.

- Toate realităţile astea sunt ca oglinzile dintr-un parc de distracţii şi n-o să găsiţi două reflexii identice. S-ar putea să revin la ideea asta cu oglinzile, dar nu acum. Deocamdată vreau să înţelegeţi, sau doar să acceptaţi, că realitatea este *organică*, realitatea este *vie*. Cam aşa cum este un muşchi. Iar Sheemie face o gaură în muşchiul ăla cu o seringă mentală. Şi o poate face pentru că este deosebit, pentru că...

- Pentru că-i un morc, murmură Eddie.

- Ssst! şuflă Susannah.

- ...să o folosească, spunea mai departe Brautigan.

(Roland vru să deruleze ca să audă şi cuvintele pe care le pierduse, dar îşi dădu seama că nu erau prea importante.)

– Este un loc în afara timpului, în afara realității. Știu că înțelegeți puțin din ceea ce reprezintă funcția Turnului Întunecat, îi pricepeți menirea unificatoare. Gândiți-vă la această Casă din Turtă Dulce ca la un balcon al lui: atunci când venim aici, suntem în exteriorul Turnului, dar suntem și *atașați* de el. Este un loc real, altfel nu m-aș întoarce pătat de ciocolată pe mâini și haine. Dar este un loc pe care singur Sheemie Ruiz îl poate accesa. Și odată ajunși aici, locul devine ce își dorește el să devină. Nu pot să nu mă întreb, Roland, dacă, atunci când l-ați întâlnit în Mejis, tu sau prietenii tăi ați avut fie și o vagă bănuială despre ce este Sheemie sau despre ce este el în stare să facă.

Acum Roland apăsă butonul STOP al magnetofonului.

– Știam că era... ciudat, le spuse el celorlalți. Știam că era deosebit. Cuthbert chiar spunea uneori: „Ce-*i* cu băiatul ăsta? Mă mănâncă toată pielea când îl văd!" Și după aia a apărut în Gilead, împreună cu Cappi, catârul lui. Și a pretins că a venit pe urmele noastre. Dar noi *știam* că așa ceva era imposibil, dar deja se întâmplau mult prea multe, drept care o slugă dintr-o cârciumă din Mejis era cea mai mică grijă a noastră.

– S-a teleportat, nu-i așa? întrebă Jake.

Roland, care nu mai auzise niciodată cuvântul acesta, dădu imediat din cap.

– O parte din distanță, cel puțin. Trebuie că așa a făcut. Altfel cum să fi traversat Râul Xay? Nu exista decât un singur pod, și ăla făcut din frânghii, iar Alain l-a tăiat de îndată ce am ajuns noi pe malul celălalt. Și l-am văzut cu ochii noștri cum a căzut trei sute de metri până în apă.

– Poate că a ocolit, spuse Jake.

– Poate... dar ocolul ăsta ar fi fost de cel puțin șase sute de roți, zise Roland.

Susannah fluieră surprinsă.

Eddie așteptă să vadă dacă pistolarul mai avea ceva de adăugat. Când îi deveni limpede că spusese tot ce avusese de spus pentru moment, se întinse și apăsă butonul PLAY. Și peștera se umplu din nou de vocea lui Ted.

– Sheemie se poate teleporta. Dinky are capacități precognitive... printre multe altele. Din păcate, însă, multe din căile în viitor îi sunt blocate. Așa că dacă vă întrebați cum vede tânărul sai Earnshaw că se va sfârși toată povestea asta, răspunsul e că nu vede nimic.

Oricum, avem aici o înțepătură în carnea vie a realității... balconul acesta de pe latura Turnului Întunecat... Casa aceasta de Turtă Dulce. Loc cât se poate

de real, oricât de greu v-ar veni să credeți. Aici vom ascunde armele și proviziile și toate celelalte lucruri pe care apoi vi le vom lăsa într-una din grotele de pe partea cealaltă a Micuțului Ac. Și tot aici fac eu acum înregistrarea aceasta. Când am plecat din camera mea, ținând sub braț magnetofonul ăsta demodat, dar teribil de eficient, era 10:14 a.m. OPA – Ora Paradisului Albastru. Când mă voi întoarce, va fi tot 10:14. Indiferent cât de mult timp aș sta aici. Acesta este unul din strașnicele avantaje ale Casei de Turtă Dulce.

Trebuie să înțelegeți (poate că Roland, vechiul prieten al lui Sheemie, și-a dat deja seama) că noi suntem trei răzvrătiți într-o societate dedicată ideii că trebuie să te conformezi ca să fii acceptat și să fii în siguranță, chiar dacă asta înseamnă sfârșitul existenței... astăzi chiar, nu mâine. Avem câteva haruri extrem de folositoare și, unindu-le, am reușit să fim mereu cu un pas înaintea celorlalți. Însă dacă Prentiss, sau Finli o' Tego, Șeful Securității lui Prentiss, află ce punem la cale, Dinky va ajunge hrană pentru viermi înainte de lăsarea serii. Foarte posibil și Sheemie. Poate că eu nu am să pățesc nimic deocamdată, din motive pe care am să vi le împărtășesc mai încolo. Dar dacă află Pimli Prentiss că încercăm să amestecăm un pistolar adevărat în treburile lui – unul care poate că deja a avut rolul principal în moartea a peste șaptezeci de Mantii-Verzi, nu prea departe de aici –, atunci viața mea nu ar mai valora nimic.

O pauză tristă. Apoi:

- Așa mizerabilă cum este ea.

Altă pauză lungă. Rola, inițial goală, se umplu se pe jumătate.

- Așadar, ascultați, zise Brautigan, și am să vă spun povestea unui om nefericit și fără noroc. S-ar putea să nu aveți vreme să o ascultați pe toată; dacă așa vor sta lucrurile, sunt convins că, dintre voi, cel puțin trei știți la ce folosește butonul FF. În ceea ce mă privește, eu mă aflu într-un loc unde nu există ceasuri, iar mâncarea din broccoli este cu siguranță interzisă prin lege. Am tot timpul din lume.

Eddie se simți din nou impresionat de tonul blazat al lui Brautigan.

- Vă sugerez doar să nu derulați înainte decât dacă este absolut cazul. Așa cum v-am spus, s-ar putea să găsiți aici niște informații utile pentru voi, de care eu nu-mi dau seama. Probabil pentru că sunt mult prea aproape. Și am și obosit să stau mereu cu garda ridicată, chiar și în somn. Dacă n-aș fi fost în stare să mă strecor din când în când în Casa de Turtă Dulce și să dorm ca lumea,

precis că băieții can-toi ai lui Finli ne-ar fi descoperit de multă vreme. Uite, am o canapea în colțul camerei, făcută tot din bezelele astea minunate și nelipicioase. Și pot să mă întind pe ea și să dorm și să am coșmarurile necesare sănătății mele psihice. Și apoi mă întorc în Devar-Toi, unde misiunea mea nu e doar să mă apăr pe mine, ci și pe Sheemie și Dink. Să mă asigur că atunci când ne ocupăm de treburile noastre secrete, gărzile și afurisitele lor de aparate telemetrice să creadă că am fost mereu acolo unde ne este locul: în apartamentele noastre, în Camera de Lucru, poate la un film la cinematograf, sau poate la un suc cu înghețată la Drogheria Henry Graham, după film. Asta înseamnă și că am continua să Sfărâmăm și zilnic simt cum Grinda la care lucrăm acum, Grinda Ursului și a Țestoasei, se încovoaie din ce în ce mai mult.

Veniți repede, băieți. Asta vreau de la voi. Veniți cât de curând puteți. Pentru că nu-i doar vorba despre faptul că aș putea da greș. Dinky are un temperament mai mult decât coleric și obișnuiește să izbucnească în cele mai scârbavnice tirade pe care le-ați auzit vreodată dacă îl calcă cineva pe coadă. Și într-o astfel de stare ar putea să se dea de gol. Sheemie se străduiește și el cât poate de mult, dar dacă i-ar pune cineva o întrebare nepotrivită, sau dacă l-ar surprinde făcând ceva nepotrivit, iar eu n-aș fi acolo ca s-o dreg...

Brautigan nu-și duse această idee până la capăt. Dar, din punctul de vedere al ascultătorilor lui, nici nu era nevoie.

3

Când începe din nou, le spune că s-a născut în Milford, Connecticut, în anul 1898. Cu toții am auzit asemenea fraze introductive și știm că anunță începutul unei autobiografii. Și totuși, ascultând la vocea din magnetofon, pistolarii simt că le este cumva cunoscută această poveste; chiar și Ete. În primul moment nu sunt în stare să identifice motivul acestei senzații, dar apoi le devine limpede. Povestea lui Ted Brautigan, Contabilul Rătăcitor, este, în multe privințe, asemănătoare cu cea a Părintelui Donald Callahan, Preotul Rătăcitor. Atât de asemănătoare că ar fi putut fi gemeni. Iar al șaselea ascultător, cel din întunericul vântos de dincolo de pătura din gura peșterii, înțelege și este cuprins de o empatie

din ce în ce mai mare. De ce nu? În povestea lui Brautigan băutura nu joacă un rol principal ca în povestea Părintelui, însă tot despre dependență este vorba în ea; și despre izolare. Este povestea unui neadaptat.

4

La vârsta de optsprezece ani, Ted Brautigan este admis la Harvard, unde a fost și unchiul lui, Tim. Iar acesta, neavând copii, este mai mult decât bucuros să plătească studiile lui Ted. Și, din câte știe Timothy Atwood, cele ce urmează sunt lucruri perfect normale: oferta este făcută, oferta este acceptată, nepotul strălucește la toate materiile importante, nepotul termină facultatea și se pregătește să intre în afacerea cu mobilă a unchiului său, după o călătorie de șase luni în Europa de după Primul Război Mondial.

Ce nu știe Unchiul Tim este că, înainte de a se înscrie la Harvard, Ted încearcă să se înroleze în ceea ce va purta curând numele „Corpul Expediționar al Americii".

– Fiule, îi spune doctorul la vizita medicală. Ai un murmur la inimă al dracului de tare, iar auzul tău e sub standard. Acum, ai de gând să-mi zici că ai venit aici fără să știi că ai să fii respins din cauza problemelor astora? Pentru că, scuză-mă dacă întrec măsura, dar mi se pare că pari mult prea deștept pentru asta.

Și atunci Ted Brautigan face ceva ce n-a mai făcut niciodată înainte, ce a jurat că nu va face *niciodată. Îl roagă pe doctorul militar să aleagă un număr, dar nu unul între unu și zece, ci între unu și o* mie. *Ca să-i facă pe plac (pentru că plouă astăzi în Hartford, ceea ce înseamnă că nu prea este de lucru la centrul de recrutări), doctorul se gândește la numărul 748. Ted i-l spune. Și i-l spune și pe 419... și pe 89... și pe 997. Apoi Ted îl roagă să se gândească la o persoană cunoscută, vie sau moartă, și când îi spune că este vorba despre Andrew Johnson*[1]*, nu* Jackson[2]*, ci* Johnson, *doctorul rămâne cu gura căscată. Cheamă în cabinet un alt doctor, un prieten de al lui, iar Ted face aceleași lucruri... cu o singură excepție. Îl roagă pe acest al doilea doctor să aleagă un număr între unu și un* milion,

[1] Andrew Johnson (1808–1875) – al șaptesprezecelea președinte al SUA (n. tr.).

[2] Andrew Jackson (1767-1845) – al șaptelea președinte al SUA (n. tr.).

apoi îi spune că s-a gândit la numărul optzeci şi şapte de mii patru sute şaisprezece. Doctorul se uită la el uluit – năucit, mai bine zis –, apoi îşi maschează surprinderea cu zâmbetul caracteristic tuturor mâncătorilor de rahat din lume.

– Îmi pare rău, fiule, zice el, eşti pe lângă cu o sută treizeci de mii.

Ted îl priveşte fără să-i zâmbească, fără să-i răspundă în niciun fel la zâmbetul acela de mâncător de rahat. Dar nu are decât optsprezece ani şi încă mai rămâne fără replică în faţa unei asemenea minciuni sfruntate şi aparent fără sens. Între timp, zâmbetul fals al Doctorului Nr. Doi se stinge de la sine. Doctorul Nr. Doi se întoarce spre Doctorul Nr. Unu şi-i spune:

– Uită-te la ochii *lui, Sam. Uită-te ce se întâmplă cu* ochii *lui.*

Primul doctor încearcă să vâre oftalmoscopul în ochii lui Ted, dar acesta îl împinge la o parte. Are şi el oglinzi acasă şi a văzut cum uneori pupilele i se dilată şi i se contractă. Ştie când i se întâmplă asta şi dacă nu are vreo oglindă în apropiere, pentru că atunci vederea parcă îi pâlpâie şi i se întunecă. Însă nici că-i pasă. Mai ales acum. Acum nu-l interesează decât faptul că Doctorul Nr. Doi îşi bate joc de el fără motiv.

– De data asta să notezi numărul pe o bucată de hârtie, îi cere el, ca să nu mai trişezi.

Doctorul Nr. Doi se înfoaie. Ted îşi repetă cererea. Doctorul Sam scoate de undeva o foaie de hârtie şi un stilou, pe care i le oferă celui de al doilea doctor. Acesta dă să scrie numărul, dar se răzgândeşte şi aruncă stiloul pe biroul doctorului Sam, spunând:

– Nu-i decât un truc ieftin de scamator ambulant, Sam. Eşti orb, dacă nu-ţi dai seama.

Şi iese ţanţoş din cabinetul colegului său.

Ted îi cere doctorului Sam să se gândească la o rudă, iar după o clipă îi spune că s-a gândit la fratele lui, Guy, care a murit la paisprezece ani în urma unei complicaţii de apendicită; mai spune că de atunci, mama lor a început să-l numească pe Guy „îngerul păzitor" al lui Sam. Acum Sam are expresia buimăcită a celui care tocmai ce a fost pălmuit din senin. I s-a făcut frică. Poate din cauza mişcării bizare a pupilelor lui Ted; sau poate din cauza demonstraţiei fireşti de telepatie la care tocmai asistase, fără frecat teatral al frunţii, fără „Văd ceva... aşteaptă...". Nu contează cauza, important e că doctorului Sam i s-a făcut frică. Şi pune ştampila mare şi roşie cu ***RESPINS*** *pe cererea de înrolare a lui Ted şi încearcă*

să scape de el. Următorul, vă rog! Cine vrea să meargă în Franța și să miroasă nițică iperită[1]? Dar Ted îi apucă brațul într-o strânsoare blândă, dar fermă.

- Ascultă-mă bine, zice Ted Stevens Brautigan. Sunt un telepat autentic. Am bănuit asta încă de pe la șase, șapte ani, de când eram destul de mare ca să înțeleg cuvântul. Și m-am convins la șaisprezece. Aș putea fi de mare folos Serviciilor Secrete ale armatei, iar într-un asemenea post murmurul meu la inimă și auzul sub standard nu ar avea nicio importanță. Cât despre chestia aia cu ochii mei...

Bagă mâna în buzunar, de unde scoate o pereche de ochelari de soare pe care și-i pune.

- Iată!

Și acum îi adresează doctorului Sam un zâmbet nesigur. În zadar. Un polițist însărcinat cu supravegherea ordinii se află în pragul ușii centrului de recrutare instalat provizoriu în sala de sport a Liceului East Hartford, iar medicul îl cheamă înăuntru.

- Băiatul ăsta este inapt pentru serviciul militar, dar nu vrea să înțeleagă, iar eu m-am săturat să mă cert cu el. Fii bun, te rog, și condu-l afară.

Acum brațul lui Ted este prins în strânsoare. Fără menajamente.

- Stai o clipă! nu se lasă Ted. Mai e ceva! Ceva încă și mai valoros! Nu știu dacă există un cuvânt pentru...

Dar nu-și duce vorbele până la capăt, pentru că polițistul îl trage afară și îl împrâncește pe coridor, printre câțiva băieți și fete cam de vârsta lui, care se holbează la el ca la urs. Există un cuvânt, dar îl va afla mai târziu, în Paradisul Albastru. Cuvântul este facilitator, *iar din punctul de vedere al lui Paul „Pimli" Prentiss, harul pe care el îl exprimă îl face pe Ted Stevens Brautigan cel mai valoros om din univers.*

Însă nu și în ziua aceea din 1916. În ziua aceea din 1916 este împrâncit cu putere pe hol și expediat pe aleea din granit din fața intrării principale de către un bărbat cu accent năclăit și talpă groasă la gheată:

- Sî nu ti mai prind p-acilea, țâcă.

Ted nu se mișcă din loc câteva minute. Se gândește: Ce ar trebui să fac ca să te conving? *și:* Cât de orb ești? *Încă nu-i vine să creadă ce i s-a întâmplat.*

---

[1] Substanță toxică, folosită ca armă chimică în Primul Război Mondial (n. tr.).

Dar trebuie să creadă, pentru că iată-l acum lăsat pe dinafară. La capătul drumului de opt kilometri în jurul liceului își dă seama că a mai înțeles și altceva. Nu vor crede niciodată. Nimeni. Niciodată. Vor refuza să creadă că le-ar putea fi de folos un ins capabil să citească mintea colectivă a Înaltului Comandament al Armatei Germane. Un ins care ar putea spune Înaltului Comandament al Forțelor Aliate unde va avea loc următoarea ofensivă a germanilor. Un ins care ar putea oferi astfel de informații doar de câteva ori – poate doar o dată sau de două ori! – ar putea pune capăt războiului până de Crăciun. Dar nu va avea această șansă, deoarece nu i-o vor da. De ce? Cam din același motiv pentru care al doilea doctor a mințit cu privire la numărul pe care și-l alesese și după aceea a refuzat să aleagă un altul pe care să-l noteze pe o bucată de hârtie. Pentru că, în adâncul sufletelor lor, voiau ca războiul să dureze, iar un ins ca el ar fi stricat tot hazul.

Cam așa ceva.

Atunci, să-i ia dracul. Se va duce să studieze la Harvard pe banii unchiului său.

Și așa face. La Harvard se distinge în toate activitățile enumerate de Dinky, ba chiar în mai multe: Clubul de Teatru, Clubul de Dezbateri, publicația Purpuriul de Harvard, *Frăția Geniilor Matematicii și, firește, cireașa de pe tort, Latrina Phi Beta. Ba chiar îi economisește niște bani unchiului său absolvind mai repede.*

Războiul s-a terminat de mult și el se află în sudul Franței când primește o telegramă: UNCHI DECEDAT **STOP** VINO ACASĂ CÂT MAI CURÂND POSIBIL. **STOP.**

Cuvântul-cheie pare a fi **STOP.**

Numai Dumnezeu poate spune dacă acela a fost un moment de cumpănă. S-a întors acasă, sigur că da, și a oferit consolare acolo unde consolarea era așteptată, sigur că da. Însă, în loc să intre în afacerea cu mobilă, Ted se hotărăște să pună **STOP** *marșului său spre succesul financiar și să dea* **STARTUL** *marșului spre obscuritatea financiară. Dar nici măcar o singură dată pe parcursul acestei lungi povești Roland și ka-tet-ul lui nu îl aud pe Ted Brautigan dând vina pentru acest anonimat voit pe straniul lui talent, ori pe momentul lui de epifanie. A aflat că acesta este un talent deosebit de prețios pe care, însă, nu îl dorește nimeni.*

Și, Doamne, cât de bine pricepe acum asta! În primul rând, talentul lui „formidabil" (cum l-ar numi fițuicile cu literatură SF de duzină) poate fi incredibil de periculos într-un context corespunzător. Sau într-unul neadecvat.

În anul 1939, în Ohio, acest talent îl transformă pe Ted Brautigan într-un criminal.

Nu are nici cea mai mică îndoială că lumea va considera cuvântul acesta mult prea aspru, însă fie-i îngăduit să aibă dreptate în cazul acesta, vă mulțumesc foarte mult, iar el este de părere că acest cuvânt este cum nu se poate mai potrivit. Este în Akron și este o seară de vară și copiii joacă fotbal cu o conservă goală într-un capăt al Stossy Avenue și un fel de oină cu o minge din cauciuc la celălalt, iar Brautigan, îmbrăcat cu un costum subțire de vară, stă în colțul străzii, lângă un stâlp cu dungi albe, dungi albe care indică stația autobuzului. În spatele lui este o fostă cofetărie, cu vulturul simbol al proiectului de relansare economică[1] într-o vitrină și cu un mesaj scris cu var în cealaltă: ÎL. OMOARĂ PE MICUȚ. Ted stă acolo ținând în mână servieta uzată din piele de Cordoba și o pungă din hârtie cafenie, cu cotletul de porc pentru cină pe care l-a cumpărat de la măcelăria domnului Dale, când îl îmbrâncește cineva din spate, izbindu-l de stâlpul cu dungi albe. Se lovește mai întâi la nas. Nasul i se sparge. Țâșnește sânge. Apoi se lovește la gură și simte cum i se înfig dinții în căptușeala delicată a buzelor și brusc simte un gust sărat ca de suc cald de roșii. Simte un ghiont puternic în șale și aude un fâsâit aspru de haine sfâșiate. Forța loviturii îi trage pantalonii în jos până la jumătatea fundului, iar acum stau strâmbi pe el, ca nădragii largi pe un clovn; și vede un individ îmbrăcat în maieu și pantaloni largi din gabardină, cu turul lucios, fugind pe Stossy Avenue, spre copiii care joacă oină. Iar obiectul pe care îl ține în mâna dreaptă și care fâlfâie ca o limbă din piele mare, obiectul acela, ce să vezi, este chiar portofelul lui Ted Brautigan. Sfinte Dumnezeule, individul ăla îi furase portofelul!

Amurgul zilei de vară se adâncește în întuneric, apoi se luminează la loc, apoi se întunecă iar. Sunt ochii lui, făcând șmecheria aceea care îl înspăimântase pe al doilea doctor de la centrul de recrutare, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Dar Ted nici nu observă. Toată atenția îi este îndreptată asupra acelui

---

[1] In orig.: NRA – National Recovery Agency, parte a Noii Orientări Economice lansate de președintele Franklin Roosevelt în anii treizeci (n. tr.).

individ, asupra ticălosului care l-a tâlhărit și i-a spart fața. Niciodată nu s-a mai simțit într-atâta de furios, niciodată-niciodată-niciodată. Și, cu toate că gândul pe care îl trimite pe urma hoțului este inofensiv, aproape amabil

(bine, măi, omule, dacă m-ai fi rugat frumos, ți-aș fi dat un dolar, poate chiar doi)

are forța mortală a unei sulițe. Și chiar este *o suliță. Are nevoie de ceva vreme ca să accepte asta, dar la momentul potrivit înțelege că este un criminal și că, dacă există Dumnezeu, el, Ted Brautigan, va fi nevoit într-o bună zi să stea în fața Tronului Lui și să răspundă pentru asasinatul comis acum. Omul care fuge pare a se fi împiedicat de ceva, dar nu-i nimic acolo, pe trotuar, nimic în afară de literele din cretă aproape șterse acum care spun:* HARRY O IUBEȘTE PE BELINDA. *Mesajul este înconjurat de mâzgălituri de copil – stele, o cometă, o semilună, de care îi va fi teamă mai târziu. Ted are impresia că și el a primit o suliță în mijlocul spatelui, dar măcar el a rămas în picioare. Și nici nu a vrut să se întâmple așa. Asta-i toată chestia. În adâncul inimii știe că nu a vrut să facă ce a făcut. A fost... luat prin surprindere.*

Își culege portofelul de pe jos și atunci îi vede pe copiii care se zgâiesc la el cu gurile căscate. Îndreaptă portofelul spre ei ca pe un pistol ciudat cu șeaua moale, iar pușiul din fața grupului tresare cu putere. Și această tresărire va bântui visele lui Ted în toți anii ce vor urma, mult mai mult decât imaginea trupului prăbușit la pământ. Pentru că îi sunt dragi *copiii și nu ar speria pe vreunul cu bună știință. Și știe ce văd ei acum: un bărbat cu pantalonii trași și boxerii la vedere (probabil i se vede și chestia prin probab, încununare perfectă a acestei seri de poveste), un portofel în mână și privire demență pe mutra însângerată.*

– N-ați văzut nimic! strigă Ted la ei. Ascultați ce vă spun! Ascultați la mine! N-ați văzut nimic!

Și își ridică pantalonii. Se întoarce și își ridică servieta de pe jos, dar nu și cotletul de porc din punga cafenie, la naiba cu cotletul de porc, și-a pierdut și pofta de mâncare odată cu unul din incisivi. Apoi se mai uită încă o dată la trupul întins pe trotuar. Se mai uită încă o dată la copiii înspăimântați. Și fuge.

Iar fuga va ajunge să-i fie carieră.

5

Banda celei de-a doua role iese de pe ax cu un *fâșșșșâit* moale.

- Iisuse, șopti Susannah. Iisuse, bietul om.

- Atât de demult, șopti și Jake, scuturând din cap ca și cum ar fi vrut să și-l limpezească.

Anii dintre *când*-ul lui și cel al domnului Brautigan i se păreau un abis de netrecut.

Eddie scoase a treia rolă din cutia ei, ridicând a întrebare sprâncenele spre Roland. Pistolarul făcu bine cunoscutul lui gest din degete: haide, haide.

Eddie trecu banda printre capetele magnetofonului. Nu mai făcuse asta niciodată, dar, vorba ceea: nu era nevoie să fii un geniu ca să pricepi cum stă treaba. Vocea seacă și obosită începu din nou să le vorbească din Casa de Turtă Dulce pe care o făcuse Dinky Earnshaw pentru Sheemie, loc foarte real, creat doar din imaginație pură. Un balcon pe latura Turnului Întunecat, cum îl numise Ted Brautigan.

Omorâse un om (în mod absolut neintenționat, toți erau de acord în această privință; ei erau pistolari, cu asta se ocupau și cunoșteau diferența dintre *neintenționat* și *dinadins*) la ora șapte seara. La nouă, în aceeași seară, Brautigan era într-un tren care se îndrepta spre vest. Trei zile mai târziu parcurgea rubrica de Mică Publicitate a unui ziar din Des Moines, în căutare de anunțuri cu locuri de muncă pentru contabili. Deja ajunsese să cunoască anumite lucruri despre sine și știa că va trebui să dea dovadă de maximă prudență în tot ce face. Nu-și mai putea permite luxul de a se înfuria, nici măcar atunci când furia i-ar fi fost pe deplin justificată. Mare parte a timpului era doar un telepat de divertisment – tipul care îți putea spune ce ai mâncat la prânz, sau care carte e dama de cupă, pentru că știe și șarlatanul care te îmbie la o partidă de „alba-neagra" la colțul străzii –, dar, atunci când se înfuria, avea acces la sulița aceasta, la sulița aceasta teribilă...

- Dar să știți că nu-i adevărat, spuse vocea din magnetofon. Partea aia cu „telepatul de divertisment", aia nu-i tocmai adevărată. Înțelesesem asta încă de pe vremea când nu eram nimic altceva decât un mucos care încearcă să intre în armată. Nu știam însă cuvântul care îmi putea defini cel mai bine harul.

Se dovedi că acel cuvânt era *facilitator*. Și mai târziu se convinse că anumite persoane, anumiți *căutători de talente*, îl urmăreau încă de atunci, evaluându-l și știind că el este diferit de ceilalți telepați, dar nu și *cât* de diferit era. În primul rând, telepații care nu veneau de pe Pământul Decisiv (asta era expresia pe care o foloseau) erau greu de găsit. În al doilea, Ted își dăduse seama încă de pe la jumătatea anilor treizeci că era *contagios*. Dacă era într-o stare de emoție intensă și atingea cumva pe cineva, persoana respectivă căpăta abilități telepatice pentru o scurtă perioadă. Ce nu știuse el la vremea respectivă era că persoanele *deja* înzestrate cu capacități telepatice deveneau mai puternice.

Exponențial mai puternice.

– Dar despre asta am să vă povestesc mai încolo, spuse Ted.

Se mutase din oraș în oraș, biet om fără căpătâi, care bătea drumurile într-un automobil și era îmbrăcat în costum, în loc să călătorească în vagoane de marfă și să poarte o salopetă cu turul lăsat și prea mare pentru el. Nu rămânea niciodată prea mult într-un loc, tocmai pentru ca să nu prindă rădăcini. Și, privind retrospectiv, crede că știuse încă de atunci că era urmărit. Era mai mult o intuiție, sau, mai degrabă, era ca ciudățeniile pe care le surprinzi uneori cu coada ochiului. De exemplu, începuse să-și dea seama de prezența în preajma lui a unui anumit *tip* de oameni. Câteva femei, majoritatea bărbați, toți fără excepție preferau hainele țipătoare, fripturile în sânge și mașinile rapide, vopsite în aceleași culori bătătoare la ochi ca și îmbrăcămintea lor. Fețele le erau diforme, iar privirile le erau goale. Expresie pe care mult mai târziu va ajunge să o asocieze cu tembelii care își fac operații estetice la șarlatani fără diplomă. În acea perioadă de douăzeci de ani (dar tot așa, în subconștient, în raza vederii periferice a minții lui) a început să înțeleagă că indiferent unde s-ar afla, se pomenește mereu în fața acelor simboluri copilărești desenate pe garduri, pe stâlpi, pe trotuare. Stele și comete, planete cu inele și semiluni. Din când în când câte un ochi roșu. Deseori în preajmă mai e și câte un șotron trasat mai strâmb, dar nu întotdeauna. Mai târziu, spuse el, toate acestea se vor îmbina într-o manieră absolut dementă, dar nu și atunci, prin anii treizeci și patruzeci și la începutul anilor cincizeci, cât au durat peregrinările sale. Nu, în vremurile acelea semăna puțin cu Doctorii Unu și Doi, nedorind să vadă ce era chiar acolo, în fața ochilor lui, pentru că era... cutremurător.

Şi, la un moment dat, cam spre finalul Războiului din Coreea, a văzut Anunţul. Acesta promitea **SLUJBA VIEŢII TALE** şi spunea că dacă ai **COMPETENŢELE CERUTE,** nimeni nu-ţi va pune **ABSOLUT NICIO ÎNTREBARE.** Erau enumerate apoi mai multe calificări, printre care şi studiile de contabilitate. Brautigan era convins că anunţul acesta apărea în toate ziarele din ţară; întâmplarea făcuse ca el să îl citească în *Sacramento Bee.*

– Ei, băga-mi-aş! explodă Jake. E acelaşi ziar în care Părintele Callahan a citit că prietenul lui, George Magruder...

– Sssst, îl opri Roland. Să ascultăm mai departe.

Şi aşa făcură.

6

Îl examinează nişte sapienşi (termen pe care Ted Brautigan îl va învăţa abia peste câteva săptămâni, atunci când va părăsi anul 1955 şi va intra în atemporalitatea din Algul). Interviul i-l ia tot un sapiens, în San Francisco. Ted va afla (printre foarte multe altele) că deghizările căutătorilor, îndeosebi măştile *pe care le poartă, nu folosesc la nimic atunci când îi vezi de aproape. Pentru că atunci vezi adevărul: nu sunt decât nişte hibrizi de sapienşi cu taheeni care au faţă de chestiunea* evoluţiei *lor o atitudine de o fervoare aproape religioasă. Cea mai uşoară metodă prin care poţi ajunge să fii strâns în braţe de un căutător, iar dinţii lui să-ţi caute carotida este să-l avertizezi pe respectivul că singura lui* evoluţie *este spre „mai bătrân" şi „mai hidos". Semnele roşii de pe fruntile lor – Ochiul Regelui – de obicei dispar atunci când se află pe partea cu America (sau se usucă, aidoma unor coşuri în stare latentă), iar măştile lor capătă un aspect, mai puţin locurile din spatele urechilor, unde se vede ţesutul lepros şi plin de păr; şi în nări, unde se pot observa zeci de cili mişcători. Dar, spuneţi-mi, rogu-vă, cine poate da dovadă de atâta lipsă de politeţe astfel încât să se holbeze în jgheaburile cu muci ale unei alte persoane?*

Indiferent ce părere ar avea ei despre sine, atunci când îi vezi de aproape, chiar şi pe partea cu America, îţi dai seama că e ceva foarte în neregulă cu ei şi nimeni nu vrea să sperie peştii înainte ca plasa să fie bine întinsă. Prin urmare,

la examene și la interviuri sunt trimiși sapiensii (abreviere a denumirii latinești pe care can-toii refuză să o folosească, deoarece o găsesc degradantă, la fel ca „negrotei" sau „curuț"). Așa că nu întâlnești decât sapiensi până mai târziu, când te scot pe una din ușile care mai sunt încă funcționale în America și te aduc în Bubuit de Tunet.

Împreună cu alți o sută de candidați, Ted este testat într-o sală de sport care-i amintește de cea a liceului din East Hartford. Aici au fost aduse o mulțime de pupitre și au fost așezate cu grijă pe saltele de judo, pentru ca picioarele lor din fier să nu zgârie pardoseala lăcuită a sălii. Dar după prima rundă de teste – nouăzeci de minute cu întrebări de matematică, engleză și vocabular – jumătate dintre locuri au rămas goale. După a doua rundă, doar un sfert mai sunt ocupate. Runda a Doua este alcătuită din niște întrebări foarte ciudate, extrem de personale, *iar Ted dă câteva răspunsuri în care nu crede, deoarece are impresia, sau poate* știe, *că persoanele care conduc testul vor un alt răspuns decât cel pe care majoritatea oamenilor l-ar da în mod normal. Iată un exemplu:*

23. Pe un drum puțin circulat, dai peste o mașină răsturnată. Înăuntru este blocat un Tânăr care strigă după ajutor. Îl întrebi: „Ești rănit, Tinere?", la care el îți răspunde: „Nu cred!" Lângă mașină se află o Geantă cu Bani. Tu:
    a. Îl salvezi pe Tânăr și îi înapoiezi Banii;
    b. Îl salvezi pe Tânăr, dar insiști să duci Banii la sediul Poliției locale;
    c. Iei Banii și îți vezi de drum, știind că, deși drumul este puțin circulat, cineva tot va veni la un moment dat și îl va scoate pe Tânăr dintre fiarele mașinii;
    d. Nici una din cele de mai sus.

Dacă ar fi dat testul acesta la Secția de Poliție din Sacramento, Ted ar fi înconjurat varianta de răspuns „b" fără să stea pe gânduri. O fi el un om fără căpătâi, un vagabond mereu pe drumuri, dar mama lui n-a crescut un prost în bătătură, o, nu, fiți siguri de asta. Varianta aceasta ar fi fost cea corectă în majoritatea circumstanțelor, ar fi fost varianta sigură, varianta cu care nu poți da greș. Sau ar fi înconjurat varianta de rezervă, cea care pare a spune „N-am nici cea mai mică idee despre ce e vorba, dar măcar recunosc asta", adică varianta de răspuns „d".

Însă Ted alege varianta „c" și nu pentru că asta ar face într-o atare situație. De fapt, crede că ar face ceea ce se spune în răspunsul „a", dar i-ar pune „Tânărului" câteva întrebări despre proveniența „Banilor". Și indiferent ce i-ar spune „Tânărul" el ar ști adevărul. Și apoi, poftim, ia-ți banii, Vaya con Dios. *De ce? Pentru că Ted Brautigan crede că proprietarul defunctei cofetării a avut dreptate:* ÎL OMOARĂ PE MICUT.

Alege varianta „c" și cinci zile mai târziu (cu biletul de întoarcere în Sacramento în buzunar) se află în anticamera unei săli de dans din San Francisco, închisă de ceva vreme. Împreună cu el mai sunt acolo alți trei bărbați și o adolescentă cu privirea posacă (va afla ulterior că fata aceasta este Tanya Leeds din Bryce, Colorado). Peste patru sute de persoane se prezentaseră la primul test din sala de sport, atrase de anunțul publicitar. Majoritatea naivi. Au mai rămas patru. Adică unu la sută. Dar, așa cum va ajunge să descopere Ted Brautigan cu timpul, tot este o captură uluitoare.

În cele din urmă, este chemat într-un birou pe a cărui ușă scrie PRIVAT. Este plin cu echipamente vechi și prăfuite de balet. Un bărbat cu chipul aspru și umeri lați stă într-un scaun pliant, înconjurat de tutuuri roz, fapt ce conferă scenei un aer absolut ridicol. Ted își spune: Un broscoi râios într-o grădină de basm.

Bărbatul se apleacă spre el, sprijinindu-și brațele pe coapsele mătăhăloase.

- Domnule Brautigan, îi zice, poate că sunt un broscoi râios, sau poate că nu, dar îți pot oferi slujba vieții tale. La fel de bine te pot da afară cu o strângere de mână și mulțumindu-ți că ai trecut pe la noi. Depinde de răspunsul pe care mi-l vei da la o singură întrebare. Mai bine zis, la o întrebare despre o întrebare.

Și bărbatul, al cărui nume este Frank Armitage, îi întinde lui Ted o foaie de hârtie. Este o copie mărită a Întrebării 23, cea cu Tânărul și Geanta cu Bani.

- Ai ales varianta „c" de răspuns, zice Frank Armitage. Așa că acum am să te rog să îmi explici de ce. Sincer, fără să te bâlbâi.

- Pentru că „c" era varianta agreată de voi, răspunde Ted sincer, fără să se bâlbâie.

- Și știi asta pentru că...?

- Pentru că sunt telepat, spune Ted. Și asta căutați voi.

Încearcă să rămână impasibil și crede chiar că-i reușește, dar pe dinăuntru se simte nespus de ușurat. Pentru că și-a găsit de lucru? Nu. Pentru că foarte

curând îi vor face o ofertă care va face de ruşine premiile de la emisiunile-concurs? Nu.

Ci pentru că în sfârşit cineva are nevoie de talentul lui.

Pentru că în sfârşit cineva are nevoie de el.

7

Slujba pe care i-o ofereau se dovedi şi ea extrem de atractivă, dar Brautigan recunoscu în înregistrarea memoriilor sale că ar fi acceptat-o chiar dacă ar fi ştiut adevărul.

– Pentru că talentul ăsta nu are odihnă, nu *ştie* ce e odihna, spuse el. Indiferent dacă este vorba despre talentul de a sparge case de bani, de a citi gândurile, ori de a face împărţiri în minte cu numere de câte zece cifre, pretinde să fie folosit. Nu tace niciodată. Te scoală în miez de noapte, atunci când eşti frânt de oboseală, urlând: „Foloseşte-mă, foloseşte-mă, foloseşte-mă! M-am săturat să stau degeaba! Foloseşte-mă, boule, foloseşte-mă!"

Jake izbucni în hohote de râs năvalnic, preadolescentin. Îşi astupă gura cu mâinile, dar continuă să hohotească printre degete. Ete se uită la el cu un zâmbet drăcesc în ochişorii negri conturaţi cu aur.

Acolo, printre tutuurile vaporoase şi roz, cu pălăria dată pe spate pe tunsoarea militărească, Armitage îl întrebă pe Ted dacă a auzit vreodată de „Constructorii Militari din America de Sud". Ted răspunse că nu. Atunci Armitage îi spuse că un consorţiu de oameni de afaceri foarte înstăriţi din America de Sud, majoritatea brazilieni, angajaseră în 1964 un grup de ingineri, muncitori în construcţii şi muncitori necalificaţi din Statele Unite. Peste o sută de indivizi. Aceştia erau Constructorii din America de Sud. Consorţiul îi angajase pe o perioadă de patru ani, cu categorii diferite de salarizare, dar oricum, extrem de generoase, aproape stânjenitor de generoase, pentru toate categoriile. Un buldozerist, de pildă, putea semna un contract de 20 000 $ pe an, plafonul maxim al acelor zile. Dar nu numai atât: respectivul primea şi o primă egală cu salariul pe un an. Adică un total de 100 000 $. Asta doar în cazul în care omul era de acord cu o condiţie mai puţin obişnuită: te duci unde

te trimitem, muncești, dar nu te întorci până nu trec cei patru ani stipulați în contract, ori până nu-ți termini treaba. La fiecare două săptămâni aveai două zile libere, exact ca în Statele Unite, pe care însă nu ți le puteai petrece altundeva decât în pampas. Nu aveai voie să te întorci în America de Nord (nu aveai voie să te duci nici măcar până la Rio) până când nu expira contractul de patru ani. În caz că se întâmpla să mori în America de Sud, acolo erai îngropat, căci nimeni nu se înghesuia să plătească transportul trupului tău până la cimitirul din Wilkes-Barre, Pennsylvania, să zicem. Dar primeai cincizeci de mii în avans și o perioadă de grație de șaizeci de zile, în timpul căreia să-ți cheltuiești banii, sau să-i economisești, sau să-i investești, sau să faci cu ei orice altceva îți trece prin cap. Dacă alegeai să-i investești, atunci cele cincizeci de mii se puteau transforma în șaptezeci și cinci care să te aștepte când vei ieși din junglă, bronzat până la os, cu mușchi noi și tari și povești ce te vor ține toată viața. Și, desigur, la plecare vei primi și cealaltă jumătate din bani.

Așa stăteau lucrurile, îi explică Armitage lui Ted. Numai că, în cazul nostru, prima jumătate putea ajunge la un sfert de milion, iar cea de la sfârșit la o jumătate de milion.

– Ceea ce mi se părea de-a dreptul incredibil, spuse vocea lui Ted din adâncurile magnetofonului. Păi, cum naiba să nu-mi pară? Mult mai târziu am aflat cât de ieftin ne cumpărau, chiar și la prețurile astea. Dinky ar avea multe de spus pe tema zgârceniei lor... și când zic „lor" mă refer la birocrații Regelui Purpuriu. Zice că Regele ăsta are buget limitat pentru distrugerea tuturor universurilor și bineînțeles că are dreptate, dar cred că până și Dinky își dă seama, deși nu va recunoaște în veci, că dacă îi oferi prea mult unui om, nu vei fi credibil în ochii lui. Sau, în funcție de cât de imaginativ este (mulți telepați și precognitivi nu au deloc imaginație), individul cu pricina nu va fi *în stare* să te creadă. În cazul nostru, perioada contractuală urma să fie de șase ani, cu posibilitate de prelungire, iar Armitage îmi cerea să mă hotărăsc pe loc. Puține tehnici de manipulare sunt mai eficiente, doamnă și domnilor, decât cea în care îți umpli ținta de lăcomie, iar la final îi dai lovitura de grație.

Așa s-a întâmplat și cu mine și am acceptat imediat. Armitage mi-a spus că sfertul meu de milion se va afla în Banca Seaman din San Francisco începând cu după-amiaza aceea și că puteam retrage banii când voi ajunge acolo. L-am întrebat dacă trebuie să semnez un contract. Mi-a întins mâna – mare

cât o pulpă de porc era mâna aia, pe cuvânt – și mi-a zis că *ăsta* este contractul nostru. L-am întrebat unde voi merge și ce voi avea de făcut (întrebări pe care ar fi trebuit să le pun din capul locului, dar fusesem atât de uluit încât nici nu-mi trecuseră prin minte).

Plus că eram destul de sigur că știu. Mă gândeam că voi lucra pentru Guvern. În niște misiuni specifice Războiului Rece. În branșa cu telepați din CIA sau FBI, instalată pe o insulă din Pacific. Mi-amintesc că m-am gândit ce subiect tare de film ar fi ieșit din povestea asta.

Și atunci Armitage mi-a spus: „E departe locul acela unde ai să te duci, Ted, dar, în același timp, este chiar alături. Deocamdată nu-ți pot spune mai multe. Doar că trebuie să-ți ții gura în cele opt săptămâni care mai sunt până când vei fi... hmm... vei fi transportat acolo. Nu uita că gura slobodă poate scufunda vapoare, cum se spune. Cu riscul de a te face să fii paranoic, îți sugerez să presupui că ești supravegheat în permanență.

Firește că *am fost* supravegheat. Mai târziu, *prea* târziu, ca să zic așa, am fost în stare să reiau în minte ultimele două luni petrecute în San Francisco și mi-am dat seama că am fost urmărit zi și noapte de can-toi.

De căutători.

8

– Amitage ne-a întâmpinat în fața Hotelului Mark Hopkins, împreună cu alți doi sapienși, spuse vocea din magnetofon. Mi-aduc perfect de bine aminte data: Halloweenul anului 1955. Cinci după-amiaza. Eram eu, Jace McGovern, Dave Ittaway, Dick... i-am uitat numele de familie... a murit cam la șase luni după ziua aceea – Humma a zis că de pneumonie – și ceilalți ki'-cani i-au susținut povestea. (Dacă vă interesează, ki'-can înseamnă om-de-tot-rahatul.) Dar a fost sinucidere și eu am știut asta. Ceilalți... cum să vă spun eu? Vă mai amintiți de Doctorul Doi de la centrul de recrutare? Ei, cam așa sunt ceilalți. Adică: „Nu-mi spune ce nu vreau să știu, sai, nu-mi strica părerea despre viață." În fine, ultimul angajat era Tanya Leeds. Dură fătucă...

Pauză și un clinchet mic. Apoi vocea lui Ted se auzi din nou, parcă puțin mai proaspătă. A treia bandă se apropia de capăt. *Probabil că a făcut rezumatul rezumatului din restul poveștii*, își spuse Eddie, dându-și seama că se simte dezamăgit. Indiferent ce alte daruri ar mai fi avut Ted, era un povestitor al naibii de bun.

– Armitage și colegii lui au venit cu un Ford încăpător, tipul de autoturism căruia pe vremea aia i se zicea „combi". Ne-au dus departe de ocean, într-un orășel care se cheamă Santa Mira. Doar Strada Mare era asfaltată; celelalte erau din pământ. Mi-aduc aminte că am văzut multe turle de sonde de petrol, aplecate ca niște călugărițe în rugăciune... se întunecase și distingeam doar niște forme pe cer.

Mă așteptam să fim duși la o gară sau la un autobuz pe care să scrie ÎNCHIRIAT. Însă mașina în care eram a oprit în fața unui depou pustiu pentru marfare, pe al cărui panou atârnat doar într-un colț scria TRANSPORT SANTA MIRA. Și atunci am primit un gând, limpede ca lumina zilei, de la tipul ăla, Dick și mai cum l-o fi chemat: *Vor să ne omoare. Ne-au adus aici ca să ne omoare și să ne fure lucrurile.*

Dacă nu ești înzestrat cu abilități telepatice, nu ai cum să înțelegi cât de înspăimântător poate fi un asemenea gând. Cum îți simți capul... invadat de siguranța lui. L-am văzut pe Dave Ittaway cum se face alb la față și, chiar dacă Tanya nu a scos niciun sunet – că parcă v-am spus că era o fătucă rezistentă –, la lumina din habitaclu am văzut că ochii i se umpluseră de lacrimi.

M-am aplecat peste ea, l-am apucat pe Dick de ambele mâini și i le-am strâns ușor atunci când a vrut să și le tragă dintr-ale mele. I-am transmis gândul meu: *Nu ne-au dat câte un sfert de milion la fiecare ca să ne aducă la mama dracului și să ne fure ceasurile.* Și Jace mi-a spus tot în gând: *Eu nici măcar* nu am *ceas. Am avut un Gruen, da' mi l-am amanetat acu' doi ani în Albuquerque și când m-am hotărât să-mi cumpăr altul, adică azi-noapte, toate magazinele erau închise și oricum eu eram mult prea beat ca să fiu în stare să cobor de pe scaunul de la bar.*

Vorbele lui ne-au făcut să ne mai relaxăm puțin și am râs din toată inima. Armitage ne-a întrebat de ce râdem, iar întrebarea lui ne-a făcut să ne relaxăm și mai mult, pentru că noi aveam ceva în plus față de ei, noi puteam comunica într-un fel care lor le era inaccesibil. I-am răspuns că râdem fără motiv și l-am

strâns iar pe Dick de mâini. Şi a avut efect. Cred că atunci l-am... l-am „facilitat", nu ştiu cum să spun altfel. I-am înlesnit cumva manifestarea harului cu care era înzestrat. A fost prima dată când am făcut aşa ceva. Prima dată dintr-un şir lung de asemenea „facilitări". Şi din motivul acesta sunt atât de obosit: toată chestia asta cu facilitarea te seacă de puteri.

Armitage şi ceilalţi doi ne-au dus în gara pustie. La capătul ei era o uşă pe care erau scrise cu cretă patru cuvinte, înconjurate de desenele acelea cu stele şi luni de care am ajuns să mă tem atât de tare: GARA BUBUIT DE TUNET. Dar nu era acolo *nicio* gară, nu erau şine, nu erau autobuze, nu era niciun alt drum în afară de cel pe care veniserăm noi. De-o parte şi de alta a uşii erau nişte geamuri, dar în exteriorul depoului nu era nicio clădire, cu excepţia a două barăci micuţe, una dintre acestea doar nişte ziduri arse. De jur împrejur era un maidan întins, plin cu gunoaie.

Şi Dave Ittaway a întrebat: „Pe acolo plecăm?" Iar unul dintre indivizii care ne aduseseră acolo i-a răspuns: „Ai să vezi." Şi am văzut.

„Doamnele au întâietate", a spus Armitage deschizând uşa.

În partea cealaltă era întuneric, dar alt *fel* de întuneric. Un întuneric *mai întunecat*. Dacă aţi văzut cum arată Bubuit de Tunet pe timp de noapte, o să înţelegeţi ce vreau să spun. Şi sunetele aveau o altă rezonanţă. Se pare că bietul Dick s-a răzgândit şi a dat să se întoarcă. Unul dintre bărbaţi a scos o armă. Şi niciodată nu am să uit ce a spus atunci Armitage. Pentru că glasul lui era... duios. „E prea târziu ca să mai dai înapoi. De acum nu poţi merge decât înainte."

Şi cred că aia a fost clipa când am înţeles ce era contractul pe şase ani cu posibilitate de prelungire. Era „o ţeapă pe faţă", cum ar fi zis prietenul meu, Bobby Garfield, şi prietenul *lui*, Sully-John[1]. Nu puteam însă citi gândurile paznicilor noştri. Pentru că toţi purtau pălării cu boruri mari, pricepeţi voi. N-o să vedeţi niciodată un căutător, fie el bărbat sau femeie, care să nu aibă pălărie pe cap. Bărbaţii purtau pălării obişnuite din fetru, cum era moda pe atunci. Dar nu era nimic obişnuit la ele, căci erau „bonete ale minţii". Deşi mai corect ar fi să le spun „bonete-*anti*-gânduri", pentru că ascund gândurile celor care le poartă. Dacă vrei să *ghiceşti* ce e în capul unuia care poartă o boneta din

---

Sully-John – personaj din *Inimi din Atlantida*, de Stephen King (n. tr.).

asta (*a gini* e termenul folosit de Dinky pentru „citirea gândurilor") nu receptionezi decât niște șoapte nedeslușite acoperite de un zumzet puternic. Sunet extrem de neplăcut, asemănător celui făcut de clopotele din portal. Dacă le-ați auzit vreodată, știți la ce mă refer. Te face să renunți să depui vreun efort, iar majoritatea telepaților din Algul Siento nu au niciun chef să muncească atât de greu. Dacă vreți să aflați ce-i interesează pe Sfărâmători, doamnă și domnilor, este să se supună ca să fie lăsați în pace. Ceea ce dovedește cât de monstruos este locul acesta, dacă faci un pas înapoi și capeți imaginea de ansamblu. Alt lucru de care se feresc Sfărâmătorii. Adesea se aude prin complex o maximă, ca o poezioară; sau o poți citi scrisă cu creta pe ziduri: „Bucură-te de soare, că ești treaz, că ești mahmur. Nu ai de pierdut nimic, doar din bronz câte un pic." Adică mai mult decât simplul „relaxează-te și nu pune la inimă". Semnificațiile aiurelii ăsteia de poezie sunt mult mai profunde și mai supărătoare. Mă întreb dacă voi vă dați seama.

Eddie își spuse că *el* își dădea seama; și se gândi că Henry, fratele lui, ar fi fost un Sfărâmător de excepție. Desigur, cu condiția să i se permită să-și ia doza regulată de heroină și să-și asculte discurile cu Creedence Clearwater Revival.

O altă pauză și mai lungă a lui Ted, încheiată printr-un hohot îndurerat de râs.

– Cred că a venit vremea să nu mai lungesc vorba. Să spunem doar că am ieșit pe ușa aceea. Probabil că ați aflat și voi pe pielea voastră cât de neplăcut poate să fie dacă ușa nu-i în stare excelentă de funcționare. Și credeți-mă când vă spun că ușa dintre Santa Mira, California, și Bubuit de Tunet funcționa mult mai bine decât alte uși prin care am trecut de atunci încoace.

Câteva secunde nu am văzut nimic. Doar întuneric. Și nu am auzit nimic altceva decât urletele acelor animale pe care taheenii le numesc câini de deșert. Apoi s-au aprins niște lumini și noi am văzut... am văzut *chestiile* alea cu capete de păsări și nevăstuici, ba chiar una cu cap de taur, cu coarne cu tot. Jace a început să țipe. La fel și eu. Dave Ittaway s-a răsucit pe călcâie și a vrut să fugă de acolo, dar l-a prins Armitage. Și chiar dacă nu l-ar fi prins, unde s-ar fi dus? Înapoi pe aceeași ușă? Era închisă și din câte știu era o ușă cu un singur sens. Numai Tanya nu a avut nicio reacție, iar atunci când s-a uitat la mine, ce i-am citit în privire și în gânduri nu a fost decât o imensă ușurare. Pentru că, vedeți voi, noi știam. Sigur, nu primiserăm răspuns la toate întrebările, ci doar la

cele mai importante două. Unde ne aflam? Într-o altă lume. Când ne vom întoarce? Niciodată. La Banca Seaman din San Francisco banii noştri se vor înmulţi, se vor face milioane, dar nimeni nu-i va cheltui vreodată. Ne aflam aici pe termen nelimitat.

Acolo era un autobuz, cu un robot în loc de şofer. Numele robotului era Phil. „Mă cheamă Phil şi arăt bine din profil", ni s-a prezentat el atunci. Emana un miros ca de fulger şi de undeva din măruntaiele lui se auzeau tot felul de pocnete stridente. Bătrânul Phil e mort acum când vă vorbesc; a fost aruncat în cimitirul de roboţi şi trenuri şi numai Dumnezeu ştie câţi alţii asemenea lui mai sunt acolo. Dar sunt convins că mai au suficient personal mecanizat ca să termine ce au început.

Dick a leşinat când am ieşit pe partea cu Bubuit de Tunet, dar şi-a revenit când ne-am apropiat de complex. Tanya îi ţinea capul în poală şi îmi amintesc câtă recunoştinţă se putea citi în ochii lui. Straniu ce amănunte îşi aminteşte mintea omului, nu credeţi? Ne-au înregistrat la poartă. Ne-au repartizat pe clădiri. Ne-au repartizat apartamentele. Ne-au dat de mâncare... şi ce masă a naibii de bună a fost aia! Prima dintr-un şir lung.

Ziua următoare ne-am dus la muncă. Şi, cu excepţia micuţei mele „vacanţe în Connecticut", am muncit fără întrerupere.

O altă pauză. Apoi:

– Dumnezeu să ne aibă în paza Lui, am muncit fără întrerupere de atunci încoace. Şi, Dumnezeu să ne ierte, mulţi dintre noi s-au simţit împliniţi, s-au simţit fericiţi. Pentru că talentul nu cere nimic altceva decât să fie pus la treabă.

9

Le povesteşte despre primele ture din Camera de Lucru şi despre realizarea imediată, nu treptată, a faptului că nu se aflau acolo nici ca să caute spioni, nici ca să descifreze gândurile oamenilor de ştiinţă sovietici şi nici să facă „orice alt căcat care ar fi avut legătură cu cucerirea cosmosului", în exprimarea lui Dinky (nu că Dinky ar fi fost aici pe vremea aceea; doar Sheemie era). Nu, nici vorbă.

Sunt puși să sfărâme *ceva. El simte asta, nu doar în cerul de deasupra locului care se numește Algul Siento, ci de jur împrejurul lor, chiar și sub tălpi.*

Și totuși nu se plânge. Mâncarea este bună și cu toate că apetitul lui sexual s-a mai diminuat de-a lungul anilor, nu refuză câte un futai din când în când, repetându-și de fiecare dată că sexul simulat nu este nimic altceva decât o masturbare accesorizată. Nu e însă mai puțin adevărat că, de-a lungul anilor, a avut parte de nenumărate partide de sex cu nenumărate prostituate, așa cum li se întâmplă tuturor vagabonzilor și poate mărturisi cu mâna pe inimă că nici sexul acela nu diferă prea mult de masturbare. O vâri în ea cât de tare poți, cu transpirația curgând șiroaie pe tine, iar ea bolborosește „Iubi-iubi-iubi". gândindu-se în tot acest timp dacă mai are suficientă benzină în rezervorul mașinii și încercând să-și aducă aminte când e ziua cupoanelor la barul Red & White. Așa cum se întâmplă în majoritatea situațiilor din viață, ca să te simți bine trebuie să-ți pui imaginația la contribuție, iar Ted poate să o facă. Dintotdeauna a fost bun la vizualizări, vă mulțumesc foarte frumos pentru aplauze. În plus, îi place să aibă un acoperiș deasupra capului și îi place societatea. Mda, sigur, paznicii sunt paznici, ce să-i faci, dar îi crede atunci când aceștia îi mărturisesc că misiunea lor este și să aibă grijă să nu pătrundă în complex lucrurile rele, nu doar să-i împiedice pe Sfărâmători să evadeze. Îi sunt simpatici majoritatea locatarilor din complex și, după vreun an sau doi, ajunge să-și dea seama că aceștia au nevoie de el într-un mod mai ciudat. Este capabil să îi consoleze atunci când sunt angoasați; este în stare să le aline dorul paralizant de casă printr-un ceas de conversație domoală. Și cu siguranță că acesta este un lucru bun. Poate că tot *ce se întâmplă este bine, cel puțin așa i se* pare. *Sigur, e omenește să-ți fie dor de casă, dar să Sfărâmi este divin. Încearcă să explice sentimentul acesta lui Roland și ka-tet-ului său, dar singura comparație pe care o poate găsi este că se aseamănă cumva cu senzația pe care o ai atunci când reușești să te scarpini într-un loc imposibil de atins de pe propria spinare, loc care te-a înnebunit de atâta mâncărime. Îi* place *Camera de Lucru. Și celorlalți le place. Îi place cum se simte atunci când stă acolo; îi place mirosul de lemn și de piele fină; îi place senzația de căutare... și cauți... și cauți... și, pe neașteptate,* ahhhhh. *Iată-te. Te-ai prins și te legeni ca o maimuțică pe o cracă. Și începi să* sfărâmi, *drăguță, iar sfărâmatul este divin.*

Dinky a spus odată că singurul loc din lume unde poate intra cu adevărat în legătură cu sine însuși este Camera de Lucru și tocmai din acest motiv vrea să o vadă închisă. Arsă până în temelii, *dacă se poate, vă rog frumos.*

– Pentru că știu ce fel de căcaturi îmi vin în minte atunci când intru în contact cu sinele meu, i-a mărturisit el lui Ted. Când îmi dau drumul, dacă pricepi ce vreau să zic.

Și Ted pricepea exact ce voia să zică. Întrucât ce se întâmpla în Camera de Lucru era prea frumos ca să fie adevărat. Intrai, te tolăneai într-un fotoliu, poate îți alegeai o revistă și o răsfoiai, te uitai la fotografiile cu top-modele care fac reclamă la margarină, la fotografiile lucioase cu staruri de cinema și mașini de ultimă generație și simțeai cum ți se înalță *mintea. Grinda era de jur împrejurul tău și parcă te aflai într-un culoar imens, plin de energie, dar mintea ți se îndîpa mereu spre acoperiș și acolo găsea nișa aceea veche.*

Poate pe vremuri, imediat după retragerea lui Prim, *pe când vocea lui Gan încă mai răsuna prin sălile macroversului, Grinzile erau netede și lustruite. Dar zilele acelea sunt demult apuse. Acum Drumul Ursului și al Țestoasei este erodat și gloduros, plin de gropi și vârfuri și strâmtori și fisuri; o mulțime de locuri în care îți poți vârî degetele ca să apuci ce e acolo, iar uneori* tragi, *iar alteori simți cum tu însuți te prelingi* înăuntru *ca un strop de acid înzestrat cu rațiune. Iar* toate *aceste senzații sunt incredibil de plăcute. Erotice.*

Iar în cazul lui Ted mai este și altceva, deși habar nu are că este caz unic până nu îi spune Trampas. De fapt acesta nu a vrut *să-i spună nimic, dar are o eczemă nenorocită, pricepeți, iar asta schimbă totul. Greu de crezut că un scalp solzos să fie răspunzător pentru salvarea Turnului Întunecat, dar ideea aceasta nu este chiar exagerată.*

Nu este exagerată deloc.

10

– În Algul lucrează cam o sută optzeci de indivizi, spuse Ted. Nu vă spun eu cum să vă faceți treaba, dar poate vă interesează informația asta. Cu aproximație, sunt câte șaizeci pe tura de opt ore, câte douăzeci din fiecare specie.

Pentru că taheenii au văzul cel mai ager, sunt de obicei postați în turnurile de pază. Sapiensii patrulează de-a lungul gardurilor, prin exterior. Cu arme, aveți de grijă! Arme grele! La conducere sunt Prentiss, Stăpânul, și Finli o' Tego, Șeful Securității – sapiens și, respectiv, taheen. Dar majoritatea gărzilor sunt can-toi... căutători, adică.

In general căutătorii nu se înțeleg cu Sfărâmătorii; relația dintre ei nu depășește granițele unei camaraderii pur formale. Dinky mi-a zis odată că sunt invidioși pe noi deoarece suntem ceea ce ei numesc „sapiensi finisați". La fel ca paznicii sapiensi, atunci când sunt de serviciu, can-toii poartă și ei „bonetele-minții" ca să nu le putem „gini" gândurile. Chestia e că Sfrâmătorii n-au încercat să „gineasscă" nimic altceva în afară de Grindă și poate că și-au și pierdut îndemânarea. Mintea e și ea un biet mușchi și se atrofiază dacă nu o folosești.

Pauză. Pocnet mic. Apoi:

- Nu cred că voi fi în stare să termin. Sunt dezamăgit, dar nu tocmai surprins. Așa că asta va fi ultima mea poveste, oameni buni, îmi pare rău.

Un sunet înăbușit. Altul ca o înghițitură. Susannah era sigură că Ted bea puțină apă.

- V-am spus că taheenii nu au nevoie de „bonetele-minții"? Engleza lor este perfectă și nu o dată am simțit că și ei au oarece capacități limitate de „ginire" a gândurilor. Le pot transmite și le pot recepționa puțin, nu mult. Dar dacă încerci să intri în mintea lor, nu auzi decât niște zgomote albe, ca un fel de paraziți ai minții. Am presupus că este vorba despre un mecanism de protecție. Dinky e de părere că așa *gândesc* ei. Oricum ar fi, le este mult mai ușor: nu trebuie să țină minte să-și pună bonetele în fiecare dimineață!

Trampas era unul dintre conducătorii can-toilor. Azi îl vedeai plimbându-se pe Strada Mare din Pleasantville sau așezat pe o bancă din mijlocul Promenadei, în mână cu una din cărțile alea de autoperfecționare, cum ar fi *Șapte pași de urmat pentru o gândire pozitivă*. Iar în ziua următoare îl vezi sprijinindu-se de zidul Casei Inimilor Sfărâmate, bucurându-se de soare. La fel fac și ceilalți mercenari can-toi. Nici eu și nici Dinky n-am fost în stare să ne dăm seama dacă este vorba despre un tipar comportamental. Deși nu prea credem.

Trampas se deosebea de cei din soiul lui prin lipsa completă de invidie. Dimpotrivă: e chiar un tip prietenos – mai bine zis, a fost. De multe ori nici nu ziceai că e can-toi. Iar colegii lui nu par a-l îndrăgi prea mult. Ceea ce e ironic,

vedeți voi, pentru că, dacă *există* acel proces al *evoluției* despre care bat ei câmpii, atunci Trampas e unul dintre puținii care par a fi obținut ceva rezultate în sensul ăsta. Râsul lui, de exemplu. Căci, în general, râsul can-toilor sună ca o găleată plină cu pietre și dată de-a dura pe un tobogan metalic: te înfioară până în măduva oaselor, cum zice Tanya. Râsul lui Trampas are niște accente mai stridente, dar în rest sună perfect normal. Și cred că se întâmplă așa pentru că el *râde* cu adevărat. Râde cu sinceritate. Ceilalți doar se prefac.

Într-o zi am intrat în vorbă cu el. Pe Strada Mare, în fața cinematografului. *Războiul stelelor* se relua a 'nșpea mia oară. Dacă există vreun film de care Sfărâmătorii nu se mai satură, atunci acela e *Războiul stelelor*.

L-am întrebat dacă știe originea numelui său. Și el mi-a răspuns că da, sigur că da, numele i-a fost dat de clanul lui. La un moment dat în viață, fiecare can-toi primește un nume de sapiens din partea clanului său, ca un fel de semn al maturizării. Dinky zice că primesc numele ăsta după ce au făcut laba prima dată, dar așa e Dinky: numai la măscări se gândește. Adevărul este că nu știm și, în fond, nici nu contează, însă unele din numele acestea sunt destul de comice. E unul care seamănă cu Rondo Hatton, îl știți? Un actor de filme de prin anii treizeci care suferea de acromegalie și primea numai roluri de monștri și psihopați. Dar, ce să vezi? Can-toiul respectiv a primit numele lui Thomas Carlyle[1]. Mai e unul pe care îl cheamă Beowulf și altul Van Gogh Baez.

Susannah își acoperi fața cu mâinile ca să-și înăbușe chicotitul.

– I-am spus că Trampas e un personaj dintr-un western celebru, un roman cu titlul *Virginianul*[2]. Sigur, era un personaj secundar, un măscărici, chiar, dar lui Trampas îi aparține replica pe care și-o amintește toată lumea: „*Zâmbește* când zici asta!" Trampas al nostru s-a simțit măgulit și uite așa am ajuns să-i povestesc cartea la o cafea luată de la drogherie.

Și ne-am împrietenit. Eu îi povesteam ce se mai întâmplă în micuța noastră comunitate de Sfărâmători, iar el îmi relata întâmplări interesante, dar inofensive din partea *lui* de gard. Se plângea mai mereu de eczema care îi provoca mâncărimi îngrozitoare în zona capului. Ca să se scarpine, își tot scotea

---

[1] Thomas Carlyle (1795–1881) – istoric și filozof scoțian (n. tr.).

[2] *The Virginian* de Owen Wister, apărut în 1902 (n. tr.).

pălăria - de fapt o tichie viu colorată, foarte asemănătoare cu o *yarmulka* evreiască, însă confecționată din doc. Spunea că acolo era cel mai rău loc unde să ai mâncărimi, mai rău chiar decât mai jos, la socoteală. Și, puțin câte puțin, mi-am dat seama că îi puteam citi gândurile de fiecare dată când își dădea tichia jos ca să se scarpine. Nu-i citeam doar gândurile de la suprafață, ci i le citeam pe *toate*. Dacă eram mai atent (și am învățat să fiu), puteam selecta gândul care mă interesa, tot la fel cum reușești să găsești articolul dorit dintr-o enciclopedie doar răsfoind-o. Ba nu, nu-i un exemplu bun. Mai degrabă era ca atunci când cineva închide și deschide un aparat de radio în timpul buletinului de știri.

- Futu-i, oftă Eddie, luând un alt biscuit graham.

Murea după o cană cu lapte în care să-i înmoaie: biscuiții graham fără lapte i se păreau cam ca biscuiții Oreo fără umplutura albă din mijloc.

- Imaginați-vă cum e să dai volum maxim unui radio sau televizor, continuă vocea slăbită și ruginită a lui Ted, iar apoi să-l închizi... repederepederepede.

Legase intenționat cuvintele, aducându-le un zâmbet pe buze - chiar și lui Roland.

- Poate că așa înțelegeți ce vreau să zic. Acum am să vă spun ce am aflat. Bănuiesc că știți deja, dar nu-mi pot asuma riscul ăsta. Este mult prea important.

Probabil că ați aflat, doamnă și domnilor, că există un Turn. La un moment dat, în vechime, șase grinzi se încrucișau acolo, hrănindu-se cu puterea lui, căci este o sursă inimaginabilă de energie, și sprijinindu-l, așa cum cablurile de ancorare sprijină o antenă radio. Patru din cele șase Grinzi nu mai există, cea de-a patra a fost distrusă de curând. Cele două rămase sunt Grinda Ursului, Drumul Țestoasei, adică Grinda lui Shardik; și Grinda Elefantului, Drumul Lupului, pe care unii o numesc Grinda lui Gan.

Mă întreb dacă vă puteți imagina groaza pe care am simțit-o când am descoperit ce făceam eu de fapt în Camera de Lucru. Când îmi scărpinam, metaforic vorbind, mâncărimea aia inofensivă. Deși am știut tot timpul că trebuie să fie vorba despre ceva important, *am știut.*

Și a mai fost ceva și mai rău, ceva ce nici măcar *nu* am bănuit, ceva ce avea legătură doar cu mine. Știam că sunt diferit de ceilalți în anumite privințe; de pildă, mi se părea că sunt singurul Sfărâmător înzestrat cu un dram de compasiune. V-am spus că, atunci când pe ceilalți îi apucă angoasele, la mine vin

ca să-i liniştesc. Pimli Prentiss a insistat să oficieze căsătoria dintre Tanya şi Joey Rastosovich, tot repetând că el e ca un căpitan de pe un vas de croazieră. Şi, firește, cei doi au acceptat. Dar după aceea, au venit amândoi la mine în apartament şi Tanya mi-a zis: „Căsătoreşte-ne *tu*, Ted. Doar aşa putem fi cu adevărat soţ şi soţie."

Şi sunt momente când mă întreb: „Chiar crezi că doar despre asta a fost vorba? Înainte să te împrieteneşti cu Trampas şi să începi să-i asculţi gândurile de fiecare dată când îşi scotea tichia ca să se scarpine, chiar ai crezut că dramul de milă şi dramul de dragoste pe care le ai în suflet erau singurele lucruri care te deosebeau de ceilalţi? Sau te amăgeai singur şi în privinţa asta?"

Nu ştiu precis, dar poate că sunt nevinovat din punctul acesta de vedere. Mărturisesc cu toată sinceritatea că nu am ştiut că talentul meu înseamnă mult mai mult decât citirea gândurilor şi Sfărâmarea Grinzii. Cum să vă spun eu... sunt ca un microfon pentru un cântăreţ sau ca un steroid pentru un muşchi. Îi... *amplific*. Să zicem că avem o unitate de forţă şi o numim *darks*, bine? În Camera de Lucru, douăzeci sau treizeci de oameni sunt capabili să emită cincizeci de darks pe oră, fără mine. *Cu* mine? Poate cinci *sute* de darks pe oră. Iar creşterea aceasta se face brusc, nu treptat.

Ascultând gândurile lui Trampas am aflat că mă considerau prada secolului, poate prada tuturor timpurilor, singurul Sfărâmător cu adevărat indispensabil. Deja îi ajutasem să fărâme o Grindă şi le economiseam *secole* din lucrul la Grinda lui Shardik. Şi, doamnă şi domnilor, atunci când Grinda lui Shardik va fi distrusă, Grinda lui Gan va mai rezista doar foarte puţin. Iar când Grinda lui Gan va fi, la rândul ei, distrusă, Turnul Întunecat se va prăbuşi, toată viaţa va pieri şi însuşi Ochiul Existenţei va orbi.

Nu ştiu să vă spun cum de am fost în stare să-mi ascund suferinţa de Trampas. Oricum, am motive să cred că nu rămăsesem chiar atât de impasibil pe cât am crezut.

Am înţeles că trebuie să ies de aici. Atunci a venit Sheemie la mine pentru prima dată. *Cred* că mă citise de la bun început, cred doar, nu sunt nici acum sigur şi nici Dinky nu este. Tot ce ştiu este că într-o noapte a venit în camera mea şi mi-a trimis gândul acesta: „Am să fac o groapă pentru tine, sai, dacă vrei. Şi atunci ai să poţi să pleci-pa-pa." L-am întrebat la ce se referă şi el nu mi-a răspuns, ci doar s-a uitat lung la mine. Straniu cât de multe ne poate

spune o singură privire, nu credeți? *Nu-mi insulta inteligența. Nu mă face să pierd timpul. Nu ți-l pierde tu.* Dar nu am citit gândurile astea în mintea lui, nu, nici vorbă. I le-am citit pe chip.

Roland scoase un mârâit ce aducea cu o confirmare. Ochii strălucitori ai pistolarului erau fixați pe rolele magnetofonului.

- L-am *întrebat* apoi unde crede că va da groapa. Mi-a răspuns că nu știe, cum mi-o fi norocul. Cu toate acestea, nu am reflectat prea mult la propunerea lui. Mi-era teamă să nu născocesc pretexte ca să rămân. Și i-am zis: „Bine, Sheemie, ajută-mă să plec-pa-pa."

A închis ochii și s-a concentrat. Și, pe neașteptate, colțul camerei mele nu mai era acolo. Și vedeam mașini. Distorsionate, dar mașini adevărate. Mașini americane. Nu m-am împotrivit și nu am pus nicio întrebare. Pur și simplu m-am lăsat în seama lui. Nu eram deplin convins că puteam trece în cealaltă lume, dar ajunsesem într-un punct în care nici nu-mi mai păsa. Mă gândeam că moartea era cel mai bun lucru la care mă puteam aștepta. Măcar așa aș fi reușit să-i încetinesc.

Dar chiar înainte să fac saltul, Sheemie mi-a transmis: „Caută-l pe prietenul meu Will Dearborn. Numele lui real este Roland. Prietenii lui sunt morți, dar el nu e, pentru că încă îl mai aud. Acum e pistolar și are alți prieteni. Adu-i pe toți aici și ei o să-i împiedice pe oamenii răi să mai rănească Grinda, la fel cum i-a împiedicat pe Jonas și prietenii lui să mă omoare." Pentru Sheemie un discurs atât de lung era ca o predică.

Am închis ochii și am trecut. Preț de o fracțiune de secundă am avut senzația că atârn cu capul în jos, dar atâta tot. N-am auzit niciun clopot, nu mi-a fost greață. Destul de plăcut, cel puțin în comparație cu ușa din Santa Mira. M-am pomenit în patru labe pe marginea unei străzi aglomerate. Prin buruieni zbura o foaie de ziar. Am prins-o și am aflat că aterizasem în aprilie 1960, la aproape cinci ani după ce Armitage și amicii lui ne-au mânat prin ușa din Santa Mira, în celălalt capăt al țării. Pentru că am uitat să vă spun, ziarul era *Courant*-ul din Hartford. Iar strada era Bulevardul Merritt.

- Sheemie poate să facă uși magice! strigă Roland.

Tot timpul cât ascultase înregistrarea strânsese patul pistolului în mână. Acum îl puse alături de el.

– Asta e teleportarea! *Asta înseamnă!*

– Taci, Roland, îl apostrofă Susannah. Asta trebuie că e povestea din Connecticut. Vreau s-o ascult.

11

Dar niciunul dintre ei nu află ce s-a întâmplat în Connecticut. Ted promite că le va povesti altădată, dar le spune că a fost prins în Bridgeport în vreme ce încerca să facă rost de suficienți bani ca să poată dispărea de tot. Căutătorii l-au înghesuit într-o mașină, l-au dus la New York și acolo l-au vârât într-o cârciumă care se cheamă Dixie Pig. De acolo au ajuns în Fedic, iar din Fedic au ajuns în Gara Bubuit de Tunet. Din gară au venit direct la Devar-Toi, o, Ted, ce mult ne bucurăm să te vedem, bine ai revenit.

Din a patra rolă nu a mai rămas decât un sfert, iar vocea lui Ted este teribil de răgușită. Dar continuă:

– Nu lipsisem mult, dar aici timpul făcuse unul din salturile lui ciudate înainte. Humma o' Tego nu mai era, probabil fusese pedepsit din cauza evadării mele, iar în locul lui fusese numit Prentiss din New Jersey, ki'-dam-ul. El și cu Finli m-au interogat de foarte multe ori în apartamentul Stăpânului. Nu a existat tortură fizică (cred că încă mă mai considerau prea important ca să riște să mă „defecteze"), dar am avut parte de suficiente stări proaste și jocuri ale minții. De asemenea, mi-au explicat extrem de limpede că, dacă mai încercam să evadez, atunci prietenii mei din Connecticut vor fi executați. Iar eu le-am spus: „Ce e cu voi de nu pricepeți? Își vor da oricum duhul, dacă eu îmi fac treaba pentru care m-ați adus aici. Toată lumea *își va da duhul, poate în afară doar de ăla căruia voi îi ziceți Regele Purpuriu."*

Prentiss și-a împreunat degetele la vârfuri, în maniera lui insuportabilă, și mi-a zis: „S-ar putea să fie adevărat, sai, dar la fel de bine s-ar putea să nu fie. Și dacă este, noi *nu vom suferi când ne vom «da duhul», ca să folosesc aceeași expresie. Micuțul Bobby și micuța Carol, pe de altă parte... ca să nu mai vorbim despre mama lui Carol și de prietenul lui Bobby, Sully-John..." Nu a mai încheiat.*

Şi acum mă întreb dacă ştiau cât de tare mă înspăimântaseră cu ameninţarea aia la adresa prietenilor mei. Şi cât de tare mă înfuriaseră.

Toate întrebările lor se învârteau în jurul celor două lucruri pe care voiau să le afle: De ce am fugit şi Cine m-a ajutat. Aş fi putut recurge la procedeul ăla vechi folosit de prizonierii de război din filme, ştiţi la ce mă refer, nu? Când, indiferent de întrebare, ei răspund cu numele, gradul şi numărul de pe plăcuţa de identificare. Însă m-am decis să-mi asum riscul de a fi mai comunicativ. Am vrut să evadez de acolo, le-am zis eu, pentru că am surprins o scânteiere de la una din gărzile can-toi şi astfel am aflat ce facem noi cu adevărat acolo şi nu mi-a plăcut. Cât despre cum am reuşit să fug, le-am spus că nu ştiu. M-am dus bine-mersi la culcare într-o seară, am zis eu, şi m-am trezit pe Bulevardul Merritt. La început m-au ridiculizat, apoi au cam început să mă creadă, mai cu seamă pentru că eu nu am schimbat nici măcar o virgulă din povestea mea, indiferent de câte ori m-au întrebat. Şi, firește, ştiau cât de puternic eram şi cât de mult mă deosebeam de ceilalţi.

– Spune-mi, sai, crezi că te-ai teleportat în mod inconştient? m-a întrebat Finli.

– De unde să ştiu? l-am întrebat la rândul meu.

Întrebarea în loc de răspuns este o tehnică bună de folosit în timpul unui interogatoriu, cel puţin asta e părerea mea, atâta vreme cât interogatoriul este unul relativ permisiv, aşa cum era acesta.

– N-am ştiut că aş avea un asemenea har, dar, în fond, nu ştim mereu ce se ascunde în subconştientul nostru, nu credeţi?

– Ar fi bine să nu fi fost tu, a zis atunci Prentiss. Ne putem împăca cu orice fel de talent, oricât de fantastic, mai puţin cu acela. Talentul acela, domnule Brautigan, reprezintă sfârşitul chiar şi pentru un angajat atât de valoros ca tine.

Nu l-am crezut, dar ce mi-a povestit Trampas după aceea m-a făcut să presupun că Prentiss spusese adevărul. În fine, ideea e că nu m-am abătut niciun milimetru de la povestea mea iniţială.

Cameristul lui Prentiss, un tip pe nume Tassa (era sapiens, dacă aveţi senzaţia că ar conta asta) intra din când în când în cameră cu biscuiţi şi cutii de Nozz-A-La. Personal, îmi place sucul ăsta, pentru că mi se pare că seamănă puţin la gust cu berea de ghimbir. Prentiss mi-a spus că pot să mă servesc din tot ce-mi doreşte inima, bineînţeles după ce le voi fi mărturisit de la cine căpătasem eu

informațiile și cum am evadat din Algul Siento. Și luau de la capăt tot șirul întrebărilor, pe care acum mi le puneau printre plescăieli de biscuiți și râgâieli de Nozzie. Dar de fiecare dată se înduioșau și-mi dădeau și mie un suc și un biscuit. Vedeți voi, doamnă și domnilor, se pare că nu aveau destulă vână de naziști în ei ca să mă facă să-mi dezvălui secretele. Au încercat să-mi intre în minte, să mă „gineasca", firește, dar... cunoașteți vorba aia veche care zice „nu te apuca să dai lecții maestrului"?

Eddie și Susannah dau din cap. La fel și Jake, care a auzit-o de nenumărate ori în convorbirile tatălui său cu subalternii de la postul de televiziune.

– Sunt convins că o cunoașteți, reia Ted povestea. La fel de corect e să spui că „nu poți gini un ginitor", cel puțin nu pe unul care a depășit un anumit nivel al înțelegerii. Acum, aș face bine să trec la subiect, înainte de a-mi pierde vocea de tot.

Într-o zi, cam la vreo trei săptămâni de când mă aduseseră înapoi, Trampas m-a abordat pe Strada Mare din Pleasantville. Îl cunoscusem deja pe Dinky, mi-am dat seama că suntem spirite înrudite și, cu ajutorul lui, începeam să-l cunosc mai bine pe Sheemie. Pe lângă interogatoriile mele zilnice din Casa Directorului, în Algul se mai petreceau o mulțime de lucruri. Mă gândisem foarte puțin la Trampas de când mă întorsesem, dar el nu se gândise la nimic altceva decât la mine. După cum aveam să aflu foarte curând.

– Știu răspunsurile la întrebările pe care ți le tot pun, mi-a zis el. Ce nu știu e de ce nu m-ai turnat.

I-am spus că niciodată nu aș face așa ceva, că nu am fost educat în spiritul trădării. Și, în plus, nu-mi vârau în rect vreo sulă conectată la curent electric și nici nu-mi smulgeau unghiile... deși cred că ar fi recurs la tehnici de acest gen dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva. Tortura cea mai mare a fost să mă lase să înghit în sec cam un ceas și jumătate, cu ochii la farfuria cu biscuiți de pe biroul lui Prentiss, până să se înduplece și să-mi dea și mie voie să mănânc unul.

– La început am fost supărat pe tine, mi-a spus Trampas, dar după aia am priceput că poate și eu aș fi făcut la fel în locul tău. În prima săptămână după ce te-ai întors, aproape că n-am pus geană pe geană, crede-mă. Mă perpeleam în pat, în camera mea din Casa Damli, așteptându-i să apară din clipă în clipă și să mă lege. Știi ce ar face dacă ar afla că despre mine e vorba?

I-am răspuns că nu am nici cea mai vagă idee. Atunci el mi-a zis că ar fi biciuit de Gaskie, Secundul lui Finli, apoi, cu sângele șiroindu-i pe spinare, ar fi

alungat în pustietăți, unde ori va muri în Discordia, ori își va găsi de lucru în castelul Regelui Roșu. Dar drumul nu era deloc ușor. La sud-est de Fedic te puteai îmbolnăvi de Boala Corozivă (cancer, probabil, dar o formă foarte rapidă, foarte dureroasă și extrem de urâtă) sau de cea botezată mai simplu, „Demența". Copiii lui Roderick sunt cei predispuși, în mod obișnuit, la ambele maladii, dar și alții. Problemele dermatologice minore din Bubuit de Tunet – eczemele, coșurile și erupțiile par a fi doar o avanpremieră a afecțiunilor existente în Lumea de Capăt. Iar o slujbă la Curtea Regelui Purpuriu este singura speranță pentru un surghiunit pe acele meleaguri. Evident că Trampas, un can-toi, nu se putea duce în nici una din Calle. Sigur, sunt mult mai aproape de Bubuit de Tunet și sunt luminate de raze de soare adevărat, dar închipuiți-vă ce ar păți un taheen sau un căutător în Semiluna Callelor.

Tet-ul lui Roland își închipuia foarte bine.

– Nu trebuie să faci prea mare caz de toată povestea, i-am zis eu. Cum bine zice Dinky, tipul ăla nou, „n-am obiceiul să-mi spăl chiloții în public". Atâta tot și nimic mai mult. Nu confunda discreția cu noblețea de caracter.

El mi-a spus că tot îmi este profund recunoscător, apoi s-a uitat în jur și mi-a șoptit:

– Uite, Ted, eu îți voi răsplăti bunătatea sfătuindu-te să cooperezi în măsura în care îți este cu putință. Nu vreau să zic să mă bagi în belea, dar nu vreau să ai nici tu mai multe probleme. S-ar putea să nu aibă chiar atâta nevoie de tine pe cât crezi.

Acum, doamnă și domnilor, aș dori să mă ascultați cu mare luare-aminte, pentru că ceea ce vă spun s-ar putea să fie de o importanță crucială. Dar eu nu-mi dau seama, pur și simplu nu știu. Nu știu decât că spusele lui Trampas mi-au dat fiori până în măduva oaselor. Mi-a zis că în toate celelalte lumi de dinafară există una unică. I se spune Lumea Reală. Despre ea Trampas nu știe decât că este reală, exact așa cum a fost Lumea de Mijloc înainte ca Grinzile să înceapă să se slăbească, iar Lumea de Mijloc să meargă mai departe. Pe partea cu America a acestei Lumi „Reale", zice el, se întâmplă ca timpul să mai zvâcnească uneori, dar întotdeauna curge într-o singură direcție: înainte. Iar în lumea aceasta trăiește un om care este tot un fel de facilitator; ar putea fi chiar un gardian muritor al Grinzii lui Gan.

12

Roland îi căută privirea lui Eddie și amândoi articulară același nume: *King.*

13

Trampas mi-a spus că Regele Purpuriu a încercat să-l ucidă pe omul ăsta, dar ka l-a protejat în permanență.

– Se spune că este cântecul lui cel care a format cercul. Deși nimeni nu știe ce înseamnă vorbele astea, mi-a zis atunci Trampas.

Acum, vedeți voi, doamnă și domnilor, ka – nu Regele Purpuriu, ci bătrânul și bine cunoscutul ka – a hotărât că omul acesta, gardianul acesta sau ce-o fi el, trebuie să moară. Pentru că s-a oprit, pricepeți? Habar nu am ce cântec trebuia el să cânte, dar s-a oprit, nu-l mai cântă și asta l-a făcut vulnerabil. Însă nu *față de Regele Purpuriu. Trampas mi-a tot repetat asta până mi-a intrat bine în cap. Față de* ka *a devenit el vulnerabil.*

– Nu mai cântă, mi-a zis Trampas. S-a terminat cântecul lui, singurul cântec care contează. A uitat trandafirul.

14

În tăcerea întunecată de afară, Mordred ascultă vorbele astea și se retrase să mediteze la ele.

15

– Trampas mi-a spus toate astea ca să înțeleg că nu mai eram complet indispensabil. Firește că își doreau să mă păstreze; probabil că ar fi o chestie

formidabilă dacă Grinda lui Shardik ar fi distrusă înainte ca moartea acestui om să provoace sfărâmarea Grinzii lui Gan.

O pauză.

– Dar nu-şi dau ei seama de nebunia ucigătoare a acestei curse spre marginea uitării, iar apoi în abis? Se pare că nu. Dacă şi-ar fi dat, nici nu ar fi început cursa. Sau este vorba doar despre o imaginaţie săracă? Nimănui nu i-ar conveni să creadă că un asemenea cusur primitiv ar putea aduce după sine sfârşitul, dar...

16

Exasperat, Roland îşi învârti degetele, ca şi cum bătrânul căruia îi aparţinea vocea i-ar fi putut vedea gestul. Voia să asculte mai departe, să asculte cu luare-aminte fiecare cuvânt, să afle ce ştia can-toiul despre Stephen King, dar Brautigan începuse să bată câmpii. Perfect de înţeles: omul era frânt. Însă aici putea fi o informaţie mai importantă decât orice altceva. Şi Eddie era conştient de asta. Roland îi citea nerăbdarea pe chipul încordat. Priviră împreună cum se desfăşoară şi restul de bandă rămasă, nu mai groasă de o treime de centimetru.

17

– ...dar noi nu suntem decât nişte sapienşi ignoranţi şi cred că nu avem cum să cunoaştem asemenea lucruri...

Scoate un oftat lung şi istovit. Rola se învârte şi se învârte, desfăşurând banda rămasă, rulând mut şi inutil printre capetele magnetofonului. Şi, într-un final:

– L-am întrebat care e numele acestui om magic, iar Trampas mi-a spus „Nu ştiu, Ted, dar ştiu *că nu mai există magie în el, pentru că a încetat să mai facă voia lui ka. Dacă îl lăsăm în pace, atunci Ka al lui Nouăsprezece, adică cel al lumii lui, şi Ka al lui Nouăzeci şi Nouă, cel al lumii* noastre, *se vor uni ca să...*

Şi gata. Banda se terminase.

18

Capătul benzii lucioase fâlfâi *fâșșșâind* până când Eddie, murmurând un „Futu-i" frustrat, se aplecă și apăsă butonul STOP.

– Tocmai când devenise interesant, comentă Jake. Și uite că iar au apărut numerele alea. Nouăsprezece... și nouăzeci și nouă.

Făcu o pauză, apoi le rosti împreună:

– Nouăsprezece nouăzeci și nouă.

Apoi din nou:

– Unu-nouă-nouă-nouă. 1999. Anul Decisiv în Lumea Decisivă. Acolo unde s-a dus Mia ca să nască. Acolo unde Treisprezece Negru este acum.

– Lumea Decisivă, Anul Decisiv, repetă Susannah.

Scoase ultima rolă de pe ax, o ținu ridicată în lumină vreme de câteva secunde, apoi o puse la loc în cutia ei.

– Acolo unde timpul curge într-o singură direcție. Așa cum și trebuie s-o facă.

– Gan *a creat* timpul, interveni Roland. Așa spune legenda. Gan s-a înălțat din neant (alte povești zic că din mare, dar este evident că și unele, și celelalte se referă la *Prim)* și a făcut lumea. Apoi i-a dat un bobârnac cu vârful degetului și așa a creat timpul.

Aerul părea mai dens în grotă. Poate datorită acestei revelații. Mai dens. Și mai dens. Și toți îl simțeau cum se umflă și se tot umflă, la fel ca burta Miei înainte de soroc. Nouăsprezece. Nouăzeci și nouă. Numerele acestea îi bântuiseră tot timpul. Le apăreau pretutindeni înaintea ochilor. Le vedeau scrise pe cer cu nori, cu cretă pe garduri din lemn. Le auzeau în vise.

Ete își ridică ochișorii strălucitori, ciulindu-și urechile.

Susannah le spuse:

– Atunci când Mia a plecat din camera noastră de la Hotelul Plaza-Park ca să se ducă la Dixie Pig – apropo, numărul camerei era *1999* – eu am căzut într-un fel de transă. Și am visat tot felul de chestii... despre o celulă de închisoare... despre crainici de știri care anunță că a murit cutare și cutare și, ce să vezi, a mai murit și cutare...

– Ne-ai povestit, șopti Eddie.

Femeia scuturâ cu putere din cap.

– Ba nu. Nu v-am povestit *tot*. Pentru că multe chestii nu aveau nicio noimă. De pildă, atunci când Dave Garroway[1] a anunțat că *băiețelul* președintelui Kennedy a murit. Cum să moară micuțul John-John, cel care a salutat sicriul tăticului lui când a trecut cortegiul funerar pe lângă el? Nu v-am povestit, pentru că era o sminteală, nimic mai mult. Ia spuneți-mi, Jake, Eddie, ați auzit voi de moartea micuțului John-John Kennedy în vreunul din *când*-urile voastre?

Cei doi clătinară din capete. Nu auziseră așa ceva. De fapt, Jake nici nu prea știa despre cine vorbește Susannah.

– Și totuși, *a murit*. În Lumea Decisivă și într-un *când* de după ale noastre. Pun pariu că în *când*-ul lui 1999. Atunci moare fiul ultimului pistolar, o Discordia. Mi se pare acum că era ca și cum mi-ar fi citit cineva pagina cu ferpare din *Săptămânalul Călătorului în Timp*. Un amestec de date din diferite *când*-uri. Mai întâi John-John Kennedy, apoi Stephen King. Nu auzisem niciodată de el, dar David Brinkley[2] zicea că a scris *Salem's Lot*. Asta-i cartea în care apărea Părintele Callahan, nu-i așa?

Roland și Eddie încuviințară printr-o înclinare a capetelor.

– Părintele Callahan ne-a spus povestea lui.

– Mda, sigur, zise Jake. Dar ce...

Susannah începu să vorbească peste el. Ochii i se încețoșaseră și priveau în gol. Nedumeriți. Încercând să înțeleagă.

– Și acum Brautigan își spune povestea *lui* în fața Ka-Tet-ului lui Nouăsprezece. Și uitați-vă acum! Uitați-vă la contorul magnetofonului!

Se aplecară cu toții. În ecranul micuț al contorului scria:

1999

– Cred că tot King a scris și povestea lui, spuse ea. Bănuiește cineva în ce an a apărut sau va apărea în Lumea Decisivă povestea *aia*?

---

[1] Dave Garroway (1913–1982) – personalitate a audiovizualului american, realizator al emisiunii *The Today Show* (n. tr.).

[2] David Brinkley (1920–2003) – coprezentator al principalului program de știri al postului NBC (n. tr).

– 1999, spuse Jake abia auzit. Dar nu partea pe care ne-a spus-o nouă. Ci partea pe care *nu* am auzit-o. Aventura lui Ted în Connecticut.

– Iar voi l-aţi cunoscut, spuse Susannah, privindu-şi dinh-ul şi sotul. Voi l-aţi cunoscut pe Stephen King.

Cei doi încuviinţară din nou.

– El l-a creat pe Părinte, el l-a creat pe Brautigan, el ne-a creat *pe noi*, continuă ea, ca pentru sine şi clătină cu forţă din cap. Nu, nu-i aşa. „Toate lucrurile slujesc Grinda." El ne-a... ne-a *facilitat.*

– Mda, zise Eddie. Da, bine. Pare logic.

– Am visat că eram într-o celulă de închisoare, spuse Susannah. Îmbrăcaţi cu aceleaşi haine pe care le avusesem pe mine atunci când m-au arestat. Şi David Brinkley spunea că Stephen King a murit, vai şi amar, Discordia... sau cam aşa ceva. Tot Brinkley mai zicea că...

Se întrerupse şi se încruntă, încercând să-şi amintească. Dacă ar fi simţit că este nevoie, i-ar fi cerut lui Roland să o hipnotizeze pentru a-i aduce amintirea la suprafaţă. Dar se dovedi că nu era nevoie.

– Brinkley zicea că Stephen King a fost lovit de o mini-furgonetă pe când se plimba prin apropierea locuinţei sale din Lovell, statul Maine.

Eddie tresări puternic. Roland se înclină spre ea, cu ochii arzându-i în orbite.

– Aşa ştii tu?

Susannah dădu cu fermitate din cap.

– *A cumpărat casa de pe Aleea Carapacea Ţestoasei!* mugi pistolarul.

Întinse mâna şi-l înşfăcă pe Eddie de cămaşă. Tânărul nici nu observă.

– *Fireşte* că a cumpărat-o! Ka vorbeşte, iar vântul bate! A mers nitel mai departe pe Calea Grinzii şi a cumpărat casa în locul unde realitatea este mai diluată! Unde i-am văzut pe vizitatori! Unde am stat de vorbă cu John Cullum şi unde ne-am întors apoi! Ai vreo îndoială? *Ai vreo fărâmă de îndoială că aşa a fost?*

Eddie scutură din cap. Sigur că nu avea nici cea mai mică îndoială. Vestea asta sunase în capul lui aşa cum sună clopotul la bâlci când loveşti pedala cu ciocanul, iar greutatea din plumb ţâşneşte până în vârful stâlpului. Şi ca premiu primeşti o păpuşă Kewpie. Dar de ce neapărat o păpuşă Kewpie? Pentru că aşa *voia* Stephen King? Pentru că Stephen King venea dintr-o lume

în care Gan creasc timpul printr-o mișcare a degetului Lui divin? Pentru că, dacă Stephen King spune Kewpie, răspundem *toți* Kewpie și spunem cu toții mulțumim foarte frumos? Dar, dacă i-ar veni cumva ideea că premiul pentru că ai atins clopoțelul la „Încearcă-ți puterea" ar fi o păpușă *Cloopie*, atunci oare ar repeta și *ei* Cloopie? Eddie bănuia că răspunsul era „DA". De fapt, era convins că acesta era răspunsul, la fel de convins cum era de faptul că Orașul Cooperatist se afla în Brooklyn.

– David Brinkley a mai spus că Stephen King avea cincizeci și doi de ani. Voi l-ați cunoscut, așa că faceți socoteala. Ar fi putut el să aibă cincizeci și doi de ani în 1999?

– Pe fecioria ta că da, îi răspunse Eddie, aruncându-i lui Roland o privire întunecată și consternată. Și, de vreme ce tot dăm peste nouășpe... că, uite, numele lui Ted Stevens Brautigan, haide, numărați literele!... pun prinsoare că-i vorba de mai mult decât de un simplu an. Nouăsprezece...

– E o dată, zise Jake pe un ton alb. Sigur că da. Data Decisivă din Anul Decisiv din Lumea Decisivă. Adică ziua a nouăsprezecea a unei luni din anul 1999. Cel mai probabil o lună de vară, pentru că el era la plimbare.

– *Acum este vară acolo,* spuse Susannah. Iunie. Luna a șasea. Întoarceți 6 cu fundul în sus și veți obține 9.

– Mă rog... Și dacă citim „card" pe dos obținem „drac", încercă să glumească Eddie, dar și vocea lui părea tulburată.

– Cred că Susannah are dreptate, spuse Jake. Cred că-i vorba despre 19 iunie. Atunci îl calcă mașina pe King și chiar și *șansa* ca el să reînceapă lucrul la povestea *Turnului Întunecat*, la povestea *noastră*, va fi kaput. Atunci se va termina cu Grinda lui Gan. Și nu va mai rămâne decât cea a lui Shardik, și așa mult prea slăbită.

Se uită la Roland. Chipul i se făcuse palid, buzele căpătaseră o nuanță vineție.

– Se va frânge ușor ca o scobitoare.

– Poate că deja s-a frânt, zise Susannah.

– Ba nu, o contrazise Roland.

– De unde știi? îl întrebă ea.

Pistolarul se întoarse spre femeie cu un zâmbet înghețat, lipsit de umor.

– Pentru că încă mai suntem aici.

19

– Cum am putea noi să împiedicăm toate astea? întrebă Ted. Trampas i-a zis lui Ted că e mâna lui ka.

– Poate nu a înțeles el bine, spuse Jake, dar tonul îi era șovăielnic, nefiind convins. A fost doar un zvon și el nu l-a înțeles bine. Și, stați așa, poate King nu pățește nimic până în iulie. Sau august. Sau septembrie, da, sigur că da! Ar putea să fie vorba despre septembrie, nu credeți? În fond septembrie e luna a noua.

Toți ochii se întoarseră spre Roland, care stătea pe jos, cu piciorul întins.

– Uite, acolo doare, șopti el ca pentru sine.

Își atinse șoldul drept... apoi coastele... și tâmpla dreaptă.

– Am început să am migrene. Tot mai rele. Nu mi s-a părut important să vă spun și vouă.

Își trecu mâna cu cele două degete peste partea dreaptă a trupului.

– Aici va fi lovit. Șold zdrobit. Coaste rupte. Cap spart. Va fi aruncat într-un șanț și va muri. Ka... și sfârșitul lui ka.

Ochii i se limpeziră și se întoarse iute spre Susannah.

– Ce dată era când ai fost în New York? Adu-mi aminte.

– Întâi iunie 1999.

Roland dădu din cap și i se adresă lui Jake:

– Și tu? Tot atunci, nu-i așa?

– Da.

– Și apoi ați ajuns în Fedic... ați făcut un popas... și v-ați continuat drumul spre Bubuit de Tunet.

Se întrerupse, părând adâncit în gânduri. Și rosti patru cuvinte, rar și apăsat:

– Încă mai este vreme.

– Dar acolo timpul curge mai repede...

– Și dacă îl apucă să facă unul din salturile alea...

– Ka...

Vorbeau toți în același timp. Apoi se opriră brusc, cu ochii la Roland.

– Putem schimba vrerea lui ka, spuse el. S-a mai făcut asta. Firește că întotdeauna există un preț care trebuie plătit, probabil ka-shume, dar nu este imposibil.

- Cum ajungem acolo? vru să știe Eddie.

- Nu există decât o singură posibilitate: trebuie să ne trimită Sheemie.

În grotă se așternu tăcerea, întreruptă doar de bubuitul îndepărtat al tunetelor care dăduse numele acestui ținut întunecat.

- Avem două misiuni, spuse în cele din urmă Eddie. Scriitorul și Sfărâmătorii. De care ne ocupăm mai întâi?

- De scriitor, zise Jake. Cât încă îl mai putem salva.

Însă Roland clătina din cap.

- De ce nu? strigă Eddie. De ce *nu*, măi, omule? Doar *știi* cât de nestatornic e timpul acolo! Și curge într-un singur sens! Dacă ratăm fereastra asta de oportunitate, s-ar putea să nu mai avem o altă ocazie!

- Trebuie să avem grijă și de Grinda lui Shardik, spuse Roland.

- Adică tu vrei să zici că Ted și tipul ălălalt, Dinky, n-o să-l lase pe Sheemie să ne ajute decât dacă îi ajutăm noi pe ei mai întâi?

- Nu. Sunt sigur că Sheemie va face asta pentru mine. Dar gândiți-vă că ar putea păți ceva atunci când noi ne vom afla în Lumea Decisivă. În cazul ăsta am rămâne blocați în anul 1999.

- Mai e și ușa de pe Aleea Carapacea Țestoasei... începu Eddie.

- Dacă va mai fi acolo în 1999, Eddie. Ted ne-a spus că Grinda lui Shardik a început deja să cedeze, zise Roland clătinând din cap. Inima îmi spune că trebuie să ne ocupăm mai întâi de închisoarea aceea din vale. Dacă vreunul din voi este de altă părere, am să-l ascult bucuros.

Nu spuse nimeni nimic. În afara peșterii, vântul se înteți.

- Trebuie să mai vorbim cu Ted înainte de a lua o hotărâre, spuse Susannah.

- Ba nu, se împotrivi Jake.

- Nu! întări și Ete.

Nicio surpriză: orice ar fi spus Eik era literă de lege pentru micuț.

- Cu *Sheemie* trebuie să vorbim, continuă băiatul. Pe Sheemie trebuie să-l întrebăm ce să facem mai întâi.

Foarte încet, Roland aprobă din cap: așa vor face.

IX

URME PE CALEA GRINZII

1

Când Jake se trezi după un somn tulburat de vise urâte, majoritatea desfă-șurate în Dixie Pig, văzu că în grotă se strecurase o lumină firavă și apatică. Pe vremea când era în New York, o asemenea lumină îl făcea să-și dorească să chiulească de la școală și să-și petreacă întreaga zi pe canapea, citind, uitându-se la emisiuni-concurs la televizor, moțăind. Eddie și Susannah dormeau îmbrățișați în același așternut. Ete renunțase la patul lăsat anume pentru el și se culcase lângă Jake, cu boticul pe lăbuța stângă din față. Lumea ar fi crezut că doarme dus, dar Jake observă o licărire aurie pe sub pleoapele bumblerului și știu că șmecherul trage cu ochiul. Sacul de dormit al pistolarului era neatins.

Jake se gândi la dinh-ul lui, apoi se ridică și ieși din peșteră. Ete îl urmă pe cărarea de pământ bătătorit, fără să facă vreun zgomot.

2

Roland părea obosit și indispus, dar era ghemuit pe vine, iar Jake își spuse că probabil se simțea destul de bine dacă era în stare să stea în poziția aa.

Se ghemui și el alături, cu mâinile atârnate între picioare. Roland îi aruncă o privire, dar nu îi spuse nimic. Apoi se uită iar spre închisoarea pe care personalul o numea Algul Siento, iar prizonierii o numeau Devar-Toi. Întunericul din jur părea că începe să se destrame. Însă nu fusese încă pornit soarele acela artificial; electric, atomic, sau cum o fi fost el produs.

Ete scânci lângă Jake și adormi instantaneu. Însă Jake nu se lăsă păcălit.

– Heil și o bună-de-dimineață veselă, spuse Jake când tăcerea devenise apăsătoare.

Roland dădu din cap:

– La fel și ție.

El, unul, era vesel ca un marș funebru. Pistolarul care dansase o commala turbată la lumina torțelor în Calla Bryn Sturgis era acum la mii de ani depărtare.

– Cum te simți, Roland?

– Dacă stau în poziția asta înseamnă că mă simt destul de bine.

– Da, sigur, dar cum te simți?

Roland îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi scoase din buzunar punga cu tutun.

– Mă simt bătrân și plin de bube pe dinăuntru, dacă vrei neapărat să știi. Vrei o țigară?

Jake se gândi puțin și spuse că voia.

– Nu prea mai am în ce să le răsucesc, îl avertiză pistolarul. Mai e destul tutun în punga pe care am recuperat-o, dar nu și foițe.

– Atunci păstrează-le pentru tine.

Roland zâmbi.

– Cel care nu-i în stare să fie generos cu proastele lui obiceiuri ar trebui să renunțe la ele.

Răsuci două țigări într-o frunză tăiată pe din două. Îi oferi una lui Jake, iar el și-o aprinse pe cealaltă cu un chibrit pe care și-l scăpără de unghie. În aerul rece, nemișcat de pe Can Steek-Tete, fumul pluti puțin în fața lor, apoi se ridică încet, adunându-se într-un norișor. Lui Jake tutunul i se părea iute, aspru și rânced, dar nu se plânse. Îi plăcea. Își aduse aminte de toate ocaziile când își jurase solemn că nu va fuma ca tatăl lui, niciodată-niciodată-niciodată. Și iată-l acum cu prima țigară în gură. Și cu aprobarea noului său tată.

Roland întinse mâna și-i atinse cu un deget fruntea... obrazul stâng... nasul... bărbia. La ultima atingere Jake tresări ușor: îl cam durea locul acela.

– Bubulițe, observă pistolarul. Din cauza aerului de aici.

Poate că o altă cauză ar fi fost tristețea, durerea provocată de moartea Părintelui, însă nu-i împărtăși lui Jake bănuiala lui, tocmai pentru a nu-i spori suferința provocată de dispariția lui Callahan.

– Tu n-ai niciuna, spuse Jake. Pielea ta e netedă ca un poponeț de copil. *Baaaftă,* nene.

– Da, nu am bubulițe, fu de acord Roland, trăgând din țigară.

Prin lumina filtrată, se uitau amândoi la orășelul din vale. *Orășelul cel liniștit,* își spuse Jake, deși părea mai mult decât liniștit: părea de-a dreptul mort. Apoi zări două siluete, puțin mai mari ca două puncte, deplasându-se una spre cealaltă. Fără îndoială că erau gărzile de sapienși care patrulau de-a lungul gardului. Apoi se contopiră într-un singur punct și rămaseră puțin timp așa, drept care Jake își închipui că aveau ceva de vorbit, apoi punctul cel mare se împărți din nou în două.

– Nu am bubulițe, dar mă doare șoldul al naibii de tare. Parcă azi-noapte mi l-a umplut cineva cu cioburi ascuțite. Și *fierbinți.* Dar durerea de aici e mult mai rea.

Și își atinse tâmpla dreaptă.

– Parcă mi l-aș fi spart.

– Tu chiar crezi că simți durerea provocată de rănile lui Stephen King?

În loc să-i răspundă prin vorbe, Roland își puse arătătorul de la mâna stângă peste cercul format din degetul cel mare și cel mic de la dreapta. Gest care voia să spună: *Îți spun adevărul.*

– Nasol, zise Jake cu părere de rău. Și pentru el, și pentru tine.

– Poate; sau poate că nu. Gândește-te, Jake, gândește-te bine. Numai ființele vii simt durerea. Ce simt eu sugerează că nu va muri pe loc. Prin urmare ne va fi mai ușor să-l salvăm.

Jake își spuse că putea sugera foarte bine și faptul că Stephen King urma să agonizeze ceva vreme în șanț înainte de a-și da duhul, însă nu zise nimic. Lasă-l pe Roland să creadă ce vrea. Mai era însă ceva ce-l preocupa și îl neliniștea mult mai mult acum.

- Roland, pot să vorbesc cu tine dan-dinh[1]?

Pistolarul făcu un gest de aprobare şi răspunse cu un zvâcnet în colţul gurii, care nu era tocmai un zâmbet:

- Dacă aşa doreşti...

Jake îşi adună curajul.

- Imi dau seama că eşti foarte supărat acum. Din ce *cauză*? Pe *cine*?

Ezită puţin şi apoi continuă în şoaptă:

- Pe mine?

Roland ridică din sprâncene şi scoase un hohot uscat de râs.

- Nu pe tine, Jake. Nici vorbă. Niciodată cât voi trăi.

Jake se îmbujoră de fericire.

- Uit mereu cât de puternică e atingerea ta. Fără doar şi poate că ai fi fost un Sfărâmător formidabil.

Acesta nu era răspunsul la întrebarea lui Jake, dar băiatul nu comentă. Numai gândul că ar fi putut deveni un Sfărâmător îl făcu să se cutremure.

- Nu ştii? îl întrebă Roland. Dacă ştii că sunt peste măsură de ofticat, vorba lui Eddie, cum se face că nu ştii din ce motiv?

- Aş putea să arunc o privire în mintea ta, dar nu ar fi frumos din partea mea.

Insă era mai mult de atât. Jake îşi aducea vag aminte de povestea biblică despre Noe, care se îmbătase praştie pe arcă, în vreme ce aştepta sfârşitul potopului alături de fiii lui. Unul dintre băieţi dăduse peste tatăl mort de beat în aşternuturi şi râsese de el. Iar Dumnezeu îl blestemase. Sigur, nu ar fi fost acelaşi lucru dacă s-ar fi uitat în gândurile lui Roland, dar cam tot pe acolo.

- Eşti un copil bun, spuse Roland. Bun şi frumos.

Şi cu toate că tonul pistolarului fusese aproape indiferent, Jake ar fi murit fericit chiar în clipa aceea. De undeva de deasupra pustiului se auzi un CLIC răsunător şi imediat raza artificială de soare străpunse Paradisul Albastru. După o altă clipă se auziră de jos acordurile unui cântec („Hey Jude") aranjat ca muzică ambientală. Venise vremea deşteptării. Începuse o altă zi de Sfărâmat. Deşi, îşi zise Jake, Sfărâmatul nu contenea cu adevărat niciodată.

---

[1] Dan-dinh (în Limba Nobilă) – cu deplină sinceritate (n. tr.).

– Haide să jucăm un joc, îi propuse Roland. Tu încerci să-mi intri în cap ca să vezi pe cine sunt supărat. Iar eu încerc să te împiedic.

Jake își schimbă puțin poziția.

– Nu mi se pare distractiv, Roland.

– Insist.

– Bine, dacă așa vrei tu.

Jake închise ochii și vizualiză chipul istovit și nebărbierit al lui Roland. Scânteierea ochilor lui albaștri. Își imagină apoi o ușă între ochii aceia, o ușă micuță, cu o clanță din bronz. Încercă să o deschidă. O fracțiune de secundă clanța se lăsă puțin în jos. Apoi se opri. Jake apăsă mai tare. Clanța se mișcă dar se opri iarăși. Jake deschise ochii și observă broboane de transpirație pe fruntea pistolarului.

– E o tâmpenie. O să te apuce și mai tare durerea de cap din cauza mea, spuse el.

– Nu contează. Fă tot ce poți.

Adică să-ți fac rău, își spuse Jake. Dar dacă așa voia Roland, el nu se va retrage din joc. Închise iar ochii și văzu din nou ușița dintre sprâncenele stufoase ale pistolarului. Acum apăsă clanța cu mai multă putere. Parcă juca skandenberg. După câteva secunde, clanța coborî până la capăt și ușa se deschise. Roland scoase un geamăt, urmat de un hohot îndurerat de râs.

– De ajuns, murmură el. Pe toți zeii, puternic mai ești!

Jake nici nu-l auzi. Deschise ochii mari și nedumeriți:

– Scriitorul? King? *Pe el* ești supărat? De ce?

Roland oftă și aruncă departe chiștocul fumegând al țigării; Jake scăpase demult de al lui.

– Pentru că acum trebuie să ne ocupăm de două probleme, în loc de una singură. Iar a doua e numai și numai din vina lui sai King. Știa foarte bine ce avea de făcut și, sincer, cred că bănuia că numai astfel va putea fi în siguranță. Dar i s-a făcut *frică*. Și a *obosit*.

Buzele lui Roland se strâmbaseră într-un rictus de dispreț.

– Acum toate castanele lui sunt în foc și noi trebuie să le scoatem de acolo. Iar asta o să ne coste. Probabil foarte mult.

– Ești supărat pe el pentru că i s-a făcut frică? Dar...

Jake se încruntă.

- Dar de ce nu i-ar fi frică? Nu-i decât un biet scriitor. Un amărât de povestitor, nu un pistolar.

- Știu, spuse Roland, dar nu cred că frica l-a oprit din scris, sau nu *doar* frica. Individul ăsta e și trândav. Am simțit asta atunci când l-am cunoscut și sunt convins că la fel a simțit și Eddie. A aruncat o privire la treaba pentru care a fost el creat și s-a simțit descurajat și și-a zis în sinea lui: „Ei, lasă așa, o să-mi găsesc ceva mai *ușor* de făcut, ceva care să-mi placă mai mult și la care să mă pricep mai bine. Și dacă dau de belea, sunt convins că vor avea ei grijă de mine. *Trebuie* să aibă grijă de mine." Și uite că exact asta facem.

- Nu-ți e simpatic.

- Nu, recunoscu pistolarul. Nu mi-a plăcut atunci când l-am văzut. Deloc nu mi-a plăcut. Și nici încredere în el nu am avut. Am mai cunoscut și alți povestitori în viața asta și tot ce pot să-ți spun e că mai toți sunt făcuți din același aluat. Spun povești pentru că le e teamă să trăiască.

- Așa crezi tu?

Ideea i se părea foarte tristă, dar parcă avea și o picătură de adevăr în ea.

- Așa cred. Dar...

Roland ridică din umeri. *Asta este situația și nu avem ce face*, părea a spune gestul lui.

Ka-shume, pricepu Jake. Dacă din vina lui King se va destrăma ka-tet-ul lor...

Și dacă era vina lui King, atunci ce? Se va răzbuna pe el? Răzbunarea era o soluție de pistolar; și mai era și o idee tâmpită, la fel ca ideea de a te răzbuna pe Dumnezeu.

- Dar nu avem ce face, spuse Jake cu voce tare.

- Așa. Însă asta n-o să mă împiedice să-i trag un șut în curul ăla puturos de găină căcăcioasă, dacă o să am această ocazie.

Jake izbucni în râs, iar pistolarul zâmbi. Apoi se ridică în picioare, strâmbându-se de durere și ținându-se cu ambele mâini de șoldul drept.

- *La naiba*, mârâi el.

- Te doare rău, nu?

- Dă-le-ncolo de dureri și beteșuguri. Haide cu mine. Vreau să-ți arăt ceva mai interesant.

Și, șchiopătând ușor, Roland îl conduse pe Jake spre locul unde poteca făcea o buclă pe latura micului munte, fără îndoială îndreptându-se spre vârf.

Aici pistolarul dădu să se aşeze iarăşi pe vine, se strâmbă şi se puse într-un genunchi. Întinse mâna dreaptă spre sol.

– Ce vezi acolo?

Jake se aşezase şi el într-un genunchi. Pământul era plin de pietricele şi de bucăţi de rocă. O parte din grohotişul acesta fusese deranjat şi se vedeau urme prin el. Lângă locul unde se opriseră, Jake observă o tufă cu ramuri frânte. Se aplecă şi adulmecă mirosul înţepător al sevei. Apoi se uită iar la urmele de pe jos. Erau înguste şi nu prea adânci. Dacă erau urme de paşi, în niciun caz nu aveau cum să fie urme de paşi de *om*. Şi nici de câine de deşert.

– Ştii cine le-a făcut? întrebă Jake. Spune-mi, dacă ştii. Nu mai începe iar jocul ăla stupid.

Roland îi aruncă un rânjet strâmb.

– Mergi după ele. Vezi ce mai găseşti.

Jake se ridică şi merse încet după urmele acelea, aplecat de mijloc, ca apucat de crampe în burtă. Dârele din pietriş înconjurau o lespede. Piatra era acoperită cu ţărână, iar în ţărână se desluşeau alte urme, de parcă pe acolo ar fi trecut ceva cu ţepi.

Şi mai erau şi vreo două fire de păr negru.

Jake luă unul între degete, dar îl lăsă imediat să cadă şi începu să-şi şteargă mâna, cutremurându-se de scârbă. Roland îl urmărea cu mare atenţie.

– Zici că te-au trecut toţi fiorii.

– Oribil! exclamă Jake cu o uşoară bâlbâială în glas. Of, D-Doamne, ce-a fost aia? Ce-i c-chestia aia care ne pândeşte?

– Cel căruia Mia îi spunea Mordred.

Tonul lui Roland nu se schimbase câtuşi de puţin, dar Jake nu se simţea în stare să-l privească în ochii goi.

– Fătul al cărui tată zice că aş fi eu.

– A fost aici? Azi-noapte?

Roland dădu din cap.

– Şi a auzit...? dar Jake nu reuşi să-şi ducă întrebarea până la capăt.

– Ce am vorbit şi ce planuri am făcut? Da, aşa cred. Şi mai cred că a auzit şi povestea lui Ted.

– Crezi, nu ştii sigur. Semnele alea de pe jos ar putea să însemne orice.

Însă singurul lucru la care se putea gândi acum Jake, mai ales că auzise povestea lui Susannah, era că urmele acelea fuseseră făcute de picioarele unui monstru cu înfățișare de păianjen.

- Du-te și uită-te mai încolo, îl îndemnă Roland.

Jake își ridică privirea întrebătoare la el, iar Roland îi făcu un semn cu capul. Vântul aducea până la ei muzica ambientală din închisoarea din vale (acum parcă era „Bridge Over Troubled Water") și mai aducea și sunetul ca de zaruri uriașe al tunetelor.

- Ce...

- Du-te, spuse Roland făcând un semn înainte, spre pietrișul de pe cărare.

Și Jake se duse, știind că aceasta era o altă lecție. Alături de Roland parcă erai în permanență la școală. Chiar și la umbra morții și tot mai era ceva de învățat.

În partea cealaltă a bolovanului, cărarea înainta drept vreo treizeci de metri, apoi dispărea iar din vedere. Pe segmentul acesta drept, urmele erau foarte clare. Grupuri de câte trei pe o parte și de câte patru în partea cealaltă.

- Susannah a zis că a tras în el și i-a retezat un picior, spuse Jake.

- Da, așa a zis.

Jake încercă să-și imagineze un păianjen cu șapte picioare de dimensiunile unui nou-născut, dar nu reuși. De fapt, avea senzația că *nu voia* să-și imagineze o asemenea oroare.

Mai departe era un cadavru de ceva, complet uscat. Jake bănuia că fusese disecat, dar era greu de spus ce se întâmplase în realitate. Nu mai avea măruntaie și nici sânge nu mai avea. Iar deasupra lui nu bâzâia nicio muscă.

Ete se apropie, amușină, apoi ridică piciorul și își făcu treaba mică pe hoitul acela și se întoarse lângă piciorul lui Jake cu aerul unuia care tocmai rezolvase o afacere importantă.

- Aia a fost cina musafirului nostru, spuse Roland.

Jake privea neliniștit în jur.

- Ne urmărește și acum? Tu ce zici?

Și Roland îi răspunse:

- Cred că băieții în creștere au nevoie de somn.

Jake simți cum îl pișcă de suflet un sentiment neplăcut și îl trecu iute cu vederea, fără să și-l analizeze. Gelozie? Evident că nu. Cum ar putea să fie

gelos pe o creatură care intrase în viață mâncându-și propria mamă? În el curgea sângele lui Roland, da, sigur; și dacă vrei să despici firul în patru poți să zici tot adevărul: era fiul lui. Dar dintr-o întâmplare nefericită.

Nu-i așa?

Jake își dădu seama că Roland îl observa cu atenție, că se uita la el într-un fel care îl făcea să nu se simtă în largul lui.

– La ce te gândești? îl întrebă pistolarul.

– La nimic, răspunse Jake. Mă întrebam doar pe unde s-o fi ascuns acum.

– Greu de spus. Numai pe muntele ăsta trebuie că sunt peste o sută de gropi. Haide.

Roland ocoli lespedea pe care Jake găsise țepii aceia dezgustători și începu să șteargă urmele lăsate de Mordred.

– De ce faci asta? îl întrebă băiatul pe un ton mai tăios decât își propusese.

– Nu-i cazul ca Eddie și Susannah să afle de povestea asta, spuse Roland. Deocamdată nu face niciun rău, nu se bagă în treburile noastre, ci doar ne observă. Deocamdată, cum am spus.

De unde știi? vru să-l întrebe Jake, dar simți iar pișcătura de mai devreme – cea care cu niciun chip nu avea cum să fie gelozie. Și nu mai spuse nimic. Creadă Roland ce-o vrea să creadă, treaba lui. El, însă, va fi cu ochii în patru, în opt... în șaisprezece. Iar dacă Mordred va face tâmpenia să se arate la față...

– Susannah mă îngrijorează cel mai tare, reluă Roland. Prezența fătului ar putea s-o scoată din minți. Iar gândurile ei i-ar fi accesibile.

– Pentru că e mama lui, spuse Jake.

– Da, există o legătură între ei. Pot să mă bazez pe tine că ai să-ți ții gura?

– Sigur.

– Și încearcă să-ți păzești gândurile. Asta-i la fel de important.

– Am să încerc, dar...

Jake ridică din umeri, pus în încurcătură: habar nu avea cum să-și păzească gândurile.

– Bine, spuse Roland. Și eu voi face la fel.

Vântul se înteți iarăși. „Bridge Over Troubled Waters" fusese înlocuit de o melodie a Beatleșilor, aceea al cărei refren se termina cu *bip-bip-mmm-bip-bip, yeah!* Oare auziseră vreodată cântecul acesta cei din orașele uscate, muribunde,

dintre Gilead și Mejis? Oare existau pe acolo niște pianiști, indiferent dacă-i chema Sheb sau nu, care să cânte în ritm sincopat „Drive My Car" la instrumentele lor dezacordate, în vreme ce Grinzile cedau tot mai mult, iar cleiul care ținea lumile lipite începea să se dizolve?

Scuturâ puternic din cap, încercând să și-l limpezească. Roland nu-și luase ochii de la el, iar Jake simți o scânteie de enervare ce nu-i stătea deloc în fire.

- Am să-mi țin gura, Roland, și am să încerc să-mi țin gândurile doar pentru mine. Nu-ți face griji în privința mea.

- Nu-mi fac, spuse pistolarul.

Acum băiatul se pomeni că se luptă cu tentația de a arunca o privire în capul dinh-ului său, ca să vadă dacă spusese sau nu adevărul. Dar tot mai credea că trasul cu coada ochiului în gândurile altcuiva era o idee proastă și nu doar din cauză că era un gest necuviincios. Lipsa de încredere era ca un fel de acid. Iar ka-tet-ul lor era și așa destul de șubred, plus că aveau o mulțime de lucruri de făcut.

- Bine, zise băiatul. Foarte bine.

- Ine! Ine! hotărî Ete, pe tonul entuziast al celor care au parafat o înțelegere, făcându-i pe amândoi să zâmbească.

- Noi știm că el e acolo, undeva, spuse Roland. Și e foarte probabil ca el să nu știe că noi știm. În condițiile actuale nici că se putea mai bine.

Jake dădu din cap. Ideea asta îl făcu să se simtă puțin mai bine.

In gura grotei apăruse Susannah, care se deplasase în modul ei caracteristic și rapid: de-a bușilea. Adulmecă aerul și se strâmbă dezgustată. Apoi îi zări și strâmbătura se transformă în rânjet larg.

- Vai, vai, ce bărbați frumoși îmi văd ochișorii! V-ați sculat demult?

- Nu, deloc, răspunse Roland.

- Cum te simți?

- Bine, zise el. M-am trezit cu o durere destul de neplăcută de cap, dar acum aproape că m-a lăsat de tot.

- Pe bune? se miră fals Jake.

Roland dădu din cap și-l strânse tare de umăr.

Susannah voia să știe dacă le era foame. Lui Roland îi era. Și lui Jake.

- Păi, atunci, haideți înăuntru, le spuse ea, și o să vedem ce putem face.

3

Susannah descoperise printre provizii o cutie cu praf de ouă şi conserve Prudence cu carne tocată de vită. Eddie localizase deschizătorul de conserve şi o plită micuţă cu gaz. După ceva bombăneli printre dinţi, tânărul reuşi s-o pornească, mirându-se foarte puţin atunci când o auzi vorbind:

– Salutare! Sunt trei sferturi plină cu gaz îmbuteliat Gamry, disponibil la magazinele Wal-Mart, Burnaby şi alte locuri la fel de selecte! Când alegi gazul îmbuteliat Gamry, alegi calitatea excepţională! E cam beznă aici, nu-i aşa? Aş putea să te ajut cu nişte reţete sau timpi de gătire?

– Ai putea să mă ajuţi dacă ai tăcea din gură, îi comunică Eddie, iar plita amuţi.

Se întrebă dacă nu cumva o ofensase vorbindu-i pe tonul acela, apoi se gândi că poate cel mai bine ar fi să se sinucidă, scăpând lumea de o asemenea povară.

Roland deschise patru conserve cu compot de piersici, le mirosi şi dădu mulţumit din cap:

– Cred că-s bune. Dulci.

Tocmai terminau de mâncat când aerul pâlpâi uşor în faţa intrării. O clipă mai târziu îşi făcură apariţia Ted Brautigan, Dinky Earnshaw şi Sheemie Ruiz. Lângă ei, tremurând de spaimă, era Malahistul cerut de Roland. Nefericitul era îmbrăcat în zdrenţele unei foste salopete decolorate.

– Intraţi şi mâncaţi ceva, îi îndemnă Roland cu amabilitate, ca şi cum cel mai normal lucru din lume era să-ţi apară în prag un cvartet de teleportanzi. Avem mâncare din belşug.

– Poate ar fi bine să sărim peste micul dejun, spuse Dinky. Nu prea avem...

Dar nu apucă să termine, că Sheemie se prăbuşi din senin pe pământul de la intrarea în peşteră. Avea ochii daţi peste cap şi puţină spumă printre buzele crăpate. Începu să tremure şi să se zvârcolească din toate încheieturile, făcând dâre în pietriş cu mocasinii lui din cauciuc.

X

ULTIMA DISCUȚIE
(VISUL LUI SHEEMIE)

1

După părerea lui Susannah, ce a urmat nu a fost tocmai un balamuc, deoarece ar fi fost nevoie de cel puțin zece oameni care să producă o asemenea hărmălaie, iar ei nu erau decât șapte. Bine, opt, dacă îl punem la socoteală și pe Malahist, și clar că trebuia să-l luăm în calcul, de vreme ce el a creat cea mai mare parte din zarvă. Când a dat cu ochii de Roland, a căzut în genunchi, și-a ridicat mâinile deasupra capului, aidoma unui arbitru care indică o lovitură reușită, apoi a început să facă temenele cu o rapiditate năucitoare. Fiecare aplecare era realizată cu atâta devotament, că fruntea i se izbea de pământ cu un zgomot înfundat. Nefericitul bolborosea din toți rărunchii ceva în limba lui ciudată, formată parcă numai din vocale. Și nu-și luă nici măcar o clipă ochii de la Roland în tot răstimpul acestor exerciții fizice. Susannah era aproape convinsă că în mintea bietei creaturi pistolarul era un fel de zeu ce trebuia salutat cu infinit respect și smerenie.

Și Ted căzuse în genunchi, însă ca să vadă ce se întâmplase cu Sheemie. Îi prinse capul între palme, împiedicându-l astfel să se mai zbată într-o parte

şi-n alta. Deja vechea cunoştinţă din Mejis a lui Roland îşi tăiase rău un obraz într-un colţ ascuţit de piatră, periculos de aproape de ochiul stâng. Acum mai începuse să curgă şi sânge prin colţurile gurii lui Sheemie, prelingându-se pe barba nerasă.

– Daţi-mi ceva să-i vâr în gură! zbieră Ted. Haideţi, mişcaţi-vă! Treziţi-vă! O să rămână fără *limbă!*

Roland luă capacul din lemn al lăzii cu ghiulele şi-l frânse de genunchi cu o mişcare fulgerătoare. Afurisita podagră dispăruse ca prin farmec, apucă Susannah să observe şi reuşi să apuce o bucată de lemn din zbor. Se întoarse iute la Sheemie, dar fără să fie nevoită să se lase în genunchi, căci ea era aşa mereu. Unul din capetele lemnului era crăpat şi plin de aşchii. Susannah avu grijă să apuce de partea aceea şi să vâre capătul neted în gura lui Sheemie, care muşcă tare şi cu zgomot lemnul.

În tot acest timp, Malahistul îşi vedea înainte de lălăiala lui stridentă, în registru acut. Singurele cuvinte din păsărească lui care se înţelegeau cât de cât erau *Heil, Roland, Gilead* şi *Eld.*

– Faceţi-l să tacă! urlă Dinky.

Ete începu să latre furios.

– Dă-l încolo, apucă-l pe Sheemie de picioare! se răsti Ted. Ţine-l nemişcat!

Dinky se lăsă în genunchi şi apucă picioarele prietenului său. Unul era desculţ, celălalt încă mai avea galoşul caraghios din cauciuc.

– Taci, Ete! spuse Jake şi bumblerul amuţi pe dată, dar rămase cu picioruşele scurte crăcănate, burta aproape de pământ şi blana atât de zburlită că parcă îşi dublase volumul.

Roland se ghemui lângă capul lui Sheemie, se sprijini în mâini de podeaua din pământ a grotei şi îşi lipi buzele de urechea băiatului. Începu să şoptească. Susannah nu prea reuşi să prindă multe din cuvintele lui din cauza chiţăielilor scoase de Malahist. Dar tot auzi *Will Dearborn din trecut* şi *Totul e bine* şi *odihneşte-te*, sau cam aşa ceva.

Indiferent ce-i spusese pistolarul, se vede treaba că vorbele lui aveau efect. Puţin câte puţin Sheemie se calmă. Susannah observă şi cum Dinky începu să slăbească strânsoarea pe gleznele fostului băiat de serviciu la taverna din Mejis, gata să-l apuce din nou, dacă Sheemie ar mai fi dat iarăşi din picioare. Se relaxară şi muşchii din jurul gurii băiatului, iar dinţii i se descleştară.

Bucata de lemn, încă agățată în incisivii de sus, păru să leviteze până când Susannah o desprinse cu blândețe de acolo. Observă uluită găurile însângerate, unele mai adânci de un centimetru, pe care le făcuse Sheemie în lemnul moale. Limba tânărului căzu bleagă într-o parte, amintindu-i de Ete la vremea siestei, când dormea fericit pe spate, cu lăbuțele în sus, îndreptate în cele patru puncte cardinale.

Acum se auzeau doar turuitul rapid al Malahistului, mai rapid chiar decât al unui conducător de licitație, precum și mârâitul gros al lui Ete, care se uita printre gene la nou-venit, de lângă piciorul lui Jake.

- Taci din gură și nu te mai mișca, îi porunci Roland Malahistului, adăugând ceva într-o altă limbă.

Malahistul încremeni la jumătatea unei alte temenele, cu mâinile deasupra capului, cu ochii holbați la Roland. Atunci Eddie observă că un perete al nasului îi fusese mâncat de o rană purulentă, roșie ca o căpșună. Apoi Malahistul își acoperi ochii cu palmele râioase, de parcă l-ar fi orbit strălucirea pistolarului. Rămase așa câteva clipe, apoi se prăvăli într-o rână. Își trase genunchii la piept, trăgând un vânt răsunător cu această ocazie.

- Așa glăsuit-a Harpo[1], zise Eddie.

Gluma era destul de bună, iar Susannah izbucni în râs, în pofida nebuniei la care tocmai fuseseră martori. Apoi se așternu din nou tăcerea, întreruptă doar de scâncetele vântului de afară, acordurile muzicii ambientale din Devar-Toi și bubuitul îndepărtat al tunetelor, ca niște oase zornăind într-un sac.

Cinci minute mai târziu Sheemie deschise ochii, se ridică în fund și se uită în jur cu aerul dezorientat al unuia care nu știe unde se află, cum a ajuns acolo, ori ce caută pe lume. Apoi îi văzu pe Roland, iar chipul lui supt și istovit se destinse într-un zâmbet luminos.

Roland îi zâmbi și el și întinse brațele.

- Te simți în stare să vii la mine, Sheemie? Dacă nu, nu te teme, vin eu la tine.

Cu lațele murdare atârnându-i în ochi, Sheemie se târî în patru labe până la Roland de Gilead și își puse capul pe umărul lui. Susannah simți cum i se umplu ochii de lacrimi și se uită în altă parte.

---

[1] Harpo Marx – fratele cel mut din trioul de comici americani din prima jumătate a secolului XX (n. tr.).

2

Puțin după aceea, Sheemie stătea sprijinit de peretele peșterii, cu prelata care acoperise Tricla lui Suzie pe post de pernă. Eddie voise să-i dea un suc, dar Ted fusese de părere că o înghițitură de apă i-ar face mai bine. Sheemie băuse dintr-o răsuflare prima sticlă de Perrier, iar acum sorbea din cea de-a doua. Cu excepția lui Ted, toți ceilalți își făcuseră cafea instant. Bătrânul se delecta cu o cutie cu Nozz-A-La.

– Nu pricep cum de poți să înghiți porcăria aia, comentă Eddie scârbit.

– Gusturile nu se discută, zise fata bătrână pupând vaca în bot, îi răspunse Ted.

Numai Copilul lui Roderick nu bea nimic. Rămăsese în gura peșterii, cu mâinile la ochi și tremurând ușor.

Între prima și a doua sticlă cu apă, Ted îl examinase pe Sheemie: îi luase pulsul, i se uitase în gură și-i pipăise țeasta, căutându-l de cucuie. De fiecare dată când îl întreba dacă îl doare, Sheemie clătina solemn din cap, fără să-și dezlipească ochii de pe chipul lui Roland. După ce-i pipăise și coastele („Mă gâdilești, sai, zău că mă gâdilești", zâmbise Sheemie), Ted îl declară sănătos tun.

Însă Eddie, care vedea foarte bine ochii lui Sheemie datorită luminii felinarului de deasupra tânărului, își spuse că aceasta era o minciună demnă de un președinte republican.

Susannah pregătea alte porții din carne tocată și praf de ouă. (Plita se apucase să comenteze din nou, pe un ton de complicitate veselă: „Bag seamă că v-a plăcut de faci același fel".) Eddie surprinse privirea lui Dinky Earnshaw și îi zise:

– Vrei să vii cu mine până afară cât timp face Suze potolul?

Dinky se uită la Ted, care dădu din cap, apoi privi iar la Eddie:

– Dacă așa vrei. E drept că avem nițeluș mai multă vreme în dimineața asta, dar nu înseamnă că trebuie s-o irosim.

– Înțeleg, spuse Eddie.

3

Vântul se înteţise, dar, în loc să împrospăteze aerul, îl făcea să miroasă mai puturos ca oricând. Odată, pe când era în liceu, Eddie vizitase cu clasa o rafinărie de petrol din New Jersey. Până în momentul acesta îşi închipuise că acela fusese cel mai urât miros din toate câte pot exista pe faţa pământului; două fete şi trei băieţi dintre colegii lui se răstiseră la pantofi. Şi acum îşi mai amintea cum ghidul râsese din toată inima şi le spusese: „Repetaţi-vă că ăsta-i mirosul banilor şi o să vă simţiţi mai bine." Poate că rafinăria din Perth Amboy încă mai era campionul absolut al tuturor timpurilor, dar asta doar pentru că mirosul de acum nu era într-atât de puternic. Şi, că tot veni vorba, care era chestia cu rafinăria Perth de îi suna atât de cunoscut în minte? Habar nu avea şi probabil că nici nu conta, dar era straniu felul cum toate aiurelile din trecut i se învârteau prin minte de când ajunsese în locul acesta. Însă „se învârteau" nu era tocmai cuvântul potrivit, nu-i aşa?

- Reverberează, murmură el. Ăsta-i cuvântul.

- Ce ziseşi, amice? îl întrebă Dinky.

Ajunseseră pe cărarea din faţa grotei şi se uitau în zare, spre acoperişurile albastre ale clădirilor din Devar-Toi, spre talmeş-balmeşul de vagoane dezafectate şi spre oraşelul fără cusur. Mă rog, îl puteai considera „fără cusur" până când îţi aduceai aminte că era înconjurat de trei rânduri de garduri din sârmă ghimpată, dintre care unul alimentat cu o sarcină electrică atât de puternică încât ucidea omul la simpla atingere.

- Nimic, spuse Eddie. Ai idee ce pute în halul ăsta?

Dinky scutură din cap, dar întinse mâna către întinderea de dincolo de închisoare, în direcţia ce era, sau nu mai era, sud-est.

- E ceva otrăvitor acolo, asta-i tot ce ştiu, zise el. L-am întrebat mai demult pe Finli şi el mi-a spus că pe vremuri acolo erau nişte fabrici. Ale lu' Positronics. Ai auzit de firma asta?

- Am auzit. De Finli însă nu am auzit. Cine e?

- Finli o' Tego. Ăl mai mare şi mai tare şef al Securităţii, pudelul lui Prentiss, cunoscut şi ca Nevăstuica. Un taheen. Oricare ar fi planurile voastre, trebuie să treceţi mai întâi de el. Şi nu vă va fi uşor. Crede-mă că am să mă jur că-i sărbătoare naţională atunci când am să văd cu ochii mei că-i mort

de-a binelea. Apropo, pe mine mă cheamă Richard Earnshaw. Al dracu' de tare mă bucur că te cunosc.

Întinse mâna, iar Eddie i-o strânse, prezentându-se şi el:

– Eu sunt Eddie Dean. Cunoscut şi ca Eddie din New York. Cucoana e Susannah. Nevastă-mea.

Dinky dădu din cap.

– Aşa. Şi băiatul e Jake. Tot din New York.

– Da, Jake Chambers. Auzi, Rich...

– Îţi mulţumesc pentru strădanie, îl întrerupse celălalt, dar mi se spune Dinky de prea mult timp ca să mai ştiu să răspund la alt nume. Şi mai încolo ar putea fi şi mai rău. Am lucrat o vreme la supermarketul Supr Savr şi acolo am fost coleg cu un tip de vreo douăzeci şi ceva de ani, pe care toţi îl strigam Hei-Hei-Ce-Mai-Bei. Tot aşa o să-l strige lumea şi când o să aibă optzeci de ani şi o să se pişe printr-o sondă.

– Dacă noi nu vom fi curajoşi şi norocoşi şi isteţi, spuse Eddie, *nimeni* n-o să mai apuce optzeci de ani. Nici pe lumea asta, nici pe celelalte.

Dinky tresări, apoi se posomorî.

– Aici cam ai dreptate.

– Tipul ăla pe care îl ştie Roland arată rău de tot, continuă Eddie. Te-ai uitat la *ochii* lui?

Dinky dădu din cap, părând şi mai înnegurat.

– Mi se pare că la punctele alea de sânge din albul ochilor li se zice peteşii. Sau cam aşa ceva.

Ezită puţin, apoi zise pe un ton de scuză, ce i se păru foarte bizar lui Eddie în situaţia dată:

– Nu ştiu dacă am pronunţat cuvântul cum se cuvine.

– Nu-mi pasă cum le zici şi nici cum le pronunţi, se enervă tânărul Dean. Chestia e că nu sunt de bine. Dacă te mai gândeşti şi la năbădăile alea care l-au apucat...

– Nu-i frumos să vorbeşti aşa, interveni Dinky.

Dar pe Eddie îl durea exact în popou dacă era frumos au ba.

– A mai făcut vreo criză ca asta?

Ochii lui Dinky căutară brusc pământul pe care îşi târşâia picioarele. Eddie înţelese că primise răspunsul.

- De câte ori? îl întrebă el, sperând din suflet ca vocea să nu-i sune atât de îngrozită pe cât se simțea el acum, gândindu-se că în albul ochilor lui Sheemie erau și așa suficiente puncte de sânge de puteai crede că cineva aruncase cu boia de ardei iute în ei. Ca să nu mai pomenim de punctele mai mărișoare din colțuri.

Tot fără să se uite la el, Dinky ridică patru degete.

- De patru ori?

- Îhî, mormăi Dinky, continuând să-și admire galoșii. Prima oară a fost când l-a trimis pe Ted în Connecticut în 1960. Ca și cum din cauza efortului s-a rupt ceva în el.

Acum își ridică privirea și încercă să zâmbească.

- Da', uite că ieri n-a leșinat atunci când ne-a dus înapoi în Devar.

- Hai să vedem dacă am priceput. Orice păcate ați avea voi, vi se iartă toate acolo, în închisoare, mai puțin unul singur: teleportarea.

Dinky căzu pe gânduri. Știa că regulile nu erau la fel de îngăduitoare pentru taheeni și can-toi. Aceștia puteau fi surghiuniți sau li se putea face o lobotomie la cea mai mică abatere, ca să nu mai vorbim de greșelile mai grave, cum ar fi neglijența în serviciu, șicanarea Sfărâmătorilor, sau gesturile întâmplătoare de cruzime la adresa acestora. I se povestise că, mai demult, un Sfărâmător fusese violat de un căutător. Criminalul își justificase apoi gestul în fața Stăpânului din vremea aceea, spunând că fusese o parte necesară pentru *evoluția* lui. Se pare că însuși Regele Purpuriu îi apăruse în vis și îi spusese să violeze un om. Pentru fapta lui can-toiul fusese condamnat la moarte. Sfărâmătorii fuseseră invitați să ia parte la execuție (un singur foc de pistol în tâmpla condamnatului), care avusese loc în mijlocul Străzii Mari din Pleasantville.

Dinky îi povesti lui Eddie întâmplarea aceasta, apoi mărturisi că, da, în cazul deținuților, teleportarea era singurul păcat de moarte. Mai bine zis, singurul de care știa el.

- Iar Sheemie este cel care vă poate teleporta, spuse Eddie. Voi îl ajutați, îi amplificați puterile - *facilitați* procesul, ca să folosesc termenul preferat al lui Ted. Și voi îl acoperiți, măsluind cumva înregistrările...

- N-au nici cea mai vagă idee cât de ușor e să le falsifici rezultatele telemetrice, începu să râdă Dinky. Amice, ar rămâne *șocați* pe viață. Trebuie doar să avem grijă să nu le dăm cu totul peste cap.

Lui Eddie nici de povestea cu telemetria nu-i păsa. Funcționa. Și numai chestia asta conta. Funcționa și Sheemie... dar câtă vreme o să mai funcționeze?

– ...însă *el* este cel care o face, își termină Eddie ideea. Sheemie.

– Îhî.

– Singurul *capabil* să o facă.

– Îhî.

Eddie se gândi la cele două misiuni pe care le aveau în față: să-i elibereze pe Sfărâmători (sau să-i omoare, dacă nu-i pot opri altfel) și să-l țină pe scriitor departe de mini-furgoneta care l-ar putea ucide. Roland credea că vor fi în stare să le facă pe amândouă, însă pentru asta Sheemie va trebui să-i teleporteze de două ori. Cel puțin. Unde mai pui că oaspeții lor trebuiau să se întoarcă neobservați în complex după ce vor termina discuția, ceea ce însemna că Sheemie va trebui să-și folosească talentul încă o dată.

– Da' zice că nu-l doare, spuse Dinky. Dacă la asta te gândești.

Din peșteră se auzi râsul celorlalți, Sheemie era bine și se întrema, iar toți erau prieteni.

– Nu la asta mă refer, zise Eddie. Ce crede Ted că i se întâmplă lui Sheemie atunci când teleportează pe cineva?

– Că face hemoragii cerebrale, răspunse pe loc Dinky. Că face accidente vasculare foarte mici pe suprafața creierului.

Și încercă să-și demonstreze vorbele lovindu-se cu degetul în cap.

– Pac, pac, pac.

– Și e din ce în ce mai rău, nu-i așa?

– Ascultă, dacă tu chiar crezi că a fost ideea mea să-l punem să ne plimbe de colo până colo, să știi că n-ai nimerit.

Eddie ridică mâna ca un agent de circulație.

– Nu, nu, nu. Încerc doar să-mi dau seama ce se petrece.

Și ce șanse avem.

– Nu-mi place deloc că ne folosim de el așa! izbucni Dinky.

Vorbise tot în șoaptă, pentru a nu fi auzit de cei din peșteră, dar sinceritatea lui îl emoționă pe Eddie. Da, Dinky era peste măsură de tulburat.

– Nu-l deranjează, *vrea* să o facă, iar asta e și mai rău. Felul în care se uită la Ted...

Ridică din umeri cu tristețe și continuă:

– Așa s-ar uita un câine la cel mai bun stăpân din univers. Și sunt sigur că ai observat că în același fel se uită și la dinh-ul vostru.

– *Pentru* dinh-ul nostru vrea să o facă, spuse Eddie. Și e în regulă. Poate nu crezi, Dink, dar...

– Dar tu crezi.

– Pe deplin. Acum, uite care-i cea mai importantă întrebare: bănuiește cumva Ted cât va mai putea să reziste Sheemie? Pentru că acum are parte de ceva mai mult ajutor?

Pe cine încerci să încurajezi, frate-miu? exclamă din senin Henry în mintea lui. Sarcastic ca întotdeauna. *Pe el ori pe tine?*

Dinky se uita la el de parcă atunci și-ar fi dat seama că tânărul Dean e puțin nebun sau mai slab de minte.

– Ted a fost contabil. Uneori a lucrat ca meditator. Sau ca zilier, când nu a găsit vreo slujbă mai acătării. Nu-i doctor.

Dar Eddie insistă:

– Ce părere are?

Dinky șovăi. Vântul se auzea șuierând, muzica susurând. Tunetul mormăi în întunericul din depărtări. În cele din urmă zise:

– Poate mai rezistă încă de trei sau patru ori... dar efectele sunt tot mai rele. Poate doar de două ori. Nu există niciun fel de garanții, pricepi? Ar putea face un atac masiv chiar data următoare când se va concentra să facă gaura aia prin care să trecem.

Eddie încercă să se gândească la o altă întrebare, dar nu mai găsi niciuna. Ultimul răspuns lămurea totul. Drept care se bucură atunci când o auzi pe Susannah care îi chema înăuntru.

4

Sheemie Ruiz își recăpătase pofta de mâncare (semn bun după părerea celorlalți) și băga în el cu mult entuziasm. Punctele de sânge din ochi se mai atenuaseră, dar erau tot vizibile. Eddie se întrebă ce ar crede despre ele gărzile din Paradisul Albastru dacă le-ar observa și se mai întrebă și

dacă Sheemie ar fi putut să poarte ochelari de soare fără să stârnească comentarii.

Roland îl ridicase pe Malahist în picioare și acum discuta cu el în fundul grotei. Mă rog... să spunem că discuta. De fapt, pistolarul vorbea și Malahistul asculta, aruncând priviri furișe și pline de evlavie la chipul lui Roland. Din toată păsărească dinh-ului său, Eddie deslușì doar două cuvinte: Chevin și Chayven. Adică Roland îl întreba pe amărâtul ăsta despre tovarășul lui pe care-l întâlniseră pe marginea unui drum din Lovell.

– Are un nume? îi întrebă el pe Ted și Dinky, luându-și încă o porție de mâncare.

– Eu îi zic Chucky, răspunse Dinky. Pentru că mi se pare că aduce cu păpușa dintr-un film de groază pe care l-am văzut pe vremuri.

Eddie zâmbi strâmb.

– Da, *Jucăria*[1]. L-am văzut. S-a făcut după *când*-ul tău, Jake. Și *mult* după al tău, Suziella.

Părul Malahistului nu semăna cu cel al păpușii din film, dar avea aceiași obraji bucălați și cu pistrui și aceiași ochi albaștri.

– Credeți că e în stare să țină un secret?

– Este, dacă nu-l întreabă nimeni, răspunse Ted.

Răspuns care, după mintea lui Eddie, nu era absolut deloc satisfăcător.

După vreo cinci minute, Roland păru mulțumit de „discuția" cu Malahistul și se întoarse lângă ceilalți. Se pare că șoldul nu-l mai deranja deloc, pentru că se așeză pe vine cu multă agilitate. Se uită la Ted și spuse:

– Pe nefericitul ăsta îl cheamă Haylis de Chayven. Îi va simți cineva lipsa?

– Nu cred, răspunse Ted. Malahiștii vin la porțile de dincolo de cămine în grupuri mici, cerând să li se dea de lucru. Normal că li se dau treburi grele, de cărat cu cârca. Și sunt plătiți cu mâncare sau băutură. Dar dacă nu apar, nu se interesează nimeni de soarta lor.

– Bine. Acum vreau să-mi spuneți cât de lungi sunt zilele aici? Adică, de acum până mâine-dimineață tot pe vremea asta sunt douăzeci și patru de ore sau nu?

Ted se gândi câteva secunde.

---

[1] *Child's Play* (n. tr.).

- Mai degrabă douăzeci și cinci, răspunse el. Poate chiar nițel mai mult. Pentru că, vedeți voi, timpul a început să se scurgă mai lent. Se pare că, pe măsură ce Grinzile slăbesc, între lumi apare un decalaj al fluxului de timp. Probabil acolo se deformează Grinzile cel mai tare.

Roland dădu din cap. Susannah îi oferi o farfurie cu mâncare, dar el refuză, mulțumindu-i. În spatele lor, Malahistul se așezase pe o ladă și se uita în jos la picioarele lui goale și pline de bube. Eddie fu surprins să-l vadă pe Ete apropiindu-se de creatură și mai surprins încă atunci când bumblerul îi permise lui Chucky (sau Haylis) să-l mângâie pe cap cu mâna lui deformată, ca o gheară.

- Și există vreun moment când acolo, în complex, lucrurile sunt puțin mai... nu știu cum să spun...

- Mai dezorganizate? sugeră Ted.

Roland dădu din cap.

- Ați auzit o sirenă mai devreme? îi întrebă Ted. Chiar înainte să apărem noi?

Nimeni nu auzise nimic.

Ted nu păru surprins.

- Dar muzica ați auzit-o, da?

- Da, răspunse Susannah, oferindu-i o altă cutie cu Nozz-A-La.

Bărbatul o luă și bău din ea cu poftă. Eddie încercă să-și reprime fiorii de greață.

- Mulțumesc frumos, doamnă. În orice caz, să știți că sirena marchează sfârșitul turelor. Și atunci începe muzica.

- Nu pot să sufăr muzica aia, murmură Dinky indispus.

- Dacă există vreun moment în care atenția lor să fluctueze, atunci acela este, încheie Ted.

- Și cam la ce oră se întâmplă asta? vru să știe Roland.

Ted și Dinky schimbară o privire nesigură. Dinky arătă opt degete, ridicând din sprâncene. Și păru ușurat când Ted dădu din cap fără să ezite.

- Da, la opt, spuse el râzând și clătinând sceptic din cap. La *ora opt*, într-o lume în care închisoarea aia de acolo ar sta mereu numai la est și nu la est prin sud-est în unele zile și fix la est în altele.

Însă Roland trăise într-o lume în perpetuă dizolvare cu mult înainte ca Ted Brautigan să-și închipuie că ar putea exista un asemenea loc ca Algul

Siento şi astfel nu era prea deranjat de felul în care realităţile imuabile ale vieţii începuseră să se modifice.

– Deci, cam peste douăzeci şi cinci de ceasuri de acum, spuse el. Sau mai puţin.

Dinky dădu din cap.

– Dar, dacă ai intenţia să stârneşti haos, eu zic să-ţi iei gândul. Ştiu mult prea bine ce au de făcut. Sunt vechi în branşă.

– Totuşi, spuse Roland, este tot ce putem face.

Se uită la vechea lui cunoştinţă din Mejis. Şi îi făcu un semn, chemându-l la el.

5

Imediat Sheemie puse jos farfuria, se apropie de Roland şi ridică pumnul strâns la frunte.

– Heil, Roland, cel care ai fost Will Dearborn.

Roland îi răspunse la salut, apoi se întoarse spre Jake. Băiatul se uită nedumerit la el. Roland îi făcu un semn, iar Jake se apropie de ei. Acum Sheemie şi Jake stăteau faţă în faţă, cu Roland ghemuit pe vine între ei, fără să-i privească.

Jake ridică o mână la frunte.

Sheemie făcu la fel.

Jake se uită în jos, la Roland.

– Ce doreşti acum?

Dar Roland nu-i răspunse, ci continuă să privească netulburat spre gura peşterii, ca şi cum l-ar fi interesat ceva din întunecimea aceea aparent nesfârşită. Jake înţelese ce voia de la el, înţelese atât de bine de parcă şi-ar fi folosit atingerea ca să citească gândurile pistolarului (ceea ce evident nu făcuse). Ajunseseră la o răspântie. Iar Jake fusese cel care sugerase ca Sheemie să le spună încotro s-o apuce. La vremea respectivă ideea aceasta i se păruse destul de bună. Acum, privind în ochii aceia injectaţi şi la chipul acela sincer, chiar dacă nu prea inteligent, Jake îşi puse două întrebări: ce mama dracului avusese în cap atunci când propusese planul acesta şi de ce nu-i spusese cineva – cel mai probabil

Eddie, care-şi păstrase simţul practic în pofida tuturor evenimentelor – cu blândeţe, dar fermitate, că era cea mai tâmpită idee din lume să pună viitorul tuturor în mâinile lui Sheemie Ruiz. „Bătută în cap", cum ar fi spus foştii lui colegi de la Şcoala Piper. Iar acum, Roland, cel care credea că şi în umbra morţii tot mai e ceva de învăţat, voia ca Jake să pună întrebarea pe care el însuşi o propusese. Şi evident că răspunsul ar fi arătat cât de aiurit şi superstiţios devenise. Totuşi, de ce să nu întrebe? Chiar dacă totuna ar fi fost să dea cu banul, de ce să n-o facă? Jake ajunsese – probabil la capătul unei vieţi scurte, dar interesante, mai presus de orice îndoială – într-un loc cu uşi magice, majordomi robotizaţi, telepatie (de care şi el era capabil într-o mai mică măsură), vampiri şi prunci-păianjeni. Şi atunci, de ce nu l-ar lăsa pe Sheemie să aleagă? Oricum *trebuiau* să o apuce ori într-o parte, ori în cealaltă, iar el trecuse prin mult prea multe ca să nu se mai teamă acum de părerea celor din jur. *În plus*, îşi spuse el, *dacă acum nu sunt printre prieteni, înseamnă că niciodată nu voi fi.*

– Sheemie... începu el.

Îi era tare greu să privească în ochii aceia înroşiţi, dar se forţă să o facă.

– Noi avem o menire de înfăptuit. Adică trebuie să facem ceva. Trebuie...

– Trebuie să salvaţi Turnul, spuse Sheemie. Iar vechiul meu prieten va trebui să intre în el, să urce până în vârf şi să vadă ce e de văzut. Poate că acolo e renaşterea. Poate moartea. Poate amândouă. În trecut el era Will Dearborn, da, chiar aşa. Pentru mine va rămâne Will Dearborn.

Jake se uită la Roland. Pistolarul stătea tot pe vine, privind afară din peşteră. Dar băiatului i se păru că se albise la faţă.

Şi atunci Roland făcu gestul lui obişnuit cu degetele: haide, continuă.

– Da, ar trebui să salvăm Turnul Întunecat, admise Jake.

Şi i se păru că înţelege nesaţul lui Roland de a-l găsi şi de a pătrunde în el, chiar dacă asta i-ar fi adus moartea. Ce se afla în centrul universului? Care bărbat (sau băiat) nu-şi punea această întrebare şi nu voia să afle?

Chiar dacă asta i-ar lua minţile pe loc?

– Dar ca să ne putem îndeplini misiunea, mai trebuie să facem două lucruri. Unul este să ne întoarcem în lumea noastră şi să salvăm pe cineva. Pe scriitorul care ne spune povestea. Celălalt lucru este cel despre care am discutat. Eliberarea Sfărâmătorilor.

Inocenţa specifică vârstei îl împinse să adauge:

– Sau, măcar, să încercăm să-i oprim. Pricepi ce îți spun?

Dar acum Sheemie nu-i mai răspunse. Se uita pierdut în aceeași direcție ca Roland: în întunericul de afară. Avea expresia cuiva care tocmai ce fusese hipnotizat. Jake începuse să nu se mai simtă în largul său, dar merse mai departe. În fond, ajunsese la momentul întrebării și ce să facă altceva dacă nu să continue?

– Întrebarea este: de care treabă să ne ocupăm mai întâi? S-ar părea că ne-ar fi mai ușor să-l salvăm pe scriitor, deoarece acolo nu am întâmpina nicio opoziție... cel puțin noi nu avem habar de vreuna... dar există riscul ca...

Jake nu voia să spună cu voce tare că *există riscul să mori atunci când ne vei ajuta să ne teleportăm*, așa că amuți.

Nici nu crezu că Sheemie îi va răspunde, iar el va fi nevoit să se hotărască dacă să repete întrebarea sau nu. Dar atunci fostul băiat de serviciu de la taverna din Mejis începu să vorbească. Nu se uita la ei, ci stătea cu ochii ațintiți asupra întunericului din Bubuit de Tunet dinafara peșterii.

– Am avut un vis azi-noapte, așa să știți, începu Sheemie din Mejis, a cărui viață fusese salvată odinioară de trei pistolari tineri din Gilead. Am visat că eram iar la Popasul Călătorilor, numai că acolo nu mai era și Carol și nici Stanley, nici Pettie, nici Sheb, ăla de cânta la pian. Nimerică nu era acolo, decât io și io măturam pe jos și cântam „Dragoste nepăsătoare"[1]. Și am auzit cum scârțâie ușile alea de la intrare, știi, ușile alea care se mișcă încolo și-ncoace, că făceau un zgomot așa caraghios...

Jake îl surprinse pe Roland dând din cap amintirii. Pe buze îi apăruse umbra unui surâs.

– Și m-am uitat atuncea în sus, reluă Sheemie, și l-am văzut pe băiatu' ăsta că intră înăuntru.

Se uită în fugă la Jake, apoi din nou la intrarea peșterii.

– Semăna cu tine, tinere sai, așa să știi. Semăna atât de bine, de ziceai că sunteți gemeni. Numa' că avea sânge pe față și un ochi scos și asta îl urâțea și mergea șontâc. Ca moartea arăta, ca moartea. Și m-a speriat tare, da' m-am și năcăjit când l-am văzut așa. Și mi-am văzut de măturat, că m-am gândit că poate n-o să mă bage în seamă, ori nici n-o să mă vază și o să plece de-acolo.

---

[1] În orig. *Careless Love* – cântec tradițional american, de origine necunoscută (n. tr.).

Jake își dădu seama că știa povestea. Fusese martor la această scenă? Fusese oare el băiatul acela plin de sânge?

- Dar s-a uitat fix la tine, murmură Roland, tot de pe vine, tot cu ochii țintă în întuneric.

- Chiar așa, Will Dearborn cum îți ziceam eu, chiar așa, fix la mine s-a uitat și mi-a spus „De ce îmi faci rău, când eu te iubesc atât de mult? Când nu pot să fac nimic altceva și nici nu îmi doresc, pentru că din dragoste m-am născut și cu dragoste m-am hrănit și...

- Și dragostea a avut grijă de mine, șopti Eddie.

O lacrimă se prelinse din ochii tânărului Dean și udă pământul din grotă.

- ... și dragostea a avut grijă de mine? De ce să mă tai și să mă desfigurezi și să mă umpli de jale? Doar pentru frumusețea ta te-am iubit, așa cum tu m-ai iubit pentru a mea în vremurile de dinainte ca lumea să meargă mai departe. Acum mă zgârii cu ghearele tale și îmi torni picături de argint viu în nări; ai asmuțit fiarele asupra mea, da, le-ai asmuțit, iar fiarele au smuls cu colții lor bucăți din carnea mea. Can-toii se strâng în jurul meu și nu am unde să fug de batjocura lor. Dar tot te iubesc și te voi sluji și voi readuce magia, dacă îmi vei îngădui, pentru că astfel mi-a fost modelată inima atunci când m-am înălțat din *Prim*. Și odinioară am fost pe cât de frumos, pe atât de puternic, dar acum puterile îmi sunt secate."

- Ai plâns atunci, spuse Susannah.

Iar Jake gândi: *Firește că a plâns.* Plângea și el. Plângea și Ted; și Dinky Earnshaw plângea. Numai Roland avea ochii uscați, dar era palid, o, atât de palid.

- Și el a plâns, continuă Sheemie cu lacrimi șiroindu-i pe obraji, și am plâns și eu, căci îmi dădeam seama că fusese frumos ca lumina soarelui. Și mi-a zis: „Dacă ar fi să înceteze acum tortura, mi-aș mai putea reveni. Poate nu mi-aș recăpăta frumusețea, dar măcar puterea...

- *Kes*[1], spuse Jake, pronunțând corect cuvântul, chiar dacă nu îl mai auzise niciodată: *kiss*.

- Și *kes*-ul meu. Dar peste o săptămână... poate cinci zile... sau chiar trei... va fi prea târziu. Și atunci, chiar dacă va înceta tortura, eu voi muri. Și vei muri și tu, pentru că toate inimile se opresc atunci când dragostea pleacă de pe lume.

---

[1] Vitalitate, putere de viață, pe care până și Grinzile o au (n. tr.).

Spune-le de dragostea mea şi spune-le şi de durerea mea şi mai spune-le şi de speranţa mea, care mai trăieşte încă. Pentru că ea este tot ce mai am şi tot ce mai sunt şi tot ce cer." Şi atunci băiatul s-a întors şi a ieşit din tavernă. Şi uşile au făcut *scâăârţţţ*.

De-abia acum se uită la Jake, zâmbindu-i, ca un copil de-abia trezit din somn.

– Nu-ţi pot răspunde la ce mă întrebi, sai, zise el şi se lovi cu pumnul de frunte. Nu-i prea multă minte în tărtăcuţa asta a mea, mai mult pânze de păianjen. Aşa mi-a zis Cordelia Delgado şi socotesc că o fi ştiut ea ceva.

Jake nu spuse nimic. Era peste măsură de buimăcit. Şi el visase acelaşi băiat desfigurat; numai că întâlnirea lor nu avusese loc într-o cârciumă veche, ci în Parcul Gage, acolo unde îl văzuseră ei pe *Charlie, Trenuleţul Uu-uu*. Noaptea trecută îl visase. Aşa trebuie să se fi întâmplat. Nu-şi amintise visul până în momentul acesta, probabil nu şi l-ar fi amintit niciodată dacă Sheemie nu şi l-ar fi povestit pe al lui. Dar Roland, Eddie şi Susannah? Au visat şi ei o variantă a acestui vis? Da. Le putea citi răspunsul pe chipuri, tot la fel cum pe chipurile lui Ted şi Dinky nu se vedea decât emoţie şi surprindere.

Cu o grimasă, Roland se ridică, îşi apăsă scurt şoldul cu palma şi spuse:

– Mulţam-sai, Sheemie, ne-ai fost de mare ajutor.

Sheemie zâmbi dezorientat:

– Cum?

– Nu-ţi bate capul cu asta, dragul meu, îi zise Roland întorcându-se către Ted. Eu şi cu prietenii mei vom ieşi puţin afară. Trebuie să vorbim an-tet.

– Desigur, spuse Ted, scuturându-şi capul ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească.

– Fă-mi un hatâr şi nu vă întindeţi prea mult la vorbă, interveni Dinky. Probabil că totul e bine deocamdată, dar nu vreau să ne forţăm norocul.

– Aveţi nevoie de el ca să vă întoarceţi? îl întrebă Eddie, făcând un semn cu capul spre Sheemie.

Întrebare retorică. Cum altfel să se întoarcă?

– Da, sigur, dar... începu Dinky.

– Atunci vă forţaţi norocul la greu.

Acestea fiind spuse, Eddie, Susannah şi Jake îl urmară pe Roland afară din peşteră. Ete rămase înăuntru, cu noul lui prieten, Haylis de Chayven. Lui Jake nu-i plăcea asta. Dar ce simţea el nu era gelozie, ci mai degrabă

groază. De parcă vedea un semn pe care l-ar fi putut interpreta cineva mai înțelept decât el – poate unul din oamenii-manii. Întrebarea era însă: ținea el morțiș să afle?

Poate că nu.

6

– Nu mi-am adus aminte de visul meu, până nu l-am auzit pe el, spuse Susannah. Și dacă *nu* ni l-ar fi povestit, probabil că nu mi l-aș fi amintit niciodată.

– Mda, mormăi Jake.

– Dar acum mi-l amintesc foarte limpede, continuă ea. Eram într-o stație de metrou și băiatul cobora scara...

Jake zise:

– Eu eram în Parcul Gage. .

– Și eu eram pe maidanul de pe Markey Avenue, unde obișnuiam să bat mingea cu Henry, spuse și Eddie. Dar în visul meu, băiatul cu fața plină de sânge purta un tricou pe care scria NICIO CLIPĂ DE PLICTISEALĂ...

– ...ÎN LUMEA DE MIJLOC, încheie Jake, făcându-l pe Eddie să caște ochii la el.

Dar Jake nici nu observă; avea gândurile în altă parte.

– Mă întreb dacă Stephen King își folosește visele în scrierile sale. Pricepeți ce zic, așa, ca pe drojdie, ca să facă subiectul să se umfle.

Întrebare la care niciunul dintre ei nu cunoștea răspunsul.

– Roland? îl strigă Eddie. Tu unde erai în visul ăsta?

– La Popasul Călătorilor, unde altundeva? Nu acolo am fost eu împreună cu Sheemie odată ca niciodată?

Și cu prietenii mei, de multă vreme dispăruți, ar fi putut adăuga el, însă se abținu.

– Stăteam la masa preferată a lui Eldred Jonas și jucam o mână de Păzea.

Susannah șopti:

– Băiatul din visele noastre *era* Grinda, nu-i așa?

Roland dădu solemn din cap, iar atunci Jake înțelese că, de fapt, Sheemie le spusese care anume treabă să o facă mai întâi. Le spusese asta mai presus de orice îndoială.

– Aveți vreo întrebare? li se adresă Roland.

Clătinară toți din cap.

– Suntem ka-tet, zise Roland.

Iar ei răspunseră într-un glas:

– *Unul dintre cele multe.*

Pistolarul ezită o clipă, privindu-i pe rând. De fapt, era mai mult decât o simplă privire; părea a se bucura de chipurile lor. Apoi intrară toți în peșteră.

– Sheemie, zise el.

– Da, sai! Da, Roland, Will Dearborn din trecut!

– Îl vom salva pe băiatul de care ne-ai spus. Îi vom împiedica pe oamenii răi să-l mai tortureze.

Sheemie surâse, dar surâsul lui era nedumerit. Nu-și mai aducea aminte de băiatul din vis.

– Bine, sai, foarte bine!

Roland se întoarse spre Ted.

– Imediat ce vă duce înapoi, ai grijă să se culce. Sau dacă somnul la ora asta ar atrage o atenție nedorită din partea gărzilor, vezi măcar să nu se suprasolicite.

– I-am putea da scutire pe motiv de guturai și așa n-ar mai avea voie în Camera de Lucru, spuse Ted. Bântuie gripa prin Bubuit de Tunet. Însă voi trebuie să pricepeți că nu există garanții. Sigur, ar putea să ne ducă înapoi de data aceasta, dar mai târziu...

Pocni din degete.

Râzând cu gura până la urechi, Sheemie îl imită, pocnind însă din degetele de la ambele mâini. Susannah simți că-i vine să vomite din cauza nodului din stomac și își feri privirea.

– *Știu* asta, spuse Roland.

Cu toate că nu-și schimbase prea mult tonul, toți membrii ka-tet-ului său înțeleseseră că era un lucru bun că discuția se apropiase de sfârșit, căci pistolarul ajunsese la capătul răbdării.

– Aveți grijă să stea potolit chiar dacă se simte bine. Nu vom avea nevoie de el pentru ceea ce va urma, mai cu seamă mulțumită armelor pe care ni le-ați lăsat.

- Da, sunt arme bune, recunoscu Ted, dar sunt ele suficient de bune ca să lichideze șaizeci de oameni, can-toi și taheeni?

- Veți lupta alături de noi atunci când va veni clipa? îi întrebă Roland.

- Cu cea mai mare plăcere, răspunse Dinky dezvelindu-și dinții într-un rânjet sălbatic.

- Da, vom lupta, spuse și Ted. Și s-ar putea să mai am și o altă armă. Ați ascultat benzile pe care vi le-am lăsat?

- Da, zise Jake.

- Înseamnă că ați aflat ce a pățit individul care mi-a furat portofelul.

Încuviințară cu toții. Aflaseră.

- Dar cum rămâne cu tânăra aceea? interveni Susannah. Ziceai că-i o tipă dură. Ce vor face Tanya și iubitul ei? Sau soțul ei, că parcă asta ai spus că-i este acum?

Ted și Dinky schimbară o privire nesigură, apoi clătinară amândoi din capete.

- Poate că pe vremuri ar fi fost de partea noastră, răspunse Ted. Dar acum, gata. Acum e căsătorită. Nu-și mai dorește decât să se giugiulească cu iubițelul ei.

- Și să Sfărâme, adăugă Dinky.

- Dar ei nu pricep...

Susannah își dădu seama că nu poate continua. Era obsedată nu atât de amintirea propriului vis, cât de cel al lui Sheemie. *Acum mă zgârii cu ghearele tale*, îi spusese acestuia băiatul din vis. Acel băiat atât de frumos pe vremuri.

- Nu *vor* să priceapă, îi zise Ted cu blândețe.

Surprinse chipul încrâncenat al lui Eddie și clătină din cap.

- Dar nu trebuie să-i urâți pentru asta. Veți fi nevoiți – *vom* fi nevoiți – să omorâm câțiva, dar nu trebuie să-i urâți. Nu din cauza fricii ori a lăcomiei au renunțat ei să mai înțeleagă, ci din cauza disperării.

- Și pentru că a Sfărâma este divin, adăugă Dinky, uitându-se și el la Eddie. Tot așa cum divină e și prima jumătate de oră după ce ai luat o doză de praf alb. Dacă pricepi unde bat.

Eddie oftă, își îndesă mâinile în buzunare și nu zise nimic.

Atunci Sheemie îi șocă pe toți înșfăcând unul din automatele Coyote și legănându-l pe sub nasurile lor. Dacă arma ar fi fost încărcată, misiunea lor de salvare a Turnului Întunecat ar fi încetat atunci și acolo.

– Şi eu o să mă bat! strigă el. *Poc, poc, poc! Bam-bam-badabadam!*

Eddie şi Susannah se aruncară la pământ; Jake se repezi instinctiv în faţa lui Ete; Ted şi Dinky îşi acoperiră ochii cu mâinile, ca şi cum aşa s-ar fi putut proteja de tirul a o sută de gloanţe de calibru mare. Calm, Roland smulse automatul din mâinile lui Sheemie.

– Îţi va veni şi ţie rândul să ne ajuţi, îi spuse el, dar după ce vom câştiga prima bătălie. Spune-mi, Sheemie, îl vezi pe bumblerul lui Jake?

– Îhî, e cu Malahistu'.

– E un bumbler vorbitor. Du-te şi vezi dacă îl poţi convinge să vorbească cu tine.

Ascultător, Sheemie se duse spre locul unde Chucky/Haylis încă îl mai mângâia pe Ete pe cap, se aşeză într-un genunchi şi încercă să-l facă pe mititel să-i rostească numele. Bumblerul se conformă de îndată şi pronunţă „Sheemie" cu incredibilă claritate. Sheemie râse. Începu şi Haylis să râdă cu el. Parcă erau doi copii din Calla. Din aceia bolânzi.

Roland se întoarse spre Dinky şi Ted cu buzele strânse într-o dungă albă pe chipul sever.

7

– Trebuie să-l puneţi la adăpost când vor începe împuşcăturile, le spuse pistolarul mimând răsucirea unei chei într-un lacăt. Nu contează ce se va întâmpla cu el dacă vom pierde. Dar dacă învingem, vom mai avea nevoie de el cel puţin încă o dată. Poate de două ori.

– Ca să mergeţi unde? întrebă Dinky.

– În America din Lumea Decisivă. Într-un oraş din vestul statului Maine, pe nume Lovell. Cât mai aproape de începutul lui iunie 1999.

– Crizele lui Sheemie au început atunci când m-a trimis pe mine în Connecticut, zise Ted cu glas scăzut. Sunteţi conştienţi că e foarte posibil ca starea să i se înrăutăţească dacă vă va trimite pe voi în America? Ba s-ar putea chiar să-l ucidă?

Tonul îi era sec. Indiferent. *Întreb şi eu, domnilor.*

- Suntem foarte conştienţi, răspunse Roland. Iar când va veni momentul, am să-i explic ce riscă şi am să-l întreb dacă...

- Măi, omule, bagă-ţi *întrebarea* unde nu ajunge soarele! exclamă Dinky, aducându-i atât de bine aminte lui Eddie de cum fusese el în primele ceasuri pe ţărmul Mării vestului, buimac, cu draci pe el şi arzându-i buza după heroină, încât avu senzaţia de *déjà-vu*.

- Şi dacă i-ai zice că vrei să-şi dea foc, se ambală mai departe Dinky, tot ce-ar face ar fi să-ţi ceară un chibrit. Îşi închipuie că mergi pe apă, măi, omule!

Cu groază, dar şi cu un soi de curiozitate bolnăvicioasă, Susannah aşteptă răspunsul lui Roland. Dar îl aşteptă în zadar. Cu degetele mari înfipte în curea, pistolarul se uita lung la Dinky.

- Sper că îţi dai seama că un mort nu are cum să te aducă înapoi din America, spuse Ted pe un ton mai rezonabil.

- Vom trece drumul ăla când şi dacă vom ajunge acolo, zise Roland. Între timp avem alte drumuri de trecut.

- Mă bucur că ne ocupăm mai întâi de Devar-Toi, oricare ar fi riscurile, declară Susannah. Este odios ce se petrece acolo.

- Da, coniţă, rosti tărăgănat Dinky, ducând mâna la o pălărie imaginară. Socotesc că-i ăl mai bun cuvânt.

Tensiunea din grotă se mai risipi puţin. În spatele lor, Sheemie îi cerea lui Ete să se rostogolească, iar Ete se supunea bucuros. Pe chipul Malahistului înflorise un zâmbet duios, ca de copil cuminte. Susannah se întrebă oare când mai avusese nefericitul ocazia să zâmbească aşa.

Apoi se gândi să-l întrebe pe Ted dacă avea cum să-şi dea seama ce zi era acum în America, dar hotărî s-o lase moartă. Cu siguranţă că ar fi ştiut dacă Stephen King murise. Aşa spusese Roland, iar ea era convinsă că dinh-ul lor ştie ce spune. Pentru moment, probabil că scriitorul era bine-mersi, irosindu-şi aiurea în tramvai timpul şi preţioasa imaginaţie pe vreun oarecare proiect lipsit de importanţă, în vreme ce lumea pe care el fusese hărăzit s-o conceapă se acoperea cu praf în mintea lui. Nu era deloc de mirare că Roland era supărat pe el. Şi ea era puţin supărată.

- Care-i planul, Roland? întrebă Ted.

- Planul nostru se bazează pe două presupuneri: că îi vom putea lua prin surprindere şi apoi că vom putea crea panică printre ei. Nu cred că se aşteaptă

la așa ceva. De la Pimli Prentiss și până la ultimul sapiens care patrulează pe dinafara gardului, niciunul nu are vreun motiv să-și imagineze că munca le-ar putea fi întreruptă tocmai acum, când mai au atât de puțin. Și în niciun caz nu au cum să-și închipuie că ar putea fi atacați. Iar dacă aceste ipoteze sunt corecte, atunci vom învinge. Dacă nu, măcar nu vom mai apuca să trăim momentul când se vor sfărâma Grinzile și se va prăbuși Turnul.

Roland luă harta cu Algul Siento și o întinse pe jos. Se strânseră toți în jurul ei.

– Șinele astea, zise el arătând spre porțiunea hașurată, marcată cu 10. Am văzut cu binoclul că unele din vagoanele și locomotivele stricate de pe ele se află cam la douăzeci de metri de gardul dinspre sud. Așa este sau doar mi s-a părut?

– Așa-i, răspunse Dinky și indică mijlocul unei șine. Sigur, poți zice că-i sud; e un cuvânt la fel de bun ca oricare altul. Uite, vagonul ăsta de marfă e cel mai aproape de gard. Cam la zece metri de el. Pe el scrie COMPANIA DE TRANSPORT FEROVIAR SOO.

Ted dădea din cap.

– Foarte bună acoperire, spuse Roland. Excelentă acoperire.

Acum întinse și el mâna spre zona de nord a complexului.

– Iar aici sunt tot felul de barăci.

– Pe vremuri acolo se depozitau proviziile, zise Ted, dar cred că sunt goale acum. Un timp au dormit acolo niște Malahiști, dar Pimli și Nevăstuică i-au gonit mai acum vreo șapte, opt luni.

– Indiferent dacă sunt pline sau goale, ne putem adăposti și în ele, spuse Roland. Terenul din jurul lor e neted și fără prea multe obstacole? Suficient de neted ca să se poată deplasa pe el chestia aia?

Și arătă spre Tricla lui Suzie.

Ted și Dinky se consultară din priviri, apoi Ted spuse:

– Categoric.

Susannah se aștepta la ceva proteste din partea lui Eddie, chiar dinainte de a afla ce anume avea pistolarul de gând. Dar tânărul nu spuse nimic. Foarte bine. Ea deja începuse să-și aleagă în minte armele. Pistoalele.

Roland rămase tăcut câteva secunde, cu ochii la hartă, parcă adresându-i-se direct ei. Ted îi oferi o țigară și pistolarul o acceptă bucuros. Apoi începu să vorbească. De două ori făcu niște semne cu creta pe o latură a lăzii cu arme.

De alte două ori desenă niște săgeți pe hartă: una cu vârful spre punctul cardinal pe care ei încă îl mai numeau nord, cealaltă spre sud. Ted puse o întrebare. Dinky puse o alta. În spate, Sheemie și Haylis se jucau cu Ete ca doi copii. Bumblerul le imita hohotele de râs cu o acuratețe stranie.

Când Roland isprăvi, Ted Brautigan zise:

- Asta înseamnă o vărsare formidabilă de sânge.

- Da, exact asta înseamnă. Și intenționez să vărs cât de mult.

- Cam periculos pentru domnița voastră, remarcă Dinky, uitându-se mai întâi la Susannah, apoi la soțul ei.

Susannah nu zise nimic. Nici Eddie. El cunoștea riscul. Și mai înțelegea și motivul pentru care Roland o voia pe Suze la nord de complex. Bicla îi va oferi mobilitatea de care va avea nevoie. Cât despre riscuri... să ne gândim puțin: erau șase oameni care intenționau să învingă șaizeci. Sau mai mulți. Bineînțeles că vor fi riscuri și bineînțeles că va curge mult sânge.

Va curge sânge și va fi foc.

- Cred că voi putea să trag cu mai multe arme din puncte diferite, spuse Susannah, în ochi cu sclipirea caracteristică Dettei Walker. Prin radio, așa cum faci să zboare un avion de jucărie. Nu știu, poate o să-mi iasă. Dar oricum o să mă deplasez. Am să sfârâi ca grăsimea pe un grătar încins.

- Credeți că o să meargă? întrebă Ted fără menajamente.

Buzele lui Roland se strâmbară într-un zâmbet fără umor.

- *Precis* o să meargă.

- De unde știi?

Eddie își aduse aminte de raționamentul lui Roland înainte de telefonul dat lui John Cullum și ar fi putut răspunde el la această întrebare. Dar nu se băgă, pentru că dinh-ul lor era cel care trebuia să dea răspunsurile, dacă așa îi era voia.

- Pentru că trebuie, zise pistolarul. Nu-i altă cale.

XI

ATACUL ASUPRA FORTĂREȚEI ALGUL SIENTO

1

Acum era a doua zi, puțin înainte ca sirena să anunțe schimbul de tură. Muzica ambientală va porni curând, raza de soare se va aprinde, iar schimbul de noapte al Sfărâmătorilor va părăsi Camera de Lucru prin ieșirea din stânga, în vreme ce schimbul de zi va intra prin dreapta. Totul era întocmai cum trebuia să fie, dar Pimli Prentiss dormise mai puțin de o oră și chiar somnul acesta neîndestulător îi fusese bântuit de vise negre și încâlcite. În cele din urmă, cam pe la ora patru (ceasul de la capul patului *pretindea* că ar fi fost ora patru, dar cine mai putea ști cât era de fapt; și, în fond, ce mai conta acum, când finalul era atât de aproape) se sculase din pat și se așezase în fotoliul de la birou, de unde privise la Promenada întunecată și părăsită la ceasul acela, cu excepția unui robot singuratic și inutil care se încăpățâna să patruleze pe acolo, fâlfâindu-și aiurea spre cer cele șase brațe terminate în clești. Roboții încă funcționali se șubrezeau tot mai mult cu fiecare zi, însă era periculos să le scoți bateriile, deoarece unele erau legate la explozivi și te puteau arunca în aer cu tot cu robotul nefolositor. Prin urmare, nu aveai ce face și trebuia

să le tolerezi maimuțărelile, repetându-ți că se va termina curând totul, lăudat fie Iisus și Dumnezeul nostru, Tatăl Atotputernic. La un moment dat, fostul Paul Prentiss trase sertarul din dreptul genunchiului său, de unde scoase Coltul „Pacificator" de calibrul .40. Și-l așeză în poală. Cu arma aceasta fostul Stăpân, Humma, îl executase pe violatorul Cameron. Pe perioada mandatului său, Pimli nu fusese nevoit să execute pe nimeni, dar avea o senzație de mângâiere ori de câte ori ținea pistolul pe genunchi și îi simțea greutatea sumbră. Deși habar nu avea să spună pentru ce anume avea nevoie de senzația aia de mângâiere în creierii nopții, mai ales când totul mergea cum nu se poate mai bine. Nu știa decât că fuseseră semnalate alte impulsuri anormale în înregistrările pe care Finli și Jenkins, tehnicianul-șef, le numeau Telemetrie de Profunzime, de puteai crede că instrumentele cu pricina se aflau pe fundul oceanului, iar nu într-un subsol, alături de alte aparate necesare. Pimli se văzu nevoit să admită că ceea ce simțea (haide să spunem lucrurilor pe nume) era sentimentul unei catastrofe iminente. Încercă să se liniștească spunându-și că se gândise prea mult la proverbul bunicului său, că acum aproape sărise, deci se apropia momentul când va putea să spună „hop".

În cele din urmă se ridicase și se dusese în baie. Lăsase jos capacul WC-ului și se așezase în genunchi ca să se roage. Aici era și acum, însă simți că se schimbase ceva în jurul lui. Nu auzise pași, dar înțelese că pătrunsese cineva în biroul lui. Identitatea persoanei se impunea de la sine. Fără să-și deschidă ochii, fără să-și ridice mâinile de pe capacul closetului, strigă:

- Finli? Finli o' Tego? Tu ești?

- Da, șefule, eu sunt.

Dar ce căuta *el* aici înainte de sunetul sirenei? Toți cei din complex, inclusiv Sfărâmătorii, știau cu câtă patimă își proteja orele de somn Finli Nevăstuică. Dar toate la timpul lor. Deocamdată Pimli se întreținea cu Domnul (deși, ca să spunem adevărul, motăise sprijinit de closet atunci când un instinct primitiv îi atrăsese atenția că nu mai este singur la primul etaj din Casa Directorului). Și nu se cuvenea să tratezi cu lipsă de considerație un musafir atât de important ca Dumnezeul nostru. Drept care își termină mai întâi rugăciunea („Dă-mi toată milostivirea și îndurarea Ta, amin!") înainte să se ridice, strâmbându-se de durere, din poziția în care începenise. Afurisita aia de spinare parcă nici nu știa că trebuia să ridice burdihanul acela mare.

Finli stătea în picioare lângă fereastră, studiind „Pacificatorul" de calibru .40 în lumina slabă, învârtindu-l pe toate părțile ca să-i poată admira ornamentele delicate de pe patul placat.

– Ăsta i-a zis noapte bună lui Cameron, nu-i așa? întrebă Finli. Despre violator vorbesc.

Pimli dădu din cap.

– Ai grijă, fiule. E încărcat.

– Șase?

– Opt! Ești chior? Uită-te la cât de mare-i cilindrul, pentru numele lui Dumnezeu!

Pe Finli chestia cu cilindrul îl lăsă rece. Îi înapoie pistolul lui Pimli.

– Știu cum se apasă pe trăgaci, asta știu, da, sigur că da. Și mi se pare mai mult decât suficient.

– Da, cu condiția să-ți fi încărcat altcineva arma. Spune-mi, acum, de ce te-ai sculat la ceasul ăsta și de ce mă deranjezi la rugăciunea de dimineață?

Finli îl privi în ochi:

– Dacă ar fi să mă apuc eu să te întreb de ce te-am găsit în budă, la rugăciune, *îmbrăcat și piepănat*, nu în halat și papuci și doar cu un ochi căscat, ce mi-ai răspunde atunci?

– M-a apucat tremuriciul. Simplu. Bag seamă că și pe tine te-a apucat.

Finli zâmbi încântat:

– Tremurici! Asta-i atunci când te apucă bâța-bâța de la nervi și ești zăpăcit la cap?

– Cam așa ceva, da.

Zâmbetul lui Finli se lăbărță, dar lui Pimli nu i se păru prea sincer.

– Îmi place! Îmi place de nu mai pot! Tremurici! Tremurilă-tremurici!

– Nu, îl opri Pimli. „A avea tremurici", asta e expresia.

Zâmbetul taheenului se stinse.

– Și eu am tremurici. Și eu fac bâța-bâța de la nervi. Și eu sunt zăpăcit la cap.

– Au mai fost impulsuri ciudate în telemetre?

Finli ridică din umeri, apoi dădu moale din cap. Problema cu Telemetria de Profunzime era că nimeni nu știa cu exactitate ce anume măsura. Poate telepatia, sau (Doamne, ferește!) teleportarea, sau poate chiar anumite trepidații adânci din textura realității, anticipând iminenta frângere a Grinzii Ursului.

Imposibil să-ţi dai seama. Însă în ultimele patru luni tot mai multe părţi din aparatura aceea întunecată şi tăcută se treziseră la viaţă.

- Ce zice Jenkins? îl întrebă Pimli.

Aproape fără să-şi dea seama ce face, îşi pusese Coltul în tocul de armă atârnat la subraţ, ducându-ne, prin acest gest al lui, mai aproape cu un pas de ceea ce voi nu vreţi să auziţi, iar eu nu vreau să vă povestesc.

Enervat, o' Tego făcu un gest obscen.

- Cum să-l întreb ce părere are, de vreme ce nu ştie nici măcar ce înseamnă simbolurile de pe cadranele de la telemetre?

- Uşurel, spuse Pimli punând mâna pe umărul Şefului Securităţii.

Şi fu mirat (ba chiar niţeluş speriat) când simţi cum zbârnâie carnea taheenului sub materialul subţire al cămăşii elegante de la Turnbull & Asser.

- Uşurel, prietene! Am întrebat şi eu, atâta tot.

- Nu pot să dorm, nu pot să citesc, nu pot nici măcar să mă fut, zise Finli. Pe toate le-am încercat, pentru numele lui Gan! Vino cu mine până la Casa Damli ca să te uiţi şi tu la afişajele optice. Poate ţi-o veni vreo idee.

- Eu sunt şeful cirezii, nu un amărât de tehnician, zise cu blândeţe Pimli, pornind deja spre uşă. Dar, pentru că n-am altceva mai bun de făcut...

- Poate că-i doar din cauză că se apropie sfârşitul, spuse Finli, oprindu-se în pragul uşii.

- Poate, încuviinţă cu seninătate Pimli. Iar o plimbare în aerul proaspăt al dimineţii nu are cum să ne facă vreun rău... Hei! Hei, tu, de colo! Malahistule! Nu sta cu spatele când vorbesc cu tine!

Malahistul, un amărât jigărit, într-o salopetă străveche de blugi (turul lăsat până sub pulpe era acum complet alb), se supuse. Avea obrajii bucălaţi şi acoperiţi cu pistrui. Iar ochii, chiar dacă speriaţi în momentul acesta, aveau o minunată nuanţă de albastru. Şi dacă nasul nu i-ar fi fost mâncat de bube pe o parte, făcându-l să pară că nu are decât o singură nară, nu s-ar fi putut spune despre el că era urâţel. Malahistul acesta căra un coş. Pimli avea senzaţia că-l mai văzuse pe janghinosul acela prin zonă, dar nu era sigur; pentru el toţi Malahiştii erau aproape identici.

Dar ce conta? Era treaba lui Finli să-i identifice, iar acum taheenul luă problema în mâini şi se îndreptă spre nefericit, trăgându-şi mănuşa din latex scoasă de la curea. Malahistul se făcu mic lângă un zid, strângând la piept coşul

din nuiele şi slobozind un vânt sonor din cauza spaimei. Pimli se văzu nevoit să-şi muşte cu putere partea interioară a obrazului ca să nu izbucnească în râs.

– Nu, nu, *nu!* zbieră Şeful Securităţii, plesnindu-l peste faţă pe Malahist cu mâna înmănuşată.

(Nu era bine să-i atingi pe Malahişti neprotejat; purtau prea mulţi microbi răi.) Stropi de salivă zburară de pe buzele amărâtului şi stropi de sânge din gaura pe care o avea în nas.

– Nu-mi vorbi din cutia ki'[1], sai Haylis! Nici gaura din capul tău nu arată mai bine decât aia a curului, dar măcar aşa ai da dovadă de ceva respect. Ai grijă cum te porţi!

– Heil, Finli o' Tego! bolborosi Haylis, dându-şi atât de tare cu pumnul în frunte, că se izbi cu capul de zid – *pac!*

Asta îi puse capac lui Pimli care izbucni în hohote de râs, cu tot efortul de a se abţine. Oricum, Finli nu va putea să-i reproşeze această lipsă de prestanţă, pentru că şi el zâmbea acum. Însă Pimli se cam îndoia că Malahistul pe nume Haylis ar fi găsit ceva consolare în zâmbetul acela. Dezvăluia prea mulţi dinţi ascuţiţi.

– Heil, Finli al Pazei, zile lungi şi nopţi senine îţi urez, sai!

– Aşa-i mai bine, fu de acord Finli. Nu foarte, doar niţeluş. Ce mama dracului cauţi aici înainte de Sirenă şi Soare? Şi să-mi spui imediat ce ai în paner, măi, agarici!

Haylis strânse şi mai tare coşul la piept, privind speriat în toate părţile. Zâmbetul lui Finli se stinse instantaneu.

– Dă capacul la o parte şi arată-mi ce ai înăuntru chiar în secunda asta, nerodule, ori ai să-ţi aduni măselele de pe jos, mârâi ameninţător Şeful Securităţii din Algul Siento.

O clipă Pimli crezu că Malahistul nu se va supune şi simţi un fior de panică. Dar apoi individul ridică foarte încet capacul de pe coşul din nuiele. Era un coş cu mânere, cunoscut pe meleagurile natale ale lui Finli sub numele de „paner". Malahistul i-l întinse în silă, închizând pleoapele acoperite cu muci uscaţi şi întorcând capul într-o parte, în aşteptarea loviturii care avea să urmeze.

---

[1] Funcţiile animalice (n. tr.).

Finli se uită în coș. Nu zise nimic multă vreme, apoi scoase hohotul lui caracteristic de râs, ca un lătrat de hienă, invitându-l pe Pimli să se uite și el. Stăpânului îi luă ceva timp să priceapă ce anume vedea acolo. Apoi își aduse brusc aminte de coșul de pe obraz pe care și-l storsese, oferindu-i lui Finli puroiul cu sânge, așa cum oferi unui prieten o delicatesă rămasă pe masă după un ospăț. Pe fundul coșului din brațele Malahistului era o grămăjoară de șervețele din hârtie folosite. Kleenex.

- Te-a trimis Tammy Kelly să culegi gunoaiele? întrebă Pimli.

Malahistul dădu cu timiditate din cap.

- Și ți-a spus că poți să ții pentru tine orice mizerie găsită în pubele?

Își imagina că Malahistul va minți. Și dacă așa vor sta lucrurile, atunci Stăpânul îi va ordona lui Finli să-l rupă cu bătaia, ca să-i fie de învățătură pentru lipsa lui de sinceritate.

Dar Malahistul, pe numele lui adevărat Haylis, clătină din cap cu tristețe.

- În regulă, oftă ușurat Pimli.

Căci, zău, era mult prea devreme pentru bătăi și urlete. Îți strica pofta de mâncare.

- Ia-ți trofeul și du-te. Dar vezi, fraiere, data viitoare ai grijă să ceri voie, altminteri o să pleci de aici călcat în picioare. M-ai priceput?

Malahistul dădu cu sârg din cap.

- Atunci, pleacă! Dispari din ochii mei și din casa mea!

Îl urmăriră cum se îndepărtează, cu prada lui de șervețele pline cu muci pe care cu siguranță le va savura ca pe niște fondante. Se luară la întrecere care să-și păstreze mai bine expresia gravă și neînduplecată până când dispărea din vedere nefericitul fiu al nimănui. Abia după aceea izbucniră amândoi în hohote răsunătoare. Ba chiar Finli o' Tego se clătină pe picioare de atâta râs și se lovi de un portret de al său, atârnat de perete. Apoi se lăsă în fund, hohotind isteric. Pimli își acoperi fața cu mâinile și râse până începu să-l doară burdihanul cel impozant. Repriza aceasta de râs risipi pe loc tensiunea cu care începuseră amândoi ziua.

- Periculos individ, n-am ce zice! reuși să bolborosească Finli când își recăpătă graiul, ștergându-și de zor ochii înlăcrimați cu o mână acoperită cu blană.

- Sabotorul Mucilor, fu de acord Pimli, aproape vânăt la față.

Schimbară o privire și izbucniră din nou în răgete ușurate de râs, până când reușiră s-o trezească pe menajera care dormea în cămăruța ei de la etajul trei.

Tammy Kelly rămase nemişcată în patul ei îngust, ascultând la zbieretele kamaiştilor de jos, privind dezaprobator în întuneric. Da, toţi bărbaţii erau la fel, indiferent ce fel de piele purtau.

În cele din urmă, Stăpânul sapiens şi Şeful taheen al Securităţii ieşiră din casă şi o apucară, braţ la braţ, pe Promenadă. În tot acest timp, Copilul lui Roderick ieşi în grabă pe poarta de la nord, cu capul în pământ şi inima zbătându-i-se nebuneşte în piept. Cât de aproape fusese! O, da! Dacă Cap-de-Nevăstuică l-ar fi întrebat „Ia spune-mi, Haylis, ai ascuns ceva pe aici?" el ar fi minţit cât de bine era în stare, dar unul ca el în veci nu va putea să-l mintă cum se cuvine pe unul ca Finli o' Tego! Niciodată-niciodată-niciodată! S-ar fi dat în vileag, mai mult ca sigur. Dar, lăudat fie Gan, nu se dăduse! Chestia rotundă pe care i-o dăduse pistolarul era acum ascunsă în dormitorul din spate, unde zumzăia în legea ei. O pusese în coş, aşa cum i se ceruse; o acoperise cu şerveţele curate luate din cutia de pe lavoar, aşa cum i se spusese. Nu-i zisese nimeni să pună mâna pe şerveţelele folosite, însă nu putuse rezista aromei lor umede, delicioase. Şi totul mersese de minune, păi, nu? Păi, da! Căci în loc să-i pună tot felul de întrebări la care nu ar fi putut răspunde, cei doi îşi bătuseră joc de el şi îl lăsaseră să plece. Îşi dorea să urce iar pe munte şi să se mai joace cu bumblerul, mult de tot îşi dorea, dar sapiensul ăla bătrân, cu părul alb, căruia i se zicea Ted, îi spusese să plece de acolo, să plece departe, departe de tot de îndată ce îşi va fi terminat treaba. Şi dacă auzea împuşcături, trebuia să se adăpostească undeva până când încetau. Şi aşa va face, o, da, fără îndoială. Oare nu făcuse el tot ce-i ceruse Roland de Gilead? Prima bilă zumzăitoare era acum într-unul din cămine, Feveral; alte două erau în Casa Damli, unde lucrau Sfărâmătorii şi dormeau gărzile când nu erau de serviciu, iar ultima era în Casa Stăpânului... unde aproape că fusese prins! Haylis habar nu avea ce ştiau să facă bilele alea zumzăitoare şi nici nu-şi dorea să afle. O să plece cât mai departe, poate cu prietena lui, Garma, dacă va reuşi s-o găsească. Dacă vor începe împuşcăturile, se vor ascunde într-o groapă adâncă, iar el îi va oferi din şerveţelele lui. Unele nu aveau mare lucru pe ele: doar urme de spumă de ras: Însă pe altele erau muci proaspeţi şi mari, de culori ce mergeau de la galben-pal până la galben-verzui. Chiar şi acum le putea simţi aroma ademenitoare. Iar pe cel mai mare şi mai frumos, cel cu sânge coagulat, îl va păstra pentru Garma şi poate ea o să-l lase să-i facă mumu. Haylis grăbi pasul, zâmbind la gândul că îi va face mumu prietenei sale.

2

La adăpostul uneia din barăcile goale de la nordul complexului, Susannah stătea cocoțată pe tricicletă și îl urmărea pe Haylis îndepărtându-se de Algul Siento. Observă că nefericitul, desfiguratul sai zâmbea, de unde trase concluzia că lucrurile merseseră bine. Ceea ce era o veste extrem de bună. Când nu îl mai văzu, își îndreptă atenția spre partea dinspre ea a complexului.

Din locul unde se afla, vedea ambele turnuri din piatră (deși doar partea de sus a celui din stânga, deoarece restul era ascuns de un pliu al dealului). Construcțiile erau îmbrăcate într-un fel de iederă. Probabil iederă de cultură, nu sălbatică, își zise Susannah, gândindu-se la ariditatea solului de acolo. În turnul dinspre vest se vedea un individ care stătea într-un fotoliu foarte asemănător cu cele de la La-Z-Boy[1]. Lângă parapetul dinspre est se aflau un taheen cu cap de castor și un căutător (dacă nu era căutător, ci sapiens, își spuse Susannah, înseamnă că era un netrebnic urât cu spume), adânciți în conversație, în mod clar așteptând sirena care să vestească încheierea turei și servirea micului dejun la popotă. Între cele două turnuri se vedeau cele trei garduri din sârmă ghimpată, cu spațiu suficient între ele pentru ca santinelele să poată patrula pe acolo, fără riscul de a primi vreun șoc electric. Dar în această dimineață nu era nimeni acolo. Puținii *folken* din interiorul gardului electrificat se fâțâiau agale de colo până colo, fără să dea semne că s-ar grăbi undeva. Dacă scena asta apatică ce se desfășura înaintea ochilor lui Susannah nu era cumva cea mai mare escrocherie a secolului, însemna că Roland avea dreptate. Erau la fel de vulnerabili în fața unui atac ca o turmă de porci care își primește ultima masă în fața abatorului: hai-commala-haide-hai, carne bună o să ai. Și, cu toate că pistolarii nu reușiseră să găsească vreo armă cu foc teleghidat, *descoperiseră* că trei dintre puștile mai futuristice erau prevăzute cu comutatoare marcate cu INTERVAL. După părerea lui Eddie, puștile acestea erau *leizere*, deși nici în ruptul capului Susannah nu putea înțelege ce legătură putea fi între iezerele de munte și niște arme. Jake propusese să testeze una în pustietatea de dincolo de Devar-Toi, dar Roland respinsese această idee din capul locului. Asta se întâmplase aseară, în timp ce revedeau planul pentru a o suta oară.

---

[1] La-Z-Boy – renumit fabricant de mobilier, cu sediul în Monroe, Michigan (n. tr.).

– Are dreptate, puștiule, spusese Eddie. Măscăricii ăia de acolo și-ar putea da seama că tragem cu pușcoacele astea, chiar dacă nu văd și nu aud nimic. Nu avem de unde ști ce fel de vibrații recepționează telemetrele alea ale lor.

La adăpostul întunericului, Susannah instalase toate cele trei „leizere". La momentul potrivit va regla dispozitivele de comutare. Și atunci s-ar putea ca puștile să funcționeze, amplificând impresia pe care ei voiau s-o creeze; ori s-ar putea să nu funcționeze. Ea le va testa doar atunci când va fi momentul; asta era tot ce putea face.

Cu inima bubuindu-i în piept, Susannah aștepta începerea muzicii ambientale. Aștepta semnalul sirenei. Și mai aștepta și focurile de arme, presupunând că ghiulelele pe care le amplasase Malahistul aveau să funcționeze așa cum își *închipuia* Roland.

– Ideal ar fi să detoneze toate patru în cele cinci, zece minute cât durează schimbarea gărzii, spusese Roland cu o seară în urmă. Atunci se vor buluci care încotro, căutându-și prietenii și comentând exploziile. Sigur, e prea mult să ne așteptăm la așa ceva, dar măcar putem spera.

Da, să spere. Măcar atât puteau face... speranță într-o mână, rahat în cealaltă – ia să vedem care se umple prima. În orice caz, ea singură va hotărî când să tragă primul foc. Iar după aceea, totul se va derula jin-jin[1].

Te rog, Doamne, Te implor, ajută-mă să aleg momentul potrivit.

Și aștepta, cu țeava automatului Coyote sprijinită de umăr. Când începu muzica, o variantă înregistrată a ceea ce ei i se părea a fi „'At's Amore"[2]. Susannah tresări în scaunul de la TLS (Tricla lui Suzie) și apăsă fără să vrea pe trăgaci. Dacă nu ar fi avut piedica pusă, ar fi revărsat un potop de gloanțe asupra tavanului barăcii, stricând planul pe loc. Dar Roland fusese un profesor excelent, iar trăgaciul nici nu i se clinti sub deget. Însă inima ei își dublă ritmul bătăilor, ba poate chiar și-l triplă; și simți cum i se prelinge sudoarea pe tot trupul, chiar dacă încă era destul de frig afară.

Muzica ambientală începuse, iar acesta era un lucru bun. Dar muzica singură nu era suficientă. Susannah rămase în scaunul de la TLS, așteptând să audă sirena.

---

[1] „Fuga-fuguța" (n. tr.).

[2] *That's Amore* – Dean Martin (n. tr.).

3

- Dino Martino, şopti abia auzit Eddie.

- Ce zici? îl întrebă Jake.

Ajunseseră toţi trei în spatele vagonului de marfă de la COMPANIA DE TRANSPORT FEROVIAR SOO, făcându-şi drum prin cimitirul de locomotive şi vagoane vechi. Erau deschise ambele uşi culisante prin care se încărca şi, uitându-se prin ele, dintr-o parte în cealaltă, reuşiseră să vadă gardul, turnul din sud şi orăşelul Pleasantville, care, în realitate, nu era decât o singură stradă. Robotul cu şase braţe care patrulase mai devreme pe Promenadă se afla acum aici, legănându-se înainte şi înapoi pe Strada Mare, pe lângă magazinele de modă veche (şi închise) şi urlând ceva ce suna ca nişte ecuaţii matematice din adâncul... plămânilor?

- Dino Martino, repetă tânărul.

De la picioarele stăpânului său, Ete îşi ridică ochişorii aurii. Eddie se aplecă şi-l mângâie uşor pe cap.

- Dean Martin a cântat prima oară cântecul ăla.

- Pe bune? întrebă Jake, fără să-i pese cu adevărat.

- Sigur că pe bune. Doar că noi îl cântam cu alte cuvinte: „Că când luna îţi trage una peste ochi ca un rahat mare şi gras, ăla-i amor..."

- Sssst, vă rog, murmură Roland.

- Că doar n-oţi simţi deja miros de fum? spuse Eddie.

Şi Jake, şi Roland clătinară din cap. Pistolarul ţinea în mână arma lui veche cu patul din lemn de santal. Jake îşi alesese un AR-15, dar avea şi traista cu Orize pe umăr, nu doar ca să-i poarte noroc. Dacă totul mergea conform planului, vor avea curând nevoie de ele.

4

La fel ca mulţi oameni care beneficiază de ceea ce este îndeobşte cunoscut sub denumirea generică de „personal de serviciu", Pimli Prentiss nu se gândea la servitorii lui ca la nişte fiinţe înzestrate cu ţeluri, ambiţii şi sentimente;

altfel spus, nu se gândea la ei ca la niște sapienși. Atâta vreme cât era cineva care să-i aducă paharul cu whisky de după-amiază și cotletul (în sânge) la ora șase treizeci, nici nu se gândea la ei. Și cu siguranță că ar fi fost peste măsură de uimit să afle că Tammy (menajera) și Tassa (valetul) se detestau profund. Și cum să fi știut, de vreme ce în preajma lui aveau o atitudine plină de respect (chiar dacă glacial) unul față de celălalt.

Numai că Pimli nu era acasă în dimineața aceasta când din difuzoarele camuflate ale complexului se înălțară primele acorduri ale șlagărului „'At's Amore" (fără îndoială interpretat de Orchestra de Un Miliard de Coarde Proaste). Stăpânul mergea agale pe Promenadă, însoțit acum nu doar de Șeful Securității, ci și de Jakli, un taheen cu cap de corb care avea funcția de tehnician-șef al complexului. Discutau despre datele afișate de Telemetrele de Profunzime, iar Pimli nici nu se gândea la casa pe care o părăsise azi pentru ultima oară. Și categoric că nici nu-i putea trece prin minte că Tammy Kelly (tot în cămașa de noapte) și Tessa din Sonesh (tot cu pantalonii scurți de la pijamaua din mătase pe el) erau în pragul unui conflict armat pe tema proviziilor din cămară.

– Uite-te la asta! țipă femeia.

Se aflau amândoi în bucătăria mare, dar foarte întunecoasă, pentru că era luminată doar de trei becuri nearse încă. Nici în Depozit nu se mai găseau multe becuri, iar cele rămase erau păstrate pentru Camera de Lucru.

– La ce să mă uit?

Îmbufnat. *Botos.* Ba chiar, nu cumva pe gurița lui ca arcul lui Cupidon erau niscaiva urme de ruj? Ba parcă da.

– Ești chior? Nu vezi locurile goale de pe rafturi? se indignă ea. Uite! Nu mai sunt conserve cu fasole!

– Îl doare-n cur de fasole, așa cum foarte bine știi și tu...

– Nici cu pește! Cu ton! Și n-ai să-mi spui că nici din *ăsta* nu mănâncă? Ba mănâncă până-i iese pe urechi, așa cum știi și *tu!*

– Nu poți să...

– Nici supă nu mai e...

– Pe dracu că nu mai e! zbieră el. Cască ochii cum trebuie și uite acolo și colo și *dinco*...

– Nu mai e supa de roșii de la Campbell, care-i place cel mai mult, îl întrerupse femeia, apropiindu-se mai mult de el.

Niciodată până atunci certurile lor nu degeneraseră în încăierări propriu-zise, dar Tassa avea impresia că ziua de astăzi ar putea fi diferită. Şi dacă da, foarte bine! De mult aştepta prilejul să-i tragă un pumn în ochi babei ăsteia grase şi cu diaree verbală.

- Ţi se pare că vezi pe-aici supă de roşii Campbell, Tassa de Pripas ce eşti tu?

- Da' de ce nu aduci tu o lădiţă cu conserve? o întrebă, făcând şi el un pas înainte.

Acum stăteau aproape nas în nas, dar, cu toate că femeia era masivă, iar tânărul era subţirel, valetul Stăpânului nu dădea niciun semn că s-ar teme. Tammy clipi nedumerită şi, pentru prima dată de când Tassa intrase pe jumătate adormit în bucătărie, cu gândul să-şi ia doar o cană cu cafea, mulţumesc foarte frumos, chipul menajerei căpătă o expresie care nu era câtuşi de puţin de enervare. Poate că era nelinişte; poate chiar frică.

- Aşa de slăbuţă eşti, Tammy, care *tu* eşti de Pripas, că nu poţi să aduci o lădiţă cu supe din Depozit?

Jignită, femeia se îndreptă de spate. Fălcile (unsuroase şi lucioase din cauza cremei de noapte) îi fremătau de-atâta siguranţă de sine.

- Dintotdeauna asta a fost îndatorirea valetului! Nu te preface că ai uitat!

- Nu există nicio lege care să-ţi interzică să dai o mână de ajutor. Ieri i-am tuns gazonul, după cum prea bine ştii. Şi pe tine te-am văzut în bucătărie cu un pahar cu ceai rece în mână, da, da, da, te-am văzut, aşa să ştii tu. Şi ce bine te mai simţeai stând degeaba!

Femeia se înfoie, indignată la culme, uitând de orice frică ar fi simţit.

- Am şi eu dreptul să mă odihnesc, la fel ca toată lumea! Tocmai ce spălasem pe jos...

- Ba mie mi s-a părut că Dobbie a spălat, spuse valetul.

Dobbie era genul acela de robot cunoscut sub numele de „elf-casnic"[1], cam vechi, dar încă destul de eficient.

Tammy se ambală şi mai tare.

- Ce ştii tu despre cum se ţine o casă, curist mic şi mojic?

Bujori violeţi înfloriră brusc în obrajii de obicei foarte palizi ai lui Tassa. Îşi dădu seama că strânsese pumnii doar atunci când unghiile foarte îngrijite

[1] În seria „Harry Potter" (n. tr.).

îi intraseră în palme. Îi trecu prin minte că cearta asta meschină era de-a dreptul ridicolă în lumina sfârșitului care se apropia pentru toți; nu erau decât doi tâmpiți care se luaseră la harță și se înjurau chiar pe buza abisului. Dar, cu toate astea, nu-i păsa deloc. Ani la rând scroafa asta grasă și bătrână s-a tot luat de el și iată că acum mărturisise motivul adevărat. În sfârșit, iată cum adevărul gol-goluț ieșise la iveală.

– Asta te deranjează la mine, coană-sai? o întrebă el suav. Că îmi place să pup bățul, nu să astup gaura? Ăsta-i baiul?

Torțe se aprinseră în obrajii lui Tammy Kelly. Nu intenționase să meargă atât de departe, dar dacă tot o făcuse – dacă o făcuseră *amândoi*, căci era la fel de mult și vina lui – nu avea de gând să dea înapoi.

– În Biblia Stăpânului se zice că pederastia e un mare păcat, îl informă ea cu fățărnicie. Cu ochii mei am citit, da, da. În Levitic, capitolul trei, versetul...

– Nu mai spune? Da' ce zice Leviticul ăla despre păcatul lăcomiei? se interesă el. Ce scrie acolo despre femeia cu țâțele ca niște găleți și curul cât masa de bucătă...

– Lasă-mi în pace curul, *sugător de cocoșel* ce ești!

– Măcar eu am parte de așa ceva, șopti el cu dulceață în glas, și nu tre' să mă duc la culcare cu un pămătuf pentru praf...

– Nu care cumva să îndrăznești! zbieră ea strident. Închide-ți gura aia spurcată înainte să ți-o închid eu!

– ...ca să-mi curăț pânzele de păianjen din găurică și ca să pot...

– Îți scot toți dinții din gură dacă nu...

– ...să-mi gâdilesc plăcințica cu cârmâz bătrână și obosită.

Și îi veni în minte ceva ce ar fi scos-o și mai tare din sărite:

– Plăcințica mea obosită, bătrână și *murdară!*

Femeia strânse și ea pumnii, mult mai mari decât ai lui.

– Cel puțin, eu niciodată...

– Nu mai continua, coană-sai, ai milă.

– ...niciodată n-am avut mătărânga scârboasă... mătărânga... scârboasă...

Vocea i se stinse treptat. Uimită, începu să adulmece aerul. Îl adulmecă și valetul și își dădu seama că mirosul nu era nou. Îl simțise cam de pe la începutul scandalului, numai că acum era mai puternic.

Tammy spuse:

- Simți miros de...

- ...fum! zise el și se priviră speriați amândoi, uitând cu totul de cearta care fusese pe punctul de a se transforma în bătaie.

Ochii lui Tammy se opriră asupra afișului atârnat lângă mașina de gătit. Prin tot Algul Siento se găseau asemenea mesaje, din cauză că majoritatea clădirilor din complex erau din lemn. Lemn *vechi*. TREBUIE SĂ COLABORĂM PENTRU CREAREA UNUI MEDIU FĂRĂ INCENDII.

Undeva, nu prea departe, începu să zbiere cu putere unul din detectoarele de fum care încă mai funcționau. Tammy se repezi în cămară, după extinctor.

- Ia-l pe ăla din bibliotecă, strigă la Tassa, care o luă la goană fără să protesteze.

Tuturor le era frică de foc.

5

Gasky o' Tego, Adjunctul Șefului Securității din Algul Siento, stătea de vorbă cu James Cagney în holul Căminului Feveral, căminul situat chiar în spatele Casei Damli. Cagney era un can-toi cu păr roșu, înnebunit după cămășile în stil cowboy și cizmele care adăugau vreo opt centimetri la înălțimea lui de unu șaizeci și opt. Cu carnețele în mâini, cei doi discutau despre anumite schimbări ce trebuiau făcute la paza Casei Damli pentru săptămâna următoare. Șase gărzi din schimbul al doilea se îmbolnăviseră de ceea ce Gangli, doctorul complexului, spunea că este o boală a sapiensilor, cunoscută sub numele de oreion. Boala era ceva comun în Bubuit de Tunet, se afla în aer și în resturile otrăvite lăsate de bătrâni. Gangli zicea că erau norocoși că nu dăduse vreo molimă peste ei, ca Moartea Neagră sau Frigurile Fierbinți.

Mai încolo, în curtea pavată din spatele Casei Damli se desfășura un meci matinal de baschet. O echipă formată din câțiva taheeni și can-toi (care aveau să intre de gardă de îndată ce va suna sirena) împotriva unei echipe prăpădite de Sfărâmători. Gaskie îl urmări pe Joey Rastosovich cum încearcă o aruncare la coș de la centrul terenului – *fâs*. Trampas îl deposedă de minge și o scoase din teren, în vreme ce se scărpina sub tichia de pe cap. Gaskie nu se dădea în vânt după Trampas, care manifesta o simpatie cu totul și cu totul necuvenită față de

animalele alea talentate pe care le avea în grijă. Ted Brautigan urmărea și el meciul de pe treptele căminului. Ca de obicei, sorbea dintr-o cutie cu Nozz-A-La.

– Rahat, exclamă James Cagney pe tonul unuia care vrea să pună punct o dată pentru totdeauna unei discuții plictisitoare. Dacă nu te deranjează să pui vreo doi sapienși să patruleze vreme de o zi sau două...

– Ce-o fi cu Brautigan de s-a sculat așa devreme? îl întrerupse Gaskie. De obicei nu se dă jos din pat mai devreme de amiază. La fel și puștiul ăla cu care s-a înhăitat. Cum îl cheamă?

– Earnshaw?

Bine, Brautigan era prieten și cu retardatul ăla, Ruiz. Dar Ruiz nu prea mai era puști.

Gaskie dădu din cap.

– Da, Earnshaw, așa îl cheamă. E de serviciu azi. L-am văzut mai devreme în Camera de Lucru.

Pe Cag (cum îi ziceau prietenii) îl durea exact undeva dacă Brautigan se trezea la primul ciripit al păsărelelor (nu că ar mai fi rămas prea multe păsărele care să ciripească în Bubuit de Tunet); el nu voia decât să-i bifeze pe toți cei de pe lista de serviciu, ca să se poată duce la Damli să halească niște ouă prăjite. Auzise că unul dintre Malahiști găsise pe undeva niște arpagic proaspăt și...

– Simți cum miroase, Cag? îl întrebă din senin Gaskie.

Can-toiul care-și imagina că seamănă cu James Cagney[1] tocmai ce voia să-l întrebe pe Gaskie dacă nu cumva slobozise vreun vânt, dar își revizui replica ironică. Căci se simțea un miros. De fum?

Da, parcă de fum.

6

Ted ședea pe treptele Căminului Feveral, inspirând aerul puturos și ascultând cum se înjură sapienșii și taheenii pe terenul de baschet. (Nu însă și

[1] James Francis Cagney (1899–1986) – actor american, cunoscut mai ales pentru rolurile sale de „dur" din filme (n. tr.).

cam-toții; aceștia refuzau să se dedea la asemenea vulgarități.) Inima îi bătea cu putere, dar nu își grăbise ritmul. Acum înțelese că, dacă era în viața lui vreun Rubicon, îl traversase deja de mult. Poate chiar în noaptea aceea când îl aduseseră căutătorii înapoi din Connecticut; cel mai probabil în ziua când îi împărtășise lui Dinky planul lui de a lua legătura cu pistolarii despre care Sheemie Ruiz susținea că se aflau în apropiere. Acum se simțea încordat (la greu, ar fi spus Dinky), dar nervos? Nu. Nervii erau pentru aceia care nu s-au decis încă ce anume vor face.

Din spate îl auzi pe un tembel (Gaskie) întrebându-l pe celălalt tembel (Cagney) dacă simte vreun miros de ceva și atunci Ted fu convins că Haylis își făcuse treaba. Planul fusese pus în mișcare. Ted scoase din buzunar o bucățică de hârtie. Pe ea era scris un rând, într-un pentametru perfect, deși fără influențe shakespeariene: *ÎNDREPTAȚI-VĂ SPRE SUD CU MÂINILE RIDICATE ȘI NU VEȚI PĂȚI NIMIC.*

Îl privi țintă, pregătindu-se să-l difuzeze.

În sala de recreere din Feveral se declanșă un detector de fum cu un răget prelung, ca de măgar.

Gata! Fie ce-o fi! își zise el și privi spre nord unde spera să se fi ascuns deja primul trăgător – femeia aceea fără picioare.

7

Stăpânul Prentiss apucase să parcurgă trei sferturi din drumul către Casa Damli, încadrat de Finli și Jakli, când se opri brusc. Nu se auzise încă sirena, dar din spate veneau niște zbierete puternice. Nici nu se întoarseră bine în direcția aceea, când auziră un alt zbieret din cealaltă parte a complexului, din zona unde se aflau căminele.

– Ce dracu'..., începu Prentiss.

...e asta, voise el să spună, dar se opri văzând-o pe Tammy Kelly ieșind în fugă pe ușa din față a Casei Directorului, cu Tassa, valetul lui, împleticindu-se în urma ei. Amândoi dădeau din mâini ca nebunii.

– *Foc!* urlă Tammy. *Foc!*

Foc? Imposibil, refuză să creadă Pimli. *Dacă din casa mea se aude detectorul de fum și dintr-unul din cămine* tot *detectorul se aude, înseamnă că...*

– E o alarmă falsă, îi spuse el lui Finli. Știi că așa fac detectoarele astea când li se termină bateri...

Însă, înainte de a-și duce până la capăt această opinie optimistă, una din ferestrele Casei Directorului explodă chiar sub ochii lor. În urma cioburilor țâșni o flacără portocalie.

– Pe toți zeii! bâzâi Jakli. Chiar e un *incendiu*!

Pimli se holba, cu gura căscată, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Și atunci porni o *altă* alarmă de incendiu, sfredelindu-le timpanele cu un șir de sughițuri stridente. Doamne, Dumnezeule, Bunule Iisus, aia e una din alarmele din *Casa Damli!* Dar n-are cum să se fi petrecut ceva aco...

Finli o' Tego îl apucă de braț.

– Șefule, spuse el destul de calm. Avem necazuri.

Înainte ca Prentiss să-i poată răspunde, porni și sirena, anunțând schimbarea turelor. Și de-abia atunci realiză cât de vulnerabili vor fi în următoarele șapte, opt minute. Vulnerabili în toate privințele.

Dar refuză să folosească cuvântul *atac*. Deocamdată.

8

Lui Dinky Earnshaw i se părea că stă de o veșnicie în fotoliul acela moale, așteptând cu înfrigurare începerea balului. În mod obișnuit se simțea foarte bine atunci când era în Camera de Lucru – la naiba, *toată lumea* se simțea bine acolo, datorită efectului de „minte-pozitivă". Însă astăzi simțea doar cum pe dinăuntrul lui niște cabluri din sârmă se înfășoară mai strâns, tot mai strâns, făcându-i mațele ghem. Știa că, din când în când, taheenii și can-toii se uită în jos spre el din balcoane, purtați și ei pe valul „minții-pozitive", dar nu avea de ce să-și facă griji că l-ar putea „gini" unii de teapa lor. Măcar în privința asta era în siguranță.

Un detector de fum a fost ăla care s-a auzit? Din Beveral, parcă?

Poate că da. Dar, la fel de bine, poate că nu. Nimeni altcineva nu se mai uita în jur.

Așteaptă, își zise el. *Doar ți-a zis Ted că asta va fi partea cea mai grea, nu? Bine măcar că Sheemie e la adăpost. Sheemie e la adăpost, în camera lui, iar Căminul Corbett e la adăpost de incendiu. Așa că pune mâna de te calmează! Liniștește-te!*

Dinky era sigur că răgetul detectorului de fum se *auzise*... mă rog, era *aproape* sigur.

Ținea o revistă cu cuvinte încrucișate deschisă pe genunchi. În ultimele cincizeci de minute completase grilele cu litere fără sens, ignorând complet definițiile. Acum scrise cu litere mari de tipar în partea de sus a paginii: **ÎNDREPTAȚI-VĂ SPRE SUD CU MÂINILE RIDICATE ȘI NU VEȚI PĂȚI NI...**

În momentul acesta se declanșă și una din alarmele de la etaj, pare-se din aripa de vest, țiuind asurzitor. Câțiva Sfărâmători, smulși cu violență din concentrarea lor profundă, scoaseră țipete de surpriză. Țipă și Dinky, dar de ușurare. De ușurare și încă ceva. Bucurie? Da, probabil de *bucurie*. Pentru că atunci când se auzise zbieretul alarmei, el simțise cum se frânge vibrația puternică a paranormalului. Iar forța aceea stranie a tuturor minților Sfărâmătorilor se topi exact așa cum se arde un circuit electric supraîncărcat. Pentru moment, cel puțin, atacul asupra Grinzii încetase.

Dar el avea o treabă de făcut. Gata cu așteptarea. Se ridică, lăsând revista să cadă pe covorul turcesc și își proiectă mintea spre Sfărâmătorii din încăpere. Nu era deloc greu; cu ajutorul lui Ted, se antrenase aproape zilnic pentru clipa aceasta. Iar dacă funcționa? Dacă Sfărâmătorii îi recepționau gândurile, redifuzându-le și amplificându-le la rândul lor, așa cum le sugera Dinky? Atunci comanda lui va deveni coarda principală în această nouă structură a minții.

Cel puțin așa spera.

(E UN INCENDIU, OAMENI BUNI, E UN INCENDIU ÎN CLĂDIRE!)

Ca și cum ar fi vrut să întărească anunțul acesta, se auzi un pocnet înăbușit, urmat de un clinchet ca de clopoțel când se produse prima implozie și un nor de fum se strecură prin panourile din tavan, unde erau ventilatoarele. Sfărâmătorii priviră în jur cu ochi mari, uimiți. Unii dintre ei se ridicară în picioare.

Iar Dinky le transmise:

(NU VĂ ÎNGRIJORAȚI! NU INTRAȚI ÎN PANICĂ! ÎNDREPTAȚI-VĂ SPRE...)

Și proiectă o imagine perfectă a scării de la nord, apoi îi adăugă pe Sfărâmători. Sfărâmători care se îndreptau către scara de la nord. Sfărâmători care traversau bucătăria. Trosnet de flăcări, miros de fum, ambele venind dinspre dormitoarele gărzilor din aripa de vest. Se va îndoi cineva de veridicitatea acestei transmisiuni mentale? Se va întreba cineva cine o face și de ce? Acum nu. Acum erau speriați. Acum își *doreau* să le spună cineva ce să facă, iar acel cineva era Dinky Earnshaw.

(SCARA DE LA NORD. URCAȚI SCARA DE LA NORD SI IESITI PE PELUZA DIN SPATE!)

Și funcționă. Începură să se îndrepte într-acolo. Ca oile pe urmele unui berbec sau ca iepele pe urmele unui armăsar. Unii recepționau cele două idei principale

(NU INTRAȚI ÎN PANICĂ! NU INTRAȚI ÎN PANICĂ!)

(SCARA DE LA NORD! SCARA DE LA NORD!)

și le retransmiteau la rândul lor. Mai mult chiar, Dinky auzi îndemnurile venind și de deasupra lui. De la can-toii și taheenii din balcoane.

Nu o luă nimeni la fugă, nu intră nimeni în panică, dar exodul către scara de la nord începuse deja.

9

Susannah stătea călare pe TLS lângă geamul barăcii unde se ascunsese până atunci. Nu-i mai era teamă că va fi văzută. Bubuit de Tunet răsuna acum de urletele detectoarelor de fum. Cel puțin trei se declanșaseră. O alarmă de incendiu zbiera și mai tare; asta precis era în Casa Damli. Începură acum niște sâsâituri ca de gâște electrice. Astea veneau dinspre capătul numit Pleasantville al complexului. Și li se alăturară o mulțime de dangăte asurzitoare de clopot.

Cu câte se petreceau la sud, nu era deloc de mirare că femeia aflată la nord de Devar-Toi nu mai vedea decât spinările celor trei santinele din turnurile

îmbrăcate în iederă sălbatică. Trei nu erau prea mulţi, dar reprezentau cinci la sută din total. Un început.

Susannah se uită la cel din cătarea armei şi se rugă. *Te rog, Doamne, Te implor, ajută-mă să ţintesc bine... să ţintesc bine...*

Curând.

Curând va începe.

10

Finli îl apucă pe Stăpân de braţ. Pimli se smulse şi porni iar spre casa lui, holbându-se năucit la fumul care se revărsa acum prin toate ferestrele de pe latura din stânga.

- Şefule! strigă Finli, prinzându-l iar de braţ. Şefule, nu ăla-i baiul! De Sfărâmători trebuie să ne facem griji! *Sfărâmătorii!*

Strigătul taheenului nu reuşi să-l dezmeticească, dar o făcu urletul scrâşnit al alarmei de incendiu din Casa Damli. Pimli se întoarse în direcţia aceea şi se pomeni în faţa ochilor rotunzi, ca de pasăre speriată, ai lui Jakli. În ei nu se deslueşea nimic altceva decât panică, însă aceasta avu efectul pervers, dar providenţial, de a-l trezi pe Stăpân la realitate. Numai sirene şi sonerii de jur împrejur. Ba una chiar scotea nişte gâgâituri regulate pe care nu le mai auzise niciodată. Dinspre Pleasantville?

- Haide, şefule, aproape îl imploră Finli o' Tego. Trebuie să vedem dacă Sfărâmătorii sunt bine...

- Fum! zbieră Jakli, fluturând din aripile lui întunecate (şi complet nefolositoare). Iese fum din Casa Damli! Şi din Feverall

Pimli nu-l luă în seamă. Scoase Pacificatorul din tocul de la subsuoară, întrebându-se în treacăt ce premoniţie îl împinsese să şi-l ia din sertar. Habar n-avea, însă îl liniştea greutatea pistolului în mâna lui. Tassa urla, urla şi Tammy, dar îi ignoră pe amândoi. Se simţea din nou calm, deşi inima îi bătea cu furie. Finli avea dreptate. Sfărâmătorii contau în primul şi în primul rând în momentele acestea. Trebuia să aibă grijă ca nu cumva să piardă o treime din prizonierii lor cu puteri paranormale în vreun incendiu produs de una

din instalațiile electrice, ori într-un act stupid de sabotaj. Făcu un semn din cap spre Șeful Securității și o luară amândoi la fugă către Casa Damli, cu Jakli pe urmele lor, guițând și fâlfâind din aripi, exact ca un personaj fugărit din desenele animate produse de Warner Bros. De undeva se auzeau răcnetele lui Gaskie. Și, imediat după aceea, Pimli o' New Jersey auzi un sunet ce-l îngheță până în măduva oaselor: *ka-pau-ka-pau-ka-pau.* Focuri de armă! Dacă vreun măscărici se apucase să tragă în Sfărâmătorii lui, atunci, pe toți zeii, capul măscăriciului va ajunge înfipt într-un par până la sfârșitul zilei. Nu-i trecu însă prin minte, așa cum nu-i trecu nici mai istețului Finli, că gărzile ar fi putut fi supuse acelui atac, iar nu Sfărâmătorii. Și cum să se gândească la una ca asta? Se întâmplau prea multe, prea repede.

11

În capătul dinspre sud al complexului Devar, sunetele sincopate se auzeau atât de tare încât aveai sentimentul că-ți vor perfora imediat timpanele.

– Iisuse! exclamă Eddie, fără însă a fi în stare să se audă.

Gărzile din turnuri se întorseseră cu spatele la ei, uitându-se spre nord. Eddie nu vedea deocamdată niciun firicel de fum. Dar poate că vedeau gărzile, care beneficiau de o vedere de ansamblu asupra complexului.

Roland puse mâna pe umărul lui Jake, apoi arătă spre vagonul SOO. Jake dădu din cap și se târî sub el, cu Ete alături. Roland întinse ambele mâini spre Eddie. Adică: *Rămâi pe loc!* și îl urmă pe băiat. Ajunși în partea cealaltă, cei doi se ridicară în picioare, unul lângă celălalt. Santinelele i-ar fi putut observa fără probleme, dacă atenția acestor destoinici apărători nu ar fi fost distrasă de detectoarele de fum și alarmele de incendiu din complex.

Brusc, întreaga fațadă a Feroneriei din Pleasantville se deschise. Din garajul camuflat până atunci țâșni o mașină de pompieri, toată numai vopsea roșie și crom strălucitor. În centrul ei pulsau mai multe lumini de asemenea roșii și din ea se auziră niște urlete amplificate: *FACEȚI LOC! ACEASTA ESTE INTERVENȚIA LA INCENDIU A ECHIPEI BRAVO! LA O PARTE! FACEȚI LOC PENTRU ECHIPA DE INTERVENȚII!*

Nu trebuie să se tragă în partea asta a complexului Devar-Toi. Nu încă. Partea de sud trebuie să pară sigură deținuților tot mai înfricoșați din Algul Siento: liniștiți-vă, oameni buni, aici vă puteți adăposti de tragedia asta neașteptată.

Pistolarul scoase o 'Rază din traista de pe umărul lui Jake și-i făcu semn băiatului să-și ia și el una. Apoi Roland arătă spre paznicul din turnul din dreapta și din nou la Jake. Băiatul dădu din cap, își ridică brațul în dreptul pieptului și așteptă semnalul pistolarului.

12

Când auzi sirena care vestește schimbarea turei, îi spusese Roland lui Susannah, *începi să tragi. Fă cât de mult rău ești în stare, dar, în numele tatălui tău, nu le da de înțeles că sunt atacați de o singură persoană!*

De parcă ar fi avut nevoie de sfatul ăsta!

Ar fi putut să-i doboare pe cei trei din turnul de pază în vreme ce sirena suna, dar ceva o făcuse să mai aștepte. Câteva secunde mai târziu se bucură că o făcuse. Ușa din spate a casei în stil Queen Anne se deschise cu atâta putere, încât se smulse din balamaua de sus. Claie peste grămadă, îmbrâncindu-se cuprinși de panică, Sfărâmătorii se buluciră să iasă din casă (*aceștia sunt așa-zișii distrugători ai universului*, își spuse ea, *oile astea*) și printre ei zări vreo șase din ciudații ăia cu capete de animale și cel puțin patru din humanoizii ăia hidoși cu măști.

Mai întâi Susannah împușcă santinela din turnul de la vest, apoi îndreptă arma asupra celor doi din turnul de la est încă înainte ca prima victimă a Bătăliei de la Algul Siento să cadă peste parapet și să se rostogolească pe sol, cu creierii scurgându-i-se pe păr și obraji. Reglat acum la poziția de mijloc, automatul Coyote trase salve de câte trei focuri: *Ka-pau! Ka-pau! Ka-pau!*

Taheenul și căutătorul din turnul de la est făcură câteva piruete, ca doi balerini într-o capodoperă clasică. Taheenul se prăbuși moale pe pasarela de la marginea turnului; căutătorul se izbi de parapet, se rostogoli peste el cu tocurile cizmelor îndreptate spre cer și plonjă cu capul în jos. Susannah auzi trosnetul făcut de gâtul lui atunci când se frânse la impact.

Vreo doi din turma de Sfărâmători observară aterizarea nefericitului și începură să zbiere.

– Ridicați mâinile!

Dinky. Vocea lui era.

– Ridicați mâinile cei care sunteți Sfărâmători!

Nimeni nu puse la îndoială ordinul; într-o atare situație, oricine părea să știi ce se petrece devenea lider de necontestat. Unii dintre Sfărâmători – încă nu toți, nu încă – ridicară mâinile deasupra capetelor. Lui Susannah îi era totuna. Nu avea nevoie de mâini ridicate ca să-i deosebească pe unii de ceilalți. Vederea îi devenise ciudat de ageră.

Reglă tirul de la SALVĂ la FOC CU FOC și începu să împuște pe rând gărzile care ieșiseră din Camera de Lucru împreună cu Sfărâmătorii. *Taheen... can-toi, ia d-aici... sapiens, dar n-o împușc, e o Sfărâmătoare, chiar dacă n-are mâinile pe sus... habar n-am de unde știu, dar sunt convinsă că așa este...*

Susannah apăsă trăgaciul armei și imediat capul sapiensului de lângă femeia în pantaloni roșii erupse, împroșcând sânge și fragmente de os. Sfărâmătorii începură să țipe ca niște copii speriați, zgâindu-se în jur cu ochi bulbucați și ridicând mâinile și mai sus. Iar acum Susannah auzi din nou vocea lui Dinky, numai că, de data aceasta, nu mai era vocea lui reală, vocea materială. Vocea mentală i-o auzi ea, mult mai răsunătoare:

(ÎNDREPTAȚI-VĂ SPRE SUD CU MÂINILE RIDICATE, NU VĂ PĂȚI NIMIC!)

Acesta era semnalul pentru ca ea să iasă din ascunzătoare și să se pună în mișcare. Până acum „rezolvase" nouă din asasinii Regelui Purpuriu, cu tot cu cei trei din turnuri. Sigur, nu era mare lucru, dacă luai în calcul panica ce-i cuprinsese pe toți. Deocamdată însă, nu se mai zărea nici unul.

Susannah manevră accelerația de mână și îndreptă Tricla spre altă baracă abandonată. Drăcia era într-atât de sensibilă și vioaie, că aproape o răsturnă din scaun. Încercând să-și stăpânească râsul (dar râzând totuși), cărăi cât o țineau puterile cu glasul de hienă al Dettei Walker:

– *Treceți aici, panaramelor, care sunteți voi panarame! Cărați-vă la sud, la puii mei! Mâinili hopa sus, ca să știm că nu sunteți d-ăia răi! Ăl de nu ține mâinile pă sus o să aibă un glonț în căput! P-onoarea mea!*

Intră în baraca de alături, raşchetând una din roţile Triclei de cadrul uşii. Slavă Domnului că nu se lovise mai tare şi nu se răsturnase, pentru că n-ar fi putut să o ridice de una singură. În baraca asta instalase unul din „leizere" pe un trepied. Apăsă întrerupătorul marcat cu ON, întrebându-se dacă nu cumva mai trebuia să regleze în vreun fel şi comutatorul de INTERVAL, când prin gura armei ţâşni o rază orbitoare de lumină roşu-închis care pătrunse în complex pe deasupra gardului triplu şi făcu o gaură în etajul superior al Casei Damli. Lui Susannah i se păru că era la fel de mare ca una făcută de obuz.

Bravo, îşi zise ea. *Acu trebuie să le pun în funcţiune şi pe celelalte.*

Dar se întrebă dacă mai avea vreme. Deja Sfărâmătorii pricepuseră îndemnul lui Dinky, redifuzându-l şi amplificându-l pe parcurs:

(SPRE SUD! MÂINILE SUS! NU PĂŢIM NIMIC!)

Susannah reglă comutatorul armei pe FOC AUTOMAT şi trase o salvă asupra etajului superior al celui mai apropiat cămin, ca să-şi sublinieze intenţiile. Gloanţele scânciră şi ricoşară. Geamurile se sparseră. Cu mâinile ridicate, Sfărâmătorii zbierară şi o luară la fugă în dezordine pe lângă colţul Casei Damli. Susannah îl observă pe Ted venind din aceeaşi direcţie. Ieşea imediat în evidenţă, pentru că era singurul care mergea împotriva curentului. Îl îmbrăţişa scurt pe Dinky, apoi amândoi îşi ridicară şi ei mâinile, alăturându-se şuvoiului de Sfărâmători care se îndreptau spre sud. Curând toţi aceştia îşi vor pierde statutul de VIP-uri, devenind un alt grup de refugiaţi străduindu-se să supravieţuiască pe un tărâm întunecat şi otrăvit.

Doborâse opt la sol, dar tot nu erau destui. O cuprinsese iarăşi lăcomia, lăcomia aceea uscată. Ochii ei vedeau chiar şi cele mai mici detalii. Îi pulsau în cap şi o dureau şi vedeau absolut tot. Spera să apără de după Casa Damli alţi taheeni, sau can-toi, sau sapienşi.

Nu se săturase să ucidă.

13

Sheemie Ruiz locuia în Căminul Corbett, care se întâmpla să fie exact cel în care, în totală necunoştinţă de cauză, Susannah trăsese rafala de cel puţin

o sută de gloanțe. Dacă ar fi fost în pat, fără îndoială că ar fi murit pe loc, iar povestea lui s-ar fi sfârșit aici. Dar nu. Sheemie fusese surprins de gloanțe în genunchi, la piciorul patului, rugându-se pentru viața prietenilor săi. Nici nu ridică ochii atunci când se sparse fereastra, ci pur și simplu își înteți rugile. Auzea gândurile lui Dinky

(ÎNDREPTAȚI-VĂ SPRE SUD)

zbătându-i-se în minte, apoi detectă un alt șuvoi de îndemnuri

(CU MÂINILE RIDICATE)

alăturându-se primului și formând un fluviu. Și imediat auzi și vocea lui *Ted*, nu doar îmbinându-se cu celelalte, ci amplificându-le, transformând fluviul

(NU O SĂ PĂȚIȚI NIMIC)

într-un ocean. Fără să-și dea seama, Sheemie își modifică rugăciunea. *Tatăl nostru* și *Ai grijă de prietenii mei* se transformară în *îndreptați-vă spre sud cu mâinile ridicate, nu o să pățiți nimic.* Nu se întrerupse nici măcar atunci când explodară cu un vuiet cutremurător rezervoarele cu propan din spatele cantinei de la Casa Damli.

14

Gangli Tristum (voi îi veți spune *Domnul Doctor* Gangli și am să vă mulțumesc foarte mult) era în multe privințe cel mai temut individ din Casa Damli. El era un can-toi care își alesese, într-un mod absolut pervers, nume de taheen, iar nu de om. Conducea cu mână de fier infirmeria de la al doilea etaj din aripa de est. Și se deplasa în permanență pe patine cu rotile.

Lucrurile erau în general destul de calme acolo atunci când Gangli fie era la el în birou, ocupându-se de acte, fie își făcea rondul (ceea ce însemna că-i vizita în camerele lor pe Sfărâmătorii bolnavi de guturai), dar când intra în infirmerie, toți cei de acolo, asistenți, infirmieri și pacienți deopotrivă, amuțeau pe loc, adoptând o atitudine respectuoasă (și înfricoșată). Un nou-venit probabil că ar fi izbucnit în râs la vederea creaturii scunde și îndesate, cu ten

măsliniu și fălci proeminente, alunecând încet printre paturi, cu brațele încrucișate peste stetoscopul de pe piept, cu poalele halatului alb fluturându-i pe urme. Numai un Sfărâmător avusese odată cutezanța să comenteze: „Seamănă cu John Irving[1] după un lifting nereușit." Însă cel care *îndrăznise* să râdă o dată cu siguranță că nu va mai râde din nou. Pentru că, vedeți voi, doctorul Gangli avea limba ascuțită și nimeni nu își bătea joc de patinele lui cu rotile fără să nu suporte consecințele.

Acum însă, în loc să alunece ușor pe ele, doctorul zbura literalmente printre paturi.

- Toate hârtiile! strigă el. M-auziți? ...O singură fișă dacă pierd în balamucul ăsta, *o singură fișă afurisită*, am să servesc ochii cuiva la ceaiul de după-amiază!

Evident că nu mai era nici picior de pacient acolo; îi dăduse jos din paturi și-i expediase afară la primul semnal sonor al detectorului, la primul norișor de fum. Împreună cu bolnavii spălaseră putina și mai mulți infirmieri, toți niște nenorociți fără curaj, iar el îi știa pe toți - o, da, îi știa - și le va face raport la momentul potrivit. Rămăseseră doar cinci alături de el, printre care și asistentul lui personal, Jack London. Gangli era teribil de mândru de cei cinci, deși nimeni nu și-ar fi putut da seama de asta din tonul extrem de dur cu care le dădea ordine în timp ce patina încolo și încoace prin fumul tot mai gros.

- Luați hârtiile, auziți? Pe toți zeii care s-au mișcat vreodată pe picioare ori pe burtă, ați face bine să nu pierdeți nici una! *Aveți de grijă!*

Ceva foarte strălucitor și foarte roșu fulgeră prin fereastră. Probabil un soi de armă, deoarece nimici peretele din sticlă ce îi separa biroul de salon și îi făcu scrum fotoliul preferat.

Gangli se aplecă, patinând fără să încetinească pe sub raza laser.

- Ganul mă-sii! zbieră unul dintre infirmieri, un sapiens incredibil de urât, cu ochii bulbucați pe chipul palid. Ce dracu' a fost...

- N-ai tu treabă! răcni Gangli. Nu contează ce-a fost, paiață boccie ce ești! Luați hârtiile! *Luați-mi blestematele alea de hârtii!*

---

[1] John Irving (n. 1942) - antrenor de lupte, actor și scriitor american, ale cărui trăsături faciale sunt destul de deformate (n. tr.).

De undeva din față - dinspre Promenadă, cumva? - se apropia de ei zăngănitul asurzitor al unui vehicul de intervenție.

- *FACEȚI LOC!* auzi Gangli. *ACEASTA ESTE ECHIPA BRAVO DE INTERVENȚIE LA INCENDIU!*

Gangli nu mai auzise în viața lui de o asemenea trăsnaie care să se cheme Echipa Bravo și care să Intervină în caz de Incendiu. Dar, în fond, erau atât de multe lucruri aici pe care ei nu le cunoșteau. Păi, uite, abia dacă se descurca cu o treime din aparatura din blocul operator! Nu contează, singurul lucru important acum...

Înainte de a-și isprăvi gândul, săriră în aer buteliile cu gaz din spatele bucătăriei. Vuietul formidabil păru a veni direct de sub ei, iar Gangli Tristum fu azvârlit în aer, cu rotițele din metal ale patinelor încă învârtindu-se în gol. Pe suflul exploziei zburară și ceilalți care încotro și prin fumul dens începură să plutească sute de hârtii. Doctorul Gangli se uită la ele, știind că toate fișele lui vor arde și că el va fi al naibii de norocos dacă nu va arde odată cu ele. Și un gând extrem de coerent îi trecu prin minte: sfârșitul venise mai devreme.

15

Ordinul telepatic

(ÎNDREPTAȚI-VĂ SPRE SUD CU MÂINILE RIDICATE. NU VEȚI PĂȚI NIMIC!)

începu să răsune în mintea lui Roland. Venise momentul. Făcu un semn din cap spre Jake și Orizele își luară zborul. În haosul general, șuieratul lor sinistru trecu aproape neauzit. Totuși una dintre gărzi probabil că a simțit ceva, pentru că tocmai ce începuse să se întoarcă atunci când muchia ascuțită a farfuriei îi reteză capul, dându-l de-a dura pe jos. Ochii mari clipiră șocați din gene încă vreo câteva secunde după aceea. Trupul decapitat se clătină doi pași, apoi se prăbuși peste parapet. Din gât țâșneau valuri de sânge. Celălalt individ era deja terminat.

Eddie se rostogoli cu ușurință pe sub vagonul SOO și sări în picioare pe partea cu complexul. Alte două vehicule de pompieri apăruseră din stația lor până atunci ascunsă sub fațada Feroneriei. Nu aveau roți, ci păreau să se deplaseze pe perne cu aer comprimat. Undeva către capătul de nord al campusului (căci așa se încăpățâna Eddie să numească închisoarea Devar-Toi) se produse o explozie. Bun așa. Super.

Roland și Jake luară alte farfurii din traistă și cu ele tăiară cele trei șiruri de sârmă ale gardului. Cablul străbătut de curent electric se reteză cu un pocnet prelung și sfârâitor, scăpărând o flamă albastră. Intrară. Mișcându-se iute și fără să vorbească, trecură în fugă pe lângă turnurile rămase fără pază. Ete alerga lângă piciorul lui Jake. Ajunseră la aleea dintre Drogheria Henry Graham și Librăria Pleasantville.

Priviră spre capătul aleii și văzură că strada principală era pustie, deși în aer tot mai persista un miros electric, înțepător (miros ca de stație de metrou, i se păru lui Eddie), provenit de la ultimele două vehicule robotizate de pompieri, făcând și mai greu de suportat duhoarea generală. În depărtare, sirenele de incendiu urlau și detectoarele de fum răgeau. Aici, însă, în Pleasantville, Eddie nu putu să nu se gândească la Strada Principală din Disneyland: fără pic de gunoi în rigole, fără graffiti obscene pe ziduri, fără fir de praf pe geamuri. Presupunea că acesta era locul unde veneau Sfărâmătorii nostalgici când le era dor de America. Dar oare nu și-ar fi dorit ei ceva mai bun, ceva mai *real*, în locul acestei vieți statice, artificiale? Poate că ar fi arătat mai îmbietoare dacă ar fi fost oameni pe trotuare și în magazine, dar era greu de crezut. *Lui* îi era greu să creadă. Sau poate că nu era vorba decât despre extremismul unui băiat de oraș.

Peste drum de ei erau: Magazinul de Pantofi Pleasantville, Magazinul de Modă „Parisul Vesel", Frizeria „Cârlionț & Breton", precum și Cinematograful „Giuvaierul" (**POFTIȚI DE INTRAȚI. E MIȘTO ȘI RĂCOARE LA NOI**, insista bannerul de deasupra intrării). Roland ridică o mână, făcându-le semn lui Eddie și Jake spre acea parte a străzii. Dacă totul mergea conform planului (deși mai niciodată nu mergea), acolo vor pregăti ei capcana. Traversară în poziție ghemuit, cu Ete țopăind în poziție normală pentru el pe lângă piciorul lui Jake. Deocamdată totul părea a merge de minune, iar asta, credeți-mă, îl făcea pe pistolar să se simtă teribil de agitat.

16

Oricare general trecut prin multe bătălii v-ar spune că, fie și în cazul unui conflict de mici dimensiuni (precum cel de față), vine întotdeauna un moment când coerența se destramă, la fel și fluxul narativ și orice accepțiune concretă a felului cum se desfășoară lucrurile. Toate aceste chestiuni sunt recreate de istorici mai târziu. Nevoia de recreare a mitului coerenței este probabil unul din motivele pentru care există istoria.

Nu contează; am divagat. Am ajuns în punctul în care Bătălia de la Algul Siento a căpătat o viață proprie și tot ce pot face eu acum este să vă prezint anumite secvențe și să sper că veți ordona haosul general în propriul vostru stil.

17

Trampas, căutătorul chinuit de *eczeme*, care, în mod necugetat, îi destăinuise atât de multe lui Ted, se repezi la valul de Sfărâmători care se năpusteau afară din Casa Damli și îl prinse de braț pe unul dintre ei, un fost tâmplar, sfrijit și cu început de chelie, pe nume Birdie McCann.

– Ce e, Birdie? strigă Trampas.

Se întâmpla să poarte „boneta-minții" în ziua aceasta, ceea ce însemna că nu putea să perceapă pulsul telepatic din jur.

– Ce s-a întâmplat, știi...

– Se trage! zbieră Birdie, smulgându-se din strânsoare. *Se trage!* De acolo! Și făcu un semn neclar în urma lui.

– Cine? Câți...

– *Feriți-vă, idioților, că nu încetinește!* urlă Gaskie o' Tego din spatele lui Trampas și McCann.

Trampas ridică ochii și văzu cu stupoare cum prima mașină de pompieri gonește șuierând și legănându-se pe mijlocul Promenadei, fulgerând din luminile roșii și cu doi roboți-pompieri cățărați în spatele ei. Pimli, Finli și Jakli săriră într-o parte. La fel și Tassa, valetul. Însă Tammy Kelly rămase întinsă pe iarbă într-o baltă de sânge. Tocmai ce fusese turtită de Echipa

Bravo de Intervenţii la Incendiu, echipă ce, în realitate, nu se luptase cu niciun incendiu în mai bine de opt sute de ani. Deci, putem spune că menajera terminase de tot cu văicăritul.

Şi...

- *FACEŢI LOC!* mugi maşina de pompieri.

Alte două tocmai ce apăruseră de după Casa Directorului. Şi din nou valetul Tassa se feri din calea lor, abia salvându-şi pielea.

- *ACEASTA ESTE ECHIPA BRAVO DE INTERVENŢII LA INCENDIU!*

Un soi de excrescenţă se ridică din centrul maşinii, se despică şi de acolo ieşi o morişcă ce începu să împroaşte cu presiune şuvoaie de apă în opt direcţii diferite.

- *FACEŢI LOC PENTRU ECHIPA BRAVO DE INTERVENŢII LA INCENDIU!*

Şi...

James Cagney – can-toiul care era cu Gaskie în holul de la Căminul Feveral atunci când începuse toată nebunia, vi-l mai aduceţi aminte? – realiză ce urma să se petreacă şi începu să urle la gărzile care tocmai ce ieşeau împleticindu-se şi cu ochii roşii şi tuşind, unii dintre ei având chiar pantalonii cuprinşi de flăcări, câţiva – o, lăudat fie Gan şi lăudată fie Bessa[1] şi lăudaţi fie toţi zeii! – cu arme.

Cag ţipă la ei să se dea la o parte din drum, dar nici el nu se putu auzi în vacarmul din jur. Îi văzu pe Joey Rastosovich trăgându-i pe doi la o parte şi pe puştiul Earnshaw îmbrâncindu-l pe un altul. Câţiva dintre cei salvaţi din infernul focului dinăuntru observară singuri maşina care se năpustea spre ei şi se împrăştiară. Într-o secundă doar, Echipa Bravo de Intervenţii la Incendiu trecu printre gărzile din aripa de vest, fără să încetinească absolut deloc, îndreptându-se cu urlet de sirenă spre Casa Damli, împrăştiind apă în cele patru puncte cardinale.

Şi...

- O, Iisuse, nu, gemu Pimli Prentiss, acoperindu-şi ochii cu palmele.

De partea cealaltă, Finli nu fu în stare să-şi ferească privirea. Văzu un căutător (parcă Ben Alexander) storcoşit sub roţile uriaşe ale uneia dintre maşini. Îl văzu apoi pe altul izbit de masca motorului şi zdrobit de zid atunci

---

[1] Bessa – soţia lui Gan (n. t.).

când maşina se ciocni de Casa Damli şi sparse peretele de la casa scării, într-un nor dens de fragmente de scânduri şi cioburi de sticlă. Una din roţi se rostogoli până în pivniţă şi o voce de robot începu să bubuie:

– *ACCIDENT! INFORMAŢI BAZA! ACCIDENT!*

Ai, nu mă-nnebuni, Sherlock! îşi spuse Finli, privind la sângele de pe iarbă cu un soi de uimire bolnavă. Oare câţi dintre oamenii lui şi câţi dintre preţioşii lui protejaţi strivise afurisita aia de maşină defectă? Şase? Opt? O duzină?

Din spatele Casei Damli se auzi din nou zgomotul acela înspăimântător: *ka-pau, ka-pau, ka-pau*; zgomot de tir de armă automată.

Un Sfărâmător corpolent, pe nume Waverly, se ciocni de el. Finli apucă să-l întrebe printre dinţi:

– Ce s-a întâmplat? Cine v-a zis să vă duceţi spre sud?

Căci Finli, spre deosebire de Trampas, nu purta astăzi „boneta" şi astfel mesajul

(ÎNDREPTAŢI-VĂ SPRE SUD CU MÂINILE RIDICATE. NU VEŢI PĂŢI NIMIC!)

îi răsuna cu atâta putere în cap, că îi era aproape imposibil să se mai gândească la altceva.

Alături de el, Pimli, care încă se mai străduia să-şi adune minţile, interceptă gândul acela, adăugând unul propriu: *Brautigan tre' să fie. Cine altul ar fi în stare să amplifice în halul ăsta un mesaj?*

Şi...

Gaskie îi apucă de braţe pe Cag şi pe Jakli şi le strigă să strângă toate gărzile înarmate şi să le pună să-i păzească pe Sfărâmătorii care alergau disperaţi către sud, pe Promenadă şi pe străzile paralele cu ea. Cei doi îl priviră cu ochi goi, ochi panicaţi, iar lui îi veni să urle de furie şi dezamăgire. Şi uite că veneau spre ei celelalte două maşini de pompieri, cu sirenele urlând. Cea mai mare lovi doi Sfărâmători, îi trânti pe jos şi îi călcă sub roţi. Una din aceste noi victime era Joey Rastosovich. După trecerea maşinii, Tanya căzu în genunchi lângă soţul ei muribund, ridicând mâinile spre cer. Femeia urla din toţi bojocii, dar Gaskie de-abia dacă o auzi. Din colţurile ochilor i se prelinseră pe obraji lacrimi de frustrare şi de teamă. *Netrebnici împuţiţi*, se revoltă el. *Netrebnici împuţiţi care luptă murdar!*

Şi...

La nord de complexul Algul Siento, Susannah ieşi din ascunzătoare şi se apropie de gardul triplu. Nu aşa era planul, dar nevoia de a trage, nevoia de a împuşca cât mai mulţi era mai puternică decât raţiunea. Pur şi simplu nu şi-o putea înfrâna, iar Roland ar fi înţeles-o cu siguranţă. În plus, valurile de fum venite dinspre Casa Damli acoperiseră toată partea aceasta a complexului. La intervale regulate, razele roşii ale „leizerelor" străfulgerau prin negura groasă, ca o firmă din neon. Susannah îşi spuse că trebuie să aibă grijă şi să nu le iasă în cale, ca să nu se pricopsească cu o gaură dintr-o parte în cealaltă a corpului.

Trase cu automatul Coyote ca să taie gardul pe partea ei – exterior, mijloc, interior – şi dispăru înghiţită de fumul dens, reîncărcându-şi arma din mers.

Şi...

Sfărâmătorul pe care îl chema Waverly încercă să se smulgă din mâinile lui Finli. *Ne, ne, ne, încetează cu prostiile, rogu-te!*, îl admonestă taheenul în gând. Îl trase mai aproape pe individul care, în viaţa lui de-dinainte-de-Algul-Siento, fusese bibliotecar sau cam aşa ceva şi îl plesni de două ori peste faţă cu atâta forţă încât îl ustură palma. Waverly chirăi de durere şi uimire.

– *Cine mama dracului e acolo?* mugi Finli. *CINE-N PUII MEI FACE ASTA?*

Cele două maşini de pompieri se opriseră în faţa Casei Damli şi turnau apă în fumul de acolo. Finli nu ştia dacă ajută la ceva, dar probabil că nu avea cum să strice. Bine măcar că blestematele alea de maşini nu se ciocniseră de clădirea pe care trebuiau să o salveze, cum făcuse prima.

– *Nu ştiu, domnule, zău că nu ştiu*, hohoti Waverly.

Îi curgea sânge dintr-o nară şi din colţul gurii.

– *Nu ştiu, da' tre' să fie cincizeci, poate chiar o sută de monştri acolo! Dinky ne-a salvat! Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Dinky Earnshaw!*

În tot acest timp, Gaskie o' Tego îi apucă de gât cu mâinile lui zdravene şi pe James Cagney, şi pe Jakli. Gaskie cam bănuia că ticălosul cap-de-cioară fusese pe punctul de a spăla putina, dar acum nu era vreme pentru reproşuri. Avea nevoie de amândoi.

Şi...

– Şefule! strigă Finli. Şefule, prinde-l pe puştiul Earnshaw! Îmi pute ceva!

Şi...

În tot acest timp, Gaskie îşi repetă ordinele: puneţi gărzile înarmate să-i păzească pe Sfărâmătorii care fug spre sud.

– Nu încercați să-i opriți! Mergeți acolo unde se duc și ei! Și, pentru numele lui Dumnezeu, aveți grijă să nu se electrocuteze în gard! Țineți-i departe de el dacă trec pe lângă strada princi...

Dar fu întrerupt de o siluetă apărută brusc din fumul gros. Era Gangli, doctorul complexului, tot pe patinele cu rotile și cu halatul alb cuprins de flăcări.

Și...

Înecându-se și tușind, Susannah Dean își ocupă poziția în colțul din stânga al Casei Damli. Îi văzu pe trei dintre nemernicii ăia: Gaskie, Jakli și Cagney. Dar fură acoperiți de valurile de fum înainte ca ea să-i ia în cătarea armei. Când fumul se mai risipi, Jakli și Cag dispăruseră de acolo. Acum se străduiau să adune gărzile care măcar să păzească, aidoma unor câini ciobănești, turma speriată de Sfărâmători. Însă Gaskie era tot acolo, iar Susannah îl doborî cu un singur glonț în cap.

Pimli nu văzu scena aceasta. Începuse să înțeleagă că tot balamucul acela era doar de suprafață. Ba chiar, foarte probabil, fusese provocat intenționat. Decizia Sfărâmătorilor de a se îndepărta de atacatorii veniți dinspre nord de Algul venise mult prea repede și era puțin cam prea bine pusă la punct.

Dă-l încolo pe Earnshaw, își spuse el. *Cu* Brautigan *vreau eu să stau de vorbă.*

Dar, înainte de a apuca să se îndrepte în direcția în care îl văzuse pe Ted, Stăpânul fu cuprins într-o îmbrățișare frenetică, înnebunită. Era Tassa, care bolborosea ceva despre foc și despre Casa Directorului și despre cât de mult se temea, foarte, foarte mult se temea că toate hainele și cărțile Stăpânului fuseseră...

Pimli Prentiss îi dădu un pumn strașnic în tâmplă, descotorosindu-se de el. Pulsația infernală a gândului omogen al tuturor Sfărâmătorilor (minte-negativă în loc de minte-pozitivă)

(CU MÂINILE RIDICATE, NU VEȚI PĂȚI...)

i se învârtea sălbatic prin cap, amenințând să amuțească orice alt gând. Nenorocitul de Brautigan era de vină, Pimli era *convins*, dar uite că omul era acum prea departe... doar dacă nu cumva...

Pimli se uită la pistolul din mână, se gândi puțin, apoi, cu un gest nervos, îl vârî la loc în tocul de la subsuoară. Avea nevoie de idiotul ăla de Brautigan viu. Idiotul ăla de Brautigan trebuia să dea niște explicații. Ca să nu mai vorbim că trebuia să recupereze timpul pierdut când nimeni nu Sfărâmase nimic.

Ka-pau, ka-pau, ka-pau. Gloanțe șuierând de jur împrejurul lui. Sapienși, can-toi și taheeni alergau de colo până colo. Și, of, Doamne, Dumnezeule Mare, doar câțiva erau înarmați, cei care fuseseră de gardă. Cei care îi păzeau pe Sfărâmători *nu aveau nevoie* de arme, pentru că în general Sfărâmătorii erau blânzi ca niște peruși, iar ideea unui atac venit de dinafară păruse absolut ridicolă până...

Până uite că s-a întâmplat, își zise el, observându-l pe Trampas.

- Trampas, zbieră Pimli. *Trampas!* Hei, cowboy! Găsește-l pe Earnshaw și adu-l la mine! *Găsește-l pe Earnshaw!*

Aici, în centrul Promenadei, zgomotul nu era chiar atât de puternic, drept urmare Trampas îl auzi foarte clar pe sai Prentiss. O luă la fugă după Dinky, îl ajunse și îl apucă de braț.

Și...

Danceka Rostov, o fetiță de doar unsprezece ani, ieși prin fumul înecăcios care acoperea acum etajele inferioare ale Casei Damli, cu două cărucioare roșii după ea. Avea chipul congestionat; din ochi îi țâșneau lacrimi; mergea cocoșată din cauza efortului pe care îl făcea ca să-i tragă pe Baj, care stătea într-unul din cărucioare, și pe Sej, care stătea în celălalt. Amândoi aveau capetele uriașe și ochii minusculi și înțelepți caracteristici savanților hidrocefali. Dar Sej era dotat cu niște cioturi de brațe, în vreme ce Baj era ciung de amândouă. Amândoi făcuseră spume la gură și icneau și horcăiau gros.

- Ajutor! reuși să bolborosească Dani, aproape scuipându-și plămânii de atâta tuse. Ajutați-mă careva! Se sufocă!

Dinky o văzu și porni spre ea. Trampas îl opri, deși fără prea multă tragere de inimă.

- Nu, Dink, îi zise el pe un ton de scuză, dar ferm. O s-o ajute altcineva. Șeful vrea să-ți spună ce...

Brautigan apăru lângă ei, cu chipul palid și buzele strânse într-o linie strâmbă. Dă-i drumul, Trampas. Țin la tine, băiete, dar crede-mă că nu-i bine să te amesteci azi în treburile noastre.

- Ted? Ce...

Dinky dădu iar să pornească spre Dani. Trampas îl trase iar înapoi. Baj își pierdu cunoștința și se rostogoli din căruțul lui. Cu toate că aterizâ pe

iarba moale, un zgomot înfiorător şi sec, ca de *spart*, se auzi la impactul făcut de capul său cu solul. Dani Rostov începu să zbiere.

Dinky se repezi la ea. Trampas îl smuci înapoi încă o dată. Tare. În acelaşi timp îşi scoase pistolul Colt Woodsman de calibrul .38 din tocul de umăr.

Nu mai era timp să i se explice cum stau lucrurile. Ted Brautigan nu-şi mai folosise „sulița mentală" din 1935, de la întâmplarea cu hoţul de portofele din Akron; nu apelase la ea nici măcar atunci când căutătorii îl capturaseră din nou în Bridgeport, Connecticut, în anul 1960, cu toate că atunci fusese al naibii de tentat. Îşi jurase să n-o mai folosească niciodată şi cu atât mai puţin asupra...

(zâmbeşte *când zici asta)*

...Trampas, care se purtase întotdeauna frumos cu el. Dar trebuia să ajungă în partea de sud a complexului înainte de restabilirea ordinii şi voia neapărat să-l ia pe Dinky cu el.

În plus, era şi foarte furios. Bietul Baj, care le zâmbea mereu tuturor!

Se concentră şi simţi cum o durere oribilă îi străpunge capul. „Sulița-mentală" fusese lansată. Trampas îi dădu drumul lui Dinky şi-i aruncă lui Ted o privire de reproş inocent pe care Ted şi-o va aminti până la sfârşitul zilelor lui. Apoi Trampas se luă cu mâinile de cap, ca lovit de cea mai îngrozitoare migrenă din univers şi se prăbuşi mort în iarbă, cu gâtul umflat şi limba ieşită din gură.

– Haide! strigă Ted, apucându-l pe Dinky de mână.

Pentru moment atenţia lui Prentiss fusese captată de o altă explozie, slavă Domnului.

– Dar Dani... şi Sej!

– Are ea grijă de Sej!

Şi expedie telepatic restul gândului:

(pentru că nu mai trebuie să-l care şi pe Baj)

Ted şi Dinky o luară la goană, în vreme ce, în spatele lor, Prentiss se întoarse, se uită la Trampas nevenindu-i să creadă ce vede şi urlă la ei să se oprească, să se oprească în numele Regelui Purpuriu.

Finli o' Tego îşi pregăti şi el arma, însă, înainte de a apuca să apese pe trăgaci, Daneeka Rostov se năpusti asupra lui şi începu să-l muşte şi să-l zgârie. Fata era slăbuţă rău, dar taheenul fu într-atât de surprins de atacul acesta neaşteptat,

că aproape își pierdu echilibrul. Revenindu-și, o apucă pe Dani de gât cu brațul lui puternic și acoperit cu blană și o aruncă cât colo. Dar deja Ted și Dinky ajunseseră prea departe, în fumul dens de lângă latura stângă a Casei Damli.

Finli își sprijini arma cu ambele mâini, inspiră adânc și trase un singur foc. Din brațul bărbatului în vârstă țâșni sângele; Finli îi auzi țipătul de durere și-l văzu cum se clatină. Dar imediat potaia aia tânără o apucă pe javra bătrână și o trase pe după colțul casei.

– Pun eu mâna pe voi, urlă Finli după cei doi. Da, da, așa să știți! Și când o să vă prind, o să vă fac să vă doriți să nu vă fi născut niciodată!

Dar până și în urechile lui amenințarea aceasta părea deșartă.

Acum, întreaga suflare din Algul Siento – Sfărâmători, taheeni, sapienși, can-toi cu pata însângerată în mijlocul frunților, ca un al treilea ochi – se îndrepta, valuri-valuri, spre sud. Iar Finli observă ceva ce-i displăcu la culme: Sfărâmătorii și *numai* Sfărâmătorii aveau brațele ridicate deasupra capetelor. Dacă mai erau niște nelegiuiți prin preajmă, aceștia n-ar fi avut nicio problemă să-și dea seama în care să tragă și în care nu.

Și...

In camera lui de la etajul al treilea al Căminului Corbett, tot în genunchi la piciorul patului acoperit cu cioburi, înecându-se și tușind din cauza fumului care pătrundea prin fereastra spartă, Sheemie Ruiz avu o revelație... sau îi vorbi imaginația, rămâne la alegerea voastră. Oricum ar fi fost, sări iute în picioare. Ochii lui, în permanență blânzi și prietenoși, dar buimăciți de o lume pe care nu reușea să o înțeleagă, erau acum limpezi și fericiți.

– *GRINDA ADUCE MULȚUMIRE MULTĂ-MULTĂ!* strigă el către încăperea goală.

Privi în jur, bucuros ca Ebenezer Scrooge în zorii zilei de Crăciun, după transformarea la care fusese supus de spirite, apoi se repezi la ușă, sfărâmând cioburile de pe jos sub tălpile papucilor. O țepușă de geam îi străpunse piciorul cu vârful ei înmuiat în moarte, dar el nu avu habar, iertare cerem, o Discordia; ba chiar, în entuziasmul lui de nestăvilit, nici nu simți înțepătura. Se năpusti apoi pe hol și coborî scara în goană.

La etajul al doilea, Sheemie dădu peste o Sfărâmătoare (Belle O'Rourke o chema), o apucă de braț și o scutură:

– *GRINDA ADUCE MULȚUMIRE MULTĂ-MULTĂ!* zbieră el în chipul uluit al femeii care nu pricepea ce voia de la ea. *GRINDA ZICE CĂ ÎNCĂ SE MAI POATE SĂ IASĂ TOTUL BINE! NU-I PREA TÂRZIU! E CHIAR LA ȚANC!*

Și goni mai departe ca să dea vestea cea bună (bună pentru el) și celorlalți.

Și...

Pe Strada Mare, Roland se uită mai întâi la Eddie Dean, apoi la Jake Chambers.

– Se apropie. Aici îi lovim. Așteptați ordinul meu, apoi luptați. Fiți neclintiți și loiali cauzei noastre.

18

Primii apărură trei Sfărâmători, alergând cât îi țineau puterile, cu mâinile deasupra capului. Traversară strada, fără să-l vadă pe Eddie în casa de bilete a „Giuvaierului" (tânărul spărsese geamurile din trei laturi cu patul de santal al pistolului care pe vremuri îi aparținuse lui Roland); nici pe Jake (așezat într-un Ford sedan fără motor, parcat în fața Patiseriei Pleasantville); și nici pe Roland (ascuns în spatele unui manechin din vitrina „Parisului Vesel").

Sfărâmătorii ajunseră pe celălalt trotuar, privind uluiți în jur.

Plecați, le transmise Roland. *Mergeți mai departe și plecați de aici, apucați-o pe alee, plecați de aici cât încă mai puteți!*

– Haideți, măi! strigă unul dintre cei trei și o luară la goană pe aleea dintre drogherie și librărie. Apăru un altul, apoi încă doi; și se ivi și prima gardă, un sapiens cu pistolul ridicat lângă ochii lui bulbucați și speriați. Roland îl luă în cătare... dar nu trase.

Începură să apară și alte gărzi din Devar-Toi, intrând în fugă pe Strada Mare dintre clădiri. Odată ajunși acolo se împrăștiară. Așa cum sperase și se așteptase Roland, încercau să-i flancheze pe Sfărâmători și să-i ghideze. Încercau să împiedice apariția haosului.

– *Formați două rânduri!* tot urla un taheen cu cap de corb, cu o voce strangulată. *În numele tatilor voștri, formați două rânduri și țineți-i între voi!*

Unul dintre ceilalți, un taheen roșcovan, strigă la el:

- *Cum rămâne cu gardul, Jakli? Dacă se duc la gard?*

- *N-avem ce face, Cag, doar...*

Un Sfărâmător care chirăia din toți rărunchii încercă să treacă în fugă pe lângă corbul care dădea ordine, iar corbul cu pricina, adică Jakli, îl îmbrânci cu atâta forță, încât bietul om se întinse cât era de lung în mijlocul străzii.

- Nu vă-mprăștiați, tolomacilor! mârâi el. Fugiți, dacă așa aveți voi chef, dar faceți-o în ordine!

De parcă o asemenea retragere dominată de panică ar fi putut avea ceva de-a face cu ordinea, își zise Roland (nu fără satisfacție). Apoi, cel care se numea Jakli strigă iar spre roșcovan:

- Lasă-i pe câțiva să se prăjească. Ăilalți o să vadă și o să se oprească!

Dacă Eddie sau Jake ar fi deschis focul în acest moment, lucrurile s-ar fi complicat foarte mult, însă amândoi rămaseră cuminți în ascunzătorile lor. Și de acolo urmăriră cei trei pistolari cum din haos se naște o nouă ordine. Apărură și alte gărzi. Jakli și roșcovanul le dirijară spre coridorul nou format care mergea dintr-un capăt al străzii până în celălalt. Doar câțiva Sfărâmători, foarte puțini, reușiseră să treacă de ei.

Se ivi un alt taheen, cu cap de nevăstuică, și preluă comanda de la cel căruia i se spunea Jakli. Apoi îi lovi pe câțiva Sfărâmători cu pumnul în spate, obligându-i astfel să grăbească pasul.

Dinspre capătul de sud al Străzii Mari se auzi un strigăt de uimire:

- Gardul e tăiat!

Și un altul:

- Cred că santinelele au murit!

Acest al doilea strigăt fu urmat de un urlet de groază, iar Roland știu atunci, ca și cum ar fi văzut cu propriii ochi, că un Sfărâmător ghinionist dăduse peste capul retezat al străjerului.

Larma înnebunită ce urmă acestui anunț nu se stinsese încă atunci când dintre patiserie și magazinul de încălțăminte apărură Dinky Earnshaw și Ted Brautigan. Erau atât de aproape de locul unde se ascunsese Jake, încât i-ar fi putut atinge dacă ar fi scos mâna pe geamul mașinii în care se ghemuise. Ted avea brațul rănit. Mâneca dreaptă i se făcuse roșie de la cot în jos, dar reușea să se miște cu ajutorul lui Dinky, care îl susținea de mijloc. Înainte să treacă

prin cordonul de gărzi, Ted întoarse capul și se uită o clipă fix la locul unde se ascundea Roland. Apoi el și cu Earnshaw intrară pe alee și dispărură.

Însemna că deocamdată erau în siguranță, foarte bine. Dar unde era șeful cel mare? Unde era Prentiss, cel care conducea locul acesta detestabil? Roland voia să pună mâna și pe el, și pe taheenul ăla cu cap de nevăstuică. Taie-i capul șarpelui și șarpele moare. Dar nu-și puteau permite să aștepte prea mult. Deja începuse să cam secе puhoiul Sfărâmătorilor. Pistolarul nu credea că sai Nevăstuică îi va aștepta și pe ultimii rătăciți; mai presus de toate va dori să-și împiedice prețioșii protejați să fugă prin gardul tăiat. Sigur, ținând seama de regiunea aridă și întunecată din jur, îi era clar că nu vor ajunge prea departe, dar mai știa și că, dacă atacatorii se aflau la capătul de nord al complexului, atunci salvatorii ar fi putut fi la...

Of, slavă lui Gan și tuturor zeilor, uite-l acolo: sai Pimli Prentiss în carne și oase, împleticindu-se și gâfâind, clar în stare de șoc, cu pistolul legănându-i-se în toc la subsuoara-i fleșcăită. Dintr-o nară și din colțul unui ochi îi curgea sânge, de parcă i se rupsese ceva în cap din cauza acestei agitații. Se îndrepta spre Nevăstuică clătinându-se ușor, intenționând, probabil, să preia comanda. Pe seama acestui mers de bețiv va pune Roland rezultatul final al operațiunii lor. Îmbrățișarea scurtă, dar pasionată, a celor doi îi dezvălui pistolarului tot ce avea nevoie să știe despre natura relației lor.

Întinse pistolul, ochi ceafa lui Prentiss, apăsă pe trăgaci și admiră dansul stropilor de sânge și al firelor de păr în aer. Stăpânul Prentiss ridică mâinile cu degete rășchirate, căutând cerul întunecat, apoi se prăbuși la picioarele încremenitei Nevăstuici.

Chiar atunci se aprinse soarele atomic, inundând lumea cu lumina lui artificială.

– *Heil, pistolari, omorâți-i pe toți!* strigă Roland, acționând cu podul palmei cocoșul revolverului său, acea foarte veche mașinărie criminală.

Sub focul lui se prăbușiseră deja patru dintre gărzile aliniate înaintea-i precum rățuștele din mucava ale unui pavilion de tir de la bâlci. Victimele lui nici nu auziseră împușcăturile, darămite să reacționeze în vreun fel.

– *Pentru Gilead, pentru New York, pentru Grindă, pentru tații voștri! Ascultați la mine, ascultați la mine! Să nu mai rămână niciunul în picioare! OMORÂȚI-I PE TOȚI!*

Şi aşa făcură: pistolarul din Gilead, fostul drogat din Brooklyn, copilul singuratic căruia doamna Greta Shaw obişnuia să-i spună 'Bama. Din spatele lor, dinspre sud, rulând cu Tricla prin vălătucii groşi de fum (abătându-se o singură dată de la drumul drept pentru a ocoli cadavrul aplatizat al unei colege de breaslă a doamnei Shaw, menajera Tammy), venea cel de-al patrulea pistolar: femeia care învăţase pe vremuri metodele de protest nonviolent de la tinerii oneşti ai Asociaţiei Naţionale pentru Progresul Persoanelor de Culoare şi care acum îmbrăţişase cu totul şi fără regrete calea armelor. Susannah doborî trei gărzi de sapienşi rămase în urmă şi un taheen care fugea la adăpost. Taheenul avea o puşcă pe umăr, dar nici măcar nu încercă să o folosească. Îşi ridică mâinile acoperite cu blană lucioasă şi imploră să fie cruţat. Cunoscând toate ororile petrecute acolo, mai ales felul în care Ucigaşii de Grindă fuseseră hrăniţi cu terci din creier de copil pentru a-şi păstra eficienţa, Susannah nu-i ascultă ruga. Dar nici nu-i dădu timp să se înspăimânte mai tare şi nici nu-l făcu să sufere.

Împuşcăturile încetaseră atunci când ea ajunse pe aleea dintre cinematograf şi frizerie. Finli şi Jakli erau pe moarte; James Cagney era deja mort, iar masca de sapiens i se sfâşiase, dezvelindu-i capul dezgustător de şobolan; alţi treizeci, patruzeci zăceau în jur, la fel de morţi. Prin rigolele imaculate doar cu câteva ore mai devreme acum curgeau râuri de sânge.

Cu siguranţă că mai erau şi alţi prin complex, dar aceştia se ascunseseră deja, convinşi fiind că sunt atacaţi de peste o sută de luptători experimentaţi, banditi nemiloşi, veniţi numai Dumnezeu ştia de unde. Majoritatea Sfărâmătorilor din Algul Siento se aflau pe spaţiul verde dintre Strada Mare şi turnurile de pază de la sud, îngrămădiţi unul în altul ca nişte oi ce erau. Fără să se gândească la rana din braţ, Ted începuse deja să facă prezenţa.

Atunci întregul contingent de luptători îşi făcu apariţia venind din direcţia nord, pe aleea de lângă cinematograf: o cucoană cu piele cafenie şi fără picioare, cocoţată pe un ATV. Cu o mână conducea vehiculul, iar cu cealaltă îşi sprijinea automatul Coyote pe ghidon. Se uită la cadavrele căzute claie peste grămadă în stradă şi dădu din cap cu satisfacţie sumbră.

Eddie ieşi din casa de bilete şi o îmbrăţişă.

– Hei, iubitule, salutare, murmură ea, făcându-l să se înfioare cu zeci de sărutări pe toată lungimea gâtului.

Apoi apăru și Jake: palid, dar stăpân pe sine; iar ea îl cuprinse de umeri, trăgându-l mai aproape. Apoi îi observă pe Roland în spatele lor, în spatele celor pe care el îi adusese în Lumea de Mijloc. Ținea pistolul coborât, lângă coapsă, dar, oare era el în stare să simtă nostalgia care i se citea pe chip? Măcar era conștient de această expresie a lui? Susannah nu prea credea, dar inima i se topi de dragul lui.

– Vino-ncoa, Gilead, spuse ea. Asta-i o îmbrățișare de *grup*, iar tu faci parte din el.

O clipă avu senzația că nu-i pricepuse chemarea sau că se prefăcea că nu înțelege. Dar porni spre ei, oprindu-se doar cât să-și pună pistolul înapoi în toc și să-l ia în brațe pe Ete. Se așeză între Eddie și Jake. Ete sări în poala lui Susannah, cu atâta naturalețe de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Pistolarul îi cuprinse de mijloc pe Eddie și pe Jake. Susannah se întinse (disperându-l pe micuțul bumbler care fu câteva clipe în pericol să se răstoarne), îl luă de gât pe Roland și depuse un țocăit viguros pe fruntea lui arsă de soare. Pe Jake și pe Eddie îi umflă râsul. Roland li se alătură, zâmbind așa cum facem toți atunci când fericirea ne ia prin surprindere.

Mi-aș dori să-i vedeți acum; mi-aș dori să vă uitați la ei cu luare-aminte. Vreți s-o faceți? Stau strânși în jurul Triclei lui Suzie, îmbrățișându-se la finalul luptei lor victorioase. Mi-aș dori să îi vedeți așa nu pentru că au câștigat o bătălie importantă, ci pentru că este ultima dată când mai sunt ka-tet. Povestea camaraderiei lor se încheie aici, pe această stradă închipuită, sub razele acestui soare artificial. Restul legendei va fi scurt și brutal, în comparație cu ce a fost până acum. Deoarece, atunci când un ka-tet se destramă, sfârșitul vine întotdeauna foarte repede.

Îmi pare rău.

19

Cu ochi inundați de sânge, Pimli Prentiss văzu cum cel mai tânăr dintre cei doi bărbați se desprinse primul din îmbrățișare și se apropie de Finli o' Tego. Tânărul observă că Finli încă mai respira și se așeză într-un genunchi lângă el.

Băiatul și femeia, care între timp coborâse de pe tricicleta ei motorizată, începură să verifice celelalte victime, omorându-i iute pe cei câțiva care mai trăiau încă. Iar Pimli, agonizând cu un glonț în cap, pricepu că gestul lor era făcut din milă, iar nu din cruzime. Și presupuse că, atunci când își vor termina treaba aici, se vor reuni cu restul mișeilor care le erau tovarăși și vor începe să percheziționeze toate clădirile din Algul care încă nu fuseseră incendiate, căutându-i pe paznicii rămași în viață și împușcându-i fără să stea la discuții pe cei pe care îi vor descoperi. *Nu veți găsi prea mulți, așa să știți, prieteni fără onoare,* gândi el. *Mi-ați ucis două treimi din oameni chiar aici.* Și, spuneți-mi, vă rog, câți agresori dovediseră Stăpânul Pimli, Șeful Securității Finli și ai lor? Nici măcar unul singur, din câte știa Pimli.

Dar poate că încă mai era în stare să facă ceva în această privință. Mâna lui dreaptă începu istovitoarea și cumplit de dureroasa călătorie spre tocul de umăr și Coltul din el.

În tot acest timp, Eddie lipise de tâmpla individului-Nevăstuică țeava pistolului cu patul din santal, adus din Gilead. Tocmai ce își încorda degetul pe trăgaci când observă că individul-Nevăstuică, deși împușcat în piept și pierzând mult sânge și evident fiind în pragul morții, se uita la el cu luciditate deplină. Și mai era încă ceva în privirea lui, ceva ce lui Eddie nu-i plăcu deloc. Dispreț, parcă. Își ridică ochii, îi văzu pe Susannah și Jake verificând cadavrele din partea de est a zonei masacrului; îl văzu pe Roland, pe trotuarul de vizavi, discutând cu Ted și Dinky, în vreme ce înfășura un bandaj improvizat din niște cârpe în jurul brațului bătrânului. Cei doi foști Sfărâmători îl ascultau cu mare atenție și, cu toate că amândoi păreau neîncrezători, bâțâiau din capete cu mare sârg.

Eddie își reîndreptă atenția asupra taheenului muribund.

– Ai ajuns la capătul cărării, amice, îi spuse el. Mi se pare că ai să dai mintenaș colțu'. Mai ai ceva de zis înainte să intri în poiană?

Finli dădu din cap.

– Zi, atunci, tăticu'. Dar grăbește-te și fii concis, de vrei să-ți spui tot oful.

– Tu și cu ai tăi sunteți o haită de javre lașe, reuși să îngaime Finli.

Probabil că fusese *împușcat* în inimă (cel puțin, așa se simțea), dar va spune ce are pe suflet; trebuia să spună și își va forța inima rănită să bată până la capăt. Abia atunci se va lăsa în voia morții și va primi întunericul.

– Javre lașe și împuțite, care atacați pe la spate, asta sunteți tu cu ai tăi. Asta am avut de spus.

Eddie zâmbi fără umor.

– Dar ce zici despre javrele lașe care se folosesc de copii ca să înjunghie întreaga lume pe la spate, tăticu'? Ca să înjunghie întregul *univers* pe la spate?

Nevăstuică bătu des din pleoape, de parcă nu s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns. De parcă nu s-ar fi așteptat la niciun răspuns.

– Așa... am primit ordine.

– O, nici nu mă îndoiesc, zise Eddie. Și le-ai urmat până la capăt. Ce să-ți mai spun eu acum? Bucură-te de iad sau de Na'ar[1], sau de cum îi ziceți voi acelui loc fierbinte.

Apăsă pe trăgaci. Nevăstuică tresări puternic o singură dată, apoi rămase nemișcat. Rânjind, Eddie se ridică în picioare.

Surprinse o mișcare din colțul ochiului și își dădu seama că mai e încă unul care nu murise încă (șeful menajeriei) și care se chinuia să se salte într-un cot. Arma din mâna acestuia, un Colt de calibrul .40, era îndreptată spre el. Eddie avea reflexe foarte rapide, dar nu mai avu vreme să le folosească acum. Revolverul bubui o singură dată, scoțând foc pe gura țevii. Sângele țâșni din fruntea lui Eddie Dean. O șuviță de păr se deranjă la ceafă când ieși glonțul. Se lovi cu palma peste gaura apărută deasupra sprâncenei drepte, ca un om care-și amintește puțin cam prea târziu ceva de o importanță vitală.

Roland se răsuci fulgerător pe tocurile tocite ale cizmelor lui vechi, scoțându-și pistolul cu o mișcare fluidă, mult prea rapidă pentru ochii unui muritor. Se întoarseră și ceilalți doi pistolari. Susannah își văzu soțul stând în mijlocul străzii, apăsându-și fruntea cu podul palmei.

– Eddie? *Iubitule?*

Pimli se chinuia să ridice din nou cocoșul Coltului său. Își dezvelise dinții într-o grimasă animalică de efort. Roland îl împușcă drept în gât, iar Stăpânul de la Algul Siento tresări puternic și căzu pe o parte. Pistolul îi căzu din mână, rostogolindu-se zgomotos până la cadavrul prietenului lui, Nevăstuică.

– *Eddie!* urlă Susannah și începu să se târască repede spre el, împingându-se în mâini.

---

[1] Numele dat iadului de oamenii manni (n. tr.).

Nu-i rănit grav, încerca ea să se liniștească, *nu-i grav, o, Doamne, Dumnezeule, fă ca soțul meu să nu fie rănit grav...*

Și atunci văzu sângele care se prelingea de sub palma lui, udând strada. Și atunci își dădu seama că este *foarte* grav.

– Suze? spuse el cu voce extrem de clară. Unde ești, Suzie? Nu văd.

Făcu un pas, al doilea, al treilea... și se prăbuși pe burtă în mijlocul străzii, exact așa cum știuse Bunelul Jaffords[1] că se va întâmpla, chiar din prima clipă când dăduse cu ochii de el. Pentru că, vedeți voi, tânărul acesta era pistolar și era de așteptat să aibă un asemenea sfârșit.

[1] Vezi *Lupii din Calla* (n. tr.).

XII

KA-TET-UL SE DESTRAMĂ

1

Noaptea aceea îl găsi pe Jake Chambers stând nefericit în faţa Tavernei „Trifoiul", la capătul de est al Străzii Mari din Pleasantville. Roboţii unei echipe de curăţenie căraseră de acolo toate cadavrele gărzilor, iar asta fusese cât de cât de ajutor pentru atmosfera generală. Ete stătea pe genunchii băiatului de mai bine de un ceas. În mod obişnuit nici vorbă să fi rămas potolit atâta vreme, dar micuţul părea că înţelege cât de mult avea Jake nevoie de el. De câteva ori băiatul plânsese în blana mătăsoasă a bumblerului.

Pe tot parcursul acelei zile nesfârşite, Jake îşi dădu seama că gândeşte pe două voci diferite. I se mai întâmplase şi înainte, dar ultima dată fusese cu ani buni în urmă, pe vremea când, foarte mic fiind, avusese impresia că suferea de o depresie stranie, nedetectabilă de radarul părinţilor.

Eddie e pe moarte, spunea prima voce (cea care obişnuia să-i garanteze că erau, cu adevărat, monştri în dulapul din camera lui şi că foarte curând vor ieşi de acolo ca să-l mănânce de viu). *E într-o cameră în Taverna „Trifoiul" şi Susannah e cu el şi lui nu-i mai tace gura, dar e pe moarte.*

Nu, o contrazise a doua voce (cea care obişnuia să-i spună, cu foarte puţină convingere, că nu existau monştri). *Nu, nu se poate. Eddie e...* Eddie! *Mai mult,*

face parte din ka-tet. N-are decât să moară atunci când vom ajunge la Turnul Întunecat, putem muri cu toţii *atunci când vom ajunge acolo, dar nu acum, nu aici, ar fi complet aiurea!*

Eddie e pe moarte, se încăpăţână prima voce. Inflexibilă. *Are o gaură în cap aproape la fel de mare ca pumnul tău şi e pe moarte!*

A doua voce nu putu decât să aducă alte contraargumente, fiecare mai firav decât cel dinaintea lui.

Pe Jake nu-l făcea să se simtă mai bine nici măcar gândul că era foarte posibil să fi salvat Grinda (Sheemie era convins de asta şi traversase în lung şi în lat campusul Devar-Toi urlând vestea cea bună – *GRINDA ZICE CĂ TOTUL E BINE ACUM! GRINDA ADUCE MULŢUMIRE MULTĂ-MULTĂ!* – cât îl ţinea gura). Pierderea lui Eddie era un preţ mult prea mare de plătit fie şi pentru un asemenea rezultat. Iar destrămarea tet-ului era un preţ încă şi mai mare. De fiecare dată când se gândea la asta, lui Jake i se făcea rău şi înălţa rugi incoerente către Dumnezeu, către Gan, către Omul Iisus, către toţi făcătorii de minuni care i-ar fi putut salva viaţa lui Eddie.

Se rugă chiar şi scriitorului.

Salvează viaţa prietenului meu şi o vom salva şi noi pe a ta, i se rugă el lui Stephen King, un om pe care nu îl văzuse niciodată. *Salvează-l pe Eddie şi noi nu vom lăsa furgoneta să te lovească. Pe cuvânt de onoare.*

Şi iar se ducea cu gândul la Susannah, care zbierase iar şi iar numele lui Eddie, încercând să-l întoarcă la viaţă. Se gândea la Roland, care o luase în braţe, spunându-i: *Nu face asta, Susannah, nu trebuie să-l tulburi.* Se gândea la cum ea i se împotrivise şi se zbătuse, răvăşită de durere, cu chipul schimonosit preţ de câteva secunde de disperarea fiecăreia dintre personalităţile care sălăşluiau în ea. *Trebuie să-l ajut!* hohotise ea cu vocea lui Susannah, pentru ca imediat să urle cu o voce mai aspră şi mai stridentă *Dă-mi drumu', porc dă câine care eşti tu! Lasă-mă să-i fac de deochi, să-i fac voodoo, aşa cum se face la mumă-sa acasă, în Haiti! Şi o să mi-l vezi cum acuşica să scoală şi umblă! Aşa o să mi-l vezi, ia tama la mine!* Iar Roland o ţinuse strâns în braţe şi o legănase ca pe un copilaş, în vreme ce Eddie zăcea în mijlocul străzii, fără să fi murit încă, deşi poate că ar fi fost mai bine să fi murit (chiar dacă asta ar fi însemnat sfârşitul discuţiei despre minuni, sfârşitul speranţei), iar Jake vedea spasmul degetelor lui şi îi auzea bolboroselile incoerente, aidoma vorbelor rostite în somn.

Şi atunci sosi Ted, urmat de Dinky şi de alţi doi sau trei Sfărâmători venind ezitanţi în spatele lor. Ted se lăsase în genunchi lângă femeia care urla şi se zbătea în braţele pistolarului din Gilead şi-i făcuse semn lui Dinky să se aşeze în cealaltă parte. Ted o luase de o mână şi-i făcuse un semn din cap lui Dinky să o apuce de cealaltă. Şi atunci din ei ieşise ceva, ceva profund şi mângâietor. Ceva care nu-i era adresat lui Jake, nu, deloc, dar băiatul reuşi să capteze o parte din fluxul acela şi simţi imediat cum inima îşi încetineşte bubuiturile sălbatice. Se uită la Ted şi văzu iar şmecheria aia cu pupilele care se dilatau şi se contractau, se dilatau şi se contractau.

Ţipetele lui Susannah se mai răriră, apoi slăbiră până la nivelul unor gemete mici. Coborî privirea la Eddie, iar lacrimile udară cămaşa tânărului, ca nişte picături de ploaie. Chiar în acel moment apăru Sheemie dintr-o alee, răcnindu-şi osanalele către oricine avea urechi să-l audă:

– GRINDA ZICE CĂ NU-I PREA TÂRZIU! GRINDA ZICE CĂ-I CHIAR LA TANC, GRINDA ADUCE MULŢUMIRE ŞI ZICE SĂ-I DĂM VOIE SĂ SE VINDECE!

Şchiopăta rău de un picior, dar nimeni nu observă asta atunci. Dinky murmură ceva spre mulţimea de Sfărâmători care se adunaseră să caşte gura la pistolarul rănit de moarte şi câţiva dintre aceştia se apropiară de Sheemie şi reuşiră să-l calmeze. Alarmele continuau să sune în centrul complexului Devar-Toi, dar cele două maşini de pompieri rămase intacte reuşiseră deja să ţină sub control cele mai periculoase incendii – cele din Casa Damli, Casa Directorului şi Căminul Feveral.

Ce-şi mai amintea Jake după aceea erau degetele lui Ted, degete incredibil de blânde, care dădură la o parte părul lui Eddie, dezvelind o gaură mare, plină cu sânge semiînchegat, întunecat la culoare. În gaura aia erau nişte particule albe. Băiatul îşi dorea din tot sufletul să creadă că erau aşchii de os. În ruptul capului nu voia să-şi închipuie că ar fi fost fragmente din creierul lui Eddie.

La vederea rănii oribile, Susannah începu să zbiere din nou. Începu să se zbată din nou. Ted şi Dinky (acesta din urmă alb la faţă ca varul) schimbară o privire şi o strânseră şi mai tare de mâini, transmiţându-i din nou mesajul mângâietor *(potoleşte-te! linişteşte-te! astâmpără-te! calmează-te! domoleşte-te! linişteşte-te!)* mai mult prin culori – albastru predominant printre nuanţele de cenuşiu – decât prin vorbe. În tot acest timp, Roland o ţinea bine de umeri.

- Se poate face ceva pentru el? îl întrebă pistolarul pe Ted. Ceva, orice?

- Îl putem aşeza să stea mai confortabil, spuse Ted. Măcar atâta putem face.

Apoi arătă spre Devar:

- Nu mai aveţi ceva treburi de isprăvit acolo, Roland?

Preţ de o clipă, Roland păru a nu înţelege. Apoi privi la cadavrele gărzilor şi se dumiri.

- Ba da, zise el. Cam aşa ceva. Vrei să mă ajuţi, Jake? N-ar fi bine deloc dacă cei rămaşi în viaţă şi-ar găsi un alt conducător şi s-ar regrupa... deloc n-ar fi bine.

- Ce facem cu Susannah? îl întrebase atunci Jake.

- Susannah o să ne ajute să-i ducem omul într-un loc unde va sta mai bine şi va putea muri în tihnă, zise Ted Brautigan. Nu-i aşa, iubito?

Susannah se uitase la el cu ochi nu tocmai goi; iar Jake îşi simţise inima sfâşiată de privirea aceea plină de înţelegere (şi implorare).

- Chiar *trebuie* să moară? îl întrebase ea.

Ted îi ridicase mâna la buze şi i-o sărutase.

- Da, spuse el. El trebuie să moară, iar tu trebuie să accepţi asta.

- Atunci şi tu trebuie să faci ceva pentru mine, spuse ea atingând obrazul lui Ted cu vârfurile degetelor.

Jake avu senzaţia că degetele acelea erau reci. Foarte reci.

- Ce, draga mea? Fac orice.

Îi strânse degetele

(potoleşte-te! linişteşte-te! astâmpără-te! calmează-te! domoleşte-te! linişteşte-te!)

în mâna lui.

- Vreau să nu mai faci ce faci până nu am să te rog eu să faci din nou, îi spuse ea.

Ted o privi surprins. Apoi se uită la Dinky, care ridică din umeri. Apoi din nou la Susannah.

- Nu trebuie să-ţi iroseşti harul ca să-mi furi durerea, îi explică Susannah. Pentru că am de gând să beau tot paharul ăsta cu suferinţă. Până la ultima picătură amară ca fierea.

Ted rămase câteva secunde cu capul plecat şi sprâncenele încruntate. Apoi îşi ridică privirea şi îi adresă femeii cel mai duios zâmbet pe care îl văzuse Jake vreodată.

– Bine, doamnă, răspunse Ted. Vom face cum dorești. Dar dacă vei avea nevoie de noi... *când* vei avea nevoie de noi...

– Am să vă chem, zise Susannah, lăsându-se iarăși în genunchi lângă bărbatul care aiura în mijlocul străzii.

2

Când Roland și Jake se apropiau de aleea care ducea spre centrul complexului Devar-Toi, unde aveau să lase deoparte jalea pentru prietenul lor aflat în pragul morții și se vor ocupa de cei care încă mai puteau să le opună rezistență, se întâlniră cu Sheemie care îi opri, trăgându-l pe pistolar de mânecă.

– Grinda aduce mulțumire multă-multă, Will Dearborn din trecut.

Zbierase atât de mult și atât de tare, că acum vocea îi semăna cu un orăcăit de broască răgușită.

– Grinda zice că încă se mai poate să iasă totul bine. Să fie totul ca înainte. Să fie *mai bine.*

– Minunat, spuse Roland.

Jake presupunea că așa trebuia să fie. Dar nu simțise bucurie atunci și nu simțea bucurie nici acum. Băiatul nu-și putea lua mintea de la rana adâncă pe care o descoperiseră degetele blânde ale lui Ted Brautigan. De la gaura aia plină cu sânge aproape închegat.

Roland îl luă pe Sheemie pe după umeri, îl strânse lângă pieptul lui și îl sărută. Sheemie zâmbi fericit cu gura până la urechi.

– Vin și eu cu tine, Roland. Vrei să mă iei, dragul meu?

– Nu acum, spuse pistolarul.

– De ce plângi? îl întrebă Sheemie.

Jake văzuse atunci cum toată fericirea se scurge de pe chipul omului, fiind înlocuită de neliniște. În tot acest timp, alte și alte grupuri mici de Sfărâmători reveneau pe Strada Mare. Jake le observase consternarea din privirile aruncate în direcția pistolarului... și un soi de curiozitate fascinată... și, în unele cazuri, antipatie evidentă. Aproape ură. Nu văzuse însă

recunoștință în ochii lor, nici măcar un strop de recunoștință. Și din cauza asta el îi urî *pe ei*.

- Prietenul meu este rănit, spusese Roland. El e motivul pentru care plâng, Sheemie. Și plâng și pentru soția lui, care îmi este prietenă. Vrei să te duci la Ted și la sai Dinky și să încerci să îi aduci mângâiere, dacă ea va dori asta?

- Da, dacă așa vrei tu! Fac orice pentru tine!

- Mulțam-sai, fiu al lui Stanley. Și dă-le o mână de ajutor dacă îl vor muta de acolo.

- Pe prietenul tău, Eddie! Pe cel rănit grav!

- Da, numele lui este Eddie, adevăr grăiești. Vrei să-l ajuți pe Eddie?

- Da!

- Și încă ceva...

- Da? îl întrebă Sheemie, dând impresia că își amintește ceva. Da! Să vă ajut să plecați, să mergeți departe, tu cu prietenii tăi! Așa mi-a zis Ted. Zice: „Să faci o gaură, așa cum ai făcut pentru mine." Numai că l-au adus înapoi. Oamenii răi l-au adus înapoi. Da' pe voi n-o să vă aducă, pentru că oamenii răi au dispărut! Grinda s-a liniștit!

Și Sheemie începu să râdă tare, zgâriind auzul îndurerat al lui Jake.

Probabil și pe al lui Roland, căci zâmbetul lui era unul forțat.

- Toate la vremea lor, Sheemie... și cred că Susannah s-ar putea să rămână să ne aștepte aici.

Dacă *ne vom mai întoarce*, își spuse Jake.

- Însă am o altă treabă pentru tine. Nu chiar să ajuți pe cineva să călătorească spre cealaltă lume, dar *pe aproape*. Le-am spus lui Ted și Dinky ce doresc, iar ei îți vor spune și ție, de îndată ce îl veți duce pe Eddie într-un loc mai comod.

- Da! Și am să-i ajut și eu, dacă pot!

Roland îl bătu pe umăr.

- Bravo!

Apoi Jake și pistolarul plecară spre ceea ce ar fi putut fi nordul, întorcându-se să încheie ceea ce începuseră.

3

În următoarele trei ceasuri descoperiră alți paisprezece gardieni, majoritatea sapienși. Roland îl surprinse pe Jake (puțin) omorându-i doar pe cei doi care deschiseseră focul asupra lor din spatele mașinii de pompieri strivită de clădire. Pe ceilalți se mulțumi doar să-i dezarmeze și apoi le dădu drumul, spunându-le că dacă va mai fi picior de gardian în Devar-Toi la ora când va suna sirena pentru schimbul turei de după-amiază, acela va fi împușcat pe loc.

– Da' unde să ne ducem? întrebă un taheen cu cap de cocoș alb ca spuma laptelui, cu o creastă mare și roșie (îi amintea lui Jake de Foghorn Leghorn, personajul de desene animate).

Roland clătină din cap.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie unde vă duceți, atâta vreme cât nu veți mai fi aici la următoarea sirenă, dacă pricepi ce-ți zic. Ați făcut lucrătura iadului în locul acesta, dar acum iadul s-a închis și am să am eu grijă să nu se mai deschidă niciodată aici.

– Adică ce vrei să spui? îl întrebă cu timiditate taheenul-cocoș.

Dar Roland refuză să răspundă, ci doar îl instrui să transmită mesajul oricăror camarazi pe care îi va întâlni în drumul lui.

Majoritatea can-toilor și taheenilor rămași în viață părăsiră Algul Siento în grupuri de doi și trei, fără să protesteze și aruncând priviri înfricoșate în urmă la fiecare câteva secunde. Jake se gândi că aveau toate motivele să se simtă speriați, deoarece chipul dinh-ului său era acum încărcat de gânduri apăsătoare și schimonosit de durere. Eddie Dean zăcea pe patul de moarte, iar Roland de Gilead nu putea suporta gândul că îl va pierde.

– Ce ai de gând să faci cu locul ăsta? îl întrebă Jake după ce se auzi sirena de după-amiază.

Acum mergeau pe lângă resturile fumegânde ale Casei Damli (unde pompierii-roboți amplasaseră din șase în șase metri panouri mari pe care scria **ACCESUL INTERZIS PE PERIOADA ANCHETEI**). Se duceau să îl vadă pe Eddie.

Roland clătină din cap, fără să-i răspundă la întrebare.

Odată ajuns pe Promenadă, Jake zări șase Sfărâmători ținându-se de mâini și formând un cerc. Parcă țineau o ședință de spiritism. Sheemie era acolo și

Ted și Dani Rostov; și mai erau o femeie tânără, una mai în vârstă și un bărbat îndesat, cu înfățișare de bancher. Mai departe de ei, cu picioarele ieșite de sub pături, zăceau aliniate gărzile care muriseră în timpul scurtei bătălii.

- Tu știi ce fac ei acolo? întrebă Jake, referindu-se la *spiritiști*, întrucât ceilalți erau morți, treabă care le va ocupa tot timpul, de acum în veșnicie.

Roland aruncă o privire rapidă cercului de Sfărâmători și răspunse sec:

- Da.

- Ce?

- Îți spun altă dată, zise pistolarul. Acum trebuie să ne luăm rămas-bun de la Eddie. Vei avea nevoie de toată seninătatea de care ești în stare și pentru asta trebuie să-ți golești complet mintea.

4

Și acum, stând cu Ete în brațe, în fața Tavernei „Trifoiul", cu firma ei din neon și tonomatul mut, Jake își spuse că Roland avusese mare dreptate, iar el îi era profund recunoscător pentru că, după vreo trei sferturi de oră, când pistolarul se uitase la el, îi observase durerea cumplită și îi permisese să iasă din încăperea unde zăcea Eddie, din care viața se scurgea picătură cu picătură. Îi permisese să plece de lângă Eddie, a cărui voință remarcabilă își punea și acum amprenta pe ultimii centimetri din tapiseria vieții lui.

Sub organizarea lui Ted Brautigan, câțiva Sfărâmători duseseră trupul tânărului pistolar la Căminul Corbett și îl întinseseră în dormitorul spațios din apartamentul supraveghetorului, la parter. Cei care purtaseră targa rămaseră în curtea căminului și, pe măsură ce se scurgea după-amiaza, li se alăturară și restul Sfărâmătorilor. Când apărură Jake și Roland, o femeie durdulie, cu păr roșu, îi tăie calea pistolarului.

N-aș face asta dacă aș fi în locul tău, cucoană! o avertiză Jake în gând. *Nu astăzi.*

În ciuda alarmelor și forfotei, doamna aceasta (care lui Jake i se părea că arată ca o Președintă pe Viață a Clubului de Pasionate într-ale Grădinăritului din care făcuse parte mama lui) găsise totuși destul timp ca să-și aplice pe chip un strat gros de fard: pudră, roșu de obraz și ruj intens ca mașinile de

pompieri din Devar. Se prezentă mai întâi, spunând că se numește Grace Rumbelow (și că este originară din Aldershot, Hampshire, Marea Britanie), apoi pretinse să i se spună ce urma să se întâmple de acum încolo. Adică: unde se vor duce (ei, Sfărâmătorii), ce vor face, cine va avea grijă de ei. Cu alte cuvinte, cam aceleași întrebări pe care le pusese și taheenul cu cap de cocoș.

– Pentru că vreau să vă zic că aici am fost *foarte bine îngrijiți*, adăugă Grace Rumbelow cu glas țiuitor.

(Jake observase cu fascinație cum accentuase ea cuvântul „îngrijiți", făcându-l să rimeze și mai bine cu *aburiți.)*

– Și deocamdată nu suntem în situația de a ne putea purta de grijă singuri, încheie cucoana.

Din mulțimea de Sfărâmători se auziră mai multe strigăte de aprobare.

Încet, foarte încet, Roland o măsură cu privirea din cap până în picioare și ceva din expresia lui o despuie urgent pe doamna cu pricina de indignarea ei aristocrată.

– Dă-te singură la o parte din drumul meu, spuse pistolarul printre dinți, ori am să te dau eu.

Femeia se făcu pământie sub tencuiala de pudră și se trase în lături, fără să mai articuleze un singur cuvânt. Jake și Roland intrară în Căminul Corbett, urmăriți de un clămpănit dezaprobator care începu doar atunci când cei doi dispăruseră deja în spatele ușilor mari, iar nemulțumiții nu mai aveau a se teme că vor fi străpunși de privirea neînduplecată a acelor ochi albaștri de pistolar. Sfărâmătorii aceștia îi amintiră lui Jake de niște colegi de-ai lui de la Școala Piper, nătângii clasei, gata oricând să strige chestii de genul *extemporalul ăsta-i naspa* sau *pupă-mă-n dos*... dar numai atunci când profesorul nu mai era în clasă.

Parterul Căminului Corbett era luminat puternic de becuri fluorescente și învăluit în miros înțepător de fum de la Casa Damli și de la Căminul Feveral. Dinky Earnshaw fuma așezat într-un scaun pliant la dreapta ușii pe care scria APARTAMENTUL SUPRAVEGHETORULUI. Ridică ochii atunci când de el se apropiară Roland și Jake – cu Ete tropăind mărunțel lângă piciorul băiatului.

– Cum se simte? întrebă Roland.

– Moare, omule, spuse Dinky și ridică neputincios din umeri.

– Și Susannah?

- Se ține tare. Da' după ce el n-o mai fi...

Dinky ridică iarăși din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună că, după aceea, orice era posibil.

Roland ciocăni încetișor în ușă.

- Cine e? se auzi vocea înăbușită a lui Susannah.

- Roland și Jake, răspunse pistolarul. Ne dai voie să intrăm?

După părerea lui Jake, pauza care urmă acestei întrebări fu neobișnuit de lungă. Dar Roland nu păru câtuși de puțin surprins. La drept vorbind, nici Dinky.

În cele din urmă, Susannah spuse:

- Intrați.

Și intrară.

5

Iar acum, stând împreună cu Ete în noaptea melancolică și așteptând să fie chemat de Roland, Jake se gândi la scena din încăperea întunecată. La ce văzuse acolo și la cele trei sferturi nesfârșite de oră dinainte ca Roland să-i observe tulburarea și să-i permită să plece, spunându-i că îl va chema atunci când va veni „clipa".

De când fusese adus în Lumea de Mijloc, Jake văzuse multă moarte; de fapt, se ocupase cu negoțul de moarte; ba chiar o simțise pe pielea lui, deși își amintea foarte puțin despre asta. Dar acum era vorba despre moartea unui tovarăș de ka, iar ce se petrecuse în dormitorul supraveghetorului i se păruse pur și simplu fără sens. Și *fără sfârșit.* Jake își dorea din tot sufletul să fi rămas afară cu Dinky, pentru că nu astfel voia să și-l amintească pe prietenul lui băscălios, cu gura mare și iute din fire.

În primul rând, Eddie părea îngrozitor de plăpând așa cum stătea el întins pe patul supraveghetorului, cu mâna în mâinile lui Susannah; părea mult îmbătrânit și (Jake nici nu voia să se gândească la asta) tâmp. Sau poate cuvântul potrivit era *senil.* Gura i se crâmpoțise la colțuri, formând gropițe adânci și urâte. Susannah îl spălase pe față, dar obrajii tot îi păreau murdari

din cauza bărbii nerase. Avea pete mari și violacee sub ochi, de parcă nenorocitul ăla de Prentiss l-ar fi și caftit zdravăn înainte să-l împuște. Ținea ochii închiși, dar pupilele i se rostogoleau rapid sub vălul subțire al pleoapelor, ca și cum ar fi visat.

Și vorbea. Din el ieșea un șuvoi necontenit de cuvinte bălmăjite. Jake reuși să priceapă unele din lucrurile pe care le zicea, dar pe altele nu. Unele aveau măcar o fărâmă de noimă, dar cele mai multe erau ceea ce prietenul lui, Benny, ar fi numit „ki'maca": adică aiureli fără sens.

Din când în când, Susannah înmuia o cârpă în ligheanul de pe masă, o storcea și îi umezea cu ea fruntea și buzele uscate ale bărbatului ei. O dată Roland se ridică, luă ligheanul, îl goli la baie, îl umplu cu apă proaspătă și îl aduse înapoi. Femeia îi mulțumi pe un ton scăzut și foarte politicos. Puțin după aceea, Jake împrospătă și el apa, iar ea îi mulțumi în același fel. De parcă s-ar fi adresat unor străini.

Pentru ea o facem, îi spuse Roland lui Jake. *Fiindcă mai încolo își va aminti cine a fost lângă ea și va fi recunoscătoare.*

Chiar va fi? Se întrebă acum Jake în bezna din fața Tavernei Trifoiul. Oare chiar *va fi* recunoscătoare? Păi, din cauza lui Roland zăcea acum Eddie Dean pe patul de moarte la vârsta de douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, nu-i așa? Pe de altă parte, dacă nu ar fi fost Roland, ea nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Eddie. Povestea era prea încâlcită și derutantă. Și îi dădea dureri de cap lui Jake, la fel ca ideea mai multor lumi paralele, fiecare cu New Yorkul ei.

De pe patul său de moarte Eddie îl întrebă pe fratele lui, Henry, de ce nu se apărase.

Îl întrebă pe Jack Andolini cine îi făcuse vrăji maică-sii de ieșise el așa pocit.

Strigă:

– Ia te uită, Roland, s-a întors George Borcănilă!

Și:

– Suze, dacă-i spui tu partea cu Dorothy și Omul de Tinichea, îi zic eu restul.

Și, înghețându-i inima lui Jake:

– Nu trag cu mâna; acela care ține cu mâna a uitat chipul tatălui său.

Auzind vorbele acestea, Roland apucă mâna lui Eddie și o strânse.

- Așa este, Eddie, adevăr grăiești. Vrei să deschizi ochii și să te uiți la mine, dragul meu?

Dar, în loc să-și deschidă ochii, tânărul care purta un bandaj complet inutil în jurul capului murmură, înghețându-i și mai mult inima lui Jake:

- Totul este dat uitării în sălile pieirii. Acestea sunt sălile morților, unde mii de păianjeni își țes pânzele și unde marile circuite amuțesc, unul câte unul.

Ceva vreme după asta nu mai rosti nimic inteligibil, ci doar bolborosi întruna vorbe fără noimă. Jake plecase până la baie ca să schimbe apa din lighean și la întoarcere Roland observă cât de alb și tras era la față și îi spuse că poate ieși de acolo.

- Dar...

- Haide, du-te de aici, dulceață, îl îndemnă și Susannah. Însă ai grijă. S-ar putea să mai fi rămas unii pe afară care să caute răzbunare.

- Dar cum voi ști când...

- Te chem eu când va veni clipa, zise Roland, lovind ușurel tâmpla băiatului cu unul din cele două degete rămase la mâna lui dreaptă. Ai să mă auzi.

Jake voise să-l sărute pe Eddie înainte să plece din cameră, însă îi fusese teamă. Nu teamă că s-ar fi putut molipsi de moarte, ca de o gripă, ci teamă că simpla atingere a buzelor sale l-ar fi putut împinge pe Eddie în poiana de la capătul cărării.

Și atunci Susannah ar fi spus că el e vinovat.

6

Când ieși pe coridor, Dinky îl întrebă care mai era situația.

- Nasoală rău, spuse Jake. Mai ai o țigară?

Dinky ridică din sprâncene, dar îi întinse una. Băiatul o bătu ușor de unghia degetului mare, așa cum văzuse că făcea pistolarul, și-o aprinse de la focul oferit de Dinky și trase fumul în piept. Da, încă îl mai ardea pe gât, dar nu la fel de tare ca prima dată. Nici nu mai era ametit ca atunci și nu mai tușea. *Am să mă deprind curând cu asta,* își spuse el. *Dacă am să mai ajung*

vreodată înapoi în New York, poate că am să-mi găsesc de lucru la Rețea, în departamentul lui Tata. Deja știu să trag în piept.

Ridică țigara până în dreptul ochilor, proiectil micuț și alb, cu fum ieșind din vârf, iar nu din dos. Sub filtru scria CAMEL.

– M-am jurat că n-o să fumez niciodată, îi zise el lui Dinky. Niciodată-niciodată-niciodată. Și uite la mine acum.

Începu să râdă. Râs amar, râs de *adult*, al cărui sunet îl făcu să se cutremure.

– Înainte să ajung aici, lucram pentru tipul ăsta, știi, îi spuse Dinky. Domnul Sharpton, așa îl chema. Și el îmi zicea adesea că *niciodată* e cuvântul care îl face să râdă pe Dumnezeu.

Jake nu comentă. Se gândea la vorbele lui Eddie despre sălile pieirii. El o urmărise pe Mia într-o asemenea sală. Odată ca niciodată, într-un vis. Acum Mia era moartă. Callahan era mort. Iar Eddie era pe moarte. Se gândi la toate acele cadavre aliniate afară sub pături, ascultând cum tunetul zornăie ca oasele cărate într-un sac. Se gândi cum zvâcnise omul care-l împușcase pe Eddie atunci când îl omorâse Roland. Încercă să-și aducă aminte de petrecerea de bun venit dată în cinstea lor de locuitorii din Calla Bryn Sturgis, să-și amintească muzica și dansul și culorile torțelor, dar nu reuși să-și aducă aminte decât de moartea lui Benny Slightman, alt prieten al lui. În noaptea asta parcă întreaga lume era făcută doar din moarte.

El însuși murise și se întorsese din morți: se întorsese în Lumea de Mijloc, se întorsese la Roland. Toată seara încercase să-și spună că același lucru se putea întâmpla și cu Eddie, dar știa că nu va fi așa. Rolul lui Jake din povestea aceasta nu se sfârșise încă. Al lui Eddie, da. Jake ar fi dat douăzeci de ani din viața lui – treizeci! – ca să nu fie adevărat. Dar era.

Sălile pieirii, unde mii de păianjeni își țes pânzele și unde marile circuite amuțesc, unul câte unul.

Cunoștea un păianjen. Oare copilul Miei îi urmărea chiar acum? Se distra pe seama nefericirii lor? Poate chiar se hâțâna dintr-o parte în alta, ca un microbist dement la peluză?

Da. Știu că așa este. Îl simt.

– Te simți bine, puștiule? îl întrebă Dinky.

– Nu, îi răspunse Jake. Nu mă simt deloc bine.

Dinky dădu din cap de parcă acesta ar fi fost cel mai logic răspuns. *Mă rog,* își zise Jake, *probabil că se aștepta la asta. În fond, e telepat.*

Ca și cum ar fi vrut să-i dea dreptate, Dinky îl întrebă cine era Mordred.

- Nu vrei să știi, răspunse Jake. Crede-mă pe cuvânt.

Stinse țigara doar pe jumătate fumată („Tot cancerul de plămâni acolo este, în ultimul centimetru", obișnuia să spună tatăl lui pe un ton de absolută convingere, arătând la vreuna din țigările lui fără filtru) și ieși din Căminul Corbett. Folosi ușa din spate, dorindu-și să nu dea ochii cu Sfărâmătorii agitați din fața clădirii. Acum se afla în Pleasantville, așezat pe bordura trotuarului, ca boschetarii întâlniți la tot pasul în New York, așteptând să fie chemat. Așteptând sfârșitul.

Se gândi să intre în Tavernă, să-și toarne o bere (dacă era suficient de mare ca să fumeze și să omoare oameni, atunci era cu siguranță suficient de mare ca să poată bea o bere) și să vadă, poate, dacă tonomatul cânta atunci când nu vârai nicio monedă în el. Putea să jure că Algul Siento era ceea ce spunea Tatăl lui că va deveni America în viitor: o societate fără bani; și poate că tonomatul ăsta vechi era setat în așa fel încât nu era nevoie decât să apeși pe un buton și începea imediat muzica. La fel putea să jure că la poziția 19 pe lista de cântece era trecut „Cineva mi-a salvat viața în noaptea asta" al lui Elton John[1].

Tocmai ce se ridicase în picioare când auzi chemarea. O auzi și Ete, care scoase un scheunat scurt și îndurerat.

Vino, Jake. Grăbește-te! Se duce!

7

Jake traversă în goană aleea, ocoli Casa Directorului, care încă mai ardea înăbușit (Tassa, valetul, care ori nu luase aminte la ordinul lui Roland, ori nu aflase de el, stătea pe trepte, cu capul în mâini, îmbrăcat doar într-un kilt și un tricou) și urcă în fugă Promenada, aruncând o singură privire fugară și neliniștită spre rândul de cadavre. Observă că dispăruseră și *spiritiștii* de mai devreme.

[1] Vezi *Lupii din Calla* (n. tr.).

N-am să plâng, își spuse el cu îndârjire. *Dacă sunt destul de mare ca să fumez și să mă gândesc la bere, înseamnă că sunt destul de mare ca să-mi pot controla ochii ăștia tâmpiți. N-am să plâng.*

Știind că o va face cu siguranță.

8

Sheemie și Ted veniseră și ei alături de Dinky în fața apartamentului supraveghetorului. Dinky îi cedase scaunul său lui Sheemie. Ted părea obosit, însă lui Jake Sheemie i se părea că arată ca un cur: avea iarăși ochii injectați, în jurul nasului și al uneia din urechi i se formaseră cruste de sânge închegat, obrajii îi erau pământii. Își scosese un galoș și își masa piciorul ca și cum l-ar fi durut tare. Cu toate acestea, era extrem de vesel. Exaltat, chiar.

– Grinda zice că totul va fi bine, tinere Jake, i se adresă Sheemie. Grinda zice că nu-i prea târziu. Grinda aduce mulțumire multă-multă.

– Bravo, spuse Jake întinzând mâna spre clanța ușii.

Aproape nici nu auzise ce spunea Sheemie. Se concentra

(n-am să plâng ca să n-o supăr și mai tare)

asupra emoțiilor sale. Și atunci Sheemie zise ceva ce-l făcu să se întoarcă iute la el.

– Nu-i prea târziu nici în Lumea Reală, spunea Sheemie. Știm. Am trăs cu ochiul. Nu-i așa, Ted?

– Așa este.

Ted ținea o cutie cu Nozz-A-La pe genunchi. Acum o duse la buze și sorbi din ea.

– Când intri, să-i spui lui Roland că, dacă pe voi vă interesează data de 19 iunie 1999, încă mai aveți timp. Nu prea mult, deloc prea mult, dar mai aveți ceva.

– Am să-i spun, zise Jake.

– Și amintește-i că acolo timpul se mai întâmplă să facă salturi înainte. Ca o transmisie veche de mașină. Și chestia asta s-ar putea să mai continue, chiar dacă acum Grinda e bine. Și, odată trecută ziua de 19...

- Nu se va mai întoarce niciodată, spuse Jake. Nu în lumea aia. Știm.

Deschise ușa și se strecură în bezna din apartamentul supraveghetorului.

9

Chipul lui Eddie Dean era scăldat în lumina slabă a veiozei de pe noptieră. Aceasta contura umbra nasului pe obrazul lui stâng și transformase ochii închiși ai tânărului în două găuri negre. Susannah stătea îngenuncheată lângă el, ținându-i mâna în mâinile ei și nedezlipindu-și privirea de la el. Umbra femeii se profila înaltă pe perete. Roland stătea în cealaltă parte, învăluit în întuneric. Luase sfârșit monologul incoerent al muribundului, iar respirația lui își pierduse orice aparență de regularitate. Inspira adânc și cu icnet, ținea aerul în el, apoi îl dădea afară cu șuiere prelungi. Pieptul îi rămânea încremenit atât de mult timp, că Susannah se apleca asupra lui, privindu-l cu ochi strălucind de neliniște, până când începea următoarea respirație chinuitoare și sincopată.

Jake se așeză pe pat alături de Roland, se uită la Eddie, se uită la Susannah, apoi privi șovăitor la chipul pistolarului. În bezna din cameră nu reuși să deslușească nimic acolo în afară de oboseală.

- Ted m-a rugat să-ți spun că e aproape 19 iunie pe partea cu America. Și că acolo timpul poate să se scurgă în salturi.

Roland dădu din cap.

- Deocamdată așteptăm să terminăm aici. Nu va mai dura mult și îi datorăm asta.

- Cât de mult? șopti Jake.

- Nu știu. Am crezut că o să moară înainte să ajungi tu aici, chiar dacă veneai în goana mare...

- Așa am venit, după ce am ajuns pe iarbă...

- ...dar, după cum vezi...

- Se luptă din răsputeri, interveni Susannah.

Lui Jake îi îngheță sângele în el când înțelese că doar atâta motiv de mândrie îi rămăsese prietenei lor.

- Omul meu se luptă din toate puterile. Poate că încă mai are ceva de spus.

10

Într-adevăr, avea.

La cinci minute interminabile după ce Jake intrase în dormitor, Eddie deschise ochii.

– Sue..., spuse el. Su...sie...

Susannah se apropie şi mai mult de el, surâzându-i, nemaiexistând nimic pe lume pentru ea în momentul acesta. Cu un efort de care Jake nu îl mai credea capabil, Eddie îşi eliberă o mână, o roti puţin spre dreapta şi o trase de buclele lungi şi dese. Femeia nu lăsă să se vadă dacă o durea. Surâsul care îi înflorise pe buze era însorit, fericit, poate chiar senzual.

– Eddie! Bine ai revenit printre noi!

– Nu face mişto... de maestru, şopti el. Mă duc, iubito, nu mă întorc.

– Asta-i o aiu...

– Ssst...

Şi ea tăcu. Mâna din păr o trase şi mai tare. Susannah îşi apropie faţa de cea a soţului ei şi îi sărută o ultimă dată buzele încă vii.

– Am... să... te aştept, se chinui să rostească el.

Jake observă cum pielea i se acoperă cu stropi de transpiraţie, un ultim mesaj al acelui trup către lumea celor vii. Şi atunci inima băiatului înţelese ceea ce mintea lui ştia deja de câteva ore bune. Începu să plângă. Cu lacrimi pure, lacrimi fierbinţi. Când Roland îl apucă de mână, Jake i-o strânse sălbatic. Era înspăimântat; dar era şi trist. Dacă i se întâmplase lui Eddie înseamnă că se putea întâmpla oricui. I se putea întâmpla chiar şi lui.

– Da, Eddie. Ştiu că ai să mă aştepţi, răspunse Susannah.

– În...

Trase din nou aer în piept cu acelaşi icnet prelung, chinuit, aspru. Ochii îi căpătaseră strălucirea giuvaierurilor.

– în poiană.

Altă respiraţie. Cu mâna în părul ei. Amândoi în cercul de lumină mistică aruncat de veioză.

– Cea de la capătul cărării.

– Sigur, iubitule.

Vocea îi suna calm, însă o lacrimă i se prelinse din ochi şi căzu pe obrazul lui Eddie, de unde curse până la marginea maxilarului.

- Foarte bine te aud. Aşteaptă-mă şi eu am să te găsesc şi vom pleca împreună mai departe. Atunci voi avea picioare.

Eddie îi zâmbi, apoi se uită la Jake.

- Jake... apropie-te.

Nu, intră în panică Jake, *nu, nu pot, nu pot.*

Dar deja se aplecase peste prietenul lui, deja îi intrase în nări mirosul sfârşitului. Observă cum pe fruntea lui Eddie se formează alţi picuri de sudoare rece.

- Să mă aştepţi şi pe mine, rosti Jake cu buze amorţite. Bine, Eddie? O să mergem cu toţii mai departe. O să fim şi acolo ka-tet, exact cum am fost aici.

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Îl durea prea tare inima ca să mai poată zâmbi. Se întrebă dacă nu cumva îi va exploda în piept, aşa cum crapă uneori pietrele aruncate în flăcări. Auzise despre fenomenul ăsta de la prietenul lui, Benny Slightman. Moartea lui Benny îl duruse îngrozitor de tare, dar acum era de o mie de ori mai rău. De *un milion* de ori.

Eddie clătina din cap:

- Nu te repezi... amice.

Trase iarăşi aer în piept şi se strâmbă, de parcă aerului îi crescuseră nişte ghimpi pe care doar el singur îi putea simţi. Şi apoi şopti, iar Jake înţelese mai târziu că nu o făcuse din cauza slăbiciunii, ci pentru că îi împărtăşea un secret.

- Fii cu ochii-n patru... după Mordred. După... Dandelo.

- Consuelo? Eddie, nu price...

- *Dandelo.*

Cu ochi dilataţi. Cu un efort colosal.

- Să-ţi... aperi... dinh-ul... de Mordred. De Dandelo. Tu... Ete. Misiunea *voastră.*

Privirea îi poposi asupra lui Roland, apoi se întoarse la Jake.

- Sssa.

Şi apoi:

- Apără...

- Am... am să-l apăr. *Amândoi* îl vom apăra.

Eddie dădu aproape imperceptibil din cap, apoi se uită la Roland. Jake îi făcu loc pistolarului, care se aplecă să asculte ultimele cuvinte pe care i le adresa tânărul.

11

Niciodată în viața lui nu mai văzuse Roland ochi atât de luminoși, nici măcar atunci când, pe Dealul Jericho, Cuthbert îşi luase râzând rămas-bun de la el.

Eddie zâmbi slab.

– Ce ne-am... mai distrat...

Roland dădu din cap.

– Tu... tu...

Dar Eddie nu mai reuşi să-şi ducă şi vorba asta până la capăt. Aşa că ridică mâna şi o învârti încet.

– Da, am dansat, zise Roland, înţelegând. Am dansat commala.

Da, mişcă din buze Eddie. Urmă o altă respiraţie sacadată, dureroasă. Ultima.

– Îţi mulţumesc pentru că mi-ai acordat o a doua şansă, spuse el. Îţi mulţumesc... Tată.

Şi gata. Ochii lui Eddie încă mai erau aţintiţi asupra lui şi încă mai erau lucizi, dar nu mai exista aer care să-l înlocuiască pe cel expirat odată cu acel ultim cuvânt. *Tată*. Veioza lumină firişoarele de păr de pe braţele lui, poleindu-le cu aur. Tunetele îşi murmurară jelania. Şi atunci ochii lui Eddie se închiseră, iar capul îi alunecă pe umăr. Lucrarea lui se isprăvise. Ieşise de pe cărare şi intrase în poiană. Ceilalţi au rămas strânşi în cerc în jurul lui. Dar ka-tet nu mai erau.

12

Treizeci de minute mai târziu.

Roland, Jake, Ted şi Sheemie stăteau pe o bancă în mijlocul Promenadei. În apropiere se mai aflau Dani Rostov şi individul cu înfăţişare de bancher prosper. Susannah rămăsese în apartamentul supraveghetorului, pregătindu-şi soţul pentru înmormântare. Şi cânta. O auzeau de acolo unde se strânseseră ei. Toate cântecele păreau a fi cele cântate de Eddie de-a lungul drumului lor

împreună. Unul era „Born to Run"[1]. Altul, „Cântecul Orezului" din Calla Bryn Sturgis.

- Trebuie să plecăm și trebuie să o facem acum, zise Roland.

Începuse iarăși să își frece șoldul beteag. Jake îl văzuse scoțând o cutie cu aspirine (luată Dumnezeu știe de unde) și înghițind fără apă trei pastile.

- Vrei să ne ajuți, Sheemie?

Acesta dădu hotărât din cap. Ajunsese șchiopătând până la bancă, sprijinindu-se de Dinky, dar nimeni nu apucase încă să arunce o privire la rana din piciorul lui. Pentru că, vedeți voi, șchiopătatul lui părea atât de neînsemnat în comparație cu celelalte probleme pe care le aveau. Dacă Sheemie Ruiz avea să moară la noapte, asta va fi rezultatul efortului său de a deschide o ușă provizorie între partea cu Bubuit de Tunet și partea cu America. Le era tuturor limpede că i-ar putea fi fatală extenuarea resimțită în urma unui alt act de teleportare. Așa că ce mai însemna o durere de picior în comparație cu asta?

- Am să încerc, răspunse el. Din răsputeri am să încerc, așa să știi.

- La fel și cei care ne-au ajutat să aruncăm o privire în New York, spuse Ted.

Căci Ted Brautigan fusese acela care își dăduse seama cum puteau determina care *când* era acum pe partea cu America a Lumii Decisive. El, Fred Worthington (individul cu figură de bancher) și Dani Rostov fuseseră și înainte acolo și erau în stare să invoce imagini clare cu Times Square: luminile, mulțimile, intrările în cinematografe... și, mai important decât toate, uriașul ecran de televiziune pe care erau difuzate știrile zilei. Gaura rămăsese deschisă suficient timp cât să afle că experții criminaliști ai Națiunilor Unite analizau presupusele gropi comune din Kosovo, că vicepreședintele Al Gore petrecuse ziua respectivă în New York în cadrul campaniei sale pentru alegerile prezidențiale, că Roger Clements reușise să înscrie treisprezece puncte împotriva celor de la Texas Rangers în meciul de baseball din seara trecută, dar că echipa Yankees tot plecase învinsă de pe teren.

Cu puțin ajutor, poate că Sheemie ar mai fi ținut deschisă gaura încă ceva vreme (ceilalți se holbau la strălucirea zgomotoasă a New Yorkului cu un soi de uimire înfometată, pentru că acum nu mai Sfărâmau, acum Deschideau, acum Vedeau), dar se dovedise că nu era nevoie. Imediat după scorul meciului

---

[1] Bruce Springsteen (n. tr.).

de baseball, pe banda din partea de jos a ecranului, cu litere galben-verzui, înalte cât un etaj, cursese data zilei respective împreună cu ora curentă: **18 IUNIE, 1999 9:19 P.M.**

Jake căscă gura să întrebe cum anume puteau ei fi siguri că aceea pe care o văzuseră era America din Lumea Decisivă, cea în care Stephen King nu mai avea decât o singură zi de trăit, dar se răzgândi şi o închise la loc. Răspunsul se afla în ora curentă, răspuns stupid, aşa cum sunt de obicei răspunsurile la întrebările capitale: dacă te uitai la numerele care o alcătuiau (9:19) tot la nouăsprezece ajungeai.

13

– Şi acum câtă vreme aţi văzut voi toate astea? întrebă Roland.

Dinky făcu nişte calcule în minte, apoi răspunse:

– Tre' să fi fost cam acu' cinci ceasuri, pe puţin. Dacă e să mă iau după sirena de schimb de tură şi momentul când s-a stins soarele.

Ceea ce înseamnă că pe partea cealaltă acum e două jumate dimineaţa, îşi spuse Jake, numărând orele pe degete. Îi era greu să se gândească acum la altceva în afară de moartea lui Eddie, chiar şi simpla adunare i se părea fizică cuantică, însă îşi dădu seama că o poate face dacă se concentrează foarte tare. *Dar n-ai cum să te bazezi pe chestia asta, pentru că timpul se scurge mai repede pe partea cu America, deci înseamnă că acolo trebuie să fie mai mult de două şi jumătate. Sigur, s-ar putea ca lucrurile să reintre în normal acum, că Sfărâmătorii încetaseră atacurile asupra Grinzii, iar timpurile ar ajunge la acelaşi nivel, dar probabil că nu încă. Acum se prea poate să curgă la fel de iute ca înainte.*

Şi în salturi.

Adică în clipa asta Stephen King ar putea sta bine-mersi în faţa maşinii sale de scris, în zorii zilei de 19 iunie, iar în clipa următoare... buuum! Lacătă-l întins în sicriu la pompele funebre în aceeaşi seară, după opt sau douăsprezece ore trecute ca o clipită, cu familia îndurerată strânsă în jurul lui, încercând să hotărască ce fel de slujbă de înmormântare şi-ar fi dorit dragul lor repauzat (presupunând, firește, că informaţia cu pricina nu se afla trecută

în testamentul lui), ba chiar încercând să hotărască unde anume va fi el îngropat. Și Turnul Întunecat? Varianta Turnului Întunecat concepută de Stephen King? Sau varianta lui Gan, sau a lui *Prim*? Pierdute toate pe vecie. Și ce-i zgomotul ăla pe care-l auzi? Păi, cum ce e? E Regele Purpuriu care râde și râde și nu mai poate de atâta râs pe undeva, prin subteranele din Discordia. Și poate că Mordred, Băiatul-Păianjen, râde împreună cu el.

Pentru prima dată de la moartea lui Eddie, în mintea și sufletul lui Jake își făcu loc și altceva pe lângă durere: un ticăit slab, precum cel al hoțoaicelor-aurii atunci când erau programate de Roland și Eddie. Asta se întâmplase înainte de a le lua Haylis ca să le amplaseze în clădirile din Devar-Toi. Ce auzea el acum, cu mintea și cu sufletul, era sunetul timpului, iar timpul nu le era prieten.

- Are dreptate, spuse Jake. Trebuie să plecăm cât se mai poate face ceva.

Ted:

- Și Susannah? O să...

- Nu, răspunse Roland. Susannah va rămâne aici, iar voi o veți ajuta să-l înmormânteze pe Eddie. De acord?

- Da, zise Ted. Bineînțeles, dacă așa vreți.

- Dacă nu ne întoarcem în...

Și Roland făcu un calcul rapid, cu un ochi mijit și celălalt privind fix în beznă.

- Dacă nu suntem înapoi de acum în două nopți, înseamnă că am ajuns în Fedic, din Lumea de Capăt.

Da, înseamnă că am ajuns în Fedic, își spuse Jake. *Firește. Pentru că la ce bun să faceți presupunerea mai logică cum că am fi murit sau că ne-am fi rătăcit printre lumi, rămânând în portal în vecii vecilor?*

- Știi unde-i Fedic? întrebă Roland.

- Parcă la sud de aici, nu? se băgă în vorbă Worthington, care se apropiase de grupul lor, însoțit de Dani, fata în pragul adolescenței. Sau sud era mai demult? L-am auzit pe Trampas și pe alți can-toi vorbind despre Fedic și spunând că e un loc bântuit.

- Da, e bântuit, sigur că da, spuse posomorât Roland. În cazul în care nu vom mai putea să ne întoarcem aici, vreți voi s-o urcați pe Susannah într-un tren cu destinația Fedic? Știu că mai circulă câteva trenuri, din cauza...

– Mantiilor-Verzi? îl întrerupse Dinky dând din cap. Sau Lupii, așa cum le ziceți voi. Da, încă mai circulă trenurile de la linia D. Sunt automatizate.

– Sunt monouri? Vorbesc? se interesă Jake, gândindu-se la Blaine[1].

Ted și Dinky schimbară o privire șovăitoare, apoi Dinky se uită la Jake și ridică din umeri.

– De unde să știm? Probabil că eu știu mai multe despre *sutienele cu cupe* D, decât despre linia de tren D și cred că asta se aplică în cazul tuturor celor de aici. La Sfărâmători mă refer, normal. Cred că unele din gărzi ar putea ști mai multe. Sau ăla de colo.

Și întinse degetul către Tassa, care stătea tot pe treptele Casei Directorului, cu capul în mâini.

– Oricum, îi vom spune lui Susannah să fie foarte prudentă, murmură Roland în urechea lui Jake.

Băiatul dădu din cap. Nu aveau ce face mai mult. Dar el voia să mai afle ceva. Își propuse în minte să-i întrebe pe Ted sau pe Dinky, atunci când va fi sigur că Roland nu-l va putea auzi. Nu-i plăcea ideea că o vor lăsa pe Susannah aici, toate fibrele inimii lui se împotriveau acestui lucru, dar știa prea bine că ea ar refuza să plece și să-l lase pe Eddie neînmormântat. Știa și Roland. Da, sigur, ar fi putut să o ia cu ei, dar numai legată fedeleș și cu căluș la gură, iar asta ar fi înrăutățit și mai mult lucrurile.

– S-ar putea, spuse Ted, ca unii dintre Sfărâmători să-și dorească să o însoțească pe Susannah cu trenul.

Dani interveni, dând din cap.

– Nu ne mai bucurăm de prea multă popularitate pe aici din cauză că v-am ajutat, zise ea. Ted și Dinky sunt cei mai detestați, dar acum o jumătate de oră cineva m-a scuipat atunci când m-am dus până în cameră să-l iau pe ăsta.

Și le arătă un ursuleț de pluș, răpănos de la prea multe mângâieri de copil.

– Nu cred că vor acționa în vreun fel atâta vreme cât voi sunteți prin preajmă, continuă ea. Dar după ce plecați...

Și ridică din umeri fără să mai spună nimic.

– Măi, frate, dar nu înțeleg! exclamă Jake. Sunt *liberi*.

---

[1] Vezi *Vrăjitorul și Globul de Cristal* (n. tr.).

- Liberi ca să *ce?* îl întrebă Dinky. Ia gândește-te. Majoritatea au fost niște inadaptați în viața lor din partea cu America. În schimb, aici am devenit cu toții VIP-uri și ni s-a oferit tot ce e mai bun. Acum nu mai avem nimic. Dacă te gândești la situație în termenii ăștia, tot ți se mai pare greu de înțeles?

- Da, zise Jake fără menajamente.

De fapt, *nu voia* să înțeleagă.

- Și au mai pierdut și altceva, le spuse Ted cu glas scăzut. Uite, e un roman al lui Ray Bradbury, *Fahrenheit 451* se cheamă. Și romanul ăsta începe cu fraza: „E o plăcere să dai foc." Așa și în cazul nostru: a fost o plăcere să Sfărâmăm.

Dinky încuviință din cap. La fel și Worthington și Dani Rostov.

Până și Sheemie făcu la fel.

14

Eddie stătea culcat în același cerc de lumină al veiozei, însă acum avea fața curată, iar cuvertura de pe patul supraveghetorului era frumos împăturită pe pieptul lui. Susannah îl îmbrăcase cu o cămașă albă și curată pe care o găsise pe undeva (Jake bănuia că în dulapul fostului locatar al camerei) și probabil că găsise și un aparat de ras, pentru că obrajii îi erau bine bărbieriți. Jake încercă să și-o închipuie cum stătea pe marginea patului și își bărbierea chipul soțului ei cel mort, cântând în tot timpul acesta „I Iai, hai, hai, commala, verde orezul, verde, n-are cine să-l dezmierde". Dar nu reuși din prima. Apoi, pe neașteptate, imaginea îi apăru în fața ochilor, atât de emoționantă, atât de intensă, încât din nou fu nevoit să facă un efort colosal ca să nu izbucnească în plâns.

Susannah îl ascultă pe Roland fără să-l întrerupă, așezată pe marginea patului, cu mâinile prinse în poală, cu ochii plecați. Pistolarului i se părea că seamănă cu o fecioară sfielnică ascultând prima cerere în căsătorie.

Femeia nu spuse nimic nici când el termină de vorbit.

- Susannah, ai înțeles ce ți-am spus?

- Da, răspunse ea tot fără să ridice ochii. Trebuie să-mi înmormântez bărbatul. Mă vor ajuta Ted și cu Dinky și poate vor reuși să-și împiedice prietenii să-i ia trupul de lângă mine și să-l atârne de un măr pădureț.

Rosti cuvântul „prietenii" cu o intonație sarcastică, ce-i dădu curaj lui Roland: se părea că fata lor încă mai era acolo.

– Și după aia?

– După aia, ori veți găsi voi o cale de întoarcere și atunci vom merge împreună în Fedic, ori Ted și cu Dinky mă vor urca într-un tren și voi călători singură până acolo.

Lui Jake nu îi plăcea câtuși de puțin detașarea înghețată din glasul ei; ba, mai mult, îl îngrozea.

– Știi de ce trebuie să ne ducem pe partea cealaltă, da? o întrebă el neliniștit. Adică știi *pe bune*, da?

– Ca să-l salvați pe scriitor cât încă mai e vreme.

Luase una din mâinile lui Eddie într-ale ei, iar Jake observă fascinat cât de curate, impecabile, erau unghiile tânărului. Oare cu ce curățase mizeria de sub ele, se minună el. Să fi avut supraveghetorul pe undeva vreo unghieră micuță, ca aceea pe care o purta în permanență tatăl lui, pe inelul cu chei din buzunar?

– Sheemie zice că am salvat Grinda Ursului și a Țestoasei. Noi *credem* că am salvat și trandafirul. Dar ne-a mai rămas un lucru de făcut. Scriitorul. Scriitorul ăla *puturos*.

Acum Susannah ridică privirea și ochii îi scăpărară sălbatic. Iar lui Jake îi trecu prin minte că poate era un lucru bun că Susannah nu va fi cu ei când (*dacă*) se vor întâlni cu sai Stephen King.

– *Ați face bine* să-i salvați pielea mizerabilului, spuse ea.

Și Roland și Jake deslușiră tonul limbutei Detta Walker în vocea prietenei lor.

– După tot ce-a fost astăzi, *ați face bine* să-l salvați. Iar de data asta să-i zici să nu se mai oprească din scris, Roland. Întâmplă-se ce s-o întâmpla: că-l ard flăcările iadului, sau îl înghit apele, sau îl roade cancerul, sau cangrena de la mătărângă. Spune-i să nu se mai gândească nici la Premiul Pulitzer. Spune-i să scrie și să tot scrie și să *termine* odată, în mă-sa pe gheață, *povestea* asta nenorocită!

– Îi voi transmite mesajul, zise Roland.

Susannah dădu din cap fără să mai spună nimic.

- Ai să vii să te întâlnești cu noi când termini ce ai de făcut aici, repetă Roland, de data asta cu o intonație vag interogativă. Ai să *vii* cu noi să ne terminăm misiunea, nu-i așa?

- Am să vin, răspunse ea. Dar nu pentru că așa vreau eu, că nu mai am pic de vlagă în minte, ci pentru că așa și-ar dori *el*.

Și cu multă, foarte multă blândețe, așează mâna lui Eddie peste cealaltă care se odihnea pe pieptul lui. Apoi întinse degetul spre Roland. Vârful îi tremura ușor.

- Te rog doar să nu te-apuci iar să dai din gură toate prostiile alea despre cum „suntem noi un ka-tet, suntem unul dintre cele multe" căcaturi. Pentru că au trecut zilele alea. Nu crezi?

- Ba da, spuse Roland. Dar Turnul încă ne așteaptă.

- Mi-a trecut cheful, drăguță. Ăsta-i adevărul.

Dar Jake își dădu seama că nu, *nu* era adevărul. Pentru că *nu-i trecuse* dorința de a vedea Turnul Întunecat, așa cum nu-i trecuse nici lui Roland. Nici lui Jake însuși. Poate că tet-ul lor se destrămase, însă ka, destinul, rămăsese. Și ea simțea adevărul acesta. La fel ca ei.

15

Înainte de plecare o sărutară pe obraz (iar Ete o linse cu sârg).

- Să ai grijă de tine, Jake, spuse Susannah. Să te întorci sănătos, auzi ce-ți zic? Eddie ți-ar fi spus același lucru.

- Știu, șopti Jake și o mai sărută o dată.

Zâmbind. Pentru că tocmai ce îl auzise pe Eddie zicându-i să-și păzească curul, că deja era nițeluș cam crăpat. Și tocmai din cauza asta începu din nou să plângă. Susannah îl mai ținu o clipă în brațe, apoi îi dădu drumul și se întoarse spre soțul ei, care zăcea, atât de cuminte, atât de rece, pe patul supraveghetorului. Iar Jake pricepu că ea nu prea avea acum vreme pentru Jake Chambers, ori pentru suferința lui Jake Chambers. Căci suferința ei era prea mare.

16

Dinky îi aştepta la uşa apartamentului. Roland o luase înainte împreună cu Ted şi ajunseseră deja la capătul coridorului. Jake presupuse că se întorceau pe Promenadă, unde Sheemie (cu puţin ajutor de la ceilalţi) va încerca să-i trimită pe partea cu America. Iar asta îi aduse aminte de altceva.

– Trenurile de la linia D merg către sud, spuse Jake. Mai bine zis, către ce ar trebui să fie sudul.

– Cam aşa ceva, amice, răspunse Dinky. Unele dintre locomotive au şi nume. *Fermecătoare ploaie*, ori *Duhul ţării zăpezilor*. Aiureli de-astea. Dar toate au litere şi numere.

– Spune-mi, litera D vine de la Dandelo? îl întrebă Jake.

Dinky se opri şi se încruntă nedumerit.

– Dandelo? Ce mama dracului mai e şi asta?

Jake scutură din cap. Nu voia să-i spună lui Dinky de unde aflase cuvântul.

– Păi, ce să zic, nu ştiu, nu am de unde să fiu sigur, zise Dinky când porniră din nou în urma lui Ted şi Roland, dar am presupus mereu că D vine de la Discordia. Pentru că acolo ajung într-un final toate trenurile, ştii tu, undeva în străfundurile celor mai îngrozitoare şi scârboase Ţinuturi îngrozitoare şi scârboase din câte există în univers.

Jake dădu din cap. D de la Discordia. Da, logic. Într-un fel.

– Da' nu mi-ai zis ce-i ăla un Dandelo? îl întrebă Dinky.

– Nimic. Doar un cuvânt pe care l-am văzut pe un zid în Gara Bubuit de Tunet. Probabil că nu înseamnă nimic.

17

O delegaţie de Sfărâmători îi aştepta în faţa Căminului Corbett. Păreau nu numai îndârjiţi, dar şi înspăimântaţi. *D de la Dandelo*, îşi spuse Jake. *D de la Discordia. Dar şi de la disperare.*

Roland se opri în faţa Sfărâmătorilor cu braţele încrucişate la piept.

– Cine vorbește în numele vostru? întrebă el. Dacă aveți purtător de cuvânt, să începă să vorbească, pentru că trebuie să plecăm chiar acum.

Din mulțime ieși un domn cu păr cărunt, tot cu figură de bancher, adevăr vă spun. Purta niște pantaloni gri de costum, o cămașă albă descheiată la guler și o vestă gri, de asemenea descheiată. Vesta era bojită. La fel și bărbatul care o purta.

– Ne-ați văduvit de viețile noastre, spuse el, rostind cuvintele cu un soi de satisfacție posacă, de parcă ar fi știut dintotdeauna că aici se va ajunge. Viețile pe care le cunoșteam. Ce ai de gând să ne dai în schimb, domnule Gilead?

Mormăituri de aprobare îi însoțiră cuvintele. Auzindu-le, Jake Chambers se simți mai furios decât fusese vreodată în toată viața lui. Mâna îi plecă de una singură spre patul pistolului automat Coyote, îl mângâie și găsi alinare în forma lui. Scurt respiro de la suferință. Roland știa prin ce trece, pentru că întinse mâna în spate și, fără să se uite la el, îl atinse pe Jake. Îi strânse mâna până când băiatul dădu drumul pistolului.

– Am să vă spun ce vă dau în schimb, dacă vreți să știți, zise Roland. Intenția mea a fost să ard până în temelii locul acesta în care voi v-ați hrănit cu creierele copilașilor nevinovați ca să puteți distruge universul. Da, așa am intenționat: praful și pulberea să se aleagă de el. Am vrut să lansez niște bile zburătoare intrate în posesia noastră, care, explodând, să șteargă de pe fața pământului tot ce nu ar reuși să distrugă focul. Am vrut să vă arăt care e drumul spre Râul Whye și spre Callele înverzite de dincolo de el. Și să vă trimit într-acolo, însoțiți de blestemul pe care l-am învățat de la tatăl meu: viață lungă și plină de nenorociri să aveți.

Mulțimea murmură mânioasă. Însă nimeni nu cuteza să-l privească pe Roland în ochi. Bărbatul care acceptase să vorbească în numele Sfărâmătorilor (și căruia, chiar și așa furios cum era, Jake tot îi acorda o bilă albă pentru curajul de care dăduse dovadă) se clătina pe picioare, ca în pragul unui leșin.

– Callele se află în direcția aceea, continuă pistolarul, arătând cu mâna în zare. Dacă porniți spre ele, unii dintre voi, poate chiar destul de mulți, vor muri pe drum, pentru că acolo, în pustiu, sunt multe animale flămânde, iar apa pe care o veți bea s-ar putea să fie otrăvită. Nu am nicio îndoială că acei *folken*,

oamenii buni din Calla, vor ști adevărul despre voi și faptele voastre chiar dacă vă veți strădui să-i mințiți, pentru că oamenii manni trăiesc printre ei, iar oamenii manni cunosc și văd multe. Cu toate acestea, s-ar putea ca acolo să găsiți iertare, nu moarte, deoarece puterea de a ierta din inimile acelor oameni este infinit mai mare decât puterea voastră de înțelegere. Sau chiar decât a mea, la drept vorbind.

La fel, nu am nicio îndoială că vă vor pune la muncă și că vă veți duce zilele în trudă și sudoare, iar nu în confortul cu care v-ați obișnuit. Dar vă îndemn să vă duceți acolo, fie și pentru a vă răscumpăra prin suferință răul făcut.

– N-am *știut* ce facem, negustorule de moarte[1], urlă furioasă o femeie din spatele mulțimii.

– *BA AȚI ȘTIUT!* îi răspunse Jake, zbierând atât de tare că îi apărură puncte negre în fața ochilor.

Mâna lui Roland o apucă numaidecât pe a lui, împiedicându-l să-și scoată arma. Dar oare ar fi secerat el gloata asta cu pistolul lui automat, aducând și mai multă moarte în locul acesta odios? Nu știa. Știa însă că uneori nu-ți poți controla mâinile de pistolar atunci când ai o armă în ele.

– Nu îndrăzniți să mințiți! *Ați știut!*

– Dar m-am răzgândit și uitați ce m-am hotărât să vă ofer și să vă fie de folos, continuă Roland. Eu și cu prietenii mei care au supraviețuit (deși sunt convins că și cel plecat dintre noi ar fi fost de acord) nu ne vom atinge de locul acesta. Sunt sigur că aveți aici suficiente alimente ca să vă țină până la sfârșitul zilelor voastre și aveți și roboți care să vă facă de mâncare și să vă spele rufele și chiar să vă steargă la cur, dacă aveți chef. Dacă preferați purgatoriul în locul izbăvirii, atunci rămâneți aici. În locul vostru, eu aș porni la drum. Mergeți pe șinele de tren. Și când veți ajunge, mărturisiți ce ați făcut mai înainte ca ei să apuce să afle și cădeți în genunchi în fața lor și descoperiți-vă capetele și implorați-i să vă ierte.

– Niciodată! urlă o voce hotărâtă.

Însă Jake avea impresia că mulți alții păreau șovăitori.

---

[1] În original *chary man* – în Limba Nobilă, *char* înseamnă „moarte" (n. tr.).

– Cum doriți, spuse Roland. Acesta a fost ultimul meu cuvânt, iar cel care va mai îndrăzni să-mi mai adreseze vreo vorbă ar fi bine să știe că va fi și ultima, căci prietena noastră își pregătește soțul, pe prietenul nostru, de înmormântare, iar eu sunt plin de durere și furie. Mai cutezați să mai spuneți ceva? Cutezați să-mi sfidați mânia? Dacă da, atunci sfidați asta.

Își scoase pistolul din toc și-l sprijini cu țeava de umăr. Jake veni în rând cu el, bucuros să-și poată scoate și el arma.

Urmară câteva secunde de tăcere absolută și apoi bărbatul care vorbise în numele mulțimii se întoarse și se amestecă printre colegii lui.

– Nu ne omorî, dom'le. Ai făcut destul rău, spuse cineva cu amărăciune.

Roland nu răspunse, iar mulțimea începu să se împrăștie. Unii începură să alerge, iar ceilalți se molipsiră de la ei, ca de un guturai. Fugeau în tăcere, cu excepția câtorva care plângeau cu sughițuri. Curând se pierdură în întuneric.

– Uau, comentă Dinky scena la care tocmai asistase, pe un ton scăzut și plin de respect.

– Roland, spuse Ted. Nu au fost doar ei de vină. Am crezut că m-ai înțeles, însă se pare că nu am explicat cum se cuvine.

Roland își puse revolverul înapoi în toc.

– Ba ai explicat cum nu se poate mai bine, zise el. De asta i-am lăsat în viață.

Acum rămaseseră singuri în capătul dinspre Casa Damli al Promenadei. Sheemie șchiopătă până la Roland. Avea ochii rotunzi și gravi.

– Vrei să-mi arăți unde dorești să mergi, dragul meu? îl întrebă el. Poți să-mi arăți locul cu pricina?

Da, locul. Roland se concentrase atât de mult asupra lui *când*, că uitase aproape cu totul de *unde*. Și își amintea prea puțin despre drumul pe care fusese. Eddie fusese la volanul mașinii lui John Culluni, iar el se gândise intens la ce anume va spune bătrânului ca să-l convingă să-i ajute.

– Și Ted ți-a arătat un anume loc înainte să-l teleportezi? îl întrebă el pe Sheemie.

– O, da, sigur că mi-a arătat. Numai că nu știa că-mi arată. Era ca un desen făcut de un copilaș... nu știu cum să-ți explic... cap de bou ce sunt! Plin de pânzișoare de păianjeni!

Sheemie se lovi cu pumnul între ochi.

Roland îl apucă de mână înainte să se mai lovească o a doua oară și-i desfăcu degetele strânse. Gestul lui era surprinzător de blând.

– Nu, Sheemie. Cred că înțeleg. Ai descoperit un gând... o amintire din copilăria lui.

Ted se apropiase de ei.

– Sigur că asta a fost, spuse el. Nu pricep de ce nu mi-am dat seama mai devreme. Poate unde era prea simplu. Am copilărit în Milford, iar locul unde am ajuns în 1960 era la un sculpat distanță de orașul acela, în termeni geografici, firește. Probabil că Sheemie a dat peste o amintire de-a mea despre o călătorie în trăsură, sau despre un drum făcut cu tramvaiul în Bridgeport, unde locuiau unchiul Jim și tușa Molly. A găsit el ceva în subconștientul meu.

Clătină din cap uluit și continuă:

– Mi s-a *părut* mie că locul ăla unde ajunseserăm îmi era cunoscut, dar, desigur, trecuseră foarte mulți ani de atunci. De exemplu, în copilăria mea Bulevardul Merritt nu exista.

– Poți să-mi arăți o imagine ca asta? îl întrebă plin de speranță Sheemie pe Roland.

Roland se gândi din nou la locul din Lovell, unde opriseră mașina pe Route 7. Locul unde îl strigase pe Chevin de Chayven, cerându-i să iasă dintre copaci. Dar nu era suficient de sigur; nu exista niciun reper care să diferențieze acel anume loc de toate celelalte. Niciun reper pe care să și-l amintească.

Apoi îi veni o altă idee. Una care avea legătură cu Eddie.

– Sheemie!

– Da, Roland de Gilead, Will Dearborn din trecut!

Roland întinse mâinile și își lipi palmele de tâmplele lui Sheemie.

– Închide ochii, Sheemie, fiu al lui Stanley.

Sheemie se supuse, apoi întinse și el mâinile și le puse pe capul lui Roland. Pistolarul închise și el ochii.

– Uită-te la ce mă uit eu, Sheemie, îi ceru el. Vezi unde vom merge. Uită-te cu luare-aminte.

Și Sheemie se uită.

18

În vreme ce Roland proiecta, iar Sheemie privea, Dani Rostov îl strigă în şoaptă pe Jake.

Atunci când băiatul ajunse lângă ea, Dani şovăi, ca şi cum nu ar fi ştiut ce să spună sau să facă. El vru să o întrebe ce se întâmplase, dar fata îl amuţi cu un sărut. Avea buzele incredibil de moi.

– Ca să ai noroc, îi zise ea.

Dar când observă privirea lui uluită şi înţelese puterea gestului său, i se topi toată timiditatea. Îl cuprinse cu braţele pe după gât (ţinându-şi într-o mână ursuleţul ponosit din pluş, pe care Jake îl simţea mângâindu-i ceafa) şi îl mai sărută o dată. Băiatul îi simţi sânii micuţi şi fermi lipiţi de pieptul său, iar această senzaţie îl va însoţi tot restul vieţii. Amintirea lui *Dani* îl va însoţi tot restul vieţii.

– Şi asta-i pentru mine.

Fata se retrase lângă Ted Brautigan, cu ochii lăsaţi în pământ şi obrajii în flăcări, înainte ca Jake să apuce să spună ceva. Nu că ar fi fost în stare să vorbească, nici dacă viaţa i-ar fi depins de asta. Nodul din gât era mult prea mare.

Ted îi zâmbi.

– Pe toate celelalte sărutări le vei judeca după primul, îi spuse el. Crede-mă. Ştiu ce vorbesc.

Jake tot mut rămase. Era într-atât de ameţit, că ai fi spus că Dani îi dăduse un pumn în cap, nu că îl sărutase pe buze.

19

Cincisprezece minute mai târziu, patru bărbaţi, o fată, un billy-bumbler şi un băiat foarte buimăcit (şi foarte istovit) stăteau singuri pe spaţiul verde din mijlocul Promenadei. Toţi Sfărâmătorii dispăruseră cu totul din preajma lor. Jake vedea fereastra luminată de la primul etaj al Căminului Corbett, unde Susannah îşi veghea soţul. Tunetele bolboroseau în depărtare. Ted le

vorbi acum așa cum o făcuse în fața dulapului din Gara Bubuit de Tunet, unde era agățat un sacou roșu pe al cărui ecuson metalic scria ȘEF DE EXPEDIȚII, pe vremea când moartea lui Eddie ar fi fost ceva de neconceput:

– Prindeți-vă de mâini. Și concentrați-vă.

Jake întinse mâna spre Dani Rostov, dar Dinky clătină din cap, surâzând din colțul gurii.

– Poate ai să te ții de mână cu fătuca asta într-o bună zi, viteazule, dar nu astăzi. Acum, zi că ne jucăm de-a „măgarul la mijloc" și tu ești un măgăruș, iar dinh-ul tău e altul.

– Țineți-vă de mâini, le spuse Sheemie cu o fermitate pe care Jake nu i-o mai auzise niciodată în glas. Asta o să ne fie de folos.

Jake și-l vârî pe Ete în cămașă. Erau acum în mijlocul cercului format de ceilalți.

– Roland, ai fost în stare să-i arăți lui Sheemie...

– Privește, spuse pistolarul, apucându-l de mâini. Privește. Cred că ai să-ți dai seama singur.

O cusătură strălucitoare se desfăcu în beznă, acoperindu-i pe Ted și Sheemie. O fracțiune de secundă spărtura aceea tremură și păru a se întuneca, iar Jake avu sentimentul că va dispărea. Apoi se lumină iarăși și se lărgi mai mult. Băiatul auzi, înăbușit și ca de la mare, mare depărtare (așa cum auzi sunetele când ai capul cufundat în apă), zgomot de mașină sau camion care trecea în viteză în cealaltă lume. Și zări o clădire, cu un petic de asfalt în fața ei. Acolo erau parcate trei automobile și o camionetă.

Asta-i lumina zilei! își zise el șocat. Pentru că, dacă în Lumea Decisivă timpul nu curgea niciodată îndărăt, însemna că timpul făcuse *un salt* înainte. Și, dacă cea pe care o vedea el era chiar Lumea Decisivă, însemna că acolo era sâmbătă, nouăsprezece iunie, anul...

– Repede! strigă Ted din cealaltă parte a orbitoarei spărturi în substanța realității. Plecați acum, dacă vă e să plecați! O să lești dintr-o clipă în alta! Plecați...

Roland îl smuci tare pe Jake.

Stai! vru să-i strige Jake. *Stai, mi-am uitat lucrurile!*

Prea târziu. I se păru că niște mâini uriașe îi apasă pieptul și simți cum plămânii i se golesc de aer. *S-a schimbat presiunea*, înțelese el. Avu senzația

că se prăbușește în *sus* și imediat se pomeni că se rostogolește pe pavajul parcării, strâmbându-se și strângând din ochi și întrebându-se aiurea de câtă vreme nu mai văzuse lumina naturală a zilei. Poate de când intrase în Peștera Ușii ca să o caute pe Susannah.

Ca prin vis auzi o voce, poate a fetei care îl sărutase, urându-i *Baftă*. Și atât. Bubuit de Tunet și Devar-Toi dispăruseră în beznă. Acum se aflau pe partea cu America, în parcarea din locul unde îi teleportaseră amintirea vagă a lui Roland și harul lui Sheemie, amplificat de puterile celorlalți patru Sfărâmători. Era Magazinul Mixt din East Stoneham, locul unde Roland și Eddie fuseseră atacați de Jack Andolini și oamenii lui. Numai că, dacă nu care cumva se petrecuse o încurcătură îngrozitoare, lupta aceea avusese loc cu douăzeci și doi de ani în urmă. Acum era 19 iunie 1999, iar ceasul din vitrina magazinului spunea că era ora patru fără nouăsprezece minute după-amiaza.

Intraseră în criză de timp.

PARTEA A TREIA

ÎN ABURUL ACESTA VERDE-AURIU

VES'-KA GAN[1]

I

DOAMNA TASSENBAUM MERGE CU MAŞINA

1

Niciodată Jake Chambers nu s-ar fi crezut în stare de o asemenea viteză de reacţie aproape supranaturală. Tot ce ştia era că, atunci când se prăvălise din Devar-Toi în partea cu America, îi ieşise cămaşa din pantaloni, trasă de greutatea lui Ete. Micuţul bumbler, mereu însoţit de ghinioane atunci când călătorea dintr-o lume într-alta (ultima dată fusese cât pe ce să fie strivit de un taxi), se rostogolise afară. Aproape nimeni pe lumea asta nu ar fi putut să-l prindă, dar Jake nu era tocmai „aproape nimeni". Ka îl dorea atât de tare, încât reuşise să-l readucă din morţi şi să-l pună alături de Roland. Acum îşi întinse mâinile atât de iute că, o fracţiune de secundă, nu li se mai văzu conturul. Apoi reapărură: una bine înfiptă în blana deasă de la ceafa micuţului, cealaltă încleştată în jurul poponeţului lui Ete. Jake îşi depuse prietenul în siguranţă, pe asfalt. Bumblerul ridică ochişorii la el şi scoase un lătrat scurt ce părea a transmite două lucruri: *mulţam* şi *să nu mai faci aşa ceva.*

- Haide, spuse Roland. Trebuie să ne grăbim.

Jake îl urmă spre magazin, cu Ete tropăind la locul lui obișnuit, lângă picio-rul stâng al băiatului. Pe anunțul atârnat pe ușă într-un cârlig cu ventuză scria DESCHIS. HAIDE ÎNĂUNTRU, exact ca în 1977. Iar pe vitrina din stânga era un altul care zicea:

VENIȚI CU TOȚII
LA
CIOLANUL CU FASOLE
OFERIT DE PRIMA BISERICĂ CONGREGAȚIONALĂ
Sâmbătă, 19 iunie 1999
Intersecția dintre Route 7 & Drumul Klatt

În spatele
CASEI PAROHIALE
5 PM–7:30 PM
VĂ AȘTEPTĂM CU DRAG!

Jake își spuse: *Ospățul cu ciolan va începe cam într-o oră. Deja au început să pună fețele de masă și farfuriile.*

În dreapta ușii, era lipit cu bandă adezivă un mesaj și mai senzațional:

Prima Biserică a Vizitatorilor din Lovell-Stoneham
VREI să te rogi împreună cu noi?

Orar slujbe:
Duminică: 10 AM
Joi: 7 PM

ÎN FIECARE MIERCURI ORGANIZĂM
SEARA TINERETULUI!!! 7-9 PM!
Jocuri! Muzică! Lecturi din Scriptură!
* * * ȘI * * *
ȘTIRI DESPRE VIZITATORI!

Hei, Adolescenți!
Mergeți acolo și n-o să mai fiți solo!!!

Căutăm Poarta spre Rai,
Vreți s-o căutați cu noi?

Jake își aduse aminte de Harrigan, predicatorul ambulant din colțul dintre Second Avenue și Strada 46, întrebându-se de care dintre aceste două biserici s-ar fi simțit el atras. Mintea lui ar fi înclinat spre Prima Biserică Congregațională, însă *inima*...

- Grăbește-te, Jake, repetă Roland, deschizând ușa magazinului în sunet de clopoțel.

Un val de arome plăcute năvăli afară, amintindu-i lui Jake (așa cum îi amintise și lui Eddie) de prăvălia lui Took de pe strada mare din Calla: miros bun de cafea și bomboane de mentă, de tutun și salam uscat, miros de ulei de măsline și miros înțepător de saramură, miros de zahăr și de mirodenii și de alte asemenea minunății.

Intră în urma lui Roland, dându-și seama că, de fapt, își luase cu el două din lucrurile personale. Automatul Coyote, îndesat în betelia jeanșilor; și traista cu Orize, atârnată de umărul stâng, pentru a avea farfuriile la îndemână, în caz de nevoie.

2

Până când se auzi clopoțelul de deasupra ușii, întorcându-i din nou pe dos viața, Wendell „Chip" McAvoy[1] se aflase în spatele tejghelei din raionul de delicatese, unde cântărea o bucată impresionabilă de șuncă de curcan maturată în miere comandată de doamna Tassenbaum și discutând cu respectiva doamnă despre prezența îngrijorătoare a tot mai multe skijeturi pe Lacul Keywadin... sau, mai bine zis, doamna *Tassenbaum* discutase.

Chip credea că doamna T. era, într-o mai mică sau mai mare măsură, vilegiaturista tipică a sezonului estival: bogată precum Cresus (sau, cel puțin, foarte bogat era soțul ei, proprietar al uneia din afacerile alea noi de pe internet, care se termină în „punct com"), vorbăreață ca un papagal după ce a băut o sticlă de whisky și dilie ca Howard Hughes după o petrecere unde s-a servit morfină. Își putea permite un iaht (și două duzini de skijeturi care să-l tragă

---

[1] Vezi *Cântecul lui Susannah* (n. tr.).

dacă așa ar fi avut chef mușchii ei), însă venea să-și facă aprovizionarea pe malul acesta al lacului cu o barcă veche cu vâsle, pe care o lega exact în locul unde obișnuia să o lege pe a lui John Cullum până în Ziua Aia. (Trecerea anilor îi stilizase povestea, dându-i lustru de mobilă scumpă de tec, iar în vocea lui Chip mai că se simțeau majusculele atunci când vorbea despre Ziua Aia cu același ton reverențios cu care reverendul Conveigh vorbea despre Dumnezeul Nostru, al Tuturor.) Doamna Tassenbaum era limbută, băgăreață, drăguță (mă rog..., dacă nu te deranja tencuiala prea groasă de fard și cantitatea prea mare de fixativ), plină de verzișori și susținătoare înfocată a Partidului Republican. În situația dată, Chip McAvoy se simțea perfect îndreptățit să-și strecoare degetul gros în colțul cântarului... șmecherie deprinsă de la tatăl său, care îi explicase că era practic de datoria lui să-i tragă în piept pe cei care-și puteau permite să plătească mai mult, dar niciodată pe localnici, nici măcar dacă aceștia ar fi fost bogați ca scriitorul ăla, King, care locuia în Lovell. De ce? Pentru că ți se duce buhul și, cât ai clipi din ochi, rămâi fără clienți locali și să te văd cum ai să te *descurci* în februarie, când troienele de pe Route 7 sunt cât casa. Oricum, nu era încă februarie, iar doamna Tassenbaum – o adevărată Fiică a lui Avraam, din câte își putea da seama Chip – nu era de prin partea locului. Nu, doamna Tassenbaum și soțul ei, domnul internet, bogat-precum-Cresus, vor pleca înapoi spre Ovrey-York de îndată ce vor vedea prima frunză galbenă. Iată de ce el se simțea cât se poate de bine săltând prețul simandicoasei bucăți de șuncă de la șase dolari la șapte și optzeci de cenți, prin simpla apăsare a degetului mare pe cântar. Și nu-l durea nici să fie de acord cu ea atunci când sărea de la una la alta și începea să vorbească din senin despre cât de îngrozitor fusese Bill Clinton, deși adevărul era că Chip votase de două ori pentru Bubba[1] și ar fi votat și a treia oară dacă i-ar mai fi permis Constituția să candideze pentru un alt mandat. Pentru că Bubba era isteț; Bubba știa cum să-i facă pe arăbeți să șadă potoliți în banca lor; Bubba nu uitase *cu totul* de oamenii care trudeau din greu; și, zău așa, avusese parte de mai multe păsărici decât un colac de closet.

– Și acum, *Gore* are impresia că o să reușească... să intre în Casa Albă prin minciună! exclamă doamna Tassenbaum, scotocind în poșetă după carnetul

[1] Bubba – poreclă dată în epocă președintelui Bill Clinton (n. tr.).

de cecuri (dând ocazia curcanului de pe cântar să câștige ca prin minune, încă șaizeci de grame, iar Chip consideră că era mai prudent să se oprească aici). Pretinde că el a inventat internetul! Auzi la el! Dar pe mine n-are cum să mă păcălească, pentru că eu îl cunosc pe omul care a *inventat* cu adevărat internetul!

Ridică ochii (degetul lui Chip era la mare distanță de cântar, căci avea un al șaselea simț în chestii dintr-astea, al naibii să fie el de băiat bun dacă nu avea!) și-i aruncă un surâs strengăresc. Apoi își coborî vocea în registrul „îți spun, dar să rămână între noi":

- Mi se pare normal să-l cunosc. Dorm în același pat cu el de aproape douăzeci de ani.

Chip scoase un hohot viguros de râs, luă șunca feliată de curcan de pe cântar și o împachetă într-o hârtie albă. Se bucura că scăpase de discuția despre skijeturi, căci tocmai ce-și achiziționase și el unul de la Viking Motors („jucării pentru băieții mari", cum zicea reclama).

- Pricep ce vreți să spuneți! Tipul ăla, Gore, e mult prea șmecher!

Doamna Tassenbaum bâțâia din cap cu multă vervă, așa că Chip se gândi să meargă nițel mai departe. Ce Dumnezeu, rău n-avea cum să-i facă!

- Părul, de pildă... cum să ai încredere într-un bărbat care-și dă cu atâta gel în...

Și atunci se auzi clopoțelul de deasupra ușii. Chip se uită. Văzu. Și încremeni. A dracu' de multă apă cursese pe gârlă de la Ziua Aia, dar Wendel „Chop" McAvoy îl recunoscu pe omul vinovat de toată tevatura de atunci din clipa în care îi păși pragul. Există anumite chipuri pe care pur și simplu nu le poți uita. Și oare nu știuse el mereu, într-un ungher ascuns al minții sale, că bărbatul cu ochi de gheață albastră nu-și terminase treaba și se va întoarce?

După el?

Gândul acesta îl scoase din paralizie. Chip făcu stânga-mprejur și o luă la fugă. Nu apucă să facă nici trei pași când auzi o împușcătură, răsunătoare ca un tunet în mijlocul magazinului. (Locul era mult mai spațios decât fusese în '77 și slavă Domnului că tatăl lui insistase să facă o asigurare extravagantă.) Doamna Tassenbaum scoase un chirăit asurzitor. Cele trei sau patru persoane care se uitau la rafturi se întoarseră cu expresii uimite spre locul de unde se auzise focul de armă, ba chiar una dintre ele se prăvăli leșinată pe podea. Chip avu vreme să observe că era vorba despre Rhoda Beemer, fiica cea mare

a uneia dintre cele două femei ucise tot aici în Ziua Aia. Și avu impresia că v. întorsese în timp și că pe dușumeaua prăvăliei lui zace chiar Ruth, iar din mâna moale i se rostogolește cu zgomot metalic o conservă cu piure de porumb. Auzi cum pe deasupra capului îi trece un alt glonț, bâzâind ca un bondar enervat și se opri brusc, cu mâinile ridicate, aproape pierzându-și echilibrul.

– Nu trage, dom'le! se auzi chițăind speriat, cu voce firavă și tremurătoare de mosneag. Ia toți banii din casă, ia ce vrei, da' nu mă-mpușca!

– Întoarce-te cu fața la mine, spuse bărbatul care-i întorsese viața cu curul în sus în Ziua Aia, bărbatul din cauza căruia aproape că dăduse în primire (stătuse mai bine de două săptămâni în spitalul din Bridgton, pentru numele lui Dumnezeu!), bărbatul care reapăruse în viața lui ca un monstru din dulapul copilăriei. Voi, toți ceilalți, rămâneți la podea, dar tu întoarce-te cu fața la mine, negustorule. Întoarce-te și uită-te la mine.

Uită-te la mine cu luare-aminte.

3

Omul se bălăbăni puternic pe picioare și, preț de o clipă, Roland avu impresia că își va pierde cunoștința în loc să se întoarcă. Dar se pare că o parte mai lucidă a minții sale îi sugeră că era mai probabil ca leșinul să-i aducă moartea, căci negustorul reuși să-și recapete echilibrul și *se întoarse* cu fața la pistolar. Roland fu uimit să-l vadă îmbrăcat aproximativ la fel ca în urmă cu douăzeci și doi de ani; la fel de bine putea fi vorba de aceeași cravată neagră și același șorț de măcelar legat în jurul mijlocului. Ca și atunci, părul îi era pieptănat pe spate, numai că acum era complet alb, nu cărunt ca în Ziua Aia. Roland își aminti cum îi țâșnise sângele din rana făcută la tâmplă de un glonț, tras poate de însuși Jack Andolini. Acum în locul acela se vedea o cicatrice urâtă, cenușie. Evident, prin pieptănătura adoptată, individul voia să-și etaleze rana, nu să și-o ascundă. În ziua cu pricina ori avusese norocul prostului, ori fusese salvat de la moarte de ka. Roland ar fi fost în stare să parieze că a doua supoziție era cea corectă.

Și, judecând după privirea nefericită din ochii negustorului, era limpede că îl recunoscuse.

- Ai în stăpânirea ta vreo căruță cu motor, vreo roabă cu motor, ori vreun tac-sii? îl întrebă Roland, ținând țeava pistolului îndreptată spre buricul negustorului.

Jake se apropie de Roland și explică:

- Te întreabă ce fel de mașină ai.

- Un camion, reuși să bâiguie negustorul. Vreau să zic o camionetă International Harvester! E în parcare!

Și vârî atât de brusc mâna sub șorț, că Roland fu cât pe ce să tragă în el. Slavă Domnului că negustorul nu-i observă reacția. Toți clienții din magazin erau întinși pe burtă, inclusiv femeia de lângă tejghea. Stomacul lui Roland se revoltă zgomotos la mirosul cărnii fragede de curcan. Pistolarul era istovit, flămând, împovărat de suferință și, în plus, trebuia să se gândească la prea multe lucruri, prea-prea multe. Iar mintea lui nu mai reușea să facă față. Jake ar fi spus că avea nevoie de o pauză, ca în sport, dar el nu întrezărea niciun fel de pauze în viitorul imediat.

Negustorul ținea un set de chei în mâna întinsă. Zdrăngăneau tare din cauza degetelor care îi tremurau. Razele soarelui din după-amiaza aceea târzie pătrundeau prin vitrină și luminau cheile, aruncând apoi reflexii subtile în ochii pistolarului. Ia te uită: mai întâi omul ăsta cu șorț alb își mișcase brusc mâna fără să ceară voie, iar acum voia să-l orbească cu mănunchiul ăsta de obiecte metalice. Parcă și-ar *dorit* moartea cu lumânarea. Dar, stai așa, la fel fusese și în ziua ambuscadei, nu-i așa? Negustorul (mai sprinten pe vremea aia și fără cocoașa asta de bizon în spate) se ținuse după el și Eddie, ca o pisică enervantă care ți se bagă printre picioare la fiecare pas, fără să țină cont de gloanțele care zburau prin jur (nici pe cel care-i zgâriase tâmpla nu-l luase în seamă). Roland își aduse aminte că, la un moment dat, în toiul luptei, începuse să bată câmpii, povestindu-le ceva despre fiu-său, cam cu aceeași nonșalanță cu care se conversează un individ care-și așteaptă rândul la frizer. Un ka-mai, un nătâng, iar cei de teapa lui erau cel mai adesea feriți de primejdii. Doar până când ka se plictisea de caraghioslâcurile lor și le trăgea un șut undeva, dându-i afară din lume.

- Ia camionul, ia-l, ți-l dau! Ia-l și pleacă! îi tot repeta negustorul. Al tău e! Ți-l fac cadou! Pe bune!

- Ascultă la mine, sui, dacă nu încetezi să mai bălăngani cheile alea blestemate în ochii mei, o să-ți iau și viața, nu doar căruța! îl avertiză Roland.

În spatele tejghelei, pe perete, se afla un alt ceas. Pistolarul înțelesese deja că lumea aceasta abundă în ceasuri, de parcă oamenii care trăiau în ea și-ar fi imaginat că așa ar fi putut încătușa timpul. Patru fără zece. Ceea ce însemna că erau deja de nouă minute pe partea cu America. Cum mai zbura timpul! Pe undeva prin apropiere Stephen King pornise în plimbarea lui de după prânz și era în pericol de moarte, deși el habar nu avea. Sau accidentul avusese deja loc? Cu toții (de fapt, mai mult Roland) își închipuiseră mereu că moartea scriitorului va avea un impact puternic asupra lor, că o vor resimți ca pe un fel de grindotremur. Dar poate se înșelaseră. Poate efectul morții lui va fi unul treptat.

– Cât e până la Aleea Carapacea Țestoasei? se răți pistolarul la negustor.

Vârstnicul sai se holbă la el, cu ochi mari și apoși de spaimă. Nu-i răspunse și niciodată în toată viața lui Roland nu își dorise mai mult să împuște pe cineva... sau măcar să-i dea una peste față cu patul pistolului.

Și atunci interveni femeia culcată pe jos lângă tejghea. Își ridicase capul și se uita la Roland și la Jake.

– Strada aia e în Lovell, domnule. Cam la opt kilometri de aici.

O singură privire în ochii ei mari și căprui, temători dar nu panicați, fu suficient pentru ca Roland să-și dea seama că de femeia asta aveau ei nevoie, nu de negustor. Doar dacă nu cumva...

Se întoarse către Jake.

– Ești în stare să conduci camionul negustorului opt kilometri?

Pistolarul observă că băiatul ar fi vrut să spună da, îl văzu că ezită, se gândește mai bine și înțelege că nu-și poate permite să riște să dea greș, încercând să facă ceva ce, el, băiat de oraș cum era, nu mai făcuse în viața lui.

– Nu, răspunse Jake. Nu cred. Dar tu?

Roland urmărise mișcările lui Eddie când acesta condusese mașina lui John Cullum. Nu părea prea greu... dar trebuia să se gândească la eventualele probleme pe care i le-ar putea face șoldul lui beteag. Rosa îi spusese că afurisita podagră e o boală cu evoluție rapidă (ca focul întețit de vânturi puternice), iar acum el înțelegea ce voise să spună cu asta. Pe drumul spre Calla Bryn Sturgis șoldul îl înjunghiase sporadic. Acum avea impresia că în locul respectiv i se injectase plumb topit, iar apoi fusese înfășurat în sârmă ghimpată. Durerea radia în jos pe picior, până în glezna dreaptă.

Văzuse cum apăsa Eddie doar cu piciorul drept pe pedale înainte și înapoi, între poziția care făcea mașina să meargă repede și cea care o făcea să încetinească.

Nu se credea în stare să conducă în condiții de oarecare siguranță.

– Nici eu, răspunse el.

Luă cheile din mâna negustorului, apoi se uită la femeia întinsă în fața tejghelei.

– Ridică-te, doamnă-sai, îi spuse el.

Doamna Tassenbaum se conformă, iar Roland îi întinse cheile. *Mă întâlnesc cu tot felul de oameni folositori în partea asta a universului,* își zise el. *Dacă femeia asta se va dovedi la fel de isteață ca John Cullum, atunci poate că mai e o șansă să reușim.*

– Ai să ne duci pe prietenul meu și pe mine în Lovell, zise Roland.

– Pe Aleea Carapacea Țestoasei, completă femeia.

– Adevărat grăiești, iar eu îți mulțumesc mult.

– După ce vă duc unde vreți, ai să mă ucizi?

– Nu, dacă ai să mergi repede, zise Roland.

Cucoana se gândi puțin, apoi dădu din cap și spuse:

– Așa am să merg. Haide.

– Mult noroc, doamnă Tassenbaum, îi șopti negustorul atunci când femeia o porni spre ușă.

– Dacă n-am să mă întorc, îi zise ea, atunci să știi minte un lucru: soțul meu a inventat internetul. El și prietenii lui l-au inventat. În birourile de la Cal'Tech și în garajele lor. *Nu* Albert Gore.

Stomacul lui Roland bodogăni iarăși. Întinse mâna peste tejghea (dând frisoane negustorului care se feri la iuțeală, ca și cum ar fi bănuit că pistolarul e bolnav de ciumă), înșfăcă șunca de curcan a femeii și-și îndesă trei felii în gură. Restul i-l dădu lui Jake, care mâncă două. Apoi băiatul se uită la Ete care privea carnea cu mult interes.

– Îți dau porția ta după ce ne urcăm în camion, îl asigură el.

– Mion! fu de acord micuțul, adăugând cu mult mai mult entuziasm: Oția lu' Ete!

– Fir-aș eu al dracului! gemu negustorul uluit.

4

O fi fost simpatic accentul de yankeu al negustorului, dar camionul lui cu siguranță nu era. În primul și în primul rând, avea transmisie manuală. Iar Irene Tassenbaum din Manhattan nu mai condusese o mașină cu transmisie manuală de pe vremea când se numea Irene Cantora din Staten Island. Plus că avea schimbător de viteze, iar ea nu condusese în viața ei așa ceva.

Jake se înghesuise lângă ea, cu picioarele înfășurate în jurul mai sus menționatului schimbător, în brațe cu Ete (care mesteca cu sârg la șuncă de curcan). Roland se urcase pe scaunul pasagerului, străduindu-se să nu geamă din cauza durerii din șold. Irene uită să apese ambreiajul atunci când roti cheia în contact. Camionul se hâțână puțin, apoi motorul se opri. Din fericire, vehiculul acela bătea drumurile din vestul statului Maine încă din anii șaizeci, așa că semăna mai degrabă cu o iapă demnă, decât cu un cârlan nărăvaș; unde mai pui că parbrizele lui Chip MacAvoy rămaseră intacte de data aceasta. Ete fu aproape să cadă de pe genunchii lui Jake și scuipă o îmbucătură de șuncă de curcan împreună cu un cuvânt pe care îl învățase de la Eddie.

Șocată peste măsură, Irene făcu ochii mari la bumbler.

– Tinere, mi s-a părut mie, sau animăluțul tău a spus *căcat*?

– Nu-ți bate capul cu ce-a spus, o repezi Jake.

Îi tremura vocea. Limbile ceasului din vitrina Magazinului Mixt arătau patru fără cinci minute. La fel ca și Roland, băiatul nu mai avusese niciodată senzația aceasta atât de pregnantă că timpul îi scapă printre degete.

– Calcă ambreiajul și du-ne *de-aici*.

Din fericire, schema cutiei de viteze fusese imprimată pe mâciulia schimbătorului și încă mai era cât de cât vizibilă. Doamna Tassenbaum apăsă puternic pedala ambreiajului, smuci schimbătorul și intră în marșarier. Zgâlțâindu-se din toate încheieturile, camionul ieși cu spatele pe Route 7 și înțepeni de-a curmezișul liniei continue. Femeia întoarse iar cheia, dându-și seama că din nou apăsase prea târziu pedala. Roland și Jake se propteau cu mâinile în bordul metalic și prăfuit al hârbului, lângă un abțibild vechi care le cerea AMERICA! ORI O IUBEȘTI, ORI O PĂRĂSEȘTI! cu litere roșii și albastre. De fapt seria de convulsii le salvase viața pentru că, exact în secunda aceea,

un TIR încărcat cu bușteni (amintindu-i lui Roland de cel care se răsturnase acolo în urmă cu douăzeci și doi de ani) ajunse pe dâmbul din spatele magazinului. Și i-ar fi izbit în plin, dacă ei nu ar fi întârziat în parcare, făcând manevre inutile și îndoind amortizorul unei mașini de acolo, în timp ce Irene încerca să-și aducă aminte cum era treaba cu condusul unei asemenea antichități. Și probabil că ar fi murit. Tirul cu bușteni făcu un viraj și dispăru într-un nor de praf și țiuit de claxon.

Creatura de pe genunchii băiatului, care doamnei Tassenbaum i se părea a fi o corcitură ciudată de câine cu raton, scoase un alt lătrat scurt.

Căcat. Acum era aproape convinsă că asta spusese.

Negustorul și ceilalți clienți ai magazinului îi urmăreau din spatele vitrinelor, ca niște pești într-un acvariu.

– Ascultă, cucoană, ești în stare să conduci drăcia asta sau nu? zbieră la ea băiatul.

Ducea un fel de traistă pe umăr. I se părea că seamănă cu gențile băieților care îți aduc ziarul în pragul ușii, numai că asta era din piele, nu din pânză, iar înăuntru păreau a fi niște farfurii.

– Sunt în stare, tinere, fii pe pace.

Era îngrozită și, totuși, în același timp... să fi fost posibil să-i facă *plăcere* toată povestea asta? Parcă da. În ultimii optsprezece ani nu fusese decât un simplu ornament în viața marelui David Tassenbaum, un personaj secundar în viața tot mai faimoasă a acestuia, stăpâna casei care îmbia invitații la petreceri să se servească din tăvile cu *hors d'oeuvre*. Iar acum, pe nepusă masă, ajunsese în mijlocul unei acțiuni despre care avea sentimentul că era extrem de importantă.

– Trage adânc aer în piept, îi spuse bărbatul cu chipul dur și ars de soare.

O țintuia cu privirea lui albastră, strălucitoare, făcând-o să nu se mai poată gândi la altceva. Și, în mod cu totul neașteptat, senzația aceasta era plăcută. *Dacă-i hipnoză*, își zise ea, *atunci ar trebui să se predea la școală.*

– Ține aerul înăuntru, apoi dă-l afară. Și după aia *du-ne* unde ți-am cerut, pentru numele tatălui tău.

Trase adânc aer în piept, așa cum îi spusese bărbatul și dintr-odată ziua i se păru mai luminoasă – aproape scânteietoare. Și parcă auzea muzică în surdină. Minunată muzică. Să fi fost deschis radioul din camion pe un post

care difuza muzică de operă? Nu avea timp să verifice. Dar, indiferent ce era, i se părea splendid. Şi o liniştea, exact aşa cum o făcuse respiraţia aceea adâncă.

Doamna Tassenbaum apăsă ambreiajul şi porni din nou motorul. De data aceasta reuşi să dea în marşarier cum se cuvine şi întoarse camionul pe drum. Din greşeală, însă, intră direct în viteza a doua, în loc de prima, dar probabil că motorului i se făcuse milă de ea şi nu se mai opri. În scrâşnet de pistoane şi răpăit frenetic de sub capotă, camionul îşi începu drumul spre nord, către hotarul dintre Stoneham şi Lovell.

– Ştii unde e Aleea Carapacea Ţestoasei? o întrebă Roland.

În faţa lor, lângă un panou care anunţa CAMPARE DE MILIOANE, o mini furgonetă cândva albastră, actualmente rablagită, intră clătinându-se pe drumul principal.

– Da, răspunse femeia.

– Sigur?

Ultimul lucru de care avea nevoie pistolarul era să piardă timp extrem de preţios bâjbâind după drumul secundar pe care se afla casa lui King.

– Sigur. Nişte prieteni de-ai noştri locuiesc acolo. Soţii Beckhardt.

Roland era convins că mai auzise numele acela, însă nu ştia unde anume. Apoi îşi aduse aminte. Beckhard se numea proprietarul cabanei unde avusese loc ultima discuţie dintre el, Eddie şi John Cullum. Şi simţi un alt junghi de durere în inimă, amintindu-şi cât de puternic şi plin de viaţă păruse Eddie în după-amiaza aceea furtunoasă.

– Bine, zise el. Te cred.

Femeia îi aruncă o privire peste băiatul aşezat între ei.

– Al naibii de grăbit eşti, domnule, parcă ai fi iepurele alb din *Alice în Ţara Minunilor*. La ce întâlnire importantă ai întârziat?

Roland clătină din cap.

– Nu-i treaba ta! Vezi-ţi de condus!

Se uită la ceasul din bord, dar acesta nu mai funcţiona. Se oprise într-o vreme de demult, cu limbile înţepenite (cum altfel?) la 9:19.

– Poate încă nu-i prea târziu, adăugă el.

Nebăgată în seamă, furgoneta albastră din faţa lor începu să accelereze. Călcă linia continuă de pe Route 7, intrând în banda de sens opus şi făcând-o pe doamna Tassenbaum să scape o vorbă de duh – ceva despre nenorociţii

care se apucă de băut înainte de cinci după-amiaza. Apoi furgoneta se redresă, urcă următorul dâmb și dispăru pe drumul spre orașul Lovell.

Doamna Tassenbaum și-o scoase imediat din minte. Avea lucruri mult mai senzaționale la care să se gândească. De pildă...

– Nu trebuie să-mi răspundeți dacă nu vreți, le spuse ea lui Roland și Jake, dar mărturisesc că mor de curiozitate: nu cumva sunteți vizitatori?

5

Bryan Smith și-a petrecut ultimele două nopți în Camparea de Milioane, chiar în apropiere de granița dintre Stoneham și Lovell, alături de cei doi rottweileri ai lui (frați și de mamă, și de tată) pe care-i numise Glonț și Pistol. E drăguț acolo, pe malul râului (localnicii au botezat structura rahitică din lemn de peste apă cu numele pompos Podul de Milioane, iar Bryan își dă seama de ironie, ce bancbun, zău așa). Plus că uneori apar în camping și niște hipioți, majoritatea veniți din pădurile din Sweden, Harrison și Waterford, cu droguri de vânzare. Lui Bryan îi place să se amețească, îi place să se pastileze, *dacă nu vă e cu supărare, iar în această după-amiază de sâmbătă chiar este pastilat... nu prea mult, nu așa cum i-ar plăcea, dar este suficient de drogat ca să aibă o poftă teribilă să rontăie ceva. Iar la Magazinul Central din Lovell au de vânzare batoane Mars. Nimic mai bun pe lume pentru a-ți astâmpăra pofta asta.*

Iese din camping și intră pe Route 7, fără să se asigure, apoi exclamă. „Hopa, iar am uitat!" Dar nu-i trafic. Mai încolo, de obicei în perioada dintre Patru Iulie și Ziua Muncii[1] *vor fi o mulțime de mașini chiar și pe coclaurile astea și el probabil că va sta mai mult pe lângă casă. E conștient că nu-i un șofer prea bun; plus că încă o amendă pentru viteză sau pentru o tamponare l-ar lăsa șase luni fără permis. Din nou.*

Dar acum e totul în ordine; nu se vede nimic pe drum în afară de o rablă de camionetă, iar drăgălașa aia e cam la opt sute de metri distanță de el.

– Ți-am luat fața, cowboyule! strigă el, râzând pe înfundate.

---

[1] Prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

Habar n-are de ce a zis cowboy, *când cuvântul pe care l-a avut în minte era* băşinos, *adică:* ţi-am luat faţa, băşinosule, *dar i se pare că sună foarte bine şi aşa. I se pare că sună foarte corect. Îşi dă seama că a intrat pe sens opus şi revine pe banda lui.*

– Am revenit! mai strigă, râzând ascuţit.

Am revenit *este o altă replică bună, pe care o foloseşte mereu în prezenţa fetelor. Şi mai e o chestie care le impresionează al dracului de tare: când trage repede de volan într-o parte şi în cealaltă, făcând maşina să meargă în zigzag şi spui* Hopa, tre' că-am băut prea mult sirop de tuse! *Ştie o groază de replici dintr-astea, îi chiar s-a gândit să scrie o carte cu titlul* Bancuri demente de la drum. *Ei, ce ziceţi, cât de tare ar fi ca el, Bryan Smith, să se facă scriitor de cărţi, aşa cum e individul ăla, King, din Lovell?!*

Deschide radioul şi, într-un nor de praf, furgoneta intră pe acostamentul de pământ afânat din stânga drumului, însă fără să ajungă în şanţ. Butonează ce butonează şi dă peste Steely Dan care cântă „Hei, Nouăsprezece". Marfă! Da, dom'ne, marfă de marfă! *Şi accelerează puţin, stimulat de muzica aceea. Se uită în oglinda retrovizoare şi îşi vede câinii, pe Glonţ şi Pistol, cum privesc, cu ochi strălucitori, peste bancheta din spate. Preţ de o clipă, Bryan are impresia că se uită la el, că poate îşi spun că sunt teribil de norocoşi să aibă un stăpân ca el. Apoi se dumireşte şi se întreabă cum de a putut fi în halul ăsta de dobitoc. În spatele lui era o cutie frigorifică din polistiren cu juma de kil de hamburgeri proaspeţi. Mai încolo va face un foc de tabără în Camparea de Milioane şi o să-i frigă. O, da, iar la desert va mânca două batoane Mars, pe puful lui Iisus! Batoanele Mars sunt şi ele marfă* de marfă!

– N-aveţi voi treabă cu răcitoru' ăla, băieţi, le spune el câinilor pe care îi urmăreşte în oglinda retrovizoare.

De data aceasta furgoneta trece dincolo de linia continuă, iar acul vitezometrului sare la optzeci de kilometri pe oră. Din fericire – sau din păcate, în funcţie de părerea fiecăruia dintre voi – din partea opusă nu vine nicio maşină; şi astfel, nimic nu pune capăt călătoriei lui Bryan Smith spre nord.

– N-aveţi voi treabă cu hamburgerii ăia, băieţi, ăia-s pentru mine.

Zice 'ambugăr, *aşa cum ar pronunţa şi John Cullum, însă chipul care se uită la câini prin oglinda retrovizoare este cel al lui Sheemie Ruiz. Aproape leit.*

Sheemie ar putea fi frate şi de mamă, şi de tată cu Bryan Smith.

6

Acum Irene Tassenbaum conducea camioneta cu mai multă siguranță. Aproape că-și dorea să nu fie nevoită să facă la dreapta peste vreo patru sute de metri, pentru că atunci va trebui să schimbe viteza și să folosească iarăși pedala de ambreiaj. Dar trebuia, pentru că la dreapta era Aleea Carapacea Țestoasei, locul unde voiau să ajungă băieții ăștia.

Vizitatorii! Așa i-au zis și *ea* îi credea, dar cine altcineva i-ar mai crede? Poate Chip McAvoy și cu siguranță reverendul Peterson de la aiureala aia de Biserică a Vizitatorilor din Stoneham Corners. Dar altcineva? De exemplu, soțul ei? Nici vorbă. În ruptul capului. David Tassenbaum nu credea că ar putea fi real un lucru pe care nu-l puteai microcipa. Și se întrebă, nu pentru prima oară în ultima vreme, dacă la patruzeci și șapte de ani era prea bătrână ca să se gândească la divorț.

Trecu iar în viteza a doua, fără *prea* multe probleme, dar la ieșirea de pe șosea se văzu nevoită să treacă în viteza întâi și atunci tembela aia de camionetă începu să grohăie și să pufăie. Se așteptă ca măcar unul dintre pasageri să mai facă vreun comentariu impertinent (poate chiar câinele mutant al băiatului să zică iar *căcat*), însă nu vorbi decât bărbatul cu chip dur și bronzat, care spuse ceva fără nicio legătură cu șofatul ei:

- Nu mai seamănă cu ce-mi aduc eu aminte.

- Când ai fost aici ultima oară? îl întrebă Irene Tassenbaum.

In același timp se gândea dacă nu cumva ar fi fost mai bine să treacă iar în viteza a doua, dar hotărî să lase lucrurile așa cum erau. „N-are rost să repari ce nu-i stricat", cum îi plăcea lui David să spună.

- De ceva vreme, recunoscu bărbatul.

Irene se străduia din răsputeri să nu-i arunce priviri furișe. Avea ceva straniu și exotic, mai cu seamă în ochii albaștri. De parcă ar fi văzut lucruri la care ea nici măcar nu visase vreodată.

Încetează, își zise ea. *Probabil că nu-i decât un cowboy de bâlci, ajuns aici de undeva de pe lângă Portsmouth, New Hampshire.*

Dar se cam îndoia de asta. Și băiatul era ciudat, la fel și corcitura aia de câine, însă nici nu se comparau cu bărbatul cu chip neîmblânzit și ochi de gheață albastră.

– Eddie zicea că drumul face o buclă la un moment dat, interveni băiatul. Poate că data trecută aţi venit din partea cealaltă.

Bărbatul se gândi puţin, apoi dădu din cap.

– Nu cumva în partea cealaltă este Bridgton? o întrebă el pe femeie.

– Ba da.

Bărbatul cu ochi albaştri zise:

– Vrem să ajungem la casa scriitorului...

– Cara Laughs, îl întrerupse ea. Superbă casă. Am văzut-o de pe malul lacului, dar nu ştiu la ce număr...

– Nouăsprezece, spuse bărbatul.

Tocmai treceau pe lângă numărul 27. Numerele începeau să descrească din capătul acesta al Aleii Carapacea Ţestoasei.

– Şi ce treabă aveţi cu el, dacă îmi permiteţi să vă întreb?

Îi răspunse băiatul:

– Vrem să-i salvăm viaţa.

7

Roland recunoscu imediat poteca povârnită din faţa casei, cu toate că o mai văzuse sub norii negri de furtună, iar atenţia îi fusese captată de taheenul zburător. Însă astăzi nu se vedeau prin preajmă nici taheeni cu aripi, nici vreo altă sălbăticiune bizară. La un moment dat, în cei douăzeci şi doi de ani câţi trecuseră de la vizita lui aici, acoperişul casei din valea micuţă fusese îmbrăcat cu plăci din cupru, nu cu şindrilă; iar zona împădurită din spatele casei fusese transformată în peluză; însă poteca rămăsese neschimbată, cu o plăcuţă pe care scria CARA LAUGHS pe partea stângă şi cu alta cu numărul **19**, scris cu cifre mari, pe dreapta. Mai încolo se vedea suprafaţa albastră a lacului, scânteind blând în soarele după-amiezii de iunie.

Dinspre peluză se auzea behăit de motor de capacitate mică, suprasolicitat. Roland se uită la Jake şi se înspăimântă văzându-i paloarea obrajilor şi groaza din ochii mari.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

- Nu-i acasă, Roland. Nici el, nici vreun alt membru al familiei. Aici nu-i decât omul care tunde iarba.

- Aiurea, n-ai cum să... începu doamna Tassenbaum.

- Ba *știu!* strigă la ea băiatul. *Știu*, cucoană!

Roland îl privea fix pe Jake cu un soi de fascinație sinceră și oripilată... însă, din cauza stării sale, băiatul ori nu-i înțelese privirea, ori nu o observă deloc.

De ce minți, Jake? îl întrebă în gând pistolarul. Dar înțelese imediat: *Nu minte.*

- Dacă s-a întâmplat deja? vru să știe Jake și, da, era îngrijorat din cauza lui King, însă lui Roland i se părea că nu *doar* din cauza asta. Dacă familia lui nu-i aici pentru că au primit un telefon de la poliție și...

- Nu s-a întâmplat încă, încercă să-l liniștească Roland.

Doar de lucrul ăsta era el sigur: că nu se întâmplase încă. *Ce mai știi tu, Jake, și de ce nu vrei să-mi spui?*

Însă acum nu era timp de întrebări.

8

Bărbatul cu ochi albaștri îi vorbise băiatului pe un ton foarte calm, însă doamnei Irene Tassenbaum nu i se *părea* deloc calm; nici vorbă. Iar vocile acelea pe care le auzise atunci când ieșise din parcarea Magazinului Mixt din East Stoneham începuseră un alt cântec. La fel de duios, însă parcă acum avea și o notă de disperare în el, nu? Ba da. Un sunet înalt, rugător, care-i făcea tâmplele să pulseze.

- De unde *știi* tu că nu s-a întâmplat? strigă băiatul pe nume Jake la bărbat, tatăl lui probabil. De unde ești tu atât de al dracului de sigur?

În loc să-i răspundă, bărbatul pe nume Roland se uită la *ea*. Doamna Tassenbaum simți că i se face ca de găină pielea de pe brațe și spate.

- Du-ne la casă, doamnă-sai, dacă nu-ți este cu supărare.

Ea se uită cam neliniștită la poteca destul de abruptă ce cobora spre casa Cara Laughs.

- S-ar putea să nu mai fiu în stare să aduc iarăși sus găleata asta cu șuruburi.

- Va trebui s-o faci, îi zise Roland.

9

Roland presupuse că omul care tundea iarba era robul lui King, sau corespondentul acestei poziții în lumea în care se aflau. De sub pălăria de pai i se observa părul alb, însă părea robust și sănătos, purtându-și vârsta fără efort. Când camioneta coborî hurducându-se poteca ce ducea spre casă, omul se opri să se uite, cu brațul sprijinit de mânerul mașinii de tuns iarba. Când se deschise portiera și dinăuntru coborî pistolarul, omul opri motorul mașinii. Și își scoase pălăria, fără să fie conștient că o face. Apoi ochii i se opriră asupra pistolului de la șoldul lui Roland și se bulbucară într-atât de tare că întinseră toate ridurile fine din jurul lor.

– Sal'tare, dom'ne, spuse el cu prudență.

Își închipuie că sunt un vizitator, înțelese Roland. *Exact ca femeia.*

Într-un anume sens, el și Jake chiar *erau* vizitatori; și se nimeriseră într-un loc și timp unde asemenea lucruri erau obișnuite.

Și unde timpul se grăbea peste măsură.

Roland începu să vorbească înainte ca omul să mai apuce să zică ceva.

– Unde sunt? Unde e *el*? Stephen King? Vorbește, omule, și spune-mi adevărul!

Pălăria de pai căzu din mâna omului și se rostogoli în iarba proaspăt tunsă. Ochii lui căprui se uitau fascinați în ochii albaștri ai lui Roland: pasărea care se uită în ochii șarpelui.

– Neamu-i dus la lac, la terenu' de-l mai au pă malu' ălălalt, spuse el. Fostu' a lu' Schindler. Că cică dau un chef. Și Steve o zâs că o să se ducă cu mașina după ce să-ntoarce dă la plimbare.

Și întinse mâna către o mașină mică și neagră parcată în prelungirea potecii, din care se vedea doar botul după colțul casei.

– Pe unde se plimbă? Știi pe unde? Spune-i doamnei!

Bătrânul aruncă o privire fugară peste umărul lui Roland, apoi se uită iar în ochii pistolarului.

– Mai bine vă duc io.

Roland îi analiză la iuțeală propunerea. Da, se pare că începuseră sub auspicii bune. Dar s-ar putea să le fie mult mai greu mai încolo. Ka le-o

scosese pe femeie în drum. Oricât de neînsemnat ar fi rolul ei, pe ea au găsit-o prima pe Calea Grinzii. Una peste alta, la asta se reducea totul. Iar în ceea ce privește dimensiunea rolului ei, asemenea lucruri nu trebuie judecate în pripă. Oare nu la fel crezuseră el și Eddie despre John Cullum, întâlnit la nici trei roți distanță de locul acela? Oare nu-și închipuiseră că rolul lui va fi unul fără valoare în povestea lor? Și se dovedise a fi oricum, numai fără valoare nu.

Toate gândurile astea i se încrucișară în minte în mai puțin de o secundă; informații (*fler*, ar fi zis Eddie) scrise într-un fel de stenografie mentală.

- Nu, zise el, împungând cu degetul aerul de deasupra umărului. Spune-i ei. *Acum.*

10

Băiatul, adică Jake, se lăsase moale pe speteaza banchetei, cu mâinile atârnându-i neputincioase pe lângă trup. Cățelul cel bizar se uita neliniștit în ochii puștiului, care însă nu-l vedea. Ținea ochii închiși, iar Irene Tassnebaum crezu la început că leșinase.

- Fiule?... Jake?

- L-am găsit, spuse băiatul fără să deschidă ochii. Nu pe Stephen King, pe el nu pot să-l ating, ci pe celălalt. Trebuie să-l fac să încetinească. Cum pot să-l fac să încetinească?

Doamna Tassenbaum avusese mii de ocazii să-l audă pe soțul ei vorbind de unul singur atunci când lucra, ca să recunoască o întrebare autodirecționată atunci când o auzea. Plus că nici nu pricepea la cine anume se referea băiatul, doar că, evident, nu era vorba despre Stephen King. Ceea ce însemna că mai rămâneau în jur de șase miliarde de variante, dacă e să vorbim la nivel global.

Cu toate astea, îi *răspunse*, pentru că știa foarte bine ce anume o făcea pe *ea* să încetinească.

- Păcat că nu trebuie să meargă la toaletă, spuse Irene Tassenbaum.

11

Nu-i încă sezonul căpșunilor în Maine, dar se găsește zmeură din belșug. Justine Anderson (din Maybrook, New York) și Elvira Tannhauser (prietena ei din Lowell) se plimbă pe marginea șoselei care acum se numește Route 7 (dar căreia Elvira tot îi mai spune Vechiul Drum spre Fryeburg), culegând zmeură din tufele ce se întind pe aproape un kilometru de-a lungul vechiului zid din piatră. Garrett McKeen a construit zidul ăsta, acum mai bine de o sută de ani. Și stră-strănepotului lui Garrett i se adresează Roland Deschain de Gilead chiar în momentul acesta. Ka este o roată, vom mai spus.

Celor două femei le-a făcut plăcere plimbarea aceasta, dar nu pentru că vreuna dintre ele s-ar da în vânt după zmeură (la chiar Justine își zice că nici n-o să guste din recolta ei: îi intră semințele între dinți și o deranjează), ci pentru că le-a dat ocazia să povestească ce-au mai făcut și să rădă puțin amintindu-și de vremurile de început ale prieteniei lor, care era atunci cel mai important lucru pentru două fetițe ca ele. Se cunoscuseră la Colegiul Vassar (cu o mie de ani în urmă, așa li se părea acum) și fuseseră amândouă alese să facă parte din faimosul Lanț de Margarete la sfârșitul primului an de studii. Despre asta discută ele atunci când mini furgoneta albastră (marca Dodge Caravan din 1985; Justine o poate identifica deoarece fiul ei a avut una identică pe vremuri) apare de după colțul pe care se află Restaurantul Nemțesc al lui Melder. Merge în zigzag, dintr-o parte în cealaltă a șoselei, stârnind mai întâi vălătuci de praf de pe marginea stângă a drumului și apoi năpustindu-se pe banda de circulație în sens opus. Când vede mișcările bete ale furgonetei care acum se îndreaptă spre ele *cu o viteză destul de mare, Justine își închipuie că va intra în șanț și se va da peste cap („ca broasca răsturnată pe carapace", cum se spunea prin anii patruzeci, când ea și Elvira erau eleve la Vassar), dar șoferul reușește să o readucă înapoi pe drum chiar la ţanc.*

– Fii atentă, individul ăla e ori beat, ori a făcut o criză de cord! strigă alarmată Justine.

O trage pe Elvira lângă ea, dar își dau seama că retragerea le este blocată de zidul vechi îmbrăcat în tufe cu zmeură. Ghempii le sfâșie pantalonii, mângâind

bucățele mici de material (slavă Domnului *că niciuna nu eram în șort, își va spune Justine mai târziu... când va avea* timp *să analizeze situația).*

Justine se gândește să își ia prietena de umeri și să sară împreună peste zidul ce le ajungea cam până la talie (să facă un salt cu spatele, așa cum făceau pe vremuri la orele de sport), dar înainte de a se hotărî, furgoneta albastră trece ca săgeata pe lângă ele, mai mult sau mai puțin cu roțile pe asfalt și astfel nepunându-le în pericol.

Justine o urmărește cum se îndepărtează, în urlete înăbușite de muzică rock, cu inima zbătându-i-se în piept, iar pe limbă cu gust metalic de secreție corporală, cel mai probabil de adrenalină. La jumătatea dâmbului, furgoneta saltă din nou peste linia continuă. Șoferul corectează direcția de mers... nu, o supracorectează. *Și din nou furgoneta albastră iese de pe carosabil, împrăștiind praf pe o rază de cincizeci de metri.*

– Of, Doamne, sper că Stephen King o să-l vadă pe boul ăla, spune Elvira.

Trecuseră pe lângă scriitor cam cu opt sute de metri în urmă și se salutaseră. Probabil că toată lumea din orășel avusese la un moment dat ocazia să-l vadă făcându-și obișnuita plimbare de după-amiază.

Și, pe neașteptate, se aprind stopurile de frână ale furgonetei albastre, ca și cum șoferul ar fi auzit-o pe Elvira Toothaker cum îl face bou. Mașina trage brusc pe dreapta și se oprește. Când se deschide portiera, cele două doamne aud o explozie scrâșnită de muzică rock. Și îl mai aud și pe șofer (un bărbat) urlând la cineva. (Elvirei și Justinei li se face o milă teribilă de biata persoană obligată să călătorească alături de un asemenea *individ, într-o asemenea după-amiază superbă de iunie).*

– Las-o dracu'-n pace! zbiară șoferul. Nu-i a ta, auzi la mine?

Apoi se întinde după ceva în furgonetă. Scoate un baston pe care îl folosește ca să sară peste zid. Cu motorul pornit, mașina huruie pe acostamentul din pământ. Portiera a rămas deschisă. De la un capăt furgoneta scoate fum albastru de eșapament, iar de la altul – acorduri asurzitoare de rock.

– Ce face? întreabă puțin neliniștită Justine.

– Treaba mică, după părerea mea, răspunde prietena ei. Dar dacă domnul King are cu adevărat noroc, atunci poate că e treaba mare. Asta i-ar da vecinului nostru timp să iasă de pe Route 7 și să ajungă înapoi pe Aleea Carapacea Țestoasei.

Justine simte că nu are niciun chef să mai culeagă zmeură. Vrea să se întoarcă acasă și să bea o ceașcă cu ceai negru și tare.

Individul apare dintre tufe șchiopătând destul de sprinten și se ajută de baston ca să treacă peste zid.

– Mi se pare că nu i-a venit să facă și treaba mare, comentează Elvira.

Și, în vreme ce șoferul cel rău se urcă înapoi în furgoneta lui albastră, cele două femei, ajunse de destulă vreme la vârsta a treia, se uită una la cealaltă și încep să chicotească așa cum ar chicoti două școlărițe.

12

Roland îl urmări pe bătrân cum îi dădea instrucțiuni femeii, zicând ceva despre o scurtătură pe Warrington's Road, iar apoi Jake deschise ochii. Pistolarului i se păru că băiatul arată cumplit de istovit.

– Am fost în stare să-l fac să se oprească pentru pipi, zise el. Acum se ocupă de un obiect din spatele scaunului. Nu știu ce e, dar n-o să piardă prea multă vreme. Nu-i bine, Roland. Am întârziat îngrozitor de mult. Trebuie să plecăm chiar acum.

Roland se uită la femeie, sperând că luase decizia corectă atunci când refuzase să o înlocuiască cu bătrânul.

– Știi pe unde s-o iei? Ai înțeles ce ți-a spus?

– Da, răspunse ea. Pe Warrington's până intrăm în Route 7. Uneori merg la un restaurant de pe Warrington's. Cunosc drumul.

– Nu poci să jur c-o să-i ieși în cale dacă o iei p-acolo, spuse omul de serviciu, da' e posibil.

Se aplecă să-și culeagă pălăria de pe jos și, cu mișcări domoale și prelungi, ca în vis, începu să o scuture de firele de iarbă proaspăt tăiate.

– Da, da, da, așa zic io.

Și imediat, tot cu gesturi de somnambul, își îndesă pălăria sub braț, ridică un pumn la frunte și îngenunche în fața străinului cu revolver la șold. De ce nu?

Străinul era înconjurat de o lumină albă.

13

După ce se urcă înapoi în camioneta negustorului, cu multă greutate din cauza durerii tot mai intense din şoldul drept, Roland puse mâna pe piciorul lui Jake şi înţelese imediat ce anume îi ascundea băiatul şi de ce. Îi fusese teamă ca pistolarul să nu-şi piardă concentrarea dacă ar fi aflat. Nu ka-shume simţise băiatul, pentru că atunci ar fi simţit-o şi Roland. Şi *cum* să fi fost ka-shume, când tet-ul lor se destrămase deja? Dispăruse energia lor deosebită, probabil primită chiar de la Grindă. Acum nu mai erau decât trei prieteni (patru, cu micuţul bumbler) uniţi în jurul unui scop. Şi da, îl puteau salva pe King. Jake era sigur de asta. Îl puteau salva pe scriitor, ajungând prin aceasta cu un pas mai aproape de salvarea Turnului. Însă unul dintre ei va muri.

Iar Jake ştia şi el asta.

14

O vorbă veche, învăţată de la tatăl său, îi veni în minte lui Roland: *Nu te apuca să te împotriveşti: facă-se vrerea lui ka.* Da; bine; nu ne vom împotrivi.

In decursul anilor lungi petrecuţi pe urmele omului în negru, pistolarul ar fi fost în stare să jure că nu exista absolut nimic în tot universul care să-l facă să renunţe la Turn; oare nu-şi omorâse el mama în numele acestui vis, demult, la începutul acestei vieţi teribile? Dar în toţi anii aceia nu avusese prieteni, nu avusese copii şi (nu-i convenea să recunoască, dar era adevărul adevărat) nu avusese inimă. Căzuse sub vraja acelei fantezii reci pe care cei neiubiţi o confundă adesea cu dragostea. Acum avea un fiu şi i se oferise o a doua şansă şi se schimbase. Dar nu avea să dea îndărăt chiar dacă ştia că unul dintre ei va trebui să moară ca să-l salveze pe scriitor şi grupul lor se va împuţina în curând, foarte curând. Însă va avea grijă ca Roland de Gilead, iar nu Jake de New York, să fie cel sacrificat de data aceasta.

Oare își dăduse seama băiatul că îi descoperise secretul? N-avea timp să-și bată capul cu asta acum.

Roland trânti portiera căruței cu motor și se uită la femeie:

– Irene te cheamă?

Ea încuviință cu un gest scurt din cap.

– Pornește, Irene. Și, rogu-te, condu ca și când te-ar urmări Belzebut însuși, cu gânduri de viol în minte. Mergi pe Warrington's Road și, dacă n-o să-l vedem acolo, ieși pe Road 7. Bine?

– Mare dreptate ai, omule, spuse doamna Tassenbaum, împingând hotărâtă schimbătorul în viteza întâi.

Motorul protestă urlând ascuțit, dar camioneta dădu repede înapoi, de parcă ar fi fost într-atât de îngrozită de ce urma să se petreacă încât și-ar fi dorit să-și încheie viața în adâncul lacului. Apoi femeia apăsă cu forță ambreiajul și vechea camionetă făcu un salt înainte, urcând cu aplomb poteca abruptă, într-un nor de fum albastru și miros de cauciuc ars.

Stră-strănepotul lui Garrett McKeen se uită în urma lor cu gura căscată. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce tocmai se petrecuse, dar era convins că mult depindea de cele care urmau a se întâmpla.

Poate totul.

15

I s-a părut foarte ciudat că i-a venit atât de rău să facă pipi, deoarece ultimul lucru făcut de Bryan Smith înainte de plecarea din Camparea de Milioane a fost să se ducă la budă. Iar imediat după ce s-a cățărat peste afurisitul ăla de zid, n-a reușit să facă decât câteva picături, cu toate că avusese senzația că îi va exploda vezica. Bryan speră din tot sufletul să nu aibă probleme cu prostata; ultimul lucru de care are nevoie e buba la prostată. Are și așa alte probleme, pe pușul lui Iisus.

Of, mă rog, dacă tot s-a oprit, poate că ar fi bine să încerce să așeze mai bine lada frigorifică din spatele banchetei. Câinii continuă să o fixeze cu limbile arțincate peste umăr. Încearcă să o îndese sub scaun, dar nu poate: nu-i suficient spațiu.

Atunci întinde un deget amenințător la hăienii lui, zicându-le iar că n-au ei treabă cu carnea dinăuntru, că-i a lui, că-s 'ambugării lui acolo. Acum însă, dând dovadă de o gândire profundă, Bryan Smith le promite că, dacă sunt cuminți, le va amesteca boabele de la Purina cu puțină cărniță din aia. Dar nu-i trece prin cap să așeze răcitorul pe scaunul neocupat din dreapta lui.

- Lăsați-o în pace! le zice iarăși și se urcă înapoi la volan.

Trântește portiera, aruncă o privire în oglinda retrovizoare, vede două babe în spate, pe marginea drumului (nu le-a văzut mai devreme pentru că nu se uitase deloc la drum când trecuse pe acolo), le face cu mâna (gest complet inutil, pentru că cele două doamne nu au cum să-l sesizeze prin parbrizul jegos al furgonetei, și intră iar pe Route 7. Acum la radio se difuzează „Gangsta Dream 19", al lui Owt-Ray-Juss, iar Bryan dă sunetul mai tare (călcând iar linia continuă și intrând pe sens opus, pentru că, vedeți voi, el este tipul de persoană care nu poate umbla la butonul de volum al radioului fără să se uite fix la el). Rapu-i marfă de marfă, frate! Și metalu'! Nu-i mai trebuie decât să-l audă și pe Ozzy („Crazy Train" ar fi minunat) și poate declara că ziua e absolut superbă.

Și, da, i-ar mai trebui și să rontăie unul din batoanele Mars.

16

Camioneta condusă de doamna Tassenbaum țâșni de pe poteca spre cabana Cara Laughs și intră pe Aleea Carapacea Țestoasei în viteza a doua, cu motorul solicitat la maximum (dacă ar fi existat la bord un indicator pentru rotirile pe minut, cu siguranță că acul acestuia ar fi trecut demult de liniuța roșie). Cele câteva unelte din spatele vehiculului zdrăngăneau amarnic pe podeaua ruginită.

Atingerea lui Roland nu era deosebit de puternică. În comparație cu puterea intuitivă a lui Jake era aproape inexistentă. Însă el îl cunoscuse pe Stephen King și îl făcuse să cadă în somnul fals al hipnozei. Or, asta crease o legătură puternică între ei și nu se mira câtuși de puțin atunci când el, nu Jake, reuși să atingă mintea lui King. Poate îl ajutase și faptul că scriitorul se gândea la *el*.

Se gîndeşte adesea la noi atunci cînd îşi face plimbările, îşi zise Roland. *Atunci cînd este singur, aude Cîntecul Ţestoasei şi înţelege că are o treabă de făcut. O treabă de care evită să se apuce. Ei bine, prietene, toate astea vor sfîrşi astăzi.*

Firește, cu condiția să-l salveze mai întâi.

Se aplecă peste Jake şi se uită la femeie.

– Nu poţi să faci pacostea asta blestemată de zei să meargă mai repede?

– Ba da, răspunse ea. Ba da, cred că pot.

Şi apoi femeia se adresă lui Jake:

– Chiar poţi să citeşti gândurile oamenilor, fiule, ori e doar un joc pe care îl joci cu prietenul tău?

– Nu le citesc, doar le ating, îi răspunse Jake.

– Sper din tot sufletul să fie adevărat, spuse femeia, pentru că drumul ăsta e plin de suişuri şi coborâşuri şi n-are decât o singură bandă. Te rog să-mi spui dacă simţi pe cineva venind din direcţie opusă.

– În regulă.

– Splendid, oftă Irene Tassenbaum, dezvelindu-şi dinţii într-un zâmbet cam forţat.

Nu mai avea acum nicio îndoială: acesta era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Cel mai *palpitant*. Unde mai pui că, pe lângă vocile acelea pe care le auzea cântând, începuse să vadă chipuri în frunzele copacilor de pe marginea drumului, mulţimi care le aclamau trecerea. Şi simţea o energie extraordinară clădindu-se în jurul lor. Atunci îi veni o idee năstruşnică: cum ar fi dacă, atunci când va apăsa pedala de acceleraţie până la capăt, camioneta rablagită şi ruginită a lui Chip McAvoy s-ar năpusti înainte cu viteză mai mare decât cea a luminii? Da, chiar aşa, propulsată de energia din jur, maşina ar fi putut întrece timpul însuşi.

O să vedem cum o să fie, îşi spuse ea, intrând cu camioneta pe mijlocul Aleii. Apăsă ambreiajul şi trecu în viteza a treia. Bătrânul vehicul nu începu să alerge mai iute ca lumina şi, firește, că nu întrecu timpul, dar vitezometrul urcă la optzeci... şi trecu de optzeci. Urcă un dâmb şi la coborâre făcu un salt mic în aer, de parcă ar fi vrut să-şi ia zborul.

Măcar unul dintre ei era fericit; Irene Tassenbaum scoase un strigăt euforic.

17

Stephen King face două plimbări: plimbarea scurtă și plimbarea lungă. Cea scurtă se desfășoară până la intersecția dintre Warrington's Road și Road 7 și înapoi acasă, la cabana Cara Laughs. Drumul ăsta are patru kilometri opt sute de metri. Plimbarea cea lungă (întâmplător acesta era și titlul unui roman pe care l-a scris sub pseudonimul Bachman pe vremuri, înainte ca lumea să meargă mai departe) îl duce pe Route 7, dincolo de intersecție, până pe Slab City Road și înapoi pe Route 7, până pe Berry Hill, ocolind Warrington's Road. Când face plimbarea asta, se întoarce acasă pe la capătul dinspre nord al Aleii Carapacea Țestoasei. Și parcurge cu totul șase kilometri patru sute și ceva de metri. Așa are de gând să se plimbe astăzi, dar când ajunge la intersecția dintre 7 și Warrington's, se oprește, cochetând cu ideea de a se întoarce pe drumul mai scurt. Este mereu atent atunci când merge pe marginea șoselei, chiar dacă traficul prin părțile astea este destul de redus în ciuda sezonului estival. Doar pe perioada Târgului din Fryeburg se aglomerează cât de cât șoseaua asta, iar târgul începe abia în prima săptămână a lui octombrie. Plus că, în general, vizibilitatea este bună. Dacă ar fi ca un șofer prost (sau beat) să circule pe acolo, îl poți observa de la aproximativ opt sute de metri și ai astfel suficient timp să speli putina de acolo. Nu-i decât o singură colină care obturează orizontul, imediat după intersecția cu Warrington's Road. Însă colina asta are și un efect aerobic, *făcându-i bătrâna inimă să bată cu mai multă vigoare. În fond, nu din motivul acesta se plimbă? Ca să obțină ceea ce netoții guralivi de la TV numesc „o inimă salubră"? S-a lăsat de băutură, s-a lăsat de droguri, s-a lăsat* aproape *de tot de fumat, face mișcare. Ce altceva mai trebuie să facă?*

Și totuși încă mai aude voci. Chiar acum una îi șoptește: Ieși de pe șosea. Intoarce-te acasă. Mai e încă o oră până va trebui să te întâlnești cu ceilalți la petrecerea de pe malul lacului. Ai timp să scrii ceva. Poate chiar să începi următoarea poveste a *Turnului Întunecat*; știi bine că doar la asta te-ai gândit.

Da, s-a gândit, dar deja a început lucrul la o altă carte care îi place foarte mult. Dacă s-ar întoarce la povestea Turnului, ar fi ca și cum ar înota în ape adânci. Și poate s-ar îneca în ele. Dar, aici, la răscrucea aceasta de drumuri, își dă seama că, dacă s-ar întoarce mai devreme acasă, chiar ar începe *s-o scrie. Nu se va putea abține. Va trebui să asculte Ves'-Ka Gan, așa cum numește el uneori*

Cântecul Țestoasei (iar alteori Cântecul lui Susannah). Va arunca la coș povestea la care lucrează acum, va întoarce spatele siguranței pe care i-o oferă uscatul și se va avânta din nou în apele acelea întunecate. A mai făcut-o de patru ori în trecut, dar de această dată va trebui să înoate până pe celălalt țărm.

Va trebui să înoate, ori să se înece.

– Nu, spune el.

Vorbește cu glas tare. De ce n-ar vorbi? Nu-i nimeni în preajmă ca să-l audă. Percepe, foarte vag, zgomotul stins al unei mașini care vine spre el. Sau sunt două? Una pe Route 7 și alta pe Warrington's Road? Atâta tot.

– Nu, repetă el. Am să-mi fac plimbarea până la capăt și după aia am să mă duc la petrecere. Fără scris astăzi. Mai ales fără scris la aia.

Și uite așa trece de intersecție și începe să urce colina povârnită și fără prea multă vizibilitate. Merge în direcția din care vine sunetul făcut de furgoneta Dodge Caravan, care este totodată și sunetul morții sale. Ka-ul din lumea rațională îl vrea mort; cel din Prim *îl vrea viu ca să-și poată cânta cântecul. Și astfel, în această după-amiază însorită din vestul statului Maine, forța invincibilă se năpustește asupra obiectului pasiv și, pentru prima dată de la retragerea lui* Prim, *toate lumile și întreaga existență se întorc către Turnul Întunecat, așezat la celălalt capăt al Can'-Ka No Rey (în traducere: Câmpurile Roșii ale Nimănui). Până și Regele Purpuriu își încetează urletele furioase. Pentru că Turnul Întunecat este cel care va decide.*

– O asemenea hotărâre cere un sacrificiu, spune King.

Și, deși nu-l aud decât păsările, iar el habar nu are de ce a spus asta, nu se simte deloc tulburat. Toată viața a vorbit singur; ca și cum în capul lui s-ar afla o Peșteră a Vocilor, plină cu replici scânteietoare, însă nu neapărat inteligente.

Se plimbă, legănându-și brațele pe lângă picioarele îmbrăcate în blugi, fără să știe că inima lui își încheie

(nu își încheie)

bătăile, că mintea lui își încheie

(nu își încheie)

gândurile, că vocile din capul lui fac

(nu fac)

ultimele prorociri pythice[1].

---

[1] De la Pythia, preoteasa lui Apollo, care făcea profeții în templul din Delphi (n. tr.).

– *Ves'-Ka Gan, murmură el, amuzat, dar și fermecat de simbolismul fonetic al cuvintelor acelora.*

Și-a promis că nu o să-și încarce fanteziile lui despre Turnul Întunecat cu toate vorbele astea imposibil de pronunțat, provenite dintr-o limbă inventată (ca să nu-i zicem de tot căcatul), pentru că, oricum, editorul lui din New York, Chuck Verrill, i le va tăia pe majoritatea. Totuși mintea îi este plină de astfel de cuvinte și expresii: ka, ka-tet, sai, soh[1]*, can-toi (măcar asta a apărut și într-o altă carte de a sa,* Desperation*), taheen. Dar, sincer, e mai ușor de pronunțat denumirea acelei trecători din romanul lui Tolkien: Cirith Ungol? Sau numele Scripcarului Orb al lui H.P. Lovecraft, Nyarlathotep?*

Râde în hohote, apoi începe să fredoneze un cântecel învățat de la una din vocile din cap. Își spune că precis îl va folosi în următoarea carte despre pistolar, atunci când îi va reda Testoasei vocea. „Hai, commala, sună-alarma", cântă el plimbându-se, „uite-l pe tânăr cu arma. Și-a pierdut drăguța, care a plecat fuguța."

Să fie Eddie Dean tânărul acesta? Sau Jake Chambers?

– *Eddie, zice el tare. Eddie e drăgălașul cu pistolașul.*

Atât de cufundat este în fanteziile lui cu Turnul Întunecat că nici nu observă la început capota albastră a furgonetei care vine din față. Nu pe carosabil, o, nu. Ci pe acostamentul pe care merge el. De asemenea, nu aude nici vuietul camionetei care vine din spate.

18

Cu toate bubuiturile asurzitoare ale muzicii, Bryan aude scârțâitul de la capacul cutiei frigorifice. Se uită în oglinda retrovizoare și se umple de uimire, dar și de draci, să vadă că Glonț (cel mai îndrăznet dintre cei doi rottweileri) sărise de la locul lui, din spatele mașinii, și intrase în zona destinată pasagerilor. Picioarele din spate ale câinelui sunt pe scaunul jegos, ciotul de coadă se zbânțuie frenetic, iar botul este îndesat în răcitorul lui Bryan.

---

[1] *-soh* – sufix de politețe din Limba Nobilă, folosit pentru persoanele tinere (n. tr.).

În momentul acesta, orice șofer cu ceva minte în tărtăcuță ar fi tras pe dreapta ar fi oprit motorul și abia apoi s-ar fi ocupat de animalul neascultător. Din păcate, Bryan Smith nu excelează în domeniul judecății logice atunci când este la volan, iar amenzile primite sunt o dovadă clară în acest sens. Prin urmare, în loc să tragă pe marginea șoselei, se întoarce el spre dreapta, trăgând de volan cu stânga și bătând aerul de deasupra rottweilerului cu cealaltă mână.

– Nu e voie! strigă el la Glonț, pe când furgoneta se îndreaptă de capul ei spre acostament și intră pe el. N-auzi, Glonțu' mă-tii de câine? Ce ai, te-ai tâmpit la cap? Nu-i voie!

Reușește să-l facă pe câine să-și ridice puțin capul din răcitor, dar rasa asta are părul scurt și n-are de ce să-l apuce. Iar Glonț, chiar dacă nu-i laureat al Premiului Nobel, e destul de isteț ca să-și dea seama că mai are o singură șansă să înșface chestia aia din pachetul de hârtie albă, chestia aia al cărei miros umed de carne l-a înnebunit. Se apleacă pe sub mâna lui Bryan și apucă în fălci pachetul cu hamburgeri.

– Lasă-l jos! *zbiară Bryan.* Pune-l jos chiar în clipa... ASTA!

Ca să se poată întoarce mai mult în scaun, se împinge în podea cu ambele picioare. Întâmplarea face ca unul din ele să se afle pe pedala de accelerație. Furgoneta țâșnește ca din tun spre vârful colinei. În momentul acesta, din cauza surescitării și furiei, Bryan a uitat complet unde se află (pe Route 7) și ce anume ar trebui să facă (să conducă furgoneta). Nu se mai gândește decât la pachetul cu carne pe care trebuie neapărat să-l scoată dintre colții lui Glonț.

– Dă-mi-l! strigă el, trăgând de hârtia albă.

Cu coada zbătându-i-se mai abitir ca oricând (în mintea lui este și joacă, și păpică), Glonț trage îndărăt. Se aude zgomot de hârtie sfâșiată. Furgoneta a ieșit deja cu totul de pe carosabil. Puțin mai încolo este un crâng de conifere, feeric luminat de soarele după-amiezii și învăluit într-un abur verde-auriu. Bryan nu-l vede. Bryan nu se gândește decât la carnea LUI. Nici prin cap nu-i trece să mănânce hamburgeri plini cu balele fiarei ăsteia. Nu, dom'ne, nici vorbă.

– Dă-mi-l! repetă el comanda, fără să vadă bărbatul din calea furgonetei, fără să vadă camioneta care s-a oprit acum chiar în spatele bărbatului, fără să vadă cum se deschide portiera din dreptul pasagerului și fără să-l vadă nici pe tipul înalt și subțire, cu aspect de cowboy, care sare afară din mașină, iar pistolul lui mare, cu pat de culoare galbenă, sare din tocul de la șold și se rostogolește pe pământ.

Nu vede nimic din toate astea, pentru că lumea lui Bryan Smith s-a redus la o bucată câine foarte, foarte rău și o bucată pachet cu carne de hamburgeri, pe a cărui hârtie albă înfloresc trandafiri de sânge.

19

– Uite-l! strigă băiatul pe nume Jake, dar Irene Tassenbaum nu avu nevoie să fie atenționată.

Stephen King purta blugi, o cămașă din denim și o șapcă de baseball. Depășise cu mult intersecția dintre Warrington's și Route 7 și urcase deja un șleau din pantă.

Femeia apăsă ambreiajul, trecu în viteza a doua, ca un pilot din circuitul NASCAR atunci când vede în față steagul în carouri de la linia de sosire, apoi trase puternic de volan spre stânga cu ambele mâini. Camioneta lui Chip McAvoy se balansă, dar nu se dădu peste cap. Observă sclipirea soarelui pe metalul unui alt vehicul care venea din sens opus și ajunsese pe culmea colinei. Auzi strigătul bărbatului de lângă ea:

– Oprește în spatele lui!

Făcu întocmai cum i se spuse, cu toate că acum vedea cum cealaltă mașină ieșise mult în afara carosabilului și putea să intre drept în ei. Fără să mai punem la socoteală că l-ar fi strivit pe Stephen King între cele două mașini.

Portiera se deschise cu putere și bărbatul pe nume Roland coborî din camionetă, pe jumătate sărind, pe jumătate rostogolindu-se afară.

După asta, lucrurile s-au petrecut foarte, foarte rapid.

II

VES'-KA GAN

1

De fapt, ce a urmat a fost ucigător de simplu: pe Roland l-a trădat şoldul lui beteag. Căzu în genunchi cu un strigăt de furie amestecată cu durere şi disperare. Apoi Jake sări peste el, acoperind soarele. Ete lătra dezlănţuit în cabina camionetei:

- *Eik-Eik! Eik-Eik!*

- *Jake, nu!* strigă Roland.

Vedea totul cu o claritate teribilă. Băiatul îl apucă pe scriitor de mijloc chiar atunci când vehiculul albastru (nici camion, nici automobil, ci un hibrid din cele două) se năpusti asupra lor în urlete stridente de ritmuri hard rock. Jake îl întoarse pe King la stânga, protejându-l cu trupul lui. Aşa că pe Jake îl lovi furgoneta. Din spatele pistolarului, prăbuşit în genunchi şi cu mâinile însângerate îngropate în mizeria drumului, femeia scoase un ţipăt lung.

- *JAKE, NU!* urlă iarăşi Roland.

Prea târziu. Băiatul despre care îşi închipuia că-i este fiu dispăru sub vehiculul albastru. Pistolarul mai apucă să vadă o mână ridicată, pe care nu o va uita niciodată; apoi dispăru şi ea. King, împins mai întâi de Jake, după aceea de greutatea maşinii din spatele lui Jake, fu azvârlit până în marginea pâlcului

de copaci, la mai mult de trei metri de locul impactului. Aterizã pe umãrul drept, lovindu-se cu capul de o piatrã. Şapca îi zburã cât colo. Apoi se rostogoli pe partea cealaltã, probabil cu intenţia de a se ridica în picioare. Sau poate fãrã nicio intenţie. Ochii lui erau goliţi de orice expresie.

Şoferul trase de volan, iar vehiculul trecu la câţiva centimetri de Roland, împroşcându-l cu ţãrânã, dar fãrã sã-l atingã. Deja încetinise: probabil cã individul apãsase pedala de frânã acum, când era mult prea târziu. Furgoneta se frecã de latura camionetei, încetinindu-şi şi mai mult mersul. Însã tot nu terminase de fãcut rãu. Înainte de a se opri complet, îl mai lovi încã o datã pe scriitorul întins la pãmânt. Roland auzi pocnet de oase frânte. Apoi zbieretul de durere al lui King. Acum Roland înţelese, în sfârşit, de ce îl durea atât de tare şoldul: niciodatã nu fusese vorba despre afurisita podagrã.

Reuşi sã se ridice în picioare, dându-şi doar marginal seama cã durerea dispãruse cu totul. Aruncã o privire spre trupul lui Stephen King, rãsucit într-o poziţie anormalã sub roata stângã din faţã a vehiculului albastru, spunându-şi, cu cruzime necugetatã: *Bine! Foarte bine! Dacã trebuie sã moarã cineva aici, atunci mai bine sã fii tu ãla! La naiba cu buricul lui Gan, la naiba cu poveştile care ies din el, la naiba cu Turnul Întunecat! Mai bine sã mori tu decât bãiatul meu!*

Bumblerul ţâşni pe lângã Roland spre locul unde Jake zãcea întins, în spatele dubei, cu ochii larg deschişi acoperiţi de fumul de eşapament. Ete nu şovãi deloc; apucã cu colţii traista cu Orize încã atârnatã de umãrul bãiatului şi începu sã-l tragã de lângã maşinã, centimetru cu centimetru, împingându-se cu putere în picioarele lui mititele. Şiroaie de sânge curgeau din urechile şi colţurile gurii lui Jake. Tocurile ghetelor lui lãsau dâre prelungi în ţãrâna acoperitã cu ace uscate de pin.

Roland se împletici pânã la Jake şi se prãbuşi în genunchi lângã el. Primul lui gând fu cã bãiatul nu pãţise nimic. Avea mâinile şi picioarele întregi, lãudaţi fie zeii; iar pata de pe nas şi de pe obrazul imberb era doar ulei de motor cu rugină, iar nu sânge cum crezuse Roland în primã instanţã. Da, sigur, îi *curgea* sânge din urechi şi din ochi. Ba chiar şi din gurã, deşi sângele acesta putea proveni de la o tãieturã pe interiorul obrazului, sau...

– Du-te şi vezi ce face scriitorul, spuse Jake.

Vocea îi era extrem de calmã, deloc afectatã de şoc sau durere. La fel ar fi vorbit şi dacã ar fi stat, seara, în jurul focului de tabãrã, dupã o zi pe drum,

așteptând ceea ce lui Eddie îi plăcea să numească „potolul"... ori, dacă se întâmpla să fie în mare vervă (așa cum era adesea cazul), „crăpelnița".

– Scriitorul poate să mai aștepte, rosti tăios Roland, gândind în același timp: *S-a întâmplat o minune. O minune făcută de trupul tânăr și flexibil al băiatului și pământul elastic care s-a lăsat sub el atunci când l-a călcat nemernicul ăla cu căruța lui cu motor.*

– Ba nu, spuse Jake. Nu poate.

Se mișcă, încercând să se ridice în șezut, iar cămașa i se strânse în jurul trupului și atunci văzu Roland cumplita scobitură din pieptul băiatului. Alt val de sânge se revărsă din gura lui Jake care, vrând să mai spună ceva, începu să tușească. Inima lui Roland se strânse ca o zdreanță stoarsă de mâini puternice, iar pistolarul se întrebă cum de încă îi mai bate în fața acestei grozăvii.

Ete rosti numele lui Jake cu un geamăt sfâșietor, înfiorându-l pe Roland până în măduva oaselor.

– Nu mai încerca să vorbești, spuse pistolarul. Probabil că ți-ai rupt ceva pe dinăuntru. O coastă sau două.

Jake întoarse capul într-o parte. Scuipă iarăși sânge (o parte îi alunecă pe obraz) și îl apucă pe Roland de încheietura mâinii. Strânsoarea lui era puternică, așa cum puternică și hotărâtă îi era și vocea.

– Mi-s-a rupt *totul*. Așa e moartea. Știu pentru că mi s-a mai întâmplat o dată.

Iar cuvintele lui următoare au fost exact acelea care îi trecuseră prin minte lui Roland când plecaseră de la Cara Laughs.

– Nu te apuca să te împotrivești: facă-se vrerea lui ka. *Ocupă-te de omul pe care am venit să-l salvăm!*

Imposibil de obiectat în fața poruncii din ochii și glasul băiatului. Se terminase: Ka-ul lui Nouăsprezece avusese ultimul cuvânt. În cazul acesta. Dar poate nu și în cazul lui King. Omul pe care veniseră să-l salveze. Oare cât din ursita lor fusese controlată de apăsarea degetelor lui pătate de tutun pe tastele calculatorului? Toată? O parte? Episodul ăsta?

Fără să-i pese de răspunsul la această întrebare, Roland ar fi fost în stare să-l sugrume cu mâinile goale acolo, unde zăcea țintuit sub mașina care-l lovise. Nu conta că nu King fusese la volanul furgonetei care îl călcase pe Jake. Dacă ar fi făcut ce îl pusese ka să facă, nici nu s-ar fi aflat aici, în calea

nebunului cu vehiculul albastru, iar pieptul băiatului nu ar mai fi fost strivit. Prea mult, era mult prea mult acum, atât de curând după plecarea lui Eddie în poiana de la capătul cărării.

Şi totuşi...

- Nu te mişca, spuse el ridicându-se. Ete, să nu-l *laşi* să se mişte.

- N-am să mă mişc.

Cu voce încă limpede, încă hotărâtă. Dar acum Roland observă petele întunecate de sânge care se întindeau pe poalele cămăşii lui Jake, în jurul şlițului, înflorind acolo ca nişte trandafiri negri. Mai murise o dată, pe vremuri. Şi venise înapoi. Dar nu se întâmplase în lumea aceasta. În lumea aceasta moartea era pentru totdeauna.

Roland se întoarse spre locul unde zăcea scriitorul.

2

Când Bryan Smith vru să coboare din furgonetă, Irene Tassenbaum îl împinse cu putere înapoi. Din spatele maşinii, câinii individului, simțind miros de sânge, ori mirosul lui Ete, ori pe ambele, începură să latre şi să se agite ca demenții. Radioul duduia infernal pe ritmurile unei melodii hard rock. Femeia avea sentimentul că îi va plesni capul, nu din cauza scenei la care tocmai asistase, ci din cauza zgomotului îngrozitor. Observă pe jos revolverul bărbatului şi îl ridică. Părticica aceea din mintea ei care încă mai poate judeca coerent se minuna de greutatea armei. Dar o ridică şi o ațintì asupra cretinului, apoi se întinse pe lângă el şi închise radioul. Fără tămbălăul chitarelor care să o asurzească reuşi să audă ciripit de păsări şi lătratul unor câini şi urletul jalnic al... urletul jalnic al unei creaturi a cărei specie nu o cunoştea.

– Dă-ți duba înapoi de lângă omul pe care l-ai lovit, spuse ea. Încet. Şi dacă-l mai calci încă o dată pe copil atunci când dai cu spatele, mă jur pe ce am mai sfânt că-ți zbor creierii ăia de bou.

Bryan Smith îşi bulbucă la femeie ochii injectați şi derutați.

- Care copil? întrebă el.

3

Când roata din față a furgonetei coborî de pe scriitor, Roland observă că trupul acestuia era răsucit de la brâu în jos într-un unghi nefiresc spre dreapta și că sub cracul pantalonului se formase o umflătură mare. Femurul, fără îndoială. În plus, fruntea i se crăpase în urma impactului cu piatra de care se lovise, iar partea dreaptă a capului îi era plină de sânge. Arăta mai rău decât Jake, cu mult mai rău, dar pistolarul nu avu nevoie decât de o singură privire ca să-și dea seama că, dacă King avea inima puternică, iar șocul nu l-ucisese deja, înseamnă că avea șanse mari să supraviețuiască. Și, cu ochii minții, îl văzu iar pe Jake cum îl apucă de mijloc, protejându-l cu corpul lui fragil.

– Iarăși tu, șopti King.

– Îți aduci aminte.

– Da. Acum.

Își umezi cu greutate buzele.

– Apă.

Roland nu avea nimic de băut la el și, oricum, chiar dacă ar fi avut, i-ar fi dat doar câteva picături. Lichidele puteau provoca voma unei persoane rănite grav, iar voma putea duce la sufocare.

– N-am, îmi pare rău, zise el.

– Ba nu. Nu-ți pare, murmură King umezindu-și iarăși buzele. Jake?

– Zace mai încolo. Îl știi?

King încercă să zâmbească.

– Eu l-am *inventat*. Dar cel care a fost cu tine data trecută? Eddie? El unde e?

– A murit, răspunse Roland. În Devar-Toi.

King se încruntă.

– Devar...? Habar n-am ce-i asta.

– Nu. De-aia am fost nevoiți să venim aici. Unul dintre prietenii mei este mort, altul probabil este pe moarte, iar tet-ul ni s-a destrămat. Și toate astea din pricină că un anumit om trândav și fricos s-a întrerupt din treaba pe care i-o hărăzise ka.

Nu trecea nicio mașină pe drum. Cu excepția lătratului câinilor, urletelor bumblerului și ciripitul păsărilor, lumea era tăcută. Parcă ar fi fost încremenită

în timp. *Poate așa și suntem*, își zise Roland. Văzuse destule la viața lui ca să-și închipuie că așa ceva ar fi fost posibil. *Orice* era posibil.

– Am pierdut Grinda, spuse King de pe covorul de ace de pin de la marginea crângului.

Lumina începutului de vară iradia de jur împrejurul lui în acel abur verde-auriu.

Roland își trecu brațele pe sub trupul lui King și îl ajută să se ridice în șezut. Scriitorul urlă de durere atunci când capătul femurului său drept se mișcă în articulația strivită și sfărâmată, dar nu protestă. Roland îi arătă cerul. Nori pufoși și albi, nori de vreme bună (bandiții din Mejis îi numeau *los angeles*) pluteau nemișcați pe cerul albastru. Toți, cu excepția celor de deasupra lor. Aceia fugeau de colo până colo ca alungați de un vânt puternic.

– Uite! șopti furios Roland în urechea zgâriată și plină cu țărâna a scriitorului. Drept deasupra ta. De jur împrejurul tău! Oare nu simți? Oare nu *vezi*?

– Ba da, spuse King. Acum văd.

– Da. A fost mereu aici. N-ai pierdut-o, doar te-ai întors cu spatele ca un mișel ce ești. A trebuit să te salveze prietenul meu ca să vezi din nou.

Roland bâjbâi cu mâna stângă la centură și scoase de acolo un cartuș. La început degetele refuzară să execute trucul vechi și dibaci; tremurau mult prea tare. Pistolarul reuși să și le calmeze doar atunci când se gândi că, dacă nu făcea mai repede ce avea de făcut, creșteau șansele să apară cineva pe șosea și să-i întrerupă, sau să moară Jake în vreme ce el avea treabă cu imitația asta penibilă de om.

Ridică ochii și văzu că femeia ținea pistolul îndreptat asupra șoferului furgonetei. Strașnic. *Femeia* era strașnică. De ce oare Gan nu-i dăduse povestea Turnului uneia ca ea? În orice caz, instinctul care-i spusese să o păstreze alături de ei fusese unul corect. Încetase până și tărăboiul făcut de câini și bumbler. Ete lingea țărâna și uleiul de pe fața lui Jake; în furgonetă, Pistol și Glonț înfulecau carnea de hamburgeri, fără ca stăpânul lor să mai încerce să-i împiedice.

Roland se întoarse spre King, iar cartușul își începu vechiul dans printre degete. King intră aproape instantaneu în transă, așa cum li se întâmplă de obicei acelora care au mai fost hipnotizați. Ochii îi rămaseră deschiși, însă acum păreau că se uită prin pistolar, la ceva aflat în spatele lui.

Inima lui Roland îi striga să se grăbească, dar mintea lui îl îndemna la prudență. *Nu trebuie să faci treabă de mântuială, dacă vrei să dovedești că sacrificiul lui Jake nu a fost în vain.*

Femeia se uita la el cu ochi mari. La fel și șoferul, prin portiera deschisă a furgonetei. Roland observă că sai Tassenbaum se lupta din răsputeri să se țină trează, dar Bryan Smith plecase iute după King pe tărâmul somnului. Pistolarul nu se mira prea mult. Dacă individul ar fi avut chiar și cea mai mică bănuială despre tragedia pe care o provocase acolo, ar fi profitat de orice ocazie ca să încerce să fugă. Chiar dacă nu ar fi ajuns prea departe.

Roland își îndreptă iar atenția asupra bărbatului despre care presupunea că i-ar scrie biografia. Începu la fel cum o făcuse și data trecută. În urmă cu doar câteva zile pentru el. În urmă cu două decenii pentru scriitor.

– Stephen King, mă poți vedea?

– Pistolarule, te văd foarte bine.

– Când m-ai văzut ultima dată?

– Când locuiam în Bridgton. Când tet-ul meu era tânăr. Când abia învățam cum să scriu.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi scriitorul mai adăugă ceva ce, după părerea lui Roland, reprezenta metoda lui personală de percepere a timpului, diferită pentru fiecare om:

– Când încă mai beam.

– Dormi adânc?

– Adânc.

– Mai simți durere?

– Nu o mai simt. Îți mulțumesc.

Billy-bumblerul scoase un alt urlet jalnic. Roland se uită într-acolo, înspăimântat de ce ar fi putut semnifica plânsul micuțului. Femeia se apropiase de Jake și acum îngenunchea lângă el. Roland scoase un oftat de ușurare când îl văzu pe băiat că o apucă de gât cu brațul, trăgând-o spre el ca să-i spună ceva la ureche. Păi, dacă avea putere să facă asta...

Încetează! I-ai văzut cu ochii tăi pieptul strivit sub cămașă. Nu-ți poți permite să pierzi timpul cu speranțe deșarte.

Iată un paradox incredibil de crud: pentru că îl iubea pe Jake, trebuia să-l lase în clipa morții în seama lui Ete și a unei femei pe care o cunoscuseră cu mai puțin de un ceas în urmă.

Dar să lăsăm asta. Acum treaba lui era să se ocupe de King. Iar dacă Jake va intra în poiana de la capătul cărării în vreme ce el va fi întors cu spatele... ei bine, *facă-se vrerea lui ka.*

Roland își adună toată voința și puterea de concentrare. Și le focaliză și se întoarse din nou către scriitor.

- Tu ești Gan? îl întrebă pe neașteptate, fără să știe de ce o făcuse.

Nu știa decât că aceasta era întrebarea *corectă.*

- Nu, răspunse pe loc King.

Sângele care curgea din tăietura de pe frunte îi intrase în gură și îl scuipă, fără măcar să clipească.

- Pe vremuri am crezut că eu sunt, dar atunci vorbea băutura din mine. Și orgoliul, probabil. Niciun scriitor nu poate fi Gan. Niciun pictor, niciun sculptor, niciun creator de muzică. Noi suntem kas-ka Gan. Nu *ka*-Gan, ci *kas*-ka Gan. Înțelegi?...Pricepi ce-ți zic?

- Da, răspunse Roland.

Profeții lui Gan sau rapsozii lui Gan; cuvintele acestea puteau semnifica una ori alta, ori amândouă. Și acum înțelese de ce pusese acea întrebare.

- Iar cântecul pe care îl cânți tu este *Ves'*-Ka Gan. Am dreptate?

- O, *da!* zâmbi King cu gura până la urechi. Cântecul Țestoasei. Este mult prea frumos pentru unul ca mine, care nu-i în stare să cânte nici două note împreună!

- Nu mă interesează, spuse Roland.

Pistolarul încerca să se concentreze pe cât de mult îi permitea mintea lui năucită.

- Acum ești rănit.

- Sunt paralizat?

- Nu știu. *Și nici că-mi pasă.* Nu știu decât că ai să trăiești, iar atunci când vei fi iar în stare să scrii, ai să asculți Cântecul Țestoasei, Ves'-Ka Gan, așa cum ai făcut-o și înainte. Indiferent dacă ești sau nu paralizat. Și de data aceasta ai să cânți cântecul până la capăt.

- Bine.

– Ai să...

– Și Urs-Ka Gan, Cântecul Ursului, îl întrerupse King, clătinând apoi din cap, deși era limpede că îl durea cumplit cu toată starea hipnotică în care se afla. Urs-*A*-Ka Gan.

Strigătul Ursului? *Urletul* Ursului? Roland nu știa. Și era nevoit să spere că nu avea niciun fel de importanță, că nu era nimic altceva decât un joc de cuvinte la care scriitorii se pricep atât de bine.

O mașină cu rulotă după ea trecu fără să încetinească pe lângă scena accidentului; apoi două motociclete mari vâjâiră în direcție opusă. Și lui Roland îi trecu prin minte un gând ciudat de plastic: nu se oprise timpul în loc, ci el se *estompase*ră. Grinda îi proteja astfel. Grinda, care scăpase de atacurile asupra ei și putea să-i ajute cât de cât acum.

4

Mai spune-i o dată. Nu e loc de neînțelegeri. Și nu trebuie să mai dea înapoi, așa cum a făcut-o data trecută.

Se aplecă până ajunse aproape de fața lui King, cu nasul lipit de al lui.

– De data aceasta vei cânta până când se termină cântecul. Vei scrie până când se termină povestea. Pricepi ce-ți zic?

– Și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe, șopti visător King. Ce mult îmi doresc să pot scrie asta.

– Și eu.

Da, chiar așa își dorea și Roland, mai mult decât orice altceva. Cu toată durerea, încă nu apăruseră lacrimile; avea senzația că ochii îi sunt două pietre fierbinți. Poate va plânge mai târziu, când realitatea crudă a celor întâmplate își va găsi loc în mintea sa.

– Voi face ce îmi ceri, pistolarule. Indiferent cum va curge povestea atunci când ne vom apropia de capătul ei.

Vocea lui King începuse să slăbească. Roland își zise că scriitorul va cădea curând în nesimțire.

– Îmi pare rău de prietenii tăi, șopti King. Îmi pare sincer rău.

- Mulțumesc, spuse Roland, încă împotrivindu-se impulsului de a-l strânge de gât până la ultima suflare.

Vru să se ridice, dar chiar atunci King mai spuse ceva ce-l făcu să se oprească.

- I-ai ascultat cu luare-aminte cântecul, așa cum ți-am zis? Cântecul lui *Susannah*?

- D... da.

Acum King se forță să se ridice într-un cot și, cu toate că îl lăsau puterile, vocea îi era seacă și autoritară.

- Are nevoie de tine. Și tu ai nevoie de ea. Lasă-mă pe mine acum. Păstrează-ți ura pentru cei ce-o merită mai mult. Nu eu l-am creat pe ka-ul ăla al tău, așa cum nu l-am creat nici pe Gan și cum nu am creat nici lumea. Amândoi știm asta. Lasă în urmă toate prostiile. Lasă-ți în urmă și durerea și fă exact ce-mi ceri tu mie.

Și acum vocea lui King se înălță într-un strigăt aspru; iar mâna lui se întinse, apucându-l pe Roland de încheietură cu o forță uluitoare.

- *Termină-ți treaba!*

Roland vru să răspundă, dar se pomeni că nu era în stare să articuleze nicio vorbă. Își drese glasul și încercă iarăși:

- Acum vei dormi, sai... vei dormi și vei uita că am fost aici. Îl vei ține minte doar pe omul care te-a lovit cu mașina.

Ochii lui King se închiseră.

- Uit că ați fost aici. Țin minte omul care m-a lovit.

- Te plimbai și omul ăsta a dat peste tine cu mașina.

- Mă plimbam... și a dat peste mine.

- Nimeni altcineva n-a mai fost aici. Nici eu, nici Jake, nici femeia.

- Nimeni altcineva, fu de acord King. Doar noi doi. La fel va zice și el?

- Da. Acum vei dormi profund. Mai târziu vei simți multă durere, dar nu acum.

- Nu mă doare acum. Dorm.

Și trupul contorsionat al lui King se lăsă moale pe acele de pin.

- Înainte să adormi, vreau să asculți ce mai am să-ți spun, zise Roland.

- Ascult.

- S-ar putea să vină o femeie la ti... stai puțin. Ți se întâmplă să visezi că faci dragoste cu bărbați?

– Mă întrebi dacă sunt homosexual? În adâncul inimii mele?

Glasul lui King era stins, dar amuzat la culme.

– Nu știu, ezită Roland. Da, cred că asta te întreb.

– Răspunsul este nu, zise King. Uneori visez că fac dragoste cu femei. Mai puțin însă cu trecerea anilor... și probabil că acum n-am să mai visez deloc. Chisăliță m-a făcut nenorocitul ăla cu mașina lui.

Nici pe departe cât mi-a făcut mie sufletul, își spuse cu amărăciune Roland, fără să-și împărtășească suferința.

– Dacă visezi că faci dragoste doar cu femei, atunci la tine o să vină o femeie.

– Nu mai spune? se arătă vag interesat scriitorul.

– Da. Și va fi o femeie frumoasă. Și s-ar putea să-ți vorbească despre tihna și plăcerile din poiana de la capătul cărării. S-ar putea să-ți spună că se numește Morphia, Fiica Somnului; sau Selena, Fiica Lunii. S-ar putea să te ia de mână și să-ți promită că te va conduce acolo. Trebuie să o refuzi.

– Trebuie să o refuz.

– Chiar dacă te simți ademenit de ochii ei și de sânii ei.

– Chiar și atunci, încuviință King.

– Și de ce o vei refuza, sai?

– Pentru că nu s-a sfârșit Cântecul.

Acum Roland era cu adevărat mulțumit. Doamna Tassenbaum stătea în genunchi lângă Jake. Pistolarul nu le dădu atenție, ci se duse drept la omul mototolit în spatele volanului de la căruța cu motor care provocase întreaga tragedie. Ochii individului erau mari și goi, gura moale îi era lăsată într-o parte. Un fir de salivă lucioasă îi atârna din bărbia țepoasă.

– Mă auzi, sai?

Bărbatul hâtână speriat din cap. Câinii din spatele lui amuțiseră. Patru ochi strălucitori se uitau la pistolar dintre banchetele furgonetei.

– Cum te cheamă?

– Bryan, dacă nu-ți este cu supărare. Bryan Smith.

Ba uite că-i era cu supărare. Și pe ăsta și-ar fi dorit să-l strângă de gât. O altă mașină trecu pe șosea, dar acum persoana de la volan claxonă de câteva ori. Se părea că orice protecție ar fi avut de ochii celorlalți, aceasta începuse să se destrame.

- Su Smith, ai lovit un om cu roaba, sau căruța ta cu motor, sau cum îi zici tu.

Bryan Smith începu să tremure din cap până în picioare.

- Niciodată nu mi-am luat nici măcar o amendă de parcare, se smiorcăi el, și uite cum l-am călcat pe al mai faimos om din tot statul! Că începuseră câinii să mi se...

- Nu minciunile tale mă supără, spuse Roland, ci teama care le naște. Taci din gură.

Și Bryan Smith amuți. Sângele începuse să i se scurgă din obraji.

- Ai fost singur când l-ai lovit, îi zise pistolarul. Nu a mai fost nimeni altcineva aici în afară de tine și de povestitor. Pricepi?

- Am fost singur. Dom'ne, ești cumva un vizitator?

- Nu contează ce sunt. Te-ai dus la el și ai observat că încă mai trăiește.

- Încă mai trăiește, foarte bine, bolborosi Smith. N-am vrut să fac rău la nimeni, pe cuvânt.

- A vorbit cu tine. Așa ți-ai dat seama că trăiește.

- Da! se bucură Smith; dar apoi se încruntă nedumerit: Și ce mi-a zis?

- Nu-ți mai amintești. Erai tulburat și speriat.

- Speriat și tulburat. Tulburat și speriat. Da, da, așa eram.

- Acum pleacă de aici, cu tot cu mașină și câini. Pe drum ai să te trezești încetul cu încetul. Și când vei ajunge la o casă, ori la o prăvălie, ai să oprești și să spui că e un om rănit pe marginea drumului. Un om care are nevoie de ajutor. Repetă cuvânt cu cuvânt ce ți-am spus.

- Plec mai departe, începu Bryan, mângâind volanul de parcă își dorea să pornească imediat. Mă trezesc, încetul cu încetul. Când ajung la o casă sau prăvălie, le spun că Stephen King e rănit pe marginea șoselei și că are nevoie de ajutor. Știu că e în viață pentru că a vorbit cu mine. A fost un accident.

Ezită puțin, apoi continuă:

- Nu am fost eu de vină. El mergea pe mijlocul șoselei... Probabil.

Oare îmi pasă a cui e vina pentru tot dezastrul ăsta? se întrebă Roland. Nu. King oricum ar fi continuat să scrie. Și pistolarul aproape spera că el va fi declarat *vinovat*, pentru că într-adevăr vina era numai și numai a lui: nu trebuia să se afle în locul ăsta.

– Haide, pleacă, îi spuse el lui Bryan Smith. Nu suport să te mai văd în fața ochilor.

Smith porni furgoneta cu o expresie de ușurare maximă. Roland nici nu se uită după el. Se întoarse repede lângă doamna Tassenbaum și se lăsă în genunchi alături de ea. Ete stătea lângă capul lui Jake, fără să mai urle, de parcă ar fi înțeles că băiatul pe care îl plângea nu mai era în stare să îl audă. Se întâmplase lucrul de care se temuse cel mai mult pistolarul. În vreme ce el vorbea cu cei doi oameni pe care nu-i putea suferi, copilul pe care îl iubea mai mult decât iubise el vreodată, mai mult chiar decât o iubise pe Susan Delgado[1], plecase de lângă el pentru a doua oară. Jake murise.

5

– Ți-a spus ceva, zise Roland.

Îl luase pe Jake în brațe și începuse să-l legene cu infinită blândețe. 'Rizele zăngăneau în traistă. Deja simțea cum trupul băiatului începe să se răcească.

– Da, răspunse femeia.

– Ce?

– Mi-a cerut să vin după tine „după ce-i gata treaba de aici". Astea au fost cuvintele lui. Și mi-a mai zis: „Spune-i tatălui meu că îl iubesc."

Roland scoase un sunet din gât – înecat și nefericit. Își aducea acum aminte ce se întâmplase în Fedic, după ce intraseră pe ușă. *Heil, Tată*, îi spusese Jake. Și atunci, ca și acum, îl luase în brațe. Numai că atunci îi simțise bătăile puternice ale inimii. Ar fi dat orice să i le mai poată simți și acum.

– Mi-a mai spus și altele, continuă femeia, dar cred că acum nu mai avem vreme și poate ar fi mai bine să-ți povestesc mai târziu. Ce zici?

Roland îi dădu dreptate pe loc. Povestea pe care o aveau de spus Bryan Smith și Stephen King era una simplă. Iar în ea nu-și găseau locul un bărbat slab, istovit de drum și cu o armă mare și nici o femeie cu părul încărunțit; și mai ales nu-și găsea locul un băiat mort, cu un sac plin cu

---

[1] Vezi *Vrăjitorul și Globul de Cristal* (n. tr.).

farfurii cu marginile tăioase pe umăr şi cu un pistol automat la betelia pantalonilor.

Singura întrebare era dacă femeia se va mai întoarce sau nu. Nu era prima persoană pe care o convinsese el să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut în mod obişnuit, dar ştia foarte bine că doamna aceasta putea căpăta o altă perspectivă asupra întregii întâmplări odată ce nu se va mai afla în preajma lui. Şi nu i-ar fi fost de niciun folos să o pună să-i promită asta: *Juri să te întorci după mine, sai? Juri pe inima încremenită a acestui băiat?* Ar fi putut să fie sinceră acum, dar apoi să se răzgândească, după ce va fi trecut de prima colină.

Şi totuşi, nu îl luase cu el pe negustorul care le dăduse camioneta. Si nici nu renunţase la ea în favoarea bătrânului care tundea iarba din curtea scriitorului.

- E bine mai târziu, spuse el. Acum, du-te pe drumul tău. Şi dacă ţi se va întâmpla să nu-ţi doreşti să te întorci aici, nu am să-ţi port pică.

- Unde ai să te duci de capul tău? îl întrebă ea. De unde ai să *ştii* încotro s-o iei? Asta nu este lumea ta. Am dreptate, nu?

Roland nu-i răspunse.

- Dacă atunci când te vei întoarce, ai să mai vezi oameni pe aici... apărători ai ordinii, gardieni, corăbieri... mai ştiu eu ce... să treci mai departe fără să te opreşti. Întoarce-te după o jumătate de ceas. Dacă tot n-au plecat, mergi iarăşi mai departe. Şi aşa să tot faci până nu mai e picior de om pe aici.

- Nu crezi că mă vor observa fâţâindu-mă de colo până colo pe şosea?

- Nu ştiu, răspunse el. Tu ce crezi?

Femeia se gândi puţin, apoi zâmbi.

- Poliţiştii din partea asta de lume? Probabil că nu.

Pistolarul dădu din cap, acceptându-i raţionamentul.

- Abia atunci când ţi se va părea că eşti în siguranţă, poţi să te opreşti. Nu ai să mă observi, dar eu am să te văd. Te voi aştepta până la lăsarea întunericului. Dacă nu ai să vii până atunci, am să plec.

- Am să vin, dar nu cu porcăria asta de camionetă, îl anunţă ea. Ci cu un Mercedes-Benz S600.

Era ceva mândrie în tonul ei.

Roland, care, evident, habar nu avea ce era un Mercedes-Benz, dădu din cap de parcă toată viaţa se plimbase numai în aşa ceva.

– Du-te. Vorbim mai târziu, când te vei întoarce.

Dacă te vei întoarce, adăugă el în gând.

– Cred că mai ai nevoie de ăsta, zise femeia, așezându-i pistolul înapoi în toc

– Mulțam, doamnă-sai.

– Cu multă plăcere.

Se uită după ea cum se îndrepta către camioneta veche și rablagită (pe care el era de părere că ajunsese să o îndrăgească, în ciuda tuturor acelor cuvinte disprețuitoare) și cum se urcă în cabină, sprijinindu-și piciorul de roată. Chiar în clipa aceea își dădu seama că are nevoie de ceva și că acel ceva s-ar putea să fie în camionetă.

– *Prrr!* făcu el, ca la cai.

Doamna Tassenbaum era deja cu mâna pe cheia din contact. Se opri și se întoarse către el cu un aer întrebător. Roland îl așeză ușor pe Jake pe pământul sub care se va odihni în curând (gândul acesta îl făcuse să strige la femeie) și se ridică în picioare. Se strâmbă și duse mâna la coapsă. Din obișnuință. Pentru că nu simțea nicio durere.

– Ce e? îl întrebă ea. Dacă nu plec mai repede de aici...

– Da, știu.

Se uită în spatele camionetei. Pe lângă uneltele aruncate alandala, se vedea conturul unui obiect dreptunghiular, acoperit cu o prelată albastră, cu marginile îndoite sub lucrul acela, pentru a nu fi luată de vânt. Roland o dădu la o parte, dezvelind opt sau zece cutii făcute din hârtia aia țeapănă căreia Eddie îi zicea „canton". Fuseseră îndesate unele în altele și astfel formaseră conturul acela rectangular. Din desenele de pe „cantoane", Roland își dădu seama că erau cutii pentru sticle de bere. Adevărul este că l-ar fi interesat la fel de puțin și dacă pe „cantoane" ar fi fost desenate calupuri de dinamită.

Pentru că prelata îl interesa pe el.

O lua și se îndepărtă câțiva pași de camionetă.

– *Acum* poți să pleci, îi zise el.

Femeia puse iar mâna pe cheia din contact, dar nu porni încă motorul.

– Domnule, îi spuse ea. Îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită. Am vrut neapărat să-ți spun asta. Îmi dau seama ce a însemnat băiatul pentru tine.

Roland Deschain își înclină capul, fără să răspundă.

Irene Tassenbaum îl mai privi lung o clipă, amintindu-şi că există momente în viaţă când cuvintele sunt de prisos, apoi porni motorul şi trase portiera. Pistolarul o văzu cum iese pe şosea (era limpede că deja se obişnuise cu ambreiajul), apoi camioneta făcu un viraj strâns la dreapta şi o porni către nord, înapoi spre East Stoneham.

Îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită.

Şi acum rămăsese singur cu pierderea lui. Singur cu Jake. Cercetă din ochi micuţul crâng de la marginea şoselei. Se uită la doi dintre cei trei care fuseseră atraşi în locul acesta: un bărbat (inconştient) şi un copil (mort). Ochii lui Roland erau uscaţi, fierbinţi, îi pulsau în orbite şi, preţ de câteva secunde, fu aproape sigur că-şi pierduse iarăşi capacitatea de a vărsa lacrimi. Ideea îl înspăimântă peste măsură. Dacă nu era în stare să plângă după ce-l recăpătase pe Jake, doar ca să-l piardă din nou, atunci la ce bun totul? Aşa că se simţi enorm de uşurat când ochii i se umplură, în sfârşit, de lacrimi. Acestea se revărsară pe obrajii lui murdari, domolind o clipă flacăra nebună şi albastră a privirii. Plânse în tăcere aproape deplină. Nu scoase decât un singur suspin pe care i-l auzi Ete. Micuţul îşi ridică botul către culoarul de cer pe care alergau norii şi scoase un singur urlet îndurerat înspre ei. Apoi tăcu şi el.

6

Roland îl duse în braţe pe Jake printre copaci, cu Ete venind în urma sa. Nu îl mirau lacrimile bumblerului; îl mai văzuse plângând şi înainte. În plus, trecuseră de mult zilele când credea că demonstraţiile de inteligenţă (şi empatie) ale lui Ete nu erau decât simple secvenţe de mimetism. Pe scurtul drum prin crângul de conifere, Roland încercă să-şi amintească o rugăciune pentru morţi, pe care o rostise Cuthbert în ultima lor campanie împreună, încheiată în mod nefericit pe Jericho Hill. Pistolarul nu prea credea că Jake ar fi avut nevoie de o rugăciune ca să-i uşureze călătoria, însă el avea nevoie de ceva să-i ocupe gândurile, pentru că nu şi-o simţea prea tare în momentul acesta; dacă va continua în direcţie greşită, cu siguranţă că se va frânge. Poate mai târziu se va lăsa pradă

isteriei, sau chiar irinei[1] – nebunia care tămăduieşte suferinţa. Dar nu acum. Nu va ceda tocmai acum. Nu va permite ca moartea băiatului să fi fost în zadar.

Aburul incandescent de vară, verde-auriu, pe care nu-l poţi întâlni decât în păduri (mai cu seamă în pădurile *vechi*, ca aceea prin care se dezlănţuise Shardik) se îngroşă. Trecea printre copaci, sub formă de raze prăfuite, iar locul unde se opri Roland avea mai mult aer de catedrală decât de luminiş. Distanţa de la şosea până aici era cam de două sute de paşi pe direcţia vest. Îl lăsă jos pe Jake şi privi în jur. Văzu două cutii ruginite de bere şi câteva tuburi goale de cartuşe, rămase, probabil, de la nişte vânători. Le culese şi le aruncă în pădure, pentru ca locul să fie curat. Apoi se uită la Jake, ştergându-şi lacrimile ca să îl poată vedea limpede. Chipul băiatului era la fel de curat ca luminişul (se îngrijise Ete de asta), dar un ochi încă mai era deschis, conferindu-i un aspect de pişicher de netolerat într-un asemenea moment. Roland îi închise uşor pleoapa cu vârful degetului. Iar când aceasta se deschise la loc (ca un stor de geam, îşi zise pistolarul), îşi umezi buricul degetului şi o mai închise o dată. De data aceasta nu se mai deschise.

Cămaşa lui Jake era plină de ţărână şi sânge. Roland i-o scoase, apoi şi-o scoase şi pe a sa şi îl îmbrăcă cu aceasta, mişcându-l ca pe o păpuşă din cârpe. Cămaşa îi venea băiatului până deasupra genunchilor, dar pistolarul nu încercă să i-o vâre în pantaloni, pentru că, mai lungă fiind, reuşea să acopere petele de sânge de pe ei.

Ete îi urmărea gesturile cu lacrimi strălucind în ochii lui conturaţi cu auriu.

Aşa cum se aşteptase, pământul de sub covorul gros din ace de pin era moale. Începuse să sape mormântul, când auzi zgomot de motor dinspre drum. Mai trecuseră pe şosea şi alte căruţe cu motor de când pornise el spre crâng, cu Jake în braţe, însă acum recunoscu huruitul strident al acesteia. Se întorsese omul cu maşina albastră. Roland nu prea fusese convins că o va face.

– Stai, îi şopti el bumblerului. Păzeşte-ţi stăpânul.

Nu, nu era bine.

– Stai aici şi păzeşte-ţi prietenul.

Nu ar fi fost nimic ieşit din comun dacă Ete ar fi repetat comanda (deşi *'tai* era cea mai bună performanţă a lui), pe acelaşi ton şoptit. Însă de această

---

[1] Cuvânt din Limba Nobilă (n. tr.).

dată micuțul nu spuse nimic. Roland se uită la el cum se lungește pe pământ, lângă fruntea lui Jake, înșfăcând din zbor o muscă ce intenționase să aterizeze pe nasul băiatului. Mulțumit, pistolarul dădu din cap și porni înapoi de unde venise.

7

Bryan Smith se dăduse jos din căruța lui cu motor și se așezase pe zidul din piatră, cu bastonul pus peste genunchi. Roland habar nu avea dacă obiectul acela era o fandoseală, ori dacă omul chiar avea nevoie de baston ca să se poată deplasa. Oricum nu-i păsa. King își recăpătase un soi de cunoștință lacrimogenă și acum cei doi bărbați stăteau de vorbă.

- Te implor, spune-mi că-i doar scrântit, se văicări scriitorul pe un ton îngrijorat.

- Nu poci! După mintea mea, ai piciorul rupt în șase, poate chiar șapte locuri.

Acum, pentru că avusese vreme să se calmeze și, poate, să inventeze o poveste, vocea îi suna nu numai relaxată, ci și aproape veselă.

- Ce drăguț din partea ta că încerci să mă îmbărbătezi, mormăi King.

Obrazul pe care i-l vedea Roland era extrem de palid, însă aproape nu-i mai curgea deloc sângele din rana de la tâmplă.

- Ai o țigară?

- Nu, răspunse Smith cu aceeași voce bizar de veselă. M-am lăsat.

Chiar dacă atingerea lui nu era foarte puternică, pistolarul reuși să-și dea totuși seama că individul nu spunea adevărul. Smith nu mai avea decât trei țigări și nu voia să le împartă cu omul ăsta, care probabil că-și putea permite să cumpere atâtea baxuri de țigări cât să-i umple furgoneta albastră. *În plus,* își zise Smith...

- În plus, ăia de au avut un accident nu tre' să fumeze, spuse Smith pe un ton neprihănit.

King dădu încet din cap.

- Oricum mă doare când respir.

– Crez că ți-oi fi plesnit și vreo coastă, două. Mă cheamă Bryan Smith. Eu sunt ăl de te-a lovit. Scuze.

Întinse mâna și – absolut incredibil – King i-o strânse.

– N-am mai pățit așa o tărășenie, zise Smith. N-am nici măcar o amendă de parcare.

Poate King și-a dat seama de minciună, poate că nu, dar oricum decise să nu comenteze; altceva i se părea mai important acum.

– Domnule Smith... Bryan... a mai fost și altcineva aici?

Ascuns după copaci, Roland înțepeni de spaimă.

Smith lăsă impresia de om căzut pe gânduri. Scoase din buzunar un baton Mars și începu să-l despacheteze. Apoi clătină din cap.

– Doar noi doi. Da' m-am dus mai încolo pe șosea, la magazin, și am sunat și la Salvare, și la Poliție. Mi-au zis că-i o patrulă sau ceva prin apropiere. Că ajunge imediat. Stai liniștit.

– M-ai recunoscut.

– O, *da!* chicoti Bryan Smith, apoi vorbi cu gura plină de ciocolată și caramel. Te-am recunoscut pe loc. Ți-am văzut toate filmele. Ăl mai tare a fost ăla cu Saint Bernardu'. Cum zici că-l chema?

– Cujo, spuse King.

Roland cunoștea cuvântul acesta. Îl folosea uneori Susan Delgado când erau singuri. În Mejis, *cujo* însemna „dragostea mea".

– Așa, așa! Tare film! M-am speriat de m-am căcat pe mine! Bine că ăla micu' a supraviețuit!

– În carte a murit.

Și King închise ochii și se întinse pe spate, așteptând.

Smith mai mușcă o dată din batonul Mars. Zdravăn.

– Mi-a plăcut și ăla cu clovnul. *Bestial*, nene!

King nu-i răspunse. Și nici nu deschise ochii. Însă Roland îi observă mișcările regulate ale pieptului. Adică totul era în regulă.

Și atunci o dubă se apropie în viteză de ei, oprind în scrâșnet de frâne și trâmbă de praf chiar în fața furgonetei lui Smith. Căruța aceasta cu motor. cam de dimensiunile unui car mortuar, era portocalie, nu neagră, și avea pe ea niște lumini care sclipeau intermitent.

Roland aproape că se aşteptă să vadă un robot coborând din ea, însă nu văzu decât un bărbat cu o geantă neagră de vraci. Mulţumit că toate se desfăşurau conform planului, Roland se întoarse spre locul unde îl lăsase pe Jake, deplasându-se cu agilitatea lui firească: nici măcar o singură rămurică nu atinse; nici măcar o singură pasăre nu zbură, speriată, din calea lui.

8

După câte am văzut, după câte taine am descoperit, veţi fi, oare, surprinşi când veţi afla că, la ora cinci şi un sfert a acelei după-amiezi, doamna Tassenbaum opri camioneta veche a lui Chip McAvoy în faţa unei case pe care o cunoaştem deja? Probabil că nu, pentru că şi voi ştiţi acum că acest ka, despre care tot vorbim, este o roată şi nu ştie nimic altceva decât să se învârtească. Ultima dată când am fost noi aici era anul 1977, iar cabana şi adăpostul pentru bărci de pe malul Lacului Keywadin erau vopsite în alb, cu borduri verzi. Soţii Tassenbaum cumpăraseră locul în '94 şi îl zugrăviseră în întregime într-o nuanţă plăcută de crem (fără nicio bordură; în opinia Irenei Tassenbaum, bordura e pentru oamenii nehotărâţi). Pe un stâlp din capătul aleii au pus şi o plăcuţă pe care scria VILA APUS DE SOARE; dar, cu toate că Unchiul Sam pe această adresă le trimitea corespondenţa, pentru localnici casa aceasta de pe malul sudic al Lacului Keywadin va fi mereu „cabana lui John Cullum".

Opri camioneta lângă Benz-ul ei roşu-închis şi intră în casă, repetând în minte cum să-i explice lui David motivele pentru care rabla negustorului ajunsese pe mâna ei. Însă sesiză imediat vibraţia aceea specifică doar locurilor pustii. De-a lungul anilor se întorsese într-o mulţime de locuinţe goale – apartamente la început, apoi case din ce în ce mai spaţioase, odată cu trecerea timpului. Dar nu pentru că (Doamne fereşte!) David ar fi fost plecat la cârciumă sau la femei. Nu, nici pe departe! El şi prietenii lui se strângeau prin atelierele lor improvizate în garaje sau subsoluri, unde beau vin ieftin şi bere la reducere de la Beverage Barn şi unde creau Internetul împreună cu tot software-ul necesar pentru a-l face uşor de folosit. Deşi majoritatea oamenilor nu ar crede aşa ceva, adevărul este că profitul acestei afaceri nu fusese decât

un efect secundar. Altul fiind tăcerea ce învăluia casele unde le rămâneau soțiile. Și, după o vreme, vibrația acelei tăceri începea să te afecteze, începea să te *scoată din minți*, însă nu și astăzi. Astăzi era încântată să fie singură acasă.

Ai de gând să te culci cu Șeriful Dillon[1] *dacă ți-o cere?*

Nici măcar nu trebuia să se gândească. Firește că răspunsul era da, sigur că da, se va culca cu el dacă i-o va cere: va accepta să i-o tragă pe la spate, prin lateral, sau chiar în simpla poziție a misionarului, dacă așa ar fi fost plăcerea lui. Însă, chiar dacă el nu ar fi jelit moartea tânărului său

(sai? fiu?)

prieten, tot nu și-ar fi dorit să se culce cu o femeie cu atâtea riduri, cu rădăcinile albe, nevopsite, ale părului, cu ditamai colacii din jurul taliei, pe care hainele ei de firmă nu reușeau să-i ascundă. Însăși ideea aceasta era ridicolă.

Dar da. Dacă i-ar fi cerut-o, s-ar fi culcat cu el.

Se uită la ușa frigiderului unde, sub unul din numeroșii magneți (pe acesta scria **NOI SUNTEM CEI DE LA POSITRONICS ȘI CONSTRUIM VIITORUL CIRCUIT DUPĂ CIRCUIT**), era prins un bilet.

Ree -

M-ai bătut la cap să mă relaxez și uite că asta fac (la naiba!). Adică am plecat la pescuit cu Sonny Emerson de pe celălalt mal, ha-ha-ha. Dacă nu mă enervează prea tare gângăniile mă întorc pe la 7. Dacă prind un biban știi să-l cureți & gătești?

D.

P.S. 3 mașini de poliție au fost chemate la magazin. VIZITATORI???

☺ Dacă auzi ce s-a întâmplat, să-mi zici și mie.

Irene îl anunțase că *ea* se va duce la magazin (după lapte, ouă și alte chestii pe care nu mai apucase să le cumpere), iar el dăduse din cap. *Bine, dragă. Bine, dragă.* Dar bilețelul acesta nu conținea nici măcar o singură nuanță de îngrijorare, nu sugera deloc că și-ar fi amintit ce-i spusese ea. Asta este, la ce să se fi așteptat? În cazul lui David, informațiile intrau pe urechea A și ieșeau pe urechea B. Bun venit în Lumea Geniilor, doamnelor și domnilor!

---

[1] Șeriful Matt Dillon – personaj principal al serialului american *Gunsmoke* difuzat în anii cincizeci atât la radio, cât și la TV (n. tr.).

Întoarse bucăţica de hârtie pe partea cealaltă, luă un pix dintr-o cană plină cu asemenea ustensile de scris, şovăi puţin, apoi începu să scrie:

David,

S-a întâmplat ceva şi trebuie să plec pentru o vreme. 2 zile cel puţin, poate 3 sau 4. Te rog să nu-ţi faci griji în privinţa mea şi să nu spui nimănui. MAI ALES SĂ NU ANUNŢI POLIŢIA. E ca atunci cu pisica pierdută.

Va pricepe, oare? Da, dacă mai ţinea minte cum se cunoscuseră. La sediul din Santa Monica al ASPCA[1], printre maldăre de cuşti: unde scheaună corciturile, acolo înfloreşte iubirea. Atât de tânără era, că atmosfera i se părea desprinsă dintr-un roman al lui James Joyce. El venise să aducă un maidanez găsit pe o stradă de la periferia oraşului, în apropiere de apartamentul pe care îl împărţea cu alţi şase amici cu minţi luminate. Ea venise să-şi aleagă o pisicuţă care să-i înveselească singurătatea. Pe vremea aceea el nu era chel. Pe vremea aceea ei i se păreau ridicole femeile care îşi vopseau părul. Timpul este un hoţ şi primul lucru pe care ţi-l fură este simţul umorului.

Ezită, apoi adăugă:

Te iubesc,

Ree

Mai era adevărat? Ei, lasă aşa. Arată tare urât cuvintele tăiate cu linii orizontale. Puse biletul la loc pe frigider, sub acelaşi magnet.

Îşi luă cheile de la Mercedes din coşul de lângă uşă, apoi îşi aduse aminte de barca legată de docul micuţ din spatele magazinului. N-o să păţească nimic. Şi, brusc, îşi aduse aminte de altceva, ceva ce-i spusese băiatul: *Nu cunoaşte banu.*

Intră în cămară, unde ţinea în permanenţă un teanc subţire de bancnote de cincizeci (pentru că putea să jure că prin pustietăţile astea erau unii care n-auziseră în *viaţa lor* de MasterCard) şi luă trei dintre ele. Dădu să plece, se opri, ridică din umeri, se întoarse şi le luă şi pe celelalte trei. De ce nu? Astăzi avea de gând să trăiască periculos.

ASPCA – Societatea Americană pentru Prevenirea Cruzimii faţă de Animale (n. tr.).

Pe drumul către ușa de la intrare se mai opri o dată ca să se uite la bil de pe ușa frigiderului. Și, fără absolut niciun motiv pe care să-l poată înțelege îndepărtă magnetul cu Positronics, înlocuindu-l cu un altul care reprezenta o felie de portocală. Apoi ieși din casă.

Nu mai conta viitorul. Important era că prezentul îi era foarte ocupat

9

Căruța de salvare plecase, ducându-l pe scriitor la cel mai apropiat spital sau infirmerie. Cel puțin, așa credea Roland. Agenții de ordine veniseră îndată după asta și discutaseră cu Bryan Smith cam o jumătate de ceas. Pistolarul îl putea auzi chiar din locul unde se afla, în spatele primului dâmb. Întrebările puse de oamenii în uniforme erau clare și calme; răspunsurile lui Smith erau niște bălmăjeli aproape neinteligibile. Roland nu considera că ar fi avut vreun motiv să se oprească din săpat. Dacă uniformele albastre veneau până aici și îi dădeau de el, atunci va încerca să discute cu oamenii aceia. Dacă nu-i permiteau, atunci îi va dezarma și îi va scoate din luptă; zeii erau martori că omorâse suficient. Dar, oricum avea să fie, el tot își va îngropa mortul.

Își va îngropa mortul.

Minunata lumină verde-aurie din mijlocul crângului se făcu mai intensă. Țânțarii îl depistară, dar el nu se opri din lucru ca să-i alunge, ci îi lăsă să-i bea sângele pe săturate și să zboare ghiftuiți de pe el. Când termină de săpat groapa cu mâinile goale, auzi zgomot de motoare pornite: torsul lin al celor două mașini și huruitul neregulat al căruței lui Smith. Din câte auzise mai devreme, acolo nu fuseseră decât doi apărători ai ordinii, ceea ce însemna (în cazul în care nu mai fusese prezentă și o altă uniformă albastră care nu avusese nimic de zis) că îl lăsau pe Smith să plece la volanul furgonetei lui. Chestia asta i se păru destul de ciudată lui Roland, dar – la fel ca problema cu posibila paralizie a lui King – nici nu-l interesa, nici nu-i păsa. Pentru el nu conta decât ce făcea acolo; pentru el nu conta decât să aibă grijă de băiatul lui.

Făcuse trei drumuri să adune pietre, pentru că un mormânt săpat cu mâna goală nu are cum să fie altfel decât foarte puțin adânc, iar animalele, chiar și

într-o lume atât de ofensivă ca aceasta, sunt în permanență flămânde. A așezat pietrele într-o movilă la capătul mormântului căptușit cu pământ atât de închis la culoare de puteai crede că era satin negru. Ete stătea tăcut lângă trupul lui Jake, cu ochii la pistolar. Micuțul era deosebit față de ceilalți din specia lui; ba chiar, la un moment dat, Roland lansase ipoteza că din cauza limbuției sale ieșite din comun îl alungaseră pe micuț frații lui, într-o manieră deloc delicată. Când îl găsiseră, nu prea departe de orașul River Crossing[1], billy-bumblerul era jigărit, mort de foame și avea pe o pulpă o mușcătură pe jumătate vindecată. Animăluțul ăsta se îndrăgostise de Jake din secunda unu. Fusese „limpede ca lumina zilei", așa cum ar fi zis Cort (sau chiar tatăl lui Roland). Și cu Jake vorbea bumblerul cel mai mult. Pistolarului îi trecu prin minte că s-ar putea ca Ete să nu mai vorbească de acum înainte, căci prietenul lui adorat murise; și gândul acesta îi defini într-un alt mod pierderea.

Și-l aduse aminte pe băiat stând drept în lumina torțelor, în fața întregii suflări din Calla Bryn Sturgis, atât de tânăr și atât de frumos, ca și cum ar fi fost nemuritor. *Sunt Jake Chambers, fiu al lui Elmer, din neamul lui Eld, din ka-tet-ul lui Nouăzeci și Nouă*, spusese el atunci. Și, da, iată-l acum în anul Nouăzeci și Nouă, alături de mormântul lui proaspăt săpat și gata să-l primească.

Roland începu din nou să plângă. Își acoperi fața cu mâinile și începu să se legene înainte și înapoi pe genunchi, cu aroma acelor de pin în nări, dorindu-și să fi renunțat la visul său înainte ca demonul acela bătrân și răbdător, pe care îl numim ka, să-i fi arătat adevăratul preț pe care-l avea de plătit. Ar fi dat orice ca să poată schimba cele întâmplate, orice ca să astupe groapa asta fără nimic în ea. Însă aceasta era lumea în care timpul se scurgea doar într-o singură direcție.

10

Când își recăpătă controlul asupra propriilor emoții, îl înfășură cu grijă pe Jake în prelata albastră, lăsându-i la vedere chipul împăcat și palid. Îl va acoperi pentru totdeauna înainte să umple groapa. Dar nu deocamdată.

---

[1] Vezi *Tinuturile pustii* (n. tr.).

– Ete? îl chemă el pe micuț. Vrei să-ți iei rămas-bun?

Ete se uită lung la Roland și, preț de o clipă, pistolarul avu impresia că nu-l înțelesese. Dar chiar atunci bumblerul își întinse gâtul și-i mângâie obrazul lui Jake cu limba pentru o ultimă dată, spunând:

– Pa, Eik.

Pistolarul îl luă pe băiat în brațe (cât de ușor era băiatul acesta, care făcuse tumbe din podul hambarului împreună cu Benny Slightman și care se luptase cu vampirii alături de Părintele Callahan, cât de neobișnuit de ușor, de parcă toată greutatea îi dispăruse odată cu viața) și îl așeză în groapă. Un grăunte de pământ se rostogoli pe obrazul lui Jake, iar Roland îl îndepărtă de acolo. Apoi închise ochii și căzu pe gânduri. Într-un final, începu să vorbească, făcând pauze lungi, șovăielnice. Știa că va fi stângace traducerea în limba acestei lumi, dar făcu tot posibilul. Dacă spiritul lui Jake mai zăbovea prin apropiere, atunci aceasta era limba pe care el ar fi înțeles-o.

– Timpul zboară, clopotele bat, viața trece, așa că ascultă-mi ruga.

Nașterea e un fleac, moartea un început, așa că ascultă-mi ruga.

Moartea e mută, așa că ascultă-mi vorbele.

Șoaptele lui grave plutiră spre aburul verde-auriu. Roland făcu o pauză, apoi continuă, cu mai puține ezitări.

– Acesta este Jake. El l-a slujit pe ka și și-a slujit ka-tet-ul. Adevărat este.

Fie ca privirea iertătoare a lui S'mana să-i vindece inima. Pentru asta mă rog.

Fie ca brațele lui Gan să-l ridice din bezna acestui pământ. Pentru asta mă rog.

Înconjoară-l, Gan, cu lumină.

Chloe[1], dă-i tu putere.

Dacă în poiană îi va fi sete, dați-i să bea.

Dacă în poiană îi va fi foame, dați-i să mănânce.

Fie ca viața lui pe acest pământ, precum și durerea morții lui să nu fie decât un vis pentru sufletul lui treaz; și fie ca splendorile să-i bucure privirea; ajutați-l să-și regăsească prietenii pierduți și fie ca toți cei ale căror nume el le strigă să strige numele lui.

---

[1] Chloe și S'mana – zeități din Lumea de Mijloc (n. tr.).

Acesta este Jake, cel care a trăit cum se cuvine, care și-a iubit semenii și care a murit așa cum a fost vrerea lui ka.

Fiecare om este dator cu o moarte. Acesta este Jake. Fie ca el să se odihnească în pace.

Rămase în genunchi, dându-și seama că, până în clipa aceea, nu cunoscuse cu adevărat nici forța tristeții și nici durerea regretului.

Nu pot să renunț la el.

Și iarăși paradoxul acela nemilos: dacă nu renunța, sacrificiul lui Jake ar fi fost în zadar.

Roland deschise ochii și șopti:

- Rămâi cu bine, Jake. Te iubesc, scumpul meu.

Apoi acoperi chipul băiatului cu prelata albastră, protejându-l de ploaia de tărână ce avea să cadă peste el.

11

După ce acoperi groapa și puse pietrele peste ea, Roland se întoarse la șosea și privi la povestea spusă de urmele de roți, doar pentru că nu avea ce să facă altceva. Când termină treaba aceasta fără noimă, se așeză pe un buștean căzut. Îl lăsase pe Ete lângă mormânt și avea sentimentul că micuțul ar putea rămâne de tot acolo. Îl va striga atunci când va apărea doamna Tassenbaum, dar știa că s-ar putea ca Ete să nu vină la el, că se hotărâse să-și urmeze prietenul în poiana de la capătul cărării. Va sta de pază lângă mormântul lui Jake până ce va sfârși în ghearele foamei ori ale vreunui animal de pradă. Gândul acesta îi intensifică tristețea, însă va trebui să respecte hotărârea lui Ete.

După zece minute bumblerul ieși singur din pădurice și se așeză lângă piciorul stâng al lui Roland.

- Bravo, băiat bun ce ești, spuse pistolarul, mângâindu-l pe cap.

Ete hotărâse să trăiască. Iar ăsta era un lucru bun.

După alte zece minute, o mașină de culoare roșu-închis se apropie silențios de locul unde King fusese accidentat și Jake fusese omorât. Opri. Roland deschise ușa din dreapta șoferului și se urcă, continuând să se strâmbe din cauza

unei dureri pe care nu o mai simțea. Fără să i se spună, Ete sări la picioarele lui, se făcu ghem, își sprijini botul de picior și păru că adoarme.

– Te-ai îngrijit de băiatul tău? întrebă doamna Tassenbaum, punând mașina în mișcare.

– Da, mulțam-sai.

– Nu cred că ar fi bine să pun o placă comemorativă acolo, spuse ea, dar aș putea planta ceva pe mormânt mai încolo, după ce ne terminăm treaba. Ce crezi că i-ar plăcea?

Roland își ridică ochii la ea și, pentru prima oară de la moartea lui Jake schiță un surâs.

– Un trandafir, spuse el.

12

Merseră în tăcere vreo douăzeci de minute. Femeia opri în fața unui magazin mic aflat chiar la intrarea în Bridgton și își alimentă mașina cu benzină: MOBIL, marcă pe care Roland o mai întâlnise în peregrinările sale. Când ea intră să plătească, pistolarul ridică ochii la *los angeles*. Norii alergau neîngrădiți și drept pe cer. Calea Grinzii devenise deja mai puternică. Dacă nu cumva era doar o festă a imaginației sale. Probabil că nu avea nicio importanță. Chiar dacă Grinda nu era mai trainică acum, se va face curând. Pentru că ei reușiseră să o salveze. Și, straniu, gândul acesta nu-i aduse nicio satisfacție.

Doamna Tassenbaum ieși din prăvălie cu un tricou în mână, pe care era imaginea unei căruțe, a unei căruțe *adevărate*, în jurul căreia erau imprimate niște cuvinte. Reuși să descifreze VATRĂ, însă doar atât. O întrebă ce scrie acolo.

– ÎNTOARCEREA LA VATRĂ. ZILELE BRIDGTONULUI, 27 – 30 IULIE 1999, îi spuse ea. Nu contează ce scrie, atâta vreme cât îți acoperă pieptul. Mai devreme sau mai târziu va trebui să oprim, iar prin părțile astea circulă o vorbă: „N-ai cămașă, n-ai pantofi, nu te servim". E drept că și cizmele tale sunt de toată jalea, dar bănuiesc că nu contează. Însă, la bustul gol? Pentru nimic în lume! Mai încolo am să-ți cumpăr o cămașă mai bună, una cu guler

și niște pantaloni. Jeanșii ăștia de pe tine sunt atât de murdari că îmi închipui că pot sta singuri în picioare.

Se opri, aparent angrenată într-o polemică scurtă (dar violentă) cu sine însăși, apoi spuse brusc:

- Mi se pare că ai cam la două miliarde de cicatrice pe tine. Și asta doar pe ce se vede.

Roland nu-i răspunse, ci se mulțumi să o întrebe:

- Ai bani?

- Am luat trei sute de dolari de acasă, pe lângă cei treizeci sau patruzeci pe care îi aveam la mine. Și mai am și cardurile bancare, dar regretatul tău prieten mi-a spus să folosesc numerar. Dacă se poate, chiar până ne despărțim și tu pleci pe drumul tău. Mi-a zis că s-ar putea să fie unii care să te caute. Le spunea „căutători".

Roland dădu din cap. Da, era foarte posibil că fie căutători prin zonă. Și, după ce el și ka-tet-ul lui dejucaseră planurile stăpânului lor, probabil că erau de două ori mai furioși și mai nerăbdători să-i vadă capul înfipt într-o țeapă. La fel și capul doamnei Tassenbaum, dacă aflau cumva despre ea.

- Ce ți-a mai spus Jake? o întrebă el.

- Că trebuie să te duc la New York City, dacă vrei să mergi. Zicea că acolo e o ușă care te duce într-un loc ce se numește Fei...Feidig.

- Altceva?

- Da. A spus că s-ar putea să dorești să mergi și altundeva înainte de ușa aia.

Îi aruncă o privire sfioasă.

- Așa este?

Roland se gândi puțin, apoi încuviință: da, așa era.

- Și a mai vorbit și cu câinele. Parcă îi dădea... niște ordine? Niște instrucțiuni?

Se uită nesigură la el.

- Este posibil?

Lui Roland i se părea foarte posibil. Jake nu putuse decât să-i adreseze niște rugăminți femeii. Dar, în ceea ce-l privea pe Ete... ei bine, așa se explica de ce bumblerul nu rămăsese lângă mormânt, oricât de mult și-ar fi dorit asta.

Se așternu tăcerea în mașină. Drumul pe care mergeau intră într-unul mult mai aglomerat, plin cu mașini și camioane care alergau pe mai multe

benzi. Femeia opri la o cabină, unde dădu niște bani ca să poată merge mai departe. Încasatorul era un robot, cu un coș în loc de braț. Roland își spuse că ar fi bine să doarmă puțin, însă când închise ochii văzu chipul lui Jake. Apoi pe cel al lui Eddie, cu bandajul inutil pe frunte. *Dacă așa pățesc doar când închid ochii, mă întreb cum îmi vor fi visele.*

Deschise ochii și văzu cum femeia intra pe o rampă acoperită cu asfalt neted, integrându-se apoi fără ezitare în traficul intens de pe autostradă. Se sprijini de geam și se uită la cer. Da, așa era: norii, *los angeles*, călătoreau și ei în aceeași direcție. Încă se mai aflau pe Calea Grinzii.

13

– Domnule? Roland?

Își imagină că bărbatul de lângă ea ațipise cu ochii deschiși. Acum el se întoarse în scaun, cu mâinile strânse pe genunchi, cea bună acoperind-o pe cea mutilată. Femeia își spuse că nu mai văzuse niciodată pe cineva mai nelalocul lui într-un Mercedes-Benz. Sau în orice alt automobil. Și își mai spuse că nu văzuse niciodată pe cineva care să i se pară atât de istovit.

Și totuși nu e la capătul puterilor. Nici pe departe, deși poate el nu-și dă seama.

– Animalul acela... Ete?

– Da, Ete îl cheamă.

La auzul numelui său, micuțul ridică ochii, însă nu și-l repetă așa cum ar fi făcut-o doar cu câteva ore în urmă.

– E câine? Adică, ce rasă e, dacă-i câine?

– Nu, nu-i câine.

Irene Tassenbaum deschise gura. Și o închise la loc. Îi era greu să tacă, pentru că nu-i stătea în fire să-și țină gura atunci când avea pe cineva alături. Unde mai pui că acel cineva era un bărbat care i se părea deosebit de atrăgător, cu toată durerea și oboseala lui (ba poate, în bună parte, chiar datorită durerii și oboselii care i se citeau pe chip). Un băiat aflat în pragul morții îi ceruse să îl ducă pe bărbatul acesta la New York City și acolo să aibă grijă ca el să ajungă în toate locurile unde voia să meargă. Îi spusese că prietenul

lui cunoștea încă mai puține lucruri despre New York decât despre bani, iar ea credea că acesta era adevărul. Își dorea să-l întrebe mai multe, dar dacă el îi răspundea? Înțelegea că, cu cât va ști mai puțin, cu atât va avea mai multe șanse mai târziu, după plecarea lui, să se reintegreze în viața pe care o dusese până la ora patru a acelei după-amiezi. Să reintre în fosta ei viață așa cum intri pe autostradă de pe un drum lăturalnic. Așa ar fi cel mai bine.

Dădu drumul la radio și găsi un post care transmitea „Amazing Grace". Când se uită iar la tovarășul ei de drum, văzu că privea la cerul înserării. Și plângea.

Din întâmplare, se uită în jos și văzu ceva și mai uluitor. Ceva ce o emoționă cum nimic nu o mai emoționase de cincisprezece ani, de când pierduse singura ei sarcină.

Animalul acela care nu era câine... Ete... plângea și el.

14

Ieși de pe Autostrada 95 chiar la intrarea în statul Massachusetts și luă două camere alăturate într-un motel dărăpănat purtând numele Hanul Briza Mării. Nu se gândise să-și ia de acasă ochelarii pentru condus, cei cărora ea le zicea „ochelarii mei cu lentile pentru cururi de gândăcei" (adică: „atunci când îi port văd până și gaura curului de gândăcel") și, oricum, nu-i plăcea să conducă noaptea. Cu sau fără ochelarii pentru cururi de gândăcei, condusul pe timp de noapte îi punea nervii pe bigudiuri, iar asta îi putea provoca o migrenă cumplită. Și, dacă ar fi durut-o capul, nu ar mai fi fost de niciun folos. Unde mai pui că pastilele ei de Imitrex rămaseseră bine mersi în dulăpiorul cu medicamente din East Stoneham.

– Plus că, îi explică ea lui Roland, dacă această Corporație Tet pe care o cauți are sediul într-o clădire de birouri, nu o să putem intra acolo decât luni.

Probabil că nu era tocmai adevărat: acesta era un bărbat care putea intra oriunde și oricând voia. Nu aveai cum să-l împiedici. Și trăsătura aceasta a lui era sexy pentru un anume tip de femei.

Dar el nu obiectă atunci când ea opri în faţa motelului. Însă nu, nu va merge la restaurant. Aşa că doamna Tassenbaum reuşi să găsească un fast-food KFC cât de cât decent în apropiere, de unde cumpără ceva de mâncare. Luară cina aceea târzie în camera lui Roland. Fără să i se ceară, Irene pregăti o farfurie pentru Ete. Micuţul mâncă doar o singură bucată de pui, ţinând-o frumos între lăbuţe, apoi intră în baie şi se culcă pe covoraşul din faţa căzii.

– De ce i se spune Briza Mării locului ăstuia? o întrebă Roland.

Spre deosebire de Ete, el mâncă din toate felurile, dar fără să dea vreun semn de plăcere. De parcă aceasta era obligaţia lui şi trebuia să o ducă la bun sfârşit.

– Nu se simte mirosul oceanului.

– Poate că s-ar simţi dacă ar veni un uragan din direcţia bună, spuse ea. Asta este o licenţă poetică, Roland. Noi aşa îi spunem.

Pistolarul dădu din cap, arătând că înţelesese (fapt la care ea nu se aşteptase câtuşi de puţin).

– Adică minciuni frumoase, zise el.

– Da, cam aşa.

Irene deschise televizorul, imaginându-şi că-l va distra, însă reacţia lui o şocă peste măsură (deşi încercă să se convingă că nu era vorba decât de o reacţie amuzată din partea ei). Când el îi zise că nu vedea nimic, nu îşi dădu seama cum să-i interpreteze vorbele. În primul moment îşi spuse că era vorba doar despre o critică indirectă şi *super*-intelectuală adusă televiziunii. Apoi se gândi că poate se referea (la fel de indirect) la durerea, la doliul lui. Abia atunci când Roland îi spuse că auzea voci, da, sigur că da, dar că nu vedea decât nişte linii care-i făceau ochii să lăcrimeze, înţelese ea adevărul: bărbatul acesta nu putea să vadă imaginile de pe ecran. Nici reluarea episodului din *Roseanne*, nici reclama la aparatul Ab-Flex pentru întărirea muşchilor abdominali, nici limbutul de la pupitrul ştirilor locale. Lăsă televizorul până la terminarea reportajului despre Stephen King (dus cu un elicopter al LifeFlight la spitalul din Lewiston, unde se pare că piciorul îi fusese salvat în urma operaţiei care avusese loc la începutul serii – pentru moment starea îi era stabilă, îl aşteptau şi alte operaţii, drumul spre însănătoşire avea să fie lung şi nesigur), apoi îl închise.

Strânse resturile mesei, mirându-se pentru a mia oară cât de *multe* rămăneau după o masă de la KFC, îi spuse „noapte bună" lui Roland pe un ton şovăielnic (el îi răspunse pe un ton neatent, de tipul „nu sunt cu minţile aici",

care o întristă și o supără) și se duse în camera ei. Acolo, se uită cam o jumătate de oră la un film vechi în care Yul Brynner juca rolul unui cowboy-robot[1] care o luase razna, apoi se duse la baie să se spele pe dinți. Atunci își dădu seama că – *firește*, păpușică drăguțică – uitase să-și ia periuța. Se spălă cu degetul cât putu de bine, apoi se culcă în chiloți și sutien (își uitase și cămașa de noapte). Rămase așa o oră până când realiză că în tot timpul acela stătuse cu urechea ciulită la eventualele sunete venite dinapoia peretelui subțire ca hârtia, mai ales la un anume sunet: cel al armei sale. Detunătura i-ar fi dat de înțeles că bărbatul acela ciudat pusese capăt suferințelor lui prin metoda cea mai directă.

Când simți că nu mai poate suporta tăcerea deplină din cealaltă cameră, se ridică din pat, se îmbrăcă la loc și ieși să privească stelele. Roland era afară, așezat pe marginea trotuarului. Singur: animalul care nu era câine nu-l însoțise. Dori să-l întrebe cum de ieșise din cameră fără ca ea să-l audă (pereții erau atât de subțiri, iar ea fusese atât de *atentă*), dar renunță. În schimb, îl întrebă ce caută afară și se trezi complet luată prin surprindere atât de răspunsul lui, cât și de francheța cumplită a chipului ridicat spre ea. Tot se mai aștepta să mai sesizeze măcar o pojghiță de civilitate în comportamentul lui, măcar un hatâr făcut uzanțelor sociale. Dar nici vorbă de așa ceva. Sinceritatea lui era înspăimântătoare.

– Mi-e teamă să dorm, îi spuse el. Mi-e teamă că îmi voi vedea prietenii morți în somn, iar asta îmi va aduce și mie moartea.

Îl privi fără să șovăie în amestecul straniu de lumini: cea venită din camera ei și strălucirea oribilă, fără suflet, de Halloween, din parcarea motelului. Bătăile puternice ale inimii îi zguduiau pieptul, dar vocea îi sună relativ calmă atunci când spuse:

– Crezi că te ajută dacă mă culc lângă tine?

El se gândi puțin, apoi dădu din cap.

– Cred că da.

Îl luă de mână și intrară împreună în camera lui. Bărbatul își scoase hainele fără niciun gest de stânjeneală, iar ea se uită, stupefiată și înfricoșată, la cicatricele care-i crestau tot trunchiul: pliul roșu al unei tăieturi de cuțit pe un

---

[1] *WestWorld* (1973) (n. tr.).

biceps, semnul alb al unei arsuri pe celălalt, urmele albe și încrucișate ale unor lovituri de bici între și pe omoplați, trei adâncituri care nu puteau fi decât răni vechi de glonț. Și, bineînțeles, degetele lipsă de la mâna dreaptă. Voia să afle cum și le pierduse, dar știa că nu va îndrăzni niciodată să-l întrebe.

Se dezbrăcă și ea, ezită puțin, apoi își scoase și sutienul. Sânii îi atârnau, iar pe unul dintre ei avea și ea o cicatrice adâncă. De la extirparea unei tumori, nu de la vreun glonț. Și ce? Nici măcar în tinerețe nu arătase ca un manechin. Dar, pe de altă parte, nici măcar în tinerețe ea nu se considerase a fi doar două țâțe și un cur atașate la un sistem de menținere a vieții. Și nici nu lăsase pe altcineva, inclusiv pe soțul ei, să facă greșeala aceasta.

Însă își lăsă chiloții pe ea. Poate că și i-ar fi scos dacă ar fi avut grijă să se tundă în zona de jos. Dacă ar fi știut, atunci când se trezise de dimineață, că se va culca cu un bărbat necunoscut, într-o cameră ieftină de motel, în vreme ce un animal ciudat picotește pe covorașul din fața căzii de baie. Da, dacă ar fi știut asta, nu numai că s-ar fi tuns acolo jos, ci și-ar fi luat cu ea periuța de dinți și un tub cu pastă Crest.

Când își puse brațele în jurul ei, Irene se crispă și simți că i se taie respirația. Apoi se relaxă. Foarte încet, însă. Pelvisul lui era lipit de fundul ei și îi simți dimensiunile considerabile ale bărbăției, dar se pare că el nu se gândea decât la odihnă, deoarece penisul îi era flasc.

Îi cuprinse sânul stâng și își trecu degetul mare peste cicatricea pe care i-o lăsase operația.

– Ce-i asta? o întrebă el.

– După părerea doctorului meu, spuse ea, cu o voce care numai calmă nu mai era acum, acolo ar fi fost un cancer peste vreo cinci ani. Așa că a tăiat și a scos ce era înăuntru înainte să... nu știu cum să spun. Metastazele apar mai târziu, dacă se întâmplă să apară.

– Înainte să înflorească? zise el.

– Da. Așa. Exact.

Sfârcul i se făcuse ca de piatră. Cu siguranță că îl simțea și el. Of, ce aiurea era totul.

– De ce îți bate inima atât de tare? o întrebă el. Ți-e teamă de mine?

– Mi-e... da.

– Să nu-ți fie, șopti el. Am terminat cu omorâtul.

Urmă o lungă pauză în întunericul adânc. Nu se auzea decât zumzetul îndepărtat al maşinilor pe autostradă.

- Deocamdată, adăugă el.

- Aha, suspină ea uşor. Asta e bine.

Mâna lui pe sânul ei. Răsuflarea lui pe gâtul ei. După o eternitate (o oră? cinci minute doar?), respiraţia lui deveni mai profundă şi ea înţelese că adormise. Se simţi atunci şi mulţumită, dar şi dezamăgită. Câteva minute mai târziu aţipi şi ea şi dormi mai bine decât o făcuse vreme îndelungată. Dacă prietenii lui cei morţi îi apărură în vise, nu o deranjă câtuşi de puţin. Când se trezi, văzu că era opt dimineaţa, iar el stătea complet gol lângă fereastră, privind afară printr-o despicătură în draperii.

- Ai reuşit să dormi? îl întrebă ea.

- Puţin. Plecăm acum?

15

Ar fi putut ajunge în Manhattan până la ora trei după-amiază şi, fiind duminică, ar fi putut să circule cu maşina prin oraş mult mai uşor decât luni dimineaţa, în timpul orei de vârf; însă camerele de hotel erau scumpe în New York şi chiar dacă ar fi luat una singură pentru amândoi, tot ar fi fost nevoită să apeleze la unul din cardurile ei bancare. Aşa că au rămas la Motelul 6 din Harwich, Connecticut. A plătit doar o cameră, iar în noaptea aceea bărbatul a făcut dragoste cu ea. Iar ea a simţit că a făcut-o nu pentru că şi-o dorea neapărat, ci pentru că înţelesese că asta îşi dorea ea. Poate chiar că de asta avea ea nevoie.

A fost ceva extraordinar, cu toate că nu ar fi fost în stare să explice cum anume. Cu toate acele cicatrice sub palmele ei, unele aspre, altele mai netede, avusese în permanenţă sentimentul că făcea dragoste cu un vis. Şi în timpul nopţii chiar a *visat*. Iar în visul ei era un câmp plin cu trandafiri roşii şi un Turn imens din piatră neagră în capătul lui. Pe la jumătatea distanţei spre vârf se vedeau sclipiri de lămpi roşii... numai că avea impresia că acelea nu erau deloc lămpi, ci ochi.

Ochi *îngrozitori.*

Şi auzi o mulţime de voci, voci care cântau, mii de voci; şi înţelese că unele dintre ele erau vocile prietenilor ei pierduţi. Se trezi cu obrajii uzi de lacrimi şi cu un sentiment cumplit de pierdere, cu toate că el încă mai era alături de ea. După ziua de astăzi nu îl va mai vedea niciodată. Şi era mai bine aşa. Totuşi ar fi dat orice să-l simtă cum mai face o dată dragoste cu ea, cu toate că înţelegea că nu era ea cea cu care făcea el dragoste. Chiar şi în momentele când era adânc înlăuntrul ei, gândurile lui erau plecate departe, cu vocile acelea.

Cu vocile acelea pierdute.

III

DIN NOU ÎN NEW YORK (ROLAND SE LEGITIMEAZĂ)

1

În dimineața zilei de luni, 21 iunie, a anului 1999, soarele strălucea deasupra New Yorkului ca și cum Jake Chambers nu ar fi fost mort într-una dintre lumi, iar Eddie Dean într-o alta; ca și cum Stephen King nu ar fi zăcut în secția de Terapie Intensivă a unui spital din Lewiston, zbătându-se între viață și moarte; ca și cum Susannah Dean nu ar fi fost singură cu durerea ei la bordul unui tren care se zgâlțâia pe șine vechi și nesigure prin pustiurile întunecate ale Bubuitului de Tunet, îndreptându-se către un oraș-fantomă numit Fedic. Fuseseră unii care hotărâseră să o însoțească până acolo, dar ea le ceruse să o lase în pace și să nu încerce să lege vreo conversație cu ea, iar ei îi respectaseră dorința. Știa că s-ar fi simțit mai bine dacă ar fi putut să plângă, dar încă nu fusese în stare de asta. Doar câteva lacrimi stinghere îi udaseră obrajii – atâta tot. În plus, mai avea și senzația îngrozitoare că lucrurile erau mult mai grave decât își imagina ea.

Haida de, aia nu-i nicio „senzație", croncăni plină de dispreț Detta din adâncurile unde își avea sălașul, pe când Susannah se uita la pustiul stâncos și

întunecat pe care îl străbătea şi la puţinele ruine ale oraşelor şi cătunelor abandonate atunci când lumea mersese mai departe. *Tu ai o* intuiţie *diviiiină, faţă! Singura întrebare la care nu poci să dai răspuns e dacă ăla lungu' şi urâtu', au puiuţu' ăla frumuşelu' s-a dus în vizită la omu' tău în poiana de la capătu' cărări.*

– Te rog, nu, murmură ea. Te implor, Doamne, fă să nu fi păţit niciunul nimic. N-aş mai putea suporta încă o pierdere.

Însă Dumnezeu rămase surd la ruga ei, Jake rămase mort, Turnul Întunecat rămase neclintit la capătul Câmpurilor Roşii ale Nimănui, aruncându-şi umbra peste un milion de trandafiri însângeraţi, iar în New York soarele fierbinte al verii îi lumina pe drepţi şi pe nedrepţi deopotrivă.

Puteţi să strigaţi aleluia?

Mulţam-sai.

Acum să vă aud cum răcniţi din toate puterile „amin" în faţa Bombei lui Dumnezeu.

2

Doamna Tassenbaum îşi lăsă maşina în Parcarea Sir Speedy de pe Strada 63 (semnul de pe trotuar reprezenta un cavaler în armură aflat la volanul unui Cadillac, cu lancea ieşită ţanţoşă pe geamul maşinii), unde ea şi David închiriau anual două locuri. Aveau şi un apartament în apropiere, iar Irene îl întrebă pe Roland dacă voia să urce să se spele... cu toate că, se văzu ea nevoită să recunoască pentru sine, bărbatul nu arăta deloc rău. Îi cumpărase o pereche nouă de jeanşi şi o cămaşă albă cu nasturi, ale cărei mâneci el şi le suflecase până la coate. Îi mai luase şi un pieptăn şi un tub cu spumă de păr atât de puternică încât puteai crede că structura ei moleculară era aceea a unui Super-Glue. Îi pieptănase pe spate părul înspicat şi neascultător, dând la iveală frumuseţea şi trăsăturile ascuţite ale unui hibrid interesant: amestec de quaker[1] şi indian cherokee. Cel puţin, aşa şi-l imagina ea. Îşi pusese din nou pe umăr

[1] Membru al unei secte protestante şi austere din sec. al XVII-lea, răspândită în Anglia şi SUA (n. tr.).

traista cu Orize în care ascunsese și pistolul împreună cu cartușiera. Ca să le ferească de ochii eventualilor curioși le înfășurase în tricoul cu „Întoarcerea la vatră".

Roland clătină din cap:

- Îți mulțumesc, dar aș vrea să termin mai repede ce am de făcut ca să mă întorc acolo unde este locul meu.

Se uită trist la puhoaiele de oameni de pe trotuare și adăugă:

- Dacă există vreun loc pe care să-l numesc „al meu".

- Ai putea să rămâi vreo două zile în apartament și să te odihnești, îi spuse ea. Aș sta și eu cu tine.

Și ne-am trage-o de ți-ar ieși creierii prin urechi, completă ea în gând și nu-și putu ascunde zâmbetul.

- Adică, știu că nu ai să vrei, dar îmi doresc să *știi* că oferta e valabilă.

Pistolarul dădu din cap. Știa.

- Mulțam, dar există o femeie care mă așteaptă să mă întorc la ea cât pot de repede.

Dar chiar și în propriile-i urechi vorbele acestea sunau a minciună. Cu toate câte se întâmplaseră, o parte din mintea lui bănuia că Susannah Dean avea tot atâta nevoie în viața ei de Roland de Gilead, pe câtă nevoie are un bah-bo[1] de șoricioaică în biberon. Dar Irene Tassenbaum îi acceptă explicația. În fond, o parte din ea era nerăbdătoare să se întoarcă la soțul ei. Îl sunase cu o seară în urmă (de la un telefon public situat la un kilometru și jumătate distanță de motel, din considerente de siguranță) și avea impresia că reușise să recapete atenția lui David Seymour Tassenbaum. Sigur, în comparație cu întâlnirea ei cu Roland, atenția lui David venea pe locul al doilea, însă, Dumnezeule, oricum era mai bună decât nimic. Roland Deschain va ieși foarte curând din viața ei, lăsând-o să se întoarcă singură la casa de vacanță din New England, unde va trebui să încerce să-i explice soțului cele întâmplate. O parte din ea suferea pentru această pierdere iminentă, dar în ultimele patruzeci de ore avusese parte de atâta aventură cât să-i ajungă tot restul vieții. Nu credeți? Acum lumea i se părea mult mai străvezie decât și-ar fi putut imagina vreodată că ar fi posibil. Iar realitatea - mai vastă.

---

[1] Bebeluș (n. tr.).

– În regulă, zise ea. Vrei să ajungi mai întâi în intersecția dintre [illegible] Avenue și Strada 46. Așa este?

– Da.

Susannah nu apucase să-i povestească prea multe despre întâmplările prin care trecuse după ce Mia pusese stăpânire pe trupul lor comun, însă pistolarul știa că acolo era o clădire înaltă (de tipul celor pe care Eddie, Jake și Susannah le numeau „zgârie-nori") pe locul fostului teren viran. Și Corporația Tet, cu siguranță înăuntrul ei.

– Avem nevoie de tac-sii?

– Crezi că tu și prietenul tău cu blănița ați fi în stare să mergeți pe jos pe de șaptesprezece cvartale scurte și două sau trei mai lungi? E alegerea mea, dar mie mi-ar plăcea să mă dezmorțesc puțin.

Roland nu avea nici cea mai mică idee despre lungimea unui cvartal, dar era foarte dispus să afle, mai ales că îi dispăruse durerea aceea atroce din șoldul drept. Acum Stephen King se chinuia din cauza ei, precum și din cauza celor din coastele frânte și din capul spart. Roland nu-i invidia suferința, dar considera că durerile acelea ajunseseră, într-un final, la proprietarul lor de drept.

– Să mergem, spuse el.

3

Cincisprezece minute mai târziu, pistolarul ajunse vizavi de uriașa construcție întunecată, ce se avânta spre cerul verii. Peste măsură de uluit, încerca din răsputeri să nu caște gura ca prostul. Nu era Turnul Întunecat, Turnul lui Întunecat (cu toate că nu s-ar fi mirat deloc să afle că unii dintre cei care se duceau la serviciu în acel „turn din nori", printre care se numărau și câțiva cititori fideli ai aventurilor lui Roland, exact așa botezaseră clădirea de la numărul 2, Hammarskjold Plaza), însă nu se îndoia câtuși de puțin că era reprezentantul Turnului în Lumea aceasta Decisivă. La fel cum trandafirul reprezenta câmpul plin cu trandafiri, câmp pe care el îl văzuse în atâtea vise.

De acolo auzea și vocile care cântau, reușea să le audă peste larma aglomerației și a mașinilor. Femeia fusese nevoită să-i strige numele de trei ori

și, în cele din urmă, să-l tragă de mânecă pentru a-i capta atenția. Când se întoarse spre ea – cu părere de rău – își dădu seama că nu la turnul de peste stradă se uita ea (vedeți voi, ea se născuse și crescuse la o oră distanță de Manhattan, așa că zgârie-norii i se păreau ceva normal), ci privea fascinată la părculețul de pe partea lor.

– Nu ți se pare un loc minunat? Trebuie că am trecut pe aici de sute de ori, dar nu l-am mai observat până acum. Vezi fântâna? Și țestoasa din piatră?

Le vedea. Și, cu toate că Susannah nu-i povestise partea aceasta, Roland știa că ea fusese aici – împreună cu Mia, fiică a nimănui – și că stătuse pe băncuța din imediata apropiere a carapacei ude a țestoasei. Și-o putea imagina acolo.

– Aș vrea să intru, spuse Irene cu sfială. Se poate? Avem timp?

– Avem, răspunse el, intrând în urma ei pe micuța poartă din fier forjat.

4

Nu se afla nimeni în micuțul scuar, dar liniștea nu era deplină.

– Auzi niște oameni care cântă? îl întrebă în șoaptă doamna Tassenbaum. Un cor care cântă pe undeva prin apropiere?

– Pe ultimul tău sfanț că-l aud, răspunse Roland, părându-i rău imediat de vorbele astea, pentru că le învățase de la Eddie și îl dureau când le rostea.

Se duse până la țestoasă și se lăsă într-un genunchi pentru a o putea studia îndeaproape. Botul ascuțit era ciobit într-un loc, iar pe carapace era o zgârietură în formă de semn de întrebare și mai multe litere trandafirii, majoritatea șterse aproape complet.

– Ce scrie acolo? îl întrebă ea. E ceva despre o țestoasă, dar asta-i tot ce reușesc eu să pricep.

– „Vezi ȚESTOASA cât e de mare."

Cunoștea cuvintele fără să fie nevoie să le citească.

– Ce înseamnă?

Roland se ridică.

– Sunt prea multe de povestit. Vrei să mă aștepți cât mă duc eu înăuntru?

Şi făcu un semn cu capul către turnul ale cărui ferestre din sticlă întunecată luceau în soare.

– Da, răspunse femeia. Am să te aştept. Am să stau pe băncuţa asta la soare şi am să te aştept. Mi se pare... reconfortant. Ţi se pare că vorbesc prostii?

– Nu, o linişti el. Şi ai grijă, Irene, dacă încearcă să intre în vorbă cu tine cineva care nu-ţi inspiră încredere, deşi mi se pare puţin probabil, pentru că este un loc sigur, însă dacă e să se întâmple aşa ceva, te rog să te concentrezi cât de tare poţi şi să mă chemi.

Femeia făcu ochii mari.

– Vrei să zici că eşti înzestrat cu al şaselea simţ?

Pistolarul habar nu avea care anume simţ era acela, dar înţelese întrebarea şi dădu din cap.

– Şi ai să auzi? Ai să *mă* auzi când te strig în gând?

Nu era foarte convins de asta. Clădirea putea fi dotată cu dispozitive de amortizare a gândurilor, la fel ca „bonetele-minţii" folosite de can-toi şi, în cazul acesta, i-ar fi fost imposibil să o audă.

– S-ar putea. Însă, cum spuneam, e puţin probabil să ai probleme. Locul acesta este sigur.

Femeia se uită la ţestoasa a cărei carapace sclipea de la stropii de apă din fântână.

– Da, e sigur.

Dădu să surâdă, dar se opri.

– Ai să te întorci, da? N-ai să mă părăseşti fără măcar...

Ridică dintr-un umăr cu un gest care o întinerea cu vreo treizeci de ani.

– ...fără măcar un cuvânt de rămas-bun.

– Niciodată. Iar treaba pe care o am în turnul acela nu ar trebui să dureze prea mult.

De fapt, nu era nicio treabă... firește, asta doar în cazul în care persoana care se ocupa în prezent de Corporaţia Tet nu ar fi avut cumva ea o treabă cu el.

– Mai trebuie să mergem şi într-un alt loc. Acolo Ete şi cu mine îţi vom spune adio.

– Bine, zise doamna Tassenbaum.

Se aşeză lângă fântână, cu bumblerul la picioare. Banca era udă, iar ea purta o pereche de pantaloni de vară, achiziţionaţi din acelaşi loc de unde

cumpărase cămaşa şi jeanşii lui Roland), însă nu o deranja câtuşi de puţin. I se vor usca cât ai bate din palme deoarece ziua era călduroasă şi senină. Plus că voia să fie cât mai aproape de testoasa din piatră. Voia să-i studieze ochii aceia mici şi negri, ochii aceia atemporali, în vreme ce asculta cântecul dulce. I se părea că va fi extrem de odihnitor. Iar „odihnitor" era un cuvânt pe care nu se gândise în viaţa ei că îl va folosi în legătură cu New Yorkul, însă locul acesta liniştit era cel mai ne-newyorkez din câte văzuse. Îşi zise că ar fi bine să îl aducă şi pe David aici şi, poate, dacă vor sta amândoi pe băncuţa aceasta, lângă testoasă, o va asculta cu calm când îi va povesti ce făcuse în cele trei zile cât lipsise şi nu o va crede sărită de pe fix. Sau *prea* sărită de pe fix.

Roland dădu să plece, mişcându-se cu uşurinţă, mişcându-se ca un om în stare să meargă zile şi săptămâni în şir, fără să-şi modifice pasul. *Nu mi-ar plăcea să-l ştiu pe urmele mele*, îşi spuse ea înfiorându-se puţin. Când ajunse la poarta care dădea spre trotuar, pistolarul se întoarse cu faţa la ea. Şi îi spuse pe un ton uşor ritmat:

– Vezi ŢESTOASA cât e de mare!
Poartă lumea toată în spinare.
Gândeşte-ncet şi totuşi blând;
În mintea ei noi stăm oricând.
Pe spinarea ei legăminte se fac toate;
Vede adevărul, dar nu poate să ajute.
Iubeşte marea şi uscatul, iubeşte pe oricine,
Iubeşte chiar şi-un ţânc ca mine.

Apoi se îndepărtă, deplasându-se iute şi grațios, fără să privească înapoi. Ea rămase pe băncuţă, urmărindu-l din ochi cum aştepta lumina verde a semaforului, în mulţime, şi cum traversă apoi împreună cu ceilalţi. Trăista cu Orize de pe umăr se legăna, lovindu-l uşor peste şold. Îl văzu cum urcă treptele clădirii de la numărul 2, Hammarskjöld Plaza, dispărând apoi înăuntru. Se lăsă pe spătarul băncii, închise ochii şi ascultă cântecul acelor voci suave. La un moment dat îşi dădu seama că cel puţin două dintre cuvintele cântecului erau cele care-i alcătuiau numele.

5

Lui Roland i se părea că în clădire intrau mulțimi de *folken*, însă aceasta era doar impresia unui om care-și petrecuse ultimii ani din viață în locuri în mare parte pustii. Dacă ar fi ajuns aici nu la ora unsprezece fără un sfert, ci la nouă fără un sfert, pe când oamenii se grăbeau să ajungă la serviciu, ar fi rămas șocat de puhoaiele de trupuri omenești. Acum, însă, cei care lucrau aici se aflau deja la birourile lor, unde produceau documente sau biți de informații.

Geamurile holului de la intrare erau din sticlă transparentă și aveau o înălțime de două etaje. Poate chiar de trei. Prin urmare, holul era inundat de lumină și, atunci când pășii înăuntru, dispăru toată durerea care pusese stăpânire pe el din momentul în care îngenunchease lângă Eddie, în mijlocul străzii din Pleasantville. Aici cântecul se auzea și mai tare, vocile formând un cor uriaș. Și observă că nu era singurul care le auzea. Oamenii de pe stradă se grăbeau la treburile lor cu capetele aplecate, neatenți la cele din jur, de parcă nici nu voiau să vadă splendoarea delicată și efemeră a acestei zile ce le fusese dăruită. Înăuntru, nu aveau cum să nu simtă măcar o părticică din ceea ce încânta simțurile pistolarului, din ceea ce el sorbea așa cum bea însetatul apa în deșert.

Ca prin vis, traversă cu pași moi pardoseala din marmură trandafirie, ascultând la ecoul pe care-l făceau tocurile cizmelor lui, ascultând conversația șoptită a Orizelor din traista de pe umăr. Își spuse atunci: *Oamenii care lucrează aici își doresc să locuiască tot aici. Poate că nu-și dau întru totul seama de asta, dar așa este. Oamenii care lucrează aici caută scuze să lucreze până târziu. Și au parte de vieți lungi și roditoare.*

În sala înaltă, cu ecou, chiar în centrul pardoselii din marmură era un patrulater din pământ negru, modest. Roland observă cordoanele din catifea de culoarea vinului care îl înconjurau și își spuse că nu aveau ce căuta acolo. Nimeni nu ar intra în grădina aceea mititică, nici măcar vreun can-toi sinucigaș cu vise de fală. Pământul de acolo era sfânt. Trei palmieri pitici fuseseră plantați în grădina aceasta, dimpreună cu niște plante pe care nu le mai văzuse de când plecase din Gilead: acolo parcă li se spunea Spathiphyllum[1], dar în

[1] Crinul păcii (n. tr.).

lumea aceasta poate purtau un alt nume. Mai erau şi alte plante, însă una singură avea importanţă.

În mijlocul patrulaterului, singur, se afla trandafirul.

Roland înţelese dintr-o singură privire că nu fusese replantat. Nu. Tot aici fusese şi în 1977, când nu era nimic în jurul lui decât un teren viran, plin cu gunoaie şi cărămizi sparte, deasupra căruia trona un panou anunţând că Firma de Construcţii Mills şi Agenţia Imobiliară Sombra vor construi acolo un Complex Rezidenţial de Lux purtând numele „Golful Ţestoasei". În schimb, fusese ridicată clădirea aceasta cu o sută de etaje pe terenul viran şi *în jurul* trandafirului. Oricare ar fi fost afacerile derulate aici, importanţa lor era de natură secundară.

2 Hammarskjöld Plaza era un altar.

6

Roland simţi o bătaie uşoară pe umăr şi se întoarse atât de brusc încât atrase câteva priviri alarmate. El însuşi se simţea alarmat. De ani, de foarte mulţi ani, probabil de la începutul adolescenţei sale, nimeni nu mai reuşise să se apropie atât de mult fără ca el să-l audă. Iar pe pardoseala aceasta din marmură, paşii respectivului cu siguranţă că ar fi fost...

Tânăra (şi foarte frumoasa) femeie care îl abordase era şi ea surprinsă de reacţia lui impetuoasă, însă mâinile pistolarului, în loc să-i apuce umerii spre care se întinseseră, prinseră doar aerul, izbindu-se apoi una de cealaltă, cu un pocnet ce răsună până spre tavan, un tavan la fel de înalt ca acela din Leagănul din Lud. Ochii verzi ai femeii erau mari şi precauţi, iar el ar fi putut să jure că nu se citea nimic rău în ei. Totuşi... mai întâi să fie luat prin surprindere, apoi să dea greş în halul ăsta...

Se uită la picioarele femeii şi primi o parte din răspunsul căutat. Tânăra era încălţată cu un tip de pantofi de care el nu mai văzuse niciodată, cu tălpi groase dintr-un fel de material ce semăna cu o spumă. Încălţări ce nu ar face niciun zgomot pe o suprafaţă dură. Cât despre femeie...

Şi când se uită mai bine la ea, se simţi încredinţat de două lucruri: în primul rând, el mai „văzuse corabia cu care ajunsese ea la mal" (figură de stil folosită de locuitorii din Calla Bryn Sturgis pentru a exprima asemănarea dintre membrii aceleiaşi familii); în al doilea, tocmai descoperise că în lumea aceasta, în Lumea aceasta Decisivă, apăruse o nouă generaţie de pistolari, iar el fusese acostat de unul dintre ei.

Şi ce alt loc mai potrivit pentru o asemenea întâlnire dacă nu chiar în faţa trandafirului?

– Văd trăsăturile tatălui tău pe chipul tău, dar nu-mi pot aminti numele lui, spuse Roland cu glas scăzut. Spune-mi-l tu, dacă nu-ţi este cu supărare.

Tânăra surâse, iar Roland simţi că are în vârful limbii numele căutat. Apoi îl pierdu iarăşi, aşa cum se întâmplă adesea: ţinerea de minte poate fi atât de ruşinoasă uneori.

– Nu l-ai cunoscut pe tatăl meu... deşi înţeleg de ce ţi se pare că îl ştii. Dacă vrei, am să-ţi explic mai târziu, domnule Deschain. Deocamdată trebuie să te conduc la etaj. Cineva doreşte să...

Se întrerupse, părând oarecum nesigură, de parcă acel cineva o instruise să folosească un anumit cuvânt doar ca să se facă de râs. Atunci îi apărură gropiţele în obraji, iar ochii verzi se îngustară într-un mod fermecător, de parcă şi-ar fi spus *Dacă vor să glumească pe socoteala mea, n-au decât.* Şi continuă:

– ...să stea la *palavre* cu tine.

– În regulă, răspunse el.

Ea îi mai atinse încă o dată umărul, ca să-l mai ţină o clipă în loc.

– Mi s-a cerut să mă asigur că ai citit ce scrie pe semnul din Grădina Grinzii, îi zise ea. Vrei să citeşti?

Roland se scuză pe un ton sec:

– O să citesc dacă pot, însă am probleme cu limba voastră scrisă, deşi se pare că o vorbesc destul de bine atunci când sunt pe partea aceasta.

– Cred că vei fi în stare să citeşti asta, îi spuse ea. Încearcă.

Şi îl atinse din nou pe umăr, întorcându-l uşor cu faţa la bucata de pământ din mijlocul holului. Roland ştia prea bine că pământul acela nu fusese adus cu roabele de vreo echipă de grădinari pricepuţi, ci era chiar pământul acelui loc.

La început se uită în van la micuţa placă din aramă, aşa cum în van se uita de obicei şi la vitrinele magazinelor, ori la copertele „rezistelor". Şi tocmai

voia să spună că totul era în zadar, tocmai voia să o roage pe tânăra cu chip vag familiar să îi citească ea ce era scris acolo, când literele se metamorfozară chiar sub ochii lui, devenind Literele Nobile din Gilead. Atunci reuşi să citească fără probleme. Când isprăvi, literele se schimbară la loc.

- Bună şmecherie, spuse el. A fost un răspuns la gândurile mele?

Femeia zâmbi (buzele îi erau acoperite cu ceva lucios şi roz) şi dădu din cap.

- Da. Dacă ai fi fost evreu, ai fi citit cuvintele acelea scrise în ebraică. Dacă ai fi fost rus, ai fi văzut litere chirilice.

- Adevăr grăieşti?

- Adevăr.

Holul imens îşi recăpătase ritmul normal... numai că, aşa cum înţelese Roland acum, ritmul acestui loc nu va semăna niciodată cu cel din alte clădiri cu birouri. Cei care trăiau în Bubuit de Tunet sufereau întreaga viaţă de pe urma unor afecţiuni mărunte ca abcesele şi eczemele şi durerile de cap şi otitele; şi mureau (probabil la o vârstă destul de tânără) din cauza unor beteşuguri grave şi chinuitoare, cel mai probabil unul din cancerele acelea care te rodeau pe dinăuntru şi pe dinafară şi îţi mistuiau nervii, aşa cum lemnele erau mistuite de flăcările la care îşi încălzeau mâncarea. Ce se întâmpla aici era exact opusul: sănătate şi armonie, bunăvoinţă şi generozitate. Aceşti *folken* nu auzeau cântecul trandafirului, nu tocmai, însă nici nu aveau nevoie să-l audă. Ei erau cei binecuvântaţi de soartă şi, pe undeva, îşi dădeau toţi seama de asta... iar această conştientizare era cel mai mare câştig al lor. Pistolarul se uită la ei cum intrau în clădire şi traversau holul, îndreptându-se către cutiile acelea care îi urcau la etaj şi cărora ei le ziceau „asciensoare". Se uită la ei cum păşesc sprinteni, legânându-şi în mâini sacii şi traistele (bagajele şi armele acestei lumi). Şi văzu cum niciunul nu mergea în linie dreaptă spre lifturi. Câţiva se opriră în faţa locului pe care tânăra îl numise Grădina Grinzii, dar chiar şi ceilalţi făceau un ocol mic în direcţia aceea, ca atraşi de un magnet puternic. Dar dacă încerca cineva să facă rău trandafirului? Roland văzu un agent de pază la o măsuţă lângă ascensoare, însă era gras şi bătrân. Dar nu avea nicio importanţă. Dacă ar fi făcut cineva vreun gest ameninţător la adresa trandafirului, o sirenă de alarmă s-ar fi declanşat în mintile tuturor celor din holul acesta, pătrunzătoare şi imperativă, ca fluierul acela pe care doar câinii îl pot auzi. Şi s-ar năpusti cu toţii asupra potenţialului asasin al trandafirului.

lute și fără să le pese de propria lor siguranță. Trandafirul fusese în stare să se apere singur atunci când trăia printre gunoaiele și buruienile de pe terenul viran (sau fusese în stare să-i atragă acolo pe cei capabili să-l protejeze), iar asta nu se schimbase.

– Domnule Deschain? Vrei să mergem sus acum?

– Da, răspunse el. Arată-mi drumul.

7

Abia ajunseseră la ușile „asciensoarelor" când Roland își dădu seama de ce i se părea cunoscută tânăra aceea. Poate își amintise atunci când o văzuse din profil, atunci când îi privise cu luare-aminte forma maxilarului. Își aminti ce îi povestise Eddie despre discuția cu Calvin Tower, după ce îi dăduse afară pe Jack Andolini și pe George Biondi din Restaurantul Spiritual al Manhattanului. Tower îi spusese atunci ceva despre familia de avocați a bunului său prieten. *Le place să se laude cu cel mai neobișnuit antet din tot New Yorkul, poate chiar din toată țara. „DEEPNEAU" și atât.*

– Ești fiica lui Aaron Deepneau? o întrebă el pe femeie. Sigur că nu, ești mult prea tânără. Înseamnă că ești nepoata lui?

Surâsul ei păli.

– Aaron nu a avut copii, domnule Deschain. Eu sunt nepoata fratelui său mai mare, dar atât părinții, cât și bunicul meu au murit când eu eram foarte mică. Airy a fost cel care m-a crescut.

– Îi spuneai Airy? exclamă fermecat Roland.

– Da, în copilărie. Apoi nu m-am putut dezvăța.

Îi întinse mâna, zâmbind din nou.

– Sunt Nancy Deepneau. Mă bucur nespus de mult să te cunosc. Sigur, sunt și nițeluș înfricoșată, dar mă bucur mult de tot.

Roland îi strânse mâna, dar gestul lui a fost unul superficial, o atingere fugară. Apoi, cu mult mai multă emoție (deoarece acesta era obiceiul învățat din pruncie, cel pe care îl înțelegea), își duse pumnul la frunte și îndoi genunchiul.

– Zile lungi și nopți senine îți doresc, Nancy Deepneau.

Zâmbetul tinerei se făcu mai luminos.

- Și nu de două ori mai multe, Roland de Gilead! De două ori mai multe!

„Aciensorul" veni, ei intrară și urcară până la etajul nouăzeci și nouă. Unde altundeva?

8

Ușile liftului se deschiseră într-un foaier mare și rotund. Covorul care acoperea întreaga podea avea culoarea roz-prăfuit, asortându-se cu nuanța trandafirului. În partea opusă ascensorului era o ușă din sticlă pe care scria **CORPORAȚIA TET**. Roland observă în spatele acestei uși un hol mai mic, cu un birou la care stătea o femeie ce părea a vorbi de una singură. În partea dreaptă a foaierului erau doi bărbați în costume sobre. Stăteau de vorbă, cu mâinile în buzunare, părând relaxați, însă Roland observă că această relaxare a lor era doar o aparență. În plus, cei doi erau înarmați. Sacourile lor erau foarte bine croite, dar cel care știe unde să caute o armă o și vede pe sub orice costum, dacă arma respectivă există. Cei doi indivizi stăteau în foaierul acesta vreme de o oră, poate două (chiar și celor mai buni dintre cei buni le este greu să rămână cu ochii în patru timp mai îndelungat), prefăcându-se că sporovăiesc veseli la fiecare sosire a ascensorului, gata să reacționeze instantaneu dacă li s-ar fi părut ceva în neregulă. Iar Roland era întru totul de acord cu asta.

Nu pierdu vremea studiindu-i pe cei doi. Odată ce înțelese ce anume erau aceștia, își întoarse privirea spre locul care îl atrăsese încă din clipa când păși afară din cabină. Pe peretele din stânga se afla un tablou mare, în alb și negru. O fotografie neînrămată (la început crezuse că acest cuvânt se pronunță *fotegrafie*) de un metru și jumătate pe unu, atât de inteligent amplasată pe peretele acela, încât părea o bortă într-o realitate nefiresc de nemișcată. Trei bărbați în blugi și cămăși descheiate la guler ședeau pe bârna de sus a unui gard, cu cizmele sprijinite de bârna de jos. Oare de câte ori, se întrebă Roland, văzuse el cowboy sau *pastorillas* așezați exact în această poziție în vreme ce urmăreau cum caii sălbatici erau însemnați, prinși cu lasoul, castrați sau îmblânziți? Oare de câte ori stătuse și el așa, alături de unul sau mai mulți membri ai tet-ului său – Cuthbert,

Alain, Jamie DeCurry – la fel cum în fotografia aceasta John Cullum și Aaron Deepneau stăteau la stânga și la dreapta unui bărbat cu pielea neagră, ochelari cu rame subțiri din aur și mustață mică și albă? Îl durea tare rău amintirea aceasta și nu doar mintea îi suferea, ci și stomacul i se strânse, iar inima își acceleră bătăile. Cei trei bărbați din fotografie fuseseră surprinși râzând la ceva și rezultatul era de o perfecțiune eternă; unul dintre momentele acelea extrem de rare când oamenii sunt fericiți să fie cine sunt și să se afle acolo unde se află.

– Părinții Fondatori, îi spuse Nancy, pe un ton atât amuzat cât și foarte trist. Au făcut poza asta în concediul din 1986. Erau în Taos, New Mexico. Trei băieți de oraș în țara văcarilor, ce părere ai de chestia asta? Nu ți se pare că se distrau de minune?

– Adevăr grăiești, fu de acord Roland.

– Îi cunoști pe toți trei?

Roland dădu din cap. Da, îi cunoștea, deși nu îl întâlnise niciodată pe Moses Carver, bărbatul din mijloc. Partenerul de afaceri al lui Dan Holmes. Nașul Odettei Holmes. În fotografie părea un domn viguros și sănătos, cam de șaptezeci de ani, deși în 1986 trebuia să aibă cam optzeci. Poate chiar optzeci și cinci. Dar firește, își aduse el aminte, Moses avea o carte câștigătoare: trandafirul din holul acestei clădiri. Trandafirul acesta nu era o fântână a tinereții, tot la fel cum țestoasa din piatră din scuarul de vizavi nu era adevăratul Maturin, dar avea el anumite calități benefice? Da, avea. Anumite calități tămăduitoare? Fără îndoială. Oare credea el că cei nouă ani din viața lui Aaron Deepneau între 1977 și 1986, când fusese făcută fotografia aceasta, fuseseră o perioadă chinuită, plină cu calmante și tratamente pentru bolile bătrâneții? Nu, nu credea. Ca printr-un miracol, acești trei bărbați foarte în vârstă, Carver, Cullum și Deepneau, se întâlniseră ca să lupte pentru salvarea trandafirului. Și pistolarul mai credea că singură povestea lor putea fi subiectul unei cărți, al unei cărți excelente și captivante. După părerea lui, explicația pentru înfățișarea mai tânără a lui Moses Carver era cum nu se poate mai simplă: salvaseră trandafirul, iar trandafirul le fusese recunoscător.

– Când au murit? o întrebă el pe Nancy Deepneau.

– John Cullum s-a stins primul, în 1989, răspunse ea. A fost împușcat. A mai supraviețuit cam douăsprezece ore în spital, timp în care au apucat toți apropiații lui să-și ia rămas-bun. Venise la New York pentru ședința anuală

a consiliului de conducere. Poliția a spus că a fost vorba despre un jaf în plină stradă, soldat cu un deznodământ tragic. Noi credem că a fost omorât de un asasin trimis ori de Sombra, ori de North Central Positronics. Poate de unul dintre can-toi. Au mai fost și alte tentative de crimă, care însă au eșuat.

– Atât Sombra, cât și Positronics sunt organizațiile care îl reprezintă pe Regele Purpuriu în lumea aceasta, spuse Roland.

– Știm, spuse tânăra și întinse mâna către bărbatul din stânga fotografiei, cel cu care semăna ea atât de bine. Unchiul Aaron a trăit până în 1992. Când l-ai cunoscut tu... în 1977?

– Da.

– În 1977 nu ar fi crezut nimeni că o să trăiască atât de mult.

– L-au ucis tot acei *fayen-folken*[1]?

– Nu, i-a recidivat cancerul. S-a stins în patul lui. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Să-i zici lui Roland că am făcut tot ce ne-a stat în putință." Și uite că îți zic acum.

– Mulțam-sai.

Își auzi asprimea din glas și speră ca tânăra să o confunde cu lipsa de delicatețe. Mulți făcuseră tot ce le stătuse în putință pentru el, oare nu acesta era adevărul? Începând cu Susan Delgado, în urmă cu atât de mulți ani.

– Te simți bine? îl întrebă ea pe un ton scăzut, plin de compătimire.

– Da. Excelent. Și Moses Carver? *El* când a murit?

Tânăra ridică nedumerită din sprâncene, apoi izbucni în râs.

– Ce...?

– Du-te și află singur!

Și-i arătă ușile din sticlă. Lângă secretara care părea a vorbi de una singură apăruse un bătrân ofilit, cu un ciuf alb de puf zbârlit pe cap și sprâncene asortate. Avea pielea închisă la culoare, dar mai tuciurie era cea a femeii de al cărei braț se sprijinea el. Cu toată spinarea încovoiată, era înalt, cam de un metru nouăzeci; însă femeia era încă și mai înaltă, cam de doi metri. Trăsăturile ei nu erau delicate, feminine, ci aveau o frumusețe aproape sălbatică. Era chipul unei războinice.

Chipul unui pistolar.

---

[1] Denumire folosită de Roland pentru a-i desemna pe soldații Regelui Purpuriu (n. tr.).

9

Dacă spinarea lui Moses Carver ar mai fi fost dreaptă, bătrânul l-ar fi putut privi drept în ochi pe Roland. Așa însă, Carver se văzu nevoit să își înalțe puțin capul, ca o pasăre. Părea incapabil să-și îndrepte gâtul: artrita i-l înțepenise definitiv. Avea ochi căprui, iar albul lor era atât de tulbure încât nu-ți puteai da seama unde li se termină irisurile, îi râdeau veseli în spatele ochelarilor cu rame din aur. Și încă mai avea mustăcioara albă, ca în fotografie.

– Roland de Gilead! exclamă el. Cât de mult mi-am dorit să te cunosc, domnule! Cred că dorința asta m-a ținut în viață după ce John și Aaron au plecat pe lumea cealaltă. Dă-mi drumul o clipă, Marian, dă-mi drumul! Trebuie să fac ceva!

Marian Carver se dădu la o parte și se uită la Roland. Pistolarul nu-i auzi vocea în cap, dar nici nu avea nevoie; i se citea în ochi ce voia să-i spună: *Să-l prinzi dacă dă să cadă, sai.*

Dar omul căruia Susannah îi zicea „Nenea Mose" nu căzu. Își duse la frunte mâna măcinată de artrită strânsă puțin într-o imitație de pumn și îndoi genunchiul drept, trecându-și toată greutatea pe piciorul ce începu să-i tremure amarnic.

– Heil ție, ultimul dintre pistolari, Roland Deschain, cel venit din Gilead, fiu al lui Steven și adevărat urmaș al lui Arthur Eld. Te salută ultimul rămas din Ka-Tet-ul Trandafirului.

Roland își atinse și el fruntea cu pumnul, dar, în loc doar să-și îndoaie piciorul, se puse în genunchi în fața bătrânului.

– Heil și ție, Nene Mose, naș al lui Susannah, dinh al Ka-Tet-ului Trandafirului, te salut cu toată inima mea.

– Mulțam, spuse bătrânul și izbucni în hohote tinerești de râs. Binecuvântată fie întâlnirea noastră în Casa Trandafirului, care pe vremuri ar fi trebuit să devină Mormântul Trandafirului! Ha! Spune-mi că nu este binecuvântată această întâlnire! Poți să-mi spui asta?

– Nu pot, pentru că ar fi o minciună.

– Vorbește! strigă bătrânul, scoțând din nou chicotitul acela vesel. Dar, uite, că fericirea m-a făcut să-mi uit bunele maniere, pistolarule. Ai putea crede că lungana asta de lângă mine îmi este nepoată, căci aveam șaptej de

ani când s-a născut, adică în anul nostru una mie nouă sute și șaizeci ș
Da' adevărul este...

La urechile lui Roland ajunse *Da' ateeău' ie*

- ...că uneori cele mai bune lucruri din viață se petrec la o vârstă înain iar copiii (*copchiii)* reprezintă unul dintre lucrurile acestea, dacă mă într pe mine. Ceea ce-i un mod foarte ocolit de a-ți zice că aceasta este fiica me Marian Odetta Carver, președinte al Corporației Tet din anul 1997, de când am renunțat la funcție, la vârsta de nouăjopt. Și nu crezi, Roland, că le-ar îngheța outele rasiștilor și misoginilor dacă ar afla că afacerea asta, care acum valorează zece miliarde de dolari, e condusă de o negresă?

Din cauza veseliei și surescitării tot mai mari, accentul bătrânului se îngroșase, ajungând la ceva de genul: *afașeea ista, șe faloeasă țete miade dălai, i condussa di o NIII-ghesă?*

- Gata, tată, ajunge, spuse femeia de lângă el.

Vocea îi era blândă, însă nu accepta împotrivire.

- Dacă nu te liniștești, o să înceapă să-ți sune monitorul cardiac, plus că timpul acestui domn este foarte prețios.

- Mă ține din scurt de zici că-s un mucos, zbieră indignat bătrânul.

Însă întoarse capul spre Roland și-i făcu cu ochiul pe care fiica lui nu-l putea vedea. Gestul lui era unul de o viclenie și jovialitate de nedescris.

De parcă ea nu ți-ar cunoaște toate șmecheriile, bătrâne, îi zise în gând Roland, amuzat în pofida mâhnirii lui neostoite. *De parcă nu ți le-ar cunoaște de ani și ani-delah.*

Marian Carver spuse:

- Vom sta imediat de vorbă cu tine, Roland, însă deocamdată trebuie să văd ceva.

- Ba 'nica nu trebuiește! exclamă bătrânul, sufocându-se de indignare. 'nica nu trebuiește! Ce, am crescut o proastă?

- S-ar putea să aibă dreptate, zise Marian, dar paza bună...

- ...trece primejdia rea, completă pistolarul. Bună regulă. Ce trebuie să vezi? Ce anume îți va confirma că sunt cine pretind că sunt și tu crezi în adâncul sufletului tău că sunt?

- Arma ta, răspunse femeia.

Roland scoase din traistă tricoul cu „Întoarcerea la vatră" și trase din el tocul, desfășură cartușiera și îi arătă pistolul cu pat din santal. Auzi șuierul înfiorat al respirației ei, dar se prefăcu a nu-l fi băgat de seamă. Observă și că cele două gărzi în costume scumpe se apropiaseră de ei. Amândoi bărbații făcuseră ochii mari de uimire.

– Iată că-l vedeți acu', strigă Moses Carver. Da, cu toții îl vedeți! *Dumnezeule!* La fel de bine ați putea să le povestiți nepoților, atunci când o să-i aveți, că ați văzut Excalibur, Sabia lui Arthur, pentru că-i tot un drac!

Roland îi întinse lui Marian revolverul tatălui său. Știa că va trebui să îl atingă, confirmându-i astfel identitatea, înainte de a-l conduce în pântecele Corporației Tet (unde persoana nepotrivită ar fi putut face stricăciuni inimaginabile), dar pentru moment femeia părea incapabilă să-și îndeplinească obligația. Apoi ea păru că-și adună toate puterile și luă arma, făcând ochii mari atunci când îi simți greutatea. Cu grijă să nu atingă trăgaciul, ridică teava pistolului și își trecu vârful degetului pe fragmentul de ornament din partea superioară:

– Vrei să-mi spui ce reprezintă, domnule Deschain? îl întrebă ea.

– Da, zise el, cu condiția să-mi spui Roland.

– Voi încerca, dacă asta ți-este dorința.

– Este simbolul lui Arthur, răspunse, trecându-și și el degetul peste gravură. Singurul care există pe ușa mormântului său. Este simbolul dinh-ului său și înseamnă ALB.

Fără să rostească vreun cuvânt, bătrânul întinse poruncitor mâinile-i tremurătoare.

– E încărcat? îl întrebă femeia pe pistolar.

Și răspunse tot ea, înainte ca Roland să deschidă gura:

– Bineînțeles că este.

– Dă-i-l, o îndemnă el.

Marian păru nesigură, cele două gărzi părură și mai și, dar Nenea Mose rămase cu mâinile întinse. Roland dădu din cap. Cu mare reticență, femeia îi întinse tatălui său arma. Bătrânul o luă cu ambele mâini, apoi făcu ceva ce-i

aprinse și-i îngheță deopotrivă inima pistolarului: sărută țeava cu buzele lui uscate și zbârcite.

- Ce gust are, îl întrebă Roland cu sinceră curiozitate.

- Are gustul anilor, pistolarule, răspunse Moses Carver. Așa să știi.

Și îi înapoie pistolul fiicei lui, cu patul înainte.

La rândul ei, femeia i-l înapoie lui Roland, parcă bucuroasă că scapă de greutatea lui ucigătoare. Iar pistolarul îl înfășură din nou în cartușieră.

- Poftim înăuntru, îi spuse ea. Și, cu toate că nu avem mult timp la dispoziție, îți vom face vizita pe cât de veselă îngăduie tristețea din sufletul tău.

- Amin, fata mea! Tare bine ai vorbit! spuse bătrânul, lovindu-l pe Roland pe umăr. Să știi că Odetta mea, căreia tu îi zici Susannah, e în viață. M-am gândit că vestea o să te bucure, domnule.

Roland se *bucura* foarte mult și dădu din cap, exprimându-și mulțumirile.

- Vino, Roland, îi spuse Marian Carver. Și fii bine-venit în casa noastră, care este și casa ta și în care s-ar putea să nu mai apuci să intri altă dată.

10

Biroul lui Marian Carver se afla în colțul nordic al etajului nouăzeci și nouă. Toți pereții lui erau în întregime din sticlă, fără nicio traversă sau stinghie, iar priveliștea îl lăsă pe pistolar mut de uimire. Uitându-se afară din colțul acela de clădire, avea senzația că plutește în spațiu, deasupra unui orizont a cărui splendoare depășea orice imaginație. Dar priveliștea aceea nu-i era complet străină, căci recunoscu podul suspendat din zare și câteva din clădirile înalte de pe partea aceasta a lui. Și nu ar fi avut cum să *nu* recunoască podul, pentru că pe el aproape că muriseră într-o altă lume. Jake fusese răpit de Gasher și dus la Omul Tic-Tac[1]. Acesta era Orașul Lud, așa cum probabil că arătase el la începuturi.

- New York îi spuneți locului ăstuia? întrebă el. Așa îi spuneți, da?

- Da, îi răspunse Nancy Deepneau.

---

[1] Vezi *Ținuturile pustii* (n. tr.).

– Şi la podul acela de colo, care parcă stă să se prăvale?

– Podul George Washington, zise Marian Carver. Sau doar GW, dacă eşti localnic.

Deci acela nu era doar podul pe care ajunseseră ei în Lud, ci şi cel pe care plecase Părintele Callahan din New York, la începutul peregrinărilor sale. Roland îşi amintea foarte bine partea aceasta din povestirile lui.

– Vrei să bei ceva? îl întrebă Nancy.

Vru să refuze, dar îşi dădu seama că i se învârte capul şi se răzgândi. Da, a fi băut ceva, dar ceva care să-i ascută şi mai mult simţurile care trebuiau ascuţite.

– Nişte ceai, dacă ai, spuse el. Fierbinte şi tare, cu zahăr sau miere. Se poate?

– Se poate, spuse Marian, apăsând un buton de pe biroul ei.

Vorbi apoi cu cineva invizibil şi abia atunci înţelese Roland ce anume făcea femeia aceea din anticameră, cea care părea să vorbească de una singură.

După ce comandă ceaiurile, cafelele şi sandviciurile (pe care Roland nu înceta să le numească „popkin"), Marian se aplecă în scaun, privindu-l drept în ochi.

– Binecuvântată este întâlnirea noastră din New York, Roland, aşa sper, dar timpul petrecut de noi aici nu este... nu este *vital*. Şi bănuiesc că înţelegi de ce.

Pistolarul se gândi la vorbele ei, apoi dădu din cap. Niţeluş cam precaut, dar, de-a lungul anilor, prudenţa ajunsese să fie o a doua lui natură. În cazul prietenilor lui, Alain Johns şi Jamie DeCurry, prudenţa fusese o calitate înnăscută. Nu însă şi pentru el, care avusese tendinţa mai întâi să tragă şi abia după aceea să pună întrebări.

– Nancy ţi-a cerut să citeşti ce scrie pe plăcuţa din Grădina Grinzii, începu Marian. Ai...

– Grădina Grinzii, spuneţi *Dumnezeule* odată cu mine! interveni Moses Carver.

Pe drumul spre biroul fiicei sale, culesese un baston dintr-un suport în formă de picior de elefant, iar acum lovea cu el în covorul luxos pentru a-şi întări spusele. Marian îi aruncă o privire indulgentă.

– Spuneţi Bomba lui *Dumnezeu!*

---

[1] Vezi *Lupii din Calla* (n. tr.).

- Recenta prietenie dintre tatăl meu și reverendul Harrigan[1], care dă „audiențe" în fața clădirii noastre, nu este chiar un lucru cu care să mă mândresc, oftă Marian, dar n-are importanță acum. Spune-mi, Roland, ai citit ce scrie pe placă?

Pistolarul făcu un gest afirmativ din cap. Nancy Deepneau folosise un alt cuvânt (semn sau sigul), dar înțelese că era vorba despre unul și același lucru.

- Literele s-au preschimbat în cele ale Limbii Nobile. Am putut să citesc foarte bine.

- Și ce scria?

- DONAT DE CORPORAȚIA TET ÎN ONOAREA LUI EDWARD CANTOR DEAN ȘI JOHN „JAKE" CHAMBERS.

Făcu o pauză mică și continuă:

- Apoi mai scria „Cam-a-cam-mal, Pria-toi, Gan delah", ce s-ar putea traduce în limba voastră prin ALBUL MAI PRESUS DE ROȘU, ACEASTA ESTE ȘI VA FI DE-A PURURI VREREA LUI GAN.

- Iar pe limba noastră scrie: BINELE MAI PRESUS DE RĂU, ACEASTA ESTE ȘI VA FI DE-A PURURI VREREA LUI DUMNEZEU.

- Lăudat fie Domnul! spuse Moses Carver, lovind cu bastonul în dușumea. Lăudată fie înălțarea lui *Prim*!

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și intră femeia de la biroul din față, în mâini cu o tavă din argint. Roland observă fascinat un buton negru suspendat în fața buzelor ei, prins de o tijă tot neagră ce îi dispărea în păr. Cu siguranță că era un aparat cu care se vorbea la distanță, își zise el. Nancy Deepneau și Marian Carver o ajutară să așeze pe masă ceștile aburinde cu ceai și cafea, bolurile cu zahăr și miere, precum și o cupă cu frișcă. Femeia mai adusese și o farfurie cu sandviciuri. Stomacul lui Roland scoase niște chiăieli de bucurie. Pistolarul se gândi la prietenii lui din pământ, care nu mai aveau să simtă gust de popkini; se gândi și la Irene Tassenbaum, care îl aștepta răbdătoare în micuțul scuar de vizavi. Oricare din gândurile acestea ar fi trebuit să-i alunge foamea, însă stomacul lui nu le luă în seamă și scoase din nou sunetul acela nerușinat. Da, anumite părți ale omului sunt complet lipsite de scrupule, așa cum aflase el încă din copilărie. Luă un popkin, își puse în ceai o linguriță cu vârf de zahăr, apoi mai adăugă și ceva miere, zicându-și că n-avea la ce să strice.

---

[1] Vezi *Cântecul lui Susannah* (n. tr.).

Va scurta întrevederea aceasta pe cât de mult îi va fi posibil, apoi se va întoarce la Irene, dar între timp...

– Să ai poftă, domnul meu, îi spuse Moses Carver, sufland în ceașca lui cu cafea. Dă ceașca pe gât, dă-o peste cap, păzea, mate, vine ceva cald! Hei-ho-le!

– Tata și cu mine avem o casă pe Montauk Point, zise Marian, turnându-și frișcă în cafea, și ne-am dus acolo în weekendul trecut. Sâmbătă după-amiaza, pe la ora cinci și cincisprezece, am primit un telefon de la unul din agenții de pază de aici. Sunt angajați de Consorțiul Hammarskjold Plaza, însă Corporația Tet îi plătește în plus, pentru a ne informa imediat despre eventuale... chestiuni de interes, să le numim. Să știi, Roland, că am urmărit cu deosebită atenție placa din holul de la intrare, pe măsură ce se apropia ziua de nouăsprezece iunie. Te-ar surprinde dacă ți-aș spune că, până pe la cinci și un sfert în după-amiaza acelei zile, pe ea scria: DONATĂ DE CORPORAȚIA TET ÎN ONOAREA FAMILIEI GRINZII ȘI ÎN MEMORIA GILEADULUI?

Roland se gândi puțin, sorbi din ceașca cu ceai (fierbinte și puternic și delicios), apoi clătină din cap.

– Nu.

Femeia se aplecă spre el, cu ochi scânteietori:

– Și de ce spui asta?

– Pentru că, până sâmbătă după-amiază, între patru și cinci, nu era nimic sigur. Chiar dacă am reușit să-i oprim pe Sfărâmători, nimic nu era sigur până când Stephen King scăpa cu viață din accident.

Se uită la cei din jur și îi întrebă:

– Știți ce sunt Sfărâmătorii, da?

Marian dădu din cap.

– Nu cunoaștem toate detaliile, dar știm că acum Grinda la distrugerea căreia lucrau este în afara oricărui pericol și că nu fusese distrusă cât să nu se mai poată regenera.

Șovăi puțin, apoi continuă:

– Și am aflat de pierderea ta. Am aflat ce s-a întâmplat cu prietenii tăi. Ne pare nespusrău, Roland.

– Băieții sunt la adăpost, în brațele lui Iisus, interveni tatăl lui Marian. Iar dacă nu, sunt amândoi în poiana de la capătul cărării.

Roland, care dorea din tot sufletul să poată crede asta, dădu recunoscător din cap şi mulţumi bătrânului pentru vorbele frumoase. Apoi se întoarse spre Marian.

- Povestea cu scriitorul a fost pe muchie de cuţit. A fost rănit, rănit foarte grav. Jake a murit salvându-i viaţa. S-a băgat între King şi căruţa cu motor care altminteri l-ar fi ucis.

- King va trăi, zise Nancy. Şi va continua să scrie. Ştim asta dintr-o sursă de încredere.

- Ce sursă?

Marian se aplecă spre el.

- Vei afla imediat, spuse ea. Uite, Roland, ideea este că noi credem asta, suntem siguri de asta, iar viaţa lipsită de primejdii a lui King din următorii ani dovedeşte că misiunea ta în privinţa Grinzilor este încheiată: Ves'-Ka Gan.

Roland dădu din cap. Cântecul nu va înceta.

- Mai avem foarte mult de lucru, continuă Marian, estimăm că cel puţin încă treizeci de ani de acum înainte, dar...

- Dar este treaba *noastră*, nu a ta, spuse Nancy.

- Şi ştiţi asta din aceeaşi „sursă de încredere"? întrebă Roland sorbindu-şi ceaiul.

Deşi lichidul era foarte fierbinte, băuse deja jumătate de ceaşcă.

- Da. Ţi-ai atins scopul de a înfrânge forţele Regelui Purpuriu. Însuşi Regele Purpuriu...

- Asta n-a fost *nicicând* scopul lui, aşa cum ştii şi tu prea bine! o întrerupse bătrânul de o sută de ani, lovind din nou cu bastonul. Scopul lui...

- Ajunge, tată.

Asprimea din vocea fiicei îl făcu pe bătrân să clipească speriat.

- Nu, nu, lasă-l să vorbească, zise Roland, atrăgând toate privirile celor din jur, surprinşi (şi puţin înspăimântaţi) de tonul lui sec, şfichiuitor. Lasă-l să vorbească, pentru că spune adevărul. Dacă tot este să dăm cărţile pe faţă, măcar să le dăm pe toate. Pentru mine Grinzile nu au fost niciodată altceva decât un mijloc pentru a-mi atinge ţelul. Dacă s-ar fi sfărâmat, s-ar fi prăbuşit şi Turnul. Iar dacă s-ar fi prăbuşit Turnul, nu aş fi avut cum să ajung la el şi să mă urc în vârful lui.

– Vrei să spui că ți-a păsat mai mult de Turn decât de existența *tuturor* universului, zise Nancy Deepneau, încercând să înțeleagă și privindu-l pe Roland cu un amestec de uluire și dispreț. Decât de existența *tuturor* universurilor.

– Turnul Întunecat *este* el însuși existență, spuse Roland, și mi-am sacrificat mulți prieteni de-a lungul acestor ani, printre care și un băiat care mă numea „tată". Mai presus de toate, mi-am sacrificat și sufletul, doamnă-sai, așa că rogu-te, întoarce-ți oglinda aia mincinoasă în altă direcție.

Tonul lui era politicos, dar înfiorător de înghețat. Nancy Deepneau se făcu albă la față și mâinile începură să-i tremure atât de tare, încât Roland se întinse și-i smulse ceașca cu ceai din ele, ca să nu se verse și să o opărească.

– Nu mi-o luați în nume de rău, continuă el. Înțelegeți-mă acum, pentru că nu va mai exista o altă dată. Ce a fost înfăptuit, și bine, și rău, s-a înfăptuit în ambele lumi, în numele lui ka și împotriva lui. Însă există mult mai multe decât vă puteți voi închipui dincolo de toate lumile acestea; și mai multe decât puteți voi bănui în spatele lor. Nu am timp, așa că haideți să continuăm.

– Bine zis, domnul meu! mormăi Moses Carver, lovind din nou cu bastonul.

– Îmi pare sincer rău dacă te-am jignit, spuse Nancy.

Roland nu îi răspunse, deoarece știa că nu-i părea câtuși de puțin rău. Îi era doar teamă de el. Urmară câteva momente de tăcere stânjenitoare, cărora le puse capăt Marian Carver:

– Noi nu avem Sfărâmători la dispoziție, Roland, dar avem la ferma noastră din Taos vreo doisprezece telepați și persoane cu puteri paranormale. Rodul muncii lor nu este întotdeauna sigur, dar e întotdeauna mai puternic decât suma capacităților lor individuale. Cunoști termenul „minte-bună"?

Pistolarul dădu din cap.

– Ce fac ei este o variantă a acestui concept, îi explică femeia, cu toate că sunt convinsă că nu-i nici pe departe la fel de puternic precum lucrătura Sfărâmătorilor din Bubuit de Tunet.

– Pen'că acolo erau sute, mârâi bătrânul. *Și* mai bine hrăniți.

– Dar și pentru că slujitorii Regelui Purpuriu aveau de grijă să-i răpească pe cei deosebit de puternici, adăugă Nancy. Îi alegeau pe cei mai buni. Totuși și ai noștri și-au făcut treaba destul de bine.

– Cine a avut ideea asta? întrebă Roland.

– Oricât ți s-ar părea de ciudat, partenere, spuse Moses, cel cu ideea a fost Cal Tower. Niciodată n-a făcut prea multe, de fapt, nemernicu' ăla nehalit și cu vise de mărire în capu' lui tâmpit n-a făcut mai nimic în afară de a-și strânge cărțile alea de colecție și de a dovedi o totală lipsă de interes pentru ce făceam noi. Și să-ți mai zic că...

Marian îi aruncă o privire amenințătoare tatălui său. Roland încercă să rămână serios. O fi avut o sută de ani Moses Carver, dar reușise să-l caracterizeze pe Cal Tower în doar câteva cuvinte.

– Or'șcât, individu' citise într-o droaie dă cărțulii d-alea cu sefeuri despre telepatiști puși la treabă. Știi ce-s alea sefeurile, da?

Roland clătină din cap. Evident, nu știa.

– N-are a face. Aiureli dă te doare la devlă. Da' din când în când le bese mintea câte-o idee mai bunicică. Ia fii atent colea să-ți zic io una bună. Ai să pricepi dacă știi despre ce vorbitără Tower cu pretinu' tău, conașu' Dean, acu' douăjdoi de ani, când conașu' Dean veni de-l salvă pe Tower de ăi doi mardeiași spălăciți.

– Tată, îl avertiză Marian. Încetează cu argoul de ghetou. Ești bătrân, nu prost.

Bătrânul își privi fiica; ochii lui mâloși luceau cu veselie malițioasă. Apoi se întoarse și îi făcu iarăși cu ochiul lui Roland.

– Ai doi mardeiași *macaronari!*

– Mi-a povestit Eddie, așa este, spuse pistolarul.

Vorbele lui Carver își recăpătară claritatea:

– Atunci știi că au discutat despre o carte cu titlul *Hoganul*, scrisă de Benjamin Slightman[1]. În titlul de pe copertă era o greșeală de tipar, la fel și în numele scriitorului; și exact coincidențele de tipul acesta sunt cele care învârt mai abitir angrenajele destinului.

– Da, știu, spuse Roland.

O singură literă tipărită greșit făcuse ca titlul cărții să devină *Doganul*, cuvânt cu multe semnificații pentru Roland și tet-ul lui.

– Așa, vezi? Și după vizita prietenului tău, Cal Tower a început să se intereseze de tipul acela și a aflat că mai scrisese și alte patru cărți, însă sub numele

[1] Vezi *Lupii din Calla* (n. tr.).

de *Daniel Holmes*. Era alb precum cearşafurile Ku Klux Klanului, dar numele pe care şi l-a ales era numele tatălui Odettei. Şi fac prinsoare că nu te mai deloc. Aşa-i?

– Nu mă mir, zise Roland, auzind un alt clinchet slab când rozeta lui Ka se mai învârti o gradaţie.

– Iar toate cărţile scrise sub numele Holmes au fost basme science fiction, mai ales despre telepaţii şi paranormalii angajaţi de guvern pentru diverse treburi. Şi de acolo ne-a venit *ideea*.

Se uită la Roland şi izbi triumfător cu bastonul în covor.

– Povestea-i mai lungă, mult mai lungă, dar nu cred că ai timp s-o asculţi. Şi, de fapt, despre asta-i vorba, nu? Despre TIMP. Iar în lumea asta curge într-o singură direcţie.

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă pe un ton melancolic:

– Aş da orice, pistolarule, ca să-mi mai pot vedea o dată fina, dar nu cred că va fi posibil. Doar dacă nu cumva ne vom întâlni în poiana de la capătul cărării.

– Cred că ai dreptate, îi spuse Roland, dar îi voi povesti despre tine, despre cum te-am găsit, aprig şi plin de viaţă şi...

– *Dooamne*, Bomba lui *Duuumnezeu!* îl întrerupse bătrânul, lovind iar cu bastonul. Bine le mai zici, frate! Vezi să-i spui asta şi *ei!*

– Aşa voi face.

Roland îşi termină ceaiul, puse ceaşca pe biroul lui Marian Carver, apoi se ridică ţinându-se de şold. Va dura mult timp să se obişnuiască cu lipsa durerii, probabil chiar mai mult decât avea el la dispoziţie.

– Acum am să-mi iau rămas-bun de la voi. Trebuie să ajung undeva în apropiere.

– Ştim unde, zise Marian. Te va aştepta cineva acolo. Am avut grijă de locul acela pentru tine. Şi dacă uşa pe care o cauţi este acolo şi mai funcţionează încă, ai să poţi trece prin ea în siguranţă.

Roland făcu o plecăciune uşoară.

– Mulţam, doamnă-sai.

– Dar te rugăm să mai rămâi câteva minute. Avem nişte daruri pentru tine, Roland. Sigur, nu sunt suficiente pentru a te putea răsplăti pentru tot ce ai făcut, indiferent dacă acesta îţi era scopul sau nu, dar s-ar putea să-ţi facă

plăcere. Unul dintre darurile noastre este vestea primită de la „minţile-bune" din Taos. Mai avem şi o altă veste de la...

Se gândi puţin şi reluă:

– ...de la nişte cercetători mai normali, care lucrează pentru noi chiar în această clădire. Ei îşi zic Calvini, însă nu din pricina vreunei înclinaţii religioase. Cred mai degrabă că-i vorba despre un omagiu adus domnului Tower, care a murit de inimă în magazinul lui cel nou, cu nouă ani în urmă. Sau poate nu-i decât o glumă.

– Dacă-i aşa, e una foarte proastă, mârâi Moses Carver.

– Şi mai avem încă două daruri... din partea noastră. De la Nancy şi de la tatăl meu şi de la mine şi de la încă cineva care nu se mai află printre noi. Vrei să mai stai puţin?

Cu toate că era nerăbdător să plece, Roland rămase. Pentru prima dată de la moartea lui Jake simţi şi o altă emoţie în afară de amărăciune.

Iar aceea era curiozitatea.

11

– Mai întâi, veştile de la oamenii noştri din New Mexico, începu Marian, după ce Roland se aşezase la loc. Te-au urmărit pe cât de mult le-a stat în putere şi, cu toate că au văzut ca prin ceaţă deasă ce s-a întâmplat pe partea cu Bubuit de Tunet, sunt de părere că, înainte de moarte, Eddie i-a spus ceva lui Jake Chambers. Poate ceva de maximă importanţă. Cel mai probabil atunci când zăcea întins, înainte să... nu ştiu cum să zic...

– Înainte să pornească spre Soare-apune, sugeră Roland.

– Da, interveni Nancy Deepneau. Noi credem că a fost ceva important. Mai bine spus, *ei* cred asta. Varianta noastră de Sfărâmători.

Marian se încruntă la ea, ca şi cum ar fi dorit să-i transmită că se cam săturase de întreruperi. Apoi se întoarse spre Roland.

– Când este vorba despre lucruri petrecute pe partea noastră, le este mai uşor să le sesizeze şi sunt destul de siguri – nu sunt convinşi, dar sunt destul de siguri – că Jake ar fi transmis acest mesaj înainte de a muri.

Șovăi, apoi spuse:

– Femeia aceasta care este cu tine, doamna Tannenbaum...

– Tassenbaum, o corectă mecanic Roland.

Mintea pistolarului era în cu totul altă parte.

– Tassenbaum, repetă Marian. Cu siguranță că ți-a împărtășit unele din lucrurile pe care i le-a spus Jake înainte să se stingă, dar s-ar putea să fi omis ceva. Fără să vrea, firește. Doar un amănunt care nu i s-a părut important. Vrei să o rogi să-ți mai spună încă o dată tot ce i-a zis Jake, înainte de a vă despărți?

– Am s-o rog, spuse Roland.

Desigur că o va ruga, dar nu credea că Jake i-ar fi încredințat ei mesajul lui Eddie. Nu, nu doamnei Tassenbaum. Și acum își dădu seama cu stupoare că nu se mai gândise la Ete de când se dăduse jos din mașină. Dar Ete fusese mereu alături de ei, iar acum probabil că se culcase la picioarele femeii care-l aștepta la soare, în parculețul de peste drum.

– În regulă. Foarte bine. Acum să trecem mai departe, zise Marian, deschizând sertarul din mijlocul biroului său.

Scoase de acolo un plic căptușit și o cutiuță din lemn. Îi întinse plicul lui Nancy Deepneau și puse cutiuța pe birou, în fața ei.

– Nancy îți va explica despre ce este vorba, spuse ea. Și te rog mult, Nancy, să vorbești scurt și la obiect, pentru că oaspetele nostru pare nerăbdător să plece.

– Haide, spune-i, o îndemnă pe tânără și Moses Carver, tot cu o lovitură de baston în covorul scump.

Nancy se uită mai întâi la bătrân, apoi la Roland... sau, mai bine zis, pe lângă el. Îi revenise culoarea în obraji și părea emoționată.

– Stephen King, începu ea.

Se opri, își drese glasul și repetă numele scriitorului. După aceea parcă nu-și mai găsi cuvintele și se îmbujoră și mai tare.

– Trage aer în piept, o instrui Roland, și ține-l acolo.

Tânăra făcu întocmai.

– Acum dă-l afară.

Scoase un oftat prelung.

– Acum spune-mi ce ai a-mi spune, Nancy, nepoată a lui Aaron.

- Stephen King a scris aproximativ patruzeci de cărți, spuse ea.

Cu toate că obrajii încă îi ardeau ca focul (iar Roland avea bănuiala că va afla curând motivul îmbujorării ei), vocea îi era mai calmă.

- Un număr uluitor de mare din cărțile acestea, chiar și din cele de la începuturile carierei sale de scriitor, conțin referiri mai fățișe sau mai ascunse la Turnul Întunecat. Ca și cum din capul locului numai la el s-ar fi gândit.

- Ce spui tu acum eu știu că este adevărul-adevărat, îi zise Roland împreunându-și mâinile. Și îți mulțumesc foarte mult.

Cuvintele pistolarului părură să o liniștească și mai mult.

- Așa ne-a venit ideea cu Calvinii, continuă tânăra. Sunt trei bărbați și două femei cu vocație academică, ce nu fac absolut nimic altceva de la opt dimineața până la patru după-amiaza decât să citească scrierile lui Stephen King.

- Fac mult mai mult decât asta, interveni Marian. Caută locurile, situațiile, personajele, temele comune din cărțile lui; ba chiar și mențiunările repetate ale unor mărci populare de produse.

- O parte importantă a muncii lor este descoperirea referirilor la oameni care trăiesc sau au trăit în Lumea Decisivă, continuă Nancy. Oameni adevărați, cu alte cuvinte. Și, evident, caută trimiterile la Turnul Întunecat.

Îi întinse plicul voluminos, iar Roland simți colțurile tari ale obiectului dinăuntru. Nu putea fi decât o carte.

- Dacă Stephen King a mai scris o *altă* carte care să reprezinte o cheie de boltă, firește, în afara seriei cu Turnul Întunecat, atunci noi credem că aceasta este.

Clapa plicului era prinsă într-o clemă. Roland se uită întrebător la Marian și Nancy. Cele două femei îi făcură semn să-l deschidă. Roland desfăcu clapa și scoase din plic un volum foarte gros, cu coperta colorată în roșu și alb. Pe ea nu era niciun desen; doar numele lui Stephen King și un singur cuvânt.

Roșu pentru Rege, Alb pentru Arthur Eld, își zise el. *Albul mai presus de Roșu, aceasta este și va fi de-a pururi vrerea lui Gan.*

Sau poate nu era decât o simplă coincidență.

- Ce înseamnă cuvântul ăsta? întrebă el, arătându-le titlul cărții.

- *Insomnia*, spuse Nancy. Înseamnă...

- Știu ce înseamnă asta, o întrerupse Roland. De ce îmi dați mie cartea?

– Pentru că povestea din ea are legătură cu Turnul Întunecat, zise Nancy, și pentru că pe unul din personaje îl cheamă Ed Deepneau. De fapt, e personajul negativ al cărții.

Personajul negativ, gândi Roland. *Nu-i de mirare că s-a înroșit în obraji.*

– Este în familia ta cineva cu numele ăsta? o întrebă el.

– A fost, răspunse ea. În Bangor, adică orașul pe care îl descrie King când vorbește despre Derry, cum e cazul în cartea aceasta. Adevăratul Ed Deepneau a murit în 1947, adică exact în anul nașterii lui King. Era un contabil inofensiv ca laptele cu biscuiți. Cel din *Insomnia* este un nebun care cade pe mâna Regelui Purpuriu. Și încearcă să transforme un avion într-o bombă cu care să se ciocnească de o clădire, omorând astfel mii de oameni.

– Să ne rugăm să nu se întâmple așa ceva niciodată, rosti mohorât bătrânul, privind la cerul New Yorkului din anul 1999. Numai Dumnezeu știe ce este cu putință.

– În poveste planul lui dă greș, spuse Nancy. Cu toate că *mor* niște oameni, personajul principal, un bătrân pe nume Ralph Roberts, reușește să împiedice tragedia.

Roland o privea încordat pe nepoata lui Aaron Deepneau.

– Vrei să spui că Regele Purpuriu este pomenit în cartea asta? Pe *numele lui adevărat?*

– Da, răspunse tânăra. Acel Ed Deepneau din Bangor, *realul* Ed Deepneau, a fost văr de gradul patru sau cinci cu tatăl meu. Dacă vrei, Calvinii îți pot arăta arborele nostru genealogic, dar să știi că „ramura" unchiului Aaron e destul de săracă. Noi credem că Stephen King a folosit numele acesta în carte ca să încerce să-ți atragă atenția, sau să ne atragă nouă atenția, fără să-și dea seama de asta.

– Un fel de mesaj din străfundurile minții lui, șopti Roland, dus pe gânduri.

Nancy se lumină la față.

– Da, din subconștientul lui! Da, da, exact la asta ne gândim și noi!

Dar pistolarul se gândea la cu totul *altceva*. Își amintise cum îl hipnotizase el pe King în anul 1977; cum îi spusese să asculte Ves'-Ka Gan, Cântecul Țestoasei. Oare un cotlon ascuns al minții lui, partea aceea care nu încetase niciodată să se supună sugestiei hipnotice, pusese Cântecul Țestoasei în romanul pe care slujitorii Regelui Purpuriu l-ar fi trecut cu vederea pentru că nu

făcea parte din „Ciclul Turnul Întunecat"? Lui Roland ipoteza aceasta i se părea plauzibilă, iar numele Deepneau putea fi un sigul. Dar...

- Nu pot s-o citesc, spuse el. Poate aș înțelege câte un cuvânt ici și colo, dar atâta tot.

- Tu nu poți, dar poate fetița mea, îi zise Moses Carver. Fetița mea, Odetta, căreia tu îi spui Susannah.

Roland dădu încet din cap. Și cu toate îndoielile ce începuseră să-l cuprindă, își închipui cum ar fi să stea amândoi lângă foc - un foc mare, pentru că nopțile vor fi reci - cu Ete între ei. Iar vântul își va șuiera cântecul mohorât al iernii printre stânci, însă lor nu le va păsa, pentru că vor fi sătui și le va fi cald, căci vor fi înfășurați în blănurile animalelor pe care ei înșiși le uciseseră, și vor avea o poveste cu care să-și treacă timpul.

Vor avea povestea despre insomnie a lui Stephen King.

- Ți-o va citi ea pe drum, spuse Moses. Pe ultimul vostru drum până la destinație, slavă Domnului!

Da, își spuse Roland. *O ultimă poveste, un ultim drum. Cel care duce la Can-Ka No Rey, Câmpurile Roșii ale Nimănui. Și la Turnul Întunecat. Cel puțin așa sper.*

Nancy continuă:

- În povestea asta, Regele Purpuriu îl folosește pe Ed Deepneau ca să ucidă un singur copil, un băiat pe nume Patrick Danville. Chiar înainte de atentat, în vreme ce Patrick și mama lui așteaptă discursul unei femei, băiatul face un desen în care ești chiar tu, Roland, și în care Regele Purpuriu pare a fi închis în vârful Turnului Întunecat.

Roland tresări cu putere:

- În *vârf*? Este închis în *vârf*?

- Ușurel, spuse Marian. Liniștește-te, Roland. Calvinii analizează opera lui King de ani buni, îi studiază fiece cuvânt și fiecare aluzie, iar rezultatul muncii lor este trimis în New Mexico, la acei *folken* cu „mințile bune". Și, cu toate că aceste două echipe nu s-au întâlnit niciodată, este perfect corect să spunem că lucrează împreună.

- Dar nu putem spune că sunt întotdeauna de acord, strecură Nancy.

- Sigur că *nu-s!* explodă Marian pe un ton exasperat ce indica, fără putință de tăgadă, că se săturase până peste cap de atâtea întreruperi. Însă *sunt* de

acord cu faptul că aluziile lui King la Turnul Întunecat sunt mai mereu bine camuflate și că uneori nu înseamnă nimic.

Roland dădu din cap.

– Vorbește despre Turn pentru că în străfundurile minții se gândește mereu la el, dar uneori alunecă în graiul păsăresc.

– Așa este, fu de acord Nancy.

– Dar este limpede că voi nu credeți că această carte ar fi o pistă falsă, caci altfel nu mi-ați da-o.

– Într-adevăr, nu credem, spuse Nancy. Însă asta nu înseamnă neapărat ci Regele Purpuriu este închis în *vârful* Turnului. Deși eu cred că s-ar putea să fie.

Roland credea că Regele cel Roșu era prizonier undeva în afara Turnului, într-un fel de balcon. Să fi fost vorba despre intuiție pură, sau doar așa voia el să creadă?

– În orice caz, noi credem că tu ar trebui să fii cu ochii în patru după Patrick Danville, spuse Marian. Suntem cu toții de acord că este o persoană reală, însă nu am reușit să-l descoperim aici. Poate îi vei da tu de urmă în Bubuit de Tunet.

– Sau mai departe, se băgă iar în vorbă Moses.

Marian dădu din cap:

– Așa cum ai să vezi și singur, din povestea pe care King o spune în *Insomnia* reiese că Patrick Danville moare tânăr. *Dar este foarte posibil sa nu fie adevărat.* Înțelegi?

– Nu prea.

– Când ai să-l găsești pe Patrick Danville, ori când el te va găsi pe tine, s-ar putea să fie tot copilul descris în cartea asta, îi explică Nancy. Dar la fel de bine s-ar putea să fie la fel de bătrân ca Nenea Moses.

– Ghinionul lui! chicoti Moses Carver.

Roland privi lung coperta roșu cu alb a cărții, trecându-și degetul peste literele în relief ale acelui cuvânt pe care el nu-l putea citi.

– Sunteți siguri că nu-i decât o simplă poveste?

– Cu începere din primăvara lui 1970, de când a scris fraza *Omul negru fugea în deșert și pistolarul se ținea după el*[1], spuse Marian Carver, foarte puține

[1] Vezi *Pistolarul* (n. tr.).

din scrierile lui Stephen King mai pot fi considerate „simple povești". Poate că el nu-și dă seama, însă noi da.

Ori poate că toți anii ăștia în care te-ai ocupat de Regele Purpuriu te-au făcut să ajungi să te sperii și de umbra ta, dacă nu te superi că-ți spun, își zise Roland. Apoi, cu glas tare:

– Ce sunt atunci, dacă nu-s povești?

La întrebarea asta îi răspunse Moses Carver:

– Noi credem că ar putea fi niște mesaje închise în sticle.

Pronunțase *s'iicle*, aducându-i lui Roland aminte de Susannah. Și brusc pistolarul simți că vrea să o vadă, că vrea să se asigure că nu i se întâmplase nimic rău. Iar dorința aceasta era într-atât de intensă că-i aduse un gust amar în gură.

– ...în marea cea mare.

– Îmi cer scuze, spuse pistolarul. Eram cu mințile duse aiurea.

– Ziceam că noi credem că Stephen King și-a aruncat sticlele astea cu mesaje în marea cea mare. Cea pe care noi o numim *Prim*. Cu speranța că vor ajunge la tine și că mesajele dinăuntru te vor ajuta pe tine și pe Odetta mea să vă atingeți scopul.

– Ceea ce ne duce la ultimele noastre daruri, spuse Marian. Daruri reale, de data aceasta. Mai întâi...

Îi întinse cutia cea mică din lemn.

Roland își lipi palma stângă pe capacul cutiei, intenționând să-l deschidă, dar se opri și își privi pe rând interlocutorii. Expresia din ochii lor, de speranță și încordare, îl făcu să nu se mai simtă chiar în apele lui. Și îi veni o idee trăsnită, ce-i drept, însă surprinzător de persuasivă: dar dacă în realitate oamenii ăștia erau niște agenți acoperiți ai Regelui Purpuriu, iar atunci când va deschide cutia, ultimul lucru pe care-l va mai vedea în viața asta va fi o hoțoaică-aurie gata armată, care mai avea câteva secunde până la zero. Iar ultimul lucru pe care-l va mai auzi înainte ca întreaga lume să explodeze de jur împrejurul lui va fi râsul lor dement și urletul de *Slavă Regelui Purpuriu!* Nu era imposibil, firește, însă vine un moment în viața fiecăruia dintre noi când trebuie să ai încredere, pentru că altfel înnebunești.

Dacă așa vrea ka, atunci facă-se vrerea lui, își spuse și deschise cutia.

12

Pe catifeaua albastru-închis dinăuntru (coincidență sau nu, întocmai culoarea oficială a Curții Regale din Gilead) se afla un ceas cu lanț. Pe capacul din aur erau gravate trei lucruri: o cheie, un trandafir și (cumva între ele, dar puțin mai deasupra) un turn cu ferestre minuscule care urcau în spirală de jur împrejurul lui.

Uimit, Roland își simți din nou ochii umezindu-i-se. Când se uită iarăși la ceilalți – două femei tinere și un bătrân, creierul și forța Corporației Tet – văzu șase persoane în loc de trei. Clipi des, alungându-și lacrimile.

– Deschide capacul și citește ce scrie pe el, îl îndemnă Moses Carver. Și nu trebuie să-ți ascunzi lacrimile de noi, fiu al lui Steven, căci noi nu suntem niște mașini asemenea celor cu care ar vrea dușmanii să ne înlocuiască, dacă ar putea.

Roland văzu că bătrânul spunea adevărul, pentru că îi erau uzi obrajii întunecați și ofiliți. Nancy Deepneau plângea fără să se ferească. Și, deși Marian Carver se mândrea cu faptul că era făcută din piatră, ochii ei căpătaseră o sclipire dubioasă.

Apăsă butonul minuscul de pe margine și capacul se deschise. Înăuntru, limbile delicate indicau ora și minutul. Cu precizie absolută, era convins de asta. Sub ele, într-un cerc foarte mic, o limbă și mai mică număra secundele. Pe interiorul capacului erau gravate următoarele cuvinte:

În Mâna lui ROLAND DESCHAIN
din Mâinile Noastre:
MOSES ISAAC CARVER
MARIAN ODETTA CARVER
NANCY REBECCA DEEPNEAU
Cu Toată Recunoștința Noastră

Albul Mai Presus de Roșu, Aceasta Este
și Va Fi De-a Pururi Vrerea lui DUMNEZEU

- Mulțam-sai, spuse Roland cu o voce răgușită și ușor tremurată. Vă mulțumesc și v-ar mulțumi și prietenii mei dacă ar mai putea vorbi.

- Ei *vorbesc* în inimile noastre, Roland, îi spuse Marian. Și îi vedem foarte bine pe chipul tău.

Moses Carver zâmbea.

- În lumea noastră, Roland, un ceas de aur dăruit cuiva are o semnificație specială.

- Care anume este aceasta? întrebă pistolarul.

Ridică ceasul (de departe cel mai frumos pe care îl avusese vreodată) la ureche și-i ascultă ticăitul clar și discret.

- Că lucrarea lui e terminată și că a venit vremea să se ducă la pescuit sau să se joace cu nepoții, spuse Nancy Deepneau. Însă noi ți l-am dăruit dintr-un alt motiv. Fie ca ceasul acesta să numere orele pe care le mai ai până să-ți atingi scopul și să te anunțe că te vei apropia de el.

- Cum face asta?

- Printre „mințile-bune" din New Mexico este și un individ cu totul excepțional, zise Marian. Îl cheamă Fred Towne. Intuiește multe și rareori se înșală. Ceasul ăsta e un Patek Philippe, Roland. A costat nouăsprezece mii de dolari, iar producătorii lui garantează restituirea întregii sume în cazul că ar lua-o vreodată înainte sau ar rămâne în urmă. Nu trebuie să-l întorci, deoarece merge cu baterie. Dar *nu* una fabricată de North Central Positronics sau de vreo filială de-a lor, te asigur de asta. Și bateria asta o să țină o sută de ani. Totuși Fred zice că, atunci când te vei apropia de Turnul Întunecat, ceasul se va opri.

- Sau va începe să meargă înapoi, adăugă Nancy. Așa că trebuie să fii atent la el.

- O, eu cred că vei fi foarte atent, spuse și Moses Carver. Am dreptate?

- Da, zise Roland.

Se mai uită încă o dată la gravurile delicate de pe capacul din aur, apoi puse cu mare grijă ceasul într-un buzunar și cutia în celălalt.

- Voi fi foarte atent la ceasul acesta, adăugă el.

- Mai trebuie să fii atent la ceva, îi spuse Marian. La Mordred.

Roland nu zise nimic, așteptând-o să continue.

- Avem motive să credem că el l-a ucis pe cel căruia tu îi spuneai Walter.

Marian ezită, apoi zise:

– Văd că nu ești deloc surprins. Pot să întreb de ce?

– Walter a plecat din visele mele, așa cum durerea mi-a plecat din șold și cap, răspunse Roland. Ultima dată când l-am visat a fost în Calla Bryn Sturgis, în noaptea grindotremurului.

Însă nu voia să le spună cât de îngrozitoare fuseseră acele vise. Vise în care el rătăcea, dezorientat și singur, prin coridorul rece și umed al unui castel, încurcându-se în pânze de păianjeni. Nu voia să le spună cât de înspăimântător fusese zgomotul acela râcâit care-l anunța că cineva se apropie prin bezna din spate (sau de deasupra). Și, mai ales, nu voia să le spună cum, cu o fracțiune de secundă înainte de a se trezi, vedea licărul unor ochi roșii și auzea o șoaptă neomenească: *Tată.*

Îl priveau toți trei încruntați. În cele din urmă, Marian îi zise:

– Păzește-te de el, Roland. Fred Towne, tipul de care am pomenit, spune că „lui Mordred îi e fomică-mică". Și că asta-i foame adevărată, să nu ne lăsăm păcăliți de limbajul copilăresc. Fred e un om curajos, dar și lui îi este teamă de... de dușmanul tău.

De fiul meu, de ce nu spui adevărul? Dar știa motivul. Marian se abținuse ca să nu-i rănească sentimentele.

Moses Carver se ridică și-și sprijini bastonul de biroul fiicei sale.

– Mai am ceva pentru tine, îi spuse el lui Roland. Numai că a fost al tău tot timpul: al tău ca să îl porți până la destinație și să-l așezi la temelia Turnului.

Roland nu înțelegea despre ce putea fi vorba. Și rămase încă și mai nedumerit atunci când bătrânul începu să-și descheie cămașa cu mișcări încete, artritice. Marian vru să-l ajute, dar el îi făcu un semn iritat să îl lase în pace. Sub cămașa elegantă avea o flanelă de corp, de tipul acelora care se numeau „slinkum" la Roland acasă. Sub ea se vedea o formă pe care pistolarul o recunoscu imediat și avu impresia că îi stă inima în loc. O clipă se văzu din nou în cabana de pe malul lacului (cabana lui Beckhardt) cu Eddie alături de el. Și își auzi vorbele: *Pune-ți la gât cruciulița Tușii Talitha, iar când te vei întâlni cu sai Carver scoate-o de sub cămașă și arată-i-o. S-ar putea să-ți fie foarte greu să-l convingi că intențiile tale sunt cinstite. Dar mai întâi...*

Crucea atârna acum de un lănțișor fin din aur. Moses Carver și-l scoase de sub slinkum, se uită zâmbind la Roland, apoi își coborî ochii la cruciuliță.

Suflă peste ea. Şi atunci se auzi vocea lui Susannah. Slab, foarte, foarte slab se auzea, dându-i fiori pistolarului:

- L-am îngropat pe Pimsey sub mărul...

Şi se stinse. Câteva secunde nu se mai auzi nimic, iar Carver se încruntă şi vru să sufle din nou. Dar nu mai era nevoie, căci imediat se auzi graiul tărăgănat de yankeu al lui John Cullum. Însă nu părea că vine din cruciuliţă, ci din aerul de deasupra ei.

- Am făcut tot ce ne-a stat în putere, partenere - *paa'tnee* - şi sper că a fost de bine. Uite care-i chestia: am ştiut întotdeauna că mi-ai dat cruciuliţa asta cu împrumut, aşa că ia-o înapoi, căci e a ta de drept. Tu ştii unde trebuie să ajungă. Eu...

Din momentul acesta, nici măcar auzul ascuţit al lui Roland nu mai reuşi să priceapă vorbele, deja atenuate încă de la *ia-o înapoi*. Însă auzise suficient. Luă cruciuliţa Tuşii Talitha, pe care promisese să o aşeze la temelia Turnului Întunecat, şi şi-o puse iarăşi la gât. Se întorsese la el. Sigur, de ce să nu se întoarcă? Oare nu era ka o roată?

- Îţi mulţumesc, sai Carver, spuse el. Îţi mulţumesc în numele meu, în numele ka-tet-ului meu din trecut şi în numele femeii care mi-a dat-o.

- Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti, îi zise Moses Carver. Ci lui Johnny Cullum. Mi-a dat-o când era pe patul de moarte. Avea ceva sânge-n el omu' ăla.

- Eu... începu Roland şi nu mai putu să continue.

Inima îi era prea plină.

- Eu, reluă el, vă mulţumesc tuturor.

Înclină capul înaintea lor, cu pumnul drept lipit de frunte şi ochii închişi.

Când şi-i deschise, îl văzu pe Moses Carver întinzând braţele subţiri şi bătrâne spre el.

- Acum a venit clipa ca noi să mergem pe drumul nostru, iar tu să mergi pe al tău, îi spuse el. Îmbrăţişează-mă, Roland, şi, dacă vrei, sărută-mă pe obraz de bun rămas şi gândeşte-te la fetiţa mea, pentru că mi-aş dori să îmi pot lua adio şi de la ea.

Roland făcu ce i se ceruse şi, într-o altă lume, pe când moţăia într-un tren cu destinaţia Fedic, Susannah îşi duse mâna la obraz. I se păruse că Nenea Moses fusese lângă ea, o luase în braţe şi îi spusese adio, noroc şi drum bun.

13

Când coborî din ascensor în holul de la intrare, Roland nu se miră deloc să vadă o femeie cu pulover verde-cenușiu și pantaloni subțiri de culoarea mușchiului de copac oprită în fața grădinii alături de alți câțiva *folken* cu atitudini pline de respect. Lângă piciorul ei stâng ședea în poponeț un animal care părea un câine și nu prea. Roland traversă holul spre ea și o atinse pe braț, deasupra cotului. Irene Tassenbaum se întoarse către el, cu ochii mari de uimire.

– Auzi? îl întrebă ea. E la fel ca acel cântec pe care l-am auzit în Lovell, doar că de o sută de ori mai dulce.

– Îl aud, răspunse el și se aplecă să-l ia în brațe pe Ete.

Îl privi fix pe bumbler în ochișorii conturați cu aur și-i zise:

– Prieten al lui Jake, ce mesaj ți-a dat?

Ete încercă să i-l comunice, însă nu reuși să articuleze decât un singur cuvânt care semăna cu *dandana*, vorbă pe care Roland și-o amintea dintr-un cântec de beție din tinerețe: *De te-mbeți în mahala, ai să faci o dandana.*

Și atunci pistolarul își lipi fruntea de cea a micuțului și închise ochii. Simțea mirosul răsuflării calde a lui Ete. Și încă ceva: blănița bumblerului avea aroma fânului în care se jucaseră Jake și Benny Slightman nu cu prea multă vreme în urmă. Și auzi în minte vocea lui Jake Chambers pentru ultima oară:

Să-i spui că Eddie a zis „Fii cu ochii-n patru după Dandelo". Să nu uiți!

Și Ete nu uitase.

14

Ieșiră din clădirea 2 Hammarskjöld Plaza și tocmai coborau treptele, când se auzi o voce respectuoasă:

– Domnule? Doamnă?

Îi aparținea unui bărbat în costum negru și cu o caschetă tot neagră pe cap, care stătea lângă cea mai lungă și mai neagră mașină pe care o văzuse Roland vreodată. Numai uitându-se la ea, pistolarul se simțea cuprins de neliniște.

– Cine ne-a trimis o căruță funerară? întrebă el.

Irene Tassenbaum surâse. Trandafirul o înviorase, ba chiar o emoționase și o înveselise, dar tot obosită se simțea. Și nerăbdătoare să ia legătura cu David, care precis își ieșise deja din minți de îngrijorare.

– Nu-i un dric, îi explică ea. E o limuzină. O mașină pentru oamenii mai deosebiți... sau pentru oamenii care cred despre ei că ar fi deosebiți.

Apoi se adresă șoferului:

– Cât mergem, poți să rogi pe cineva de la firma dumitale să verifice niște curse aeriene pentru mine?

– Bineînțeles, doamnă. Îmi puteți spune care este compania aeriană pe care o preferați și locul unde doriți să ajungeți?

– Vreau să ajung în Portland, statul Maine. Compania cu care obișnuiesc să zbor e Rubberband Airlines. Nu știu însă dacă au vreo cursă într-acolo astăzi.

Limuzina avea geamuri fumurii, iar interiorul ei era întunecos, luminat doar de un șirag de beculețe colorate. Ete sări pe un scaun și începu să se uite cu interes la orașul care fugea pe lângă ei. Roland fu oarecum surprins să vadă un bar bine aprovizionat pe o latură a cabinei pentru pasageri. Și-ar fi dorit să bea o bere, dar își zise că și o băutură atât de puțin alcoolizată l-ar fi amețit. Irene, însă, nu avea probleme de genul acesta, pentru că își turnă un lichid de culoarea ambrei, probabil whisky, dintr-o sticlă pătrățoasă și ridică paharul către el.

– Fie ca drumul să-ți fie de-a pururi ascendent și vântul să-ți sufle mereu din spate, fermecătorul meu domn, îi zise ea.

Roland dădu din cap.

– Minunat toast. Mulțam-sai.

– Astea au fost cele mai incredibile trei zile din toată viața mea. Așa că și eu vreau să-ți mulțam-săiesc *ție*. Pentru că m-ai ales să te ajut.

Și pentru că te-ai culcat cu mine, continuă ea în gând. Ea și cu David încă se mai dezmierdau din când în când. Dar niciodată, nici măcar la începuturi, partidele lor de sex nu semănaseră cu cea de care avusese ea parte cu o noapte în urmă. Niciodată nu-și imaginase că ar putea fi ceva atât de intens. Și, ia să vedem, cum ar fi fost dacă Roland nu ar fi avut mintea plecată pe pustii? Foarte probabil că ar fi făcut-o să explodeze ca artificiile de la 4 Iulie.

Roland dădu iar din cap, cu ochii la străzile acestui oraș, o variantă mai tânără și mai vie a Orașului Lud.

– Şi ce faci cu maşina ta? o întrebă el.

– Dacă vom avea nevoie de ea înainte de întoarcerea la New York, o să rugăm pe cineva să ne-o aducă în Maine. Cred însă că ne va fi suficient Beemer-ul lui David. Ăsta-i unul din avantajele banilor mulţi. De ce te uiţi aşa la mine?

– Ai o căruţo-mobil care se cheamă *Beamer*[1]?

– E în argou, încercă ea să-i explice. Aşa i se spune automobilului BMW De la Bavarian Motor Works, cum se numeşte compania care îl produce.

– Aha, spuse Roland încercând să-şi compună o expresie inteligentă.

– Pot să te întreb ceva, Roland?

Îi făcu obişnuitul său semn cu mâna: *dă-i drumul!*

– Atunci când l-am salvat pe scriitor, am salvat şi lumea odată cu el? Eu am sentimentul că am făcut-o cumva. Am dreptate?

– Da, răspunse pistolarul.

– Dar cum se face că destinul lumii a ajuns să depindă de un scriitor care nici măcar nu-i nemaipomenit de bun – şi crede-mă pe cuvânt, pentru că am citit patru sau cinci din cărţile lui? Cum a ajuns să depindă de un asemenea individ destinul întregului univers?

– Dacă zici că nu scrie bine, de ce nu te-ai oprit după prima carte?

Doamna Tassenbaum zâmbi:

– *Touché.* Adevărul e că scrierile lui sunt destul de plăcute, măcar atâta lucru să recunosc. Poveştile sunt bune. Dar n-are nicio legătură cu limbajul literar. Uite, ţi-am răspuns la întrebare, acum răspunde-mi şi tu. Dumnezeu ştie că sunt prea mulţi scriitori care au impresia că lumea se învârte în funcţie de ce scriu ei. Şi mă gândesc în primul rând la Norman Mailer şi la Shirley Hazzard şi la John Updike. Dar se vede treaba că în cazul ăsta lumea chiar a depins de el. Cum de a fost posibil aşa ceva?

Roland ridică din umeri şi zise:

– Aude ce trebuie şi cântă ce trebuie. Adică aude vocea lui ka şi îi cântă cântecul.

Acum Irene Tassenbaum încercă să pară că înţelesese.

---

[1] Joc de cuvinte: *Beemer* – BMW; *Beamer* – derivat al cuvântului *beam* – grindă (n. tr.).

15

Limuzina opri în fața unei clădiri cu o copertină verde deasupra intrării. Lângă ușă stătea un alt bărbat, tot în costum bine croit. Treptele care duceau spre ea erau înconjurate cu o bandă galbenă. Pe ea erau imprimate niște cuvinte pe care Roland nu le putea citi.

– Zice LOCUL UNEI CRIME, TRECEREA INTERZISĂ, îi explică doamna Tassenbaum. Dar mi se pare că a fost pusă mai demult. Aveam impresia că dau banda jos imediat ce termină de adunat probele și de făcut pozele și de dat cu pensulițele lor pe unde nici cu gândul nu gândești. Probabil că ai dușmani puternici.

Roland era sigur că banda galbenă era de multă vreme acolo; cam de trei săptămâni, de când Jake și Părintele Callahan intraseră în Dixie Pig, convinși că acolo își vor găsi moartea, dar nedând înapoi. Observă că mai rămăsese un strop de whisky pe fundul paharului femeii și îl dădu peste cap, strâmbându-se la gustul tare al alcoolului, dar bucurându-se de fierbințeala care-i cuprinse trupul.

– Ți-e mai bine? îl întrebă ea.

– Da, mulțam.

Își puse mai bine traista cu Orize pe umăr și coborî din mașină, cu Ete în urma lui. Irene se opri să vorbească ceva cu șoferul, care se părea că reușise să-i rezerve un loc la un zbor spre Portland. Roland se aplecă și trecu pe sub banda galbenă, apoi rămase pe loc, ascultând larma orașului din această zi însorită de iunie, desfătându-se cu vitalitatea lui adolescentină. Niciodată nu va mai călca într-un alt oraș, măcar de atâta lucru era aproape sigur. Și poate că nu conta. Avea sentimentul că, după New York, oricare alt oraș i s-ar fi părut mai urât.

Paznicul de la intrare (în mod evident un angajat al Corporației Tet, nu al poliției locale) coborî pe trotuar lângă el.

– Dacă doriți să intrați, domnule, am să vă rog să-mi arătați un anumit lucru.

Și iarăși Roland își luă centura din traistă, iarăși o desfășură din jurul tocului, iarăși scoase pistolul tatălui său. Numai că, de data aceasta nu îl întinse și nici domnul care solicitase să îl vadă nu-i ceru să i-l dea. Se mulțumi doar să verifice fragmentul de ornament de la capătul țevii. Apoi dădu respectuos din cap și făcu un pas în spate.

– Vă voi descuia ușa. Dar, odată intrat, să știți că sunteți pe cont propriu. Înțelegeți ce vă spun?

Roland, care fusese mai toată viața pe cont propriu, înțelegea foarte bine.

Însă, înainte de a apuca să facă vreo mișcare, simți cum Irene îl prinde de braț, răsucindu-l spre ea. Apoi își puse mâinile în jurul gâtului lui. Femeia își cumpărase și o pereche de pantofi fără toc, așa că fu nevoită să-și dea o idee capul pe spate ca să îl poată privi în ochi.

– Să ai grijă de tine, cowboy.

Îl sărută ușor pe buze – sărut de prietenă – și se aplecă să-l mângâie pe Ete.

– Și să ai grijă și de cowboyul ăsta mititel.

– Am să încerc, spuse Roland. Ai să ții minte ce mi-ai promis despre mormântul lui Jake?

– Să-i plantez un trandafir, zise ea. Da, am să țin minte.

– Mulțam.

O mai privi o clipă, consultându-și intuiția (sau „flerul", cum ar fi zis Eddie), și se hotărî. Din traista cu Orize scoase plicul voluminos în care era cartea cea groasă... cea pe care Susannah nu i-o va citi în timpul călătoriei lor... și îl puse în mâinile doamnei Tassenbaum.

Aceasta se încruntă nedumerită.

– Ce-i înăuntru? Parcă ar fi o carte.

– Așa e. Una a lui Stephen King. Pe numele ei, *Insomnia*. Ai citit-o, mă întreb?

Femeia zâmbi ușor, deși începuse să se obișnuiască cu limbajul lui arhaic.

– Nu, n-am citit-o. Dar tu?

– Nu. Și nici n-am s-o citesc. Mi se pare înșelătoare.

– Nu te înțeleg.

– Mi se pare... deșirată, spuse el, gândindu-se la Canionul Ochet din Mejis.

– E al naibii de groasă. Clar e o carte a lui Stephen King. Scrie la kilogram și americanii cumpără cu tona.

Roland clătină din cap: dacă fusese o glumă, el nu-i sesizase poanta.

– N-are a face, zise Irene. Fac pe nebuna pentru că nu mă pricep la despărțin. Nu m-am priceput niciodată. Vrei să-mi dai mie cartea asta, da?

– Da.

- Bine. Poate când Marele Steve iese din spital, am să-l pun să mi-o semneze. După cum văd eu lucrurile, îmi e dator cu un autograf.

- Sau cu un sărut, spuse Roland, sărutând-o din nou.

Scăpat de grija cărții, se simțea cumva mai ușor. Mai liber. *Mai ocrotit.* O trase pe femeie mai aproape de el și o îmbrățișă. Irene Tassenbaum îl strânse și ea tare în brațe.

Apoi Roland îi dădu drumul, își atinse ușor fruntea cu pumnul și se întoarse către ușa de la Dixie Pig. O deschise și se strecură înăuntru fără să se mai uite înapoi. Descoperise că așa este mai ușor.

16

Trepiedul metalic pe care Jake și Părintele Callahan îl văzuseră în noaptea aceea fusese adus înăuntru. Roland se împiedică de el, dar reuși să-l prindă înainte să cadă, pentru că reflexele lui erau mai prompte ca oricând. Citi încet anunțul de pe el, articulând cu grijă cuvintele, dar nereușind să priceapă decât primul cuvânt: ÎNCHIS. Torțele electrice care luminaseră restaurantul erau stinse acum, dar fuseseră aprinse luminile de urgență, care străluceau fără vlagă în zona de dincolo de intrare și de bar. La stânga era o arcadă care dădea într-un alt salon. Acolo becurile nu erau aprinse și era beznă ca în iad. Lumina din salonul principal pătrundea pe o distanță de un metru și puțin, descoperind capătul unei mese lungi, însă doar atât și nimic mai mult. Dispăruse draperia pictată despre care îi povestise Jake. Poate că se afla acum în camera cu probe din cea mai apropiată secție de poliție, sau poate intrase deja în tezaurul vreunui colecționar de bizarerii. Roland simțea un iz dezgustător de carne arsă.

În salonul principal erau două sau trei mese răsturnate. Pistolarul observă niște pete pe mocheta roșie, unele mai întunecate, foarte probabil de sânge, plus o mâzgă de culoare gălbuie care era... altceva.

Zvârle-o la o parte! Măscărici ticălos care crezi în Dumnezeul turnelor de oi, zvârle-o, dacă ai sânge-n tine!

Și glasul Părintelui, răsunând calm și neînfricoșat în urechile lui Roland *Nu-mi pun credința în joc la cererea unei creaturi ca tine, sai.*

Părintele. Alt prieten pe care îl lăsase în urmă.

Roland se gândi în treacăt la țestoasa din fildeș ascunsă în căptușeala genții pe care o găsiseră pe terenul viran, dar nu pierdu vremea căutând-o. Dacă ar mai fi fost pe aici, probabil că ar fi auzit-o cum îl strigă. Nu, cel care își însușise pictura cu cavaleri-vampiri la ospăț luase și *skoldpadda*, fără să aibă habar ce anume reprezenta, înțelegând doar că era ceva ciudat și minunat și nepământean. Păcat, poate că i-ar fi prins bine.

Pistolarul merse mai departe printre mese, cu Ete tropăind mărunțel în urma lui.

17

Se opri în bucătărie doar cât să se întrebe ce impresie își făcuse poliția din New York despre locul acela. Putea să jure că bărbații în uniforme nu mai văzuseră niciodată ceva asemănător, nu, nici vorbă, nu în orașul acesta cu instalații iscusite și lumini electrice orbitoare. Aceasta era o bucătărie în care s-ar fi simțit ca acasă chiar și Hax, bucătarul pe care și-l amintea din copilărie (și sub ale cărui picioare moarte împrăștiase, împreună cu prietenul lui cel mai bun, firimituri de pâine pentru păsări). Focurile fuseseră stinse de mult, dar mirosul cărnurilor fripte era puternic și scârbos. Și aici se vedeau semne de luptă (o oală arsă răsturnată pe dalele verzi de gresie, pete de sânge ars pe una din mașinile de gătit), iar Roland și-l putu imagina pe Jake croindu-și drumul prin încăperea uriașă. Dar fără teamă; nu, băiatului său nu-i fusese teamă. Ba chiar se oprise ca să-l întrebe pe omul de serviciu pe unde să o ia.

Cum te cheamă, natăflețule?

Io mi-s Jochabim, ăsta-s io, băiatu' lu' Hossa.

Jake le povestise partea asta, dar nu amintirea ei îi vorbea acum lui Roland. Ci vocile morților. Le mai auzise și înainte și știa să le recunoască.

18

Ete o luă înainte, la fel cum făcuse și data trecută când fusese aici. Încă mai simțea mirosul lui Eik, difuz și mâhnit. Eik o luase înainte, dar nu plecase prea departe; era bine. Eik era bine, Eik îl va aștepta și, atunci când va veni clipa, atunci când își va fi îndeplinit misiunea pe care i-o dăduse Eik, Ete îl va ajunge din urmă și va merge iarăși alături de el așa cum o făcuse mereu. Mirosul îi era ascuțit și va găsi alte urme mai proaspete la momentul cuvenit. Eik îl salvase de la moarte, chestie care nu conta. Eik îl salvase de singurătate și rușine după ce el, Ete, fusese izgonit de tet-ul rasei lui, iar chestia asta era cea mai importantă dintre toate.

Dar până atunci avea o treabă de făcut. Îl conduse pe omul Olan în cămară. Ușa secretă care dădea spre scară fusese închisă, dar omul Olan începu să pipăie cu răbdare de-a lungul rafturilor cu conserve și cutii, până descoperi mecanismul care o deschidea. Totul era la fel ca înainte: scara lungă, ce mergea în jos, luminată slab de becurile din tavan; mirosul de mucegai. Simțea și duhoarea șobolanilor care își aveau culcușul în ziduri; șobolani și alte creaturi – gândaci ca aceia pe care-i omorâse atunci când fusese aici împreună cu Eik. O, da, ce vânătoare bună fusese aceea și ar fi fost foarte bucuros să mai ucidă câțiva, dacă i s-ar fi oferit ocazia. Ete își dorea ca gândacii să iasă la iveală și să-l provoace. Dar firește că nu apăru niciunul. Îi erau teamă și aveau dreptate să le fie, căci dintotdeauna neamul lui și gândacii erau dușmani de moarte.

Începu să coboare scara, cu omul Olan în urma lui.

19

Trecură pe lângă chioșcul părăsit, cu anunțurile lui îngălbenite de vreme (ULTIMA ȘANSĂ PENTRU ACHIZIȚIONAREA DE SUVENIRE DIN NEW YORK și VIZITAȚI 11 SEPTEMBRIE 2001) și, cincisprezece minute mai târziu, precis cincisprezece, deoarece Roland își verifică ceasul cel nou, ajunseră într-un loc cu multe cioburi împrăștiate pe pardoseala murdară a coridorului. Aici Roland îl luă pe Ete în brațe ca să nu își taie lăbuțele. Pe ambii pereți se

înșiruau niște ferestruici sparte. Când pistolarul se uită printr-una, văzu acolo niște mașinării complicate. Aproape că-l capturaseră pe Jake în locul acesta, îl prinseseră într-un fel de capcană a minții, dar încă o dată băiatul, dovedindu-se suficient de isteț și suficient de curajos, reușise să scape. *A reușit să scape din toate pericolele, dar nu a putut scăpa de un individ prea idiot și prea neatent, incapabil să-și conducă așa cum trebuie căruța pe un drum gol.* Ete lătră la el, iar Roland își dădu seama că, fiind din nou cuprins de furie la adresa lui Bryan Smith (și a lui însuși), începuse să-l strângă prea tare pe micuț.

– Mii de scuze, Ete, îi spuse el și îl puse jos.

Ete porni înainte fără să-i răspundă și, nu peste mult timp, ajunseră la cadavrele nenorociților care-i urmăriseră băiatul de la Dixie Pig. Pe covorul gros de praf al coridorului se puteau vedea urmele pe care el și Eddie le făcuseră după ce trecuseră prin ușă. Și auzi din nou o voce-fantomă, de această dată pe cea a conducătorului bătăușilor.

Îți știu numele după chip, iar chipul după gură. E gura mamei tale, care i-a supt-o lui John Farson cu atâta bucurie până când el și-a slobozit...

Roland întoarse cadavrul cu vârful cizmei (în eventualitatea că pistolarul voia să știe, sau îi păsa în vreun fel, trupul acela era al unui sapiens, pe nume Flaherty, al cărui tată îi vârâse în cap spaima de dragoni... dar nici nu voia să știe și nici nu-i păsa) și se uită la chipul mort și deja acoperit cu mucegai. Alături de acesta se afla taheenul cu cap de hermelină, ale cărui ultime cuvinte fuseseră *Afurisit să fii, atunci, chary-ka!* Iar dincolo de trupurile celor doi și ale tovarășilor lor era ușa care îl va scoate pentru totdeauna din Lumea Decisivă.

Cu condiția să mai funcționeze.

Ete se apropie de ușă și se așeză în fața ei, uitându-se în spate, la Roland. Bumblerul gâfâia, dar de pe botic îi dispăruse vechiul zâmbet prietenos de mare șmecher. Roland puse palmele pe lemnul de carpen al ușii. Simți o vibrație înăbușită și tulbure venită de undeva, din străfundurile ei. Da, ușa aceasta încă mai funcționa, însă nu pentru mult timp.

Închise ochii și se gândi la felul cum mama lui se apleca deasupra pătuțului său (nu știa de câtă vreme fusese promovat de la leagăn la pat, dar cu siguranță că nu de prea multă). Își aduse aminte de chipul ei scăldat în lumina filtrată prin ferestrele multicolore ale odăii lui, chipul frumos al Gabriellei Deschain, care avea să fie ucisă chiar de mâinile acestea pe care le mângâia și le săruta cu

atâta dragoste acum. Fiică a lui Candor cel Înalt, soție a lui Steven, mamă a lui Roland, ea îi cânta cântece de leagăn ca să aibă somnul dulce și să viseze la tărâmurile acelea pe care doar copiii le cunosc.

Copil mic, copil drag,
Strânge zmeura șirag.
Chussit, chissit, chassit!
Coșul ți l-ai burdușit!

Atât de mult am umblat, își spuse el, cu mâinile sprijinite de ușa din lemn de carpen. *Atât de mult am umblat și atât de mulți am rănit în drumul meu, i-am rănit sau i-am ucis, iar ce am reușit să salvez a fost salvat din întâmplare, dar niciodată nu mi-aș putea salva sufletul, dacă aș avea unul. Dar măcar atât tot am făcut: am ajuns la ultimul drum și, dacă Susannah va dori să vină cu mine, nu voi fi nevoit să-l străbat singur. Poate mai există speranță cu care să-mi burdușesc coșul.*

- Chassit, spuse Roland, deschizând ochii în același timp în care se deschise și ușa.

Îl văzu pe Ete sărind sprinten prin ea. Auzi zbieretul strident al nimicului dintre lumi și apoi pași peste prag, închizând ușa în urmă-i. Tot fără să se uite înapoi.

IV

FEDIC (DOUĂ PERSPECTIVE)

1

Ia priviți ce strălucire!

La ultima noastră vizită, Fedic era posomorât, întunecat și murdar, însă cu bun temei: nu era Fedicul cel adevărat, ci doar un fel de substitut creat de portal, un loc pe care Mia îl știa bine și și-l amintea în amănunt (exact la fel cum își amintea meterezele castelului, unde fusese adesea înainte ca soarta, întruchipată în cazul acesta de Walter o' Dim, să-i ofere un trup), putându-l astfel recrea. Însă astăzi orășelul părăsit este atât de strălucitor, că-ți ia ochii (deși nu mă îndoiesc că vom vedea mai bine de îndată ce privirea ni se va acomoda cu lumina după întunericul din Bubuit de Tunet și din pasajul subteran de sub Dixie Pig). Toate umbrele au contururile extrem de clare, de parcă ar fi fost decupate cu precizie din postav negru și apoi întinse pe oggan[1]. Cerul fără nori este de un albastru adânc. Aerul este rece. Vântul care scâncește prin streșinile caselor abandonate și prin crenelurile Castelului Discordia este vânt de toamnă, ușor melancolic. În Gara Fedic este oprită o locomotivă cu propulsie atomică (din cele pe care bătrânii le numeau „care

[1] Vezi *Lupii din Calla* (n. tr.).

de foc"), iar pe ambele laturi ale botului ei sunt scrise cuvintele **DUHUL DIN TOPEKA.** Praful și nisipul din secole de călătorii au acoperit geamurile înguste ale cabinei mecanicului, făcându-le aproape opace. Dar asta nu mai are niciun fel de importanță, căci *Duhul din Topeka* făcuse ultimul drum, deși, chiar și pe vremea când *alerga* de colo până colo pe șine, mersul nu-i era condus de niciun sapiens. În spatele locomotivei sunt doar trei vagoane. Erau douăsprezece când a plecat din Gara Bubuit de Tunet, în ultima ei cursă; și tot douăsprezece erau și când se apropia de acest oraș-fantomă, însă...

Ei, mă rog, de aici încolo e povestea lui Susannah, iar noi o vom asculta atunci când i-o va povesti bărbatului pe care îl numise „dinh" atunci când încă mai exista un ka-tet pe care să îl conducă. Și iat-o și pe Susannah, așezată tot în locul unde am mai văzut-o și înainte: în fața Barului „Gin-Puppy". Și-a priponit de stâlp armăsarul ei din metal, botezat de Eddie „Tricla lui Suzie". Îi este frig și nu are pe ea decât un biet pulover, dar inima îi spune că așteptarea se apropie de sfârșit. Și, Doamne, cât mai speră ca inima ei să nu se înșele, pentru că locul acesta este bântuit. Scâncetul vântului i se pare că seamănă mult prea tare cu plânsetele înspăimântate ale copiilor aduși aici pentru a li se bolânzi trupurile și a li se asasina mințile.

În apropiere de baraca lungă cu acoperiș curbat și ruginit din capătul străzii (cum ce e? Stațiunea Experimentală Arc 16, ați uitat?) sunt priponiți caii cenușii, care nu sunt însă cai, ci cyborgi. S-au mai prăvălit câțiva de la ultima noastră vizită; alții dau neliniștiți din capete, de zici că vor să-i vadă mai repede pe călăreții care vor veni să-i dezlege. Însă una ca asta nu se va întâmpla, deoarece Sfărâmătorii au fost eliberați și au plecat care încotro și prin urmare nu mai este nevoie de creiere de copii cu care să-și hrănească talentele.

Și acum, ia priviți! Uite-l pe cel pe care doamna noastră l-a așteptat cât a fost ziulica de lungă. Și ziulica trecută. Și cea de dinainte, când și-a luat rămas-bun de la Ted Brautigan, Dinky Earnshaw și alți câțiva. (Însă nu și de la Sheemie, căci îmi pare tare rău să vă spun că el a plecat în poiana de la capătul cărării.) Ușa Doganului se deschide și un bărbat iese pe ea. Primul lucru de care își dă ea seama este că nu mai șchiopătează. Apoi îi observă cămașa și jeanșii noi. Toale de firmă. În rest, e la fel de nepregătit ca și ea pentru vremea aceasta rece. Bărbatul ține în brațe un animal cu blană deasă și urechile ciulite. Acesta este un lucru bun, însă nu-l vede pe băiatul în

brațele căruia ar fi trebuit să stea animalul. Nu, băiatul nu mai este. Și inima i se umple de tristețe. Dar nu și de surprindere, pentru că știuse asta, la fel cum bărbatul de colo (negustătorul acela de moarte) ar fi știut dacă ea ar fi fost cea ajunsă în poiană.

Alunecă jos din scaun și se târăște de pe trotuar pe stradă sprijinindu-se în mâini și în cioturile picioarelor. Ridică mâna și o flutură deasupra capului.

– Roland! strigă ea. Hei, pistolarule! Aici sunt!

O vede și-i face și el cu mâna. Apoi se apleacă și pune jos animalul. Ete se năpustește la ea, fără să-i pese de eventualele pericole din jur, cu capul în jos, urechile lipite de țeastă, alergând cu viteza și agilitatea unei nevăstuici pe un strat subțire de zăpadă. De la doi metri distanță ea (pe puțin doi metri), micuțul face un salt prin aer, zburând până la ea pe deasupra umbrei sale care plutește pe pământul bătătorit al drumului. Îl prinde cu îndemânarea unui fundaș din Liga Națională de Fotbal American. Forța impactului o lasă fără suflare și o ascunde într-un nor gros de praf. Dar, când își recapătă respirația, o face într-un hohot de râs. Și râde mult și bine tot timpul cât cel mic, sprijinit cu picioarele din față de pieptul ei și cu cele din spate de abdomenul femeii, cu urechile răsculate, cu codița cârlionțată bătând nebunește aerul, o linge disperat pe obraji, pe nas, pe ochi.

– Potolește-te! strigă ea. Încetează, scumpete, că mă omori!

Aude și ea gluma pe care a făcut-o fără să-și dea seama și râsul i se stinge. Ete se dă jos de pe ea, se așază în fund, își ridică boticul spre cerul albastru și senin și scoate un singur urlet prelung care îi spune femeii tot ce ar fi trebuit să afle, dacă nu ar fi știut deja. Căci Ete cunoaște moduri de exprimare mult mai elocvente decât puținele cuvinte pe care le poate rosti.

Ea se așază în fund, scuturându-și praful de pe cămașă, și atunci o acoperă o umbră. Ridică ochii, dar nu vede chipul lui Roland. Capul lui este chiar în dreptul soarelui, care formează o aureolă orbitoare în jurul lui. Trăsăturile îi sunt ascunse în întuneric.

Dar are brațele întinse.

O parte din ea nu vrea să fie îmbrățișată de omul ăsta, ce nu pricepeți? O parte din ea vrea să pună capăt întregii povești și să-l trimită de unul singur în Ținuturile Blestemate. Fără să țină seamă de dorința lui Eddie. Fără să țină

seamă de ceea ce cu siguranță că își dorise și Jake. Silueta asta neagră cu soarele radiindu-i în jurul capului a smuls-o dintr-o existență destul de confortabilă (o, da, firește că și ea avea fantasmele ei, ba avea și cel puțin un demon cu sufletul mârșav, dar care din noi nu are așa ceva?). El i-a făcut mai întâi cunoștință cu dragostea, apoi cu durerea, apoi cu teroarea și cu suferința pierderii. Cu alte cuvinte, afacerea a mers din rău în mai rău. Acest colbuit cavaler rătăcitor, venit din lumea cea veche cu câte o mașinărie a morții la fiecare șold, și-a pus semnătura cu mâna lui talentată, dar otrăvitoare, pe nefericirea ei. Da, aveți dreptate: gândurile acestea sunt melodramatice, sunt urâte, iar vechea Odetta, cea cu mult simț practic, firește că ar fi râs de ele. Dar ea s-a schimbat. El a schimbat-o. Și se gândește că dacă există cineva îndrituit la gânduri melodramatice, atunci acel cineva este Susannah, fiică a lui Dan.

O parte din ea își dorește să-i întoarcă spatele, dar nu ca să nu-și mai poată duce menirea la bun sfârșit, sau să-i înfrângă spiritul (deși doar moartea ar putea face asta), ci ca să-i stingă lumina rămasă în privire și să-l pedepsească pentru cruzimea lui implacabilă și lipsită de sens. Însă ka este roata de care suntem cu toții încătușați și, vrând-nevrând, ne învârtim odată cu ea, mai întâi cu capetele ridicate spre rai, apoi cu ele în jos, pe direcția iadului. Și, astfel, în loc să-i întoarcă spatele...

2

În loc să-i întoarcă spatele, așa cum și-ar fi dorit să o facă o parte din ea, Susannah îl apucă de mâini pe Roland. El o ridică de jos, dar nu în picioare (căci nu avea, deși o pereche îi fusese oferită cu împrumut pe perioadă limitată[1]), ci în brațele lui. Iar când vru să o sărute pe obraz, ea întoarse capul, iar buzele li se întâlniră. *Asta ca să priceapă că nu-i fac vreun hatâr*, își zise ea. *Să priceapă că îi sunt alături până la capăt. Dumnezeu să mă ajute, sunt alături de el până la capăt.*

---

[1] Vezi *Cântecul lui Susannah* (n. tr.).

3

Erau haine în Magazinul de Galanterie & Articole de Damă din Fedic dar se destrămară toate la atingerea lor – moliile și anii le mâncaseră, nelăsând nimic întreg. Într-un dulap din hotel (CAMERE TIHNIT PATURI MOALI) Roland descoperi câteva pături cu care să se protejeze împotriva frigului. Se înfășurară în ele, mulțumiți că adierea vântului le făcea mirosul vechi și rânced cât de cât suportabil. Iar prima întrebare pe care i-o puse Susannah a fost despre Jake.

– Iar scriitorul ăla..., spuse ea cu amărăciune, ștergându-și lacrimile, atunci când pistolarul termină de povestit. Blestemat să fie!

– Mi-a cedat șoldul și... și Jake nu a șovăit.

Roland aproape spusese *băiatul meu*, așa cum se obișnuise să-l numească în gând pe fiul lui Elmer încă de pe vremea când îl urmăreau pe Walter[1].

– Nu, firește că nu a șovăit, surâse ea. Niciodată. Jake al nostru avea o tonă de curaj. Ai avut grijă de el? Ai făcut ce se cuvine? Spune-mi.

Și îi spuse, neuitând să pomenească despre promisiunea doamnei Tassenbaum de a planta un trandafir pe mormânt. Susannah dădu mulțumită din cap și apoi zise:

– Mi-aș dori să pot spune același lucru despre prietenul tău, Sheemie. A murit în tren. Îmi pare rău, Roland.

Pistolarului îi ardea buza după o țigară, dar și le terminase de mult. Nu mai avea nimic în afara celor două pistoale și a celor șapte Orize rămase în traistă.

– A trebuit să se concentreze iarăși? Probabil că da. Știam că un alt efort îl va omorî. Știa și sai Brautigan. Și Dinky.

– Dar nu din cauza asta a murit, Roland. A avut o problemă la picior.

Pistolarul o privi fără să înțeleagă.

– S-a tăiat într-un ciob de sticlă în timpul luptei de la Paradisul Albastru, iar aerul și mizeria din locul ăla l-au *otrăvit*!

Detta fusese cea care zbierase ultimul cuvânt, cu un accent atât de năclăit încât pistolarul abia înțelesese: *'tăvvvit!*

---

[1] Vezi *Pistolarul* (n. tr.).

– Şi i s-a umflat afurisitul ăla de picior... degetele i s-au făcut cât niste cârnaţi... şi după aia i s-au învineţit obrajii şi gâtul... tare de tot... si a făcut febră mare...

Trase aer adânc în piept, înfăşurându-se mai strâns în cele două pături.

– A început să delireze, dar spre sfârşit mintea i s-a limpezit. Şi a vorbit despre tine şi despre Susan Delgado. Cu atâta dragoste, cu atâta părere de rău a vorbit...

Ezită puţin, apoi izbucni:

– *Vom merge* acolo, Roland, *vom merge* amândoi! Şi dacă se va dovedi că n-a meritat atâtea sacrificii Turnul ăla al tău, atunci îl vom face noi cumva să le merite!

– Vom merge, zise şi el. Vom găsi Turnul Întunecat şi nimic nu ne va sta in cale. Şi înainte de a intra în el, vom rosti numele lor. Numele tuturor morţilor noştri.

– Lista ta e mai lungă decât a mea, spuse ea. Dar nici a mea nu va fi scurtă.

Roland nu-i răspunse, în schimb reacţionă robotul-proxenet, trezit din lungul şi ruginitul lui somn de vocile lor:

– Fete, fete, *fete*! zbieră el dinăuntrul sălii care adăpostea Birtul, Barul şi Sala de Dans din Fedic. Unele pe bune, altele ciber, da' cui îi pasă, nu le poţi deosebi, cui îi pasă, îţi fac tot ce le zici, ce le zici să-ţi facă...

Urmă o pauză, apoi robotul-codoş zbieră un ultim cuvânt:

– *SATISFACŢIE!*

Şi amuţi.

– Pe toţi zeii, exclamă Roland, jalnic mai e locul ăsta. Rămânem peste noapte aici şi mâine plecăm şi nu ne mai întoarcem niciodată.

– Bine măcar că-i soare adevărat pe cer. Nu ca în Bubuit de Tunet. Dar cât de *frig* este!

Pistolarul era de acord: foarte frig. Apoi o întrebă despre ceilalţi.

– Au mers mai departe, îi spuse Susannah. Dar a fost un moment când mi-am închipuit că nu merge nimeni nicăieri altundeva decât pe fundul prăpastiei de colo.

Şi întinse mâna către capătul străzii principale din Fedic, dincolo de zidul castelului.

– În unele din vagoane sunt monitoare care încă mai funcționează și așa am putut vedea o imagine foarte bună a podului care a fost aici pe vremuri. I-am văzut capetele, dar prăpastia trebuie că are în mijloc o lățime de o sută de metri. Poate chiar mai mult. Am văzut și viaductul. Era încă intact. Trenul nostru începuse deja să încetinească, dar nu într-atât ca noi să putem sări din el. Nici nu mai era timp. Cei care totuși ar fi sărit, mai mult ca sigur că și-ar fi pierdut viața. Mergeam cu... nu știu... cam cu optzeci de kilometri la oră. Și imediat după ce am intrat pe viaduct, trenul ăla blestemat a început să scârțâie și să pârțâie și să geamă. Cânta. La fel ca Blaine[1]. Îți aduci aminte, nu?

– Ba da.

– Dar cu toată hărmălaia pe care o făcea, tot am auzit cum trosnește viaductul, gata să se surpe sub noi. Și trenul a început să se zguduie. Și atunci o voce, foarte calmă și liniștitoare, ne-a zis: „Avem niște probleme minore, vă rugăm să vă ocupați locurile." Dinky o ținea în brațe pe rusoaica aia mică. Dani. Ted m-a luat de mână și mi-a zis: „Doamna mea, vreau să vă spun că mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc." Și imediat s-a simțit o hurducătură atât de puternică încât mai că m-a aruncat din scaun. Adică precis m-ar fi aruncat dacă nu m-ar fi ținut Ted. Și mi-am zis: „Asta este, s-a terminat. Te rog, Doamne, fă să mor înainte să simt colții creaturii care o fi pe fundul prăpastiei." Și o secundă sau două, am mers înapoi. *Înapoi*, Roland, pricepi? Și vagonul în care eram, primul de la locomotivă, a început să se încline. Și am auzit un scrâșnet asurzitor de metal. Apoi *Duhul din Topeka* și-a luat avânt și a pornit în goană înainte. Poți să spui ce vrei despre bătrâni, știu că au dat multe rateuri, dar nu poți să negi că mașinile făcute de ei au *cojones*.

Și după aia am văzut că intrăm în gară. Iar s-a auzit vocea aia calmă care acum ne-a sfătuit să avem grijă să nu uităm vreun bagaj în vagon. De parcă am fi fost la bordul unei curse Trans World care ateriza pe aeroportul Idlewild[2]! Abia când am coborât pe peron am văzut că restul de nouă vagoane dispăruseră. Slavă Domnului că erau toate goale.

Se opri și aruncă o privire furioasă (dar și înspăimântată) spre capătul străzii.

– Sper să-i stea în gât!

---

[1] Vezi *Vrăjitorul și Globul de Cristal* (n. tr.).

[2] Fostul nume al Aeroportului International John F. Kennedy din New York (n. tr.).

Apoi se înseninâ şi continuă:

- Dar un lucru bun tot a ieşit din toată povestea asta: la viteza de patru sute optzeci de kilometri pe oră cu care a mers *Dubul din Topeka* (aşa ne-a anunţat vocea aia optimistă şi roz), e foarte probabil să fi scăpat de Conaşul Băietel-Păienjenel.

- Nu m-aş baza pe asta, zise Roland.

Susannah îşi dădu ochii peste cap:

- Nu-mi spune asta, te rog.

- Ba îţi *spun*. Însă ne vom ocupa de Mordred la momentul potrivit, nu astăzi.

- Bine.

- Ai mai fost sub Dogan? Bănuiesc că da.

Susannah făcu ochii mari.

- Nu-i *super*? Pe lângă locul ăla, gara mare din New York pare o haltă amărâtă. Cât ţi-a luat ca să ajungi la suprafaţă?

- Dacă aş fi fost singur, aş mai fi rătăcit şi acum prin coridoarele alea, recunoscu Roland. Ete a găsit drumul. Presupun că a mers după mirosul tău.

Susannah se gândi puţin, apoi răspunse:

- Poate că da, însă cel mai probabil a mers după mirosul lui Jake. Ai traversat un pasaj mare cu un anunţ pe perete care zicea: PREZENTAŢI PERMISUL PORTOCALIU, PERMISUL ALBASTRU NU ESTE ACCEPTAT?

Roland dădu din cap, deşi anunţul decolorat nu însemnase absolut nimic pentru el. Identificase pasajul pe unde treceau Lupii la începutul raidurilor lor după cei doi cai cenuşii care zăceau în nesimţire la capătul lui şi după o mască din acelea rânjite pe care o găsise pe jos. Mai văzuse acolo şi un galoş pe care şi-l aducea bine aminte, făcut din bucăţi de cauciuc. Probabil al lui Ted sau al lui Dinky; fără îndoială că Sheemie Ruiz fusese îngropat cu încălţările în picioare.

- Aşa, deci, reluă el. Şi aţi coborât din tren. Câţi eraţi?

- Cinci, fără Sheemie, răspunse Susannah. Eu, Ted, Dinky, Dani Rostov şi Fred Worthington. Ţi-l aduci aminte pe Fred?

Da, Roland şi-l amintea pe bărbatul cu figură de bancher.

- Le-am făcut turul Doganului, continuă femeia. Mă rog, cât s-a putut. Le-am arătat paturile în care se furau creierele copiilor răpiţi şi patul în care

și-a născut monstrul Mia; le-am arătat că încă mai funcționează ușa cu sens unic dintre Fedic și restaurantul Dixie Pig din New York; le-am arătat și apartamentul lui Nigel.

Ted și prietenii lui au fost surprinși când au văzut rotonda cu toate ușile, mai ales când au văzut ușa care dă în Dallasul din 1963, unde a fost asasinat președintele Kennedy. Două etaje mai jos am găsit o altă ușă care dă în Teatrul Ford, unde a fost ucis președintele Lincoln în 1865. Acolo e și un afiș al piesei la care asista atunci când l-a împușcat Booth. *Vărul nostru din America*[1], așa se chema. Ce oameni s-ar duce să vadă tragedii dintr-astea?

După mintea lui Roland, destul de mulți oameni ar face tot posibilul să vadă asasinate „pe viu", dar avu grijă să-și țină părerea doar pentru el.

– Toate lucrurile de acolo sunt foarte vechi, continuă Susannah. Și foarte fierbinți. Și al dracului de înspăimântătoare, dacă chiar vrei să știi. Nu mai funcționează multe din mașinării și pretutindeni sunt bălți de apă și ulei și Dumnezeu mai știe ce altceva. Unele din bălțile astea emană un soi de lumină și Dinky a zis că s-ar putea să fie vorba de radiații. Nici nu vreau să mă gândesc că mi-ar fi intrat în oase și că o să înceapă să-mi cadă părul. Și mai erau uși de unde se auzeau clopotele alea înfiorătoare... alea care-ți pun creierii pe bigudiuri.

– Clopotele din portal.

– Da. Și se auzeau și *creaturile* din spatele unora dintre ele. Clisoase, lunecoase. Tu sau Mia mi-ați spus că sunt monștri în bezna din portal?

– S-ar putea să-ți fi spus eu, zise pistolarul.

Dumnezeu era martor că acesta era adevărul.

– Sunt monștri și în spărtura aia de la capătul orașului. Mia mi-a spus asta. „Sunt monștri care te ispitesc și care te înșală și care se înmulțesc și care urzesc planuri de evadare", așa mi-a zis. Și atunci Ted, Dinky, Dani și Fred s-au prins de mâini. Și au format un cerc, „mintea-bună mică", cum i-a zis Ted. Și am simțit puterea ei, chiar dacă nu eram în cercul lor; și am fost *fericit* să o simt, pentru că locul ăla de jos e al naibii de înspăimântător.

Se înfășură mai bine în pături și spuse:

– Crede-mă că nu mă bucură deloc gândul că va trebui să cobor iar acolo.

---

[1] *Our American Cousin* – piesă în trei acte scrisă de dramaturgul englez Tom Taylor în 1858 (n. tr.).

- Dar tu crezi că o vei face.

- E un tunel care merge pe sub castel și iese pe partea cealaltă, în Discordia. Ted și prietenii lui au recepționat niște gânduri mai vechi și așa l-au localizat. Sau gânduri-fantomă, cum le zice Ted. Fred avea o bucățică de cretă în buzunar și a însemnat locul pentru mine, dar și așa cred că îmi va fi destul de greu să-l găsesc. Jos acolo zici că-i labirintul ăla din povestea antică, acela în care locuia un monstru cu chip de taur[1]. *Cred* că l-aș putea găsi...

Roland se aplecă și mângâie blana deasă a lui Ete.

- Îl vom găsi. Flăcăul ăsta ne va conduce pe urma mirosului tău. Nu-i așa, Ete?

Bumblerul ridică ochișorii conturați cu auriu, dar nu spuse nimic.

- Oricum, continuă Susannah, Ted și ceilalți au atins mințile creaturilor care trăiesc în prăpastia aia de lângă oraș. N-au intenționat s-o facă, dar așa s-a întâmplat. Și am aflat că dihăniile alea nu sunt de partea Regelui Purpuriu, dar nici împotriva lui. Nu le pasă decât de ele. Dar pot *gândi*. Și au calități telepatice. Știau de prezența noastră și, de cum s-a stabilit legătura, s-au arătat mai mult decât bucuroase să poată vorbi cu cineva. Și le-au povestit lui Ted și prietenilor lui că au și uitat de câtă vreme sapă în adâncuri sperând să ajungă în catacombele de sub Stațiunea Experimentală și că acum sunt pe punctul de a-și atinge scopul. Odată ajunse acolo, creaturile vor fi libere să se miște după bunul plac.

Roland analiză în gând informațiile acestea, legănându-se încet pe tocurile scâlciate ale cizmelor lui. Spera din suflet ca el și Susannah să nu mai fie prin preajmă atunci când dihăniile cu pricina își vor vedea visul cu ochii... dar poate că asta se va întâmpla înainte de apariția lui Mordred și piticania va trebui să se lupte cu ele, dacă voia să-și continue cursa de urmărire. Bebelușul Mordred contra monștrilor străvechi din măruntaiele pământului – da, iată o idee grozavă.

Îi făcu un semn lui Susannah să povestească mai departe.

- Am auzit și dangătele clopotelor de portal venind din unele dintre pasaje. Nu numai din spatele ușilor, ci din pasaje unde nu era nicio ușă! Tu pricepi ce înseamnă asta?

---

[1] Minotaurul (n. tr.).

Da, pricepea. Dacă apucau pe un drum greşit, sau dacă Ted şi prietenii lui nu însemnaseră pasajul care trebuia, atunci el, Susannah şi Ete nu vor ieşi niciodată la suprafaţă dincolo de Castelul Discordia, ci aveau să dispară pentru totdeauna.

– N-au vrut să mă lase acolo jos şi mi-a părut tare bine că m-au condus până la infirmerie înainte să-şi vadă de drumul lor. Nu mă bucura deloc perspectiva că va trebui să-mi găsesc singură drumul, deşi, la o adică, aş fi făcut-o.

Roland o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o strânse uşor.

– Şi ei voiau să iasă pe uşa folosită de Lupi?

– Îhî, cea de la capătul coridorului unde se foloseşte PERMISUL PORTOCALIU. Pe acolo vor ieşi, aşa cum ieşeau şi Lupii, şi vor merge până la Râul Whye, îl vor traversa şi vor ajunge în Calla Bryn Sturgis. Oamenii din Calla, acei *folken* care ne sunt prieteni, îi vor primi la ei, nu-i aşa?

– Da, aşa este.

– Dar atunci când le vor auzi întreaga poveste, nu-i vor... nu-i vor linşa, oare?

– Sigur că nu. Henchick va şti că spun adevărul şi le va ţine partea, chiar dacă nimeni altcineva nu o va face.

– Ei speră să poată folosi uşa din peşteră ca să se întoarcă în America.

Oftă prelung şi continuă.

– Sper să mai funcţioneze încă, dar am îndoielile mele.

Şi Roland le avea pe ale lui. Însă cei patru erau puternici, iar Ted îi lăsase impresia unui om extraordinar de hotărât şi ingenios. Pe de altă parte, şi oamenii manni erau puternici în felul lor şi erau călători iscusiţi printre lumi. Prin urmare, mai curând sau mai târziu, Ted şi prietenii lui *vor reuşi* să se întoarcă în America. Vru să-i menţioneze lui Susannah că asta se va întâmpla numai cu voia lui ka, dar se gândi mai bine şi închise gura la loc. În momentul de faţă ka nu era tocmai cuvântul ei preferat şi el nu putea s-o acuze pentru asta.

– Acum, Susannah, ascultă-mă cu luare-aminte şi încearcă să te concentrezi. Cuvântul *Dandelo* înseamnă ceva pentru tine?

Ete se uită la el cu ochi strălucitori.

Ea reflectă puţin, apoi răspunse:

– Parcă l-am mai auzit pe undeva, dar atâta tot. De ce?

Roland îi spuse ce credea: cu doar câteva clipe înainte de moarte, Eddie avusese un fel de viziune despre un lucru... sau un loc... sau o persoană. Despre ceva sau cineva care purta numele Dandelo. Eddie îi dăduse informația aceasta lui Jake, Jake i-o dăduse lui Ete, iar micuțul i-o dăduse lui.

Susannah se încruntă neîncrezătoare:

- Poate că a fost transmisă prea mult. Exista un joc în copilăria mea. Se chema „Telefonul fără fir". Copiii se așezau în linie, iar primul se gândea la un cuvânt pe care îl șoptea în urechea celui de lângă el. O singură dată. Era interzis să repeți cuvântul. Și copilul următor în urechea celui de-al treilea copil ce i se *părea* că a auzit; și tot așa până la sfârșit. Când ultimul copil îl rostea cu glas tare, era un cu totul alt cuvânt față de cel de la început și toată lumea se distra de minune. Dar mă cam îndoiesc că noi ne vom distra dacă acest cuvânt a fost greșit înțeles.

- N-avem ce face altceva, spuse Roland. Vom sta cu ochii în patru și vom spera că este cuvântul corect. Poate nici nu înseamnă nimic.

Dar nu credea.

- Cu ce ne vom îmbrăca dacă se face și mai frig? întrebă Susannah.

- Ne vom face noi hainele. Știu eu cum. Nu mai trebuie să ne facem griji din pricina asta, dar trebuie să ne *facem* în privința hranei. Presupun că dacă nu vom avea încotro vom reuși să găsim cămara lui Nigel...

- Nu vreau să cobor sub Dogan decât dacă este absolut necesar, zise Susannah. Trebuie să fie o bucătărie pe undeva pe lângă infirmerie. Probabil că le dădeau ceva de mâncare bieților copilași.

Roland se gândi puțin, apoi dădu din cap. Era o idee bună.

- Haide să mergem acum acolo, zise femeia. Nu vreau să fiu nici măcar la nivelul superior al locului aceluia după lăsarea întunericului.

4

Pe Aleea Carapacea Țestoasei, în luna august a anului 2002, Stephen King visează cu ochii deschiși la Fedic. Se dezmeticește și scrie *Nu vreau să fiu nici măcar la nivelul superior al locului aceluia după lăsarea întunericului.* Cuvintele

apar pe ecranul calculatorului. Este finalul unui subcapitol, însă nu înseamnă că și-a terminat treaba pe ziua asta. Își termină treaba sau nu în funcție de ce aude. Sau, mai bine spus, în funcție de ce nu aude. Ascultă Ves'-Ka Gan, Cântecul Țestoasei. De data aceasta muzica aceea, atât de stinsă în unele zile și atât de asurzitoare în altele, pare să fi încetat. Se va auzi din nou mâine. Așa se întâmplă mereu.

Apasă simultan tasta „ctrl" și tasta „S". Calculatorul scoate un clinchet melodios, indicând că a salvat materialul scris astăzi. Apoi se ridică, strâmbându-se din cauza durerii din șold, și se duce la fereastra biroului său, care dă pe aleea înclinată dinspre drumul pe care se plimbă foarte rar acum. (Și niciodată pe Route 7). Șoldul îl doare foarte rău în dimineața asta, iar mușchii coapsei parcă i-au luat foc. Se masează absent în vreme ce privește afară.

Roland, ticălosule, mi-ai dat înapoi durerea, i se adresează el în gând pistolarului. Parcă are un fier înroșit în foc de-a lungul piciorului drept – oare nu puteți spune „Dumnezeu", nu puteți spune „bomba lui Dumnezeu"? Și uite cum s-a procopsit el cu durerea asta. Au trecut trei ani de la accidentul în care aproape că își pierduse viața, dar durerea încă nu a dispărut. Sigur, s-a diminuat foarte mult față de primele zile, pentru că organismul omului are o capacitate uluitoare de a se autovindeca și de a merge mai departe (ca un *car de foc*, își spune zâmbind scriitorul), dar sunt momente când durerea e destul de intensă. Nu se prea gândește la asta atunci când lucrează, căci pentru el scrisul e un fel de portal benign, dar mereu se ridică țeapăn după câteva ore petrecute la birou.

Se gândește la Jake. Îi pare al naibii de rău că a murit și crede că cititorii își vor *ieși din minți* atunci când cartea va fi publicată. În fond, de ce să nu-și iasă? Unii dintre ei îl cunosc pe Jake Chambers de mai bine de douăzeci de ani, cam de două ori vârsta reală a băiatului. O, da, cu siguranță că vor înnebuni. Dar oare îl vor crede atunci când le va răspunde la scrisorile furioase, spunându-le că și lui îi pare la fel de rău, că și el este la fel de *surprins* ca și ei? Îl vor crede? Nici picați cu ceară, cum ar spune bunicul lui. Se gândește personajul lui din *Misery*[1], Annie Wilkes, care-l numește „puțoi tupeist" pe Paul Sheldon, pentru că vrea să scape de prostuța și insipida Misery Chastain. Se gândește la Annie care zbiară și-i spune lui Paul că el este *scriitorul*, că scrii-

---

[1] *Misery*, Nemira, 2014 (n. tr.).

torul este Dumnezeu pentru personajele lui, că nu trebuie să ucidă pe nimeni în carte dacă nu vrea.

Dar el *nu* este Dumnezeu. Cel puțin, nu în cazul acesta. E al dracului de conștient de faptul că în ziua accidentului lui n-au fost acolo nici Jake Chambers și nici Roland Deschain – simpla idee este rizibilă, doar sunt produse ale imaginației sale, pentru numele lui Dumnezeu! Dar știe la fel de bine că, la un moment dat, cântecul pe care îl aude atunci când scrie la sofisticatul lui computer Macintosh a devenit cântecul morții lui Jake și a-l ignora înseamnă să piardă complet legătura cu Ves'-Ka Gan, iar un asemenea lucru nu trebuie să se întâmple. Nu și dacă vrea să termine povestea. Cântecul acela este singurul fir narativ pe care îl are, dâra lui de firimituri de pâine pe care trebuie să o urmărească dacă vrea să mai iasă vreodată din pădurea aceasta stranie și derutantă pe care el a sădit-o și care este subiectul cărților sale și...

Ești convins că tu *ai sădit-o?*

Păi... nu prea. De fapt, nu e deloc convins. Deci, stimate doamne și domni, a venit momentul să chemați oamenii în halate albe.

Ești pe de-a întregul convins că Jake n-a fost acolo în ziua aia? În definitiv, cât îți mai amintești din accidentul dla blestemat?

Nu prea mult. Doar că a zărit la orizont acoperișul camionului lui Bryan Smith, dându-și totodată seama că ieșise de pe drum și mergea pe pământul de la marginea șoselei. După asta, își aduce aminte că l-a văzut pe Smith așezat pe un zid din piatră, uitându-se în jos la el și spunându-i că are piciorul rupt în cel puțin șase locuri, poate chiar șapte. Dar filmul dintre aceste două amintiri – cea cu apropierea furgonetei și cea de după producerea accidentului – îi lipsește cu desăvârșire din memorie.

Sau *aproape* cu desăvârșire.

Uneori, noaptea, când se trezește din anumite vise pe care nu și le poate aminti întru totul...

Uneori aude... mă rog...

– Uneori auzi voci, zice el tare. De ce nu spui așa?

Și izbucnește în râs:

– Păi, tocmai am făcut-o.

Aude sunet de gheare pe hol și Marlowe își vâră botul lung pe ușa biroului. E un corgi galez, cu picioare scurte și urechi lungi, deja destul de bătrâior, cu

propriile-i junghiuri și dureri, ca să nu mai vorbim de ochiul pierdut anul trecut din cauza unui cancer. Veterinarul le-a spus că cel mai probabil nu avea să-și mai revină de pe urma bolii, dar și-a revenit și încă bine. Ce băiat bun. Ce băiat *tenace*. Și acum își înalță căpșorul ca să se uite la scriitor, purtând pe botic rânjetul lui hazliu de mare șmecher. *Cum merge, frățioare?* pare a spune privirea aceea. *Ai scris bine azi? Ce mai faci?*

– Bine fac, îi zice el lui Marlowe. Și eu pe-aici. Da' *tu* ce faci?

Marlowe (cunoscut uneori sub numele de Jupânul-Botic) răspunde dând din poponețul artritic.

„Iarăși tu." Asta i-am spus. Și el mi-a întrebat „Mă ții minte?". Sau poate că nu a fost o întrebare, ci o constatare. Adică „Mă ții minte". I-am zis că mi-e sete. El mi-a spus că n-are nimic de băut, vai, cât de rău îmi pare, iar eu l-am făcut mincinos. Și am avut dreptate să-i spun că minte, pentru că nu-i părea câtuși de puțin rău. Exact în fund îl durea de setea mea, pentru că murise Jake și el se gândea cum să dea vina pe mine, al dracului nenorocit se gândea cum să dea vina pe mine...

– Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea, spuse King urmărindu-l pe Marlowe cum se bălăbănește înapoi în bucătărie, unde își va controla castronașul. iar apoi va trage un pui de somn. Da, episoadele de somn ale micuțului sunt acum tot mai dese și tot mai lungi. Doar ei doi sunt în toată casa și în asemenea situații el obișnuiește să vorbească singur.

– Adică, *știi* asta, nu-i așa? Că nimic din toate astea nu s-a întâmplat?

Probabil că știe, dar cât de *bizară* a fost moartea lui Jake. Băiatul ăsta e în toate notițele lui, lucru deloc de mirare deoarece Jake ar fi trebuit să facă parte din poveste până la sfârșitul sfârșitului. De fapt, niciunul dintre ei nu ar fi trebuit să moară. Acum, bineînțeles că nicio carte, cu excepția celor foarte proaste, care se întorc de la edituri cu ștampila RESPINS pe ele, nu se află niciodată *complet* sub controlul scriitorului. Însă halul în care cartea *asta* i-a scăpat de sub control este absolut ridicol. Are mai degrabă senzația că se uită la un film ori că ascultă un cântec, nu că scrie o poveste inventată.

Se hotărăște să-și facă un sandvici cu unt de arahide și peltea și să lase dracului toată aiureala asta pentru moment. Diseară se va duce să vadă filmul ăla nou cu Clint Eastwood, *Bloodwork*, bucuros că are unde să se ducă,

bucuros că are ce să facă. Mâine se va întoarce la biroul lui, la calculatorul lui; şi poate va introduce în carte ceva din film – pentru că Roland este, evident, jumătate Clint Eastwood şi jumătate „Omul fără nume[1]" al lui Sergio Leone.

Şi... că tot vorbim despre cărţi...

Pe măsuţa de cafea se află volumul adus de FedEx de la biroul lui din Bangor chiar în dimineaţa asta: *Operele complete ale lui Robert Browning*. Printre aceste opere se află (cum altfel?) şi „Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a", poemul narativ ce stă la baza lungii (şi istovitoarei) poveşti a lui King. Şi-i vine din senin o idee, care-i luminează chipul, aducându-i pe buze un zâmbet larg ce ameninţă să se preschimbe în hohote sincere de râs. Ca şi cum i-ar fi ghicit starea de spirit (probabil că i-a şi ghicit-o, căci King este de părere că toţi câinii sunt veniţi din minunata ţară Empatica, pe al cărei blazon stă scris „Ştiu exact ceea ce simţi"), Marlowe îşi lăţeşte zâmbetul de mare şmecher.

– Poemul ăsta are locul lui, băiete, zice King, aruncând cartea la loc pe măsuţă.

Volumul este gros şi aterizează cu bufnet puternic.

– Are un loc numai şi numai al lui.

Apoi se aşază mai bine în fotoliu şi închide ochii. *Am să stau aici câteva minute*, îşi spune el, ştiind foarte bine că se păcăleşte singur, ştiind foarte bine că va adormi. Ceea ce se şi întâmplă.

---

[1] *Uomo senza nome* – personaj principal al unei trilogii western-spaghetti în regia lui Sergio Leone (n. tr.).

PARTEA A PATRA

TĂRÂMURILE ALBE DIN EMPATICA

DANDELO

I

CREATURA DE SUB CASTEL

1

Într-adevăr: nu departe de infirmerie, la nivelul solului în Staţiunea Experimentală Arc 16, au găsit o bucătărie spaţioasă alături de care se afla şi o cămară. Şi au mai găsit ceva: camera de lucru a lui sai Richard Sayre, fost Şef de Operaţiuni în slujba Regelui Purpuriu, în prezent ajuns în poiana de la capătul cărării prin bunăvoinţa reflexelor rapide ale lui Susannah Dean. Pe biroul lui Sayre se aflau dosare incredibil de complete despre toţi patru, pe care le-au distrus acum cu tocătorul de hârtie. În mapele acelea erau şi fotografii cu Eddie şi Jake, iar lor le-a fost greu să le privească. Amintirile erau mai bune.

Pe unul din pereţi, Sayre atârnase două picturi în ulei. Într-una era un băiat puternic şi frumos. Fără cămaşă, cu picioarele goale, părul ciufulit şi zâmbetul larg, băiatul acela purta doar o pereche de jeanşi şi un toc de pistol la subsuoară. Părea cam de aceeaşi vârstă cu Jake. Însă tabloul acesta emana un soi de senzualitate nu tocmai plăcută. Susannah îşi spuse că probabil pictorul, sau sai Sayre, sau poate amândoi făcuseră parte din Gaşca de pe Lavender Hill[1], cum li se

---

[1] Aluzie la filmul *Lavender Hill Mob*, 1951 (n. tr.).

spunea Homosexualilor în Village[1]. Părul băiatului era negru. Ochii albaștri Buzele roșii. Pe o parte a pieptului avea o cicatrice albă și un semn din naștere pe călcâiul stâng, purpuriu ca buzele. Un armăsar alb ca laptele zăcea mort în fața lui. Dinții dezveliți îi erau plini de sânge. Băiatul își proptise piciorul cel însemnat de pieptul animalului. Pe buze îi înflorise un zâmbet triumfător.

– Este Llamrei, calul lui Arthur Eld, spuse Roland. Chipul lui era desenat pe toate steguleţele de lance din Gilead și era un sigul în întreaga Lume Dinăuntru.

– Adică tabloul ăsta spune că Regele Purpuriu va învinge? vru să se lămurească Susannah. Sau dacă nu el, atunci fiul lui, Mordred?

Roland ridică din sprâncene.

– Din cauza lui John Farson, oamenii Regelui Purpuriu au pus stăpânire pe ţinuturile Lumii Dinăuntru cu multă vreme în urmă, spuse el.

Apoi zâmbi. Expresia așternută pe chipul pistolarului era atât de senină și atât de contrastantă cu sobrietatea lui obișnuită, încât pe Susannah o luă ameţeala.

– Însă cred că *noi* am câștigat singura bătălie care contează. Tabloul ăsta nu-i decât iluzia deșartă a cuiva.

Și, cu o sălbăticie care o luă pe femeie prin surprindere, Roland sparse geamul picturii cu pumnul, o smulse din ramă, sfâșiind-o în mijloc. Înainte să o facă bucăţele, așa cum intenţiona, Susannah îl opri, arătându-i partea de jos a tabloului. Acolo era trecut numele pictorului, cu litere mici, dar extrem de sofisticate: *Patrick Danville*.

În celălalt tablou era Turnul Întunecat, un cilindru cenușiu îngustat spre vârf. Se afla la capătul îndepărtat al Can'-Ka No Rey, câmpurile de trandafiri ale nimănui. În visele lor, Turnul părea mai înalt decât cel mai înalt zgârie-nori din New York (în cazul lui Susannah, acesta era Empire State Building). În pictura aceasta nu părea a avea mai mult de două sute de metri, însă nu-și pierduse nimic din măreţia lui fantastică. Ferestrele înguste urcau în spirală de jur împrejurul lui, întocmai ca în visele lor. În vârf era un bovindou, cu geamurile din sticlă de diverse culori – câte una pentru fiecare glob de cristal

[1] The Village – cartier din New York (n. tr.).

al Vrăjitorului[1]. Penultimul cerc era roz, la fel ca globul ce-i fusese dat spre păstrare unei vrăjitoare pe nume Rhea; centrul avea culoarea de abanos a lui Treisprezece Negru.

– În încăperea din spatele acelei ferestre vreau eu să ajung, spuse Roland, lovind ușor în geamul tabloului. Acolo mi se încheie drumul.

Vocea îi era gravă și cuprinsă de veneratie.

– Tabloul ăsta nu a fost pictat din imaginație, Susannah. Am sentimentul că pot atinge fiecare cărămidă. Nu crezi?

– Ba da.

Doar atât fu ea în stare să spună. Rămăsese fără suflare în fața tabloului de pe peretele răposatului Richard Sayre. Brusc i se părea totul posibil. Vedea la propriu capătul poveștii lor.

– Precis că cel care l-a pictat a fost acolo, zise dus pe gânduri Roland. Probabil că și-a instalat șevaletul printre trandafiri.

– Patrick Danville, spuse Susannah. Aceeași semnătură ca pe pictura cu Mordred și calul mort. Vezi?

– Văd extrem de bine.

– Și vezi și poteca printre trandafiri care duce la treptele de la baza Turnului?

– Da. Nu mă îndoiesc că sunt nouăsprezece trepte. Chassit. Iar norii de pe cer...

Acum îi văzu și ea. Alcătuiau un soi de vârtej înainte de a se îndepărta de Turn, îndreptându-se către Locul Testoasei, la celălalt capăt al Grinzii pe care o urmaseră până acum. Și mai observă încă ceva. Pe suprafața cilindrică a Turnului, la intervale cam de cincisprezece metri, erau amplasate balcoane cu balustrade din fier forjat înalte până la brâu. Pe al doilea se vedea o bilă roșie și alte trei albe, mai mici: un chip mult prea mic pentru a putea fi deslușit și două mâini ridicate.

– Acela e Regele Purpuriu? întrebă ea, făcând un gest spre locul cu pricina.

Nu avea curaj să pună degetul pe figura aceea, chiar dacă era protejată de geamul tabloului. Îi era teamă ca nu cumva să prindă viață și să o tragă înăuntru.

– Da, el este, răspunse Roland. E încuiat afară și nu-i este permis accesul la singurul lucru pe care și l-a dorit vreodată.

---

[1] Vezi *Vrăjitorul și Globul de Cristal* (n. tr.).

– Poate că noi vom trece chiar pe lângă el atunci când vom urca în vârf. Şi o să ne strâmbăm la el.

Roland se uită nedumerit la ea, iar Susannah îi demonstră scoţând limba. Dar acum zâmbetul pistolarului fu stins şi absent.

– Nu cred că va fi chiar atât de uşor, spuse el.

Susannah oftă:

– Nici eu nu cred.

Îşi terminaseră treaba acolo (îşi luaseră destule alimente, chiar prea multe), însă parcă le era greu să plece din biroul lui Sayre. Nu-i lăsa tabloul acela. Susannah îl întrebă pe Roland dacă nu voia să-l ia cu el. Firește că le-ar fi fost uşor să-l desprindă din ramă folosindu-se de cuţitaşul pentru scrisori de pe masa de lucru a lui Sayre, iar apoi să-l facă sul şi să-l poarte sub braţ. Roland se gândi puţin la propunerea ei, apoi clătină din cap. Tabloul acela avea o aură nepriel-nică, ce ar fi putut atrage atenţia asupra lor, întocmai cum lumina lumânării atrage moliile. Şi chiar dacă nu va fi aşa, avea cumva sentimentul că *amândoi* vor petrece prea mult timp uitându-se la el. Şi pictura le-ar putea distrage aten-ţia de la treburile lor sau, mai rău, i-ar putea hipnotiza.

Poate nu-i decât o altă capcană a minţii, îşi spuse el. *Aşa cum e* Insomnia.

– Îl lăsăm aici, zise el. Curând, peste câteva luni, poate chiar peste câteva săptămâni, ne vom uita la cel adevărat.

– Aşa crezi? şopti ea. Chiar crezi asta, Roland?

– Da.

– Toţi trei? Sau va trebui să mor şi eu şi să moară şi Ete tot ca să-ţi deschidem ţie drumul spre Turn? În fond, ai fost *singur* când ai pornit pe drumul ăsta, nu? Poate că tot singur trebuie să-l termini. Nu aşa şi-ar dori un scriitor?

– Nu înseamnă că va putea s-o *facă*, răspunse Roland. Stephen King nu-i ca apa, Susannah. E doar jgheabul prin care curge apa.

– Înţeleg ce spui, dar parcă nu-mi vine să cred.

Nici lui Roland nu-i prea venea. Se gândi să-i amintească lui Susannah că la începutul căutărilor sale, în Mejis, îi fuseseră alături Cuthbert şi Alain; iar, la a doua plecare din Gilead, li se alăturase Jamie DeCurry, transformând trioul în cvartet. Însă căutările începuseră cu adevărat după bătălia de pe Jericho Hill şi da, atunci deja rămăsese singur.

– Am pornit singur la drum, dar nu am să ajung tot așa la capătul lui, îi spuse el.

Susannah se deplasase cu ușurință din loc în loc cu un scaun de birou cu rotile. Acum o ridică din el și o așeză pe șoldul drept, cel care nu îl mai durea.

– Tu și cu Ete veți fi lângă mine atunci când voi urca treptele și voi intra în Turn; veți fi lângă mine când voi urca scara; veți fi cu mine când mă voi ocupa de criminalul ăla roșu și veți fi cu mine atunci când voi intra în încăperea din vârf.

Susannah nu-i spuse că vorbele acestea păreau a avea iz de minciună. De fapt, la fel i se părea și lui.

2

Se întoarseră în Hotelul Fedic cu conserve, o tigaie, două căni, două farfurii și două seturi de tacâmuri. Roland mai luase și o lanternă, cu bateriile din păcate pe ducă, ce arunca o lumină leșinată în jur, un cuțit mare pentru carne și o toporișcă ușoară, cu mânerul din cauciuc. Susannah găsise două săculețe din plasă în care să pună alimentele. Pe un raft din cămara de lângă bucătărie mai descoperise și trei cutii pline cu un fel de jeleu.

– E Sterno[1], îi explică ea pistolarului nedumerit. O chestie bună. Se aprinde și arde încet, cu flacără albastră. Putem găti la ea.

– Eu mă gândisem să facem un foc în spatele hotelului, zise el. Nu-i nevoie să suportăm duhoarea chestiei ăsteia.

Vorbele lui aveau o nuanță de dispreț.

– Nu, ai dreptate. Dar s-ar putea să avem nevoie de ea mai încolo.

– De ce?

– Nu știu, dar... răspunse ea ridicând din umeri.

Lângă poarta dinspre stradă a Doganului era dulapul omului de serviciu, plin cu tot felul de mărunțișuri. Susannah se săturase de locul acela și voia să iasă cât mai repede de acolo, dar Roland se opri să arunce o privire. Nu îl interesară nici

[1] Sterno – combustibil produs din alcool denaturat și apoi gelificat (n. tr.).

găleţile, nici mopurile sau măturile şi nici detergenţii, ci nişte grămezi de corzi şi curele înghesuite într-un colţ. Uitându-se la scândurile de sub ele, Susannah îşi imaginâ că fuseseră folosite la improvizarea unor schele. Şi i se strânse inima când înţelese la ce i-ar fi de folos legăturile alea. Era ca o întoarcere la începuturi.

– Credeam că am terminat cu căratul în spate, exclamă ea supărată şi cu destulă Detta în tonul răţoit.

– Cred că nu avem altă soluţie, spuse Roland. Dar mă bucur că nu mă mai doare nimic şi pot să te duc fără probleme.

– Şi eşti convins că pasajul ăla subteran e singurul drum? Sigur, sigur?

– Bănuiesc că ar mai fi un drum prin castel... începu el, dar se opri când o văzu pe Susannah cum scuturâ cu vehemenţă din cap.

– Nu uita că am fost în vârful lui cu Mia. Zidul dinspre Discordia e înalt de cel puţin o sută cincizeci de metri. Poate chiar mult mai mult. Pe vremuri or fi fost nişte scări acolo, dar au dispărut de mult.

– Atunci nu ne rămâne decât pasajul, spuse el. Şi poate că-ţi vom găsi un mijloc de transport când ajungem în partea cealaltă. În vreun alt orăşel sau cătun.

Susannah clătina iar din cap.

– Cred că civilizaţia se sfârşeşte aici, Roland. Şi mai cred că am face bine să ne înfofolim cu cât mai multe haine, pentru că dincolo o să fie *şi mai frig*.

Din păcate, spre deosebire de alimente, hainele groase nu erau prea multe. Nimănui nu-i trecuse prin minte să pună în magazie şi câteva pulovere şi jachete îmblănite. Iar păturile care erau acolo se subţiaseră foarte tare, devenind aproape inutile.

– Mă doare exact în dos, spuse Susannah cu un glas stins. Fie cum o fi, numai să plecăm odată din locul ăsta.

– O să plecăm.

3

Susannah se află în Central Park şi este atât de frig, încât îşi poate vedea aburul respiraţiei. Cerul este în întregime alb: cer de ninsoare. Ea se uită în jos la ursul polar (care face tumbe în jurul insuliţei sale din piatră, evident

bucurându-se de vremea rece), când o mână i se strecoară în jurul taliei. Simte buze calde pe obrazul ei rece. Se întoarce și-i vede pe Eddie și Jake. Cei doi au zâmbete identice și poartă căciuli tricotate, identice și acestea. Cu o singură deosebire: pe cea a lui Jake este cusut cuvântul CRĂCIUN, iar pe a lui Eddie – FERICIT. Deschide gura, vrând să le spună „N-aveți cum să fiți aici, băieți dragi, sunteți morți*". Și atunci își dă seama, cu mare, preaslăvită ușurare, că toată povestea nu a fost decât un vis. Cum altfel? Nu există animale vorbitoare care să se numească billy-bumbleri; nu există nici creaturi cu trup de om și cap de lighioane care să se numească taheeni; așa cum nu există nici vreun loc care să se numească Fedic sau Castelul Discordia.*

Și mai ales, nu există pistolari. John Kennedy a fost ultimul. Andrew, șoferul ei, avea dreptate în această privință.

– Ți-am adus ciocolată fierbinte, îi zice Eddie, întinzându-i-o.

Este cana perfectă de ciocolată fierbinte, mit schlag[1] *deasupra și cu praf de nucșoară. Îi adulmecă aroma. O ia, simțindu-și vii degetele din mănuși. Iar primii fulgi de nea plutesc peste ei. Se gândește cât de bine e să fie vie în dragul și bătrânul New York, cât de minunat este că realitatea este reală în Anul Domnului...*

Care *An al Domnului?*

Se încruntă, pentru că întrebarea asta este extrem de serioasă, nu credeți? În definitiv, Eddie e un tânăr al anilor optzeci, iar ea nu a ajuns mai departe de 1964 (sau '65 să fi fost?). În vreme ce Jake Chambers, cel cu cuvântul CRĂCIUN cusut pe căciulița lui nostimă, nu este el din anii șaptezeci? Iar dacă ei trei reprezintă trei decenii diferite din a doua jumătate a secolului douăzeci, atunci ce au ei în comun? Ce an este ăsta?

– NOUĂSPREZECE, *se aude o voce din văzduh (poate-i chiar vocea lui Bango Skank, Marele Personaj Dispărut),* este NOUĂSPREZECE, este CHASSIT. Toți prietenii tăi sunt morți.

Cu fiecare cuvânt, lumea devine tot mai puțin reală. Își dă seama că Eddie și Jake s-au făcut străvezii. Când privește în jos, la ursul polar, vede că zace mort pe piatra lui, cu labele în sus. Aroma încântătoare de ciocolată caldă dispare, înlocuită fiind de un miros acru, mucegăit: tencuială veche, lemn bătrân. Duhoarea unei camere de hotel în care de ani întregi nu a mai dormit nimeni.

---

[1] „Cu frișcă", în lb. germ. în orig. (n. tr.).

Nu, *geme mintea ei.* Nu, vreau înapoi în Central Park, îl vreau pe domnul CRĂCIUN şi îl vreau pe domnul FERICIT, vreau mirosul bun de ciocolată fierbinte şi primii fulgi sfioşi ai lunii decembrie. M-am săturat de Fedic, de Lumea Dinăuntru, de Lumea de Mijloc şi de Lumea de Capăt. Vreau Lumea-*Mea.* Nu-mi pasă dacă nu mai ajung să văd vreodată Turnul Întunecat.

Buzele lui Eddie şi ale lui Jake se mişcă la unison, ca şi cum ar cânta un cântec pe care ea nu îl poate auzi. Însă nu este cântec. Cuvintele pe care le citeşte pe buzele lor chiar înainte ca visul să se destrame sunt

4

– Fii cu ochii-n patru după Dandelo!

Cu aceste cuvinte pe propriile-i buze se trezi ea tremurând la ivirea zorilor. Măcar partea cu aburii respiraţiei era reală. Îşi şterse obrajii. Nu era chiar atât de frig să-i îngheţe lacrimile, dar pe aproape.

Privi în jur la camera jalnică din Hotelul Fedic, dorindu-şi din tot sufletul ca visul ei cu Central Park să fi fost adevărat. În primul rând fusese nevoită să se culce pe jos – pentru că din pat nu mai rămăsese decât scheletul ruginit, aşteptând să se dezintegreze – şi o durea spatele ca naiba. În plus, toate păturile (şi cele aşternute pe jos în chip de saltea, şi cele cu care se învelise) se făcuseră zdrenţe din cauza zvârcolirilor ei din timpul somnului. Aerul, îmbâcsit cu praful din ele, o gâdila în nas şi o îneca, dându-i impresia că s-a pricopsit cu cea mai cumplită răceală din lume. Şi tremura incontrolabil. Şi îi venea să facă pipi, ceea ce însemna că va trebui să ajungă la locul cu pricina târându-se pe cioturile picioarelor şi mâinile pe jumătate amorţite.

Dar nimic din toate astea nu o mâhnea cu adevărat pe Susannah Odetta Holmes Dean în dimineaţa aceasta, pricepeţi? Problema era că tocmai se trezise dintr-un vis minunat într-o lume

(este NOUĂSPREZECE şi toţi prietenii tăi sunt morţi)

unde era pe punctul de a înnebuni din cauza singurătăţii. Problema era că locul acela unde se va vedea curând răsărind soarele nu era neapărat estul. Problema era că ea se simţea epuizată şi tristă, copleşită de mâhnire, îi era

dor de casă și o durea inima. Problema era că, în ceasul acesta dinaintea zorilor în această cameră a unui hotel străvechi, aflat la granița unei lumi, unde aerul era plin cu scame mucegăite de pături, se simțea aproape cu totul sleită de puteri și de speranță. Își voia visul înapoi.

Îl voia pe Eddie înapoi.

– Văd că te-ai trezit și tu, se auzi o voce.

Susannah se întoarse iute, ajutându-se de mâini, și simți o așchie intrându-i în palmă.

Pistolarul se sprijinea de catul ușii dintre cameră și hol. Împletise corzile și confecționase hamul acela pentru transport cu care ea era atât de obișnuită. Acum și-l atârnase de umărul stâng. Pe cel drept avea un sac din piele plin cu noile lor lucruri și restul de Orize. Ete ședea în fund la picioarele lui Roland privind-o, cu un aer grav.

– M-ai speriat de moarte, sai Deschain, îi zise ea.

– Plângeai.

– Nu-i treaba ta ce făceam eu.

– O să ne simțim mai bine după ce plecăm de aici, spuse el. Locul ăsta e bântuit.

Susannah știa exact la ce se referea el. Vântul suflase îngrozitor de tare întreaga noapte; iar atunci când zbierase prin streșinile hotelului și ale birtului de alături, Susannah avusese impresia că aude urlete de copii – de copii mici, pierduți în timp și spațiu, care nu vor mai găsi niciodată drumul spre casă.

– Bine, dar, Roland, înainte să trecem drumul și să intrăm în Dogan, vreau să-mi promiți ceva.

– Ce anume să-ți promit?

– Dacă ți se pare că ne atacă ceva – nu știu exact ce, vreun monstru ieșit din curul diavolului, ori unul din portalul dintre lumi –, te rog să-mi tragi un glonț în cap înainte să mă prindă. Te privește personal ce ai să faci tu, dar... ce? La ce-mi întinzi chestia aia?

Era unul din pistoalele lui.

– Pentru că mă descurc de minune cu unul singur. Și pentru că nu vreau să fiu eu acela care să-ți ia viața. Dar dacă ai să te hotărăști s-o faci singură...

– Scrupulele tale de tot căcatul nu încetează să mă surprindă, Roland, îi zise ea.

Apoi luă cu o mână arma şi arătă spre ham cu cealaltă.

– Cât despre chestia aia, dacă tu crezi că am să mă urc în ea înainte să fie absolut necesar înseamnă c-ai înnebunit de-a binelea.

Umbra unui zâmbet trecu peste buzele pistolarului.

– Ne e mai bine când suntem împreună, nu crezi?

Susannah oftă şi dădu din cap.

– Niţel, da, dar nu-i nici pe departe perfect. Hai s-o ştergem din locul ăsta, voinicule. Mi s-a congelat popoul şi duhoarea asta mi-a ucis sinusurile.

5

Când intrară în Dogan, o aşeză în scaunul de birou cu rotile şi o împinse până la prima scară. Susannah ţinea în poală bagajele lor şi sacul cu Orize. Roland o luă în braţe, sprijinind-o de şold, şi îmbrânci scaunul pe trepte. Acesta se rostogoli până jos cu un zgomot aproape asurzitor.

– Şi cu asta *basta*, trase concluzia Susannah când zgomotul încetă. Îl puteai lăsa foarte bine şi aici, că nu cred că-mi va mai fi de vreun folos acum.

– Vom vedea, spuse Roland, începând să coboare treptele. S-ar putea să ai o surpriză.

– Căcatu' ăla de scaun s-a bulit definitiv, nu te face că nu ştii, se băgă Detta în vorbă.

Ete scoase un lătrat scurt şi ascuţit, de parcă ar fi vrut să spună *Aşa este.*

6

Incredibil, dar adevărat, scaunul reuşise să *supravieţuiască* saltului mortal. Şi supravieţui şi următorului. Însă, după cea de-a treia tumbă (şi cea mai lungă) pe scări, când Roland se aplecă să examineze bietul obiect îndoit la toate încheieturile, observă că două dintre role erau complet descentrate. Pistolarul îşi aduse aminte că aproape la fel arătase şi scaunul cu rotile

al lui Susannah atunci când îl găsiseră după bătălia cu Lupii pe Drumul de Est.

– Ia te uită, nu ți-am zis eu? chicoti femeia. Socot de-amu' c-o venit vremea să mă-ndeși în straița aia.

Pistolarul o privi în ochi.

– Nu poți s-o faci pe Detta să ne lase în pace?

Ea păru surprinsă, repetă în minte ultimele cuvinte rostite și se aprinse la față.

– Ba da, șopti. Îmi pare foarte rău, Roland.

El o luă în brațe și o fixă în ham. Apoi își continuară drumul. Oricât de apăsătoare era atmosfera de sub Dogan – oricât de *înfiorătoare* era atmosfera de sub Dogan – Susannah se bucura nespus că lăsaseră în urmă orașul Fedic. Pentru că asta însemna că lăsaseră în urmă tot restul: Lud, Callele, Bubuit de Tunet, Algul Siento; dar și orașul New York și vestul statului Maine. În fața lor nu mai era decât castelul Regelui Purpuriu, dar nu credea că era cazul să-și facă prea mari griji în privința lui, deoarece cel mai celebru locatar al lui își pierduse mințile și se ascunsese în Turnul Întunecat.

Nu-și mai împovăra mintea cu ce rămăsese în trecut, cu ce nu mai era esențial în momentul de față. Se apropiau de capătul lungii lor călătorii și nu prea mai avea motive de îngrijorare. Iar aceasta era o veste excelentă. Și dacă se va întâmpla să-și piardă viața pe drumul către obsesia lui Roland? Păi, nu va fi mare tragedie dacă în cealaltă parte a existenței va găsi doar beznă (așa cum crezuse mai toată viața ei de adult), atâta vreme cât nu va fi întunericul orb de *portal*, loc plin cu monștri târâtori. Și, hei! Poate că totuși *există* viață dincolo de moarte, poate că există un rai, poate că reîncarnarea este reală, poate că există chiar o înviere din morți în poiana de la capătul cărării. Îi plăcea ultima idee și văzuse deja destule miracole ca să-și închipuie că ar fi posibilă. Poate acolo o așteaptă Eddie și Jake, încotoșmănați în haine groase și cu primii fulgi de nea aninați de gene: Domnul CRĂCIUN și Domnul FERICIT, oferindu-i o cană cu ciocolată fierbinte. *Mit schlag.*

Ciocolată fierbinte în Central Park! Cum să se poată compara Turnul Întunecat cu așa ceva?

7

Traversară rotonda cu multele-i uși de jur împrejur; ajunseră în cele din urmă și la pasajul vast, cu anunțul care spunea PREZENTAȚI PERMISUL PORTOCALIU. PERMISUL ALBASTRU NU ESTE ACCEPTAT. Puțin mai departe, la lumina slabă a unuia dintre becurile fluorescente care încă mai ardeau (și lângă galoșul abandonat), observară ceva scris pe zid și făcură un ocol ca să citească.

Roland, Susannah: Am pornit la drum! Țineți-ne pumnii!
Și noi vi-i ținem VOUĂ!
Dumnezeu să vă binecuvânteze!
Nu vă vom uita niciodată!

După mesajul acesta își scriseseră numele: Fred Worthington, Dani Rostov, Ted Brautigan și Dinky Earnshaw. Dedesubt mai erau două rânduri, scrise de o altă mână. Probabil a lui Ted, își spuse Susannah, simțind cum ochii i se umplu de lacrimi când citi cuvintele acelea:

Am plecat spre o lume mai bună.
Fie să găsiți și voi una.

– Dumnezeu să-i aibă în paza Lui, șopti ea răgușit. Dumnezeu să-i păzească și să-i ajute.

– Să-șute, se auzi o voce subțirică și sfioasă de lângă piciorul lui Roland.

Se uitară amândoi într-acolo.

– Te-ai hotărât să vorbești din nou, dulceață? îl întrebă Susannah, însă Ete nu-i răspunse.

Mai aveau să treacă săptămâni bune până când va vorbi din nou.

8

De două ori s-au rătăcit. O dată Ete a fost cel care a redescoperit drumul cel bun prin labirintul de tuneluri și pasaje – prin unele gemeau curenți neliniștiți de aer, prin altele gemeau alte lucruri, mai amenințătoare. Altă dată l-a

găsit Susannah, observând ambalajul batonului Mounds aruncat de Dani. Algul Siento fusese aprovizionat din belşug cu dulciuri, iar fetiţa luase multe cu ea. („Deşi nu i-a dat prin cap să-şi ia măcar un schimb de haine", spuse Susannah râzând şi clătinând din cap.) La un moment dat, în faţa unei uşi dintr-un lemn de esenţă tare, ce lui Roland i se părea asemănătoare cu uşile găsite de el pe plajă, auziră un zgomot dezgustător ca de *clefăit*. Susannah încercă să-şi închipuie ce anume l-ar fi putut produce şi în minte nu-i veni nimic altceva decât imaginea unei guri uriaşe, fără trup, plină cu colţi lungi, îngălbeniţi şi murdari. Pe uşă se afla un simbol indescifrabil. Numai privindu-l şi se simţea tulburată.

– Ştii cumva ce înseamnă? îl întrebă ea pe pistolar.

Cu toate că vorbea şase limbi şi era familiarizat cu mult mai multe, Roland clătină din cap. Susannah răsuflă uşurată. Avea sentimentul că dacă ştiai sunetul reprezentat de simbolul acela, doreai să-l spui cu glas tare. Poate chiar te simţeai *obligat* să-l spui. Iar atunci uşa avea să se deschidă. Şi oare ai fi dorit s-o iei la goană atunci când dădeai cu ochii de chestia care scotea plescăiturile alea scârboase? Probabil. Dar ai fi în *stare?*

Poate că nu.

La scurtă vreme după ce trecuseră de uşa aceasta, ajunseră la alte trepte. Mai puţine, însă.

– Cred c-am uitat să-ţi pomenesc de scara asta ieri, când am stat de vorbă, zise ea, arătând spre praful răscolit. Uite urmele noastre. Aici m-a cărat Fred la coborâre şi Dinky la urcare. Aproape am ajuns, Roland. Pe cuvânt.

Dar se rătăci iarăşi prin labirintul de pasaje divergente de la capătul scării şi abia acum îi readuse Ete pe drumul cel bun, luând-o înaintea lor spre un coridor lung şi scund, ca un tunel, unde pistolarul se văzu nevoit să meargă aplecat de spate, cu Susannah agăţată de gât.

– Nu ştiu... începu ea să spună, dar chiar atunci Ete intră într-un alt coridor mai luminos (*relativ* mai luminos: erau stinse cam jumătate din tuburile fluorescente din tavan, iar multe din plăcile de faianţă de pe ziduri căzuseră, dând la iveală pământul întunecat şi umed de dedesubt). Bumblerul se aşeză în poponeţ şi se uită la ei. *Aici aţi vrut să ajungeţi?* spunea privirea lui.

– Da, spuse Susannah, evident uşurată. În regulă. Uite, e întocmai cum ţi-am povestit.

Şi întinse mâna spre o uşă pe care scria TEATRUL FORD, AICI PUTEŢI ASISTA LA ASASINAREA PREŞEDINTELUI LINCOLN – 1865. Mai jos, sub un geam de protecţie, era afişul piesei *Vărul nostru din America*. Părea atât de nou, culorile erau atât de intense, încât puteai să juri că fusese tipărit doar cu o zi în urmă.

– Locul unde trebuie să ajungem e puţin mai încolo. Facem de două ori la stânga şi o dată la dreapta... parcă aşa îmi aduc aminte. Oricum, am să-mi dau seama când voi vedea coridorul.

Tot drumul Roland dădu dovadă de o răbdare nemărginită cu ea. Îi venise o idee urâtă, pe care nu voia să i-o împărtăşească lui Susannah: dar dacă labirintul acela de coridoare şi pasaje era în derivă, întocmai cum erau punctele cardinale ale rozei-vânturilor în ceea ce el ajunsese deja să numească „lumea de deasupra"? Dacă aşa stăteau lucrurile, erau la mare ananghie.

Era foarte cald aici, sub Dogan; şi începură curând să transpire abundent. Ete gâfâia aspru şi fără întrerupere, ca un motoraş, dar nu se dezlipea de piciorul stâng al pistolarului. Nu mai era praf pe pardoseală şi dispăruseră urmele văzute mai devreme. Însă zgomotele din spatele uşilor erau mai puternice şi, când trecură pe lângă una, creatura aia din cealaltă parte (sau ce-o fi fost ea) o izbi atât de tare, că se zgâlţâi în cadru. Ete îşi lipi urechile de cap şi începu să latre la ea, iar Susannah scoase un ţipăt de spaimă.

– Stai liniştită, îi spuse Roland. N-are cum să treacă prin uşă. Niciuna nu poate să treacă.

– Eşti sigur?

– Da, zise cu hotărâre pistolarul.

De fapt, nu era deloc sigur. Îi veni în minte o expresie folosită deseori de Eddie: *Zarurile au fost aruncate.*

Ocoliră băltile, atenţi să nu le atingă pe cele care străluceau din cauza radiaţiilor sau a focului Sfântului Elmo[1]. Ajunseră la o conductă spartă, care degaja o dâră apatică de abur verde, iar Susannah avu ideea să-şi ţină toţi trei respiraţia până când vor trece dincolo de ea. Lui Roland propunerea aceasta i se păru extrem de bună.

După treizeci sau patruzeci de metri, Susannah îi ceru să se oprească.

---

[1] Focul Sfântului Elmo – descărcări electrice (n. tr.).

- Nu știu, Roland, zise ea, încercând în zadar să-și ascundă panica din voce. Am crezut c-am reușit să mă descurc atunci când am văzut ușa cu Lincoln, dar acum asta... asta de aici...

Glasul începu să-i tremure și se întrerupse ca să tragă aer în piept și să-și stăpânească spaima.

- Totul mi se pare altfel. Și *sunetele* astea... cum îți intră în cap...

O înțelegea foarte bine. La stânga lor era o ușă nemarcată care atârna strâmb în balamale, iar din spațiul de sus ieșea larma disonantă a clopotelor din portal, sunet deopotrivă oribil și fascinant. Împreună cu dangătele acelea venea și un curent de aer împuțit. Roland se gândi că Susannah avea să-i propună să ia calea-ntoarsă cât încă mai puteau, eventual să reconsidere tot planul cu traversarea pe sub castel, așa că vorbi el primul:

- Hai să vedem ce-i acolo, mai în sus. Parcă e mai multă lumină.

Se apropiau de o răscruce din care se răspândeau în toate direcțiile multe pasaje și coridoare pardosite cu dale, când o simți cum încearcă să se ridice.

- Uite! strigă ea. Acolo! Grămada aia de moloz! Am trecut pe lângă ea! Am trecut pe lângă ea, Roland, *acum mi-aduc aminte!*

O bucată mare din plafon se prăbușise în mijlocul acelei întretăieri de coridoare, formând un talmeș-balmeș din bucăți de gresie, cioburi de sticlă, șomoioage de cabluri și țărână. Pe margine se vedeau niște urme.

- Acolo! țipă mai tare Susannah. Drept înainte! Ted a zis că acest coridor era numit „Strada Mare". Și Dinky a zis și el că parcă tot așa își aducea aminte. Și Dani Rostov a zis că demult de tot, pe vremea când Regele Purpuriu făcea ce făcea la adăpostul întunericului din Bubuit de Tunet, mai mulți oameni au folosit drumul ăsta ca să scape de aici. Dar au lăsat în urmă o parte din gândurile lor. Am întrebat-o atunci cum e să simtă așa ceva și mi-a răspuns că e cam la fel ca atunci când vezi depuneri de săpun în cadă după ce dai drumul la apă. „Adică nu-i deloc drăguț", mi-a zis ea. Și după aia Fred a pus un semn ca să ținem minte locul și am mers mai departe, până la infirmerie. Nu vreau să mă dau rotundă, dar cred că suntem pe drumul cel bun.

Și chiar erau – cel puțin deocamdată. Optzeci de pași mai departe au dat peste o arcadă. Dincolo de aceasta se făcea un alt coridor descendent pe tavanul căruia pâlpâiau becuri albe. Pe zid se vedea ultimul mesaj lăsat de Sfărâmătorii

eliberați - patru linii făcute cu cretă, aproape șterse de umezeala infiltrată printre plăcile de gresie:

Se odihniră aici o vreme și se hrăniră cu stafide dintr-o conservă. Până și Ete ciuguli câteva, deși din atitudinea lui era limpede că nu se dă în vânt după o asemenea tratație. După ce au terminat de mâncat, Roland puse conserva la loc în sacul din piele. Apoi o întrebă pe Susannah:

- Gata de drum?

- Da. Haide să plecăm chiar acum, înainte să-mi pierd curaj... *Doamne, Dumnezeule, Roland, ce-a fost aia?*

Din spatele lor, probabil dintr-un pasaj care se desprindea din intersecția sufocată de moloz și gunoaie, se auzise o bufnitură înfundată. Zgomotul fusese cumva apos, ca și cum acolo un uriaș cu galoșii uzi făcuse un singur pas.

- Nu știu, spuse pistolarul.

Susannah se uita neliniștită peste umăr, dar nu reușea să vadă decât umbre. Unele se mișcau, dar asta ar fi putut să fi fost o iluzie optică provocată de lumina instabilă.

Ar fi putut să fi fost.

- Știi ceva, spuse ea, cred că ar fi bine s-o tăiem de-aici cât mai repede.

- Ai dreptate, răspunse el, sprijinindu-se într-un genunchi și în degetele răsfirate ale mâinilor, aidoma unui atlet gata de start.

O așeză la loc în hamuri, se ridică și porni cu pași iuți mai departe, pe lângă săgeata desenată pe zid.

9

Mergeau deja de cincisprezece minute în pas aproape alergător când ajunseră lângă un schelet îmbrăcat în zdrențele putrezite ale unei uniforme militare. Încă mai avea ceva piele pe creștet, cu un smoc de păr negru și moale. Falca îi era căzută într-un rânjet căscat, de puteai crede că le urează bun-venit în infern.

Pe jos, alături de bazinul despuiat al scheletului, se afla un inel căzut de pe unul din degetele sfărâmicioase ale mortului. Susannah îl rugă pe Roland să i-l dea ca să îl vadă mai bine. Pistolarul ridică inelul și i-l întinse. Femeia îl studie cu atenție, confirmându-și bănuielile. Apoi îl aruncă din mână. Inelul căzu cu un clinchet mic, apoi nu se mai auzi nimic în jur decât apa care se prelingea pe ziduri și dangătul clopotelor din portal – mai slab acum, dar stăruitor.

- Exact ce mi-am închipuit, comentă ea.

- Adică ce? o întrebă pistolarul, pornind mai departe.

- Individul a fost un Elan. Tata avea și el un inel ca ăla.

- Elan? Nu pricep.

- E o frăție. Un fel de ka-tet al băieților buni. Dar nu înțeleg ce mama naibii a căutat aici un Elan. Mă rog, acum putem zice că a trecut la Frăția Mumiilor.

Și scoase un hohot de râs nițeluș cam isteric.

Becurile atârnate de plafon erau pline cu un gaz strălucitor ce pulsa într-un ritm nu tocmai constant. Lui Susannah i se păru că pulsația aceea avea o noimă și, după puțină vreme, reuși s-o priceapă. Când Roland grăbea pașii, zvâcnetul acela luminos era mai rapid. Când pistolarul mergea mai încet (fără să se oprească, dar încercând să-și conserve forțele), pulsația becurilor se rărea și ea. Nu știa dacă era o reacție de răspuns la bătăile inimii lui sau la ale ei, dar era convinsă că are o legătură. (Dacă ar fi cunoscut termenul *bioritm*, probabil că și-ar fi dat seama despre ce era vorba.) Întotdeauna Strada Mare era cufundată în beznă la cincizeci de metri mai în față de locul unde s-ar fi aflat ei. Și luminile se aprindeau pe măsură ce ei înaintau. Era fascinant. Se întoarse să se uite în urmă – o singură dată, căci nu voia să-l facă să-și piardă echilibrul – și văzu că, da, într-adevăr, cam la cincizeci de metri în spatele lor luminile se stingeau la loc. Plus că erau mult mai strălucitoare decât becurile jalnice de la intrarea pe Strada Mare și ea se gândi că sunt alimentate dintr-o altă sursă de energie, una care (la fel ca mai toate din lumea asta) începuse să se epuizeze. Apoi observă că nu se aprinse unul din becurile de care se apropiau. Dar, când trecură pe sub el, văzu că nu era *complet* stins; în el abia ardea un miez luminos, pulsând în ritmul trupurilor și minților lor. Îi aminti de firmele de neon cu una sau mai multe litere defecte, care transformă PABST[1] în PA ST, sau

[1] Teatru din Milwaukee (n. tr.).

CÂRNAȚI DELICIOȘI în CÂ AȚI DELIC OȘI. După alți treizeci de metri ajunseră la un alt bec ars, apoi la un altul, apoi la două becuri la rând.

– Probabil că nu peste mult timp vom orbecăi prin întuneric, comentă ea posomorâtă.

– Știu, zise Roland, care începuse să gâfâie ușor.

Aerul era umed și se făcea tot mai frig. Pe ziduri erau afișe, majoritatea atât de putrezite, că nu se putea citi mai nimic pe ele. Pe o porțiune de perete uscat, Susannah văzu unul în care era zugrăvit un bărbat care tocmai pierduse lupta cu un tigru într-o arenă. Uriașa felină era înfățișată în timp ce smulgea un mănunchi de mațe însângerate din burta bărbatului doborât, iar publicul era în delir. Textul era scris în șase limbi, engleza fiind cea de-a doua de sus: VENIȚI LA CIRCUL MAXIMUS! DISTRACȚII ȘI OVAȚII! suna invitația de pe afiș.

– Iisuse Hristoase, Roland, exclamă Susannah. Dumnezeule Atotputernic, ce *sunt* ăștia?

Roland nu spuse nimic, deși cunoștea prea bine răspunsul: erau *folken* care își pierduseră mințile.

10

La intervale de câte o sută de metri erau scări mici – cea mai lungă nu avea decât zece trepte – care îi duceau mai adânc în măruntaiele pământului. După ce făcură cam șase sute de metri (după estimarea lui Susannah), ajunseră la o poartă ce fusese smulsă din țâțâni și făcută fărâme, cel mai probabil de un vehicul. Aici erau destul de multe schelete, iar Roland se văzu nevoit să calce pe unele din ele ca să poată trece mai departe. Oasele nu se sfărâmară sub tălpile lui, ci scoaseră un sunet umed, bolborosit, oribil. Emanau o duhoare bolnavă, jilavă. Majoritatea plăcilor din pereți se spărseseră și căzuseră peste cadavrele acelea, iar cele rămase întregi erau găurite de gloanțe. Deci aici avusese loc o luptă. Susannah deschise gura să spună ceva, dar se auzi iarăși bufnitura aceea înfundată. Parcă puțin mai tare de data aceasta. Parcă și puțin mai aproape. Se uită în spate și nu văzu nimic. Doar becurile care se stingeau unul după celălalt la cincizeci de metri în urma lor.

- Nu vreau să par paranoică, Roland, dar am senzația că ne urmărește cineva.

- Așa este.

- Vrei să trag cu pistolul? Sau să arunc o farfurie? Știi că scoate un șuierat destul de înspăimântător.

- Nu.

- De ce?

- S-ar putea să nu știe cine suntem. Iar dacă tragi... va afla.

Susannah avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă ce voise el să spună: nu era sigur dacă gloanțele sau Orizele ar putea opri creatura aceea de pe urmele lor. Sau, mai rău chiar, poate că *era* sigur de asta.

Când vorbi din nou, încercă din răsputeri să pară calmă, deși rezultatul nu se ridică la înălțimea efortului.

- Crezi că e ceva din prăpastia aia mare?

- S-ar putea, răspunse Roland. Sau poate e ceva ce a venit prin portal. Acum taci.

Pistolarul înaintă mai repede, și mai repede, apoi începu să alerge. Susannah rămase surprinsă de cât de mobil putea fi el acum când nu mai avea durerea din șold. Dar îi auzea și respirația și i-o putea simți în felul în care i se mișca spatele - inspirări iuți, întretăiate ale aerului, urmate de evacuări care sunau ca niște exclamații de iritare. Ar fi dat orice să poată alerga alături de el pe propriile-i picioare, pe picioarele ei puternice și frumoase pe care i le răpise Jack Mort.

Pulsația mai rapidă a becurilor din plafon era mult mai ușor de observat acum deoarece mai rămăseseră foarte puține. Între două lumini aprinse, li se vedeau umbrele îngemănate alungindu-se mult în față, apoi scurtându-se puțin câte puțin pe măsură ce se apropiau de becul următor. Era tot mai frig. Plăcile din ceramică ale pardoselii erau tot mai puțin netede. Se crăpaseră din loc în loc destul de mult, formând adevărate capcane pentru cei neatenți. Ete le ocolea cu ușurință, iar Roland reușise și el să le evite deocamdată.

Tocmai ce voia să-i spună că nu mai auzise urmăritorul de ceva vreme, când din spatele lor veni un gâfâit puternic. Simți cum aerul din jurul ei își schimbă direcția. Simți cum buclele ei dese se ridică și încep să se zbată în toate direcțiile, de la efectul acela de aspirație. Simți că-i vine să țipe când

auzi apoi un zgomot foarte sonor și parcă încărcat cu bale și muci. Orice era chestia aia din spatele lor era mare.

Nu.

Uriașă.

11

Coborâră în goană alte câteva trepte. La cincizeci de metri mai departe, trei becuri aruncau lumina aceea intermitentă. Dincolo de ele nu era decât beznă. Pereții sparți și pardoseala neregulată și descompusă a coridorului se contopeau într-un vid atât de adânc încât părea concret: ca o aglomerare de nori din pâslă neagră. Vor intra alergând în el, își zise Susannah, iar la început forța inerției îi va purta înainte. Apoi vor fi aruncați înapoi de materia aceea întunecată, cu o mișcare de recul. Direct în ghearele creaturii din spatele lor. Ea va reuși să o zărească în fugă, va reuși să vadă chipul acela atât de hidos și de nepământean pe care mintea ei nu va fi capabilă să-l identifice, iar asta ar putea fi o binecuvântare. Apoi îi va ataca și...

Roland intră în beznă fără să încetinească pașii. Și firește că nu-i împinse nimic înapoi. La început mai reușiră să vadă ceva – la lumina venită din spate și de la becurile de deasupra (deoarece câteva nu-și dăduseră încă obștescul sfârșit). Așa observară o altă scară mică, ale cărei prime trepte erau flancate de schelete sfărâmicioase acoperite cu câteva zdrențe mizerabile. Roland coborî în fugă cele nouă trepte, fără să oprească. Ete alerga alături de el, cu urechile date pe spate, cu blana lucioasă unduindu-i-se, cu mișcări grațioase ca de balerin. Apoi pătrunseră în bezna totală.

– Latră, Ete, ca să nu ne izbim unul de altul! strigă Roland la bumbler. Latră!

Și Ete lătră. Roland numără până la treizeci și-i dădu același ordin. Ete lătră din nou.

– Ce facem dacă dăm de o altă scară, Roland?

– O să dăm, spuse el.

Și după nouăzeci de secunde chiar așa se întâmplă. Îl simți cum se apleacă ușor în față și pipăie treptele cu piciorul. Simți cum i se încordează mușchii

spatelui atunci când întinse brusc mâinile în față. Dar nu căzură. Susannah nu putu decât să se crucească în fața reflexelor lui. Cizmele pistolarului coborau fără ezitare, bocănind prin întuneric. Sărea câți? Douăsprezece trepte deodată? Paisprezece? Nici nu apucă să numere că ajunseră din nou pe o suprafață plană. Aflase acum că el putea să coboare o scară chiar și pe întunericul cel mai negru, chiar și în goana mare. Dar dacă s-ar fi poticnit în vreo crăpătură? Dumnezeu știa că era foarte posibil, ținând seamă cât de tare se deteriorase pardoseala. Sau dacă nimereau peste o barieră din schelete? În coridorul întunecat și cu viteza la care alergau, asta ar fi însemnat o căzătură urâtă. În cel mai fericit caz. Sau dacă se ciocneau de alt maldăr de schelete în capul vreuneia dintre scări? Încercă să alunge imaginea unui Roland care se prăvălește în beznă, ca un săritor olog de la trambulina înaltă. Câte din *oasele* lor se vor face fărâme atunci când vor ateriza? *La dracu', iubire, ia ghici?* ar fi spus Eddie. Goana asta fără cruțare era nebunie pură.

Însă nu aveau de ales. Acum auzea cât se poate de clar creatura aceea din spatele lor, nu numai răsuflarea ei bolborosită, ci și un scrâșnet de șmirghel, ca și cum ceva se târa de-a lungul unuia dintre pereții coridorului – sau poate de-a lungul amândurora. Din când în când se auzeau zornăieli și trosnete, de fiecare dată când altă placă era smulsă din ziduri. Fiindu-i absolut imposibil să nu-și construiască o imagine pe baza acestor zgomote, Susannah începu să vadă un vierme uriaș și negru, care umplea pasajul, dărâmând plăci de ceramică și strivindu-le sub trupul lui gelatinos care înainta neabătut, flămând, micșorând distanța dintre el și ei.

Micșorând-o tot mai repede. Susannah bănuia că știe motivul. Înainte se aflaseră pe o insulă mobilă de lumină. Orice ar fi fost creatura aceea, era clar că nu-i plăcea lumina. Se gândi la lanterna pe care Roland o adăugase în bagajele lor; însă, fără baterii noi, era aproape inutilă. S-ar fi stins la mai puțin de douăzeci de secunde după ce-i apăsai butonul de pe carcasa aia cilindrică.

Doar că... ia stai nițel.

Carcasa.

Carcasa cilindrică.

Susannah vârî mâna în sacul din piele care atârna de umărul lui Roland, scotocind printre conservele cu mâncare. Însă nu de conservele astea avea ea nevoie. În cele din urmă puse mâna pe ce căuta, recunoscând obiectul după

șănțulețul circular din jurul capacului. Nu avea acum timp să se întrebe de unde i se părea atât de cunoscut; Detta avea secretele ei și poate că unul dintre acestea avea de-a face cu Sterno. Ridică cutia și o mirosi ca să se asigure că era cea căutată, dar își trase una peste nas atunci când Roland se împiedică de ceva – o bucată din pardoseală sau un alt schelet – și se străduia să-și recapete echilibrul. Reuși de data aceasta, dar va fi un moment când nu va mai reuși să se îndrepte, iar creatura aceea din spate se va năpusti asupra lor înainte ca el să se ridice de pe jos. Susannah simți sângele cald șiroindu-i pe obraz și probabil că monstrul îi simți mirosul, pentru că scoase un țipăt puternic și jilav. Acum își imagină un aligator din mlaștinile Floridei, care-și înalță căpățâna solzoasă ca să urle la lună. Și era atât de *aproape*.

Doamne, Dumnezeule, se rugă ea în gând, *te implor: dă-mi puțin timp. Nu vreau să mor așa. Una-i să mă sfârșesc de glonț, dar să fiu mâncată de vie pe bezna asta...*

Alt urlet.

– Mai *repede!* mârâi ea la Roland și-l lovi cu coapsele, așa cum un călăreț își îmboldește calul istovit.

Aproape incredibil, Roland grăbi mai mult pașii. Respirația lui devenise un vaier chinuit. Nu gâfâise în halul ăsta nici după ce dansase commala. Dacă mai continua, precis îi va exploda inima în piept. Dar...

– *Mai repede*, gloabă! Dă tot ce poți, fir-ai tu să fii! Poate fac eu o șmecherie, dar, până atunci, dă tot ce poți!

Și, acolo, în bezna de sub Castelul Discordia, Roland făcu întocmai.

12

Susannah bägă iar mâna în sac și apucă lanterna. O scoase și și-o îndesă sub braț (conștientă fiind că, dacă o scapă, vor fi irevocabil pierduți), apoi trase capacul cutiei Sterno, bucuroasă să audă sâsâitul scurt atunci când se rupse sigiliul. Da, era bucuroasă, însă nu tocmai surprinsă, pentru că dacă sigiliul ar fi fost deteriorat, gelatina inflamabilă dinăuntru s-ar fi evaporat de multă vreme, iar cutia ar fi fost mai ușoară.

- Roland! strigă ea. Roland, îmi trebuie chibrituri!

- Cămașă... buzunar! gâfâi el. Bagă mâna!

Mai întâi propti lanterna între coapsele ei și spatele lui, apucând-o disperată atunci când era să alunece pe os. Apoi înfipse lanterna în cutia cu Sterno. Își dădu seama că ar fi avut nevoie de a treia mână ca să caute chibriturile, așa că azvârli cutia, păstrând doar lanterna îmbibată în gelatină. Mai erau două în sac, dar dacă nu-i ieșea planul, nici că va mai trăi să aibă nevoie de ele.

Creatura mugi iarăși. *De foarte aproape.* Acum îi simțea și duhoarea: ca o căruță cu pești mucegăind la soare.

Întinse mâna peste umărul lui Roland și scoase un singur băț de chibrit din buzunarul de la pieptul cămășii. Poate că o să aibă timp să aprindă unul dar în niciun caz două. Roland și Eddie știau cum să le scapere de unghia degetului mare, dar Detta Walker știuse o metodă și mai bună, pe care o folosise de mai multe ori atunci când dorea să-și impresioneze victimele – băieții albi întâlniți în motelurile sordide de la marginea șoselelor. Rânji larg, dezvelindu-și dinții și puse măciulia bățului între cei doi din față. *Dacă ești aici, Eddie, te rog ajută-mă, iubire, ajută-mă să-mi iasă!*

Trase bățul cu o mișcare rapidă. Simți cum îi arde cerul gurii, iar limba i se umple de gust de sulf. Flacăra chibritului aproape că-i lăsă fără vedere ochii obișnuiți cu întunericul, dar tot reuși să vadă cât să ducă bățul la corpul lanternei. Combustibilul se aprinse imediat, transformând lanterna într-o torță. Sigur, nu o torță mare, dar tot era *ceva*.

- *Întoarce-te!* îi strigă ea pistolarului.

Roland se opri brusc, derapând puțin – fără vreo vorbă de protest, fără vreo întrebare – și se roti pe călcâie. Susannah întinse mâna cu lanterna în flăcări și, preț de o clipă, zăriră amândoi un cap hâd și ud, cu mulți ochi roz-alii de albinos. Gura de sub ei, mare cât un chepeng, era plină cu tentacule nervoase. Nu era prea mare flacăra produsă de Sterno, dar în bezna aceasta de iad a fost suficient de intensă ca să oblige creatura să dea înapoi. Înainte să dispară în întuneric, Susannah mai apucă să-i vadă ochii strâns închiși și se gândi cât de sensibilă putea fi lighioana aia dacă și o flacără anemică o putea...

Mormane de oase erau înșirate de-o parte și de cealaltă a coridorului. Lanterna începuse să frigă palma lui Susannah. Uitându-se în urmă, Ete lătra ca apucatul, cu capul în jos, picioarele crăcănate și blana zburlită.

– Apleacă-te, Roland, apleacă-te!

El se lăsă pe vine, iar femeia îi dădu torța improvizată care deja începuse să se topească de la flăcările când galbene, când albastre, care alergau în susul și în josul lanternei. Creatura din beznă scoase alt urlet asurzitor, iar cum Susannah chiar reuși să-i deslușească trupul bălăbănindu-se dintr-un perete în celălalt. Apropiindu-se din nou de ei, pentru că lumina amenința să se stingă.

S-a zis cu noi, dacă pardoseala e udă aici, își spuse femeia. Dar atunci când întinse mâna să caute un femur, un os mai lung în grămada de lângă ei, își dădu seama că era uscată. Poate nu era decât un mesaj fals transmis de simțurile ei, pentru că era sigură că *auzea* apă picurând undeva, în fața lor. Totuși nu credea că se înșală.

Vârî mâna în sac după o altă cutie cu combustibil, dar în primul moment nu reuși să apuce inelul de desfacere a capacului. Creatura se apropia și Susannah reuși să vadă foarte multe picioare scurte și diforme sub capul ca un butuc. Prin urmare nu era un vierme, ci un soi de miriapod gigantic. Lătrând cu toți colții la vedere, Ete se așeză în fața ei. Pe Ete îl va înșfăca primul monstrul ăla dacă ea nu va putea să...

Chiar atunci degetul îi alunecă în interiorul inelului de la capac. Urmă un *fâsssâiiit*. Roland flutura lanterna, încercând să readucă la viață flăcările leșinate (și poate ar fi reușit dacă ar mai fi fost combustibil care să le hrănească). Pe plăcile sparte și descompuse de pe pereți, umbrele lor se legănau frenetic încolo și încoace.

Circumferința osului era prea mare pentru gura cutiei. Atunci Susannah, crăcănată într-o poziție incomodă, pe jumătate în ham și pe jumătate ieșită din el, își vârî mâinile în combustibilul gelificat și îl întinse din belșug de-a lungul osului. Dacă aveau ghinion, iar osul era ud, atunci îi mai așteptau doar câteva secunde de oroare. Dar dacă era uscat, atunci poate... poate că...

Creatura se târî și mai aproape. Printre tentaculele ieșite din gura-i căscată, se vedeau colți proeminenți. Încă o secundă și va fi suficient de aproape ca să se repeadă la Ete, cu rapiditatea unei șopârle care înșfacă o muscă din aer. Duhoarea de pește putrezit pe care o emana era foarte puternică și grețoasă. Și ce se afla oare în spatele acestui monstru? Alte grozăvenii?

N-avea vreme acum să se gândească la toate astea.

Atinse femurul de flăcările vlăguite de pe lanternă. Buboiul flăcării a fost mai mare, mult mai mare decât se aşteptase ea, decât sperase ea. Iar urletul creaturii exprimă şi durere, nu doar surprindere. Urmă un plescăit scârbos, aşa cum ar face noroiul comprimat într-un sac din vinil. Şi monstrul se îndepărtă în grabă.

– Mai dă-mi nişte oase, spuse ea când Roland aruncă cât colo lanterna arsă. Şi vezi să fie d-alea *zbicite*.

Şi scoase un cotcodăcit agresiv, tipic Dettei, amuzându-se singură la propria-i glumă.

Tot gâfâind amarnic, Roland făcu ce îi ceruse.

13

Îşi reluară drumul prin pasaj. Acum Susannah stătea cu spatele în ham, poziţie dificilă, însă nu imposibilă. Dacă vor mai apuca să iasă de aici, vreme de o zi sau două o va durea al dracului de tare spatele. *Şi voi savura fiecare clipă pentru că durerea îmi va dovedi că sunt vie*, îşi spuse ea. Roland încă mai avea la el tricoul cu „Întoarcerea la vatră" din Bridgton pe care i-l cumpărase Irene Tassenbaum. Îl scoase din sac şi i-l dădu lui Susannah, care îl înfăşură în jurul osului ca să îl poată ţine mai bine în mână. Apoi întinse în faţă torţa improvizată, chinuindu-se totodată să-şi menţină echilibrul. Roland nu mai era în stare să alerge – şi dacă ar fi făcut-o, cu siguranţă că ea ar fi căzut din hamuri –, dar mergea încă foarte repede, oprindu-se din când în când ca să aleagă câte un os lung (de braţ sau de picior) din mormanele de oase. Ete pricepu numaidecât care era treaba şi începu şi el să culeagă oasele şi să i le aducă în bot pistolarului. Creatura era tot pe urmele lor. O dată Susannah îi zări în fugă pielea lucioasă, iar atunci când aceasta se retrăgea din faţa luminii nesigure a noii ei torţe, se auzeau zgomote plescăite de paşi, ca şi cum în spatele lor venea un uriaş cu cizmele pline de noroi. Începu să-şi spună că sunetele acelea erau făcute de coada lighioanei. Iar gândul acesta o umplu de o groază intimă şi lipsită de noimă şi suficient de intensă, cât s-o poată face să-şi piardă minţile.

Adică are coadă! deliră gândul ei. *Și după zgomotele pe care le face coada aia zici că-i plină cu apă sau gelatină sau sânge pe jumătate coagulat! Iisuse Hristoase! Doamne Dumnezeule! Apără și păzește!*

Însă nu doar din cauza luminii nu-i ataca creatura, se mai gândi Susannah, ci și din cauza spaimei de foc. Probabil că lighioana se ținuse departe atunci când ei se aflau în zonele încă luminate ale pasajului, gândind (dacă era *în stare* să gândească) că-i va aștepta și-i va ataca atunci când vor ajunge în porțiunea cufundată în întuneric. Își zise că dacă acea creatură ar fi știut că ei au acces la foc, poate că și-ar fi închis câțiva (sau toți) din nenumărații ei ochi și s-ar fi năpustit orbește asupra lor într-un loc unde becurile erau în mare parte stinse, iar lumina difuză. Pentru moment avea ghinion, căci torțele din oase erau surprinzător de bune. (Dar nicio clipă nu-i trecu prin minte că erau ajutați de Grinda care începuse să se regenereze.) Singura problemă era dacă puținul combustibil avea să le ajungă sau nu. Acum îl putea economisi, pentru că, odată aprinse, oasele ardeau singure (cu excepția câtorva umede pe care le azvârlise), dar focul acela trebuia întreținut cumva, iar cea de-a treia cutie era deja pe jumătate goală. Regreta că o aruncase pe prima, dar în momentul respectiv nu știuse ce altceva să facă. Își dorea și ca Roland să se miște mai repede, deși avea sentimentul că nu ar mai fi fost în stare să grăbească pașii chiar dacă ea s-ar fi întors cu fața la dreapta și s-ar fi agățat de spatele lui. Poate că ar fi făcut un sprint scurt, dar nimic mai mult. Îi simțea mușchii tremurând pe sub cămașă. Era în pragul colapsului.

După cinci minute, atunci când tocmai luase un alt pumn de combustibil gelificat ca să ungă capătul unei tibii, atinse fundul cutiei cu vârfurile degetelor. Din beznă se auzi un alt pas greu ca prin mocirlă. Era coada prietenului ei, se încăpățâna să-i spună mintea. Ținea pasul cu ei. Aștepta cu răbdare să se termine combustibilul, iar lumea să se întunece din nou. Și atunci îi va ataca.

Și atunci îi va mânca.

14

Vor avea nevoie foarte curând de un plan B. Se convinse de asta de îndată ce simți fundul cutiei sub vârfurile degetelor. După zece minute și trei torțe,

Susannah se pregăti să-i ceară pistolarului să se oprească atunci când (şi dacă) vor ajunge la un alt morman de oase. Să facă acolo un foc mare din cârpe şi oase şi să fugă apoi mâncând pământul. Când – şi dacă – monstrul acela ar reuşi să treacă de bariera aceasta de foc, Roland ar putea s-o lase pe ea acolo şi, eliberat astfel de povară, să meargă mult mai repede mai departe. Nu era un sacrificiu de sine, nici vorbă de aşa ceva, ci i se părea a fi cel mai logic plan, deoarece nu exista niciun motiv pentru care miriapodul acela oribil să îi prindă pe amândoi dacă puteau evita asta. Plus că, în ceea ce o privea, nu avea nici cea mai mică intenţie să se lase capturată de hidoşenia aia. Cel puţin nu atâta timp cât mai era în viaţă. Avea o armă şi o va folosi. Cinci gloanţe cu dedicaţie specială pentru Sai Miriapod; şi, dacă nu-l dovedea, al şaselea glonţ era pentru ea.

Însă înainte de a-i explica lui Roland planul ei, pistolarul bolborosi două cuvinte care o lăsară mută:

– Lumină... înainte.

Se răsuci în ham, întinzându-şi gâtul cât de mult era în stare. Dar nu zări nimic în primele momente, probabil din cauza strălucirii puternice a torţei aproape de ochii ei. Apoi înţelese la ce se referea el: în faţa lor se desluşea un licăr slab, albicios.

– Să fie alte becuri? presupuse ea. Poate sunt unele care încă mai funcţionează.

– Poate. Dar nu-mi prea vine să cred.

După alte cinci minute, Susannah realiză că putea vedea pereţii şi pardoseala pasajului la lumina torţei. Pe jos era un strat de ţărână amestecat cu pietricele pe care doar vântul le-ar fi putut sufla de afară. Îşi ridică mâinile (cu tot cu torţă) deasupra capului şi scoase un strigăt de triumf. Creatura din spate îi răspunse cu un urlet de furie şi frustrare, care-i mângâie inima, dându-i, totodată, fiori de gheaţă pe şira spinării.

– Pa, pa, puiuţ! zbieră ea. Pa, pa, pa, bulangiule care eşti tu, bulangiule cu ochi beliţi!

Monstrul urlă din nou şi se repezi înainte. Acum îl văzu limpede: o bulbucătură uriaşă ce nu putea fi numită cap, în ciuda gurii căscate; un trup format din segmente, acoperit cu zgârieturi adânci care supurau, fără doar şi poate căpătate în urma frecării de zidurile coridorului; patru apendici scurţi

și groși, câte doi pe fiecare latură, probabil brațele creaturii, care se terminau cu cleşti ascuțiți. Susannah zbieră și întinse torța, făcând lighioana să bată din nou în retragere, cu un alt urlet asurzitor.

– Mama ta nu te-a învățat că nu-i frumos să chinuiești animalele? o întrebă Roland pe un ton atât de sec încât ea nu-și putu da seama dacă glumea sau nu.

După alte cinci minute ajunseră afară.

II

PE CALEA BLESTEMATĂ

1

Ieşiră printr-o deschizătură arcuită dintr-o coastă de deal, în apropierea unei construcţii asemănătoare ca formă cu Staţiunea Experimentală Arc 16, însă cu mult mai mică. Acoperişul acesteia era mâncat de rugină. În faţa intrării, mormane de oase erau aşezate într-un cerc aproximativ. Stâncile din jur erau înnegrite şi crăpate în multe locuri; o lespede de dimensiunile casei în stil Queen Anne, unde locuiseră Sfărâmătorii, era despicată în două, dând la iveală interiorul plin cu minerale scânteietoare. Aerul era rece şi se auzea scâncetul agitat al vântului, dar stâncile nu-i lăsau rafalele să ajungă până la ei. Cu recunoştinţă mută, îşi ridicară ochii la cerul albastru.

– Aici a fost o luptă, nu crezi? îl întrebă Susannah pe pistolar.

– Da, aşa se pare. O luptă crâncenă, foarte de demult.

Vocea lui Roland era sfârşită.

Pe jos, în faţa porţii întredeschise a construcţiei, se afla un indicator cu faţa în jos. Susannah îi ceru să o lase pe sol ca să-l întoarcă şi să-l citească. Roland îi îndeplini rugămintea, apoi se aşeză pe pământul îngheţat, sprijinit cu spatele de o stâncă şi privind lung la Castelul Discordia rămas în urma lor. Două turnuri ţâşneau spre cerul albastru, unul întreg, celălalt cu vârful sfărâmat.

Pistolarul încercă să-şi recapete suflul. Ştia că drumul lor prin Ţinutul Blestemat avea să fie foarte greu.

În tot acest timp, Susannah ridicase semnul de pe jos. Îl ţinea în sus cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îl ştergea de mizeria acumulată în mulţi, mulţi ani. Se cutremură când văzu cuvintele scrise în limba engleză:

ACEST PUNCT DE CONTROL
ESTE ÎNCHIS
PE VECIE

Şi dedesubt, desenat cu roşu şi parcă privind-o cu ură, era Ochiul Regelui.

2

În sala principală a construcţiei nu se afla nimic altceva în afară de mormane de aparate complet distruse şi alte fragmente de schelete. Însă magazia de alături îi oferi lui Susannah câteva surprize plăcute: rafturi întregi cu conserve (mult mai multe decât ar fi fost ei în stare să ducă) şi alte cutii cu combustibil Sterno. Nu credea că Roland se va mai opune ideii de a lua cu ei foc-la-conservă. Îi veni un gând şi scoase capul pe uşa din spate a magaziei, fără să se aştepte să găsească altceva decât, poate, încă nişte schelete. Şi chiar era *unul* acolo. Vestea bună era vehiculul în care zăceau oasele acelea: un docar asemănător cu cel în care stătuse ea pe meterezele castelului în timpul conversaţiei cu Mia. Cel de acum era însă mai mic şi în formă mult mai bună. Roţile nu erau din lemn, ca ale primului, ci din metal acoperit cu un strat subţire dintr-un material sintetic. Observă mânerele de pe laturi şi înţelese că nu era nicidecum un docar, ci un soi de ricşă.

Iete-te cum ai să te faci tu mărţoaga gagicii, păpuşel!

Exact exprimarea Dettei Walker, cea cu gura slobodă, dar tot o pufni râsul.

– Ce-ai găsit acolo de te distrezi aşa de bine? îi strigă Roland.

– Ai să vezi, răspunse ea, străduindu-se să nu vorbească precum Detta, însă fără să reuşească până la capăt. Mintenaş ai să vezi, fără şto!

3

În spatele ricşei era un motoraş, dar dintr-o singură privire îşi dădură seama că nu mai funcţionase de un car de vreme. Roland găsi în magazie câteva unelte simple, printre care şi o cheie universală. Anii o înţepeniseră cu botul căscat, dar puţină unsoare o făcură să funcţioneze din nou. Cu cheia aceasta Roland desfăcu motorul din suporţi şi îl dădu la o parte. În vreme ce el trebăluia la ricşă şi Susannah „belea ochii", cum ar fi spus Nenea Mose, Ete stătea de pază, la patruzeci de paşi depărtare de deschizătura din deal prin care ieşiseră, cu ochii în patru după creatura care-i urmărise prin bezna din pasaj.

- N-are mai mult de şapte kilograme, spuse Roland, ştergându-şi palmele de jeanşi, dar cred că o să mă bucur c-am scăpat de el.

- Când plecăm mai departe? îl întrebă ea.

- De îndată ce vom fi încărcat căruţa asta cu cât de multă mâncare cred eu că pot să trag, oftă el.

Chipul îi era palid şi nebărbierit. Sub ochi avea cearcăne adânci şi întunecate. Din colţurile gurii se formaseră riduri noi şi adânci, coborând până la linia maxilarului. Era slab ca biscuitul pe dungă.

- Nu se poate, Roland! Nu aşa de repede! Eşti terminat!

El i-l arătă pe Ete, care şedea atât de răbdător, atât de loial, în faţa gurii căscate a întunericului de unde ieşiseră ei.

- Vrei să stai atât de aproape de gaura aia când va veni noaptea?

- Am putea să facem un foc...

- E posibil ca lighioana aia să aibă prieteni cărora nu le e teamă de foc. Câtă vreme am fost înăuntru, nu a vrut să ne împartă cu alţii poate pentru că nu s-a gândit că ar fi *nevoit* să ne împartă. Acum s-ar putea să nu-i mai pese, mai ales dacă vrea să se răzbune.

- O creatură ca aia nu poate să gândească. N-are cum.

Lui Susannah îi era mai uşor să creadă asta acum, când se afla la lumina zilei. Dar ştia că îşi va schimba părerea de îndată ce umbrele vor începe să se lungească şi să se coaguleze.

- Eu nu cred că ne permitem să riscăm, zise Roland.

Şi, fără nicio tragere de inimă, ea îi dădu dreptate.

4

Din fericire pentru ei, prima porțiune din cărarea îngustă ce ducea spre Ținuturile Blestemate era în mare parte plană. Iar apoi, când drumul a început să urce, Roland nu a împiedicat-o pe Susannah să coboare din ricșă. Iar femeia porni cu vitejie mai departe, spre creasta dealului, țopăind în mâini și cioturile picioarelor în spatele trăsuricii pe care deja o botezase „Taxiul de Fitze al lu' Nenea Chinezoiu'". Încetul cu încetul, Castelul Discordia rămânea în spatele lor. Când nu se mai văzu niciunul din cele două turnuri, Roland îi arătă un loc mai ferit de pe marginea cărării, zicând:

– Uite, acolo vom înnopta, dacă nu te deranjează.

Pe Susannah nu o deranja deloc. Luaseră cu ei suficiente oase și zdrențe din uniformele kaki ca să facă un foc zdravăn. Știa însă că nu va ține prea mult. Bucățile de cârpă vor arde la fel de repede ca hârtia de ziar, iar oasele se vor termina mai înainte ca limbile noului ceas al lui Roland (pe care pistolarul i-l arătase cu o atitudine foarte asemănătoare cu veneratia) să se întâlnească la miezul de noapte. Iar în noaptea următoare nu va mai fi niciun foc și vor mânca direct din conservele reci. Sigur, era perfect conștientă că lucrurile ar fi putut sta cu mult mai rău (măcar aveau de mâncare, iar temperatura din timpul zilei era, după părerea ei, cam de opt grade Celsius), însă ar fi dat orice să aibă un pulover, ar fi dat și mai mult pentru o pereche de izmene.

– Poate vom găsi pe drum și alte lucruri cu care să facem focul, spuse ea cu optimism, așezându-se în direcția vântului lângă oasele care ardeau emanând un miros extrem de neplăcut. Buruieni... tufe... alte oase... poate chiar niște crengi uscate.

– Nu cred, spuse pistolarul. Așa ceva nu există pe partea asta a castelului Regelui Purpuriu. Aici nu crește nici măcar pirul, pe care-l întâlnești pretutindeni în Lumea de Mijloc.

– N-ai de unde să știi. N-ai cum să fii sigur.

Susannah nu putea suporta să se gândească la frigul din jur, în vreme ce ei erau îmbrăcați ca de plimbare prin Central Park într-o zi frumoasă de primăvară.

- Cred că a ucis ținuturile astea atunci când a adus întunericul peste Bubuit de Tunet, șopti dus pe gânduri Roland. Probabil că nu a fost mare lucru de capul lor nici înainte de asta, iar acum sunt complet sterpe. Dar mai bine gândește-te la lucrurile bune care ți se întâmplă.

Și întinse mâna, atingând o băsicuță formată lângă buza de jos a femeii.

- Acum o sută de ani, buba asta s-ar fi înnegrit și s-ar fi întins și ți-ar fi mâncat pielea de pe oase. Și ți-ar fi ajuns până în creier și te-ar fi făcut să îți pierzi mințile înainte de moartea îngrozitor de dureroasă.

- Cancer? Radiații?

Roland ridică din umeri ca și cum ar fi vrut să spună că nu contează.

- Dincolo de Castelul Regelui Purpuriu s-ar putea să dăm iarăși de pajiști și chiar păduri, dar este foarte posibil ca iarba să fie acoperită de zăpadă când vom ajunge noi acolo, pentru că vremea se va strica, anotimpul ne este potrivnic. Se simte în aer, în întunericul care acoperă prea devreme ziua.

Susannah gemu, încercând să dea un efect comic reacției sale, dar sunetul care-i scăpă de pe buze a fost atât de încărcat cu teamă și oboseală, că se sperie și ea. Ete își ciuli urechile și se uită atent la ei.

- Roland, de ce nu încerci să mă încurajezi un pic?

- Pentru că trebuie să cunoști tot adevărul, îi spuse el. Putem rezista multă vreme, Susannah, dar ne va fi foarte, foarte greu. Avem suficientă mâncare în căruța ta să ne țină o lună, poate și mai mult dacă ne vom drămui cu zgârcenie porțiile... și așa vom face. Când vom ajunge din nou pe un tărâm viu, vom găsi animale pe care să le vânăm chiar dacă va fi *zăpadă*. Și asta îmi doresc eu. Nu doar pentru că la vremea aceea ne va fi o foame teribilă de carne proaspătă, deși ne va fi, ci pentru că avem nevoie de pieile lor. Sper doar să nu avem o nevoie disperată de ele, dar...

- Dar te temi că așa va fi.

- Da, zise el. Mă tem că așa va fi. Nu-i aproape nimic mai demoralizator în viață decât frigul permanent, poate nu atât de mare cât să te ucidă, dar mereu prezent în fiecare fibră a ființei tale, răpindu-ți puțin câte puțin energia și grăsimile care îți ajută corpul să funcționeze. Mă tem că ne așteaptă un drum foarte greu. Ai să vezi.

Și așa a fost.

5

Nu-i aproape nimic mai demoralizator în viață decât frigul permanent.

Ziua nu era chiar atât de rău. Ziua măcar mergeau și-și puneau sângele în mișcare. Dar chiar și atunci Susannah ajunsese să se teamă de spațiile deschise peste care dădeau uneori, unde vântul sufla năprasnic peste kilometri lungi de piatră goală și printre ocazionalele terase de stâncă. Acestea se repezeau la cerul în permanență albastru, aidoma unor falange roșii de coloși din piatră îngropați acolo. Vântul sufla tot mai tare pe măsură ce avansau cu trudă sub voalul alb și diafan al norilor care pluteau pe Calea Grinzii. Încerca să-și protejeze fața de rafalele puternice, acoperind-o cu mâinile-i crăpate, supărată că degetele nu-i amorțesc pe de-a întregul și detestând senzația de mii de ace zbârnâitoare din ele. Ochii i se umpleau cu lacrimi care i se revărsau pe obraji. Dârele acestea ude nu înghețau niciodată; nu era într-atâta de frig. Dar suficient cât să le facă viețile un calvar din ce în ce mai intens. Și oare pentru ce ar fi fost ea în stare să-și vândă sufletul nemuritor în timpul zilelor acelora mizerabile și al nopților insuportabile? Uneori își spunea că un singur pulover ar fi fost suficient să i-l cumpere; alteori își zicea: *Nu, iubițico, ai prea multă demnitate, chiar și în situația de față. Vrei să petreci eternitatea în iad, sau poate chiar în bezna din portal, pentru un singur pulover? Sigur că nu!*

Să zicem... *Poate* că nu. Dar dacă diavolul care o tot ispitea ar fi plusat, punând pe lângă pulover și o pereche de apărători pentru urechi...

De atât de puțin ar fi avut efectiv nevoie ca să se simtă cât de cât bine. La asta se gândea întruna. Nu duceau lipsă de mâncare și nu duceau lipsă nici de apă, pentru că, la fiecare douăzeci de kilometri dădeau de pompe ce încă mai scoteau din adâncurile Ținuturilor Blestemate cantități mari de apă rece, cu gust mineral.

Ținuturile Blestemate. Avusese la dispoziție ore și zile, iar în cele din urmă, săptămâni ca să mediteze la aceste două cuvinte. Ce le făcea să fie blestemate? Apa otrăvită? Nici vorbă: apa de aici nu era sub nicio formă dulce, dar cu siguranță că nu era nici otrăvită. Lipsa de hrană? Deocamdată aveau suficientă mâncare, deși mai târziu asta s-ar putea să devină o problemă dacă nu vor ajunge mai repede într-un loc cu iarbă și viețuitoare. Până atunci însă, ea se săturase peste cap de atâta carne de vită la conservă, fără a mai pune la socoteală

stafidele mâncate la micul dejun și stafidele mâncate dacă aveai poftă de ceva dulce. Însă toate astea erau hrană. Combustibil pentru trup. Și atunci, de ce erau Blestemate Ținuturile astea dacă aveai apă și mâncare? Să fi fost din cauza cerului, care se făcea mai întâi auriu, apoi roșiatic spre vest; din cauza cerului, care se făcea violet, apoi negru presărat cu argintul stelelor spre est? Urmărea cu groază crescândă cum ziua înaintează spre final; o înnebunea gândul la o altă noapte nesfârșită, când toți trei se vor înghesui unul în altul ca să-și țină de cald, în vreme ce vântul se va jelui și va șerpui printre stânci, iar stelele se vor uita la ei cu ochi răi, de gheață. O înnebunea drumul acesta interminabil prin purgatoriul rece, cu degetele de la mâini și de la picioare pline cu mii de ace, dar neînghețate complet, și își spunea: *Un singur pulover și o pereche de mănuși să am și mi-ar fi bine. Nu am nevoie de nimic mai mult, doar un pulover și o pereche de mănuși, pentru că nu-i chiar atât de frig.*

Dar, chiar, cât de frig se făcea după apusul soarelui? Era convinsă că temperatura nu cobora sub zero, pentru că apa pe care o lăsa într-un vas pentru Ete nu îngheța niciodată bocnă. Probabil că erau în jur de patru, cinci grade în orele dintre miezul nopții și răsăritul soarelui; în vreo două nopți poate că fusese în jur de zero, sau minus un grad, pentru că observase spice minuscule de gheață pe vasul din care Ete bea apă.

Începu să se uite cu mai multă atenție la blana micuțului. La început își spuse că nu era decât un exercițiu speculativ, o simplă metodă de a face să treacă mai repede timpul – oare cum anume funcționa metabolismul bumblerului și cât de cald îi ținea blana aia (blana aia deasă, *luxuriantă*, blana aia *uimitor* de bogată)? Încetul cu încetul ajunse să-și identifice sentimentul: invidie pură care bombănea cu vocea Dettei *Crezi tu că pehlivanu' ăla mic face pă el dă frig noaptea? N-ai să vezi! Nu zici că ți-ai trage două pirechi dă mănușele din blănița aia?*

Nefericită și îngrozită, voia să alunge gândurile acestea, întrebându-se dacă mai există o limită inferioară a spiritului omenesc, alta decât această dorință abjectă și egoistă, dar nedorind să afle răspunsul.

Frigul îi măcina tot mai adânc, zi după zi, noapte după noapte. Infectându-i ca o aschie nescoasă. Dormeau înghesuiți unul în celălalt, cu Ete între ei; și se întorceau la un moment dat în cursul nopții pentru a-și încălzi și părțile expuse la frig. Somnul cu adevărat reparator nu dura deloc mult,

indiferent cât de obosiți ar fi fost. Iar atunci când luna s-a aflat în fazele ei de creștere, vreme de două săptămâni au mers noaptea și au dormit ziua. Și parcă a fost puțin mai bine.

Singurele viețuitoare pe care le-au văzut au fost niște păsări mari și negre, care zburau fie pe linia orizontului sud-estic, fie în stoluri pe deasupra teraselor de stâncă. Dacă vântul bătea din direcția bună, conversația lor stridentă și frenetică ajungea până la urechile lui Roland și Susannah.

– Crezi că ar fi bune de mâncat? l-a întrebat ea odată pe pistolar.

Luna era în scădere și ei reîncepuseră să meargă pe timpul zilei pentru ca astfel să poată observa eventuale pericole de pe drum (de câteva ori au dat de fisuri adânci care brăzdau cărarea și odată au întâlnit o pâlnie de eroziune ce părea fără fund).

– *Tu* ce zici? i-a răspuns Roland tot cu o întrebare.

– Zic că nu prea, dar nu m-ar deranja să încerc una să văd ce gust are. Cu ce crezi că se hrănesc?

Roland clătină din cap, fără să-i răspundă. Ajunseseră într-un loc unde drumul șerpuia printr-o grădină fantastică de formațiuni stâncoase, incredibil de ascuțite. Puțin mai departe de ei, cam o sută de păsări din acelea negre, asemănătoare cu ciorile, se roteau în cercuri pe deasupra unei terase plate sau stăteau pe marginea ei, uitându-se în direcția celor trei, aidoma unor juriați severi, cu ochi de mărgele.

– Poate că ar trebui să facem un ocol, spuse ea.

– Dacă ne rătăcim, s-ar putea să nu mai fim în stare să găsim drumul din nou, zise Roland.

– Aiurea! Ete o să...

– Am încheiat discuția, Susannah!

Niciodată nu-i mai auzise tonul ăsta răstit și furios. Furios, da, sigur, îl auzise furios de multe ori. Însă acum se ghicea în glasul lui o oarecare lipsă de caracter, o proastă dispoziție care o îngrijora. Și o și înspăimânta un pic.

Își continuară drumul în tăcere vreme de o jumătate de oră, Roland trăgând la Taxiul de Lux în care era Susannah. Apoi cărarea îngustă (căreia ea îi zicea Calea Blestemată) începu să urce, așa că se văzu nevoită să se dea jos din ricșă și să pornească pe jos alături de pistolar. Rupsese tricoul lui Roland cu Sărbătoarea Bătrânilor și, în asemenea situații, își înfășură mâinile în cele

două bucăți de cârpă, ca să și le protejeze de pietrele cu muchii tăioase și ca să-și încălzească cât de cât degetele.

Roland se uită în jos spre ea, apoi din nou la drumul din față. Buza lui inferioară era puțin răsfrântă, iar Susannah își spuse că el nu avea de unde să-și dea seama cât de ridicol de încăpățânată era expresia asta – părea un puști de trei ani căruia i se luase jucăria preferată. N-avea de unde să-și dea seama, iar ea nu intenționa să-i spună. Mai târziu, poate, când vor putea să privească în urmă la acest coșmar cu inima ușoară. Când nu își vor mai putea aminti ce anume li se păruse atât de îngrozitor la o noapte când temperatura era de cinci grade și nu puteai să adormi și tremurai pe solul rece, cu ochii la meteoriții care din când în când zgâriau cerul negru cu foc alb și te gândeai că nu ai nevoie decât de *un pulover, atâta tot. Doar un pulover să am și aș fi la fel de fericită ca o papagaliță la ora mesei.* Și te întrebai dacă pielea lui Ete le-ar ajunge pentru câte o pereche de izmene și dacă nu i-ai face drăgălașului un serviciu luându-i viața, pentru că era atât de *trist* de când Jake plecase în poiana de la capătul cărării.

– Susannah, spuse Roland. Iartă-mă pentru că m-am răstit la tine adineauri.

– Nu am de ce să te iert, zise ea.

– Ba eu cred că ai. Avem destule necazuri și așa, fără să ne certăm între noi. Fără să dăm naștere unor resentimente.

Ea nu spuse nimic. Ridicând ochii la el, văzu că privea pierdut către sud-est, la păsările care se roteau în cercuri.

– Stăncuțele alea, murmură el.

Ea îl așteptă să continue.

– În copilărie le ziceam uneori și Păsările Negre ale lui Gan. V-am povestit, ție și lui Eddie, că împreună cu prietenul meu, Cuthbert, am împrăștiat firimituri de pâine pentru păsările astea după ce a fost spânzurat bucătarul, nu-i așa?

– Așa este.

– Erau niște păsări exact ca astea. Unii le ziceau Stăncuțe de Castel. Niciodată Stăncuțe Regale, pentru că se hrănesc cu hoituri, pricepi tu? M-ai întrebat ce mănâncă prin locurile astea. Poate că umblă prin gunoaiele din curțile și ulițele castelului *lui*, acum că a plecat de aici.

– Le Casse Roi Russe, sau Roi Rouge, sau cum îi zici tu.

– Da. Nu sunt sigur că așa este, dar...

Roland nu-și mai isprăvi vorba, dar nici nu era nevoie. Susannah începu să se uite cu mai multă atenție la păsări și, da, chiar așa era: păreau a veni dinspre sud și plecau tot într-acolo. Iar apariția lor putea să însemne că totuși făcuseră un progres. Nu era prea mult, dar suficient cât să-i ridice moralul pe ziua respectivă și pe timpul unei alte nopți înfrigurate și detestabile.

6

Dimineața următoare, pe când luau un alt mic dejun rece într-un alt loc de popas fără foc (Roland îi promisese că la noapte vor folosi o parte din combustibilul Sterno și vor avea parte de o cină caldă), Susannah îl rugă să o lase să se uite la ceasul primit de la Corporația Tet. Roland i-l înmână cu dragă inimă, iar ea privi lung la cele trei sigul-uri gravate pe capac, insistând asupra Turnului, cu spirala lui ascendentă de ferestre. Apoi îl deschise, se uită înăuntru și spuse, fără să-și ridice ochii la Roland:

– Mai povestește-mi încă o dată ce ți-au spus.

– Mi-au transmis ce le spusese una din „mințile bune" care lucrează pentru ei. Una deosebit de înzestrată, după părerea lor. Dar nu-mi aduc aminte numele individului cu pricina. În orice caz, el crede că ceasul s-ar putea opri atunci când ne vom apropia de Turnul Întunecat sau ar putea chiar să înceapă să meargă de-a-ndoaselea.

– Mi-e greu să-mi închipui cum un Patek Phillippe ar putea să meargă înapoi, comentă ea. Acum arată că-i opt și șaisprezece dimineața sau seara în New York. Aici mie mi se pare că ar fi în jur de șase și jumătate dimineața. dar nu cred că înseamnă mare lucru. Întrebarea e: cum o să ne dăm seama dacă drăgălașul ăsta a început să meargă înapoi?

Roland, care tocmai ordona lucrurile din bagaje, se opri și se gândi câteva secunde la întrebarea ei.

– Vezi limba aia micuță de jos? Cea care merge de una singură?

– Secundarul, da.

– Spune-mi când ajunge în poziție verticală.

Ea urmări cursa secundarului în cerculeţul lui şi, când ajunse în poziţia orei douăsprezece, îl anunţă pe pistolar:

- Acum.

Roland stătea pe vine, poziţie mult mai comodă acum, că nu-l mai durea şoldul. Închise ochii şi îşi cuprinse genunchii cu mâinile. Fiecare respiraţie a lui producea o ceaţă fină.

- Roland, ce fa...

El ridică o mână, cu palma deschisă. Ochii şi-i ţinea tot strânşi. Susannah înţelese ce-i cerea şi nu mai zise nimic.

Secundarul îşi continuă goana în cerculeţul lui. Ajunse din nou în poziţia orei douăsprezece şi atunci...

Roland deschise ochii şi spuse:

- Asta a fost un minut. Un minut *adevărat*.

Susannah rămase cu gura căscată:

- Cum Dumnezeu ai făcut?

Roland clătină din cap. Nici el nu ştia. Nu ştia decât ce îi sfătuise Cort pe vremuri: să fie în stare să măsoare timpul în minte, pentru că ceasurile nu sunt sigure, iar un cadran solar nu este de niciun folos într-o zi noroasă. Sau noaptea. Într-o vară, Cort îi trimisese mai multe nopţi la rând în codrul de la vest de castel (unde nu era deloc plăcut, mai ales când erai singur; deşi nici unul dintre ei nu ar fi recunoscut asta) până când aveau să reuşească să iasă în curtea din spatele Marii Săli exact în minutul cerut de el. Al naibii de ciudată era chestia aia cu ceasul-din-cap. Prima dată nu s-a întâmplat nimic. Nici a doua. Nici a treia. Şi atunci mâna grea şi plină de bătături a lui Cort se pogora asupra lor; cu putere se pogora palma lui peste capul şi spinările lor şi Cort mârâia *Ahhhh, vierme care eşti, mâine noapte te duci înapoi în pădure! Se vede treaba că-ţi place acolo!* Dar, de îndată ce ceasul din cap începea să ticăie, nu exista vreun altul care să meargă cu mai mare precizie. Însă a urmat o perioadă când Roland l-a pierdut, aşa cum şi lumea îşi pierduse punctele cardinale, însă acum îl găsise şi asta îi bucura nespus inima.

- Ai numărat până la şaizeci? îl întrebă ea.

Dar el scutură din cap:

- Nu. Pur şi simplu ştiu atunci când trece un minut. Sau o oră.

- *Spanac!* îl luă ea în râs. Adică ai ghicit!

– Dacă aș fi mers pe ghicite, aș mai fi anunțat minutul fix după o rotație a limbii mici?

– Oi fi avut baftă, băftosule care ești tu băftos, fu de părere Detta, uitându-se chiorâș la el, cu privirea aceea vicleană pe care Roland nu putea să o sufere. (Dar fără să-i mărturisească; ca să nu o provoace pe Detta să îl irite și mai tare atunci când se întâmpla să-și scoată capul la suprafață.)

– Vrei să mai încercăm o dată? o întrebă el.

– Nu, oftă Susannah. Te cred pe cuvânt. Te cred că ceasul tău merge perfect până la milisecundă. Iar asta înseamnă că nu ne-am apropiat de Turnul Întunecat. Nu încă.

– Poate că nu suntem destul de aproape ca să afecteze ceasul, dar suntem mai aproape decât am fost vreodată, spuse Roland netulburat. Față de unde eram, acum suntem în umbra lui. Crede-mă, Susannah – eu știu.

– Dar...

Se auzi un croncănit aspru și totodată sugrumat: *Crîîî, crîîî!* în loc de *Craaa, craaa!* cum ar fi fost normal. Susannah ridică ochii și văzu zburând pe deasupra lor una din păsările acelea mari, pe care Roland le numea Stăncuțe de Castel. Era atât de jos, că-i puteau auzi foșnetul greoi al aripilor. Din ciocul lung și încovoiat atârna o fâșie moale dintr-o materie galben-verzuie. Lui Susannah i se părea că seamănă cu o algă uscată. Însă nu *complet* moartă.

Se întoarse spre Roland, privindu-l emoționată.

El dădu din cap:

– Pir. Probabil l-a adus până aici ca să căptușească cuibul perechii lui. Nu pentru pui, nici vorbă. Chestia *aia* nu-i bună de mâncat. Important e că pirul poate fi întâlnit doar la hotarele Ținuturilor de Nicăieri. Iar asta înseamnă că am ajuns în sfârșit la capătul lor. Acum ascultă-mă, Susannah, vreau să mă asculți cu cea mai mare atenție și vreau s-o ascunzi cât mai adânc pe cața aia enervantă de Detta. Și nu accept să mă faci să-mi pierd timpul spunându-mi că nu-i aici, când eu o pot vedea jucând commala în ochii tăi.

Susannah păru mai întâi surprinsă de această tiradă, apoi păru iritată, gata să-l contrazică. În cele din urmă își lăsă ochii în jos și nu zise nimic. Iar atunci când nu mai simți prezența celei pe care Roland o numea „cață

enervantă" şi-i ridică iarăşi. Probabil că şi pistolarul îi sesizase dispariţia, deoarece continuă:

- Cred că în curând ni se va părea că ieşim din Ţinuturile Blestemate, dar te rog să faci bine să nu crezi ceea ce vezi: câteva clădiri şi eventual ceva asfalt pe uliţă nu înseamnă nici siguranţă şi nici civilizaţie. Şi peste puţină vreme vom ajunge la castelul lui, la Le Casse Roi Russe. Este aproape sigur că Regele Purpuriu nu se mai află acolo, dar se poate să fi lăsat o capcană pentru noi. Vreau să fii atentă şi să asculţi. Atât. Dacă va trebui să vorbim, vreau să mă laşi pe mine să o fac.

- Dar ce ştii tu şi eu nu? îl întrebă ea. Ce-mi ascunzi?

- Nimic, îi răspunse pistolarul (într-unul din rarele lui momente de sinceritate). E doar o senzaţie, Susannah. Indiferent ce spune ceasul ăla, acum suntem aproape de destinaţia noastră. Suntem aproape de Turnul Întunecat. Dar Vannay, profesorul meu, obişnuia să spună că în cazuri din acestea nu există decât o singură regulă şi nicio excepţie de la ea: *Ispita apare înaintea victoriei.* Şi, cu cât e mai importantă victoria, cu atât e mai mare ispita căreia trebuie să-i ţii piept.

Susannah se cutremură şi-şi încrucişă braţele la piept.

- Nu vreau decât să-mi fie cald, spuse ea. Dacă nu-mi va oferi nimeni vreo căruţă cu lemne de foc şi un trening din flanel în schimbul renunţării mele la Turn, cred că nu vom avea parte de nicio surpriză.

Roland îşi aduse aminte de una dintre cele mai solemne maxime ale lui Cort: *Nu cobi cu glas tare!* dar nu spuse nimic. Îşi puse ceasul la loc sigur şi se ridică în picioare, gata de drum.

Însă Susannah nu se mişcă:

- L-am visat, spuse ea.

Nu era nevoie să explice despre cine anume vorbea.

- Trei nopţi la rând l-am visat cum se grăbeşte să ne prindă din urmă. Crezi că-i adevărat?

- O, da, răspunse Roland. Şi mai cred şi că are burta goală.

- I-e foame, lui Mordred îi e fomică-mică, repetă ea expresia auzită tot în vis.

Şi se cutremură iarăşi.

7

Cărarea pe care mergeau ei se lărgise, iar în după-amiaza aceea apărură și primele petice murdare de caldarâm. Cu puțină vreme înainte de lăsarea întunericului, ajunseră într-un loc unde aceasta se intersecta cu o altă cărare (care cu siguranță că fusese un alt drum, odată ca niciodată). Aici era o prăjină ruginită, pe care probabil că fusese prinsă o plăcuță cu numele vreunei străzi, deși acum nu se mai vedea nici urmă de așa ceva. Ziua următoare văzură prima clădire din partea aceasta de Fedic, o dărăpănătură cocârjată, cu un indicator răsturnat pe ce mai rămăsese din pridvor. În spatele casei era un șopron turtit. Cu ajutorul lui Roland, Susannah întoarse semnul cu fața în sus și citiră amândoi cuvântul care se mai deslușea pe el: GRAJD. Dedesubt se afla ochiul cel roșu pe care ajunseseră să-l cunoască atât de bine.

– Cred că poteca pe care am mers noi a fost pe vremuri un drum pentru trăsuri ce făcea legătura între Castelul Discordia și Le Casse Roi Russe, spuse pistolarul. Așa ar fi logic.

Trecură apoi pe lângă alte clădiri, pe lângă alte răspântii. Se aflau la periferia unui târg, ba poate chiar a unui oraș mai mare care se întinsese odată ca niciodată în jurul castelului unde domnea Regele Purpuriu. Dar, spre deosebire de Lud, din acesta rămăsese foarte puțin. Printre ruinele unora dintre case creșteau mlădițe apatice de pir, singura formă de viață de acolo. În a patra noapte după apariția stâncuțelor, au încercat să se culce între zidurile rămase în picioare ale unei case, dar li s-a părut că aud voci șoptind printre umbre. Cu o dezinvoltură absolut sinistră după părerea lui Susannah, Roland le identifică, spunând că sunt vocile fantomelor pe care el le numea „spiritele caselor", și sugeră să plece de acolo.

– Nu cred că ne-ar face vreun rău, dar mă tem să nu-l atace pe micuțul nostru prieten, spuse Roland, mângâindu-l pe Ete care i se urcase pe genunchi cu o timiditate care nu-i stătea în fire.

Susannah abia aștepta să plece din locul acela. Zidurile înlăuntrul cărora intenționaseră să-și petreacă noaptea emanau o răceală ce ei i se părea cu mult mai insuportabilă decât frigul iernii. Fără doar și poate că erau foarte bătrâne creaturile ale căror șoapte le auziseră, dar ea era convinsă că erau și lihnite de foame. Așa că se înghesuiră încă o dată unul într-altul în mijlocul Căii Blestemate, alături

de Taxiul de Lux, și așteptară amorțiți ca zorii să ridice temperatura cu câteva grade. Încercară să facă un foc din câteva scânduri găsite printre ruine, însă nu reușiră decât să irosească doi pumni din combustibilul Sterno. Gelatina inflamabilă se scurse de-a lungul unui picior de scaun cu care voiseră să aprindă focul, apoi se stinse. Lemnul refuza pur și simplu să se aprindă.

– De ce? întrebă Susannah cu ochii la ultimele rotocoale de fum care se împrăștiau în aerul rece al nopții. *De ce?*

– Ești surprinsă, Susannah din New York?

– Nu tocmai, dar vreau să înțeleg de ce nu se aprinde. E prea vechi? S-a pietrificat sau ce?

– Nu vrea să se aprindă pentru că ne urăște, spuse Roland pe un ton ce sugera că ar fi trebuit să-i fie evident. Aici a fost și rămâne casa *lui*, chiar dacă el a mers mai departe. Toate din jur ne urăsc. Dar... ascultă, Susannah. Acum că am ajuns pe un drum adevărat, ce-ai zice dacă am merge din nou pe timpul nopții? Vrei să încercăm?

– Sigur, spuse ea. Orice e mai bine decât să dârdâi pe caldarâmul ăsta ca un pisoi care a căzut într-un butoi cu apă.

Și așa făcură: ce mai rămase din noaptea aceea, apoi noaptea următoare și cele două de după ea. Iar Susannah își zicea mereu: *O să mă îmbolnăvesc. Nu se poate să merg atâta prin frigul ăsta fără să pățesc ceva.* Dar nu păți nimic. Niciunul dintre ei nu se îmbolnăvi. Susannah nu avea decât cocoșul acela din stânga buzei inferioare, care uneori se spărgea și din el curgea un firicel de sânge, care apoi se coagula, iar rana se închidea. Singura lor suferință era frigul neîncetat, măcinându-i până în măduva oaselor. Luna era din nou în creștere și într-o noapte Susannah își dădu seama că erau de aproape o lună pe drumul ce ducea la sud-est de Fedic.

Un sat abandonat luă locul grădinilor fantastice din stânci ascuțite, dar Susannah nu uitase ce-i spusese Roland: erau tot în Ținuturile Blestemate și cu toate că din când în când vedeau câte un semn care îi vestea că se află pe CALEA REGELUI (cu nelipsitul ochi roșu, firește) ea știa că de fapt sunt tot pe Calea Blestemată.

Satul acesta era atât de ieșit din comun, încât ea nici nu-și putea imagina ce neam bizar de oameni locuise pe vremuri aici. Ulițele erau pietruite. Bordeiele erau strâmte, cu acoperișuri povârnite, cu ușile înguste și nefiresc de înalte, ca și cum ar fi fost special construite pentru imaginile pe care oamenii normali

le au în oglinzile strâmbe din bâlciuri. Acestea erau case ca acelea din scrierile lui Lovecraft[1], case identice cu cele din cărțile lui Clark Ashton Smith[2], case aidoma celor de la marginea Abisului pe care le-a descris William Hope Hodgson[3], toate înghesuite sub luna în formă de seceră a lui Lee Brown Coye[4]. Case înclinate și case aplecate, case ridicate odată ca niciodată pe dealurile ce se înălțau treptat de-o parte și de alta a drumului lor. Din loc în loc se dărâmase câte una, iar ruinele acelea aveau un aspect dezagreabil, *anatomic*, de parcă ar fi fost hălci de carne putredă, iar nu bucăți vechi de scânduri și geamuri. Susannah avea întruna sentimentul că vede chipuri moarte holbându-se la ea dintre structurile de lemne și umbre, chipuri care păreau a se roti prin dărâmături, urmărindu-i cu ochi înspăimântători de zombi. Și ochii aceștia o duseră cu gândul la Gardianul de pe Dutch Hill[5] și o făcură să se cutremure de groază.

În a patra noapte de când călătoreau pe Calea Regelui, ajunseră la o răspântie mare, unde drumul principal cotea brusc, pornind mai mult spre sud decât spre est și astfel ieșind de pe Calea Grinzii. În fața lor, la mai puțin de o noapte de mers pe jos (sau de călătorit în Taxiul de Lux), se înălța un munte în coasta căruia era construit un castel negru, enorm. La lumina difuză a lunii, lui Susannah i se păru că avea o înfățișare vag orientală, din cauza turnurilor bulbucate la vârf, de parcă năzuința lor supremă ar fi fost să devină minarete. Pasarele fantastice pluteau între ele, încrucișându-se deasupra curții din fața castelului. Unele dintre aceste pasarele se surpaseră, dar majoritatea rezistau încă. Se mai auzea și un huruit înfundat ce părea a veni din toate direcțiile. Îl întrebă pe Roland ce anume era.

– Apa, răspunse pistolarul.

– Care apă? Știi cumva?

Bărbatul clătină din cap.

---

[1] Howard Phillips Lovecraft (1890–1937) – scriitor american, considerat părintele literaturii fantastice de la începutul secolului XX (n. tr.).

[2] Clark Ashton Smith (1893–1961) – poet, sculptor, pictor și scriitor american, autor de scrieri horror și SF (n. tr.).

[3] William Hope Hodgson (1877–1918) – scriitor britanic de literatură fantastică, autor al romanului *House on the Borderland (Casa de la marginea Abisului)* (n. tr.).

[4] Lee Brown Coye (1907–1981) – artist american, cunoscut mai ales pentru desenele sale în peniță din paginile revistelor cu literatură de consum și cu literatură horror (n. tr.).

[5] Vezi *Ținuturile pustii* (n. tr.).

– Nu știu, dar nici dacă aș muri de sete nu aș bea din apa care curge lângă castelul ăsta.

– E un loc nefast, murmură ea, referindu-se nu doar la castel, ci și la orașul fără nume, cu casele lui strâmbe

(casele cu priviri piezișe)

din jur.

– Roland, e cineva aici.

– Ascultă-mă bine, Susannah, dacă simți că bat duhurile la poarta capului tău, că bat sau că zgârie la ea, cere-le să plece.

– Și o să meargă?

– Nu sunt sigur, recunoscu el, însă am auzit că nu pot intra fără permisiunea ta, iar ele se vor folosi de orice truc, de orice viclesug ca să ți-o smulgă.

Susannah citise *Dracula* și ascultase povestea Părintelui Callahan despre ororile din Jerusalem's Lot, așa că înțelegea foarte bine la ce se referea Roland.

El o luă ușor de umeri și o întoarse cu spatele la castelul care, la urma urmei, poate că nu era chiar negru, ci doar cernit de trecerea anilor. Își va da mai bine seama mâine-dimineață, își spuse ea, pentru că deocamdată locul era luminat de o lună palidă, aflată în primul pătrar, acoperită de o spumă subțire de nori.

De unde se opriseră ei porneau câteva drumuri, majoritatea strâmbe ca niște degete rupte. Dar cel spre care o întorsese Roland era unul drept, iar Susannah își dădu seama că, de fapt, era singura uliță *complet* dreaptă pe care o văzuse de când intraseră în orașul părăsit și mut. Drumul nu era acoperit cu pietre, ci cu asfalt neted, și ducea spre sud-est, de-a lungul Căii Grinzii. Deasupra lui pluteau norii argintați de lună, ca un convoi de corăbii celeste.

– Vezi o pată întunecată la orizont, draga mea? șopti pistolarul.

– Da. O pată întunecată cu o fâșie albicioasă în față. Știi ce e?

– Am o idee, dar nu sunt sigur, răspunse Roland. Haide să ne oprim aici. Nu mai e mult până în zori și atunci vom vedea mai bine. Nu vreau să ne apropiem de castelul acela la vreme de noapte.

– Dar, dacă Regele Purpuriu nu mai este acolo și Calea Grinzii e în direcția aia, de ce mai trebuie să ne ducem la castel?

– În primul rând, ca să ne asigurăm că a plecat *cu adevărat* din el, zise Roland. Plus că de acolo am putea întinde o cursă aceluia care ne urmărește. Mă îndoiesc că va cădea în ea, e prea viclean pentru asta. Dar cred că tot mai avem o șansă, căci e și foarte tânăr, iar cei tineri sunt adesea neatenți.

– Ai să-l ucizi?

La lumina palidă a lunii zâmbetul pistolarului era înghețat. Nemilos.

– Fără să ezit nicio secundă.

8

În zori, Susannah se trezi dintr-un somn agitat, printre proviziile împrăștiate prin ricșă, și văzu că Roland stătea în mijlocul răspântiei, cu ochii la Calea Grinzii. Se dădu jos, mișcându-se cu multă grijă pentru că era toată țeapănă și nu voia să cadă. Avea impresia că oasele din trup îi erau înghețate și casante, gata în orice moment să se spargă la fel precum sticla.

– Ce vezi? o întrebă el. Ce vezi acolo, acum că s-a luminat de ziuă?

Fâșia albicioasă era zăpadă; fapt care nu o miră, pentru că ținuturile acestea erau muntoase. Ce o miră însă – și îi înveseli inima mai mult decât și-ar fi imaginat că ar fi fost posibil în situația dată – a fost pâlcul de copaci de dincolo de fâșia aceea de nea. Brazi verzi. *Creaturi vii.*

– Vai, Roland, ce frumoși sunt! exclamă ea. Chiar și cu poalele în zăpadă, tot superbi sunt! Nu ți se pare?

– Ba da, răspunse el.

O luă în brațe și o întoarse cu fața la drumul pe care veniseră. Dincolo de aglomerarea hidoasă de case moarte se vedea o parte din Ținuturile Blestemate pe care le străbătuseră ei: o pădure de stânci ascuțite, întreruptă din loc în loc de câte o terasă sau colină.

– Ia gândește-te, îi spuse pistolarul. Dincolo de ținuturile alea se află orașul Fedic. Dincolo de Fedic se află Bubuit de Tunet, Callele și pădurea care marchează hotarul dintre Lumea de Mijloc și Lumea de Capăt. Lud e tot în direcția aceea, dar mult mai departe; iar River Crossing și mai departe; într-acolo sunt și Marea Vestului și întinsul Deșert Mohaine. Pe undeva, tot acolo, pierdute în depărtări, așa cum sunt pierdute și în timp, se află rămășițele Lumii Dinăuntru. Baroniile, Gileadul. Locuri unde și acum mai există oameni care-și amintesc ce înseamnă iubirea și lumina.

– Da, murmură ea, fără să înțeleagă.

- Pe toate locurile acelea și-a vărsat Regele Purpuriu nervii, continuă Roland. Vezi tu, intenția *lui* a fost să pornească în cealaltă direcție, către Turnul Întunecat. Și, cu toată nebunia lui, a știut că nu era bine să pustiască locurile pe unde trebuia să treacă, împreună cu șleahta lui de slugi.

O trase pe Susannah mai aproape și o sărută pe frunte cu o tandrețe care aduse lacrimi în ochii ei.

- Noi trei ne vom duce și-i vom vizita castelul și îl vom prinde acolo pe Mordred, dacă soarta ne va fi nouă favorabilă. Și după aceea vom porni iarăși la drum prin ținuturi pline de viață ca aceasta. Vom găsi lemn din belșug ca să facem focul și vom întâlni numeroase animale pe care să le vânăm și să le mâncăm carnea și să ne învelim cu pieile lor. Poți să mai mergi puțin pe jos, draga mea? *Poți?*

- Da, răspunse ea. Îți mulțumesc, Roland.

Il strânse în brațe și privi pe lângă tâmpla lui la castelul cel roșu. La lumina tot mai strălucitoare a zilei reușea acum să vadă că piatra din care fusese el construit, deși înnegrită acum de vreme, fusese inițial de culoarea sângelui. Atunci își aduse aminte de discuția ei cu Mia pe meterezele Castelului Discordia, își aminti că văzuse o lumină purpurie pulsând în zare. Pulsând cam din locul unde se aflau ei acum.

Vino la mine, Susannah din New York, îi spusese Mia atunci. *Căci Regele te poate fermeca și de la distanță*[1].

La acea strălucire roșie se referise ea, dar...

- Nu mai e! îi zise lui Roland. Lumina roșie din castel – Vatra Regelui, așa îi spusese Mia! Nu mai e! *N-am văzut-o nici măcar o dată de când tot mergem!*

- Nu, zâmbi pistolarul cu mai multă căldură. Cred că s-a stins atunci când noi i-am oprit pe Sfărâmători din activitatea lor. Așa este, Vatra Regelui s-a stins, Susannah. Și dacă zeii vor fi milostivi, va rămâne stinsă pe vecie. Noi am reușit să facem asta, deși ne-a costat foarte scump.

In după-amiaza aceea ajunseră la Le Casse Roi Russe, care se dovedi a nu fi pe de-a întregul pustiu.

---

[1] Vezi *Cântecul lui Susannah* (n. tr.).

III

CASTELUL REGELUI PURPURIU

1

Mai aveau cam un kilometru și jumătate până la castel când începură să vadă ghirlande cu steguleţe și afișe, iar mugetul râului nevăzut deveni foarte puternic. Steguleţele erau albe, roșii și albastre, amintindu-i lui Susannah de paradele de Ziua Eroilor și de felul în care erau decorate orășelele de provincie de Patru Iulie. Însă pe fațadele înguste ale acestor case enigmatice, pe fațadele acestor prăvălii de demult închise și golite din pivniță și până în pod, asemenea decoraţiuni erau stridente ca fardul roșu pe obrazul descompus al unui cadavru.

Chipurile de pe afișe îi erau mult prea cunoscute. Richard Nixon și Henry Cabot Lodge[1], cu degetele crăcănate („V – de la victorie") și cu rânjete de dealeri auto, din ureche în ureche. Pe afișul acesta scria: NIXON/LODGE, PENTRU CĂ TREABA NU-I GATA. John Kennedy și Lyndon Johnson, ţinându-se de după mijloc și salutând cu mâinile libere. Sub picioarele lor era tipărită îndrăzneaţa declaraţie: STĂM PE MARGINEA UNEI NOI FRONTIERE.

– Știi cumva cine a câștigat? o întrebă Roland peste umăr.

---

[1] Henry Cabot Lodge – senator al Partidului Republican, candidat la funcţia de vicepreședinte în alegerile din 1960 (n. tr.).

Susannah călătorea acum în Taxiul de Lux, admirând priveliștea (și dorindu-și să facă rost de un pulover; s-ar mulțumi chiar și cu jacheta ei veche și subțire, pentru numele lui Dumnezeu).

– O, da, răspunse ea, convinsă că afișele acelea fuseseră anume lipite pentru ea. Kennedy.

– Adică el a devenit dinh-ul tău?

– Dinh-ul tuturor Statelor Unite. Johnson i-a luat locul când a fost împușcat.

– Împușcat? Nu mai spune?

Roland părea sincer interesat.

– Chiar așa. Împușcat de un laș care nici nu a avut curajul să-și arate fața. Oswald îl chema.

– Și Statele astea Unite ale tale... zici că formau cea mai puternică țară din lume?

– Păi, Rusia ne cam dădea de furcă atunci când m-ai înșfăcat de guler și m-ai tras în Lumea de Mijloc, dar da. În linii mari cam așa stăteau lucrurile.

– Și zici că oamenii din țara ta își aleg singuri dinh-ul. Funcția asta nu se moștenește.

– Așa este, răspunse ea, cu oarecare prudență.

Se așteptase ca Roland să critice sistemul democratic american. Sau să-și bată joc de el.

În loc de asta, pistolarul o surprinse adăugând:

– Ca să-l citez pe Monoul Blaine, mi se pare strașnic.[1]

– Fă-mi pe plac, Roland, și nu-l cita. Nici acum, nici altă dată. Bine?

– Cum dorești, spuse și continuă fără vreo pauză, doar coborând vocea: Vezi să ai arma pregătită, rogu-te.

– Cu multă plăcere, răspunse ea pe același ton.

Pentru că nu-și mișcase buzele, cuvintele ei se auziseră *cuutd'dcere*. Avea ea sentimentul că sunt urmăriți din clădirile îngrămădite la acest capăt al Căii Regelui, aidoma prăvăliilor și hanurilor dintr-un târg medieval (ori platourilor unde se produce un film istoric). Nu știa dacă era vorba despre oameni, roboți sau, poate, doar camere video care încă mai funcționau, dar fusese convinsă că nu se înșela încă dinainte ca Roland să-i confirme impresia. Plus

[1] Vezi *Vrăjitorul și Globul de Cristal* (n. tr.).

că nu era nevoie decât să se uite la căpşorul lui Ete care se mişca într-o parte şi-n alta, ca pendula bunicului, ca să ştie că şi mititelul avea aceeaşi senzaţie.

– Şi Kennedy ăsta a fost el un dinh bun? o întrebă Roland revenind la tonul de conversaţie.

Cuvintele lui se auziră până departe. Iar atunci Susannah îşi dădu seama de un lucru formidabil: în momentul acesta nu-i mai era frig, cu toate că aici, în apropierea râului, aerul era şi umed, nu doar rece. Era mult prea atentă la lumea din jur ca să se mai gândească la frig. Deocamdată, cel puţin.

– Cum să-ţi spun, nu toată lumea era de părerea asta. Cel mai sigur dementul ăla care l-a împuşcat nu credea că ar fi fost un dinh bun. Dar eu credeam că da. În campania electorală le-a spus oamenilor că intenţionează să schimbe multe. Probabil că l-au crezut mai puţin de jumătate din cei care au votat, însă politicienii mint din acelaşi motiv pentru care maimuţa îşi bălăngăne coada, adică pentru că pot. Însă imediat ce a fost ales, a început să-şi pună în practică promisiunile. A avut loc o confruntare cu privire la o ţară care se numeşte Cuba şi el a dat dovadă de curaj la fel ca... să zicem că ţi-ar fi făcut plăcere să porneşti la drum alături de el. Şi când unii indivizi şi-au dat seama cât de serios era, l-au angajat pe dementul ăla să-l omoare.

– Oz-walt.

Susannah dădu din cap, fără să se obosească să-l corecteze, spunându-şi că, de fapt, nici nu era nimic de corectat. *Oz-walt. Oz*[1]. Totul revine de unde a pornit, nu?

– Şi Johnson a preluat conducerea când a murit Kennedy?

– Da.

– Şi *el* cum s-a descurcat?

– Am plecat de acolo prea devreme ca să-mi pot da seama, dar mi-a lăsat mai degrabă impresia unui individ obişnuit să respecte regulile jocului. Adică „nu călca pe nimeni pe bătături şi o să-ţi fie bine", cum obişnuiam noi să zicem. Pricepi?

– Da, pricep, spuse el. Susannah, cred că am ajuns.

Roland opri Taxiul de Lux şi rămase nemişcat în mijlocul drumului, strângând cu putere mânerele ricşei, cu ochii aţintiţi la Le Casse Roi Russe.

---

[1] Vezi *Vrăjitorul şi Globul de Cristal* (n. tr.).

2

Aici Calea Regelui intra într-o curte exterioară, pietruită, care cu siguranță fusese păzită pe vremuri cu tot atâta sârg cum este păzit Turnul Londrei de Garda Reginei Elisabeta. Ochiul purpuriu vopsit odinioară pe caldarâm se decolorase foarte puțin de-a lungul anilor. De la nivelul solului puteai doar să presupui ce anume reprezentau dungile acelea roșii, dar Susannah era aproape convinsă că, privit de sus, din castel, ochiul domina întreaga priveliște spre nord-vest.

Probabil că drăcia aia e pictată la fiecare punct cardinal, își zise ea.

Deasupra acestei curți exterioare, întins între două turnuri de pază, era un banner ce părea nou. Mesajul de pe el (scris tot cu vopsea albă, roșie și albastră) era:

BINE AȚI VENIT,
ROLAND ȘI SUSANNAH!
(ȘI ETE!)
DISTRACȚIE PLĂCUTĂ
ÎN LUMEA LIBERĂ!

Castelul din capătul curții interioare (și de dincolo de șanțul cu apă) fusese într-adevăr construit din blocuri de piatră de culoare roșie, înnegrite însă de trecerea anilor. Nenumărate turnuri și turnulețe țâșneau spre cer, rănind ochiul privitorului și dând impresia că sfidează gravitația. Însă castelul dintre sumedenia aceea de paranteze vulgare era sobru și lipsit de ornamente, cu o singură excepție: ochiul holbat care fusese săpat pe arcada de deasupra intrării principale. Două dintre pasarele se prăbușiseră, umplând curtea cu bucăți de piatră, dar celelalte șase erau încă întregi și se intersectau la diferite niveluri, ducând-o pe Susannah cu gândul la intrările și ieșirile dintr-o autostradă. La fel ca în cazul caselor de mai devreme, și aici ușile și ferestrele erau ciudat de înguste. Pe pervazuri și pe pasarele stăteau înșirate stăncuțele grase și negre, urmărindu-i cu ochi avizi.

Susannah își puse pistolul lui Roland la cingătoare, ca să-i fie la îndemână, și coborî din ricșă. Se apropie de pistolar, care încă stătea în fața porții principale. Era deschisă. Dincolo de ea, un podeț cocoșat, tot din piatră, se întindea peste șanțul castelului. Apa întunecată a râului curgea năvalnic pe sub podul acela, prin canalul nu mai lat de doisprezece metri. Apa avea un miros neplăcut, înțepător, iar spuma pe care o făcea în jurul pietrelor negre, colțuroase, era galbenă, nu albă.

– Acum ce facem? întrebă ea.

– Ascultăm ce au să ne spună indivizii ăia, spuse el, făcând un semn cu capul către capătul curții exterioare a castelului.

Prin poarta întredeschisă ieșiseră doi bărbați – doi bărbați perfect normali, nu creaturile deșirate, asemenea celor care merg pe picioroange prin bâlciuri, la care se așteptase Susannah. Când cei doi ajunseră cam la jumătatea curții, pe poartă ieși un al treilea care se grăbi să-i prindă din urmă. Nici unul nu părea înarmat, iar atunci când primii doi ajunseră mai aproape de podeț, femeia observă, fără să se mire prea mult, că era gemeni. Și cel de-al treilea arăta exact la fel: alb, destul de înalt, cu părul lung și negru. Tripleți, carevasăzică: doi cu care să negocieze și al treilea ca să le poarte noroc. Toți trei erau îmbrăcați cu jeanși și jachete groase din postav, la vederea cărora Susannah simți un junghi subit (și foarte dureros) de invidie. Cei doi din față duceau coșuri mari din nuiele cu mânere din piele.

– Dacă le-am pune ochelari și câte o barbă, ar fi leiți Stephen King atunci când eu și cu Eddie l-am văzut prima oară, șopti Roland.

– Pe bune? Adevărat grăiești?

– Adevărat. Mai ții minte ce ți-am zis?

– Să te las pe tine să vorbești.

– Da. Dar și că ispita apare înaintea victoriei. Să ții minte și asta.

– Bine. Ție ți-e teamă de ei, Roland?

– Nu cred că avem de ce să ne temem de ăștia trei, dar fii pregătită să tragi.

– Nu par a fi înarmați.

Dar aveau coșurile acelea mari în care se putea găsi orice.

– Nu contează ce ți se pare. Tu fii pregătită.

– Contează pe mine, spuse Susannah.

3

Cu toată larma râului care curgea aprig pe sub pod, tot reușiră să audă pocănitul regulat al tocurilor celor trei bărbați. Primii doi (cei cu coșurile) înaintară până la jumătatea podețului. Acolo se opriră și-și lăsară jos poverile. Al treilea rămase în capătul dinspre castel, cu mâinile strânse cuviincios în față. Lui Susannah îi ajunse în nări aromă de carne friptă dintr-unul din coșuri. Însă nu era miros de friptură de porc, ci de vită și de pui, dumnezeiesc parfum. Brusc i se adună prea multă salivă în gură.

– Heil, Roland de Gilead! spuse bărbatul brunet din dreapta. Heil, Susannah din New York! Heil, Ete din Lumea de Mijloc! Zile lungi și nopți senine vă doresc!

– Unu-i slut, ăilalți doi sunt și mai urâți, remarcă tovarășul lui.

– Nu-l luați în seamă, zise sosia lui Stephen King din partea dreaptă.

– Nu-l luați în seamă, îl îngână celălalt cu o strâmbătură antipatică și caraghioasă totodată.

– Fie ca tu să ai de două ori pe atât, rosti Roland răspunsul la urare, adresându-l individului mai politicos.

Întinse ușor piciorul și făcu o plecăciune de complezență. Susannah făcu o reverență în stilul deprins în Calla Bryn Sturgis, ținându-se cu mâinile de poalele unei fuste imaginare. Ete nu salută în niciun fel; rămase lângă piciorul stâng al pistolarului, nescăpându-i din ochi pe cei doi bărbați identici de pe podeț.

– Noi suntem uffi, spuse bărbatul din dreapta. Știi ce înseamnă, Roland?

– Da, știu, răspunse pistolarul, șoptindu-i din colțul gurii lui Susannah: Uffi e un cuvânt vechi... foarte, foarte vechi. Noi le ziceam „metamorfi". Adică niște creaturi care-și pot schimba complet înfățișarea.

Și își coborî mai mult vocea, ca să fie sigur că nu poate fi deloc auzit:

– Nu cred că-i adevărat.

– O, dar este, îl contrazise cu jovialitate cel din dreapta.

– Mincinoșii văd numai mincinoși în jurul lor, comentă cel din stânga dându-și cinic un ochi albastru peste cap.

Susannah înmărmuri: nu mai văzuse niciodată pe cineva care să facă mișcarea asta dintr-un singur ochi.

Bărbatul din spate rămase mut, cu mâinile împletite cumințel în față.

– Putem să luăm orice formă ne dorim, continuă cel din dreapta, dar am avut ordine să ne transformăm într-o persoană pe care voi o cunoașteți și în care aveți încredere.

– N-aș avea încredere în sai King nici să mă treacă drumul, comentă Roland. Omul ăla îți dă mai multă bătaie de cap decât un țap bătrân care-ți mănâncă nădragii.

– Mă rog, noi ne-am străduit, spuse Stephen King-ul din dreapta. Am fi putut lua înfățișarea lui Eddie Dean, dar ne-am zis că va fi prea dureros pentru doamna.

– „Doamna" ar fi bucuroasă să se fută și c-o banană, dacă ar putea s-o țină între craci, râse batjocoritor Stephen King-ul din stânga.

– Inoportună remarcă, constată bărbatul rămas în spate, cel cu mâinile strânse în față.

Tonul lui neutru semănase cu cel al unui arbitru. Susannah parcă se și aștepta să-l audă trimițându-l pe acel King Gură-Spurcată pe banca de pedeapsă. Nu că i-ar fi păsat, căci îi sângera inima să-l audă pe King Gură-Spurcată făcând pe nebunul: îi amintea de Eddie.

Roland ignoră întreruperea.

– Ați putea să luați fiecare dintre voi câte o înfățișare diferită? îl întrebă el pe King Gură-Mieroasă.

Susannah îl auzise înghițind în sec înainte de a pune întrebarea aceasta, ceea ce însemna că nu doar ea făcea eforturi să se abțină ca să nu saliveze vizibil din cauza aromelor venite din coșul cu mâncare.

– De pildă, ar putea unul dintre voi să fie sai King, altul sai Kennedy, iar al treilea sai Nixon?

– Bună întrebare, constată King Gură-Mieroasă din dreapta.

– Cretină întrebare, se împotrivi King Gura-Spurcată din stânga. Absolut irelevant. Uite cum am luat-o cu toții pe arătură. Ce să-i faci! A existat vreodată vreun personaj principal care să aibă oarece pregătire intelectuală?

– Prințul Hamlet al Danemarcei, spuse din spate King-ul Arbitru pe același ton egal. Însă, de vreme ce doar numele lui îmi vine în minte, s-ar putea ca Hamlet să fie excepția care să confirme regula.

Și Gură-Mieroasă și Gură-Spurcată se întoarseră să se uite la el. Când le deveni limpede că nu mai avea nimic de adăugat, reveniră cu fața la Roland și Susannah.

- Din moment ce suntem, de fapt, o singură persoană, spuse Gură-Mieroasă, ba chiar una cu capacități destul de limitate, răspunsul este nu. Am putea să ne transformăm toți trei în Kennedy. Sau toți trei în Nixon. Dar...

- Se putea ieri, se va putea mâine, dar nu se poate acum, murmură Susannah, fără să înțeleagă de unde-i venise gândul ăsta (și mai ales de ce îl rostise cu glas tare).

Însă King-ul Arbitru exclamă:

- Întocmai!

Și-i făcu un semn din cap ca un profesor extrem de plăcut surprins de unul dintre elevii săi.

- Terminați mai repede, în numele taților voștri, îi îndemnă King Gură-Spurcată din stânga. Îmi vine să borăsc când mă uit la nenorociții ăștia care l-au trădat pe Stăpânul Roșului.

- Foarte bine, zise partenerul lui. Deși nu-i prea corect să le zici „trădători" dacă îl adaugi și pe ka în ecuație. Deoarece nu veți fi în stare să ne pronunțați numele...

- Așa cum nimeni nu-i în stare să pronunțe cum trebuie numele domnului Mxyzptlk, dușmanul lui Superman, îl completă Gură-Spurcată.

- ...le puteți folosi pe cele pe care le-a folosit și Los'. Adică cel pe care voi îl numiți Regele Purpuriu. Eu sunt egoul și port numele Feemalo. Flăcăul ăsta, de lângă mine, se numește Fumalo. El este idul[1] nostru.

- De unde trag concluzia că pe individul din spate îl cheamă Fimalo, spuse Susannah pronunțând *Fie-ma-lo*. El ce mai e? Superegoul vostru?

- Genial! exclamă Fumalo. Pun prinsoare că ești în stare să pronunți „schizoid" în așa fel încât să rimeze cu Freud.

Se aplecă spre ea, rânjind cu superioritate:

- Dar ești în stare să-l *scrii* corect, cioară oloagă din New York ce ești?

- Nu-l lua în seamă, spuse Feemalo, se simte amenințat de femeile inteligente.

---

[1] Ego, id și superego – cele trei componente ale personalității în teoria lui Sigmund Freud (n. tr.).

– Voi sunteți egoul, idul și superegoul lui Stephen King? întrebă Susannah.

– Ce întrebare bună! se declară încântat Feemalo.

– Ce întrebare *cretină!* se declară ofensat Fumalo. Mai ai frați, cioară?

– Nu vrei să te iei în gură cu mine, puișor, spuse Susannah calmă. Ți-o prezint imediat pe Detta Walker și-ți închide ea gura de nu te vezi.

Interveni acum și King-ul Arbitru:

– Eu nu am nimic altceva în comun cu sai King decât câteva trăsături fizice pe care le-am împrumutat de la dumnealui pentru scurtă vreme. Iar prin „scurtă vreme" vreau să spun „toată vremea pe care voi o mai aveți la dispoziție". Nu nutresc o simpatie deosebită pentru cauza voastră și nici nu intenționez să mă dau peste cap ca să vă ajut. Mă rog, n-o să mă dau prea *tare* peste cap. Ce înțeleg eu, însă, este că în mare măsură voi doi sunteți răspunzători de plecarea lui Los'. De vreme ce m-a ținut prizonier și m-a tratat de parcă i-aș fi fost bufon – ori maimuțica preferată – pot spune că nu-mi pare deloc rău că a dispărut din peisaj. Am să vă ajut, dacă pot. Puțin. Dar nu, vă mai spun încă o dată, nu am de gând să mă dau peste cap pentru voi. „Să n-avem vorbe după aia", cum ar fi zis repauzatul vostru prieten, Eddie Dean.

Susannah încercă să nu tresară la cuvintele astea, dar o durea. O durea atât de mult.

La fel ca mai devreme, când Fimalo începuse să vorbească, Feemalo și Fumalo se uitaseră la el. Acum se întoarseră iar cu fețele la Roland și Susannah.

– „Sinceritatea este cea mai bună politică", spuse Feemalo cu o expresie virtuoasă. Cervantes.

– „Mincinoșilor le merge cel mai bine", spuse Fumalo, cu un rânjet batjocoritor. Anonim.

Feemalo continuă:

– Au fost ocazii când Los' ne-a pus să ne divizăm în șase, ba chiar și în șapte, doar pentru că ne *durea* foarte tare. Însă nu puteam pleca din castelul acesta, așa cum nimeni altcineva nu putea să o facă, pentru că instalase o linie a morții în jurul lui.

– Am crezut că ne va ucide pe toți înainte să plece, spuse Fumalo, fără strop din batjocura de tip „mi se rupe" afișată mai devreme.

Pe chip i se așternuse o expresie meditativă a aceluia care își aduce aminte de o catastrofă evitată la milimetru.

Feemalo:

– Dar i-a *omorât* pe mulți. L-a decapitat pe Ministrul de Stat.

Fumalo:

– Care avea sifilis în stadiu avansat și, din nefericire, nu înțelegea ce se petrece cu el mai mult decât ar înțelege un porc ce se va alege de viața lui atunci când intră în abator.

Feemalo:

– I-a pus să se alinieze în fața lui pe toți cei care lucrau la bucătărie, împreună cu femeile de serviciu...

Fumalo:

– Care îi fuseseră cu toții foarte credincioși, da, da, nespus de credincioși...

Feemalo:

– Și i-a obligat să înghită otravă în fața lui. I-ar fi putut omorî în somn, dacă așa ar fi vrut...

Fumalo:

– Pur și simplu, dorindu-și să-i vadă morți.

Feemalo:

– În schimb, însă, i-a obligat să înghită otravă. *Șoricioaică.* Au înghițit bucăți mari din otrava aia maronie și au murit în chinuri groaznice și el stătea pe tron și se uita la ei...

Fumalo:

– Tron care e făcut din cranii, dacă pricepeți ce vreau să zic...

Feemalo:

– Și el stătea acolo, cu cotul pe genunchi și cu bărbia sprijinită în pumn, ca unul cufundat în gânduri mari – poate despre cum ar putea să transforme un cerc într-un pătrat sau cum ar putea descoperi Numărul Prim Suprem. Dar în toată vremea asta îi urmărea pe nenorociții ăia care se zvârcoleau și vomitau, pradă convulsiilor, chiar acolo, pe pardoseala Sălii de Audiențe.

Fumalo (cu o notă de zel care lui Susannah i se păru deopotrivă libidinoasă și *extrem* de respingătoare):

– Unii dintre ei au murit implorând să li se dea o gură de apă. Vezi dară, otrava le făcea *sete*! Și atunci am crezut că *noi* urmăm!

De data aceasta tonul lui Feemalo sugeră o oarecare iritare, dacă nu chiar furie pură:

– Vrei să ai amabilitatea să mă lași pe mine să povestesc, ca să terminăm odată și oamenii ăștia să-și vadă de drum – înainte ori înapoi – după cum le va fi voia?

– Iar faci pe șeful, comentă Fumalo și se cufundă într-o tăcere îmbufnată.

Deasupra lor, Stăncuțele de Castel se înghesuiau să-i vadă mai bine cu ochii lor de mărgele. *Sunt convinsă că speră să-l halească pe ăla dintre noi care mai zăboveşte pe aici*, își spuse cu amărăciune Susannah.

– Avea șase din Globurile salvate ale Vrăjitorului, spuse Feemalo. Iar atunci când voi încă mai erați în Calla Bryn Sturgis, a văzut în ele ceva ce i-a grăbit nebunia. Nu știm cu exactitate ce anume, pentru că noi nu am văzut, dar trebuie să fi fost vorba despre izbânzile voastre – și cea din Calla, și cea de mai târziu, din Algul Siento. Iar asta pentru el reprezenta sfârșitul planului de a dărâma Turnul de la distanță, prin sfărâmarea Grinzilor.

– Sigur că despre asta a fost vorba, spuse încet Fimalo.

Și din nou ceilalți doi Stephen King de pe podeț se întoarseră să se uite la el.

– Nu are cum să fi fost altceva. În pragul nebuniei l-au adus cele două aspirații incompatibile ale sale: pe de-o parte își dorea să dărâme Turnul, iar pe de alta voia să ajungă acolo înaintea *ta*, Roland, și să fie el primul care se urcă în vârf. Dorea să-l distrugă... sau să-l stăpânească. Nu cred că a vrut vreodată să-l și *înțeleagă*. Nu voia decât să ajungă *el* acolo înaintea ta și să ți-l fure. Chestiile astea erau de maximă importanță pentru el.

– Cu siguranță că îți face plăcere să afli că numai despre tine bătea câmpii și că îți blestema numele în săptămânile dinainte să-și strice jucărelele atât de dragi lui, spuse Fumalo. Te vei bucura să afli că îi era teamă de tine – atât de teamă cât era el *în stare* să simtă.

– Ba deloc, îl contrazise Feemalo cam ursuz (cel puțin așa i se părea lui Susannah). N-o să-i facă plăcere deloc. Câștigă sau pierde cu aceeași eleganță.

Interveni și Fimalo:

– Când Regele cel Roșu a înțeles că Algul Siento va cădea în mâinile voastre, și-a dat seama că Grinzile rămase se vor regenera. Ba, mai mult! Că, în cele din urmă, cele două Grinzi rămase le vor recrea pe *celelalte*, kilometru după kilometru, roată după roată[1]. Iar dacă așa vor sta lucrurile, atunci...

---

[1] Roată – unitate de măsurare a distanțelor în Lumea de Mijloc (n. tr.).

Roland dădea din cap. Şi în ochii lui Susannah văzu o expresie pe care nu ar fi crezut vreodată că ar fi putut-o asocia pistolarului: bucurie surprinsă. *Poate totuşi ştie cum să se bucure de victorie*, îşi spuse ea.

– Atunci, ce a fost distrus ar putea fi refăcut, spuse pistolarul. Lumea de Mijloc şi, poate, şi Lumea Dinăuntru.

Făcu o pauză şi apoi continuă în şoaptă:

– Poate chiar Gileadul. Lumina. *Albul*.

– Fără niciun „poate", zise Fimalo. Căci ka este o roată şi dacă roata asta nu s-a fărâmat, atunci se va roti pe vecie. Iar dacă Regele Purpuriu nu va deveni nici Stăpânul Turnului şi nici Călăul lui, tot ce a fost va fi din nou.

– Demenţă, spuse Fumalo. Demenţă *distructivă*. Dar Marele Roşcovan a *reprezentat* dintotdeauna latura dementă a lui Gan.

Îi aruncă lui Susannah un zâmbet atotcunoscător şi adăugă:

– Asta-i din *Froooid*, Domniţă Cioară, ca să ştii.

Feemalo continuă:

– Şi după ce a sfărâmat toate Globurile şi nu a mai fost nimeni de ucis...

– Asta încercăm noi să vă facem să pricepeţi, zise Fumalo. Dacă nu cumva sunteţi prea grei de cap.

– După ce şi-a terminat toate treburile, Regele Purpuriu s-a *sinucis*, încheie Fimalo.

Din nou ceilalţi doi se întoarseră către el. Parcă nu se puteau abţine.

– Cu o lingură? întrebă Roland. Căci asta a fost profeţia pe care am învăţat-o în copilărie, eu şi prietenii mei. Aşa se zicea într-o poezie tembelă, pentru copiii mici.

– Chiar aşa, spuse Fimalo. Mi-am imaginat că-şi va tăia gâtlejul cu ea, pentru că avea marginea ascuţită (aşa cum ascuţite sunt marginile unor anume farfurii, dacă pricepeţi unde bat – deoarece ka este o roată şi se întoarce mereu de unde a pornit). Dar nu, a înghiţit-o. A *înghiţit-o*, vă daţi seama? Şi atunci din gură au început să-i curgă stropi mari de sânge. *Puzderie!* Şi după aia a încălecat pe cel mai mare dintre caii cenuşii – pe care îl botezase Nis, după ţinutul somnului şi viselor – şi a pornit în galop către sud-est, spre tărâmurile albe din Empatica, doar cu câteva băgăjele urcate pe şa, în faţa lui.

Zâmbi şi le explică:

– Avem provizii din belşug aici, dar *lui* nu-i sunt de trebuinţă, după cum vă puteţi da singuri seama. Căci Los' nu mai mănâncă.

– Stai puţin, pauză, îl întrerupse Susannah ridicând mâinile în forma literei T (gest pe care-l împrumutase de la Eddie, deşi nu era conştientă de asta). Dacă a înghiţit o lingură cu marginile tăioase şi şi-a spintecat gâtlejul, ca să nu mai zic că s-o fi şi înecat, cum de...

– Şi iată cum Domniţa Cioară începe să vadă lumina! jubilă Fumalo dând din mâini spre cer.

– ...cum de mai era în stare să facă *ceva?* Orice?

– Los' nu poate muri, spuse Feemalo, pe tonul plictisit al unuia care explică evidenţa unui copil de trei ani. Iar *voi*...

– Bieţi *neghiobi* ce sunteţi, adăugă Fumalo cu maliţie indulgentă.

– Nu puteţi ucide pe cineva care-i deja mort, încheie Feemalo. Altminteri, armele tale l-ar fi terminat de mult, Roland.

Roland dădea din cap:

– Da, armele mele, moştenite din tată în fiu, cu ţevi făcute din Excalibur, marea sabie a lui Arthur Eld. Da, şi despre asta se vorbea în profeţie. Şi bineînţeles că el a ştiut.

– Însă acum este în siguranţă. Armele tale nu îl mai pot *atinge*. Este Ne-mort.

– Avem motive să credem că este închis pe un balcon al Turnului, zise Roland. Şi ne-mort sau nu, n-ar reuşi în veci să ajungă până în vârf fără să aibă la el vreun sigul al lui Eld; şi dacă ştia profeţia, ştia cu siguranţă şi asta.

Rânjetul lui Fumalo era sumbru:

– Da, sigur. Însă aşa cum a apărat Horaţiu podul[1] într-una din legendele existente în lumea lui Susannah, la fel şi Los', Regele Purpuriu, apără acum Turnul. Este foarte adevărat că a reuşit cumva să intre în el, chiar dacă nu poate urca până în vârf. Dar atâta vreme cât el este acolo, nici voi nu veţi putea urca.

– Se pare că bătrânul Rege Roşcovan nu era nebun de tot, comentă Feemalo.

– Să-rit de pe *fix!* exclamă Fumalo, lovindu-se cu degetul în tâmplă şi izbucnind în hohote de râs.

---

[1] Publius Horatius (Cocles) – erou roman, care a apărat singur podul peste râul Tibru în faţa armatei etrusce, conduse de regele Porsena, în 507 î.Hr. (n. tr.).

– Dar dacă veți merge mai departe, continuă Feemalo, îi veți duce voi sigulul de care are nevoie ca să intre în stăpânirea Turnului ce îl ține acum prizonier.

– Mai întâi ar trebui să ia sigulul de la mine, spuse Roland. De la *noi*.

Nu era strop de dramatism în tonul lui: ca și cum ar fi discutat despre vreme.

– Așa este, fu de acord Fimalo. Gândește-te bine, Roland. Nu îl poți ucide cu armele tale, dar *este* posibil ca el să ți le fure, pentru că are o minte diabolică și un braț care ajunge departe. Și dacă așa s-ar întâmpla... ce să mai zic?! Imaginează-ți un rege mort și nebun, în vârful Turnului, cu două pistoale vechi în mână! Ar putea domni de acolo, dar, având în vedere nebunia lui, eu cred că va hotărî să-l dărâme. Și va fi în stare s-o facă, indiferent de refacerea Grinzilor.

Din locul unde stătea, la piciorul podețului, Fimalo se uită grav la ei:

– Și atunci, spuse el, întunericul se va pogorî peste tot și toate.

4

Urmă o pauză în care se gândiră toți la ipoteza aceea. Apoi Feemalo spuse pe un ton de scuză:

– Prețul nu ar fi prea mare dacă ar fi vorba doar despre lumea aceasta, pe care am putea-o numi Turnul Decisiv, deoarece Turnul nu există aici sub formă de trandafir, așa cum se întâmplă în multe cazuri, sau sub formă de tigru nemuritor, ca în câteva altele, sau sub forma unui ciobănesc german pe care îl cheamă Rover, așa cum este cazul în cel puțin una dintre lumi...

– Un câine pe care îl cheamă *Rover?* se amuză Susannah. Pe bune?

– Cucoană, permite-mi să-ți spun că ai tot atâta imaginație cât un băț pe jumătate ars, îi zise Fumalo pe un ton profund dezgustat.

Feemalo nu-i dădu atenție.

– În lumea aceasta, Turnul este el însuși. Are forma pe care este menit să o aibă. În lumea în care ai fost tu în ultima vreme, Roland, majoritatea raselor sunt pure, iar viața este în general dulce. Acolo încă mai există energie și speranță. Vrei să riști să distrugi și lumea aceea, dimpreună cu lumea asta și cu toate celelalte din care s-a inspirat sai King și pe care le-a influențat cu

imaginația lui? Pentru că nu el le-a creat, așa să știi. Nu devii peste noapte Gan dacă ai șansa să arunci o privire în buricul lui Gan, deși mulți oameni de artă nutresc această convingere falsă. Vrei să riști să distrugi toate astea?

– Te întrebăm, doar. Nu vrem să te convingem de nimic, zise și Fimalo. Dar acesta este adevărul gol-goluț: ai ajuns la destinație, pistolarule. *Asta* este. Nu te împinge nimic să mergi mai departe. Odată ce vei trece de castelul acesta și vei intra pe Tărâmurile Albe, tu și prietenii tăi veți ieși din sfera de acțiune a lui ka. Iar asta nu ar trebui să se întâmple. Ai salvat Grinzile și, salvându-le, ai garantat existența veșnică a Turnului, axa pe care se rotesc toate lumile și toate existențele. Ți-ai îndeplinit menirea. Dacă te întorci acum din drum, Regele cel mort va rămâne pe veci prizonier.

– Zici *tu*, interveni Susannah cu o insolență demnă de sai Fumalo.

– Indiferent dacă acesta este sau nu este adevărul, spuse Roland, eu tot voi merge mai departe. Pentru că așa am promis.

– *Cui* i-ai promis? explodă Fimalo.

Pentru prima dată de la începerea acestei discuții își desfăcu mâinile și-și împinse pe spate părul căzut pe frunte. Gestul era unul oarecare, însă îi exprimă cu mare elocvență starea de frustrare.

– Căci nu există nicio profeție care să amintească despre o asemenea promisiune, așa să știi!

– Firește că nu există. Este o promisiune pe care eu am făcut-o și pe care intenționez să o respect.

– Omu-i la fel de nebun ca Los' Roșcovanul, comentă Fumalo impresionat.

– În regulă, oftă Fimalo, împletindu-și iar degetele. Am făcut tot ce mi-a stat *mie* în putere.

Făcu un semn din cap spre celelalte două treimi ale sale care îl priveau (iarăși!) cu multă atenție.

Feemalo și Fumalo se lăsară într-un genunchi: Feemalo pe dreptul, Fumalo pe stângul. Ridicară apoi capacele coșurilor de nuiele și le înclinară înainte. (Susannah își aminti în fugă de gesturile tinerelor frumoase care prezentau premiile la concursurile *Prețul corect* sau *Roata norocului*).

Într-unul din coșuri era, într-adevăr, mâncare: fripturi de pui și de porc, vrăbioare de vită, bucăți uriașe și trandafirii de șuncă. Susannah simți cum i se mărește brusc stomacul la vederea acelor bunătăți, de parcă și-ar fi dorit

să înghită totul pe nemestecate. Şi avu nevoie de multă stăpânire de sine ca să oprească geamătul aproape orgasmic ce i se ridicase în gât. Gura i se umplu cu salivă şi ridică mâna să şi-o şteargă. Probabil că-şi dădeau seama ce se întâmpla cu ea, n-avea ce face în privinţa asta, dar măcar nu le va da satisfacţia de a-i vedea foamea lucindu-i pe buze şi bărbie. Ete lătră de câteva ori, dar fără să se mişte de lângă piciorul stâng al pistolarului.

În celălalt coş se aflau două pulovere foarte, foarte groase; unul verde şi unul roşu: culorile Crăciunului.

– Mai aveţi aici şi izmene lungi, haine, ghete îmblănite şi mănuşi, îi anunţă Feemalo. În Empatica este cumplit de frig în această perioadă a anului şi vă aşteaptă luni întregi de mers pe jos până la destinaţia voastră.

– V-am lăsat o sanie uşoară din aluminiu la marginea oraşului, zise Fimalo. O puteţi pune în spatele căruţului vostru şi apoi să transportati doamna şi bagajele cu ea atunci când veţi da de zăpadă.

– Probabil că vă întrebaţi pentru ce vă ajutăm, de vreme ce nu suntem de acord cu călătoria voastră, spuse Feemalo. Răspunsul este simplu: vă suntem recunoscători pentru faptul că am supravieţuit...

– Am crezut că s-a zis cu noi, se băgă în vorbă şi Fumalo. „Şi, hop, ne ducem la gunoi", cum ar fi spus prietenul Eddie.

Susannah simţi durere şi la auzul acestor vorbe... însă nu la fel de multă ca la vederea tuturor acelor alimente. Nu la fel de multă ca atunci când se gândea cum ar fi să-şi tragă unul dintre puloverele groase peste cap şi să-l simtă cum îi încălzeşte mijlocul şi pulpele.

– Am luat hotărârea să vă fac să vă răzgândiţi, dacă voi putea, zise Fimalo, singurul care vorbea despre el la persoana întâi singular, după cum observase Susannah. Şi dacă nu, atunci să vă dau proviziile şi celelalte lucruri care vă vor fi de folos la drumul vostru.

– Nu se poate să-l omori! răbufni Fumalo. Nu pricepi, ucigaş cu cap pătrat ce eşti? De ce nu *pricepi*? N-ai să reuşeşti nimic altceva decât să-i faci jocul! Cum poţi să fii atât de *cre*...

– Taci, îi ceru cu blândeţe Fimalo, iar Fumalo închise numaidecât gura. Hotărârea lui e luată.

– Voi ce veţi face după plecarea noastră? îi întrebă Roland.

Cei trei ridicară simultan din umeri, părând mai mult ca oricând trei reflexii în oglindă ale aceluiași om. Iar la întrebarea pistolarului răspunse Fimalo, așa-numitul superego al lui uffi.

– Vom aștepta aici. Vom aștepta să vedem dacă matricea creației supraviețuiește sau dispare. Până atunci vom încerca să renovăm Le Casse și să-l aducem la strălucirea de altădată. A fost un loc splendid pe vremuri. Și poate fi la fel din nou. Cred că discuția noastră s-a încheiat. Luați-vă darurile împreună cu mulțumirile și urările noastre de bine și plecați.

– Urările de bine *dușmănoase*, nu se putu abține Fumalo și, incredibil, dar adevărat, schiță un zâmbet care, venit din partea lui, era și neașteptat, și fascinant.

Susannah vru să pornească spre coșuri. Oricâtă poftă i-ar fi fost de mâncare proaspătă (de *carne* proaspătă), voia să ajungă în primul și în primul rând la pulovere și la lenjeria groasă. Cu toate că proviziile li se împuținaseră (și cu siguranță că aveau să se termine înainte să treacă de locul pe care cei trei uffi îl numeau Empatica), mai aveau în spatele Taxiului de Lux destule conserve cu fasole și ton și carne sărată de vită, iar burțile le erau pline. Frigul o omora. Cel puțin, așa i se părea; frigul care își croia drum prin trupul ei, spre inima ei, încet, dureros, centimetru cu centimetru.

Două lucruri au împiedicat-o. Primul era conștientizarea faptului că nu era nevoie să facă decât un singur pas ca să distrugă tot ce-i mai rămăsese din voință: s-ar fi repezit în goana mare până la mijlocul podețului, s-ar fi aruncat pe jos în fața coșului cu haine și ar fi început să cotrobăiască avidă prin el, aidoma unei gospodine isterice în perioada reducerilor de prețuri. Odată făcut acel prim pas, nimic nu ar mai fi oprit-o. Iar pierderea controlului nu ar fi fost cel mai rău lucru. Și-ar fi pierdut și respectul de sine pe care Odetta Holmes se străduise din greu toată viața să îl câștige, în pofida acelei sabotoare care stătea la pândă în mintea ei.

Dar nici asta nu ar fi fost suficient să o împiedice. O opri însă amintirea zilei când văzuseră stăncuța cu chestia aia verzuie în plisc, stăncuța care nu făcea *Craaa, craaa!* ci *Crîîî, crîîî!* Da, sigur, nu era decât un fir de pir, dar era verde. Era viu. În ziua aia Roland îi ceruse să-și țină gura, în ziua aceea îi spusese – cum era? *Ispita apare înaintea victoriei.* Niciodată nu și-ar fi putut imagina că ispita cea mai mare din întreaga ei viață va fi un pulover gros de pescar, dar...

Şi atunci înţelese ceea ce pistolarul ştiuse în tot timpul acela, chiar dacă nu de la bun început, dar imediat după apariţia celor trei Stephen King: toată povestea asta era o înşelătorie. Nu ştia exact ce anume se afla în coşurile alea din nuiele, dar era convinsă că nu era vorba despre mâncare şi haine groase.

Şi gândind aşa reuşi să se domolească.

– Ei? se interesă răbdător Fimalo. Vreţi să vă apropiaţi şi să luaţi darurile pe care vi le-am adus? Dacă le vreţi, voi trebuie să veniţi să le luaţi, pentru că eu nu pot trece mai departe de jumătatea podului. Chiar în faţa lui Feemalo şi Fumalo este linia morţii pe care a instalat-o Regele. Voi trei puteţi trece şi într-o direcţie şi în cealaltă. Noi nu putem.

Roland îi răspunse:

– Mulţumim pentru generozitatea voastră, sai, dar mă tem că va trebui să vă refuzăm. Avem de-ale gurii, iar haine vom găsi mai departe pe drum. În plus, nici nu-i aşa de frig.

– Nu, se repezi Susannah să fie de acord cu această constatare, surâzând celor trei chipuri identice, cu aceleaşi expresii de stupefacţie aşternute pe ele. Nu-i chiar aşa de frig.

– Acum ne vom vedea de drum, zise Roland schiţând o altă plecăciune peste piciorul întins înainte.

– Mulţumire multă-multă, să vă meargă bine pe mai departe, adăugă şi Susannah, făcând aceeaşi reverenţă cu poalele fustei invizibile în mâini.

Vrură să se întoarcă, dar chiar în clipa aceea Feemalo şi Fumalo îşi băgară mâinile în coşurile din faţa lor.

Susannah nu avu nevoie de vreo comandă de a lui Roland, nici măcar de un singur cuvânt. Cu viteza fulgerului îşi scoase revolverul de la cingătoare şi-l împuşcă pe cel din stânga ei – Fumalo – chiar în clipa când scotea o armă argintie, cu ţeava lungă, de care atârna ceva ce semăna cu o eşarfă. Cu viteza ameţitoare care îl caracteriza, Roland scoase şi el pistolul din tocul de la şold şi trase o singură dată. Croncănind înspăimântate, stăncuţele de pe pasarele şi pervazuri îşi luară zborul, bulucindu-se pe cerul pe care îl colorară preţ de câteva secunde în negru. Feemalo, tot cu o armă cu ţeava lungă în mână, se prăbuşi cu încetinitorul peste coşul cu mâncare, cu o expresie de mare surpriză pe chip şi cu o gaură de glonţ în centrul frunţii.

5

Fimalo nu se mișcă din locul lui din celălalt capăt al podețului. Încă își mai ținea mâinile împreunate în față, dar chipul lui nu mai semăna cu cel al lui Stephen King, ci avea acum culoarea gălbejită a unui bătrân lovit de o moarte înceată și deloc ușoară. Puținul păr care-i rămăsese pe cap era acum de un cenușiu murdar, în loc de negrul strălucitor de mai devreme. Pielea capului era o zonă mănoasă unde eczemele se dezvoltau în voie. Obrajii, bărbia și fruntea îi erau acoperite cu coșuri și bube, unele purulente, altele sângerânde.

– Cine ești tu, de fapt? îl întrebă Roland.

– Un sapiens, exact ca tine, oftă resemnat Fimalo. Pe vremea când am fost Ministrul de Stat al Regelui Purpuriu mă numeam Rando Gânditorul. Însă, odată ca niciodată, am fost doar un ins oarecare, pe nume Austin Cornwell, din nordul statului New York. Din păcate, nu din Lumea Decisivă, ci dintr-o alta. Am condus o vreme Centrul Comercial Niagara și înainte de asta avusesem o carieră strălucită în publicitate. S-ar putea să vrei să afli că eu am făcut reclamele atât pentru Nozz-A-La, cât și pentru automobilele Takuro Spirit[1].

Susannah nu dădu nicio atenție acestui CV bizar și cu totul neașteptat.

– Prin urmare *nu* și-a decapitat omul de încredere, trase ea concluzia. Care a fost treaba cu cei trei Stephen King?

– Un simplu glammer[2], răspunse bătrânul. Vreți să mă ucideți? Dați-i drumul! Nu vă rog decât s-o faceți repede, pentru că nu mă simt deloc bine, după cum se poate lesne vedea.

– A fost ceva adevărat în tot ce ne-ai spus? îl întrebă Susannah.

Ochii lui bătrâni o fixară cu un amuzament apos:

– *Totul.* Totul a fost adevărat, spuse el înaintând pe pod, până în locul unde zăceau ceilalți doi (subalternii din vremea lui odată ca niciodată – își spuse Susannah). Mai bine zis, totul, cu o singură excepție... și asta.

Lovi cu piciorul coșurile din nuiele care se răsturnară, vărsându-și conținutul pe jos.

---

[1] Vezi *Vrăjitorul și Globul de Cristal* (n. tr.).

[2] Concept foarte important în Limba Nobilă, sinonim cu magia și vraja (n. tr.).

Susannah scoase un țipăt involuntar de groază. Într-o clipită Ete fu în picioare, așezându-se protector în fața ei, cu picioarele depărtate și capul aplecat, gata de atac.

– Nu-i nimic, iubitule, îi spuse ea cu o voce care-i tremura ușor. Am fost... luată prin surprindere, atâta tot.

Coșul de nuiele în care crezuseră că se aflau tot felul de fripturi proaspete era, de fapt, plin cu membre descompuse de om; dar, chiar și așa, starea lor de putrefacție era imposibil de descris. Carnea era vineție spre negru și colcăia de viermi.

Iar în celălalt coș nu erau haine. Firește că nu erau. Pe jos se rostogolise un mănunchi lucios de șerpi muribunzi. Ochii lor, ca mărgelele, erau opaci; limbile lor despicate abia mai tremurau; câțiva deja nu se mai mișcau.

– I-ați fi revigorat dacă i-ați fi lipit de pielea voastră, spuse Fimalo cu părere de rău.

– Doar nu te așteptai la așa ceva, nu? îl întrebă Roland.

– Nu, recunoscu bătrânul.

Oftând din greu, se așeză pe pod. Unul dintre șerpi încercă să i se târască pe genunchi, dar el îl împinse cu un gest absent, dar și iritat.

– Însă așa mi s-a poruncit, da, da, așa mi s-a poruncit.

Susannah se uita la trupurile celorlalți doi cu un soi de fascinație oripilată. Feemalo și Fumalo, doi moșnegi morți acum, putrezeau cu o repeziciune nefirească; pielea lor pergamentoasă se lipise de oase și din ea se prelingeau pârâiașe leneșe de puroi. Chiar sub privirile femeii, orbitele craniului lui Feemalo se ridicară, aidoma unor periscoape, dând cadavrului o expresie efemeră de uluire maximă. Câțiva dintre șerpii mai vioi se târau pe deasupra și peste cele două leșuri descompuse. Alții se insinuau printre membrele putrezite răsturnate din primul coș, fără doar și poate căutând locuri mai calde la fundul grămezii. Procesul de putrefacție producea căldură pe termen scurt, iar Susannah își spuse că și ea ar putea fi tentată să se bucure de temperatura ridicată. Cu condiția să fi fost un șarpe.

– Ai să mă omori? îl întrebă Fimalo pe Roland.

– Nu, pentru că nu ți-ai terminat treaba. În curând ai să mai ai un oaspete.

Fimalo se uită la el, cu un licăr de interes în ochii urduroși.

– Fiul tău?

– Al meu, dar și al stăpânului tău. Vrei să-i transmiți ceva din partea mea?

– Sigur, dacă voi mai fi în viață.

– Spune-i că sunt bătrân și viclean, pe când el nu-i decât foarte tânăr. Spune-i că, dacă stă potolit, ar putea să mai trăiască o vreme să-și țeasă planurile de răzbunare... deși habar nu am ce anume i-am făcut ca să-și dorească să se răzbune pe mine. Și mai spune-i că dacă totuși vine după noi, am să-l ucid tot așa cum intenționez să-l ucid pe Tatăl lui cel Roșu.

– Mi se pare că ori asculți, dar nu mă auzi, ori auzi, dar nu mă crezi, spuse Fimalo.

Acum, că înșelătoria îi fusese dată în vileag (și își pierduse farmecul de uffi, redevenind doar un biet desenator de reclame reșapat, din nordul statului New York), Fimalo părea teribil de ostenit.

– Nu poți să ucizi o creatură care deja s-a omorât. Nici nu poți să pătrunzi în Turnul Întunecat, deoarece nu există decât o singură intrare, care este acționată din balconul unde este închis Los'. Iar el are la dispoziție destule arme. Hoțoaicele-aurii te vor căuta și te vor distruge chiar înainte să ajungi la mijlocul câmpului cu trandafiri.

– Asta-i problema noastră, zise Roland, iar Susannah își spuse că rareori rostise el vreun adevăr mai mare: ea deja își făcea probleme.

– Problema ta e să-i transmiți mesajul meu lui Mordred când ai să-l vezi, continuă pistolarul. Ai s-o faci?

Fimalo făcu un semn aprobator. Cam în silă.

– Nu-ți flutura tu mâna la mine, se răsti Roland, clătinând din cap. Vreau să te aud cum spui că da, ai să-i transmiți mesajul.

– Am să-i transmit mesajul tău, spuse Fimalo. *Dacă* am să-l întâlnesc și *dacă* am să mai apuc să deschid gura.

– Ai să apuci. O zi bună, domnule!

Roland vru să se întoarcă, dar Susannah îl apucă de braț, oprindu-l.

– Jură-te că tot ce ne-ai spus este adevărat, îi ceru ea bătrânului schimonosit așezat pe podeț, sub privirea rece a stăncuțelor care începuseră să se întoarcă la locurile lor de mai devreme.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce anume voia să afle sau să demonstreze cu întrebarea asta. Şi-ar putea da seama dacă bătrânul o minte? Probabil că nu. Şi totuşi insistă:

– Jură-te pe numele tatălui tău. Şi pe chipul lui.

Bătrânul ridică mâna dreaptă, cu palma deschisă, iar ea observă şi acolo bube pline cu puroi,

– Mă jur pe numele lui Andrew John Cornwell, din Tioga Springs, New York. Mă jur şi pe chipul lui. Este adevărat că Regele acestui castel a înnebunit. Este adevărat că a spart toate Globurile Vrăjitorului pe care a putut pune mâna. Este adevărat că şi-a obligat slugile să înghită otravă şi le-a urmărit cum îşi dau duhul.

Întinse mâna spre coşul cu membre omeneşti.

– De unde crezi că am făcut rost de astea, Domniţă Cioară? De la „Hâlci de Om la Promoţie"?

Susannah nu înţelese metafora şi nu se mişcă din loc.

– Este adevărat că a plecat la Turnul Întunecat. E aidoma câinelui din fabulă care zice că, dacă *el* nu are nevoie de fânul din iesle, atunci nimeni nu trebuie să se înfrupte din el[1]. Nu v-am mințit nici cu privire la coşurile astea. Eu doar vi le-am arătat, iar voi aţi tras singuri concluzia.

Zâmbetul lui strâmb era plin de atâta batjocură, încât Susannah se întrebă dacă nu cumva ar fi fost bine să-i aducă la cunoştinţă că Roland îi ghicise şiretlicul. Dar îşi spuse că nu merită efortul.

– O singură minciună v-am zis, continuă fostul Austin Cornwell. Că mi-ar fi tăiat capul.

– Mulţumită, Susannah? o întrebă Roland.

– Da, răspunse era, cu toate că nu era; nu pe de-a întregul. Să mergem.

– Urcă-te în Taxiul tău, dar nu-ţi lua nicio clipă ochii de la bătrân. E foarte viclean.

– Nu mai spune! oftă Susannah şi făcu întocmai.

– Zile lungi şi nopţi senine! le ură fostul sai Cornwell din mijlocul şerpilor. Fie ca Omul Iisus să vegheze asupra voastră şi a clanurilor voastre. Şi fie să vă vină mintea la cap până nu-i prea târziu şi să *nu vă apropiaţi de Turnul Întunecat!*

---

[1] *Câinele în iesle*, fabulă de Esop (n. tr.).

6

Făcură cale întoarsă pe același drum pe care veniseră până la rampe, unde ieșiseră de pe Calea Grinzii ca să se îndrepte spre Castelul Regelui Purpuriu. Acolo Roland se opri să se odihnească puțin. Începuse să adie vântul, iar ghirlandele patriotice fluturau ușor. Susannah băgă de seamă că acum păreau vechi și decolorate. Peste afișele cu Nixon, Lodge, Kennedy și Johnson apăruseră mai multe graffiti – și acestea foarte vechi. Dispăruse și acel glammer – glammerul neverosimil, firește, atâta cât fusese Regele Purpuriu capabil să creeze.

Jos măștile, jos măștile, își spuse Susannah istovită. *A fost o sindrofie minunată, dar s-a terminat... iar Moartea Roșie își rotește coasa asupra tuturor*[1].

Își atinse coșul din colțul gurii, iar apoi își privi de aproape vârful degetului. Se aștepta să vadă acolo urme de sânge sau de puroi sau și de una, și de alta. Dar nu văzu nimic și răsuflă ușurată.

– Cât de mult crezi din ce ne-a spus? îl întrebă ea pe Roland.

– Cam tot, răspunse pistolarul.

– Înseamnă că e acolo. În Turn.

– Nu-i *înăuntru*. Ci e închis *în afara* lui.

Zâmbi și-i explică:

– E o mare diferență.

– Pe bune? Și ce ai de gând să-i faci?

– Nu știu.

– Crezi că, dacă ar pune mâna pe armele tale, ar putea să intre în Turn și să se urce în vârf?

Răspunsul veni imediat:

– Da.

– Și ce ai să faci în privința asta?

– N-am să-l las să pună mâna pe ele.

Tonul lui Roland părea a spune că aceasta era singura cale logică, iar Susannah pricepu că probabil chiar era. Mereu uita cât de sec și *lipsit de imaginație* era pistolarul. În toate privințele.

---

[1] *Masca Morții Roșii*, de Edgar Alan Poe (n. tr.).

– Te gândiseşi să-l prinzi în cursă pe Mordred la castel.

– Da, recunoscu Roland, dar luând în calcul ce am găsit acolo şi ce am aflat, mi s-a părut mai bine să o luăm din loc. Mi s-a părut mai simplu. Priveşte.

Scoase ceasul şi-i deschise capacul. Secundarul îşi făcea cursa solitară. Dar mergea la fel de repede ca înainte? Susannah nu era sigură, dar parcă nu. Se uită la Roland ridicând din sprâncene.

– În mare parte a timpului merge aşa cum trebuie, spuse pistolarul, dar nu *tot* timpul. Cred că rămâne în urmă cu cel puţin o secundă la fiecare a şasea sau a şaptea rotaţie. Cu totul cam între trei şi şase minute pe zi.

– Nu-i prea mult.

– Nu este, fu de acord Roland, punând ceasul la loc în buzunar. Dar este un început. Mordred n-are decât să facă ce poftește. Turnul Întunecat e aproape, dincolo de tărâmurile albe. Şi eu vreau să ajung acolo cât mai curând.

Susannah îi înţelegea nerăbdarea. Spera doar să nu devină imprudent. Altminteri tinereţea lui Mordred Deschain nu va mai reprezenta un defect. Dacă Roland ar comite greşeala potrivită la momentul nepotrivit, atunci nici ea, nici Ete şi nici el nu ar mai apuca să vadă vreodată Turnul Întunecat.

Gândurile îi fură întrerupte de un fâlfâit asurzitor de aripi multe venit de undeva din urma lor. Şi prin zgomotul acela se deslușI şi un ţipăt omenesc, ce se transformă la iuţeală în urlet. Deşi înăbuşit de distanţă, în strigătul acela se deslușeau limpede groaza şi durerea cumplită. Din fericire, se stinse repede.

– Ministrul de Stat al Regelui Purpuriu a intrat în poiana de la capătul cărării, spuse Roland.

Susannah se uită în urmă, către castel. Îi vedea meterezele negricioase, cu nuanţe roşietice, însă nimic altceva. Şi era *bucuroasă* că nu putea să vadă altceva.

Lui Mordred îi e fomică-mică, îi trecu prin gând. Începuse să-i bată foarte tare inima şi îşi dădu seama că niciodată nu-i mai fusese atât de frică – nici măcar atunci când stătuse alături de Mia în timpul travaliului şi naşterii, nici în bezna din subteranele Castelului Discordia.

Lui Mordred îi e fomică-mică... şi acum se va sătura.

7

Bătrânul – care intrase în viață purtând numele Austin Cornwell și care avea să iasă din ea ca Rando Gânditorul – stătea așezat pe capătul dinspre castel al podețului. Deasupra, stâncuțele așteptau cu răbdare, probabil simțind că emoțiile zilei nu se încheiaseră încă. Gânditorului nu-i era prea frig, datorită jachetei sale din postav, plus că luase o dușcă zdravănă de coniac înainte de a ieși pentru întâlnirea cu Roland și prietena lui, domnița-cioară. Mă rog, poate că nu era *tocmai* adevărat. Poate că Brass și Compson (cunoscuți și ca Feemalo și Fumalo) luaseră câteva guri din cel mai bun coniac al Regelui, în vreme ce fostul Ministru de Stat al lui Los' dăduse gata restul sticlei.

Indiferent de cauză, bătrânul adormi și nu se trezi la venirea lui Mordred Călcâi-Roșu. Stătea cu bărbia în piept și cu un firicel de salivă atârnându-i dintre buzele țuguiate, ca un bebeluș care a ațipit în scaunul înalt de la masă. Păsările de pe parapete și pasarele se adunaseră mai multe. Firește că și-ar fi luat zborul la apariția tânărului Prinț, dacă acesta nu le-ar fi făcut un semn: palma dreaptă trecută iute peste chip, apoi strânsă în pumn și lăsată în jos. *Așteptați*, spunea gestul acela.

Mordred se opri în capătul dinspre oraș al podului, adulmecând cu delicatețe duhoarea cărnurilor intrate în putrefacție. Mirosul acela delicios îl ademenise până aici, deși știa că Roland și Susannah porniseră mai departe pe Calea Grinzii. Lasă-i să-și vadă de drum, și ei și bumbleraşul lor, chibzuise băiatul. Nu era acum momentul să se apropie de ei. Poate mai încolo. Mai încolo, Tăticuțul lui cel Alb va lăsa garda jos, fie doar și pentru o clipă. Iar atunci Mordred va pune mâna pe el.

Și îl va servi la cină, dar la fel de bine îl va putea degusta pe post de prânz sau mic dejun.

Ultima oară când îl văzuse, nu era decât

(copil mic, copil drag, strânge zmeura șirag)

un prunc. Însă creatura care se afla acum în fața porților de la castelul Regelui Purpuriu părea un băiat cam de nouă ani. Nu unul frumușel; nici măcar unul despre care să poată spune cineva (cu excepția mamei cu mințile rătăcite) că ar fi fost drăgălaș. Dar înfățișarea lui avea mai puțin a face cu complicata moștenire genetică decât cu foamea cumplită care îl măcina. Fata

de sub smocul de păr negru și țepos era foarte slabă și scofâlcită. Carnea de sub ochii albaștri, ca ai unui pilot de avioane de vânătoare, era decolorată, cu pungi vineții. Tenul îi era acoperit ca de o explozie de bube și pete. Acestea, la fel ca micuțul coș de lângă gura lui Susannah, puteau fi rezultatul drumului lung prin ținuturile otrăvite, însă cu siguranță că și regimul alimentar al lui Mordred jucase un rol important. Ar fi putut să-și facă provizii de conserve înainte să plece din locul lui de observație de lângă gura tunelului, pentru că Roland și Susannah lăsaseră o mulțime în urmă, dar nici prin cap nu-i trecuse s-o facă. După cum prea bine știa Roland, Mordred abia deprindea regulile supraviețuirii. Singurul lucru pe care-l luase de acolo era o haină matlasată de lucrător feroviar, mizerabilă și plină de căpușe și păduchi; și o pereche de cizme într-o oarecare bună stare. Mare noroc să găsească cizmele alea, deși se făcuseră aproape ferfeniță pe drum.

Dacă Mordred ar fi fost sapiens – sau măcar un hibrid ceva mai obișnuit – ar fi murit cu siguranță în Ținuturile Blestemate, fie că ar fi avut haine și cizme ori ba. Însă, deoarece era ceea ce era, atunci când i se făcea foame chema stăncuțele la el, iar bietele păsări nu aveau încotro și trebuiau să se supună. Carnea lor era oribilă, iar gângăniile ademenite de sub pietrele uscate (și încă slab radioactive) erau și mai scârboase, dar se forța să le înghită. Într-una din zile reușise să intre în contact cu mintea unei nevăstuici și o chemase la el. Biata vietate era incredibil de jigărită, însă după stăncuțe și gândaci, carnea ei i se păruse cea mai gustoasă friptură din lume. Mordred își luase cealaltă identitate și cuprinsese nevăstuica cu cele șapte picioare ale lui, într-o îmbrățișare fierbinte, sugându-i sângele și măduva și mâncându-i carnea, până când din sărmanul animal nu mai rămăsese decât un petic zdrențuit de blană. Ar fi mâncat pe nerăsuflate încă vreo zece, dar din nefericire nu fusese decât o singură nevăstuică.

Iar acum iată-l în fața unui coș plin cu mâncare. Cam veche, sigur, și ce dacă? Până și viermii care colcăiau acolo tot hrană erau. Ce găsise aici îi va fi suficient până va ajunge în pădurile înzăpezite unde va avea ce să vâneze.

Însă mai presus de toate astea era bătrânul.

– Rando, spuse el. Rando Gânditorul.

Bătrânul tresări puternic, bolborosi ceva și deschise ochii. Se uită la băiatul costeliv dinaintea lui fără să priceapă absolut nimic. Apoi, foarte încet, ochii lui urduroși se umplură de spaimă.

– Mordred, fiu al lui Los', încercă el să zâmbească. Heil, ție, viitor Rege!

Mișcă greu și zadarnic din picioare, abia într-un târziu dându-și seama că stă jos și nu are cum să facă plecăciunea obligatorie. Încercă să se ridice, dar căzu la loc cu o bufnitură puternică, amuzându-l pe băiat (subiectele de distracție fuseseră greu, dacă nu chiar imposibil de găsit în Tinuturile Blestemate); apoi mai încercă o dată. De data aceasta reuși.

– Nu văd alte cadavre decât pe cele ale indivizilor care par a fi murit mai bătrâni decât tine, remarcă Mordred, privind în jur cu prefăcută uimire. Cu siguranță nu văd niciun pistolar mort, fie el cu sau fără picioare.

– Adevăr grăiești – mulțumescu-ți ție, așa cum se cuvine –, dar îți pot explica, sai, e foarte simplu...

– Aha! Dar stai puțin! Ai puțină răbdare cu explicația aia, despre care sunt absolut convins că este una excelentă! Mai bine lasă-mă pe mine să-mi dau cu presupusul! Nu-i așa că șerpii lungi și zdraveni i-au imobilizat pe pistolar și pe domnița lui, iar tu i-ai dus în castelul de colo și i-ai pus la loc sigur?

– Stăpâne...

– Și dacă așa stau lucrurile, continuă Mordred, trebuie că au fost teribil de mulți șerpi în coșul ăla, pentru că și aici au rămas destui. Ba chiar mi se pare că unii îndrăznesc să se înfrupte din cina mea.

Mordred îi aruncă bătrânului o privire încărcată cu reproș.

– Spune! I-ai băgat la beci pe pistolari?

Expresia de teamă dispăru ca prin farmec de pe chipul bătrânului, fiind înlocuită cu una de resemnare. Iar asta i se păru lui Mordred de-a dreptul revoltător. Ce voia el să vadă pe chipul lui sai Gânditorul nu era teamă și, cu siguranță, nici resemnare, ci speranță. Speranța pe care el i-o va putea răpi după bunul său plac. Forma îi pâlpâi. Și, vreme de o clipă, bătrânul întrezări întunecimea neformată dinăuntru. Și multe picioare. Apoi dispăru și băiatul deveni iar întreg. Cel puțin pentru moment.

Măcar să nu-mi dau sufletul urlând, se rugă în gând fostul Austin Cornwell. *Măcar atât ajutor dați-mi, zeilor. Măcar să nu-mi dau sufletul urlând în brațele monstruozității ăsteia.*

– Știi foarte bine ce s-a întâmplat aici, tinere sai. E în mintea mea, iar acum e și într-a ta. Ce-ar fi să iei coșul ăla – ba chiar și șerpii, dacă ți se par gustoși – și să lași un moșneag să-și trăiască puținele zile care i-au mai rămas? De dragul

tatălui tău, dacă ție nu-ți este milă. L-am slujit cu credință până la capăt. M-aș fi putut ascunde în castel și să-i las să-și vadă de drum. Dar n-am făcut-o. Am *încercat* să-i împiedic.

– N-ai avut de ales, îi zise Mordred din capătul lui de pod.

Fără să știe dacă era sau nu adevărat. Fără să-i pese. Pentru el carnea moartă era un aliment oarecare. Carnea vie, însă, sângele încă plin cu ultimele răsuflări ale omului... ei, da, asta era cu totul altceva. Era un *adevărat festin!*

– Mi-a lăsat vreun mesaj?

– Da, știi foarte bine că ți-a lăsat.

– Spune-mi-l.

– De ce nu-l citești singur din mintea mea?

Se petrecu iarăși schimbarea aceea efemeră a înfățișării. Preț de o fracțiune de secundă, creatura nu a mai fost nici băiat, nici păianjen de mărimea unui băiat de nouă ani, ci o hidoșenie care era și unul, și altul. Lui sai Gânditorul i se uscă gura instantaneu, chiar dacă balele curse în timpul somnului îi mai luceau încă pe bărbie. Varianta în formă de băiat a lui Mordred se solidifică din nou în interiorul hainelor zdrențuite și murdare.

– Pentru că îmi face plăcere să-l aud din gura ta ramolită, îi explică el Gânditorului.

Bătrânul își umezi buzele.

– Cum dorești; să-ți fie cu folos. A zis că el e viclean, iar tu nu ești decât un mucos fără minte. A mai zis că, dacă nu te potolești, o să te scurteze cu un cap. A zis că i-ar plăcea să i-l arate Tatălui tău Roșu încuiat în balcon.

Era nițeluș mai mult decât mesajul real al lui Roland (pe care noi l-am auzit pe viu, deoarece am fost acolo) și oricum mai mult decât suficient pentru Mordred.

Dar se vede treaba că *nu* era îndeajuns pentru Rando Gânditorul. Poate cu zece zile mai devreme, bătrânul ar fi reușit să-și atingă scopul de a-l întărâta în așa hal încât să-l ucidă fulgerător și fără mari chinuri. Însă Mordred se maturizase de atunci și își stăpâni primul impuls care-i spunea să se repeadă peste pod, metamorfozându-se în goană, ca să smulgă capul lui Rando Gânditorul cu o singură lovitură a unuia dintre picioarele lui țepoase.

În schimb, se uită în sus, la stăncuțe – sute de stăncuțe –, iar ele îi întoarseră privirea, ca niște elevi silitori către profesorul adorat. Băiatul flutură din

brațe, apoi arătă spre bătrân. Și imediat văzduhul se umplu până la refuz de foșnet aspru de aripi. Ministrul Regelui se întoarse să fugă de acolo, însă înainte să facă primul pas, stăncuțele se năpustiră asupra lui ca un nor negru Își ridică mâinile ca să-și protejeze fața. Păsările coborâră pe capul și umerii lui, transformându-l într-o sperietoare de ciori. Gestul lui instinctiv nu-i fu, însă, de niciun folos; alte stăncuțe se așezară pe mâinile lui întinse, îngreunându-le. Clonțuri lacome începură să ciugulească din obrajii bătrânului. Adânc, până la sânge.

– *Nu!* le strigă Mordred. Lăsați-mi mie pielea! Mâncați-i ochii, dacă vreți!

Și atunci, când stăncuțele smulseră cu aviditate ochii lui Rando Gânditorul din orbite, fostul Ministru de Stat scoase urletul acela prelung pe care îl auziră Roland și Susannah. Păsările care nu mai avuseseră loc pe trupul nefericitului bătrân se învârteau în jurul lui ca niște nori amenințători de furtună. Îl ridicară de pe sol și-l purtară către corcitura care aștepta ghemuită la mijlocul podețului. Cizmele și haina zdrențuită zăceau pe jos, nemaifiindu-i de trebuință în acest moment. Creatura care îl aștepta pe sai Gânditorul se ridică pe picioarele din spate, bătând aerul cu cele din față. Semnul roșu de pe abdomenul păros se vedea acum foarte bine. Creatura aceea era Dan-Tete, Micuțul Rege Sângeriu.

Zbierând, bătrânul orb pluti dus de stăncuțe la întâlnirea cu destinul. Întinse mâinile în față, cu gesturi de apărare. Picioarele din față ale păianjenului îl apucă de una, ducând-o la gura acoperită cu țepi. O mușcă așa cum muști dintr-o acadea.

Delicios!

8

În aceeași noapte, după ce trecuseră de ultimele case ciudat de strâmte, ciudat de respingătoare ale orașului, Roland se opri în fața unei clădiri dărăpănate, care pe vremuri probabil că fusese locuința unui mic fermier. Se apropie de ruine, adulmecând aerul.

– Ce e, Roland? Ce?

– Simți mirosul de lemn, Susannah?

Femeia adulmecă aerul.

– Da, îl simt. Și ce-i cu asta?

Pistolarul se întoarse surâzând spre ea.

– Dacă îi putem simți mirosul înseamnă că-l putem arde.

S-a dovedit că avea dreptate. Cu toată îndemânarea lui Roland și cu toate viclesugurile deprinse în lunga lui călătorie și cu toate că folosiră jumătate de cutie de combustibil Sterno, le-a fost greu să aprindă focul. Dar au reușit în cele din urmă. Susannah se așeză foarte aproape, întorcându-se din când în când ca să se încălzească pe tot trupul. Se bucura nespus să simtă cum stropi de transpirație îi apar pe față și sâni, iar apoi pe spate. Uitase ce înseamnă să-ți fie cald și punea lemne în flăcări fără să se oprească, îngrășând vâlvătăile sălbatice. Probabil că animalelor din câmpiile de pe Calea Grinzii focul acela le părea o cometă căzută pe Pământ și nestinsă încă. Ete ședea lângă ea, cu urechile ciulite, privind fascinat la flăcări. Susannah se tot aștepta să-l audă pe Roland obiectând, se aștepta să-l audă spunându-i să nu mai pună lemne pe focul ăla blestemat, să-l lase să ardă de la sine. Dar pistolarul nu zise nimic. Își desfăcuse pistoalele și ungea piesele, fără să scoată o vorbă. Când i se făcea prea cald, se muta cu câțiva pași mai departe. La lumina focului, umbra lui dansa o commala subțirică, șovăielnică.

– Crezi că poți să mai înduri încă una sau două nopți de frig? o întrebă el în cele din urmă.

Susannah dădu din cap.

– Dacă trebuie.

– Când vom începe să urcăm spre ținuturile înzăpezite se va face frig *de-a binelea*, îi explică el. Nu pot să-ți promit că va fi o singură noapte în care nu vom avea foc, dar nu cred că vor fi mai mult de două.

– Tu crezi că ne va fi mai ușor să vânăm dacă nu vom face focul, așa este?

Roland făcu un gest de încuviințare și începu să-și asambleze armele.

– Și zici că de poimâine vom da de vânat?

– Da.

– De unde știi?

El se gândi puțin, apoi clătină din cap.

– Nu-mi dau seama de unde – dar știu.

– Simți miros de animale?

– Nu.

– Le citești mințile?

– Nici asta.

Susannah renunță să mai insiste, însă avea o altă întrebare:

– Roland, ce ne facem dacă Mordred își trimite păsările peste noi la noapte?

Pistolarul zâmbi și-i arătă flăcările.

– Nu se vor apropia de foc.

– Dar mâine?

– Mâine vom fi atât de departe de Le Casse Roi Russe, că nici măcar Mordred nu le va putea convinge să vină după noi.

– Și *asta* de unde o mai știi?

El scutură iar din cap, deși i se părea că are răspunsul la întrebarea ei. Tot ce știa venea de la Turn. Începuse să-i simtă pulsul în minte. Așa cum încolțește o sămânță. Însă i se părea prematur să-i destăinuiască asta.

– Culcă-te, Susannah, o îndemnă el. Odihnește-te. Am să stau eu de veghe până la miezul nopții și atunci am să te trezesc.

– Deci facem de pază, spuse ea.

– Da.

– Ne spionează?

Roland nu era sigur, dar înclina să creadă că da. Cu ochii minții vedea un băiat costeliv (dar cu burta mare, căci tocmai ce avusese parte de o masă copioasă), cu trupul acoperit doar de câteva zdrențe murdare. Un băiat costeliv care intrase într-una din casele acelea nefiresc de strâmte și probabil urcase la al doilea etaj, de unde se putea vedea până departe. Îl vedea cum stă la fereastră, cu genunchii strânși la piept ca să-și țină de cald. Frigul îl pătrunde până în oase și îl doare cicatricea. Privește în zare, la strălucirea focului lor și este măcinat de invidie. Este gelos și pe faptul că ei se au unul pe celălalt. Mama vitregă și Tatăl cel Alb, întorși cu spatele la el.

– Posibil, îi răspunse pistolarul.

Susannah vru să se întindă, dar se opri și-și duse mâna la inflamația din colțul gurii.

– Ăsta nu-i coș, Roland.

– Nu? o întrebă el privind-o cu atenție.

– O prietenă de-a mea din școală a avut o bubă exact ca asta, spuse Susannah. Îi sângera, apoi se oprea, apoi parcă se vindeca de tot, apoi se înnegrea și începea iarăși să sângereze. Într-un final s-a dus la doctor, la un doctor priceput în chestii din astea, căruia noi îi zicem „dermatolog", iar el i-a spus că are un angiom. Adică o tumoare în vasele de sânge. I-a făcut o injecție cu novocaină și i-a scos-o cu un bisturiu. Apoi i-a spus că a făcut bine că a venit la el, pentru că i-ar fi crescut rădăcinile tot mai adânc cu fiecare zi care trecea. Și în cele din urmă ar fi trecut prin cerul gurii și poate i-ar fi ajuns chiar și în sinusuri. Așa i-a zis.

Roland nu spuse nimic, ci o așteptă să continue. Îi răsuna în cap expresia *tumoare în vasele de sânge*. I se părea foarte potrivită și pentru a-l descrie pe Regele Purpuriu. Și pe Mordred.

– N-avem novocaină, Motănaș Încălțat, spuse Detta Walker. Pă bune că nu! Da' când o fi să fie și o să-ți zâc să mi-o tai, să faci bine să-ți iei cuțâtu' și să-mi scoți porcăria aia dân mine. Ai de grijă s-o faci mai repede dăcât prinde bumblărașu' o muscă dân aer. Pricipiși ce-am zâs? Te-ai bunghit?

– Da, m-am bunghit. Acum întinde-te și încearcă să dormi puțin.

La cinci minute după ce Susannah se culcase, Detta Walker deschise ochii și-i aruncă

(stau cu ochii pă tine, spălăcitule!)

o privire pătrunzătoare. Roland îi făcu un semn din cap și ea închise ochii la loc. Unul sau două minute mai târziu, ochii femeii se deschiseră din nou. De data aceasta era Susannah cea care se uita la el. Apoi închise ochii și nu-i mai deschise.

Îi promisese că o va trezi la miezul nopții, însă o lăsă să doarmă încă două ore, știind că, măcar în noaptea aceasta, ea avea parte de o odihnă *adevărată* la căldura focului. Când ceasul lui splendid arătă ora unu, simți că nu mai sunt urmăriți. Mordred pierduse bătălia cu somnul, așa cum o pierduseră toți copiii care existaseră înaintea lui. Iar acum, copilul acela nedorit și singur dormea într-o cameră pustie și rece, învelit doar cu zdrențele unei haine vechi, sprijinindu-și capul pe brațe.

Oare îi freamătă buzele, murdare încă de sângele lui sai Gânditorul, atunci când visează la sânul pe care nu l-a văzut decât o singură dată, atunci când visează la laptele de mamă pe care nu l-a gustat niciodată?

Roland nu știa răspunsul. Și nici nu voia să-l știe. Se simțea bine așa, treaz în miezul de noapte și îngrijindu-se de foc. Se va stinge curând, își spuse el. Lemnul acesta era mai tânăr decât cel din care fuseseră construite casele din oraș, dar tot vechi era și se făcuse ca piatra de tare.

Mâine vor vedea copacii. Primii de când plecaseră din Calla Bryn Sturgis – dacă facem abstracție de cei crescuți la lumina soarelui artificial din Algul Siento sau cei întâlniți în lumea lui Stephen King. Deocamdată însă întunericul stăpânea lumea. Vântul gemu de dincolo de focul aproape stins, ridicându-i lui Roland părul la tâmple și aducând miros rece și dulce de zăpadă. Pistolarul își dădu capul pe spate și privi cum ceasul stelelor se învârte în bezna cerului.

IV

PIEILE

1

Au petrecut trei nopți fără să facă focul, nu doar una sau două. Iar cea din urmă a reprezentat cele mai lungi și mai nefericite douăsprezece ceasuri din întreaga viață a lui Susannah. *Să fie acum mai rău decât în noaptea când a murit Eddie?* se întrebă ea la un moment dat. *Chiar spui că acum e mai rău decât atunci când l-ai vegheat într-una din camerele căminului, știind că acela este sfârșitul? Mai rău decât atunci când l-ai spălat pe față și pe mâini și pe picioare? Când l-ai pregătit pentru întâlnirea cu mormântul?*

Da. Acum *era* mai rău. Și detesta sentimentul acesta. Și știa că nu-l va recunoaște în fața nimănui. Dar frigul fără sfârșit, frigul intens din această ultimă noapte era *cu mult* mai rău. Ajunsese să-i fie groază de orice adiere ușoară care venea dinspre ținuturile înzăpezite de la est și de la sud. I se părea îngrozitor și umilitor să realizeze cât de ușor disconfortul fizic putea pune stăpânire pe trupul ei, răspândindu-se ca un gaz toxic prin toate ungherele. Durere? Jale? Ce mai sunt acestea atunci când frigul îți cotropește întreaga ființă, intrându-ți prin vârfurile degetelor, urcând până la nenorocitul ăla de *nas*. Și de acolo, încotro? Spre creier, firește. În ghearele unui asemenea frig de nedescris, durerea și jalea nu sunt decât niște biete cuvinte. Ba nu, nici măcar. Nu sunt decât

niște *sunete*. Un măcănit lipsit de noimă, auzit ca de la mare depărtare pe când tremurau sub stelele înghețate, așteptând o dimineață ce nu voia să vină.

Ce făcea frigul încă și mai cumplit era faptul că știa că, de jur împrejurul lor, era foarte posibil să fie focuri mari, de tabără, căci ajunseseră într-o regiune populată, pe care Roland o numea „ținutul de sub zăpezi". Acolo erau dealuri înalte, cu iarba moartă și albă; și văi puțin adânci, cu pâlcuri de copaci; și pârâie acoperite cu gheață. Mai devreme, când încă mai era lumină, Roland îi arătase câteva spărturi în gheața aceea, explicându-i că fuseseră făcute de căprioare. Îi mai arătase și câteva grămăjoare de rahat. La lumina zilei asemenea semne i se păruseră interesante, optimiste chiar. Dar în această tranșee fără de fund a nopții, a cărei liniște era tulburată doar de clănțănitul dinților ei, toate semnele de mai devreme nu mai însemnau nimic. Eddie nu mai însemna nimic. Nici Jake. Turnul Întunecat nu mai însemna nimic; și nici focul de tabără pe care îl făcuseră la marginea orașului unde se afla castelul Regelui Purpuriu. Își mai aducea aminte cum arătase, dar uitase aproape cu desăvârșire sentimentele încercate atunci când se încălzise cu voluptate la flăcările lui. Și, aidoma unei persoane aflate câteva secunde în moarte clinică, ocazie cu care întrezărise strălucirea lumii de apoi, nu mai putea spune decât că fusese ceva minunat.

Roland încerca să o încălzească ținând-o în brațe; și tușea din când în când aspru, răgușit. Poate se îmbolnăvise, își spuse Susannah. Însă nici acest gând nu avea forță. Ci doar frigul.

La un moment dat, imediat după ce zorii începuseră să pâlpâie la orizont, ea observă niște vârtejuri de lumină portocalie mult în fața lor, dincolo de zăpezi. Îl întrebă pe Roland dacă știa ce anume puteau fi strălucirile acelea. Nu că ar fi interesat-o în mod deosebit, dar avea impresia că sunetul vocii o poate convinge că nu a murit. Nu încă.

– Cred că sunt focurile ielelor.

– C-Cine-s a-alea? se bâlbâi Susannah.

– Nu știu cum să-ți explic cine sunt și ce fac, răspunse pistolarul. Și nici nu-i nevoie. Ai să le vezi și singură când vom ajunge acolo. Acum însă, dacă asculți cu multă atenție, vei auzi ceva mai interesant.

La început nu auzi decât suspinul vântului. Apoi îi ajunse la urechi foșnetul uscat al ierbii înghețate. Apoi un trosnet. Înțelese imediat despre ce era vorba: copita unui animal care spărgea gheața subțire de deasupra apei curgătoare.

îi mai înțelese că, peste doar trei, patru zile, va putea purta o haină făcută din pielea animalului care se adăpa acum din râu. Însă nici asta nu avea nicio noimă pentru ea. Timpul devine un concept nefolositor atunci când ți-e frig, nu dormi, e beznă și te doare tot corpul.

Oare înainte mai avusese impresia că îi fusese frig? Ce banc bun, nu credeți?

– Și Mordred? întrebă ea. E pe acolo, pe undeva? Ce zici?

– Da.

– Și lui îi e tot atât de frig cum ne este nouă?

– Nu știu.

– Nu mai pot să îndur, Roland. Zău că nu mai pot.

– Nici nu mai trebuie. Se luminează de ziuă și sper ca la noapte să putem face focul.

Tuși uscat în pumnul dus la gură, apoi o cuprinse din nou de după umeri.

– Ai să te simți mai bine când ne vom scula și vom porni la drum. Deocamdată să ne mulțumim că ne avem unul pe celălalt.

2

Lui *Mordred* îi era la fel de frig, iar el nu avea pe nimeni.

Pentru că se afla aproape de ei, reușea să le audă vocile, fără însă să le distingă vorbele. Nu se putea stăpâni să nu tremure și își umpluse gura cu iarbă uscată, de teama ca nu cumva clănțănitul dinților lui să ajungă la urechile agere ale lui Roland. Nu mai avea haina lucrătorului feroviar: o azvârlise atunci când se făcuse ferfeniță și nu mai avea cum să-i stea pe spinare. Păstrase doar mânecile atunci când plecase de la castel, dar și acestea se rupseseră, pornind de la coate. Așa că le aruncase și pe ele în buruienile de la marginea cărării, cu o înjurătură urâtă. A fost totuși capabil să-și continue drumul datorită cizmelor pe care și le legase în jurul picioarelor cu niște șnururi împletite din ierburile mai lungi.

Se gândise să ia forma de păianjen, știind că așa nu îi va mai fi chiar într-atât de frig. Însă întreaga lui viață (destul de scurtă) stătuse deocamdată sub spectrul inaniției, iar spaima că va muri de foame îl va bântui mereu, indiferent câtă

mâncare se va întâmpla să aibă la dispoziție. Iar zeii erau martori că acum hrana nu era prea multă: trei brațe retezate, patru picioare (dintre care două deja parțial mâncate) și o bucată de trunchi, pe care le luase cu el din coșul de nuiele. Doar atât. Dacă se metamorfoza, păianjenul avea să înfulece tot până în zori. Și, cu toate că prin preajmă apăruseră animalele – auzise mișcările căprioarei la fel de limpede ca Tăicuțul lui cel Alb – Mordred nu era prea încrezător că va reuși să o prindă.

Așa că rămase pe loc tremurând amarnic și ascultând sunetul vocilor celor doi până când nu se mai auzi nimic. Poate că adormiseră. Și lui i-ar fi prins bine un pui de somn. Singurul lucru care îl împiedica să renunțe și să se întoarcă din drum era ura nemărginită pe care le-o purta. Era nedrept ca ei să se aibă unul pe celălalt, iar el să nu aibă pe nimeni. Pe absolut nimeni.

Lui Modred i-e fomică-mică, își zise el nefericit. *Lui Mordred i-e frigu. Mordred pe nimeni nu are. Mordred e singurel.*

Își îndesă mâna în gură, mușcă tare din ea și simți pe limbă căldură care se revărsa de acolo. Sângele lui încă mai avea gustul lui Rando Gânditorul... dar atât de puțin mai era! Atât de repede se isprăvi! Și apoi nu mai rămase decât propriul lui gust, searbăd și reciclat.

Învăluit în întuneric, Mordred începu să plângă.

3

La patru ceasuri după ivirea zorilor, sub un cer alb, aducător de ploaie sau lapoviță (sau poate și una, și alta), Susannah Dean stătea în spatele unui trunchi de copac căzut, tremurând din toate încheieturile și privind într-una din văile micuțe ale ținutului. *Ai să-l auzi pe Ete*, îi spusese pistolarul. *Și ai să mă auzi și pe mine. Am să fac tot ce-mi stă în putere să le gonesc la loc deschis pentru ca tu să ai linie de tragere. Vezi să nu ratezi.*

Se simțea mai rău (dacă așa ceva era posibil) pentru că începuse să aibă impresia că Mordred se afla foarte aproape și că va încerca să o atace din spate. Se tot uita în jur, dar aleseseră un loc deschis și nu văzuse pe nimeni în iarbă

înaltă, cu o singură excepție: un iepure mare, cafeniu, care țopăia de colo până colo cu urechile până în pământ.

În cele din urmă auzi lătratul ascuțit al lui Ete din pâlcul de copaci din stânga. Câteva secunde mai târziu îl auzi și pe Roland:

– Huideo! Huideo! Mișcați-vă! Mișcați-vă mai repede! Nu tândăliți! Nu tândăliți nici...

Apoi sunetul sec al tusei. Lui Susannah nu-i plăcea deloc tusea aia. Deloc nu-i plăcea.

Acum se vedea și ceva mișcare printre copaci. Și aceea a fost una din puținele ocazii din momentul în care Roland o obligase să recunoască faptul că în ea se ascundea o altă persoană, când o chemă de bunăvoie pe Detta Walker.

Am nevoie de tine. Dacă vrei să-ți fie iarăși cald, ține-mi mâinile drepte ca să pot să trag cum trebuie.

Și tremuratul incontrolabil al trupului ei încetă ca prin minune. Și când cireada ieși în fugă dintre copaci (cireadă măricică, de cel puțin optsprezece căprioare, conduse de un cerb cu niște coarne absolut magnifice), atunci i se opriră și mâinile din tremurat. În cea dreaptă avea revolverul lui Roland. Cel cu patul din santal.

Țâșni și Ete din pădurice, gonind în urma ultimului animal. Acesta era o căprioară mutantă, care alerga (cu bizară grație) pe patru picioare de lungimi diferite, în vreme ce al cincilea se bălăngănea moale din mijlocul abdomenului ei, ca o țâță. Ultimul apăru Roland, fără să fugă, ci într-un fel de marș îndârjit. Nu-l luă în seamă, ațintind arma asupra cerbului care-i traversa câmpul de tragere.

– Pe aici, păpușelule, șopti ea. Nițeluș mai la dreapta, iubițel. Hai, că poți. Hai-commala-hai.

Și fără niciun motiv, cerbul din fruntea cirezii coti ușor în direcția lui Susannah. Acum binecuvânta genul de răceală care o cuprinsese. Parcă și vederea i se ascuțise într-atât de mult încât deslușea mușchii încordați sub pielea cerbului, albul ochilor lui speriați, o rană mai veche de pe piciorul căprioarei de lângă el, unde blana nu mai crescuse la loc. Mai avu vreme o clipă să-și dorească să fi fost și Eddie și Jake alături de ea, să simtă ce simțea ea, să vadă ce vedea ea.

Eu nu ucid cu arma; cea care ucide cu arma a uitat chipul tatălui său.

– Eu ucid cu inima, murmură ea și începu să tragă.

Primul glonț nimeri cerbul în cap, iar animalul se prăvăli pe partea stângă. Căprioarele alergară mai departe, pe lângă el. Una dintre ele sări peste corpul lui, iar glonțul lui Susannah o atinse când încă mai era în aer. Se prăbuși și ea, cu un picior rupt și înclinat într-o poziție nefirească, fără niciun strop din grația de mai devreme.

Îl auzi pe Roland trăgând trei focuri, dar nu se întoarse să vadă ce reușise să împuște, pentru că ea avea treaba ei și intenționa să și-o facă bine. Fiecare din cele patru gloanțe rămase în butoiaș doborî câte o căprioară. Și din toate acestea numai una mai mișca. Lui Susannah nici nu-i trecu din cap că performanța ei era de-a dreptul formidabilă, cu atât mai mult cu cât o realizase cu un singur pistol. Nu, nu se gândi la așa ceva; în fond ea era pistolar, iar treaba pistolarilor era să tragă cu pistolul.

Unde mai pui și că dimineața era complet lipsită de vânt.

Cam jumătate din cireadă zăcea în iarba din vale. Căprioarele rămase în viață – toate cu excepția uneia singure – făcură iute la stânga și se repeziră spre apă, intrând imediat la adăpostul sălciilor de pe mal. Ultimul animal, un pui de unul sau doi ani, alerga direct spre ea. Susannah nu se obosi să reîncarce pistolul cu gloanțele pe care le ținea la îndemână pe o bucată de piele, ci scoase una din 'Rize, găsind instinctiv locul teșit de care să o apuce.

– *'Riza!* zbieră ea, aruncând farfuria.

Aceasta traversă în zbor iarba uscată, luând altitudine și scoțând geamătul caracteristic – prelung și straniu. Lovi puiul fix la jumătatea gâtului. Negri în contrast cu albul cerului, stropii mari de sânge îi zburară în jurul capului. Nici satârul unui măcelar cu experiență nu ar fi izbutit o treabă mai bună. Câteva secunde, puiul își continuă alergarea, fără cap și fără direcție. Sângele țâșnea din gâtul lui, pompat de ultimele șase bătăi ale inimii. Apoi se prăbuși și el pe o parte, la vreo zece metri în fața ascunzătorii lui Susannah, pătând cu roșu strălucitor iarba uscată și galbenă.

Uitată era acum nefericirea nopții trecute. Dispăruse amorțeala din mâini. Nu mai simțea niciun fel de durere, nu o mai chinuia sentimentul niciunei pierderi, nu-i mai era teamă. În clipa aceea Susannah era exact femeia creată de ka. Era amar mirosul de praf de pușcă amestecat cu cel al

sângelui de la căpriorul mort; dar era totodată și cel mai dulce parfum din întreaga lume.

Se ridică pe cioturile picioarelor și întinse brațele, încrucișându-le spre cerul înalt. În mâna dreaptă încă mai ținea strâns pistolul lui Roland. Apoi scoase un urlet prelung, fără cuvinte. Nici nu ar fi fost nevoie de vorbe. Cele mai mari momente de triumf ale noastre sunt întotdeauna nearticulate.

4

Roland insistase să mănânce bine în dimineața respectivă, iar protestele ei la adresa conservelor de carne de vită, vâscoase și fără gust, îl lăsaseră cu totul rece. Însă pe la ora două după-amiaza (după cum indica ceasul lui fițos), cu alte cuvinte, chiar atunci când ploaia măruntă și rece se transformase într-o burniță înghețată, se simți bucuroasă că o făcuse. Niciodată nu mai făcuse atâta efort fizic, iar ziua nu era nici pe departe încheiată. Roland a lucrat cot la cot cu ea, în ciuda tusei sale tot mai urâte. Iar în timpul gustării delicioase de la prânz din antricoate fripte de căprioară, ea a avut vreme să reflecteze la cât de ciudat era bărbatul acela, cât de ieșit din comun. După tot timpul de când erau împreună, după toate întâmplările prin care trecuseră, tot nu îl cunoștea în profunzime. Nici pe departe. Îl văzuse râzând și îl văzuse plângând, ucigând și dansând, îl văzuse dormind și îl văzuse stând pe vine în spatele câte unei tufe, cu pantalonii coborâți până la glezne și cu fundul deasupra Buturugii pentru Nevoi, cum îi zicea el. Nu se culcase niciodată cu el, dar îl văzuse în toate celelalte ipostaze posibile. Dar... nu. Tot nu îl cunoștea în profunzime.

– Ai o tuse care nu-mi place deloc. Să nu fie cumva pneumonie, spuse Susannah la puțin timp după ce începuse ploaia.

Se ocupau de ceea ce în Limba Nobilă a lui Roland se numea „aven-car" – adică transportul animalelor vânate și prelucrarea lor.

– Nu-ți face griji, îi zise el. Am tot ce-mi trebuie ca să mă lecuiesc de ea.

– Adevărat? se arătă ea neîncrezătoare.

– Da. Și le-am păstrat și pe astea, spuse el scoțând din buzunar un pumn de aspirine.

Lui Susannah expresia aşternută pe chipul pistolarului i se părea una plină de veneraţie. În fond, de ce nu? Poate că îşi datora viaţa medicamentelor pe care el le numea *astine. Astine* şi *cheflet*[1].

Încărcară vânatul în Taxiul de Lux şi îl duseră pe malul apei. De trei ori făcură drumul. Puseră animalele unul peste altul, iar în vârful grămezii Roland aşeză cu grijă capul căpriorului care părea a se holba la ei cu ochi lucioşi, fără de viaţă.

– La ce-ţi trebe asta? se interesă Susannah cu accent de Detta în glas.

– Avem nevoie de tot creierul din capetele lor, răspunse el, tuşind sec în pumnul dus la gură. E o treabă murdară, dar rapidă şi eficientă.

5

După ce stivuiseră vânatul lângă râul îngheţat („Măcar nu mai trebuie să ne facem griji din cauza muştelor", comentă Roland), pistolarul se apucă să adune crengi uscate. Susannah abia aştepta să se încălzească la foc, dar nu cu atâta disperare ca în noaptea trecută. Muncise mult şi deocamdată îi era suficient de cald. Încercă să-şi amintească deznădejdea care o cuprinsese, încercă să-şi amintească cum frigul îi intrase până în măduva oaselor, transformându-i-le în sticlă, dar nu reuşi. Probabil că organismul nostru are o metodă prin care uită încercările chinuitoare la care a fost supus, îşi zise ea. Şi, fără cooperarea trupului, amintirile păstrate în minte nu sunt decât nişte instantanee decolorate.

Înainte de a porni după lemne, Roland se opri să studieze mai bine malul apei şi dezgropă o piatră de acolo. I-o întinse lui Susannah, care-i mângâie suprafaţa alburie, pe care apa o şlefuise în ani şi ani.

– Cuarţ? îl întrebă ea, deşi nu prea credea că despre aşa ceva era vorba: semăna, dar parcă nu era cuarţ.

– Nu cunosc cuvântul, Susannah. Noi îi zicem *chert*. Din piatra asta se pot face unelte. Primitive, desigur, dar foarte utile: capete de ciocan, cuţite, ţepuşe, răzuitoare. Nouă ne trebuie răzuitoarele. Şi cel puţin un ciocan.

– Ştiu ce o să răzuim, dar de ce avem nevoie de ciocan?

---

[1] Aşa pronunţă Roland numele antibioticului Keflex (n. tr.).

– Am să-ți arăt, dar mai întâi vrei să vii puțin lângă mine?

Roland se așeză în genunchi și-i prinse mâna rece în mâna lui. Se aflau amândoi în fața capului de căprior.

– Îți mulțumim pentru darurile tale, îi spuse Roland capului mort.

Susannah se cutremură: exact așa începea tatăl ei rugăciunea înaintea meselor de sărbătoare la care luau parte toți membrii familiei.

Familia noastră de aici nu mai există, reflectă ea, dar nu-și rosti gândul cu voce tare. Ce-a fost a fost. Răspunse așa cum fusese învățată încă din copilărie:

– Tată al nostru, Ție Îți mulțumim.

– Călăuzește-ne mâinile și călăuzește-ne inimile când vom lua viața din moarte, spuse Roland.

Apoi o privi ridicând din sprâncene, întrebând-o astfel, fără să rostească vreun cuvânt, dacă ea mai avea ceva de adăugat. Și Susannah își dădu seama că mai avea:

– Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău; căci a Ta este împărăția și puterea și mărirea, acum și pururea și-n veacul vecilor.

– Frumoasă rugăciune, spuse pistolarul.

– Da, șopti Susannah. N-am spus-o prea bine – n-am mai spus-o de multă vreme –, dar este, într-adevăr, cea mai frumoasă rugăciune. Acum haide să ne apucăm de treabă, până nu-mi îngheață de tot mâinile.

Iar Roland spuse „Amin".

6

Roland prinse de coarne capul de căprior, și-l așeză în față, apoi îl izbi puternic cu piatra cam de mărimea unui pumn. Trosnetul înfundat îi strânse stomacul lui Susannah. Pistolarul apucă coarnele și trase cu forță de ele, mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Craniul spart începu să se miște sub piele, iar atunci stomacul ei făcu mai mult decât să se strângă; execută un luping de mare maestru.

Roland mai lovi capul de încă două ori, mânuind bucata de chert cu precizie aproape chirurgicală. Apoi făcu o tăietură circulară și scoase pielea de pe fruntea animalului, așa cum ai scoate o bonetă, dând la iveală oasele crăpate de dedesubt. Vârî lama cuțitului în cea mai largă fisură și o apăsă ca pe o pârghie. Scoase apoi creierul căpriorului, îl puse alături cu mare grijă și se uită la Susannah.

– Avem nevoie de creierii tuturor animalelor și pentru asta ne trebuie ciocanul.

– Aha, îngăimă ea pe un ton sugrumat. Creierii.

– Ca să facem o pastă cu care să tăbăcim pieile. Dar chert-ul folosește la mai multe. Uită-te aici.

Și lovi două pietre mari una de cealaltă până când se sparseră în bucăți aproape egale. Susannah știa că așa se sparg rocile metamorfice, dar mai știa și că șistul e mult prea moale ca să poată fi folosit la confecționarea vreunei unelte. Însă piatra asta era *tare*.

– Ori de câte ori găsești vreo bucată cu o parte groasă și alta foarte tăioasă, o învață Roland, pune-o deoparte. Le vom folosi la răzuit pielea. Dacă am avea timp, am face și niște mânere de care să le ținem. Din păcate nu avem, așa că la noapte ne vom duce la culcare cu niște dureri cumplite de mâini.

– Cât crezi că va dura până facem suficiente răzuitori?

– Nu prea mult, zise Roland. Chert-ul se sparge repede. Cel puțin așa am auzit.

Câtă vreme pistolarul duse lemnele de foc într-un crâng de sălcii și anini de pe malul apei înghețate, Susannah căută chert. Găsise deja vreo douăsprezece bucăți mari când dădu cu ochii de o lespede de granit. Precis că putea fi folosită drept nicovală.

Chert-ul se spărgea într-adevăr destul de ușor și deja realizase vreo treizeci de răzuitoare când Roland aduse al treilea braț cu lemne. Făcu un foc mic, pe care ea îl proteja cu palmele. Începuse lapovița și, cu toate că se aflau la adăpostul copacilor, femeia își spuse că nu peste mult vor fi amândoi uzi până la piele.

Când focul începu să ardă mai vânjos, Roland se dădu câțiva pași în spate, îngenunche din nou și își împreună mâinile.

– Iar te rogi? îl întrebă ea amuzată.

– Nu ne putem dezbăra cu ușurință de cele deprinse în copilărie, spuse el

Rămase cu ochii închiși câteva momente, apoi își duse mâinile la gură și le sărută. *Gan* fusese singurul cuvânt pe care Susannah reușise să-l audă. Pistolarul deschise ochii și își ridică mâinile, scuturându-le ca pe niște aripi de păsări în zbor.

Când i se adresă, vocea lui era seacă și lipsită de emoție: vocea Domnului Hai-Să-Ne-Vedem-De-Treburile-Noastre:

– Foarte bine. Să ne apucăm de lucru.

7

Împletiră fire de iarbă și confecționară bucăți de sfoară din ea, exact la fel cum făcuse Mordred ca să-și poată lega cizmele de picioare. Apoi agățară de picioarele din spate primul animal – căpriorul fără cap – de creanga mai joasă a unei salcii. Roland îi despică abdomenul cu cuțitul, apoi vârî mâna înăuntru, scotoci puțin și scoase două organe șiroind de sânge. Susannah avu impresia că erau cei doi rinichi.

– Sunt buni pentru febră și tuse, îi explică pistolarul, mușcând din unul ca dintr-un măr.

Susannah icni îngrețoșată și se apucă să admire apa curgătoare câtă vreme Roland își lua „doctoria". Când termină, pistolarul se apucă să taie picioarele animalului în jurul articulațiilor.

– Ți-e mai bine? îl întrebă ea stingherită.

– O să-mi fie. Acum ajută-mă să scot pielea de pe mititelul ăsta. Îi lăsăm părul pentru că vom face din ea un vas în care să amestecăm pasta de tăbăcit. Uită-te la mine cum fac.

Își strecură degetele prin locul unde pielea căpriorului încă se mai ținea de trup prin stratul subțire de grăsime și mușchi. Apoi trase. Pielea se desprinse ușor până la jumătate.

– Fă la fel din partea ta, Susannah, o îndemnă el.

Greu i-a fost doar să-și vâre degetele pe sub piele. Traseră amândoi pielea, până peste picioarele atârnânde. Parcă era o cămașă dată peste cap. Roland o tăie, apoi se îndepărtă puțin de foc și începu să sape în pământ. Ea îl ajută,

bucurându-se să simtă iar cum broboanele de sudoare îi curg pe față și corp
După ce săpară o groapă lată cam de șaizeci de centimetri și adâncă de vreo
patruzeci, Roland o căptuși cu pielea căprioarei.

Toată după-amiaza au jupuit pe rând celelalte opt căprioare ucise. Era important să se grăbească, pentru că, dacă stratul de grăsime și mușchi s-ar fi uscat, treaba ar fi devenit mult mai anevoioasă. Pistolarul se îngrijea de foc și, din când în când, împrăștia cenușă pe pământ. După ce aceasta se răcea suficient, o împingea în groapă. Pe la cinci după-amiaza, pe Susannah deja o dureau cumplit brațele și spatele, dar continuă să muncească. Chipul, gâtul și mâinile lui Roland erau mânjite cu cenușă, dându-i o înfățișare caraghioasă.

– Parcă ai fi negrul Rastus[1], îi spuse ea la un moment dat.

– Cine-i ăla?

– Bătaia de joc a albilor, răspunse ea.

Apoi puse întrebarea care o măcinase întreaga zi:

– Crezi că Mordred e pe undeva prin apropiere și se uită la noi ce facem?

– Nu cred, spuse el, oprindu-se să-și tragă sufletul o clipă.

Își împinse părul pe spate, murdărindu-și fruntea și amintindu-i lui Susannah de pocăiții din Miercurea Cenușii[2].

– Cred că e ocupat să-și caute și el de mâncare.

– Lui Mordred îi e fomică-mică, spuse ea. Poți să-i atingi mintea, cu! Puțin, doar cât să-ți dai seama dacă mai e pe aici sau a plecat.

Roland se gândi și apoi spuse simplu:

– Sunt tatăl lui.

8

Până la lăsarea întunericului lângă ei se ridicaseră două mormane: unul cu pieile animalelor, iar celălalt cu trupurile jupuite și fără capete. Dacă vremea

---

[1] Rastus – nume generic, cu conotații peiorative, dat personajelor afroamericane din anumite spectacole cu tentă rasistă de la sfârșitul secolului al XIX-lea (n. tr.).

[2] Zi ce marchează începutul postului Paștelui pentru romano-catolici (n. tr.).

ar fi fost puțin mai caldă, ambele grămezi ar fi fost acoperite de muște negre și mari. Cei doi se ospătară cu antricoate fripte de căprioară, nespus de gustoase, iar Susannah se gândi din nou la Mordred, care stătea pe undeva, în frig și beznă, în fața unei cine crude. Poate că avea chibrituri la el, însă nu era prost: dacă ei ar fi văzut vreun alt foc în întunericul din jur, s-ar fi năpustit într-acolo. S-ar fi năpustit asupra lui. Și atunci, poc-poc-poc, adio și n-am cuvinte, Băiețel-Păianjen. Simți că o cuprinde mila și-și zise că nu-i tocmai bine. Cu siguranță că Mordred nu ar fi arătat compasiune nici pentru ea și nici pentru Roland, dacă ar fi fost în locul lor.

După ce terminară de mâncat, Roland își șterse degetele unsuroase de cămașă și exclamă:

– Tare bun a fost!

– Multă *dreptate* ai!

– Haide să scoatem creierii. Și după aia ne culcăm.

– Pe rând?

– Păi, da. Din câte știu eu, creierii se dau câte unul la pachet.

Preț de câteva clipe, Susannah se simți mult prea uluită să audă expresia lui Eddie

(unul la pachet)

venind din gura lui Roland, ca să priceapă că pistolarul făcuse o glumă. Jalnică, firește, dar făcută din toată inima. Așa că scoase un hohot mic de râs:

– Foarte amuzant, Roland, să mori de râs, nu alta. Știi bine la ce m-am referit.

Roland dădu din cap și-i răspunse:

– Da, vom dormi pe rând și vom face de pază pe rând. Cred că așa e cel mai bine.

Susannah văzuse și pipăise deja mult prea multe mațe însângerate, ca să-i mai fie greață de un biet creier. Sparseră capetele, deschiseră craniile cu cuțitul lui Roland (deja cam tocit) și scoaseră creierii căprioarelor vânate, pe care le puseră deoparte cu deosebită grijă, de parcă ar fi fost niște ouă mari și cenușii. La sfârșit, degetele lui Susannah erau atât de umflate și o dureau atât de tare, încât nici nu și le mai putea îndoi.

– Culcă-te, îi spuse Roland. Dormi. Stau eu de pază.

Nu se împotrivi. Știa că acum va adormi repede, pentru că era sătulă, iar focul era fierbinte. Mai știa însă și că în dimineața următoare va fi atât de

țeapănă și o vor durea toate, că nici în fund nu va putea să stea. Dar deocamdată nu-i păsa de asta. O inundase o senzație de satisfacție imensă. În parte datorită mâncării calde, dar cauza principală era cu totul alta. Starea ei de mulțumire provenea din munca grea de peste zi. Din sentimentul că nu se mai lăsau purtați de valul lui ka, ci că, în sfârșit, luaseră inițiativa și făcuseră ceva pentru propriul lor bine.

Iisuse, gemu ea în gând, *uite cum mă dau cu Partidul Republican la bătrânețe.*

Atunci își mai dădu seama și de altceva: cât de liniște era în jur. Nu se auzea nimic în afară de foșnetul vântului, șoapta lapoviței (care începuse să se domolească) și trosnetele binecuvântatului foc de alături.

– Roland?

Pistolarul se uită la ea cu sprâncenele ridicate a întrebare.

– Nu mai tușești.

El îi zâmbi, iar Susannah adormi gândindu-se la surâsul lui. Însă Eddie îi apăru în vise.

9

Rămaseră trei zile în locul de lângă apa curgătoare și în tot acest timp Susannah învață mai multe despre confecționarea veșmintelor din piele decât ar fi crezut vreodată că ar fi posibil (și mult mai multe decât și-ar fi dorit vreodată să învețe).

La un kilometru și jumătate de-a lungul râului, găsiră doi bușteni, câte unul pentru fiecare. Apoi înmuiară pieile în groapa plină cu apă și cenușă. Proptiră bușteni de două sălcii, întinseră pieile pe ei și le răzuiră părul cu chert-urile. Toată povestea asta dură o zi întreagă. La sfârșitul ei, goliră groapa („cazanul" lor improvizat), întoarseră căptușeala pe dos și o umplură din nou, de data aceasta cu un amestec de apă și creieri terciuiți. Apoi puseră pieile în pasta aceea ca să se înmoaie pe timpul nopții și, în vreme ce Susannah începu să facă legături din zgârciuri și tendoane împletite, Roland își ascuți cuțitul și confecționă din oasele căprioarelor vreo șase ace lungi. Când termină, degetele îi sângerau toate de la zecile de tăieturi superficiale. Atunci și le unse cu o soluție preparată

din apă și cenușă de lemn și se culcă cu aceste „mănuși" negre pe mâini. A doua zi, după ce și le spălă în râul din apropiere, Susannah văzu uluită că majoritatea tăieturilor erau aproape vindecate. Încercă și ea să se ungă cu pasta aceea pe buba de lângă gură, dar se spălă imediat: ustura ca naiba.

– Vreau să-mi scoți porcăria asta, îi zise ea pistolarului.

Roland clătină din cap.

– O mai lăsăm niţel să se vindece de la sine.

– De ce?

– Pentru că nu-i bine să umbli la o asemenea bubă, decât dacă n-ai încotro. Cu atât mai puțin aici, pe „gangaluri", cum ar fi spus Jake[1].

Susannah îi acceptă explicația (fără să se obosească să-l corecteze), dar când se culcă îi veniră în minte tot felul de imagini de groază: buba începea să se umfle și să se întindă, acoperindu-i fața centimetru cu centimetru, transformându-i întregul cap într-o tumoare neagră, zgrunțuroasă și sângerândă. Pe întuneric, vedeniile acestea erau înfiorător de convingătoare, dar, din fericire, era prea obosită ca să gândească la asemenea orori.

În cea de-a doua zi petrecută în locul pe care Susannah începuse să-l numească Tabăra Pieilor, Roland construi un cadru mare, dar cam rahitic, peste un foc nou, care ardea cu flacără mai mică. Afumară pieile, două câte două, punându-le apoi la o parte. Mirosul produsului finit era surprinzător de plăcut. *Miroase a piele*, își spuse ea, ținând una la nas. Și izbucni în râs: păi, ce altceva erau?

Cea de-a treia zi a fost dedicată „croitoriei", iar Susannah izbuti să-l întreacă pe pistolar. Cusătura lui Roland era largă și prea puțin durabilă. Ea își zise că hainele și jambierele făcute de el nu aveau cum să reziste mai mult de o lună. Hai, două. Iar apoi vor începe să se desfacă. Ea, însă, era cu mult mai pricepută. Învățase să coasă de la mama ei și de la ambele bunici. Acele făcute de Roland din oase i se părură enervant de butucănoase la început, plus că se văzu nevoită să-și înfășoare degetul mare și arătătorul mâinii drepte cu un fel de degetare făcute tot din piele de căprioară. După aceea începu să lucreze mult mai repede și, pe la mijlocul după-amiezii, deja verifica hainele făcute de Roland, întărind cusăturile pistolarului cu ale ei, care erau mai dese și mai mărunte. Îi trecu prin

[1] Coclauri (n. tr.).

minte că el s-ar fi putut supăra – bărbaţii sunt atât de orgolioşi, vezi bine! –, dar Roland nu zise nimic, ceea ce probabil era o atitudine înţeleaptă din partea lui. Căci probabil că Detta ar fi fost cea care i-ar fi răspuns la văicăreli şi proteste.

Întâmpinară a treia noapte în Tabăra Pieilor îmbrăcaţi fiecare cu câte o haină de corp, o pereche de jambiere şi o manta. Îşi făcuseră şi câte o pereche de mănuşi, bineînţeles largi şi caraghioase, dar măcar aveau să le ţină cald la mâini. Şi, dacă tot veni vorba despre mâini, Susannah iarăşi abia dacă-şi mai putea îndoi degetele. Aruncă o privire nesigură la pieile rămase şi îl întrebă pe Roland dacă vor face haine şi în ziua următoare.

Pistolarul se gândi puţin, apoi clătină din cap.

– Eu zic să încărcăm şi pieile astea în Taxiul de Lux, lângă nişte hălci de carne pe care le vom înveli în gheaţă ca să nu se strice.

– Dar Taxiul nu ne va mai fi de niciun folos când vom da de zăpadă, nu-i aşa?

– Aşa este, recunoscu el. Dar atunci pieile vor fi deja făcute haine, iar carnea va fi fost mâncată.

– Nu mai ai răbdare să stai pe loc, nu? Despre asta e vorba. Îi auzi chemarea. Chemarea Turnului.

Roland rămase cu ochii ţintă în flăcările jucăuşe ale focului şi nu răspunse. Nici nu era nevoie.

– Cum ne vom căra bagajele când ajungem în ţinuturile albe?

– O să ne facem un fel de sanie. Şi nu va mai fi nevoie să ne facem griji în privinţa hranei, pentru că acolo este vânat din belşug.

Susannah dădu din cap şi vru să se întindă ca să se culce. Dar pistolarul o apucă de umeri şi o întoarse spre foc, cu faţa aproape de a lui. Bănui că avea de gând să o sărute de noapte-bună. Dar nu; Roland se uită cu mare atenţie la buba pe care o avea în colţul gurii.

– Ei, ce zici? îl întrebă ea în cele din urmă.

Ar fi spus mai multe, dar nu voia să-i audă tremurul din glas.

– Cred că s-a mai micşorat puţin. S-ar putea să se vindece de la sine când vom ieşi din Ţinuturile Blestemate.

– Aşa crezi tu?

Pistolarul scutură din cap:

– Am zis *s-ar putea*. Acum culcă-te, Susannah. Odihneşte-te.

– Bine, dar să mă trezești când vine rândul meu să fac de pază.

– Bine. Culcă-te.

Și Susannah adormi aproape înainte să închidă ochii.

10

Se află în Central Park și e atât de frig că-și poate vedea aburul respirației. Cerul este în întregime alb, cer de zăpadă, dar ei nu-i este frig. Nu are cum să-i fie frig în noile ei veșminte din piele de căprioară: haină, jachetă și jambiere. Plus mănușile alea caraghioase. Simte că are și ceva pe cap, ceva care-i acoperă urechile, încălzindu-i-le. Curioasă, își scoate căciula aceea necunoscută și își dă seama că nu-i făcută din piele de căprioară, la fel ca restul hainelor ei, ci din lână roșie și verde. Și pe partea din față sunt brodate cuvintele CRĂCIUN FERICIT.

Se uită uluită la ea. Se poate avea un déjà-vu *în vis? Se pare că da. Privește în jur și îi vede pe Eddie și Jake zâmbindu-i cu gurile până la urechi. Au capetele goale și pricepe acum că ce ține ea în mâini este o combinație a căciulilor lor dintr-un alt vis. Și se simte copleșită de o bucurie imensă, de nedescris, de parcă tocmai ar fi rezolvat o problemă aparent fără soluție: transformarea cercului în pătrat, ori descoperirea Numărului Prim Suprem (ce zici de chestia asta, Blaine, o să-ți pun creierul pe moațe, tren dement ce ești!).*

Eddie poartă un hanorac pe care scrie BEAU DOAR NOZZ-A-LA!

Jake poartă unul care zice CONDUC DOAR MARCA TAKURO SPIRIT!

Amândoi au în mâini câte o cană cu ciocolată fierbinte, perfectă, din aceea mit schlag *pe deasupra și cu praf de nucșoară.*

– Ce lume e asta? îi întreabă ea, dându-și seama că, din apropiere, se aud colindători cântând „O, ce veste minunată".

– Trebuie să-l lași să-și vadă singur de drum, zice Eddie.

– Da. Și trebuie să stai cu ochii-n patru după Dandelo, zice și Jake.

– Nu înțeleg, spune ea, arătându-le căciula. Nu ați purtat voi asta? Nu ați avut câte una la fel?

– Ar putea fi a ta, dacă o vrei, îi răspunde Eddie, întinzându-i cana. Uite, ți-am adus ciocolată fierbinte.

– Nu mai există gemeni, spune Jake. Nu vezi? Nu mai este decât o singură căciulă.

Înainte să le răspundă, se aude o voce din văzduh, iar visul începe să se destrame.

– NOUĂSPREZECE, *spune vocea.* Acesta este NOUĂSPREZECE. Acesta este CHASSIT.

Cu fiecare cuvânt, lumea din jur devine tot mai ireală. Eddie și Jake sunt transparenți. Aroma divină de ciocolată caldă pălește, fiind înlocuită de mirosul de cenușă

(miercurea cenușii)

și piele. Vede cum Eddie își mișcă buzele și își închipuie că rostește un nume și apoi

11

– E vremea să te scoli, Susannah, spuse Roland. Ți-a venit rândul să stai de pază.

Se ridică în capul oaselor și se uită în jur. Focul e aproape stins.

– L-am auzit mișcându-se pe aproape, o anunță pistolarul, dar mai demult. Te simți rău, Susannah? Ai visat ceva?

– Da, răspunse ea. Și nu era decât o singură căciulă în vis, pe care eu o purtam.

– Nu pricep ce vrei să spui.

Nici ea nu pricepea. Visul i se șterse aproape complet din minte, așa cum se întâmplă îndeobște cu visele. Tot ce știa cu certitudine era că numele pe care îl rostise Eddie înainte de a dispărea de tot fusese Patrick Danville.

V

JOE COLLINS DE PE ODD'S LANE[1]

1

La trei săptămâni după visul cu căciula, trei siluete (două mai mari și una mititică) ieșiră din zona împădurită și începură să traverseze încet marea câmpie, îndreptându-se către alte păduri aflate mai la vale. Una dintre siluetele mai mari o trăgea pe cealaltă pe ceva ce aducea destul de bine cu o sanie.

Ete fugea de la Roland la Susannah și înapoi, arătându-le că îi păzește. Blana îi redevenise deasă și mătăsoasă de la vremea rece și de la dieta cu carne de căprioară. Probabil că pe timp de vară terenul pe care îl străbăteau cei trei era o pajiște verde și frumoasă, însă acum era acoperit cu un strat de zăpadă de un metru și jumătate. Dar pistolarul trăgea cu ușurință sania pentru că mergeau la vale. Ba Roland îndrăznea chiar să spere că trecuse tot greul. Unde mai pui că traversarea Ținuturilor Albe nu fusese prea dificilă – deocamdată. Găsiseră acolo vânat din belșug, destule lemne ca să facă focul pe timpul nopții, iar în cele patru dăți când viscolul fusese mult prea aprig, se opriseră din drum și așteptaseră trecerea furtunii. Și furtunile treceau de ei, abătându-se asupra crestelor împădurite dinspre sud-est. Cel mai puternic viscol durase

---

[1] *Lane* (lb. engl.) – „alee" (n. tr.).

două zile și, când porniră din nou la drum pe Calea Grinzii, descoperiră un strat proaspăt de zăpadă pe sol, gros de un metru. În spațiile deschise, acolo unde vântul de nord-est se putuse dezlănțui în voie, se făcuseră troiene ca niște valuri albe de ocean. Unele dintre acestea îngropaseră de tot pinii cei înalți.

După prima zi în Ținuturile Albe, pe când Roland se opintea din greu să tragă sania (atunci zăpada nu avea mai mult de treizeci de centimetri), Susannah înțelese că tot drumul acela peste crestele împădurite ar fi putut dura luni bune dacă Roland nu căpăta mai repede o pereche de șoșoni. Prin urmare, chiar din noaptea aceea se apucă să-i confecționeze una. Evident că nu mai făcuse așa ceva în viața ei și a fost nevoită să învețe din propriile-i greșeli („adică am lucrat pe dibuite și m-am rugat la Dumnezeu să iasă", după vorbele ei), dar pistolarul se declară deosebit de încântat de produsul rezultat în urma încercării cu numărul trei. Cadrul îl făcuse din ramuri flexibile de mesteacăn, iar mijlocul din fâșii de piele împletite și întrepătrunse. Lui Roland i se părea că seamănă cu două lacrimi.

– De unde ai știut cum să faci așa ceva? o întrebă el atunci când își puse încălțările noi în picioare.

Distanța parcursă pe zi se mărise într-un chip absolut uluitor, mai ales atunci când învățâ cum să meargă cu pași alunecați, evitând, astfel, ca zăpada să i se adune pe suprafața „șoșonilor".

– De la televizor, răspunse Susannah. Când eram mică, îmi plăcea să mă uit la un serial. *Sergentul Preston din Yukon* se chema. Și sergentul ăsta nu avea un billy-bumbler care să-i țină de urât, însă avea un câine. King. Așa îi zicea. Mă rog... și am închis ochii și am încercat să-mi aduc aminte cum arătau încălțările tipului.

Arătă spre cele din picioarele lui Roland și încheie:

– Asta-i tot ce-am putut face.

– Și ai făcut foarte bine, spuse el.

Sinceritatea din acest compliment simplu o furnică prin tot trupul. Nu din cauză că și-ar fi dorit să simtă asta în preajma lui Roland (ori a oricărui alt bărbat), dar n-avea ce face. Se întrebă dacă natura ori educația[1] erau de

[1] Aluzie la o veche dezbatere din domeniul psihologiei (n. tr.).

vină pentru că încerca sentimentul acela, însă nu era tocmai convinsă că ar fi vrut să afle răspunsul.

– O să-ți fie de folos până se vor dezmembra, admise ea.

Așa se întâmplase cu produsul rezultat în urma primei încercări.

– Nu simt că s-ar lărgi curelele, îi spuse pistolarul. Se întind puțin, dar atâta tot.

Acum, pe când traversau câmpia aceea întinsă, încălțămintea lui de zăpadă încă mai ținea și, deoarece simțea că-și adusese o oarecare contribuție la misiunea lor, Susannah nu se mai simți atât de vinovată pentru că ea ședea în sanie, iar Roland o trăgea. Din când în când se mai *gândea* la Mordred și, într-una din nopți, cam la vreo zece zile după ce intraseră pe ținutul zăpezilor, își luă inima în dinți și-i ceru lui Roland să-i spună ce știe. Luase hotărârea asta și pentru că el declarase că deocamdată nu mai era nevoie să facă de pază; puteau dormi liniștiți chiar și zece ceasuri dacă așa le cerea organismul. Cu siguranță că Ete îi va trezi dacă era cazul.

Roland scoase un oftat prelung și rămase câteva minute cu ochii ațintiți în foc și cu brațele în jurul genunchilor. Tocmai când Susannah se gândea că nu îi va răspunde, el zise:

– Tot în spatele nostru este, dar rămâne foarte mult în urmă. Se zbate să-și găsească hrană, se zbate să ne ajungă, se zbate să se încălzească.

– Să se *încălzească*? se minună Susannah.

I se părea greu de crezut: erau copaci de jur împrejur.

– N-are nici chibrituri și nici combustibil din acela la cutie, Sterno. Cred că într-una din nopți – mai demult – a dat peste unul din focurile noastre unde mai erau încă aprinși câțiva tăciuni sub cenușă și i-a luat cu el ca să se poată încălzi. Se spune că așa transportau focul oamenii din epoca pietrei.

Susannah dădu din cap. Cam tot așa învățase și ea la orele de științele naturii de la liceu, cu toate că profesorul le mărturisise că multe lucruri pretins demonstrate despre felul de viață al omului preistoric nu erau deloc cunoștințe fundamentate științific, ci doar presupuneri documentate. Așa că îl întrebă pe Roland cât anume din ce-i spusese se baza pe presupuneri.

– Nu-i nicio presupunere, dar nu știu cum să-ți explic. E vorba despre atingere, Susannah. Nu ca aceea pe care a avut-o Jake, nu, nici vorbă. Nu văd

și nici nu aud... nici măcar nu visez nimic. Deși... tu crezi că se întâmplă să avem vise despre care nu ne amintim atunci când ne trezim?

– Da.

Îi trecu prin minte să-i povestească de fenomenul numit „mișcarea rapidă a ochiului" și de articolele despre experimentele somnului pe care le citise în revista *Look*, dar se răzgândi, zicându-și că ar fi fost prea complicat. Se mulțumi doar să spună că era convinsă că oamenii au în fiecare noapte vise pe care nu și le pot aminti.

– Poate l-am văzut în vreunul dintre ele, zise Roland. Tot ce știu e că se străduiește din răsputeri să țină pasul cu noi. Cunoaște atât de puține lucruri despre lume, că-i de mirare că mai trăiește încă.

– Ți-e milă de el?

– Nu. Nu-mi pot permite să-mi fie milă. Și nici tu nu poți.

Dar nu o privi în ochi atunci când spuse aceste vorbe, iar Susannah bănui că o minte. Poate că nu *voia* să-i fie milă de Mordred, dar îi era, precis îi era. Măcar un pic, și tot îi era. Poate că spera ca Mordred să moară pe drum, căci șansele erau numeroase în sensul acesta, hipotermia fiind cauza cea mai probabilă. Pentru că, își spunea Susannah, Roland nu va fi în stare să-l ucidă cu mâinile lui. Îl întrecuseră pe ka, sigur, dar sângele apă nu se face.

Însă mai era și altceva, mai puternic decât legătura lor de sânge. Îi simțea și ea pulsul în minte, fie că dormea, fie că era trează. Turnul Întunecat. Știa că erau foarte aproape acum. Habar nu avea ce anume vor face în privința gardianului nebun când și dacă vor ajunge acolo, dar își dădea seama că nu-i mai pasă. Deocamdată nu-și dorea nimic altceva decât să îl vadă. Gândul de a intra în el era mai copleșitor decât putea imaginația ei să ducă... Dar să-l vadă? Da, asta își putea închipui. Și se gândea că atât îi va fi de ajuns.

2

Coborâră încet panta albă, cu Ete alergând lângă Roland, apoi rămânând în urmă ca să vadă dacă Susannah e bine, apoi țopăind iarăși după pistolar. Deasupra lor norii se spărgeau uneori, lăsând să se vadă albastrul strălucitor al cerului.

Roland știa că asta se datora Grinzii, care trăgea pătura de nori spre sud-est. În restul timpului cerul, în întregime alb, avea un aspect de *plin*, pe care amândoi îl înțelegeau. Veneau alte ninsori, iar pistolarul era de părere că această furtună urma să fie cea mai năprasnică dintre toate. Vântul se întețea, iar umezeala din el îi amorțise toate părțile de piele expuse, care, după trei săptămâni de croitoreală sârguincioasă, însemnau doar fruntea și vârful nasului. Rafalele ridicau eșarfe lungi și diafane de zăpadă, care treceau pe lângă ei și coborau apoi în vale, ca niște balerine fantastice, în permanentă metamorfozare.

– Nu ți se pare că sunt superbe? auzi el din spate întrebarea visătoare a lui Susannah.

Însă Roland de Gilead, deloc priceput într-ale frumosului (cu unica excepție petrecută pe ținutul străin al Mejisului), răspunse cu un mârâit îmbufnat. Din punctul lui de vedere, cu totul altceva ar fi fost superb: un adăpost bun atunci când îi va ajunge furtuna, mai bun decât un pâlc mai des de copaci. Nici nu-i veni să creadă ce vede atunci când vântul se domoli, iar zăpada se depuse la loc. Puse jos hamul lat din piele cu care trăgea sania, ieși din el, se duse la Susannah (care stătea lângă bagajele și proviziile lor) și se lăsă într-un genunchi lângă ea. Așa cum era, înfofolit în piei din cap până în picioare, semăna mai mult cu Bigfoot decât cu un om.

– Ce părere ai? o întrebă el.

Vântul se stârnise din nou, parcă mai tare decât înainte, ascunzând vederii ce-i arăta el. Se potoli iute și norii se sparseră deasupra lor, lăsând o rază de soare să împrăștie pe zăpadă miliarde de așchii de diamante. Susannah își puse mâna pavăză la ochi și se uită în vale. Ce văzu era un *T* cu susul în jos, săpat în zăpadă. Linia orizontală, aflată mai aproape de ei (dar tot la trei kilometri depărtare) era destul de scurtă: cam șaizeci de metri în fiecare parte. Însă linia cea lungă era *foarte* lungă: se întindea până la orizont și dispărea dincolo de el.

– Drumuri! exclamă ea. Cineva a făcut două drumuri prin zăpadă, Roland!

El încuviință cu o mișcare scurtă a capului.

– Și mie mi s-a părut, dar am vrut să aflu dacă și tu vezi. Mai e încă ceva.

– Ce? Știi bine că tu ai vederea mai ageră decât a mea, mult mai ageră.

– Ai să vezi singură când vom ajunge mai aproape.

Vru să se ridice, dar ea îl apucă nerăbdătoare de braț.

– Nu te mai juca, domnule, cu mine. Despre ce e vorba?

– Acoperișuri, spuse el, dându-se bătut. Cred că sunt case acolo, în vale. Poate chiar un cătun sau un oraș mai mic.

– Oameni? Zici că acolo sunt *oameni*?

– Mi s-a părut că văd fum ieșind dintr-una din casele alea. Zic „mi s-a părut" pentru că cerul e mult prea alb ca să-mi dau seama dacă e adevărat, ori e doar o iluzie.

Susannah nu era tocmai convinsă dacă voia sau nu să se întâlnească cu alți oameni. Probabil că situația s-ar fi complicat mai mult.

– Roland, trebuie să fim prudenți.

– Da, fu el de acord.

Se întoarse la locul lui din fața saniei, dar, înainte de a-și pune hamul, își aranjă mai bine centura și lăsă puțin mai în jos tocul pistolului pentru a-i fi la îndemână.

O oră mai târziu, ajunseră la răspântia dintre drumul mare și ulița scurtă. Era marcată de un troian de zăpadă cam de patru metri, clădit cu ajutorul unui fel de plug. Susannah observă urme, asemănătoare cu cele de buldozer. Din nămeți ieșea un stâlp. Indicatorul cu numele străzii nu se deosebea cu nimic de cele pe care le văzuse în mai toate orașele din America, ba chiar și în intersecțiile din New York. Pe acesta scria:

ODD'S LANE

Celălalt, însă, îi dădu fiori:

DRUMUL TURNULUI.

3

Cu excepția uneia singure, toate căsuțele îngrămădite în jurul răspântiei erau abandonate, multe fiind pe jumătate îngropate în zăpadă. Câteva chiar fuseseră dărâmate sub greutatea ei. Una, însă, situată cam trei sferturi mai la vale pe Odd's Lane, era cu totul diferită de celelalte. Acoperișul îi fusese

curățat de zăpada care l-ar fi putut surpa, iar de la alee până la ușa din față zăpada fusese dată la o parte, permițând accesul. Din coșul acestei căsuțe pitorești, înconjurate de copaci, se înălța fumul pe care îl observase Roland. La una dintre ferestre se vedea o lumină de culoarea untului. Dar fumul era cel care-i captase atenția lui Susannah. Din punctul ei de vedere, fumul era cel care desăvârșea acel tablou de basm. Îi mai rămânea să afle cine anume le va deschide ușa atunci când vor bate în ea. Hansel, sau Gretel, surioara lui? (Oare cei doi erau gemeni? Se ocupase cineva cu studierea acestei chestiuni?) Poate le va deschide Scufița Roșie. Sau Fetița cu Bucle de Aur, mânjită cu budincă la gură?

– Poate că ar fi mai bine să mergem mai departe, spuse ea, conștientă că începuse să șoptească, cu toate că se aflau tot pe mormanul de zăpadă din răscrucea de drumuri. Poate că ar fi mai bine să lăsăm în plata Domnului ce-o fi aici.

Întinse mâna spre semnul cu **DRUMUL TURNULUI** și insistă:

– Avem cale liberă, Roland. Poate că ar trebui să profităm de ea.

– Tu crezi că Mordred ar face la fel? o întrebă Roland. Crezi că ar trece mai departe și i-ar lăsa în pace pe cei care locuiesc aici?

Nu se gândise la asta. Și, firește, răspunsul ar fi fost nu, nu i-ar fi lăsat în pace. Dacă Mordred ar fi avut chef să-i omoare pe cei din casă, ar fi făcut-o fără nicio remușcare. Ca să-i mănânce, în caz că locatarii ar fi fost comestibili, deși mâncarea era un considerent secundar. Pădurile de acolo abundau de animale și chiar dacă Mordred nu ar fi fost capabil să vâneze (deși Susannah era convinsă că, în formă de păianjen, nu ar fi întâmpinat nicio dificultate), tot ar fi găsit la tot pasul resturi din hrana acestora. Nu, nici vorbă; va ieși din ținuturile muntoase hrănit... dar deloc fericit. Deloc-deloc. Vai și amar de cei care i-ar ieși în drum.

Pe de altă parte, își spuse ea... numai că nu exista nicio altă parte și oricum era mult prea târziu. Ușa căsuței se deschise și un bătrân ieși în pridvor. Era îmbrăcat cu jeanși, ghete și o canadiană cu glugă îmblănită, care lui Susannah i se părea că seamănă foarte bine cu cele vândute la magazinul cu haine militare din Greenwich Village.

Bătrânul era rumen în obraji, întruchipare pură a sănătății înfloritoare, dar șchiopăta vizibil, ajutându-se la mers de bastonul zdravăn din mâna stângă. De undeva din spatele acestei căsuțe ca desprinsă din basme se auzi nechezatul ușor al unui cal.

– Sigur că-i văd, Lippy! strigă el întorcându-se în direcția de unde veneau sunetele. Mi-a mai rămas un ochi bun, nu?

Se întoarse iar spre Roland și Susannah, care stăteau pe mormanul de zăpadă, cu Ete lângă ei. Își ridică bățul într-un salut ce părea vesel și deloc temător. Roland îi răspunse cu un semn din mână.

– Se pare că tot vom avea parte de o conversație, fie că ne place sau nu, spuse pistolarul.

– Știu, răspunse Susannah.

Și i se adresă bumblerului:

– Să fii cuminte, Ete, auzi ce-ți zic?

Ete își ridică ochișorii la ea, apoi se uită iar la bătrânul din fața casei, fără să scoată niciun sunet. Bine, deocamdată va fi politicos și-și va ține părerile pentru sine.

Piciorul bolnav al bătrânului era chiar *foarte* bolnav – „Geaba îl mai are", ar fi zis Nenea Moses Carver –, dar se descurca destul de bine cu ajutorul bastonului, deplasându-se cu un pas țopăit, care lui Susannah i se păru demn de admirat. „Țanțoș ca un greieraș" era o altă vorbă a lui Nenea Mose, care i se potrivea mai bine acestui bătrân. Și ce pericol să reprezinte pentru ei un biet om cu părul alb (subțire ca puful de bebeluș și lung până la umeri) care mergea sprijinindu-se într-un baston? Iar când se apropie mai mult de ei, ea observă că unul dintre ochii bătrânului era acoperit cu o cataractă. Pupila, abia vizibilă prin pelicula albă, părea a privi în gol, undeva spre stânga. Însă celălalt ochi era ațintit asupra nou-veniților cu o curiozitate vivace.

Calul necheză iarăși, iar unicul locuitor de pe Odd's Lane își ridică bățul spre cerul alb, încărcat de nori.

– Tacă-ți melița aia mâncătoare dă fân, o șoaptă să n-aud, fabrică de baligi ce ești, chizdă proastă dă babă bătrână! Ce? N-ai mai văzt oameni? Ce, te-a plodit mă-ta în grajd, hehehehe? Că dacă nu, înseamnă că io mi-s un maimuțoi cu ochi albaștri, dă care nu egzistă pă lumea asta!

Roland scoase un hohot înăbușit de râs autentic, risipind și ultimele temeri ale lui Susannah. Calul necheză iarăși din coșmelia de lângă casă – mult prea mică și dărăpănată ca să poată fi numită grajd – și bătrânul dădu iar amenințător din băț, dezechilibrându-se și fiind cât pe ce să cadă în zăpadă. Cu tot mersul lui greoi și ciudat, reușise să străbată destul de repede jumătate din distanța până

la cei trei. Acum alunecă într-o parte, dar se propti bine în baston, salvându-se de la o căzătură urâtă. Apoi ridică iar bățul, fluturându-l vesel în direcția lor.

– Heil, pistolarilor! strigă el.

Măcar plămânii îi avea foarte buni.

– Pistolari în pelerinaj către Turnul Întunecat, asta sunteți, asta tre' să fiți, barem că nu vă văz armili cu paturi galbini? Și Grinda o-nviat, și-i fără de cusur, și-i puternică, că o simțesc și io ș-o simțăște și Lippy! S-o făcut așa dă sprintenă, dă zici că-i mânz, încă dă la Crăciun, ori dă la ce zic io că-i Crăciunu', că călindar n-am și nici nu-l văzui pă Moșu', pă care nici că-l așteptam, pen' că, ce zăceți, fusei io băiețel cuminte? Ba! Nici vorbă! Băieții cuminți să duc în rai, da' toți pretenii mei se dusără în locu' ălălalt și măncă bezele și beu Nozzy îndoit cu whisky în bârlogu' lu' Ucigă-l Toaca! Ohhhh! Nu luați seama la mine, că-mi umblă gura dă zici că-i o moară stricată, nu alta! Așa că vă zâc heil la unu' și heil la ălălalt și heil la blănosu ăsta dântre voi! P-onoarea mea, i-un billy-bumbler! *Aoleu*, măiculița mea, ce mult mă bucur să vă văz! Io mi-s Joe Collins. Joe Collins dă pă Aleea Anormală[1], cam anormal și io, fără d-un ochi și șontorog, da' altminterea la dispoziția domniilor voastre!

Tot vorbind, ajunsese la mormanul de zăpadă care marca locul unde se sfârșea Drumul Turnului... sau unde începea, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia, își zise Susannah. Bătrânul ridică ochii la ei – unul ager ca al unei păsări, celălalt țintuit asupra pustiului alb cu o fascinație mohorâtă.

– Zile lungi și nopți senine, vă zic io, așa să știți. Și cui nu-i convine să-și bage părerea în fund.

Scoase din buzunar un drops și-l aruncă în aer. Ete făcu un salt și îl înhăță fără probleme. *Trosc!* și gata.

Suannah și Roland izbucniră în râs la vederea acrobației micuțului. Era ciudat să-i apuce râsul în situația dată, dar era o senzație bună, ca aceea pe care o ai atunci când găsești un lucru de valoare pe care îl credeai de mult pierdut. Până și Ete parcă începuse să zâmbească, iar dacă îl enerva calul (care se băgase iar în seamă) nu-și arătă supărarea.

– Am ca la un milion dă întrebări să vă pui, le zise Collins. Da' am să încep cu una singură: cum mama dracului o să vă dădeți jos dă pă nămetele ăla?

---

[1] Joc de cuvinte în original: Odd's Lane – Aleea Anormală (n. tr.).

4

Susannah coborî de pe nămete pe sanie, ca pe un derdeluș. Însă călătoria până jos, deși scurtă, nu a fost deloc lină. Se ciocni de un bolovan de zăpadă înghețată, căzu de pe sanie și făcu restul drumului dându-se peste cap și alunecând pe fund și râzând cu gura până la urechi. Sania se răsturnă și absolut toate bagajele și pachetele cu provizii se răspândiră care încotro.

Roland și Ete coborâră și ei în grabă. Pistolarul se repezi la Susannah, micuțul începu s-o miroasă îngrijorat, dar ea tot nu se putea opri din râs. Râdea și moșneagul. „Vesel ca un cintezoi" ar fi zis Nenea Mose.

– N-am nimic, Roland, am avut parte de căzături mai rele de pe săniuță când eram mică, pe bune.

– Totul e bine când se termină cu bine, încuviință Joe Collins.

O privi atent cu ochiul cel bun, ca să se asigure că nu-și rupsese nimic, apoi începu să adune bagajele lor împrăștiate, aplecându-se cu greu în baston. Părul alb și fin îi flutura în jurul obrajilor rumeni.

– Nu, nu, exclamă Roland, apucându-l de braț. Le strâng eu, să nu cazi în poponeață.

La vorba asta, bătrânul scoase un alt hohot homeric de râs, iar Roland i se alătură, râzând și el din toată inima. Din spatele căsuței se auzi un alt nechezat prelung, de parcă respectivul cățel ar fi obiectat la toată această bună dispoziție.

– Să caz în poponeață! Auzi vorbă la el! N-am idee pă unde o fi poponeața mea, da'-mi place cum sună!

Se apucă să scuture zăpada de pe hainele lui Susannah, în vreme ce Roland adună bagajele și le puse unele peste altele pe sania lor improvizată. Îl ajută și Ete, aducând în dinți câteva pachete cu carne.

– Isteață lighioană, n-am ce zice! constată Collins pe un ton admirativ.

– E un tovarăș de drum foarte bun, fu de acord Susannah.

Acum îi părea bine că se opriseră acolo. I-ar fi părut nespus de rău să nu facă cunoștință cu acest bătrân amabil și plin de voioșie. Îi întinse mâna dreaptă îmbrăcată în hidoșenia de mănușă producție proprie:

– Eu sunt Susannah Dean – Susannah din New York, fiică a lui Dan.

Collins nu avea mănuși și îi strânse mâna cu putere, deși degetele îi erau rău deformate de artrită.

– New York, nu mai spune! Pe vremuri am umblat şi io p-acolo. Şi prin Akron, Omaha şi San Francisco. Mi-s fiul lui Henry şi Flora, dacă vrei să ştii.

– Şi tu eşti de pe partea cu America? se minună Susannah.

– O, Doamne, da, da' asta fu demult, de foarte demult, răspunse bătrânul. Delah, cum aţi zice voi.

Ochiul cel bun îi scăpără; cel rău continuă să privească la întinderea albă cu aceeaşi lipsă completă de interes. Se întoarse spre Roland.

– Şi tu cine eşti, prietene? Că-ţi zic „prietene" aşa cum aş zice orişicui, până la proba contrarie, caz în care i-aş trage o mămiţică de bătăiţă cu Bessie – adică cu bastonu' meu, că aşa l-am botezat.

Roland râdea cu gura până la urechi. Susannah îşi spuse că era incapabil să se abţină.

– Roland Deschain, de Gilead. Fiu al lui Steven.

– Gilead! *Gilead!* exclamă surprins Collins, rostogolindu-şi ochiul cel bun în orbită. Ăsta-i nume venit din trecut, nu-i aşa? Nume din cărţi? Sfinte Petru şi Sfinte Pavel, tre' să fii mai bătrân decât Dumnezeu!

– Aşa s-ar zice, zise Roland, zâmbind acum.

Cu multă căldură.

– Şi prichindelu' ăsta? întrebă Collins aplecându-se.

Scoase alte două dropsuri din buzunarul canadienei: unul roşu şi unul verde. Culorile Crăciunului. Susannah avu o vagă impresie de *déjà-vu*. O fracţiune de secundă doar, apoi dispăru.

– Cum te cheamă, micuţule? Cum te strigă când te cheamă acasă de la joacă?

– Nu mai...

...vorbeşte, deşi vorbea foarte bine înainte, vru Susannah să spună, dar bumblerul i-o luă înainte:

– Ete!

Îşi spuse numele pe acelaşi ton vioi şi hotărât ca pe vremea când îl avea pe Jake alături.

– Bravo, bun băiat, zise Collins, băgându-i dropsurile în gură.

Apoi întinse mâna noduroasă, iar Ete îşi ridică lăbuţa. Aşa făcură ei bună cunoştinţă lângă răspântia dintre Odd's Lane şi Drumul Turnului.

– Al dracului să fiu eu, şopti Roland.

– Păi, nu la el ajungem toți la un moment dat, Grindă sau ne-Grindă? observă Joe Collins dând drumul lăbuței lui Ete. Dar nu astăzi. Acuș zic io să ne băgăm înăuntru, unde-i cald și bine, ca să ne conversăm la o ceașcă de cafea – că să știți că am, nu vă mint – sau la o vadră de bere. Ba mai am și o bunătate, la care io îi zic rachie de ouă, dacă vă place așa ceva. Mie-mi place mult de tot, mai ales dacă-i scap mai mult țâști de rom, da' cine poa' să știe? Că io unu' nu mai am *gust* în gură dă mai bine dă cinci anișori. Aeru' ăla venit dinspre Discordia mi-a terminat și papilele, și mirosu'. Ce ziceți?

Îi privi pe amândoi cu un ochi ce strălucea vesel.

– Eu zic că sună al naibii de bine, îl asigură Susannah, dându-și seama că de puține ori mai vorbise ea cu atâta sinceritate.

Bătrânul îi trase o palmă prietenoasă peste spate.

– O femeie de nădejde e o perlă neprețuită! Nu mai știu dacă vorbele astea sunt din Shakespeare, ori din Biblie, ori le-am combinat... Offf, Lippy, afurisiți să-ți fie ochii ăia de nu-i mai ai, unde crezi că te *duci*?

Intonația normală până mai devreme căpătase lălăiala aceea insuportabilă ce pare a fi proprietatea exclusivă a oamenilor care trăiesc singuri, având alături doar un animal care să le țină de urât. Calul (o iapă, de fapt) nimerise pe dibuite drumul până la ei, iar Collins o prinse de grumaz, dezmierdând-o afectuos. Susannah își spuse că nu mai văzuse în viața ei vreun patruped mai urât decât acela și mare parte din buna dispoziție i se topi ca prin farmec. Lippy era oarbă – nu de un ochi, ci de amândoi – și costelivă ca o sperietoare de ciori. Când mergea, scheletul i se legăna atât de tare într-o parte și în cealaltă, că aproape te așteptai să vezi cum unul dintre oase îi perforează pielea râioasă. Își aduse aminte până în cele mai mici detalii de pasajul întunecat de sub Castelul Discordia: zgomotele fâșâite ale creaturii care-i urmărise și oasele. Oasele acelea multe.

Probabil că Joe Collins îi citise gândurile pe chip, pentru că spuse pe un ton aproape defensiv:

– Îi o pocitanie cum nu s-a mai văzut, știu bine. Da' nu crez că voi o să câștigați prea multe concursuri de frumusețe când o să ajungeți de vârsta ei!

Și o mângâie pe gâtul plin de bube, apoi o apucă de coama rară, trăgând-o de parcă ar fi vrut să i-o smulgă din rădăcini (deși Lippy nu dădu vreun semn că ar fi durut-o) și o întoarse cu fața spre casă. Chiar atunci căzură peste ei primii fulgi ai viscolului ce avea să se dezlănțuie.

– Haidi-hai, Lippy, gloabă proastă ce eşti, chizdă bătrână şi rahitică, lepră pă patru picioare! Nu simţeşti zăpada în aer? Că io o simţesc, iar nasu' meu e dus pă pustii dă mult dă tot.

Apoi, către Roland şi Susannah:

– Sper să vă priască mâncarea mea, că mi se pare că ne aşteaptă un viscol de cel puţin trei zile. Da, da, da, aşa mi se pare, cel puţin trei zile o să fie până Luna Demonului o să se arate iar la faţă! Dar binecuvântată este întâlnirea noastră, aşa să ştiţi, chezaş mă pun! Trag doar nădejde că-mi veţi aprecia ospitalitatea şi că n-o să-mi judecaţi cabana după *cabalina* mea. He-he-he!

Şi eu trag nădejde, se înfioră Susannah. Bătrânul se întorsese deja cu spatele, dar Roland îi aruncă o privire curioasă. Ea îi surâse şi clătină din cap ca şi cum ar fi vrut să spună *Nu-i nimic* – ceea ce, desigur, era o minciună. Nu avea de gând să-i mărturisească pistolarului că o apucaseră tremuricii din cauza unei mârţoage schiloade, cu cataracte la ambii ochi. Roland nu o făcuse niciodată „gâscă proastă" şi nici prin cap nu-i trecea să-i dea acum motive să...

De parcă i-ar fi auzit gândurile, mârţoaga îşi întoarse capul către ea, dezvelindu-şi dinţii. Ochii orbi păreau două capace mărginite cu puroi deasupra rânjetului oarecum înspăimântător de pe capul numai piele şi os. Necheză uşor la Susannah, ca şi cum i-ar fi spus *Poţi să crezi orice poftеşti, domniţă mierlă; dar eu tot aici voi fi mult după ce tu vei fi plecat pe drumul tău şi îţi vei fi întâlnit moartea.* Tot atunci răbufni vântul, azvârlindu-le zăpadă în faţă, suspinând printre brazii grei de omăt şi jelind pe sub streşinile căsuţei lui Joe Collins. Se domoli, apoi se înzdrăveni iarăşi, atât cât să scoată un ţipăt îndurerat, aproape omenesc.

5

Dependinţa din spatele casei era alcătuită dintr-un coteţ pentru găini şi grajdul lui Lippy. Podul era plin cu fân.

– Mă urc şi-l dau jos cu furca, le spuse Collins, da' îmi risc viaţa de fiece dată, că am un şold rupt. Nu că aş avea cum să te oblig să ajuţi un bătrân, sai Deschain, dar eşti amabil să...?

Roland se urcă pe scara sprijinită de marginea podului și aruncă fân de acolo până când Collins îi strigă că era mai mult decât suficient și că-i va ajunge lui Lippy chiar patru zile de viscol, mulțumesc foarte frumos. („Doar de te uiți la ea și vezi că nu mai mâncă așa ca una dă prăsilă, dacă pricepi ce-ți zic.") Apoi pistolarul coborî și bătrânul îi conduse spre casă. Nămeții strânși de-o parte și de alta a potecii înguste erau cât Roland de înalți.

– Bine ați venit în umila mea casă etc. etc., le spuse Joe, conducându-i în bucătărie.

La o privire mai atentă, Susannah își dădu seama că plăcile care acopereau pereții erau, de fapt, din plastic, iar nu din scânduri noduroase din pin, cum i se păruse la început. Era nemaipomenit de cald înăuntru. Pe mașina electrică de gătit scria „Rossco", marcă de care nu auzise niciodată. Frigiderul era un „Amana" și deasupra clanței avea o ușiță specială. Se apropie și citi ce scria pe ea. GHEAȚĂ FERMECATĂ.

– Chestia asta face cuburi de gheață? se minună ea.

– Nu chiar, răspunse Collins. *Congelatorul* le face, frumusețe mică; pe acolo doar le scoți ca să ți le pui în pahar.

Amuzată de ingeniozitatea dispozitivului, Susannah izbucni în râs. Își coborî privirea și-l văzu pe Ete cu vechiul lui zâmbet șmecheresc pe botic și începu să râdă și mai tare. Cu toată aparatura modernă, aromele din bucătărie veneau din trecut, trezindu-i dorul de casă: miros de zahăr și de mirodenii și de bunătăți[1].

Roland se uita la tuburile fluorescente din tavan.

– Da, da, dădu din cap Collins. Am curent. Bașca centrală electrică, ce zici de chestia asta? Și nu plătesc nimicuța! Generatoru' îi într-un șopron, în partea aialaltă a casei. Un Honda, silențios ca o dimineață de duminică! Chiar și de aproape, n-auzi decât un *mmmmmm* înfundat. Bill Bâlbâitu' îi schimbă rezervorul de propan și se ocupă de el când îi cazu', care n-a fost decât de două ori de când sunt io aici. Ba nu, ba nu, mint! O să-mi sară ochișorii din cap! De trei ori a fost. De trei ori.

– Cine-i Bill Bâlbâitu'? întrebă Susannah, în același timp cu Roland care zicea:

---

[1] În original: *Sugar and spice and everything nice* – vers din poezioara pentru copii mici *What Little Girls Are Made Of* („Din ce sunt făcute fetițele") (n. tr.).

– De câtă vreme eşti aici?

Joe Collins izbucni în râs:

– Pă rând, pă rând, noii mei pretini, pă rând!

Îşi lăsase bastonul din mână ca să-şi poată scoate canadiana, dar se sprijini pe piciorul bolnav, scoase un geamăt înfundat şi fu cât pe ce să cadă. Şi chiar ar fi *căzut*, dacă nu l-ar fi prins Roland.

– Mulţămesc, mulţămesc, mulţămesc, îi zise Joe, deşi, ca să fiu sincer, n-ar fi fost prima dată când mă dau cu nasu' dă lenoleu. Da' tu m-ai scutit să mă adun dă pă jos, aşa că ţie am să-ţi răspund primul. Să tot fie şaptâşpe anişori dă când Joe Anormalu' şade pă aleia asta dă-i zice Odd's Lane. Nu pot să zic la fix, pen'că a fost o perioadă când timpu' parcă n-a mai mers aşa cum trebe, pricepeţi ce vă zic?

– Pricepem, şopti Susannah. Pricepem foarte bine, crede-ne.

Collins îşi scotea acum puloverul, sub care era un altul. Când dăduse cu ochii de el, lui Susannah i se păruse că era un bătrânel corpolent, fără să fi fost chiar gras. Acum îşi dădu seama că mare parte din trupeşia lui fusese alcătuită din multe straturi de haine. Sigur, nu era chiar atât de îngrozitor de slab ca iapa lui, însă era foarte departe de a fi corpolent.

– Acu' să vă zic de Bill Bâlbâitu', continuă bătrânul, scoţându-şi şi al doilea pulover. E un robot. Îmi face curat prin casă, are grijă de generator... şi, firește, tot el dă zăpada la o parte. La început de tot, atunci când doar ce venisem aici, se bâlbâia foarte rar; acu' o face la fiecare a doua ori a treia vorbă. Şi, sincer vă spui, habar n-am ce-o să se aleagă de mine când o să se strice de tot.

Lui Susannah tonul lui nu i se părea câtuşi de puţin îngrijorat.

– Poate că o să se facă bine acum că Grinda funcţionează iarăşi, sugeră ea.

– Poate că o să mai dureze încă *niţel*, spuse Joe, dar mă-ndoiesc al naibii de tare c-o să se facă *bine*. Maşinile nu se însănătoşesc ca oamenii.

Ajunsese în sfârşit la flanela de corp şi puse punct numărului de striptease. Fapt pentru care Susannah se simţi profund recunoscătoare. Îi fusese mai mult decât suficient că văzuse coastele iepei, ca doagele de butoi, pe sub părul scurt şi cenuşiu. Nu-şi dorea să le vadă şi pe cele ale stăpânului.

– Scoateţi-vă hainele şi nădragii, îi îndemnă Joe. Am să vă aduc acuşica rachie de ou sau orice altceva aveţi voi poftă, da' mai întâi vreau să vă arăt sufrageria, care-i fala şi mândria mea, da, da, da, chiar aşa.

6

Pe podeaua sufrageriei era întins un covor artizanal, care s-ar fi potrivit de minune în casa lui Buni Holmes. Mai erau acolo o masă și un fotoliu cu spătar rabatabil, ca acelea de la La-Z-Boy. Pe masă erau maldăre de reviste, cărți broșate, o pereche de ochelari și o sticluță maro cu cine știe ce soi de medicament. Susannah observă televizorul și rămase uluită, neputând să-și imagineze la ce se uita Joe în locul acela. (Jake și Eddie ar fi identificat imediat videocasetofonul de pe raftul de dedesubt.) Însă toată atenția ei și a lui Roland le-a fost captată apoi de fotografia de pe unul din pereți. Fusese prinsă cam pieziș în piuneze, într-o manieră neglijentă care lui Susannah, cel puțin, i se părea o adevărată impietate.

Era o fotografie cu Turnul Întunecat.

Rămase fără suflare. Se târî spre peretele cu pricina, abia simțind nodurile covorului sub palmele ei.

– Ridică-mă, Roland!

Pistolarul o luă în brațe și ea observă că și chipul lui era ca varul, cu excepția a două pete roșii care-i ardeau în obraji. Ochii îi străluceau cu putere. Turnul din fotografia aceea se profila pe fundalul unui cer întunecat, cu dealuri la orizont, vopsite în portocaliu de apusul soarelui. Ferestruicile lui canelate urcau spre vârf în aceeași spirală veșnică. Din unele se revărsa o lumină slabă, supranaturală. Susannah văzu și balcoanele ieșind în afara pereților din piatră, la fiecare două sau trei etaje. Ușile lor scunde erau toate închise. Și zăvorâte bine, nu avea nicio îndoială. În fața Turnuluui se întindea câmpul cu trandafiri, Can'-Ka No Rey, estompat, dar superb și așa, acoperit de umbre. Majoritatea trandafirilor își strânseseră petalele înaintea nopții, dar mai erau câțiva care priveau la lume ca niște ochi somnoroși.

– Joe!

Și șoapta aceasta îi ceru un efort prea mare. Se simțea în pragul leșinului și parcă auzea de foarte departe niște voci cântând.

– O, Joe! *Fotografia.../*

– Da, domniță, zise Collins, evident încântat de reacția ei. Bună poză, nu? D-aia mi-am pus-o pe perete. Mai am și altele, da' asta mi se pare a mai tare.

îi făcută chiar la apus de soare și umbrele parcă se întind până la infinit pe Calea Grinzii. Ceea ce, într-un fel, este adevărat, așa cum știți și voi.

Susannah simțea în ureche respirația iute și gâfâită a lui Roland, de parcă pistolarul tocmai ce ar fi isprăvit o probă de alergare la Olimpiadă. Dar nu-l luă în seamă. Pentru că nu doar fotografia *în sine* o umpluse de groază și uluire.

– E făcută cu un *Polaroid*!

– Păi... da, răspunse bătrânul, nedumerit în fața surescitării ei. Bănuiesc că, dacă i-aș fi cerut, Bill Bâlbâitu' mi-ar fi adus un Kodak, da' cine să-mi developeze filmu'? Și când mi-a dat prin cap să-mi iau o cameră video, ca să mă uit la chestia aia de sub teveu, eram deja prea moș ca să mă duc înapoi și gloaba aia e prea rablagită ca să mă mai care în spinare. Da' să știți că m-aș fi dus, dacă aș fi putut, că-i un loc minunat, plin cu fantome prietenoase. Și acolo se aud vocile prietenilor mei morți; și vocea Măicuței și a Tăicuțului meu. Ba chiar...

Susannah simți mușchii încremeniți ai lui Roland. Pistolarul împietrise. Apoi își reveni și se întoarse iar cu fața la fotografie, atât de repede, că pe femeie o luă amețeala.

– Ai fost acolo? îl întrebă el pe Joe Collins. *Ai fost la Turnul Întunecat?*

– Sigur că am fost, răspunse bătrânul. Păi, cine crezi că făcu poza aia? Ansel Marele și Tarele Adams[1]?

– *Când* ai făcut-o?

– Ultima dată când am fost acolo, răspunse Collins. Să tot fie doi ani de atunci, la vară. Deși acolo e șes, așa să știți, și n-am văzut să ningă vreodată.

– Cât de departe e de aici?

Joe închise ochiul bolnav și făcu niște estimări în minte. Nu dură prea mult, dar lui Roland și Susannah li se păru o *eternitate*. De afară se auzi vântul întețindu-se. Bătrâna iapă necheză în semn de protest. Dincolo de fereastra pe care gerul desenase modele feerice, ninsoarea începu să se învolbureze într-un dans bezmetic.

– Păi, cum să vă zic... începu Collins. Acu' sunteți mai la vale și Bill Bâlbâitu' are grijă să deszăpezească Drumu' Turnului, că ce altceva să facă coțcaru'

[1] Ansel Easton Adams (1902–1984) – unul dintre cei mai apreciați fotografi ai tuturor timpurilor (*n. tr.*).

al bătrân cât e ziulica de lungă? Da' zic c-ar fi mai bine să aşteptaţi aici până se potoleşte prăpădu' ăsta de viscol.

– La ce distanţă e de locul ăsta? repetă Roland întrebarea.

– Mori de nerăbdare să porneşti la drum, ai? Te mănâncă tălpile, nu? Mă se pare firesc, că doar d-aia ai bătut cale atât de lungă până aici din Lumea Dinăuntru. Nici nu pot să mă gândesc câţi ani ai făcut pe drum. Zău că nu. Aş zice că o să-ţi ia cam şase zile să ieşi din Ţinuturile Albe, poate şapte...

– Ţinuturilor ăstora li se mai spune şi Empatica? îl întrerupse Susannah.

Bătrânul clipi des, nedumerit de întrebarea ei.

– Nu, domniţă, în viaţa mea n-am auzit să li se zică altfel decât Ţinuturile Albe.

Susannah era aproape sigură că nedumerirea lui era prefăcută. Şi uite cum se întâmplase că bătrânelul Joe Collins, vesel şi rumeior ca Moş Crăciun într-o piesă pentru copii, tocmai ce-i spusese o minciună. Nu-i înţelegea rostul, dar, înainte de a continua discuţia, Roland interveni tăios:

– Vrei să isprăveşti cu asta? Vrei să isprăveşti, pentru numele tatălui tău?

– Da, Roland, şopti ea supusă. Bine.

Tot cu Susannah în braţe, pistolarul se întoarse către Joe.

– Ba zic că s-ar putea să vă ia ca la nouă zile, spuse acesta, scărpinându-şi bărbia. Că drumu-i cam alunecos, mai ales după ce dă Bill zăpada. Da' n-ai cum să-l convingi să n-o mai facă. Zice că are ordinele lui. Că aşa-i *programat*, zice.

Se întrerupse, observând că Roland avea de gând să spună ceva, şi ridică mâna.

– Nu, nu, nu, nu trag de timp ca să te enervez, domnule, sau sai, sau cum preferi să mă adresez lu' matale – chestia e că n-am mai vorbit de multă vreme cu nişte oameni adevăraţi şi nu prea mai ştiu cum se face. Bun. Şi după ce treceţi de zăpezi, o să mai mergeţi pe jos încă zece, douăşpe zile. Deşi nu-i musai să mergeţi pe jos, decât dacă aşa vă face plăcere. Pen'că acolo-şa e un alt atelier Positronics, cu multe maşini înăuntru. Seamănă cu maşinuţele de golf. Acu', normal că bateriile-s moarte, da' şi acolo-i un generator, tot Honda, ca al meu. Şi încă mai mergea când am fost eu acolo ultima dată, pen'că drăguţu' de Billy se îngrijeşte de toate pe cât poate şi el. Dacă aţi reuşi să încărcaţi bateria de la o maşinuţă dintr-alea, eu zic că vă veţi scurta drumul cam la patru zile. Aşa că uite ce vă zic eu: dacă o fi să mergeţi pe jos cât îi

ziulica de lungă, atunci o să vă ia cam nouăşpe zile. Da' dacă o fi să mergeţi pe ultima porţiune de drum cu unu din bondarii ăia de la Positronics – aşa le zic eu: „bondari", că bâzâie – atunci zic că o să faceţi doar zece. Hai, unşpe.

În cameră se aşternu tăcerea. Rafalele de vânt aruncau cu zăpadă într-un perete al căsuţei, iar Susannah se înfioră din nou, sesizând cât de mult semăna şuierul vijeliei cu ţipetele omeneşti. Probabil că sunetul acesta erau distorsionat de streşini şi colţurile clădirii.

– Mai puţin de trei săptămâni, chiar dacă ar fi să facem tot drumul pe jos, spuse Roland.

Întinse mâna spre fotografia de pe perete, cu turnul acela din piatră întunecată în spatele căruia se vedea apusul, dar nu o atinse. Parcă i-ar fi fost teamă, îşi spuse Susannah.

– După toţi anii şi tot drumul ăsta parcă nesfârşit...

Ca să nu vorbim şi de sângele vărsat, se enervă Susannah, deşi nu şi-ar fi rostit gândul cu glas tare chiar dacă n-ar fi fost decât ei doi singuri. Nu ar fi fost nevoie. Şi el ştia la fel de bine cât sânge fusese vărsat. Numai că era ceva suspect în toată povestea asta. Suspect sau de-a dreptul fals. Iar pistolarul *nu* părea a-şi da seama.

Compasiunea înseamnă să dai dovadă de respect faţă de simţămintele celuilalt. Empatia înseamnă să te *identifici* cu ele. Atunci, de ce ar purta vreun tărâm numele de Empatica?

Şi de ce i-ar minţi bătrânelul acesta simpatic?

– Spune-mi ceva, Joe Collins, îi zise Roland.

– Îţi spun, pistolarule, dacă pot.

– Te-ai dus *până* la el? Ai pus mâna pe piatra lui?

Bătrânul îl privi atent, vrând să vadă dacă nu cumva pistolarul îşi râdea de el. Când pricepu că nici vorbă nu putea fi de aşa ceva, pe chip i se aşternu o expresie de stupoare totală.

– Nu, îngăimă el (iar în urechile lui Susannah accentul lui suna acum tot atât de american ca al ei). N-am cutezat să merg mai departe de pietrele alea de colo, de la marginea câmpului cu trandafiri. Cred că două sute, două sute cincizeci de metri distanţă de el. Sau, pe limba robotului: cinci sute de roţi.

Roland insistă:

– De ce nu te-ai dus mai aproape?

– Pentru că m-am gândit că, dacă mai fac un pas, n-am să mai pot să mă opresc și apropierea o să mă omoare. Vocile o să mă ademenească spre el. Așa am crezut atunci și tot așa cred și în ziua de azi.

7

După cină – categoric cele mai bune mâncăruri din care se înfruptase Susannah de când fusese răpită și adusă în această lume, și posibil cele mai bune pe care le gustase în întreaga ei viață – i se sparse buba pe care o avea în colțul gurii. Într-un fel, se poate spune că a fost vina lui Joe Collins, dar chiar și mult după aceea, când resentimentele împotriva unicului locatar de pe Odd's Lane aveau să fie mult mai urâte și mai numeroase, ea nu i-a purtat pică pentru acest incident. Cu siguranță că nu o făcuse dinadins.

Bătrânul îi ospătă cu pui rumenit atât cât trebuie, absolut delicios după toată carnea de căprioară. Joe le mai aduse la masă și piure de cartofi, sos gros din măruntaiele păsării, jeleu de merișoare tăiat în felii groase, mazăre verde („De la conservă, îmi pare rău", se scuză Joe) și un castron cu cepe mici, fierte în lapte dulce – evident, tot de la conservă. Bineînțeles și lichior de ou. Roland și Susannah îl băură cu lăcomie de copil, dar amândoi refuzară „tâștiul adițional de rom". Ete căpătase și el de mâncare: Joe îi pregătise o farfurie cu pui și cartofi, pe care i-o așeză pe jos, lângă mașina de gătit. Micuțul o termină la repezeală, apoi se lungi în pragul dintre bucătărie și camera ce servea drept sufragerie, unde începu să se spele și să se lingă, încercând să-și ia ultimele urme de sos de pe mustăți, însă cu ochii atenți și urechile ciulite la oameni.

– Nu cred că pot să mai mănânc și desert, așa că să nu-mi dai, oftă Susannah după ce șterse cu o bucățică de pâine ultimele resturi de sos de pe farfuria în care mâncase a doua porție. Nici nu cred că o să fiu în stare să mă ridic de pe scaun.

– Nu face nimic, drăguță, spuse Joe pe un ton dezamăgit. Poate ceva mai încolo. Am două budinci: una de ciocolată și alta de caramel.

Roland își duse șervetul la gură ca să-și înăbușe o râgâială, apoi zise:

– Eu aș dori câte o bucățică din fiecare.

– Of, dacă mă gândesc mai bine, și eu la fel, se răzgândi Susannah.

Oare câte catralioane de ani trecuseră de când nu mai gustase caramel?

Când terminară și cu budincile, Susannah se oferi să ajute la strânsul mesei, dar Joe o refuză, spunând că doar va pune vasele la înmuiat în mașina de spălat și va da drumul programului de spălare mai târziu. Bătrânul i se părea mai sprinten acum, deși se deplasa fără ajutorul bastonului. Bănuia că „țâștiul de rom" (unul sau mai multe) avusese ceva contribuție în sensul acesta.

Collins turnă cafeaua în căni și se așezară toți trei (patru, cu Ete) în living. Afară începuse să se întunece, iar vântul zbiera mai tare ca oricând. *Mordred e acolo pe undeva; stă ghemuit într-o groapă făcută în zăpadă sau lângă rădăcinile vreunui copac*, își spuse Susannah, văzându-se iarăși nevoită să-și înăbușe sentimentul de milă. Poate că i-ar fi fost mai ușor dacă, indiferent de apetitul lui ucigaș, nu ar fi știut că nu-i decât un copil.

– Povestește-ne cum ai ajuns aici, Joe, îl rugă Roland.

Bătrânul rânji:

– E o poveste de o să vă facă părul măciucă, le zise el, da', dacă spuneți că vreți s-o auziți, v-o zic bucuros.

Și rânjetul i se topi într-un zâmbet visător.

– Mă bucur că am cu cine să vorbesc. Adică oameni, asta vreau să zic. Lippy e o bună ascultătoare, da' nu știe să răspundă.

În tinerețe își dorise să fie profesor, începu Joe povestea, dar descoperise repede că meseria aceea nu era de el. Îi plăceau copiii – îi iubea, chiar –, dar detesta toate rahaturile administrative și felul în care era construit sistemul de învățământ pentru ca aceia care ieșeau din el să fie toți o apă și-un pământ. Își dăduse demisia după doar trei ani și intrase în showbiz.

– Cântai sau dansai? vru să știe Roland.

– Nici una, nici alta, îi răspunse Joe. M-am apucat de stand-up.

– Stand-up?

– Adică era comic, explică Susannah. Spunea monologuri și glume singur pe scenă.

– Exact! se înveseli Joe. Și au fost unii care chiar credeau că am umor. Dar, firește, erau în minoritate.

Și-a luat un impresar, a cărui afacere anterioară – un magazin de îmbrăcăminte pentru bărbați – dăduse faliment. Și uite că s-a întâmplat să aibă un

angajament de o seară, apoi un altul și un altul. Și, în cele din urmă, se pomeni că juca în cluburi de noapte de mâna a doua și a treia, de pe ambele coaste ale Americii și bătea drumurile în Fordul lui, o camionetă veche, dar încă zdravănă și de încredere, ducându-se oriunde îl trimitea Shantz, impresarul lui. Aproape niciodată nu lucra sâmbetele și duminicile, pentru că în weekenduri până și speluncile de mâna a treia se dădeau peste cap ca să angajeze formații rock.

Toate astea se întâmplau la sfârșitul anilor șaizeci, începutul anilor șaptezeci, iar Joe nu ducea lipsă de ceea ce el numea „surse de inspirație": hipioți și radicali, femei emancipate și Pantere Negre[1], staruri și starlete și, evident, politicienii. Dar el era un comediant în sensul tradițional; el doar spunea glume, nu aducea critici. Îi lăsa pe Mort Sahl[2] și George Carlin[3] să-și bată joc cât voiau de evenimentele la ordinea zilei; el se limita la *Apropo de soacră-mea* și *Se zice că polonezii nu-s prea deștepți, dar stați să vă povestesc despre duduia asta irlandeză pe care am cunoscut-o...*

În timpul povestirii se petrecu un fenomen straniu (și, cel puțin după părerea lui Susannah, întru câtva tulburător). Graiul de Lume de Mijloc al lui Joe Collins, cu vocalele lui tărăgănate și prelungi, cu intercalările de „să vă fie de folos" și „dacă nu vă este cu supărare", începu să capete inflexiunile vorbirii unui Șmecheraș American, cum îi zicea ea. Se tot aștepta să-l audă spunând *fii antenă*, în loc de *fii atentă*; *transversam* în loc de *traversam*, probabil pentru că petrecuse atât de multă vreme în preajma lui Eddie. Presupuse că Joe Collins era unul dintre acei imitatori înzestrați cu un talent nativ care le permitea să reproducă întocmai accente și dialecte. Într-un club din Brooklyn probabil că pronunța *fduc* și *căud* (în loc de *foc* și *cod*), iar în Pittsburgh cuvintele astea sunau cam ca *feuc* și *keud*. Tot așa, pe George Gigantul l-ar fi chemat *Jorj Jigantul*.

---

[1] Panterele Negre – organizație naționalistă și socialistă a populației afroamericane din SUA, activă în perioada 1966–1982 (n. tr.).

[2] Mort Sahl – comic american de origine canadiană, considerat primul comedian modern de stand-up (n. tr.).

[3] George Carlin (1937–2008) – comic și scriitor american, câștigător al cinci premii Grammy, ale cărui spectacole se axau pe critica adusă societății, politicii, religiei și altor subiecte considerate tabu (n. tr.).

Roland îl întrerupse ca să-l întrebe dacă un comediant era același lucru cu un bufon de la curțile nobilimii și bătrânul râse cu poftă.

– Te-ai prins. Imaginează-ți mai mulți oameni care stau și beau într-o cameră plină cu fum de țigară în locul regelui și curtenilor săi și poți să ai tabloul complet.

Roland zâmbi.

– Dar să știți că există și avantaje să faci pe comicul în Midwest, le spuse Collins. Dacă se întâmplă să cazi steagul într-un orășel ca Dubuque, de pildă, atunci toată reprezentația se scurtează la douăzeci de minute, în loc de cele trei sferturi de oră pentru care ai semnat contractul. Și apoi pornești la drum către orășelul următor. Bănuiesc că sunt locuri în Lumea de Mijloc unde ți se poate tăia capul pentru că le-ai împuțit cârciuma.

Pistolarul izbucni în hohote de râs, reacție care încă mai reușea să o surprindă pe Susannah (cu toate că și ea râdea din toată inima).

– Mare adevăr ai spus, Joe.

În vara anului 1972, Joe Collins juca în „La Jango", un club de noapte din Cleveland, nu departe de ghetou. Roland îl întrerupse iarăși, vrând să știe ce anume era acela.

Îi explică Susannah:

– E o zonă a orașului cu populație de culoare, care trăiește la limita sărăciei, și unde polițiștii întâi te bat cu bastoanele și abia după aia îți pun întrebări.

– Bum-bum-bum! făcu Joe, lovindu-se cu pumnul în cap. Nici eu n-aș fi putut să zic mai bine!

Din nou se auzi de afară vaierul acela prelung, ca de copil, cu toate că vântul părea că se calmase. Susannah se uită la Roland, dar pistolarul nu dădea niciun semn că l-ar fi auzit și el.

Vântul a fost, își spuse ea. *Ce altceva?*

Mordred, îi răspunse mintea ei. *Mordred, care îngheață afară. Mordred care moare de frig, în vreme ce noi stăm la căldură și ne bem în tihnă cafelele.*

Dar nu-și mărturisi temerile.

De vreo două săptămâni ghetoul Hauck stătea pe un butoi de pulbere, continuă Joe, dar el nu-și prea dădea seama de situație pentru că era mai tot timpul beat („matrafoxat" a fost cuvântul folosit) și nici nu observă că, la a doua reprezentație, în club se afla doar o cincime din publicul venit în prima seară.

– Mama mă-sii, eram în vervă maximă, le spuse el. Habar n-am ce părere aveau spectatorii, da' știu că *eu* mă distram al naibii de bine și râdeam de mă durea burta.

Atunci cineva aruncase un cocktail Molotov prin geamurile de la stradă ale clubului (Roland știa ce înseamnă *cocktail Molotov*, așa că nu a mai fost nevoie de o altă întrerupere) și, cât ai zice *Apropo de soacră-mea...*, tot localul a fost cuprins de flăcări. Joe se repezise în culise, intenționând să iasă prin spate. Aproape ajunsese în stradă, când a fost înșfăcat de trei bărbați („toți trei foarte negri și cam de statura baschetbaliștilor profesioniști"). Doi l-au ținut; al treilea i-a cărat pumni. Apoi cineva l-a lovit cu o sticlă în cap. Buum și buum și i s-au stins toate luminile. S-a trezit pe iarba unei coline, lângă un oraș părăsit care, conform tăbliței de pe Strada Mare, se chema Stone's Warp. Lui Joe Collins i s-a părut că seamănă leit cu decorul unde se filmează un western după ce toți actorii au plecat acasă.

Cam în această parte a povestirii Susannah își zise că nu crede prea mult din spusele lui sai Collins. Firește că era antrenantă și deloc neverosimilă, mai ales dacă stăteai să te gândești la felul în care intrase Jake pentru prima oară în Lumea de Mijloc, după ce fusese călcat de o mașină și ucis pe drumul spre școală. Dar tot nu-i prea venea să creadă povestea bătrânului. Întrebarea care se impunea era: avea oare vreo importanță?

– Nu puteai zice că-i raiul, pentru că nu erau nici norișori albi și pufoși și nici coruri de îngerași, continuă Joe, dar eu m-am gândit că tot un fel de viață de apoi era.

Rătăcise de colo până colo. Găsise de mâncare, găsise un cal (Lippy) și mersese mai departe. Pe drum se întâlnise cu diferite grupuri de nomazi, unii prietenoși, alții mai puțin, unii normali, alții mutanți. Și așa a reușit să deprindă limbajul și să afle câte ceva despre istoria Lumii de Mijloc. Mai ales despre Grinzi și Turn. La un moment dat a încercat să traverseze Ținuturile Blestemate, le mărturisi el acum, dar s-a speriat și a făcut cale-ntoarsă atunci când pe piele i-au apărut tot felul de bube și pete ciudate.

– Am făcut un abces pe fund, iar asta a fost ultima picătură, spuse el. Acum vreo șase sau poate opt ani s-a întâmplat asta. Așa că eu și cu Lippy ne-am lăsat păgubași și n-am mai încercat să mergem mai departe. Atunci am

descoperit locul ăsta, care se cheamă Westring. Şi tot atunci l-am cunoscut pe Bill Bâlbâitu'. El mi-a curăţat abcesul şi m-a doftoricit.

Roland vru să afle dacă nu cumva, în drumurile sale, Joe se întâlnise cu Regele Purpuriu care pornise către Turnul Întunecat. Joe îi spuse că nu, nu văzuse niciun rege, dar, cu vreo şase luni în urmă, avusese loc o furtună incredibil de puternică („mai ceva ca un taifun, ascultaţi la mine") şi fusese nevoit să se adăpostească în pivniţă. Cu tot generatorul, se stinseseră şi luminile şi, pe când stătea ghemuit şi înspăimântat în bezna aceea nemaipomenită, avusese senzaţia că o creatură îngrozitoare se afla pe undeva, prin apropiere, creatură care i-ar fi putut intra în minte în orice moment, aflând astfel unde se ascundea.

– Ştiţi cum m-am simţit atunci? îi întrebă el.

Roland şi Susannah clătinară din capete. La fel şi Ete.

– Ca o gustare pe tejgheaua unui fast-food, spuse Joe. Aşa m-am simţit.

Partea asta e adevărată, îşi zise Susannah. *Poate a înflorit-o puţin, dar în esenţă este adevărată.* Şi credea lucrul acesta din simplul motiv că i se părea înfiorător de plauzibilă ideea că Regele Purpuriu călătorise dus de propria-i furtună mobilă.

– Şi ce-ai făcut? vru să ştie Roland.

– Am adormit, spuse bătrânul. E un talent al meu, la fel ca acela de a imita oamenii – cu toate că niciodată n-am imitat vocile celebrităţilor în spectacolele pe care le-am avut în toate fundăturile de ţară. În fond, nu mă pretind a fi Rich Little[1]. Ştiu că vi se pare ciudat, dar este cât se poate de adevărat. Pot să adorm la comandă şi exact asta am făcut atunci în pivniţă. Când m-am trezit, luminile erau din nou aprinse şi... şi creatura aia, ce-o fi fost ea, dispăruse. Bineînţeles că ştiu cine este Regele Purpuriu, încă mai trec oameni prin părţile astea din când în când – majoritatea nomazi, aşa ca voi – şi aceştia vorbesc despre el, făcând de obicei semnul deochiului şi scuipând printre degete. Credeţi că pe el l-am simţit atunci? Adică voi credeţi că, în drum spre Turn, Regele Purpuriu a trecut pe Odd's Lane?

Şi continuă repede, nedându-le ocazia să-i răspundă:

– În fond, de ce nu? Drumul Turnului este calea principală care duce până acolo.

---

[1] Richard Caruthers Little – comic american, supranumit „Omul cu o mie de voci" (n. tr.).

Știi că el a fost, gândi Susannah. *Ce joc faci tu, Joe Collins?*

Se auzi din nou țipătul subțire care precis nu era al vântului. Dar ea nu mai credea că erau plânsetele lui Mordred. Acum bănuia că vaietul venea din pivnița unde se ascunsese Joe ca să scape de Regele Purpuriu... cel puțin, aceasta era varianta lui. Cine era acum acolo jos? Cineva care se ascundea, așa cum făcuse bătrânul? Sau un prizonier?

– Una peste alta, n-am avut o viață prea rea, zicea acum Joe. Sigur, n-a fost sub nicio formă viața pe care am visat-o, dar teoria mea e că oamenii care ajung să trăiască exact așa cum și-au dorit sunt cel mai adesea aceia care o sfârșesc înghițind un flacon întreg cu somnifere, ori îndesându-și în gură țeava pistolului și apăsând pe trăgaci.

Roland părea să fi rămas mult în urmă, pentru că spuse:

– Adică tu erai bufonul curții, iar mușteriii din hanurile alea erau curtenii.

Joe zâmbi larg, dezvelind o mulțime de dinți foarte albi. Susannah se încruntă. Îi mai văzuse oare dinții până atunci? Râseseră mult cu toții și normal că ar fi *trebuit* să-i vadă, dar nu-și aducea aminte. Era sigură doar că nu văzuse o gură știrbă de bătrân (tatăl ei avusese mulți asemenea pacienți care își doreau proteze strălucitoare). Mai devreme ar fi spus că Joe *avea* ceva dinți, însă majoritatea erau cioturi și resturi. Și...

Ce-i cu tine, fato? O fi zis el câteva minciuni, dar cum să crezi că i-a crescut o dantură complet nouă cât ați stat voi la masă? Vezi că imaginația ta a cam luat-o razna!

Serios? Da, era posibil. La fel cum posibil era ca plânsetul auzit de afară să fie șuieratul vântului prin streșinile casei.

– Mi-ar plăcea să aud câteva din glumele și snoavele pe care le spuneai la vremea aia, spuse Roland. Dacă nu-ți este cu supărare.

Susannah se uită la el cu atenție, întrebându-se ce se ascundea în spatele acestei rugăminți, dar pistolarul părea sincer. Încă dinainte de a fi dat cu ochii de fotografia prinsă în piuneze pe peretele sufrageriei (la care se uitase în repetate rânduri în timp ce Joe își depănase povestea), Roland manifestase o bună dispoziție aprinsă și prea vocală, ce-i era cu totul și cu totul străină. Puteai crede că e bolnav și delirează.

Joe Collins păru surprins de cererea pistolarului, dar câtuși de puțin supărat.

– Doamne, Dumnezeule, șopti el. Mi se pare că au trecut o mie de ani de când n-am mai făcut un număr de stand-up... și, dacă mă gândesc la cât de aiurea s-a scurs timpul, s-ar putea chiar să fi *fost* o mie. Nici nu cred că mai știu cum să încep.

Susannah se pomeni că spune:

– Încearcă.

8

Joe se gândi puțin, apoi se ridică de pe scaun, curățându-și câteva firimituri de pâine de pe cămașă. Șchiopătă până în mijlocul încăperii fără ajutorul bastonului pe care îl lăsase sprijinit de scaun. Ete se uita fix la el, cu urechile repezite în sus și vechiul zâmbet șmecheresc pe fălcuțe, ca și cum ar fi anticipat reprezentația ce urma. Bătrânul inspiră adânc și le spuse surâzând:

– Promiteți-mi că n-o să aruncați cu roșii în mine dacă am să o dau în bară. Nu uitați, a trecut foarte mult timp de atunci.

– Ne-ai dat adăpost și ne-ai hrănit, spuse Susannah. Nici vorbă să ne supărăm pe tine.

Roland, pentru care vorbirea figurativă rămăsese o eternă necunoscută, observă:

– Nu avem roșii, stai liniștit.

– Mă rog... deși am câteva conserve în cămară... Uită c-am zis asta!

Susannah zâmbi. Și Roland.

Prinzând curaj, Joe începu:

– Bine, haideți să ne întoarcem puțin în locul acela magic ce poartă numele „La Jango", din orașul acela magic, pe care unii îl numesc „greșeala existențială". Și anume: Cleveland. A doua reprezentație. Cea pe care n-am mai apucat s-o termin și credeți-mă când vă zic că eram într-o formă de zile mari. Stați o secundă...

Închise ochii, dând impresia că își adună gândurile. Când îi deschise, părea cu vreo zece ani mai tânăr. Absolut uluitor. Iar când începu să vorbească, nu numai că *vorbea*, dar și *arăta* ca un american. Susannah nu știa cum să explice

în cuvinte această transformare, dar realitatea era că în fața lor se afla Joe Collins, Fabricat în Statele Unite ale Americii.

– Bonsuar bun, doamne și domni, bine ați venit „La Jango", eu sunt Joe Collins, iar voi nu.

Roland chicoti, iar Susannah zâmbi – mai mult din politețe, pentru că poanta era răsuflată.

– Conducerea mi-a cerut să vă amintesc că în seara asta puteți bea doui beri la prețul de un dolar. Ați priceput? Splendid. Pentru patroni asta ar însemna să vă stimuleze să beți mai mult, pentru mine, însă, e o chestie profund egoistă: cu cât sunteți voi mai beți, cu atât sunt eu mai comic.

Susannah făcu ochii mari. Monologul bătrânului căpătase cadența comediei, până și *ea* își putea da seama de asta, deși ea nu ar fi fost în stare să vorbească nici cinci minute în fața unui public zgomotos de club; nu, n-ar fi putut s-o facă nici dacă viața ei ar fi depins de asta. Dar exista un anume *ritm* în spectacolele de acest gen și, după un început mai ezitant, se părea că Joe și-l regăsise pe al lui. Bătrânul ținea ochii întredeschiși, iar ea bănuia că întrezărea printre gene luminile colorate ale reflectoarelor de deasupra scenei – atât de asemănătoare culorilor din Curcubeul Vrăjitorului, dacă stătea să se gândească mai bine – și că simțea fumul a cincizeci de țigări aprinse. O mână încleștată pe stativul din crom al microfonului; cealaltă liberă să gesticuleze în voie. Joe Collins făcându-și numărul de comedie stand-up în clubul „La Jango", într-o noapte de vineri...

Ba nu, nu era vineri. A zis că toate cluburile angajau formații de rock pentru sfârșitul de săptămână.

– Trecând peste chestia aia cu „greșeala existențială", Cleveland este, totuși, un oraș frumos.

Deja accelerase ritmul. Începuse să „răpăie", cum ar fi zis Eddie.

– Părinții mei sunt tot din Cleveland, dar s-au mutat în Florida când au împlinit șaptezeci de ani. N-au vrut, dar, ce să vezi? așa scrie la lege. Bum-bum-bum!

Și se lovi iar cu încheieturile degetelor în cap, strângând din ochi. Roland chicoti iarăși, cu toate că nu știa unde (sau ce) este Florida. Susannah zâmbea cu gura până la urechi.

– Florida-i un loc al naibii de bun, spuse Joe. *Al naibii de bun.* Căminul noilor soți și al celor aproape morți. După ce s-a pensionat, bunicul meu s-a

stabilit în Florida. Dumnezeu să-l odihnească în pace. Când o să mor, vreau să mă sting tot așa, în somn, liniștit, ca Tataia Fred. Nu zbierând după ajutor ca pasagerii din mașina lui.

Roland se strică de râs la poanta asta. Râse și Susannah. Rânjetul lui Ete nu mai fusese de mult atât de larg.

– Bunică-mea a fost o femeie pe cinste, zău. Zicea c-a învățat să înoate când cineva a dus-o cu barca pe Râul Cuyahoga și a zvârlit-o peste bord. Da' eu i-am zis: „Măi, Buni, măi, nu voia nimeni să te-nvețe să înoți."

Roland fornăi puternic, se șterse la nas și fornăi din nou. În obraji îi înfloriseră bujori. Susannah își aduse aminte că citise undeva că râsul ajută la întărirea metabolismului. Ceea ce însemna că și metabolismul ei se întărea, dat fiindcă și ea râdea ținându-se de burtă. Parcă toate necazurile și toată durerea țâșneau afară din ea, ca...

Da, ca sângele dintr-o rană deschisă.

O sonerie de alarmă începu să țârâie slab, undeva în spatele minții ei, însă nu o luă în seamă. Ce motiv ar fi avut să se alarmeze? *Râdeau*, pentru numele lui Dumnezeu! Se distrau!

– Îmi permiți să fiu serios o clipă? Nu? Atunci dracu' să te ia și pe tine și pe mârțoaga aia pe care ai venit. Da' vezi că mâine când o să ne trezim, eu n-am să mai fiu beat, da' tu tot urât o să rămâi. Și chel.

(Roland se înecă aproape de atâta râs.)

– O să fiu serios acum, bine? Dacă nu-ți convine, fă bine de vârâ-ți părerea unde-ți ții portmoneul. Buni a mea era o doamnă de toată lauda. În general femeile sunt persoane de toată lauda, știai chestia asta? Dar au și ele defectele lor, la fel ca bărbații. De pildă: dacă o femeie are de ales între a prinde o minge de baseball și a salva viața unui bebeluș, va salva viața bebelușului fără să-i pese câți bărbați sunt pe teren. Bum-bum-bum!

Își lovi capul cu încheieturile degetelor și-și bulbucă ochii, făcându-i pe amândoi să moară de râs. Roland vru să-și pună ceașca cu cafea înapoi pe masă și o vărsă. Se ținea de burtă și hohotea întruna. Felul în care capitulase pistolarul atât de complet în fața râsului era în sine extrem de comic, iar Susannah izbucni iarăși în râs.

– Bărbații sunt o chestie, femeile sunt o cu totul altă chestie. Pune-i la un loc și obții un gust cu totul nou. Ca biscuiții Oreo. Ca bomboanele de ciocolată

umplute cu unt de arahide. Ca paharul de martini cu măslină. Arată-mi un bărbat și o femeie, iar eu am să-ți arăt o Instituție Deosebită – nu sclavie, ci căsătorie. Dar asta am mai spus-o. Bum!

Bătăi în cap. Bulbucat de ochi. De data aceasta parcă-i ieșiră din orbite ca pe arcuri.

(cum face *asta?)*

și Susannah se apucă și ea cu mâinile de burta care începuse să o cam doară din cauza contracțiilor provocate de râs. Începuseră să-i pulseze și tâmplele. O durea, dar era o durere *bună*.

– Căsătoria este atunci când ai o soție sau un soț. Pe bune! Uită-te în dicționar! Bigamia este atunci când ai o soție sau un soț în plus. Dar, desigur, și monogamia ar putea avea aceeași definiție. Bum!

Dacă Roland ar fi râs puțin mai tare, observă Susannah, precis ar fi alunecat de pe scaun drept cu fundul în băltoaca de cafea.

– Firește, mai există și divorțul, termen latin care s-ar traduce prin „smulgerea organelor genitale ale unui bărbat prin intermediul contului din bancă". Dar să revenim la Cleveland. Știți cum a apărut Clevelandul? Câțiva newyorkezi și-au zis „Au început să ne cam placă și crima, și sărăcia, da' aici nu-i destul de frig. Hai să ne ducem mai la vest".

Mai târziu, Susannah avea să considere că râsul este ca un uragan: odată ce a atins un anume punct, începe să se întrețină prin el însuși. Nu mai râzi pentru că *glumele* sunt amuzante, ci pentru că *starea* ta e de amuzament extrem. Exact în punctul acela îi duse Joe Collins cu următorul lui comentariu.

– Vă mai aduceți aminte că în clasele primare vi s-a spus că, în caz de incendiu, să vă aliniați frumușel, cu cei mai scunzi elevi în față și cei mai înalți la coadă? Care-i logica în chestia asta? Cei mai înalți ard mai greu?

Susannah explodă din nou în hohote de râs și se lovi cu palmele peste obraji. Gestul acesta necugetat îi provocă o durere ascuțită, total neașteptată, care o secă de tot râsul într-o fracțiune de secundă. Buba din colțul gurii îi crescuse iarăși, dar nu mai sângerase de vreo două sau trei zile. Când se lovise, îi rupsese coaja. Iar acum sângele *țâșnea* de acolo, ca lava dintr-un vulcan.

O clipă nu înțelese ce pățise. Nu-și dădea seama decât că pălmuța pe care și-a dat-o în joacă o duruse *mult mai mult* decât ar fi fost normal. Nici Joe

nu părea să fi observat incidentul (avea iarăşi ochii închişi). *Precis* că nu observase nimic, pentru că răpăia mai repede ca oricând:

– Ştiţi restaurantul ăla cu fructe de mare de la Delfinariu? Tocmai ce mâncasem jumătate dintr-un burger cu peşte, când...

Ete lătră alarmat. Susannah simţi cum un lichid cald i se prelinge pe gât şi apoi pe umăr.

– Opreşte-te, Joe, spuse Roland.

Părea rămas fără suflare. Slăbit. Din cauza râsului, îşi imagină Susannah. Dar, of, pe ea o durea atât de tare oobrazul...

Joe deschise ochii, părând enervat:

– Ce e? Iisuse! Voi mi-aţi cerut să vă arăt ce făceam şi v-am *arătat*!

– Susannah s-a rănit.

Pistolarul se ridicase de pe scaun şi se uita la ea. Îngrijorarea luase locul râsului.

– Nu m-am rănit, Roland. Doar m-am plesnit niţel mai tare decât intenţio...

Dar îşi privi mâna şi văzu uluită că purta o mănuşă roşie din sânge.

9

Ete lătră încă o dată. Roland luă repede şervetul de lângă ceaşca lui răsturnată. Un capăt era maro şi îmbibat cu cafea, însă celălalt era uscat şi curat. I-l apăsă peste rana deschisă, dar Susannah se feri de atingerea lui, cu ochii înotându-i în lacrimi.

– Nu, nu, nu, lasă-mă măcar să opresc sângerarea, murmură pistolarul, mângâind-o apăsat printre buclele aspre şi dese. Stai cuminte.

Şi Susannah i se supuse.

Se uită printre lacrimi la Joe şi i se păru tot furios pentru că-i întrerupsese numărul umoristic într-o manieră atât de drastică (şi destul de dezgustătoare). Şi nici nu putea să-l învinovăţească pentru asta. Bietul om făcea o treabă atât de bună şi se apucase ea să i-o strice. Durerea îi mai trecuse puţin şi acum se simţea îngrozitor de jenată, amintindu-şi de clipa când îi venise primul ciclu, chiar la ora de sport, iar firicelul de sânge i se prelinsese în jos pe picior, în

văzul întregii lumi – mă rog, în văzul acelei părți de lume alături de care ea făcea educația fizică. Câteva dintre fete începuseră să-i cânte: *Astupă-ți-o!* de parcă ce i se întâmplase ar fi fost cel mai nostim lucru din univers.

Pe lângă amintirea aceasta, mai era și teama că ceva nu era tocmai în regulă cu buba ei. Dacă era cancer? Înainte vreme reușise să alunge gândul acesta încă dinainte de a apuca să prindă contur. Dar nu și acum. Dacă, de proastă ce e, s-a îmbolnăvit de cancer în timpul călătoriei prin Ținuturile Blestemate?

Simți un nod în stomac, apoi un val mare. Făcu un efort și reuși să-și țină toată mâncarea înăuntru. Probabil doar pentru moment.

Și brusc o apucă dorința să fie lăsată singură. Avea *nevoie* să rămână singură. Dacă avea să vomite, nu voia să o facă în fața lui Roland și a străinului ăstuia. Și chiar dacă nu va vomita, avea nevoie de ceva timp ca să-și recapete stăpânirea de sine. O rafală puternică zgâlțâi casa și trecu mai departe cu viteza unui „car de foc". Luminile pâlpâiră și își simți iarăși stomacul în gât atunci când văzu mișcarea de tangaj a umbrelor pe pereți.

– Trebuie să mă duc... baie... mai apucă să bolborosească.

Preț de o clipă, întreaga lume pâlpâi aidoma luminilor, apoi redeveni stabilă. Un ciot de lemn explodă în cămin, trimițând pe coș o rafală de scântei purpurii.

– Ești sigură? o întrebă Joe.

Nu mai era supărat (presupunând că așa fusese mai devreme), dar o privea cu oarecare neîncredere.

– Las-o să se ducă, zise Roland. Trebuie să se liniștească.

Susannah încercă să schițeze un zâmbet recunoscător, dar durerea o săgeta și rana începu iar să sângereze. Din cauza nenorocitei, afurisitei de bube, nu știa ce-i va aduce viitorul imediat, însă era *sigură* că nu mai avea chef de nicio glumă. Dacă va mai râde, probabil că va avea nevoie de o transfuzie.

– Mă întorc repede, le spuse ea. Să nu care cumva să mâncați budinca fără mine.

Numai gândul la mâncare îi făcea rău, dar trebuia să zică ceva.

– Nu-ți promit că am să mă pot abține, răspunse Roland. Să mă strigi dacă simți că te ia cu leșin.

– Bine, spuse Susannah. Mulțumesc, Roland.

10

Deşi Joe Collins era singur, în baia lui ambianţa era plăcută, feminină. Susannah observase lucrul acesta de prima oară când fusese acolo. Tapetul era roz, cu frunze verzi şi cu – ia ghiciţi! – trandafiri sălbatici. Closetul era cât se poate de modern, mai puţin colacul, care era din lemn, iar nu din plastic. Oare îl făcuse el singur? Nu era exclus, deşi mai probabil i-l adusese robotul din vreun depozit uitat de vreme. Carl Bâlbâitu'? Aşa-i zicea Joe? Ba nu, Bill. Bill Bâlbâitu'.

Într-o parte a vasului de toaletă era un taburet, iar în cealaltă o cadă de baie cu picioare, prevăzută cu un duş care o făcu să-şi amintească de *Psycho* al lui Hitchcock (dar *orice* duş o făcea să se gândească la blestematul ăla de film pe care îl văzuse la un cinematograf din Times Square). Mai era acolo şi un lavoar instalat într-un dulăpior din lemn înalt până la brâu – şi parcă era din lemn de stejar, nu din lemnul acela de esenţă tare cu care se obişnuise în lumea aceasta. Deasupra lavoarului era o oglindă. Probabil că, dacă o dădeai la o parte, deschideai un dulăpior cu pastile şi poţiuni. Ce mai, tot confortul de acasă!

Se strâmbă şi scoase un şuierat mic de durere când îşi îndepărtă şervetul de pe rană: se lipise de sângele uscat. Observă uluită cantitatea mare de sânge de pe obraji, buze şi bărbie, ca să nu mai pomenim de gât şi umerii cămăşii. Încercă să nu intre în panică; lucruri din astea se întâmplă atunci când rupi coaja de pe o bubiţă. Atâta tot.

Îl auzi pe Joe spunând ceva în camera de alături. Nu reuşi să distingă nici cuvintele bătrânului şi nici răspunsul lui Roland care se încheie cu un alt chicotit. *Atât de ciudat mi se pare să-l aud râzând aşa*, îşi spuse ea. *Zici că-i beat.* Dar îl văzuse vreodată beat pe Roland? Îşi dădu seama că nu, niciodată nu-l văzuse să cadă din picioare de mangă ce era, niciodată nu-l văzuse să-şi bea minţile şi să se despoaie la piele şi să rămână cum îl făcuse maică-sa, niciodată nu-l văzuse să râdă cu atâta poftă... până acum.

Cată-ţi de trebile tale, femeie! o dojeni Detta.

– Bine, mormăi ea. Bine, bine.

Beat. Gol-puşcă. Râzând fără să se poată opri. I se părea că toate astea erau aproape unul şi acelaşi lucru.

Poate chiar *erau* unul și același lucru.

Se ridică de pe taburet și deschise robinetul de la lavoar. Apa țâșni cu presiune, acoperind toate sunetele din camera de alături.

Se spălă cu apă rece pe obraji și-și șterse pielea din jurul rănii cu un pr, sop pentru față. Apoi o tamponă ușor. Nu simți chiar durerea cumplită la care se aștepta și parcă îi mai crescu inima. Spălă apoi foarte bine prosopelu, lui Joe, ca să-l curețe de sânge și se aplecă mai mult spre oglindă. Ce văz acolo o făcu să scoată un suspin lung de ușurare. Când își dăduse palme ca bezmetica, rupsese coaja bubei, dar poate că așa a fost mai bine. Un lucru era cert: dacă în dulăpiorul cu medicamente al lui Joe era o sticlă cu apă oxigenată, ori vreun unguent cu antibiotic, avea să dezinfecteze porcăria aia cât încă mai era deschisă. Indiferent cât de tare ar fi usturat-o. Treaba asta ar fi trebuit făcută de multă vreme. Când va termina, o va pansa și va spera că totul va fi bine.

Întinse prosopul pentru față pe marginea lavoarului ca să se usuce, apoi luă de pe raft unul dintre prosoapele mari (de același roz cu tapetul). Vru să și-l ducă la față, dar încremeni cu mâinile în aer. Pe următorul prosop din vraful de pe raft se afla o foaie de corespondență. În partea de sus erau desenați doi îngerași fericiți care coborau din ceruri o bancă împodobită cu flori. Dedesubt era scris cu aldine:

Relaxează-te! Uite că vine

Deus ex machina

Și, cu cerneală decolorată:

Odd's Lane

Odd Lane

Gândește-te la asta și după aia citește ce scrie pe verso.

Încruntându-se, Susannah smulse foaia de hârtie de pe prosoape. Cine o pusese acolo? Joe? Nu putea să creadă una ca asta. Întoarse hârtia și descoperi același scris:

Nu te-ai gândit la asta!
Ce fetiță rea!
Tiram lăsat ceva în dulăpiorul de medicamente, dar mai întâi
*** GÂNDEȘTE-TE! ***
(Indiciu: Comedie + Tragedie = FICȚIUNE)

În cealaltă cameră Joe continua să vorbească, iar acum Roland nu mai chicotea, ci râdea cu hohote. Susannah avu impresia că bătrânul își reluase monologul. Îl putea înțelege într-o oarecare măsură – făcea ceva ce-i plăcea nespus, ceva ce nu mai avusese ocazia să facă de foarte mulți ani –, dar o parte din ea nu era deloc de acord cu asta. Nu-i plăcea că Joe își reluase numărul, în vreme ce ea se doftoricea în baie; nu-i plăcea nici că Roland îi *permisese* să-și continue reprezentația. Nu-i convenea că pistolarul se distrează și râde de nu mai poate în vreme ce ea sângerează. I se părea o măgărie de bărbați nesimțiți. Probabil unde se obișnuise cu atenția tandră a lui Eddie.

Ce-ar fi să nu te mai gândești la ei pentru moment și să te concentrezi pe ce ai în față? Ce înseamnă asta?

Un lucru părea evident: cineva fusese convins că ea va intra în baie și va găsi biletul acesta. Că *ea* îl va găsi. Nu Roland, nu Joe. *Ea*. Pentru că acolo scria *Ce fetiță rea*. Fetiță.

Dar cine să fi știut dinainte ce se va întâmpla? Cine să fi fost atât de sigur că ea va avea un accident? Doar nu avea obiceiul să-și tragă palme una-două peste față (sau piept, sau genunchi) atunci când râdea cu poftă; nu-și putea aminti nici o altă situație când să fi...

Ba da. Își amintea. O singură dată. La un film cu Dean Martin și Jerry Lewis. *Prostănaci pe mare*, sau cam așa ceva.

Și atunci a ajuns într-un punct în care râsul atinsese un anume punct critic de unde a început să se alimenteze singur. Toți spectatorii din cinematograful „Clark", din Times Square (parcă acolo fusese) râdeau laolaltă cu ea: zgâlțâindu-se și hâțânându-se în scaune, împroșcând popcorn din guri care nu mai erau ale lor. Guri care, vreme de câteva minute, au fost ale

lui Martin și Lewis, prostănacii ăia nimeriți pe mare. Dar asta i s-a întâmplat doar atunci.

Comedie plus tragedie egal ficțiune. Însă aici nu există niciun fel de tragedie. Sau mă înșel?

Nu aștepta niciun răspuns, dar primi unul rostit de vocea rece a intuiției.

Nu încă.

Absolut fără nicio logică, se trezi că se gândește la Lippy. La Lippy cea rânjită, la Lippy cea hâdă. Oare oamenii *râd* în iad? Susannah era cumva convinsă că da. În iad oamenii rânjesc exact ca Lippy, Mârțoaga-Minune când Satana își începe

(ia-mi calul... te rog)

reprezentația. Atunci încep să râdă. Incapabili să se oprească. Și râd cât ține veșnicia, dacă nu vă este cu supărare.

(Ce mama dracului ai pățit, femeie?)

Din camera cealaltă se auzi iarăși râsul lui Roland. Și lătratul lui Ete, tot ca un hohot de râs.

(Odd's Lane, Odd Lane...gândește-te la asta.)

La ce să se gândească? Prima era numele străzii, a doua era același nume, dar fără...

– Prrr! Ia stai puțin, murmură ea.

De ce vorbea în șoaptă? Cine s-o audă? Joe turuia fără oprire, iar Roland hohotea de mama focului. Deci cine ar fi putut s-o audă? Cel din pivniță, presupunând că ar fi existat cineva acolo?

– Stai așa, stai puțin.

Închise ochii și vizualiză cele două plăcuțe de pe stâlp. Pe una scria **DRUMUL TURNULUI** – cea care indica drumul curățat ce dispărea dincolo de orizont. Pe cealaltă, care arăta spre aleea scurtă cu căsuțe de-o parte și de cealaltă, scria **ODD'S LANE**, doar că...

– Doar că *nu* asta scria de fapt, murmură ea, încleștând degetele care țineau biletul. *Nu asta scria.*

Vedea limpede plăcuța cu ochii minții: **ODD'S LANE**, cu apostroful și cu litera *S* adăugată. De ce? Să fi fost cel care modificase semnul vreun obsedat de corectitudine, care nu a suportat...

Ce? Ce anume nu a suportat?

Din spatele uşii închise a băii, hohotele lui Roland răsunară mai tare ca oricând. Se auzi zgomot de ceva spart. *Nu-i obişnuit să râdă în halul ăsta*, îşi spuse Susannah. *Ai grijă, Roland, să nu păţeşti ceva. Să ţi se rupă ceva pe dinăuntru de cât te zgudui, sau mai ştiu eu ce.*

Gândeşte-te la asta, o sfătuise necunoscutul care-i lăsase biletul. Şi încerca să se gândească. Aveau cuvintele *odd* şi *lane* ceva ce ei nu ar fi trebuit să vadă? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci toată lumea putea să stea liniştită, pentru că ea nu vedea absolut nimic. Şi-ar fi dorit să fie Eddie cu ea. Eddie se pricepea la chestiile astea aiurite: bancuri şi ghicitori şi...

Răsuflarea îi rămase în gât. O expresie de dumirire începu să se aştearnă pe chipul ei şi pe chipul surorii ei gemene din oglindă. Nu avea nimic de scris la îndemână şi nu se pricepea deloc să facă în minte ce voia să facă acum...

Cocoţată pe taburet, Susannah se aplecă peste lavoar şi suflă în oglindă, aburind-o. Scrise ODD LANE. Privi cele două cuvinte cu o uluire fără margini. În camera de alături Roland hohotea aproape să-şi dea duhul şi abia acum ea sesiză ce ar fi trebuit să priceapă cu treizeci de secunde în urmă: râsul acela al pistolarului nu era câtuşi de puţin vesel. Era zbuciumat şi nestăpânit, era râsul cuiva care nu mai are aer. Roland râdea aşa cum râd oamenii atunci când comedia se preschimbă în tragedie. Aşa cum râd oamenii în iad.

Sub ODD LANE scrise cu vârful degetului pe oglinda aburită DANDELO anagramă pe care Eddie ar fi identificat-o de îndată ce şi-ar fi dat seama că apostroful şi *S*-ul fuseseră adăugate pentru a-i induce în eroare.

În încăperea alăturată, hohotele de râs căpătară o altă rezonanţă, transformându-se în horcăituri alarmante. Ete lătra furios, iar Roland...

Roland se sufoca.

VI

PATRICK DANVILLE

1

Nu avea arma. După cină, Joe insistase să se aşeze ea în fotoliu şi, după ce scosese gloanţele din butoiaş, îşi pusese pistolul alături, pe măsuţa cu reviste. Gloanţele le avea în buzunar.

Susannah deschise uşor uşa şi se târî de-a buşilea în sufragerie. Aproape violet la faţă, Roland zăcea pe jos, între canapea şi televizor. Îşi freca gâtul umflat, fără să se oprească însă din râs. Gazda lor stătea aplecată peste el, iar primul lucru pe care îl observă Susannah a fost că părul lui Joe Collins – lung şi subţire, ca de bebeluş – era acum cu totul negru. Ridurile din jurul ochilor şi gurii dispăruseră. Iar singurul locuitor de pe Odd's Lane părea acum mai tânăr cu douăzeci sau chiar treizeci de ani.

Mizerabilul.

Vampir mizerabil ce era.

Ete îl atacă brusc, înfigându-şi colţii deasupra genunchiului stâng.

– Şaptâşpe, optâşpe, nouăsprezece, cafeluţa este rece, ţie o să ţi *s-aplece*! exclamă voios Joe, zvâcnind din picior cu o agilitate care l-ar fi făcut invidios şi pe Fred Astaire.

Ete zbură prin aer și se izbi de perete, dărâmând o plăcuță decorativă pe care erau gravate cuvintele DUMNEZEU SĂ NE BINECUVÂNTEZE CĂMINUL. Joe se întoarse către Roland.

– Uite ce cred eu, spuse el. Femeia are nevoie de un motiv ca să facă sex.

Joe își propti un picior în pieptul pistolarului, ca un vânător mândru de prada lui.

– Bărbatul, pe de altă parte, are nevoie doar de un *loc*.

Își bulbucă ochii.

– Chestia cu sexul e că Dumnezeu îi dă bărbatului și creier, și măciucă, dar sânge doar cât să le pună în funcțiune pe rând...

Nu o auzise când se apropiase și se suise în fotoliu pentru a ajunge la înălțimea lui; era mult prea concentrat la ce avea de făcut. Susannah își strânse mâinile într-un singur pumn, le ridică peste umăr și le coborî cu toată forța de care era în stare. Pumnul dublu îl nimeri pe Joe în cap, făcându-l să se clatine zdravăn. Întinse mâinile ca să-și mențină echilibrul și se uită uluit la ea. Buza superioară îi dezveli dinții – dinți perfect normali. Păi, cum altfel? Doar nu era tipul acela de vampir care se hrănește cu sânge. La urma urmei, se aflau în Empatica. Apoi chipul din jurul acelor dinți începu să se transforme: se întunecă la culoare, se chirci, pierzându-și trăsăturile omenești. Iar Susannah se pomeni față în față cu un clovn psihopat.

– *Tu.*

Atât mai apucă el să spună înainte ca Ete să se năpustească spre el. Nu mai era cazul să-și folosească din nou colții, pentru că gazda lor tot nu-și recăpătase echilibrul. Așa că bumblerul se ghemui în spatele gleznei creaturii, iar Dandelo se prăvăli peste el, lovindu-se cu capul de podea și amuțind. Căzătura l-ar fi terminat definitiv, dacă nu ar fi fost covorul de pe jos. Prin urmare, creatura reuși să se ridice imediat în capul oaselor, uitându-se în jur dezorientată.

Susannah îngenunche lângă Roland, care și el încerca să se ridice în fund, însă cu mai puțin succes. Femeia puse mâna pe pistolul lui aflat în tocul de la șold, dar el o prinse strâns de încheietură. Mișcare instinctivă, firește. Dar Susannah intră în panică atunci când îl simți pe Dandelo lângă ei.

– Câțea ordinară ce ești, te învăț eu să nu mai întrerupi...

– *Dă-mi drumul, Roland!* țipă ea.

Şi Roland o lăsă să-i ia arma.

Dandelo se aruncă peste ea, cu intenţia de a bloca pistolul între trupurile lor, dar Susannah i-o luă înainte cu o fracţiune de secundă. Se rostogoli pe o parte şi Dandelo se prăvăli peste Roland, care pierdu, cu un *uuuffff* prelung, şi bruma de aer pe care reuşise să-l recapete. Gâfâind amarnic, Susannah se săltă într-o mână şi îl ţinti cu arma pe cel de deasupra, cel care suferea o metamorfoză hidoasă pe sub haine. Dandelo ridică mâinile. Goale. Bineînţeles că erau goale, pentru că nu cu mâinile ucidea el. În acelaşi moment, trăsăturile lui începură să se strângă, semănând tot mai mult cu nişte semne superficiale de pe pielea vreunui animal, ori de pe elitrele vreunui gândac.

– Nu! zbieră el cu o voce ca un ţârâit de greier. Mai am să v-o zic pe aia cu arhiepiscopul şi dansatoarea de cabaret.

– O ştiu, spuse Susannah şi îl împuşcă de două ori în cap, gloanţele pătrunzându-i în creier, chiar deasupra locului unde fusese ochiul lui drept.

2

Roland se ridică cu greu în picioare. Părul încâlcit i se lipise de obrajii umflaţi şi transpiraţi. Susannah vru să-l apuce de mână, însă el îi făcu semn să îl lase în pace şi se duse clătinându-se până la uşa acelei căsuţe care acum părea sărăcăcioasă şi slab luminată. Susannah observă pete de mâncare pe covor şi o urmă mare de igrasie pe unul din pereţi. Fuseseră şi mai devreme acolo? Şi, Doamne sfinte, oare ce mâncaseră în realitate? Îşi zise că nu vrea să ştie, atâta vreme cât nu-i era rău. Atâta vreme cât nu se simţea otrăvită.

Roland de Gilead deschise uşa. Vântul i-o smulse din mână şi o izbi puternic de perete. Pistolarul mai făcu doi paşi împleticiţi prin vifor, se aplecă sprijinindu-şi mâinile pe pulpe şi vomită. Susannah apucă să vadă jetul de resturi nedigerate, luate apoi de vântul puternic şi purtate departe, în beznă. Când Roland se întoarse, avea cămaşa şi faţa pline cu zăpadă. Era insuportabil de cald înăuntru – alt lucru pe care vraja lui Dandelo îl ascunsese de ei. Susannah

observă termostatul de pe perete – unul simplu și vechi, marca Honeywell, foarte asemănător cu cel din apartamentul ei din New York. Se apropie de el și îl examină atentă. Fusese dat la maximum, dincolo de semnul de treizeci de grade. Îl împinse cu degetul până la douăzeci și unu și se întoarse să inspecteze încăperea. Căminul era de două ori mai mare decât li se păruse la început și în el se aflau îndeajuns de multe lemne cât să-l facă să duduie ca un cuptor de oțelărie. Nu putea face nimic în privința asta decât să-l lase să se stingă de la sine. Într-atât de tare se umflase creatura moartă de pe jos, încât hainele i se destrămaseră, aproape ieșind din ele. Lui Susannah i se părea că aduce foarte mult cu un gândac gigantic, cu apendice diforme (fostele brațe și picioare) ieșind pe mânecile cămășii și cracii jeanșilor. Spatele cămășii se despicase pe mijloc, descoperind un fel de elitră pe care erau imprimate trăsături omenești primitive. Susannah n-ar fi crezut în veci că poate exista ceva mai respingător decât forma de păianjen a lui Mordred, dar uite că se înșelase. Slavă Domnului că gândacul ăsta, sau ce-o fi fost el, era mort.

Căsuța primitoare și plăcut luminată – ca o căsuță din povești, ca aceea în care intraseră Hansel și Gretel; oare de ce nu-și dăduse seama de asta de la început? – era acum o cocioabă amărâtă, întunecată și plină de fum. Încă mai erau lămpile electrice, însă păreau vechi și uzate, ca acelea pe care le întâlnești în hotelurile foarte ieftine. Covorul țesut era înnegrit de jeg, plin cu pete de mâncare și destrămat pe alocuri.

– Te simți bine, Roland?

Pistolarul îi aruncă o privire stranie, apoi, foarte, foarte încet, se lăsă în genunchi înaintea ei. O clipă Susannah crezu că avea de gând să leșine și intră în panică. Apoi înțelese ce avea de gând să facă și se panică și mai tare.

– Pistolarule, mi s-au făcut vrăji și mi-am pierdut mințile, spuse Roland cu glasul înecat și tremurându-i de emoție. M-am lăsat păcălit ca un copil și te rog să mă ierți.

– Nu, Roland, nul Scoală de jos!

Erau vorbele Dettei, care își făcea apariția cam de fiecare dată când Susannah se afla în situații de mare tensiune. *Bine că n-am zis „Scoal' d-acolo, spălăcitule!"*, își zise ea complet aiurea, înăbușindu-și un hohot mic de râs isteric.

– Acordă-mi iertarea, mai întâi, spuse Roland fără să o privească.

Scotoci disperată prin minte după formula de răspuns și răsuflă ușurată când o găsi. Nu suporta să-l vadă în genunchi.

– Ridică-te, pistolarule, îți acord iertarea din toată inima mea.

Făcu o pauză, se mai gândi puțin și adăugă:

– Dacă-ți mai salvez viața încă de nouă ori, atunci vom putea spune că suntem aproape chit.

El îi răspunse:

– Noblețea inimii tale mă face să mă rușinez de neghiobia inimii mele.

Se ridică în picioare. Din obraji începuse să-i dispară roșul acela oribil care bătea în violet. Se uită la creatura de pe jos, care-și arunca umbra hidoasă și diformă pe perete. Se uită apoi în jur, la bordeiul mic, cu mobilierul lui vechi și becurile care pâlpâiau anemic.

– Mâncarea n-a avut nimic, îi spuse el, de parcă i-ar fi citit cele mai înspăimântătoare temeri. Nu ar fi otrăvit ceea ce intenționa să... să mănânce.

Ea îi întinse pistolul, cu patul înainte. Roland îl luă, puse două gloanțe în locurile goale și îl băgă înapoi în tocul de la șold. Prin ușa rămasă deschisă a bordeiului năvălea zăpada de afară. Crease deja o deltă albă în sălița de la intrare, unde erau agățate hainele lor din piele de căprioară. Bine măcar că se mai răcorise în cameră, că mai ieșise din căldura ca de saună.

– Cum ai știut? o întrebă el.

Susannah își aduse aminte de hotelul unde Mia îl lăsase pe Treisprezece Negru. Mai târziu, după ce ele plecaseră de acolo, Jake și Callahan reușiseră să intre în camera 1919, deoarece cineva le lăsase la recepție un bilet și

(dad-a-chee)

o cheie. Numele lui Jake și propoziția *Acesta este adevărul* fuseseră scrise pe plic cu același amestec de litere de mână și de tipar. Era convinsă că, dacă ar fi avut la ea plicul acela și ar fi comparat scrisul de pe el cu cel din biletul găsit în baie, ar fi descoperit că ambele fuseseră scrise de aceeași mână.

Jake mai povestise că recepționerul de la Hotelul Plaza-Park din New York le spusese că mesajul le fusese lăsat de un bărbat purtând numele de Stephen King.

– Vino cu mine, îi ceru ea pistolarului. În baie.

3

La fel ca restul casei și baia părea acum mult mai mică, aproape cât o debara. Cada veche era acoperită cu pete mari de rugină, iar pe fund avea un strat subțire de murdărie. Părea că nu mai fusese folosită de...

Adevărul e că părea că nu fusese folosită *niciodată*. Dușul era înfundat cu rugină. Tapetul roz doar cu puțină vreme înainte era acum cenușiu și jegos și coșcovit ici și colo. Firește că niciun trandafir nu era pictat pe el. Oglinda era tot acolo, dar o crăpătură lungă o străbătea în diagonală și Susannah mulțumi cerului că nu-și tăiase degetul când scrisese pe ea. Aburul de devreme dispăruse, dar cuvintele erau încă vizibile în stratul de murdărie: ODD LANE și dedesubt DANDELO.

- E o anagramă, explică ea. Vezi?

Pistolarul examină cuvintele, apoi scutură din cap oarecum rușinat.

- Nu-i vina ta, Roland. Sunt literele noastre, nu cele cu care ești tu obișnuit. Crede-mă când îți spun că e o anagramă, adică literele *s*-au amestecat ca să formeze un alt cuvânt. Sunt convinsă că Eddie și-ar fi dat imediat seama. Habar n-am dacă e vorba de umorul macabru al lui Dandelo, ori dacă există anumite reguli cărora creaturile de soiul lui trebuie să li se supună. Important e că ne-am dat seama în timp util, cu puțin ajutor din partea lui Stephen King.

- *Tu* ți-ai dat seama, o contrazise el. Eu aveam treabă să mor de râs.

- Amândoi am fi putut muri de râs, spuse Susannah. Tu ai fost puțin mai vulnerabil pentru că ai un simț al umorului... iartă-mă că-ți spun, Roland... ai un simț al umorului nițeluș cam pueril.

- Sunt conștient de asta, răspunse el ursuz.

Îi întoarse brusc spatele și ieși din încăpere.

Atunci lui Susannah îi trecu prin minte un gând absolut îngrozitor, iar clipele până la revenirea pistolarului i se părură o veșnicie.

- Roland, e...

El dădu din cap, zâmbind ușor.

- E tot mort. Ai tras bine, Susannah. Dar am simțit nevoia să mă conving.

- Mă bucur că ai făcut-o, spuse ea simplu.

- Stă Ete de pază. Dacă *ar fi* să se întâmple ceva, sunt convins că ne va anunța.

Se aplecă și ridică biletul de pe jos și încercă să descifreze ce scria pe spatele lui. Nu avu nevoie de ajutor decât ca să priceapă ce era acela *dulăpior cu medicamente.*

– „Ți-am lăsat ceva." Te-ai uitat să vezi despre ce e vorba?

Susannah clătină din cap.

– N-am avut vreme.

– Unde-i acest dulăpior cu medicamente?

Îi arătă oglinda și când pistolarul o dădu la o parte, se auzi un vaier lung și ascuțit de balamalele ruginite. Da, erau câteva rafturi acolo, însă, în locul flacoanelor cu pastile și poțiuni pe care și le imaginase Susannah, nu erau decât două sticluțe maronii, la fel ca aceea de pe măsuța din sufragerie, plus o cutie care ei i se părea a fi plină cu dropsuri de tuse de pe vremea faraonilor. Tot acolo se afla și un plic. Roland îl luă și i-l dădu ei să îl citească. Pe el, cu aceleași litere de mână și de tipar, era scris:

Infante Roland, de Gilead
Susannah, din New York

Mi-ați salvat viața
V-am salvat-o și eu pe a voastră.
Toate datoriile sunt plătite.

S K

– Infante? întrebă nedumerită Susannah. Cuvântul ăsta înseamnă ceva pentru tine?

El dădu din cap.

– În Limba Nobilă „infante" înseamnă un cavaler, sau un pistolar, care și-a dedicat întreaga viață unei meniri. Este un termen protocolar, venit din vremuri străvechi. Trebuie să pricepi că nu l-am folosit niciodată deoarece înseamnă „divin", „ales de ka". Nu m-am gândit de mult timp la mine însumi în termenii aceștia.

– Dar *tu* ești acest Infante Roland?

– Poate că am fost pe vremuri. Acum suntem mai presus de formularea asta. Mai presus de ka.

– Dar suntem tot pe Calea Grinzii.

– Da.

Urmări cu degetul ultimul rând scris pe plic: *Toate datoriile sunt plătite.*

– Deschide-l, Susannah. Vreau să văd ce-i înăuntru.

Și Susannah îl deschise.

4

În plic era o fotocopie a unui poem de Robert Browning. King scrisese numele poetului cu caligrafia lui ciudată chiar deasupra titlului. În anii de colegiu, Susannah citise câteva dintre monologurile dramatice ale lui Browning, însă de poemul acesta nu auzise niciodată. Cu toate acestea era *extrem* de familiarizată cu subiectul. Titlul era „Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a". Structura era narativă, rima era specifică baladei (a-b-b-a-a-b) și avea treizeci și patru de stanțe, numerotate cu cifre romane. Cineva – foarte posibil King – încercuise stanțele I, II, XIII, XIV și XVI.

– Citește-le pe cele însemnate, șopti gâtuit Roland. Nu înțeleg decât câte un cuvânt ici și colo și vreau să știu ce scrie acolo. Foarte mult vreau să știu.

– Stanța Întâi, începu Susannah.

Dar se opri imediat ca să-și dreagă glasul. Își simțea gâtul uscat. Afară vântul urlă din nou, iar becul chior și acoperit cu muște moarte din tavan pâlpâi speriat.

Întâi gândit-am c-amăgiri sunt toate,
Vorbele spuse de-un schilod ca el,
Cărunt, cu ochii răi, privind mișel,
Cum i-ascultam minciunile sfruntate.
Cu râsu-ascuns sub buzele-i strâmbate
Se veselea când m-osândea-n ăst fel.

– Collins, spuse Roland. Cine a scris vorbele astea s-a referit la Collins! La fel cum King s-a referit la ka-tet-ul nostru în poveştile lui! „Minciunile sfruntate"! Da, chiar aşa ne-a mințit!

– Nu Collins, îl contrazise Susannah. Dandelo îl chema.

Roland dădu din cap:

– Ai dreptate. Dandelo. Citeşte mai departe.

– Bine. Stanţa a Doua:

Cu-al său toiag, ce ar fi vrut să facă?
Ce, dacă nu să stea, viclean, pândind
Drumeţii care-apar şi-ademenind
Cu sfaturi calpe? Râs de ţeastă seacă
Ar fi-nălţat, cu cârja lui buimacă
În praf chiar epitafu-mi mâzgălind.

– Ţi-mintesti bastonul lui şi cum şi-l agita în aer? o întrebă Roland.

Firesţe că îşi amintea. Însă drumul fusese acoperit de zăpadă, nu de praf. În rest, totul semăna. *În rest, totul era descrierea fidelă a celor ce li se întâmplase lor.* Iar gândul acesta o făcu să se înfioare.

– Poetul acesta este din vremurile tale? vru să ştie Roland. Din *când*-ul tău?

Ea clătină din cap.

– Nici măcar din ţara mea nu este. Şi a murit cu vreo şaizeci de ani înainte de *când*-ul meu.

– Cu toate astea, trebuie că a văzut ce ni s-a întâmplat nouă mai adineaori. Sau ceva asemănător.

– Da, sigur că da. Iar Stephen King cunoştea poemul.

Şi o străfulgeră o bănuială mult prea clară, mult prea intensă ca să nu reprezinte purul adevăr. Se uită şocată la Roland.

– Poemul ăsta l-a făcut pe King să-ţi scrie povestea. *Din el s-a inspirat!*

– Aşa crezi tu?

– Da!

– Şi totuşi acest Browning trebuie că *ne*-a văzut.

Susannah nu ştia răspunsul. Totul era mult prea aiuritor. Ca atunci când încerci să înţelegi cine a apărut mai întâi: oul sau găina. Sau ca atunci când te rătăceşti într-un labirint cu oglinzi. O luase cu ameţeală.

– Haide, Susannah, citește-mi următoarea stanță însemnată! Citește stanța ics-i-i-i.

– Adică Stanța Treisprezece, zise ea.

Cât despre iarbă, păr rar de lepros
Părea, cu fiecare fir uscat
Țâșnit din mâl, cu sânge frământat.
Și orb, și țeapăn, doar piele și os,
Stătea un cal, năuc și răpciugos,
Din herghelia dracilor scăpat.

– Acum îți voi citi Stanța Paisprezece.

Viu să fi fost? Mai sigur mort părea
Cu carnea-n ghionturi pe grumaz fâșie,
Cu ochii-nchiși sub coama ruginie;
Hâd și-obidit cum nu se nimerea
Prea des, în mine ura o trezea;
Rău îl credeam, plătind prin agonie.

– Lippy, spuse pistolarul, făcând un semn cu degetul peste umăr. Ea e hâdă și are pielea umflată și jupuită și ochii orbi. Însă este iapă, nu cal.

Susannah nu-i răspunse. Nici nu era nevoie. Bineînțeles că despre Lippy era vorba: oarbă și costelivă, cu grumazul ros de bube până în carne vie. *Îi o pocitanie cum nu s-a mai văzut, știu bine*, spusese bătrânul... creatura cu *înfățișare* de bătrân. *Haidi-hai, gloabă proastă ce ești, chizdă bătrână și rahitică, lepră pă patru picioare!* Și uite aici, negru pe alb, un poem scris cu mult înainte de nașterea lui sai King; cu optzeci, poate chiar o sută de ani înainte: ...*Și orb, și țeapăn, doar piele și os,/Stătea un cal, năuc și răpciugos.*

– Ieșită să ne servească direct din herghelia iadului! spuse Roland rânjind amar. Și, deși nu a purtat vreodată zăbală și frâu, o vom vedea purtându-l în spinare pe diavol înainte ca locul acesta să-l părăsim.

– Nu. Nu o vom vedea.

Gâtul i se uscase îngrozitor de tare. Îi era sete, dar îi era mult prea teamă să bea lichidul care curgea la robinetele acestui loc dezgustător. Curând va ieși din casă și își va topi puțină zăpadă. Până atunci va trebui să rabde.

– De ce zici asta?

– Pentru că a plecat. A fugit prin viscol atunci când i-am ucis stăpânul.

– De unde știi?

Susannah clătină din cap.

– Știu, pur și simplu.

Căută următoarea strofă însemnată și începu să citească:

– Stanța a Șaisprezecea.

Nu el! Pe...

Și se întrerupse.

– Susannah? De ce te-ai oprit? o întrebă pistolarul.

Apoi ochii îi poposiră asupra cuvântului următor pe care îl putea citi chiar dacă era scris cu litere „englezești".

– Continuă, șopti el stins.

– Ești sigur?

– Citește. Vreau să aud.

Susannah își drese iarăși glasul și repetă:

– Stanța a Șaisprezecea.

Nu el! Pe Cuthbert l-am văzut, roșea
Sub părul lui de aur, ondulat,
Și brațul i-l simțeam, iar strecurat
Pe sub al meu, în loc mă țintuia.
Vai, noaptea-n care onoarea își pierdea!
Foc stins în suflet, sloi în loc lăsat.

– Despre Mejis e vorba, spuse Roland.

Își încleștase pumnii, dar Susannah nu credea că era conștient de asta.

– Scrie despre cum ne-am certat din pricina lui Susan Delgado. Iar după aceea prietenia noastră nu a mai fost la fel. Am dres-o cum am putut noi mai bine, dar nu, după aceea nu a mai fost deloc la fel.

– Nici nu cred că ar mai fi fost posibil, spuse ea și-i întinse foile pe care era scris poemul. Ia-le tu. Ți le-am citit pe cele însemnate. Dacă mai există acolo referiri despre drumul până la Turnul Întunecat, va trebui să te descurci singur. Cred că ai să poți dacă ai să încerci să te concentrezi mai mult. În ce mă privește, eu nu vreau să mai aflu absolut nimic.

Dar se părea că Roland mai voia. Răsfoi paginile, căutând-o pe ultima. Foile nu erau numerotate, dar găsi cu ușurință sfârșitul după spațiul gol de sub stanța cu numărul XXXIV. Dar, înainte de a se apuca să citească, se auzi iarăși țipătul acela înăbușit. De data aceasta nu îl mai puteau pune pe seama vântului care se domolise și nu mai era nicio îndoială de unde venea.

– E cineva în pivniță, zise Roland.

– Știu. Și cred că știu cine este.

Pistolarul încuviință cu un semn din cap.

Ea îi căută privirea.

– Vezi cum se potrivește totul? Ca un mozaic în care nu mai avem de aranjat decât ultimele piese.

Iarăși țipătul acela. Slab și disperat. Țipătul cuiva în pragul morții. Ieșiră amândoi din baie cu pistoalele scoase. Dar Susannah nu credea că vor avea nevoie de ele de data aceasta.

5

Gândacul uriaș care luase chipul unui măscărici bătrân și simpatic, pe nume Joe Collins, zăcea tot acolo unde îl lăsaseră, iar Ete se îndepărtase câțiva pași de el. Susannah îl înțelegea perfect pe micuț. Dandelo începuse să pută și prin elitra lui intrată în descompunere începuse să se prelingă o mâzgă albă. Roland îi făcu semn bumblerului să stea de veghe în continuare.

Auziră din nou strigătul, chiar când intraseră în bucătărie. Și era mai răsunător acum, dar în primele momente nu reușiră să găsească nicio ușă care să dea spre pivniță. Susannah înaintă cu grijă pe linoleumul murdar și zgâriat, căutând vreun chepeng ascuns. Tocmai ce voia să-i spună lui Roland că nu descoperise nimic, când îl auzi strigând-o:

– Aici. În spatele cutiei reci.

Frigiderul nu mai era modernul Amana de mai devreme, cu dispozitivul pentru cuburi de gheață în ușă. În locul lui era acum unul vechi și murdar, cu congelatorul deasupra, într-o carcasă de forma unui butoi. Pe vremea când Susannah avea doar câțiva anișori și răspundea la numele de Odetta, avusese un asemenea frigider rudimentar acasă, dar mama ei ar fi preferat să moară decât să-l vadă o zecime la fel de murdar. O sutime.

Roland îl dădu ușor la o parte pentru că Dandelo, monstru viclean ce fusese, îl urcase pe o platformă cu roți mici. Susannah se îndoia că avusese parte de prea mulți oaspeți aici, în pustietatea Lumii de Capăt, dar își luase toate măsurile necesare pentru păstrarea secretelor lui oribile în caz că se întâmpla totuși să treacă cineva pe acolo. Și probabil că, din când în când, îi mai ajungea în prag câte un om rătăcit. Însă doar câțiva dintre acei *folken*, posibil chiar nici unul, mai apucau să-și vadă de drum după ce făcuseră popas la căsuța de pe Odd Lane.

Treptele care duceau în pivniță erau înguste și abrupte. Roland pipăi peretele și dădu peste un comutator. Se aprinseră două becuri chioare: unul la jumătatea scării, iar celălalt jos, la subsol. Se auzi iarăși strigătul, ca reacție la lumina aceea fără vlagă. Strigăt plin de suferință și de spaimă; strigăt fără cuvinte. Susannah se cutremură.

– Tu, cel de jos, arată-ți chipul! Vino până la scară! strigă Roland.

Niciun răspuns. Afară vântul se înteți din nou, urlând răgușit și azvârlind cu putere zăpada în zidurile casei.

– Arată-te la față sau plecăm și te lăsăm aici!

Locatarul pivniței nu înaintă în lumina slabă, dar scoase un alt strigăt plin de nefericire și groază și (speriind-o pe Susannah) nebunie.

Pistolarul se uită la ea. Femeia dădu ușor din cap și îi șopti:

– Ia-o înainte. Îți asigur eu retragerea dacă va fi cazul.

– Ai grijă la trepte să nu cazi, îi spuse și el pe același ton coborât.

Ea dădu iar din cap și își învârti mâna, imitându-i felul prin care își arăta nerăbdarea: *Haide, du-te, du-te!*

La vederea acelui gest, pistolarul schiță un zâmbet ușor amuzat. Apoi începu să coboare scara, cu țeava pistolului sprijinită de umărul drept. Pe Susannah aproape o apucă plânsul, căci i se părea că Roland semăna teribil de mult cu Jake Chambers în momentul acela.

6

Pivnița era un adevărat labirint de lăzi și butoaie și tot felul de obiecte înfășurate în cârpe și agățate în cârlige de tavan, a căror proveniență Susannah nu voia câtuși de puțin să o afle. Se auzi iar strigătul acela, amestec de suspin și hohot. De deasupra lor veni urletul înăbușit al vântului.

Roland făcu la stânga și își croi drum în zig zag printre grămezile de lăzi, înalte cât un om. Susannah îl urma mai la distanță, uitându-se mereu peste umăr. Era atentă și la un eventual semnal de alarmă pe care l-ar fi dat Ete. Observă în treacăt etichetele diverse de pe lăzi și cutii: firme de electronice, restaurante chinezești și alte asemenea nebunii care nu aveau ce căuta în locul acela.

Îl văzu pe Roland că se oprește.

- Lacrimi ale mamei mele, șopti el.

O singură dată îl mai auzise folosind expresia aceasta: atunci când dăduseră peste o căprioară căzută într-o viroagă. Bietul animal își rupsese cele două picioare din spate și unul din față și zăcea acolo privind la ei cu ochi orbi, mâncați de muște.

Rămase pe loc până când pistolarul îi făcu semn să se apropie și atunci se târî până la el împingându-se pe palme.

În colțul cel mai îndepărtat al pivniței lui Dandelo – colțul de sud-est, bănuia ea, presupunând că nu-și pierduse simțul direcției – se afla o celulă improvizată, asemănătoare celor din închisori. Ușa era din bare de oțel încrucișate. Observă în apropiere aparatul de sudură pe care îl folosise Dandelo la confecționarea ei... cu multă, foarte multă vreme înainte, judecând după stratul gros de praf de pe rezervorul cu acetilenă. În zidul din piatră era înfipt un cârlig în forma literei S, de care atârna o veche

(dad-a-chum, dad-a-chee)

cheie argintie, pusă în bătaie de joc atât de aproape de celulă. Prizonierul stătea lângă bare, cu mâinile murdare întinse spre ei. Era atât de înfiorător de slab, încât Susannah se duse cu gândul la fotografiile cu supraviețuitorii din lagărele naziste de concentrare: Auschwitz și Bergen-Belsen și Buchenwald – acuzații vii (sau aproape vii) la adresa omenirii în general. Își aminti cum le atârnau pe ei uniformele acelea în dungi și își aminti de tichiile alea oribile; și se cutremură amintindu-și de ochii acelor prizonieri: strălucitori și pe deplin conștienți.

Ne-am dori să nu știm în ce hal am ajuns, spuneau ochii aceia, *dar din nefericire nu se poate.*

Cam aceeași privire era și în ochii lui Patrick Danville, care stătea cu mâinile întinse către ei și scotea strigătele acelea tânguitoare și nearticulate. Acum, că le auzea de foarte aproape, lui Susannah i se părea că seamănă cu niște țipete de pasăre tropicală din coloana sonoră a unui film de aventuri: *Ka-hiii, Ka-hiii, Ka-kuuu, Ka-kuuu!*

Roland luă cheia din cârlig și se îndreptă spre ușa celulei. Danville îl apucă de cămașă, iar pistolarul îl împinse. După părerea lui Susannah, gestul acesta fusese unul fără strop de mânie în el, dar făptura sfrijită din spatele gratiilor se retrase urgent, cu ochii scoși din orbite de spaimă. Deși părul îi era lung până la umeri, pe obraji avea doar o umbră de barbă – o idee mai deasă pe bărbie și deasupra buzei superioare. Susannah își spuse că nu putea să aibă mai mult de șaptesprezece ani.

– Iartă-mă, Patrick, n-am vrut să te sperii, spuse Roland pe un ton nepăsător, vârând cheia în lacăt. Tu ești Patrick, da? Patrick Danville?

Fără să scoată un singur cuvânt, amărâtul îmbrăcat în blugi incredibil de murdari și o cămașă cenușie incredibil de mare (îi ajungea până la genunchi) se retrase și mai mult, până în colțul celulei sale triunghiulare. Când ajunse cu spatele lipit de piatra rece a zidului, se lăsă încet să alunece, chiar lângă un obiect pe care Susannah îl bănuia a fi găleata în care își făcea nevoile. Cămașa largă i se vârî între picioare atunci când își ridică genunchii până la chipul emaciat și îngrozit. Când Roland deschise larg ușa fără balamale a celulei, Patrick Danville începu iarăși să scoată țipetele acelea ca de pasăre speriată, dar mult mai tare de data aceasta:

– *KA-HIII! KA-KUUU! KA-HIIIII!*

Susannah scrâșni din dinți: avea senzația că sunetele scoase de nefericit o zgâriau pe creier. Când Roland vru să intre în celulă, băiatul scoase un zbieret și mai răsunător și începu să se dea cu capul de zid. Roland făcu imediat un pas înapoi. Danville încetă să se mai lovească, dar privirea pe care i-o aruncă străinului aceluia înalt era plină de spaimă și neîncredere. Apoi își întinse iarăși mâinile jegoase, cu degete lungi, ca și cum ar fi cerut ajutor.

Neștiind cum să procedeze, Roland se uită la Susannah.

Ea se împinse cu putere în mâini și ajunse de îndată în pragul celulei. Nefericita creatură cu chip de băiat scoase iarăși chirăitul de pasăre speriată și-și încrucișă pe piept, în gest de apărare disperată, mâinile, care până mai adineaori implorau ajutor.

– Nu, scumpete.

Vorbise o Detta Walker pe care Susannah nu o mai auzise înainte și nici nu își închipuise că există.

– Nu, scumpete. N-am dă gând să te vătămez cumvașilea, că dacă voiam, îți bagam doi plumbi frumușel în tărtăcuță, cum făcui cu parșivu' ăl dân casă.

Observă o strălucire în ochii tânărului. Și dădu din cap surâzând.

– Așe vezi! Jupânu-i cum nu să poate mai *mort*! N-o să mai vie în veci aici-șa ca să te... ca să te ce? Ce-ți făcu netrebnicu' ăla, Patrick, puiule?

De deasupra se auziră rafalele vântului, înăbușite de grosimea zidurilor. Luminile pâlpâiră. Casa protestă la urgia de afară prin trosnete și gemete.

– Ce-ți făcu, dragu' meu?

Degeaba. Nu pricepea ce-l întreabă. Tocmai ce voia să se lase păgubașă, când Patrick Danville se apucă cu mâinile de burtă și își ridică colțurile gurii. Susannah își dădu seama că încerca să mimeze râsul.

– Te-a făcut să râzi?

Patrick, ghemuit în colț, dădu viguros din cap. Apoi se strâmbă și mai tare. Strânse pumnii și-și frecă obrajii, apoi ochii. Susannah observă că avea o cicatrice mică pe șaua nasului.

– Te-a făcut și să plângi.

Patrick dădu iar din cap. Reluă pantomima cu râsul, ținându-se de burtă și prefăcându-se că hohotește; reluă pantomima cu plânsul, ștergând lacrimi invizibile de pe obraji; apoi adăugă un alt gest: își duse mâinile căuș la gură și plescăi din buze.

Din spate, se auzi vocea lui Roland:

– Te-a făcut să râzi, te-a făcut să plângi, te-a făcut să mănânci.

Patrick scuturâ atât de violent din cap, că și-l izbi din nou de zidul de piatră.

– *El* a mâncat, spuse Detta. Asta te căznești să zici? *Dandelo* a mâncat.

Patrick dădu înverșunat din cap.

– Te-a făcut să râzi, te-a făcut să plângi și după aia o mâncat ce-o ieșit din tine. Că asta face el!

Patrick încuviință iarăși, izbucnind în plâns. Începu să scoată niște vaiete nearticulate. Susannah înaintă încet în celulă, împingându-se în palme, gata să se retragă dacă băiatul ar fi început din nou să se dea cu capul de pereți. Dar nu a fost cazul. Ajunse lângă el, iar Patrick își lipi obrazul de pieptul ei și plânse mai departe. Susannah se uită la Roland și-i spuse din ochi că putea intra și el.

Când tânărul își ridică fruntea, o privi cu adorație mută, ca de cățeluș.

– Liniștește-te, îi spuse Susannah – Detta ieșise din scenă, fără îndoială epuizată de atâta cumsecădenie. N-o să-ți mai facă niciun rău, Patrick. E mort, mort de-a binelea, nici că se poate mai mort. Acum te rog să faci ceva pentru mine. Vreau să deschizi gura.

Patrick clătină din cap. Teama reapăruse în ochii lui. Dar mai era ceva în ei, ceva ce o îndurera și mai mult pe Susannah: rușine.

– Ba da, Patrick, ba da. Deschide gura.

Băiatul scutură cu putere capul, iar părul lung și slinos îi plesni obrajii.

Neînțelegând ce se întâmplă, Roland interveni:

– Ce vrei...

– Taci, îi ceru Susannah. Deschide gura, Patrick, și arată-ne. Și după aia o să te scoatem de aici și niciodată Dandelo nu o să se mai hrănească din tine.

Patrick o privi cu implorare mută în ochi, dar Susannah era de neînduplecat. Într-un sfârșit, tânărul închise ochii și deschise gura. Toți dinții erau la locul lor, dar nu și limba. La un moment dat probabil că Dandelo se săturase de vorbele prizonierului său și i-o smulsese din rădăcină.

7

Douăzeci de minute după aceea, Susannah și pistolarul îl urmăreau din pragul bucătăriei pe Patrick Danville mâncând un castron cu supă. Cel puțin jumătate din ea curgea pe cămașa lui cenușie, dar Susannah nu se neliniști: aveau supă din belșug, iar în singurul dormitor al bordeiului erau suficiente

cămăşi cu care să se schimbe. Plus canadiana groasă a lui Joe Collins, atârnată în cui lângă uşă, canadiană pe care Patrick o va purta de acum înainte. Înfăşuraseră ce mai rămăsese din Dandelo – cel care îşi spusese Joe Collins – în trei pături şi îl aruncaseră scârbiţi afară, în zăpadă.

– Dandelo a fost un vampir care se hrănea cu emoţii în loc de sânge, spuse ea. Sărmanul Patrick... Patrick a fost vaca lui. Sunt două căi prin care te poţi hrăni dintr-o vacă: carnea sau laptele. Problema cu carnea este că se termină după ce mănânci bucăţile mai bune, apoi pe cele mai puţin bune şi după ce faci o tocană din resturi. Dar dacă te limitezi doar la lapte, vaca te poate ţine o veşnicie... presupunând, desigur, că ai grijă să-i arunci din când în când ceva de mâncare.

– De câtă vreme crezi tu că a stat închis în pivniţă? o întrebă Roland.

– Nu ştiu, răspunse Susannah.

Însă îşi aminti de stratul gros de praf de pe rezervorul cu acetilenă, o, prea bine îşi aminti de el.

– De foarte multă vreme. Probabil că bietului băiat i s-a părut o eternitate.

– Şi l-a durut.

– Groaznic de tare. Probabil că la fel l-a durut şi atunci când Dandelo i-a smuls limba, deşi eu cred că l-a durut mai tare atunci când i-a băut emoţiile. Îl vezi şi tu în ce hal e.

Da, Roland vedea starea băiatului. Dar mai vedea şi altceva.

– Nu-l putem scoate afară pe vijelia asta. Chiar dacă îl înfofolim cu trei rânduri de haine groase, tot n-o să reziste.

Susannah era de aceeaşi părere. Însă mai era convinsă şi de alt lucru: *ea* nu mai putea rămâne înăuntru. Asta ar fi ucis-o.

Îi împărtăşi gândurile lui Roland, care spuse:

– O să ne adăpostim în şură până când se termină furtuna. O să ne fie frig, dar cred că vom avea două avantaje: s-ar putea să vină Mordred şi s-ar putea să se întoarcă Lippy.

– Şi ai să-i ucizi pe amândoi?

– Da, dacă pot. E ceva ce nu-ţi convine?

Susannah se gândi puţin, apoi clătină din cap.

– În regulă. Haide să strângem ce vrem să luăm cu noi, pentru că n-o să avem foc la care să ne încălzim cel puţin două zile. Poate chiar patru.

8

Până la urmă a durat trei nopți și două zile până când viscolul se înecă cu propria lui furie și își dădu duhul. În ziua a doua, cam pe la ceasul apusului, Lippy s-a întors șchiopătând din furtună și Roland i-a înfipt un glonț în capul cel orb. Mordred nu s-a arătat la față, deși Susannah a avut senzația că-l simte prin apropiere în cea de-a doua noapte. Probabil că și Ete l-a simțit, pentru că micuțul a rămas în pragul șurii, lătrând furios către ninsoarea deasă.

În tot timpul acesta, Susannah descoperi mult mai multe lucruri despre Patrick Danville decât se aștepta. Mintea băiatului fusese grav afectată de perioada de captivitate, dar aspectul acesta nu constituia o surpriză. Ce a uluit-o a fost capacitatea lui de refacere, chiar dacă în anumite limite. Se întrebă dacă ea ar fi fost în stare să-și revină după un asemenea calvar. Poate că talentul lui jucase un oarecare rol în grabnica lui însănătoșire. Căci văzuse cu ochii ei roadele acestui talent în biroul lui Sayre.

Dandelo îi dăduse prizonierului său strictul necesar de hrană, doar cât să-l țină în viață; și îl jefuise de emoții în mod regulat: de două ori pe săptămână, uneori de trei, mai rar de patru. Și mereu Patrick era convins că data următoare va muri. Abia în ultima vreme fusese scutit de cruzimea lui Dandelo, deoarece începuseră să treacă mult mai des oameni pe acolo. În noaptea aceea, după ce se culcară în fânul din pod, Roland îi spuse lui Susannah că el credea că victimele recente ale lui Dandelo fuseseră fugari din Le Casse Roi Russe sau din orașul din împrejurimi. Susannah înțelegea pe deplin gândirea acelor refugiați: *Regele a plecat, așa că haide să plecăm dracului de aici cât încă mai putem. Că Marelui Roșu i-ar putea veni ideea să se întoarcă și a dat strechea în el, îi cântă sticleții în cap, îi filează toate lămpile.*

Din când în când, Joe luase forma lui Dandelo în fața prizonierului său și se hrănise apoi cu spaima băiatului. Dar își dorea mai mult decât spaimă din partea vacii sale de muls. Susannah bănuia că fiecare emoție are un gust aparte: ca și cum într-o zi ai mânca friptură de porc, în alta friptură de pui, iar în a treia pește la cuptor.

Patrick nu vorbea, dar putea să gesticuleze. De fapt putea să facă mult mai mult. Își dădură seama de asta atunci când Roland făcu o descoperire mai ciudată

în camera lui Dandelo. Pe raftul cel mai de sus se afla un teanc cu blocuri de desen supradimensionate, cu etichete pe care scria FOI MICHELANGELO PENTRU DESENUL ÎN CĂRBUNE. Nu aveau cărbune, dar lângă blocurile de desen găsiră un mănunchi de creioane Ebenhard-Faber #2, legate cu un elastic. Descoperirea aceasta era ciudată, deoarece cineva (cel mai probabil Dandelo) tăiase cu multă grijă toate radierele de la capetele tuturor acelor creioane şi le pusese într-un borcănel de conserve, alături de câteva agrafe pentru hârtie şi o ascuţitoare care semăna cu fluierele de pe partea inferioară a Orizelor din Calla Bryn Sturgis.

La vederea blocurilor de desen, o lumină se aprinse în ochii mohorâţi ai lui Patrick, care întinse mâinile către ele, scoţând ţipete insistente.

Roland se uită la Susannah, care ridică din umeri:

– Să-l vedem de ce e în stare. Deşi eu cam bănuiesc. Tu nu?

Se dovedi că era în stare de foarte multe. Talentul lui Patrick Danville era absolut uluitor. Iar desenele făcute de el îi ofereau toată vocea de care avea nevoie. Desena extrem de repede, cu evidentă plăcere. Nu părea câtuşi de puţin afectat de subiectele lucrărilor lui. Unul dintre desene îl înfăţişa pe Joe Collins dând cu barda în capul unui musafir naiv. Buzele lui erau încremenite într-un rânjet satisfăcut. Lângă punctul de impact, băiatul scrisese **TROSC!** şi **PLEOSC!** cu litere mari, ca acelea din cărţile cu benzi desenate. Desenase deasupra capului lui Collins o bulă de dialog în care scrisese cuvintele **IA D-ACI, RAHAT CU OCHI CARE EŞTI!** În alt desen era chiar el, Patrick, lungit pe jos, incapabil să se mai mişte din cauza râsului redat cu desăvârşită acurateţe (fără a mai fi nevoie de interjecţiile **HAI HA! HA!** deasupra capului), în vreme ce Collins îl urmărea, cu mâinile în şolduri. Patrick dădu iute foaia şi făcu un alt desen în care Collins stătea în genunchi, cu o mână încleştată în părul băiatului şi cu buzele aproape de gura hlizită şi torturată a lui Patrick. Incredibil de repede, cu o mişcare iscusită, fără să ridice vârful creionului de pe foaia de hârtie, tânărul desenă o altă bulă deasupra capului bătrânului, în care scrise şapte litere şi un semn de exclamare.

– Ce zice acolo? vru să ştie Roland, fascinat.

– „PAPA bun!" îi răspunse Susannah, încet şi îngreţoşată.

Lăsând la o parte tema desenelor, se simţea în stare să-l urmărească ore întregi pe Patrick; de fapt, chiar asta a făcut. Viteza cu care se deplasa

creionul pe foaia albă era incredibilă și nici ei, nici pistolarului nu le trecu prin minte să-i ofere una din gumele de șters din borcănel, deoarece nu părea că ar fi avut nevoie. Din câte își putea da seama Susannah, băiatul ori nu făcuse nicio greșeală, ori înglobase eventualele greșeli în desenul propriu-zis, într-o manieră aproape – de ce să ne ferim de cuvinte dacă ele exprimă realitatea? –, într-o manieră aproape genială. Iar desenele lui nu erau niște simple crochiuri. Nu, nici vorbă! Erau opere de artă finite. Știa bine de ce va fi mai târziu în stare Patrick – acesta ori un alt Patrick dintr-una din lumile de pe Calea Grinzii – să facă cu pensula și vopselele cu ulei, iar gândul acesta îi dădu frisoane. Ce aveau ei aici? Un Rembrandt fără limbă? Își dădu seama că băiatul era al doilea geniu debil mintal pe care-l întâlniseră în călătoria lor. Ba chiar al treilea, dacă-l punea la socoteală și pe Ete, alături de Sheemie.

O singură dată se gândi Susannah la lipsa lui totală de interes față de radiere, însă o puse pe seama aroganței creatorului. Nici nu-i trecu prin minte – și nici lui Roland – că ar fi fost foarte posibil ca această mai tânără variantă a lui Patrick Danville să nu fi aflat de existența gumelor de șters.

9

Aproape de sfârșitul celei de-a treia nopți, Susannah se trezi în fânul din pod, se uită la Patrick care dormea dus alături de ea și coborî scara. Roland fuma o țigară în pragul ușii și privea afară. Ninsoarea încetase. O lună târzie își făcuse apariția, transformând zăpada de pe Drumul Turnului într-un ținut mirific, acoperit cu diamante. Aerul nemișcat al nopții era atât de geros, încât Susannah avu impresia că-i îngheață nasul pe dinăuntru. Din depărtare se auzea zgomotul stins al unui motor. Îl ascultă atentă și i se păru că vine spre ei. Îl întrebă pe Roland dacă avea cumva idee despre cine era vorba și ce anume însemna asta pentru ei.

– Cel mai probabil este robotul botezat Bill Bâlbâitu', care dă zăpada la o parte de pe drum, spuse pistolarul. S-ar putea să aibă o chestie din aia cu antenă pe cap, cum aveau Lupii. Mai ții minte?

Normal că mai ţinea minte.

- S-ar putea să-i fi fost loial lui Dandelo, continuă Roland. Nu prea cred că-s multe şanse, dar am văzut lucruri mult mai ciudate. Vezi să ai o 'Riză la îndemână dacă ţi se pare că ar fi supărat. Eu o să am pistolul pregătit.

- Dar nu crezi că va fi nevoie să le folosim.

Voia să fie absolut sigură în această privinţă.

- Nu, zise Roland. Ba mai cred că o să ne transporte o parte din drum, poate chiar până la Turn. Sau măcar până la hotarul Ţinuturilor Albe. Şi ar fi foarte bine, pentru că băiatul e mult prea slăbit.

Lui Susannah îi veni în minte un lucru la care niciunul dintre ei nu se gândise până atunci.

- Pare foarte tânăr, spuse ea. Câţi ani crezi că are?

- În jur de şaisprezece, şaptesprezece. Dar s-ar putea foarte bine să aibă treizeci. În perioada când Grinzile au fost atacate, timpul s-a scurs într-un mod extrem de straniu, cu tot felul de salturi şi răsuciri. Crede-mă, am fost martor la asta.

- Oare Stephen King ni l-a scos în cale?

- Habar n-am, dar cu siguranţă că a ştiut de existenţa lui.

Făcu o pauză şi continuă apoi pe un cu totul alt ton.

- Ce aproape este acum Turnull Simţi?

Da, simţea şi ea. Tot timpul. Uneori era ceva ca o vibraţie, alteori era un cântec, cel mai adesea erau amândouă. Deşi întregul bordei se transformase, fotografia Turnului nu dispăruse de pe peretele cămăruţei lui Dandelo. Măcar ea nu făcuse parte din glammer. Cel puţin o dată pe noapte Susannah îl vedea în vise, la fel ca în poza aia: înalt şi din piatră neagră, situat la capătul câmpului cu trandafiri şi conturându-se pe un cer crepuscular, agitat, pe care norii se revarsă în patru direcţii, de-a lungul celor două Grinzi rămase. Ştia ce cântau vocile acelea – *commala! commala! hai-commala-vino-vino!* –, însă nu credea că ei îi cântă. Nu, nici vorbă, niciodată; acesta era cântecul lui Roland, al lui şi numai al lui. Cu toate acestea începuse să spere că nu era neapărat obligatoriu ca ea să moară înainte de a ajunge la destinaţie.

Pentru că, în afară de Turn, mai visase şi altceva.

10

La mai puțin de o oră după răsăritul soarelui (drept la est, mulțumire multă-multă), un vehicul portocaliu – combinație între un camion și un buldozer – apăru la orizont și se îndreptă încet, dar hotărât, spre ei, aruncând zăpada pe troienele și așa înalte din partea dreaptă. Susannah bănui că, atunci când va ajunge la intersecția dintre Drumul Turnului și Odd Lane, Bill Bâlbâitu' (aproape cert conducătorul plugului) va face stânga împrejur și va curăța și partea cealaltă a drumului. Poate că de regulă făcea un popas aici, nu pentru o cană cu cafea fierbinte, ci ca să-și schimbe uleiul. Pe acoperișul cabinei era montat un difuzor din care veneau până la ei acordurile zbuciumate ale unui cântec rock-and-roll pe care Susannah îl mai auzise. Și izbucni în hohote vesele de râs:

– „California Sun"! Grupul Rivieras! Of, ce *frumos* e!

– Dacă zici tu, spuse Roland indiferent. Ai grijă cu farfuria.

– Nicio grijă.

Patrick venise lângă ei. De când Roland găsise blocurile de desen și creioanele în cămară, tânărul nu se mai despărțea de ele. Acum scrise un singur cuvânt și-i întinse foaia lui Susannah, pentru că își dăduse seama că Roland nu prea cunoștea literele pe care le folosea el, indiferent cum le-ar fi desenat. Cuvântul din partea de jos a hârtiei era **BILL**. Deasupra fusese desenat Ete, în cele mai mici și nostime amănunte, cu o bulă în care scria **HAM-HAM!** Patrick tăiase desenul cu două linii încrucișate pentru ca nu cumva Susannah să creadă că asupra lui îi atrăsese atenția. Liniile alea aproape că-i frânseră inima, pentru că imaginea de sub ele părea a fi fost Ete în carne și oase.

11

Plugul opri în fața cocioabei lui Dandelo și tot atunci se opri și muzica de la difuzor, deși motorul continua să funcționeze. Cu mișcări greoaie, coborî din cabină un robot înalt (pe puțin de doi metri și jumătate), cu capul lucitor, foarte asemănător cu Nigel, din Stațiunea Experimentală Arc 16, și

cu Andy din Calla Bryn Sturgis. Își îndoi brațele metalice, punându-și mâinile (la fel de metalice) în șolduri, cu un gest care precis că i-ar fi amintit lui Eddie (dacă Eddie ar mai fi fost acolo, cu ei) de robotul C3P0, creat de George Lucas în „Războiul Stelelor". Nou-venitul vorbi cu o voce mult amplificată, care își rostogoli ecoul până departe, peste câmpurile de omăt:

- B-BUNĂ, J-J-JOE! CE F-F-F-FACI? CA-CA-CARE M-MAI E V-VI-VIAȚA T-T-TA?

Roland părăsi vastele apartamente ale recent repauzatei Lippy.

- Heil, Bill! îl salută el cu blândețe. Zile lungi și nopți senine îți doresc!

Robotul se întoarse. Ochii îi scăpărară scântei albastre. De surprindere? se întrebă Susannah. În orice caz, nu părea a fi alarmat și nici nu avea vreo armă la vedere. Dar ea observase deja antena ce se ridica din centrul capului, înălțându-se în spirală în lumina limpede a dimineții - și își spuse că, la nevoie, va reuși s-o reteze cu o Oriză. Simplu ca bună-ziua, cum ar fi zis Eddie.

- Ah! exclamă robotul. Un pi..., un pi-pi...un pi-pi-pi...

Ridică brațul cu două coate, în loc de unul singur, și-și trase una peste cap. Dinăuntru se auzi un fluierat slab - *Țiiii!* - și reuși să termine cuvântul:

- Un pistolar!

Pe Susannah o umflă râsul. Nu se putea stăpâni. Făcuseră tot drumul ăsta infernal ca să dea de o variantă electronică a lui Porky Pig. *T-t-ta, t-t-ta, ast-ta-i tot, oameni buni!*

- Am auzit z-zvonuri prin ju-ju-ju-jur, spuse robotul ignorându-i râsetele. Tu ești Ro-Roro-Ro-Roland de G-Gilead?

- Da, eu sunt, răspunse Roland. Tu cine ești?

- William, D-746541-M, Robot de Întreținere și Multe Alte Aplicații. Joe Collins îmi zice B-Bill Bâl-Bâlbâitu'. Mi-mi-mi s-a prăjit un ci-ci-circuit pe u-undeva. I.-aș putea repara, dar mi-a in-interzis să mă a-a-ating de el. Și, pentru că e si-si-singurul om de pe aici... sau e-era...

Se întrerupse. Susannah auzi foarte clar păcănitul releelor dinăuntru și *nu* se mai gândi că seamănă cu C3P0, ci cu Robby, robotul din *Planeta interzisă*.

Și chiar atunci Bill Bâlbâitu' o înduioșă profund pentru că ridică o mână din metal la frunte și făcu o plecăciune... însă nu către ea și nici către Roland.

- Heil, Patrick D-Danville, fiu al S-S-Sonieil Mă bucur să v-văd că ești lib-liber, mă bu-bu-bucur mult!

Şi, spre marea ei surprindere, Susannah detectă emoţie autentică în vocea lui Bill Bâlbâitu', bucurie reală. Drept care se simţi mai mult decât bine când lăsă 'Riza jos.

12

Au tăifăsuit în curte. Bill n-ar fi avut nimic împotrivă să intre în casă, căci instalaţia lui olfactivă era rudimentară. Oamenii, pe de altă parte, erau mult mai bine înzestraţi în această privinţă şi ştiau că bordeiul puţea de le muta nasul din loc; plus că nici căldura nu-i mai putea atrage înăuntru, deoarece şi focul, şi cuptorul se stinseseră de mult. În orice caz, discuţia nu a durat mult. William, Robotul de Întreţinere (şi Multe Alte Aplicaţii), considerase creatura ce uneori îşi spunea Joe Collins drept stăpânul lui, pentru că nu exista nimeni altcineva care să revendice postul. În plus, Collins/Dandelo deţinea toate codurile necesare.

– N-n-n-am putut s-s-să-i dau co-coco-codurile când mi le-a ce-ce-cerut, le explică Bill Bâlbâitu', d-d-dar pro-programul meu n-n-nu mi-a interzis să-i aduc a-a-aa-anumite manuale cu inf-informaţiile de ca-ca-care avea ne-nevoie.

– Ce minunată este birocraţia, comentă Susannah.

Bill le mai spuse că se ţinea departe de „J-Jo-J-Joe" cât de des (şi cât de mult) era în stare, deşi era obligat să vină atunci când trebuia să deszăpezească Drumul Turnului – sarcină prevăzută în programul lui – şi o dată pe lună ca să aducă provizii (în mare parte conserve) din locul pe care el îl numea „Federala". Totodată, era nespus de bucuros să-l revadă pe Patrick, care-i făcuse portretul. Se uita adesea la desenul tânărului (şi îşi făcuse multe copii). Dar, le mărturisi el, de fiecare dată când venea, era aproape sigur că nu-l va mai găsi pe Patrick – era aproape convins că tânărul va fi fost ucis şi azvârlit cu nepăsare, ca un gunoi, în pădurea dinspre locurile pe care el le numea „B-Bles-B-Blestemăţiile". Dar iată-l chiar aici, viu şi nevătămat, iar Bill era foarte bucuros.

– Că-Căci sunt dotat cu emo-emo-emoţii r-r-rudimentare, le explică el, pe tonul celui care îşi asumă un viciu.

- Adică, dacă vrem să ne execuți ordinele, trebuie să avem și noi cuvintele de cod? vru să se lămurească Roland.

- Da, sai, răspunse Bill Bâlbâitu'.

- *Rahat!* oftă Susannah, amintindu-și de problemele identice avute cu Andy din Calla Bryn Sturgis.

- Ori-ori-orișicum, continuă Bill Bâlbâitu', d-dacă ar fi să fo-form-formulați ordinele ca sug-sug-sugestii, voi fi mai mult decât fer-feri-fer-fer...

Se plesni iarăși peste cap. Și fluieratul *Țiiiii!* se auzi iar, dar parcă din zona pieptului și nu a capului.

- ...fericit să le îndeplinesc, încheie el.

- Prima mea sugestie este să-ți repari bâlbâiala asta afurisită, îi spuse Roland.

Și se întoarse uluit să vadă ce se întâmpla în spate. Patrick se prăbușise în zăpadă, ținându-se de burtă și scoțând hohote sugrumate de râs. Ete țopăia lătrând în jurul lui, dar fără intenții războinice de data aceasta pentru că nu mai era nimeni prin preajmă care să-i fure veselia lui Patrick. Îi aparținea doar lui de acum înainte. Lui și celor care aveau norocul să o audă.

13

În pădurea de dincolo de răspântia deszăpezită, înspre locurile acelea pe care Bill le numea „Blestemățiile", un adolescent, rebegit de frig în pieile murdare și rupte cu care se înfășurase, îi urmărea pe cei patru din fața cocioabei lui Dandelo. *Muriți*, le ceru el în gând. *Muriți, de ce nu vreți să-mi faceți hatârul ăsta și să muriți?* Dar ei nu voiau să-i facă acest hatâr, iar sunetele vesele ale râsetelor lor îi înfigeau mii de cuțite în inimă.

Mai târziu, după ce ei își încărcară toate lucrurile în cabina plugului lui Bill și plecaseră de acolo, Mordred se furișă până la cocioabă. Avea de gând să rămână acolo cel puțin două zile, mâncând pe săturate din cămara lui Dandelo – și mâncând și altceva ce va regreta nespus mai încolo. Își va petrece zilele acelea odihnindu-se și recăpătându-și forțele, pentru că viscolul puternic aproape îl omorâse. Probabil că ura îl ținuse în viață, asta credea el. Doar ura și nimic altceva.

Sau, poate, Turnul.

Pentru că şi el îl simţea: vibraţia, cântecul. Dar ce Roland şi Susannah şi Patrick auzeau în gamă majoră, pentru Mordred suna într-una minoră. Iar acolo unde ei auzeau mai multe voci, el auzea una singură: vocea Tatălui său cel Roşu, care-i cerea să continue drumul. Care-i cerea să-l ucidă pe băiatul mut şi pe domniţa-mierlă şi, mai ales, pe pistolarul venit din Gilead – Tăicuţul cel Alb şi neiubitor care-l abandonase. (Acum, firește că îl abandonase şi Tăicuţul cel Roşu, dar gândul acesta nu-i trecuse niciodată prin minte.)

Şi, după ce îi va fi ucis pe toţi, îi promitea vocea şoptită, vor distruge împreună Turnul şi vor cârmui în portal pe vecie.

Aşa că Mordred mâncă, deoarece lui Mordred îi era fomică-mică. Şi Mordred dormi, deoarece lui Mordred îi era somnic-de-băiat-mic. Şi atunci când Mordred porni iarăşi pe Drumul deszăpezit al Turnului, îmbrăcat cu hainele groase din dulapul lui Dandelo şi trăgând după el o sanie pe care încărcase un sac cu provizii (majoritatea conserve), era deja un tânăr cam de douăzeci de ani, înalt şi chipeş ca un răsărit de soare. Singurele defecte ale formei lui omeneşti erau cicatricea din locul unde îl atinsese glonţul lui Susannah şi pata sângerie de pe călcâiul care foarte curând se va sprijini pe grumazul lui Roland.

PARTEA A CINCEA

CÂMPUL STACOJIU

CAN'-KA NO REY

I

RANA ŞI UŞA

(ADIO, DRAGA MEA)

1

În ultima zi a lungii lor călătorii, după ce Bill – doar Bill, fără „Bâlbâitu'" – îi lăsase lângă Federală, la hotarul Ţinuturilor Albe, Susannah începu să aibă crize tot mai dese de plâns. Le simţea când erau pe punctul de a se produce şi se îndepărta de ceilalţi pretextând că trebuie să se ducă în tufe ca să îşi facă nevoile. Iar acolo se aşeza pe vreo buturugă, sau pe pământul rece, îşi acoperea faţa cu mâinile şi îşi lăsa lacrimile să curgă în voie. Chiar dacă Roland bănuia ce se petrece cu ea – şi nu avea cum să nu-i vadă ochii înroşiţi după asemenea episoade – nu spuse nimic.

Vremea ei în Lumea de Mijloc – şi în Lumea de Capăt – se apropia de sfârşit.

2

Bill îi duse cu plugul lui portocaliu până la un hangar stingher şi lunguieţ din prefabricate, al cărui panou decolorat agăţat deasupra intrării anunţa:

AVANPOST FEDERAL 19
PAZA TURNULUI
TRECEREA DINCOLO DE PUNCTUL ACESTA ESTE STRICT INTERZISĂ!

Susannah presupunea că, teoretic, Avanpostul Federal 19 se afla tot pe Ţinuturile Albe din Empatica, dar aerul se încălzise considerabil pe măsură ce Drumul Turnului cobora spre şes, iar din stratul gros de zăpadă de pe jos nu mai rămăsese decât o pojghiţă. În faţă se vedeau pâlcuri negre de copaci, iar ea credea că vor ajunge curând în câmp deschis, asemănător preriilor din Vestul Mijlociu american. Mai erau acolo şi multe tufe, care probabil că în anotimpul cald erau pline cu fructe sălbatice – poate chiar cu rumeioare –, dar care acum erau desfrunzite şi-şi legănau crengile în vântul ce nu se mai oprea. De-o parte şi de alta a Drumului Turnului – din asfaltul căruia rămăseseră doar două făgaşe frânte – creşteau doar buruieni înalte care-şi scoseseră capetele din stratul subţire de omăt. Şi care şopteau în adierea vântului un cântec pe care Susannah îl cunoştea foarte bine: *Hai-commala, haide, fata, călătoria ţi-e aproape gata.*

– Eu nu am voie să merg mai departe, le zise Bill, oprind motorul plugului şi amuţindu-l pe Little Richard în mijlocul cântecului. Nu vă fie cu supărare, aşa cum se zice în Ţinuturile de Hotar.

Călătoria lor durase o zi şi jumătate, iar în tot acest timp robotul îi delectase cu o selecţie din ceea ce el numea „şlagăre vechi". Unele dintre cântecele acelea nu i se păreau lui Susannah absolut deloc vechi; „Sugar Shack"[1] şi „Heat Wave"[2] se număraseră printre hiturile difuzate la radio atunci când ea se întorsese din vacanţa petrecută în Mississippi. E drept mai erau şi alte cântece pe care nu le auzise în viaţa ei. Muzica nu era înregistrată pe plăci sau benzi, ci pe nişte discuri superbe, argintii, cărora Bill le zicea „siidiiuri". Le introducea într-o fantă din bordul plin cu tot soiul de aparate al plugului, iar muzica se auzea din cel puţin opt difuzoare diferite. Îşi imagina că i-ar fi plăcut orice fel de muzică, dar o cucerirră mai ales două cântece noi. Unul era

[1] *Sugar Shack* – cântec rock-and-roll, lansat de Jimmy Glimer în anul 1962 (n. tr.).

[2] *Heat Wave* – cântec lansat în 1963 de grupul feminin The Vandellas (n. tr.).

un rock vesel, intitulat „She Loves You". Celălalt, un cântec trist și meditativ, purta titlul „Hey, Jude". Se părea însă că Roland îl mai auzise pe acesta din urmă, deoarece cânta și el, cu toate că versurile lui erau altele decât cele ce se auzeau din difuzoarele plugului. Când se interesă de cele două cântece, Bill îi spuse că erau interpretate de un grup care se numea Gândacii.

– Ciudat nume pentru o formație rock, comentă Susannah.

Patrick, care stătea împreună cu Ete pe scaunul mic din spatele cabinei, o bătu ușor pe umăr. Se întoarse și văzu că-i arăta desenul la care lucra atunci. Dar nu portretul încă neterminat al lui Roland trebuia ea să-l vadă, ci explicația de dedesubt: **BEATLES, nu Beetles.**[1]

– Oricum l-ai scrie, tot e un nume ciudat pentru un grup de rock, nu se lăsă convinsă Susannah.

Și chiar atunci îi veni o idee:

– Patrick, tu m-ai atins?

Însă când băiatul se încruntă nedumerit, ridicând din mâini în semn de *Nu pricep ce vrei să spui*, ea reformulă întrebarea:

– Poți să-mi citești gândurile?

El ridică din umeri, surâzând încurcat. Gestul lui părea a spune *Habar n-am*. Dar Susannah credea că Patrick avea habar. Credea că avea chiar foarte mult habar.

3

Ajunseră la Federală în jurul amiezii, iar Bill le servi un prânz pe cinste. Patrick își înfulecă porția, apoi se trase la o parte și, cu Ete încovrigat lângă picioarele lui, începu să-i deseneze pe ceilalți așezați la masa din fosta cameră de zi a clădirii. Pereții erau acoperiți cu monitoare – mai mult de trei sute, după părerea lui Susannah. Probabil că fuseseră făcute să dureze mult timp, deoarece unele încă mai funcționau. Pe câteva se vedeau colinele din jur, dar pe majoritatea ecranelor nu apăreau decât purici, iar pe unul singur erau niște

[1] Grupul *The Beatles* are aceeași pronunție cu substantivul *beetles* („gândaci") (n. tr.).

dungi care se rostogoleau una peste alta. Susannah era convinsă că dacă se va uita mai mult la liniile acelea o va lua cu ameteală. Pe vremuri, le explică Bill, monitoarele cu purici difuzau imagini înregistrate de sateliții care orbitau în jurul Pământului, însă camerele de luat vederi din aceștia se stricaseră de mult. Ecranul cu dungile care se rostogoleau era mult mai interesant. Bill le spuse că, până în urmă cu câteva luni, pe monitorul acela se putea vedea Turnul Întunecat. Și, pe neașteptate, imaginea dispăruse, lăsând în locul ei doar liniile unduitoare.

– Nu cred că Regelui Roșu i-a plăcut să se vadă la televizor, le împărtăși Bill părerea lui. Mai ales dacă știa că va avea parte de musafiri. Nu mai doriți încă un sandvici? Avem mâncare din belșug. Nu? Poate niște supă? Nu mai vrei nimic, Patrick? Ești prea slab, să știi – mult, *mult* prea slab.

Patrick întoarse blocul și le arătă un desen cu Bill care făcea o plecăciune în fața lui Susannah, ținând într-o mână o tavă cu sandviciuri frumos decorate și cu o carafă cu ceai rece în cealaltă. Aidoma tuturor desenelor lui Patrick, nici acesta nu avea nimic de-a face cu caricatura, dar iuțeala cu care fusese făcut era de-a dreptul stranie. Susannah îl aplaudă entuziasmată. Roland zâmbi și îl aprobă cu un gest scurt din cap. Patrick rânji cu gura până la urechi, însă tot cu dinții încleștați pentru ca nimeni să nu-i vadă hăul negru din spatele lor. Apoi dădu pagina mai departe și începu un nou desen.

– În spatele clădirii e un parc de mașini, le spuse Bill. Și, chiar dacă nu mai merg toate, sunt convins că vom găsi destule în stare de funcționare. Aș putea să vă aleg o camionetă cu tracțiune integrală, care, deși nu vă pot asigura că va merge ca unsă, sunt convins că vă va duce până la Turnul Întunecat, adică la nici mai mult, nici mai puțin de o sută și douăzeci de roți de aici.

Susannah simți o fluturare uriașă în stomac. O sută douăzeci de roți însemna cam o sută șaizeci de kilometri. Poate chiar mai puțin. Erau *aproape*. Înfricoșător de aproape.

– Să nu cumva să ajungeți la Turn după lăsarea întunericului, continuă Bill cu sfaturile. Asta-i părerea mea, dacă e să iau în calcul noul locatar. Dar ce mai contează pentru niște călători experimentați ca voi încă o noapte petrecută sub cerul liber? Eu zic că nu contează deloc! Dar chiar și cu încă o noapte în plus pe drum (și cu excepția penelor de motor, care numai zeii știu când se pot întâmpla), vă veți vedea destinația mâine, pe la jumătatea dimineții.

Roland cântări mult în minte această idee. Susannah se văzu nevoită să-şi amintească să respire din când în când, pentru că o parte din ea simţea că se sufocă.

Nu sunt pregătită, spunea partea aceea. Dar mai era o alta, mai ascunsă – o parte din ea care-şi amintea fiecare nuanţă a visului care în fiecare noapte aducea noi şi noi detalii – care spunea altceva: *Nu-mi este scris să merg până acolo.*

În cele din urmă Roland zise:

– Mulţumesc, Bill. Cu toţii îţi mulţumim, dar îţi vom refuza generoasa ofertă. Şi dacă mă vei întreba din ce motiv am luat această hotărâre, nu aş şti ce să-ţi răspund. Doar că am sentimentul că mâine ar fi prea curând. De aceea cred că ar trebui să mergem pe jos tot restul drumului, exact aşa cum am ajuns până aici.

Trase adânc aer în piept şi-l expiră sonor.

– Nu sunt încă pregătit să ajung acolo. Nu tocmai.

Nici tu nu eşti pregătit, se minună Susannah. *Nici tu!*

– Am nevoie de încă puţin timp ca să-mi pregătesc cum se cuvine mintea şi inima. Poate şi sufletul.

Vârî mâna în buzunar şi scoase de acolo foile cu poemul lui Robert Browning, lăsat anume pentru ei în dulăpiorul cu medicamente al lui Dandelo.

– Aici scrie ceva despre cum trebuie să ne amintim de trecut înainte de ultima luptă... sau de ultimul popas. Şi este foarte frumos spus. Şi poate că eu nu am nevoie decât „să chem din urmă un chip senin", aşa cum zice poetul. Nu ştiu, nu-mi dau seama. Dar, dacă şi Susannah e de acord, prefer să facem restul drumului pe jos.

– Susannah e de acord, şopti ea. Susannah crede că exact aşa ne recomandă doctorul. Singura nemulţumire a lui Susannah este că vă chinuiţi să o târâţi după voi ca pe o ţeavă de eşapament înfundată.

Roland îi aruncă un zâmbet recunoscător (chiar dacă distras): părea cumva să se fi îndepărtat mult de ea în zilele din urmă; apoi se întoarse către Bill.

– Nu se întâmplă să ai vreun cărucior pe care să îl trag? Pentru că trebuie să luăm cu noi parte din bagaje... şi mai este şi Patrick. Nu va fi în stare să meargă atât de mult pe jos.

Patrick păru indignat la culme. Îndoi un braț, strânse pumnul și își încordă mușchii. Rezultatul - cât un ou micuț de gâscă pe bicepsul lui - îl stânjeni peste măsură și lăsă iute mâna în jos.

Susannah surâse și-l mângâie ușor pe genunchi.

– Nu fii trist, dulceață. Nu-i vina ta că ai fost atâta vreme închis în colivia aia, la fel ca Hansel și Gretel în căsuța vrăjitoarei.

– Sunt sigur că pot găsi ce mi-ai cerut, zise Bill. Ba chiar știu că am și unul cu baterii pentru Susannah. Iar ce nu găsim, pot să vă fac eu. Nu va dura decât un ceas, cel mult două.

Roland făcea calcule în minte.

– Dacă pornim la drum când mai avem încă cinci ore de lumină, cred că vom reuși să parcurgem vreo douăsprezece roți până la apus. Iar după cinci zile vom ajunge la Turnul pe care l-am căutat întreaga-mi viață. Îmi doresc să mă apropii de el la ceasul amurgului, dacă va fi posibil, pentru că așa l-am văzut mereu în visele mele. Tu ce zici, Susannah?

Și vocea din adâncul ei îi șopti: *Patru nopți. Patru nopți cu vise. Ar trebui să fie destul. Poate mai mult decât destul.* Bineînțeles, ka se va vedea nevoit să intervină. Dacă ieșiseră într-adevăr din sfera lui de influență, așa ceva nu se va întâmpla. Dar Susannah ajunsese la concluzia că totul este în raza de acțiune a lui ka. Chiar și Turnul Întunecat.

– Foarte bine, spuse ea cu o voce sfârșită.

– Patrick? îl întrebă Roland. Tu ce părere ai?

Patrick înălță din umeri și făcu un semn indiferent cu mâna în direcția lor, abia ridicându-și ochii din blocul de desen. Facem cum vreți voi, zicea gestul lui. Susannah presupunea că Patrick pricepea prea puțin despre Turnul Întunecat și îi păsa încă și mai puțin. În fond, de ce să-i fi păsat? Tocmai ce scăpase cu viață din temnița unui monstru și burta îi era plină. Iar asta îi era de ajuns. Își pierduse limba, dar putea să deseneze după pofta inimii. Susannah era convinsă că, în mintea lui, ăsta era un schimb mai mult decât echitabil. Și totuși... și totuși...

Nici lui nu-i este scris să meargă. Nici lui, nici lui Ete, nici mie. Dar atunci, ce se va alege de noi?

Nu știa, însă în mod straniu nu se simțea îngrijorată. Ka va decide. Ka și visele ei.

4

O oră mai târziu, cei trei oameni, bumblerul și Bill, robotul, stăteau în jurul unei căruțe transformate, ce părea o variantă puțin mai mare a Taxiului de Lux. Roțile înalte și subțiri se învârteau ca un vis. Susannah era de părere că, până și pe deplin încărcat, căruciorul ar fi fost ca fulgul de ușor, iar Roland l-ar fi putut trage fără nicio problemă, mai ales atunci când era odihnit. Sigur, atunci când vor merge la deal, îi va fi mai greu; însă vor consuma proviziile și Taxiul de Lux II se va face mai ușor... plus că nu credea că vor mai avea multe dealuri de trecut. Ajunseseră într-o zonă de șes, în prerie; lăsaseră în urmă crestele împădurite și acoperite cu zăpadă. Bill îi făcuse rost de un vehicul ușor de manevrat, mai degrabă asemănător cu un scuter decât cu o mașinuță de golf. Se terminaseră zilele când era trasă de Roland („ca o țeavă de eșapament înfundată").

– Dacă mă mai lăsați încă o jumătate de oră, aș putea să dau la rindea zona asta, le spuse Bill, trecând cu cele trei degete ale mâinii lui metalice peste locul unde tăiase căruța transformată acum în Taxiul de Lux II.

– Îți mulțumim, dar nu este nevoie, îi zise Roland. Vom acoperi locul cu câteva piei, uite așa.

Arde de nerăbdare să pornească la drum, își spuse Susannah. *În fond, de ce nu? Și eu abia aștept s-o luăm din loc.*

– Mă rog, fie cum dorești, șopti Bill mâhnit. Probabil că nu îmi vine să mă despart de voi. Când voi mai avea ocazia să văd alți sapienși?

Nu-i răspunse nimeni. Pentru că nimeni nu știa răspunsul.

– Acolo e o sirenă foarte puternică, mai zise el, arătând spre acoperișul Federalei. Nu știu ce dezastru ar fi trebuit să anunțe – poate scurgeri radioactive ori vreun atac – dar știu că sunetul ei ajunge până la o distanță de cel puțin o sută de roți. Mai mult chiar, dacă vântul bate din direcția bună. Dacă îl văd pe cel despre care ziceți că vă urmărește, ori dacă îl depistează cumva senzorii de mișcare care mai sunt în funcțiune, atunci am să declanșez sirena. Și poate o veți auzi.

– Mulțumim, îi spuse Roland.

– Dacă ați merge cu o mașină, i-ați lua-o mult înainte, insistă Bill. Ați ajunge mai repede la Turn și nu veți da niciodată ochii cu el.

– Foarte adevărat, spuse Roland, care însă nu dădea niciun semn că ar fi avut de gând să se răzgândească.

Iar Susannah se bucură.

– Ce veți face cu cel căruia îi ziceți Tatăl cel Roșu al urmăritorului vostru? Dacă într-adevăr el stăpânește Can'-Ka No Rey?

Roland clătină din cap, nedorind să răspundă, deși discutase această posibilitate cu Susannah. Se gândea că vor da ocol Turnului de la distanță și apoi se vor apropia de el prin spate, în așa fel încât să nu fie observați de pe balconul unde era închis Regele Purpuriu. Apoi se vor furișa pe sub balconul acela, către ușă. Deocamdată era doar un plan. Până nu vedeau Turnul și terenul din jur, nu aveau cum să știe dacă era posibil să îl pună în aplicare.

– Mă rog, va curge apă dacă asta va fi vrerea Domnului, spuse robotul, cunoscut odinioară sub numele de Bill Bâlbâitu'. Cel puțin, așa spuneau strămoșii. Și poate ne vom revedea, dacă nu altundeva, atunci măcar în poiana de la capătul cărării. Presupunând că roboții au voie acolo. Și sper să fie așa, pentru că m-aș bucura să mă reîntâlnesc cu vechi cunoscuți de-ai mei.

Părea atât de nefericit, că Susannah ridică brațele spre el, fără să se gândească la absurditatea gestului de a îmbrățișa un robot. Dar el o strânse în brațe și ea, la rândul ei, îl strânse în brațe – cu destul de multă ardoare. Bill compensa ostilitatea și viclenia lui Andy, din Calla Bryn Sturgis. Și măcar pentru atâta lucru, dacă nu și pentru altele, tot merita să fie îmbrățișat. Când brațele din oțel cu titan ale robotului se strânseră în jurul ei, lui Susannah îi trecu prin minte că ar putea s-o frângă în două fără pic de efort. Dar nu se întâmplă nimic. Atingerea lui Bill era cum nu se poate mai tandră.

– Zile lungi și nopți senine! Bill, îi ură ea. Îți dorim cu toții să-ți meargă bine.

– Îți mulțumesc, doamnă, spuse el, lăsând-o ușurel jos. Vă mulțu-m-mulțu. mulțu-mulțu, m-m-m...

Se plesni iar peste cap, producând fluieratul răsunător: *Tiiii!*

– Vă mulțumesc din toată inima. Să știți că mi-am reparat bâlbâiala, nu vă mint, zău, dar, așa cum v-am spus, nu sunt cu totul lipsit de emoții.

5

Patrick îi surprinse pe amândoi, când merse pe jos aproape patru ore pe lângă scuterul electric al lui Susannah. Apoi obosi și se urcă în Taxiul de Lux II. Erau atenți să audă sirena vestindu-i că Bill îl văzuse pe Mordred (sau că aparatura încă funcțională din Federală îl detectase), dar nu auziră nimic, cu toate că vântul bătea înspre ei. Pe la amurg văzură ultimele petice de zăpadă. Terenul devenea tot mai plat, alungindu-le mult umbrele în față.

Când făcură popas pe timpul nopții, Roland se ocupă cu strângerea vreascurilor pentru foc, iar Patrick, care moțăise în ultima parte a drumului, se deșteptă mort de foame și înfulecă o porție enormă cu crenvurști și iahnie de fasole. (Văzând cum fasolea dispare cu viteză în gura fără limbă a băiatului, Susannah își spuse că, atunci când își va pune jos capul obosit, va trebui să aibă grijă să se culce în contra vântului față de locul unde va dormi el.) Și ea, și Ete mâncară bine, dar Roland abia dacă se atinse de farfuria lui.

Când cina luă sfârșit, Patrick vru să se apuce de desenat, dar se opri, privind încruntat la vârful creionului. Apoi întinse mâna către Susannah. Ea înțelese imediat despre ce era vorba și scoase borcănelul din traista cu lucruri personale pe care o purta pe umăr. Îl ținea la ea, pentru că nu aveau decât o singură ascuțitoare și se temea ca nu cumva Patrick să o piardă dacă i-ar fi dat-o lui în grijă. Firește că Roland i-ar fi putut ascuți creionul cu cuțitul lui, dar asta ar fi schimbat cumva calitatea vârfului. Întoarse borcănelul cu fundul în sus, împrăștiind în palma făcută căuș radiere și agrafe și ascuțitoarea. I-o întinse lui Patrick, care își ascuți creionul cu câteva rotiri rapide, i-o înapoie și începu imediat să deseneze. Susannah privi lung la gumițele roz și se întrebă iarăși pentru care motiv se obosise Dandelo să le taie din capetele creioanelor. Ca să-și bată joc de băiat? Dacă asta îi fusese intenția, nu-i reușise. Poate peste niște ani, atunci când vor mai rugini puțin conexiunile acelea absolut sublime dintre creierul și degetele lui Patrick (atunci când lumea mică, dar genială în mod incontestabil, a talentului său va fi mers mai departe), atunci abia s-ar putea să aibă nevoie de radiere. Deocamdată, însă, chiar și greșelile lui constituiau surse de inspirație.

Nu petrecu prea multă vreme desenând. Când Susannah îl observă cum moțăie aplecat deasupra hârtiei, în strălucirea portocalie a amurgului târziu, îi luă blocul de desen din degetele docile, îl duse la culcare în spatele căruțului, îl înveli bine cu piei de căprioară și îl sărută pe obraz.

Mai mult adormit, Patrick întinse mâna și atinse buba inflamată de lângă gura ei. Susannah tresări, dar nu se mișcă de sub atingerea lui blândă. Buba făcuse iarăși coajă, dar îi zvâcnea dureros. În ultima vreme o durea și să zâmbească. Mâna de pe obrazul ei căzu: Patrick adormise.

Ieșiseră stelele, iar Roland le privea fascinat.

– Ce vezi acolo? îl întrebă ea.

– *Tu* ce vezi? îi întoarse el întrebarea.

Susannah ridică ochii la peisajul celest.

– Păi, se văd Steaua Bătrână și Mama Bătrână, dar par a se fi deplasat mai către vest. Și aia de acolo – o, Dumnezeule!

Se opri cât să-i ia obrajii în palme (obraji pe care ea nu văzuse niciodată o barbă adevărată, ci doar țepi mici, dându-i un aspect neîngrijiți) și să-l întoarcă în direcția în care privise ea.

– Constelația aia nu era acolo când am plecat noi de la Marea Vestului, știu sigur că nu era. Aia e din lumea *noastră*, Roland! Carul Mare, așa îi spunem!

Pistolarul dădu din cap.

– Cărțile din biblioteca tatălui meu spuneau că, pe vremuri, s-a aflat și pe cerul lumii noastre. Noi o numeam Carul Lydiei. Și iat-o din nou.

Se întoarse surâzând spre Susannah.

– Este un alt semn al vieții și renașterii. Cât venin trebuie să simtă în inimă Regele Purpuriu când ridică ochii din închisoarea lui de pe balcon și o vede străbătând iarăși cerul!

6

La scurtă vreme după aceea Susannah adormi. Și visă.

7

Este din nou în Central Park, sub un cer cenușiu, din care cad iarăși primii fulgi de nea. Colindătorii din apropiere nu cântă nici „Noapte de vis" și nici „O, ce veste minunată", ci Cântecul Orezului: „Verde, orezul, verde,/ N-are cine să-l dezmierde,/ Hai, hai, hai, conmalai" Își scoate căciula, temându-se ca nu cumva să se fi schimbat ceva, dar pe ea sunt brodate aceleași cuvinte: CRĂCIUN FERICIT și se simte mai liniștită.

Se uită în jur și îi vede pe Eddie și Jake, zâmbindu-i cu gurile până la urechi. Nu au nimic pe cap, pentru că din căciulile lor a fost făcută căciula ei. Le-a îngemănat *căciulile.*

Eddie poartă un hanorac pe care scrie BEAU DOAR NOZZ-A-LA!

Jake poartă unul care zice CONDUC DOAR MARCA TAKURO SPIRIT!

Nimic din toate astea nu este nou; dar cu siguranță este nou ceea ce vede în spatele lor, lângă o alee care duce spre Fifth Avenue. O ușă, cam de vreo doi metri înălțime, din lemn tare, de eucalipt, după cum arată. Clanța este din aur masiv, iar pe ea este filigranat un simbol pe care domnița pistolar îl recunoaște: două creioane încrucișate. Marca Ebenhard-Faber #2, de bună seamă. Cu gumele de la capete tăiate.

Eddie ține în mâini o cană cu ciocolată fierbinte. Perfectă, mit schlag *deasupra și cu nucșoară presărată în spuma albă.*

– Poftim, îi spune el, ți-am adus ciocolată caldă.

Nu ia în seamă cana întinsă spre ea. Nu-și poate lua ochii de la ușă.

– Seamănă cu cele de pe plajă[1]*, nu-i așa? îl întreabă ea.*

– Da, răspunde Eddie.

– Nu, răspunde Jake în același timp.

– O să-ți dai singură seama, spun ei în cor, râzând încântați unul la altul.

Trece pe lângă ei. Se apropie de ușă. Pe ușile prin care Roland îi adusese în lumile lui fuseseră scrise cuvintele PRIZONIERUL *și* STĂPÂNA UMBRELOR *și* UCIGAȘUL. Pe aceasta se văd simbolurile . Și sub ele:

ARTISTUL

---

[1] Vezi *Alegerea celor trei* (n. tr.).

Se întoarce, dar vede că băieții au dispărut.

A dispărut și Central Park.

Acum în față are ruinele din Lud. Ținuturile pustii.

O adiere rece și tristă îi aduce la ureche patru șoapte: Nu mai e timp... grăbește-te...

8

Se trezește brusc, cu inima în gât, spunându-și: *Trebuie să-l părăsesc... și cel mai bine ar fi s-o fac înainte de a vedea la orizont Turnul lui cel Întunecat. Dar unde să mă duc? Și cum să-l las să se lupte cu Mordred și cu Regele Purpuriu doar cu Patrick alături?*

Gândul acesta o făcu să-și dea seama de o crudă realitate: în eventualitatea unei confruntări, cu siguranță că Ete îi va fi de mai mult folos lui Roland decât bietul Patrick. Bumblerul își demonstrase curajul în repetate rânduri și ar fi fost demn de titlul de *pistolar*, cu condiția să fi avut un pistol și o mână cu care să-l folosească. În vreme ce Patrick... ei bine, cum să zicem... Patrick era un erou al desenului. Mai rapid ca fulgerul, nici vorbă... dar cât prăpăd să faci într-o luptă înarmat doar cu un creion Eberhard-Faber, chiar și cu unul *foarte* ascuțit...

Se ridicase în capul oaselor. Roland, care stătea de pază, sprijinit de scuterul ei, nu observase că se trezise. Foarte bine. Nici nu-și *dorea* s-o observe. Asta ar fi dat naștere la întrebări. Se culcă la loc, trăgând pieile peste ea și amintindu-și de prima lor vânătoare: cum căpriorul alergase drept către ea și cum îl decapitase cu o Orizâ. Își aminti șuieratul farfuriei prin văzduhul rece, șuierat produs de accesoriul acela mic de pe fundul ei, accesoriu care semăna atât de mult cu ascuțitoarea lui Patrick. Se gândi că își amintește de toate astea pentru că mintea ei încearcă să facă o anumită conexiune, însă era mult prea istovită ca să înțeleagă despre ce anume era vorba. Și poate se și străduia prea mult. Și ce să facă în privința asta?

Dar de un lucru era *sigură*. Îl ținea minte din Calla Bryn Sturgis. Simbolurile de pe ușa din vis alcătuiau cuvântul NEDESCOPERITĂ.

Nu mai e timp. Grăbește-te.

A doua zi începură crizele de plâns.

9

Încă mai erau destule tufe în spatele cărora să se retragă ca să-și facă nevoile (și să-și plângă lacrimile atunci când nu și le mai putea stăpâni), dar terenul devenea tot mai plat și mai deschis. Pe la amiază, în cea de-a doua zi, Susannah observă ceva ce i se păru a fi un nor negru de furtună care se deplasa departe, în zare. Numai că cerul era în întregime senin. Apoi pata aceea mare și întunecată începu să se miște într-un mod care nu avea nimic de-a face cu plutirea norilor. I se tăie răsuflarea și își opri imediat scuterul electric.

– Roland! îl strigă ea. Uite acolo! O turmă de bivoli! Sau de bizoni! Cum te văd și cum mă vezi!

– Așa le spui tu? se interesă Roland, fără prea mult interes. Noi le ziceam „bannock" în *când*-ul lui odată ca niciodată. E o turmă măricică, într-adevăr.

Patrick stătea în spatele Taxiului de Fitze II, desenând cu furie. Își sprijini creionul de podul palmei și începu să haşureze cu vârful înclinat. Susannah avea impresia că-i vine în nări praful ridicat de copitele bizonilor – tot mai mult și tot mai mult, pe măsură ce desenul băiatului prindea contur. Deși i se părea că el mutase turma mai aproape cu zece, cincisprezece kilometri; sau poate vederea lui era mult mai ageră decât a ei. Era foarte posibil. În orice caz, i se limpeziră și ei ochii și reuși să vadă mai clar animalele. Capetele lor mițoase. Ba chiar și ochii lor negri.

– De o sută de ani nu s-au mai văzut în America bizoni de dimensiunile astea, spuse ea.

– Da?

Același interes politicos. Apoi:

– Cred că sunt destul de mulți prin părțile astea. Dacă vreun tet dintre ei se apropie și ne intră în bătaia pistoalelor, aș zice să doborâm câțiva. Ar fi bine să mâncăm ceva carne proaspătă care să nu fie de căprioară. Tu ce zici?

Îi răspunse cu un zâmbet. Roland îi zâmbi și el. Iar ea își dădu din nou seama că, nu peste multă vreme, nu îl va mai vedea pe omul acesta pe care-l crezuse miraj sau demon, înainte de a ajunge să-l cunoască an-tet și dan-dinh. Eddie murise. Jake murise. Și în curând ea se va despărți pentru totdeauna de Roland de Gilead. Prin moartea lui? A ei?

Ridică ochii spre soarele strălucitor, dorind să-l facă să creadă că razele lui sunt responsabile pentru lacrimile care-i curgeau pe obraji. Și porniră mai departe, spre sud-est, prin ținuturile acelea întinse și pustii, îndreptându-se către bătaia tot mai puternică de inimă care era Turnul, aflat la confluența tuturor lumilor și a timpului însuși.

Du-dum, du-dum, du-dum.

Hai-commala-haide, iată, călătoria-i gătată.

În noaptea aceea a făcut ea prima de pază și l-a trezit pe Roland după câteva ceasuri.

– Mi se pare că-i pe undeva pe acolo, îi zise ea, cu mâna întinsă către nord-vest.

Nu trebuia să-i rostească numele: numai despre Mordred putea fi vorba. Toți ceilalți erau morți.

– Fii cu ochii în patru.

– Voi fi. Iar dacă auzi un foc de pistol, trezește-te de îndată.

– Nicio grijă, îl asigură ea și se întinse în spatele Taxiului de Lux II, pe iarba uscată de iarnă.

Nu era prea sigură că va reuși să adoarmă; era mult prea agitată la ideea unei prezențe ostile în apropierea lor. Dar puse capul jos și căzu într-un *somn* adânc.

Și plin de vise.

10

Visul acestei a doua nopți este și nu este asemănător cu cel din prima noapte. Elementele principale sunt aceleași: Central Park, cer cenușiu, ninsoare slabă, colindători (dar acum nu cântă un colind, ci „Come Go With Me", hitul formației Del-Vikings), Jake (CONDUC DOAR MARCA TAKURO SPIRIT!) și Eddie (cu inscripția de pe hanorac modificată: CLIC! E O CAMERĂ FOTO SHINNARO!) Eddie

ține în mâini o cană cu ciocolată fierbinte, dar nu i-o oferă. Le citește neliniștea nu doar pe chipuri, ci și în încordarea trupurilor. Aceasta este principala deosebire dintre cele două vise: i se cere să vadă ceva, sau să facă ceva, sau, poate, și una, și alta. Orice ar fi, ei cred că deja a văzut sau a făcut, iar ea simte că îi scapă ceva.

Și îi vine în minte o întrebare teribilă: oare omite ea ceva dinadins? *Este oare aici ceva ce ea nu vrea să vadă? S-ar putea oare ca Turnul Întunecat să perturbeze comunicarea cu cei doi? Asta-i o tâmpenie, cum altfel? Oamenii pe care îi vede sunt doar plăsmuiri ale imaginației sale cuprinse de alean. În realitate ei sunt* morți! *Eddie ucis de un glonț, Jake călcat de o mașină; unul ucis în lumea aceasta, celălalt în Lumea Decisivă, unde ce-i făcut e bun făcut (pentru că acolo timpul curge într-o singură direcție) și unde Stephen King este menestrel la curtea lor.*

Dar nu are cum să nu vadă expresia de pe chipurile lor, privirea aceea înspăimântată ce pare a-i spune La tine este, Suze – tu ai ce vrem noi să-ți arătăm, la tine este ce trebuie să-ți deschidă ochii. Ai de gând să nu faci nimic? Este ultimul pătrar. Este ultimul pătrar, iar ceasul ticăie și va continua să ticăie, *trebuie* să ticăie pentru că nu ți-a mai rămas niciun time-out. Grăbește-te... grăbește-te...

11

Sare din somn, cu răsuflarea în gât. Se crapă de ziuă. Palma pe care și-o trece peste frunte i se umple de transpirație.

Ce trebuie să știu, Eddie? Ce vrei tu să știu eu?

Nu-i răspunde nimeni la întrebarea asta. Cine să-i răspundă? *Conașu' Dean și-o dat ortu' la popă,* își zice ea și se culcă la loc. Rămâne întinsă încă un ceas, dar nu mai poate să adoarmă la loc.

12

La fel ca Taxiul de Lux I, și Taxiul de Lux II era prevăzut cu mânere – niște bare lungi de care să îl tragă Roland. Spre deosebire de primul taxi,

mânerele celui de-al doilea erau reglabile. Atunci când Patrick se simțea în stare să meargă pe jos, barele acelea puteau fi depărtate, pentru ca el să tragă de una, iar pistolarul de cealaltă. Atunci când Patrick obosea, se urca în căruț, iar Roland apropia mânerele ca să poată trage de amândouă.

La amiază făcură popas ca să mănânce. La finalul mesei, Patrick se urcă în spatele Taxiului de Lux II ca să tragă un pui de somn. Roland așteptă până când îl auzi pe băiat (pentru că tot așa îl considerau, indiferent câți ani o fi avut) sforăind, apoi se întoarse către Susannah.

– De ce te perpelești? Aș dori să-mi spui. Aș dori să-mi spui dan-dinh, deși nu mai există niciun tet, iar eu nu îți mai sunt dinh.

Și îi surâse. Tristețea din zâmbetul acela îi frânse inima și nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Nici adevărul.

– Dacă încă voi mai fi cu tine atunci când vom vedea Turnul în zare, înseamnă că lucrurile vor fi mers foarte rău.

– *Cât* de rău? vru el să știe.

Ea scuturâ din cap, începând să plângă și mai tare.

– Trebuie să fie o ușă pe undeva. Ușa Nedescoperită. Dar nu știu cum s-o găsesc! Eddie Și Jake vin la mine în vis și îmi spun că știu – îmi spun asta cu privirile lor – dar habar n-am! *Jur că nu știu!*

Roland o luă în brațe și o strânse și îi sărută tâmpla. În colțul gurii ei, buba aceea oribilă pulsa și ardea. Nu sângera încă, dar începuse iarăși să se umfle.

– Ce va fi va fi, spuse pistolarul, folosind expresia mamei lui. Ce va fi va fi. Liniștește-te acum și lasă-l pe ka să-și facă treaba.

– Ai zis că am scăpat de el.

O legănă în brațe, iar asta îi făcea bine. O calma.

– M-am înșelat, zise el. Așa cum bine ți-ai dat seama.

13

Stătea de pază în cea de-a treia noapte, cu ochii în urmă, la drumul pe care veniseră, când o mână o apucă de umăr. Panica îi țâșni în minte ca un Michiduță-n cutiuță care o speriase în copilărie și se întoarse fulgerător

(e în spatele meu, o, Doamne Dumnezeule, Mordred s-a furişat în spatele meu şi şi-a luat forma de păianjen!)
scotându-şi în acelaşi timp pistolul de la brâu.

Patrick tresări puternic şi se dădu un pas înapoi, cu chipul transformat într-o mască a terorii, cu mâinile ridicate înaintea lui. Dacă ar fi ţipat, cu siguranţă că l-ar fi trezit pe Roland, iar lucrurile s-ar fi petrecut cu totul şi cu totul altfel. Însă era mult prea înspăimântat ca să mai poată ţipa. Nu reuşea decât să scoată nişte sunete înfundate, din gât.

Susannah puse arma înapoi, la centură, îi arătă mâinile goale, apoi îl trase lângă ea şi îl îmbrăţişă. În prima clipă, îl simţi ţeapăn ca o lespede – tot îi mai era teamă -, dar apoi se relaxă.

– Ce s-a întâmplat, iubitule, îl întrebă ea *sotto voce*; şi continuă, folosind expresia lui Roland: De ce te perpeleşti?

Tânărul se desprinse din îmbrăţişare şi-i arătă nordul. Susannah nu pricepu imediat ce îi arată, apoi văzu luminile portocalii săgetând în dans cerul. Estimă că se aflau cam la şapte kilometri depărtare de ei şi nu-i venea să creadă că nu le văzuse mai devreme.

Tot în şoaptă, ca să nu-l trezească pe Roland, începu să-i explice băiatului:

– Nu trebuie să te sperii, dulceaţă. Ce vezi tu acolo sunt doar nişte fenomene atmosferice luminoase, care nu-ţi pot face rău. Roland le zice „jocul ielelor". Seamănă cu Focul Sfântului Elmo.

Dar tânărul habar nu avea ce înseamnă Focul Sfântului Elmo; i se citea asta în privirea nesigură. Atunci se mulţumi să-i repete că luminile acelea nu aveau cum să-i facă rău şi, într-adevăr, niciodată ielele nu se apropiaseră mai mult de ei. Ba chiar atunci, sub ochii ei, ielele se îndepărtară în dans, iar foarte curând nici nu se vor mai observa. Poate că le gonise cu *gândul* ei. Pe vremuri ar fi luat în râs o asemenea idee, dar nu şi acum.

Patrick începu să se calmeze.

– De ce nu încerci să mai dormi puţin, scumpete? Trebuie să te odihneşti.

Şi ea ar cam fi trebuit să se odihnească, dar îi era groază de ce-i putea aduce somnul. Însă nu avea ce face: curând îl va trezi pe Roland şi se va culca. Şi atunci va veni visul. Fantomele lui Jake şi Eddie se vor uita la ea cu mai multă disperare ca oricând. Cerându-i să ştie ceva ce nu avea de unde şti.

Patrick scutură din cap.

– Nu ți-e somn?

Își scutură iarăși capul, mai hotărât.

– Păi, atunci ce-ar fi să mai desenezi puțin?

Desenatul îl calma întotdeauna.

Patrick îi zâmbi și porni de îndată spre Taxiul de Lux II, după blocul de desen, cu pași mari, exagerat de furișați, chipurile ca să nu-l trezească pe Roland. Susannah zâmbi. Patrick era oricând gata să deseneze; probabil că unul dintre lucrurile care îl ținuseră în viață în pivnița lui Dandelo fusese gândul că, din când în când, împuțitul ăla bătrân îi dădea câte un bloc de desen și un creion. Băiatul ăsta era la fel de vicios cum fusese Eddie în cele mai rele momente ale sale, își spuse Susannah, numai că drogul de care era dependent Patrick era o linie îngustă de grafit.

Se așeză și începu să deseneze. Susannah își reluă veghea, dar foarte curând simți o furnicătură ciudată în tot corpul, de parcă *ea* ar fi fost cea supravegheată. Se gândi iar la Mordred, apoi surâse (și surâsul îi provocă durere, pentru că buba de la gură se umflase mult). Nu Mordred; Patrick. Patrick era cel care se uita la ea.

Patrick o *desena*.

Rămase nemișcată aproximativ douăzeci de minute, dar curiozitatea avu câștig de cauză. În douăzeci de minute Patrick ar fi putut să o deseneze și pe *Mona Lisa* și Bazilica Sfântul Pavel în fundal, ca să fie tabloul complet. Iar furnicăturile din trup i se păreau atât de *bizare*, de parcă nu ar fi fost un produs al minții ei, ci o reacție cu totul și cu totul fizică.

Se apropie de el, însă Patrick își lipi blocul de desen de piept, cu o timiditate ce nu-i stătea în fire. Dar își *dorea* ca ea să vadă ce desenase; dorința aceasta i se citea în privirea de îndrăgostit. Probabil că se îndrăgostise de acea Susannah din desenul lui.

– Haide, dulceață, spuse ea, întinzând mâna spre blocul de desen.

Dar nu. Nu i-l va smulge din brațe, chiar dacă el voia ca ea să-i vadă creația. Pentru că el era artistul; și a lui trebuia să fie decizia de a-și arăta sau nu opera.

– Te rog!

Băiatul mai ținu la piept încă o clipă blocul de desen. Și după aceea – foarte sfios, ferindu-se să-i întâlnească privirea – i-l întinse. Susannah îl luă și se uită la ea, cea din desen. I se opri respirația, atât de *bun* era. Ochii mari. Pometii

înalți, cărora tatăl ei le zicea „comorile Etiopiei". Buzele pline, pe care Eddie i le sărutase cu atâta drag. Iată era acolo, desenată pe foaia de hârtie... ea, în carne și oase... dar era și ceva *mai mult*. Nu și-ar fi închipuit niciodată că dragostea poate străluci cu atâta puritate în trăsăturile unui desen făcut cu creionul. Dar uite dragostea aici, o, nu vă mint, o, adevăr grăiesc; dragostea unui băiat pentru femeia care l-a salvat, care l-a scos din hăul negru unde cu siguranță că și-ar fi găsit sfârșitul. Dragostea pentru ea ca mamă, dragostea pentru ea ca femeie.

– Patrick, e minunat! exclamă ea.

Se uită la ea emoționat. Neîncrezător. *Serios?* întrebară ochii lui. Iar ea înțelese atunci că numai el – sărmanul, neiubitul Patrick din sufletul lui, care dintotdeauna trăise cu acest talent și nu avea cum să-l aprecieze la justa lui valoare – putea pune la îndoială frumusețea pură a desenului său. Desenatul îl făcea fericit *pe el*; asta știuse mereu. Însă gândul că lucrările lui i-ar putea face fericiți *pe alții*... ei bine, va dura ceva vreme până când se va obișnui cu ideea. Susannah se întrebă, poate pentru a mia oară, câtă vreme îl ținuse Dandelo prizonier și, mai ales, cum de se întâmplase ca acea hidoasă creatură să dea peste el. Probabil că nu va afla niciodată. Oricum, cel mai important i se părea acum să încerce să-l convingă de propria lui valoare.

– Da, îi răspunse ea. Da, este *minunat*. Ești un artist de excepție, Patrick. Mă face să mă simt bine când mă uit la desenul tău.

Acum tânărul uită să-și încleștezeze dinții, iar zâmbetul lui larg, chiar și fără limbă, o umplu de încântare. Doar privindu-l, toate temerile și neliniștile ei păreau meschine și prostești.

– Mi-l dai mie?

Patrick dădu din cap cu înflăcărare. Făcu un gest de rupere cu o mână, apoi arătă spre ea. *Da! Rupe-l din bloc! Ia-l! Păstrează-l!*

Susannah vru să facă întocmai, dar se opri. Era frumoasă datorită iubirii (și creionului) lui. Singurul lucru care umbrea frumusețea aceea era pata neagră de lângă gură. Întoarse desenul spre el, îi arătă cu degetul buba de pe hârtie, apoi pe cea reală, de pe obraz. Și se cutremură. O durea până și cea mai ușoară atingere.

– Doar porcăria asta nu are ce căuta acolo, spuse ea.

El înălță din umeri, ridicând mâinile cu palmele în sus, făcând-o să râdă. Avu grijă, însă, să râdă cât mai încet, ca să nu-l trezească pe Roland; însă da,

gestul băiatului o făcuse să râdă. Îi trecu prin minte o replică dintr-un film vechi: *Pictez ceea ce văd.*

Numai că aceasta nu era o pictură. Și brusc își dădu seama că el putea să o scape de porcăria aia detestabilă. Măcar pe hârtie.

Atunci ea va fi sora mea geamănă, gândi ea bucuroasă. *Jumătatea mea mai bună; drăgălașa mea surioară gea...*

Și brusc, înțelese...

Totul? Înțelese *totul?*

Da, își va spune ea mult mai târziu. Nu într-o manieră perfect logică, ce ar fi putut fi reprodusă în scris – dacă $a + b = c$, atunci $c - b = a$ și $c - a = b$ – dar, da, atunci a înțeles absolut totul. *A intuit* totul. Deloc de mirare că Eddie-cel-din-vis și Jake-cel-din-vis fuseseră supărați pe ea: totul era atât de evident.

Patrick, care o *adusese* pe hârtie.

Nu i se întâmpla pentru prima dată.

Roland o adusese în lumea lui... prin magie.

Eddie o adusese alături de el prin dragoste.

La fel și Jake.

Doamne, Dumnezeule, oare era aici de atât de multă vreme și trecuse prin atât de multe încercări fără să înțeleagă *sensul* adevărat al cuvântului ka-tet, fără să știe ce era el? Ka-tet înseamnă familie.

Ka-tet înseamnă dragoste.

Patrick, băiatul acesta genial și mut, zăvorât în pustietate. Zăvorât în talentul lui uriaș. Talentul lui înseamnă dragoste. Și acum? Acum?

Acum va face ceva pentru mine, își spuse Susannah/Odetta/Detta, scoțând borcănelul din buzunar, știind cu exactitate ce avea de gând să facă și motivul pentru care o va face.

Când îi întinse blocul de desen fără să fi rupt încă foaia cu portretul ei, Patrick păru cumplit de dezamăgit.

– Nu, nu, îl liniști ea. Vreau doar să mai faci ceva, înainte să-l iau și să-l prețuiesc întreaga viață, ca să-mi amintească cum am fost în acest *unde* și în acest *când*.

Și, spunând acestea, îi arătă una din radierele roz, înțelegând abia acum de ce le tăiase Dandelo de la capetele creioanelor. Îi sesizase și el puterea.

Patrick luă guma și o răsuci între degete, încruntându-se de parcă nu mai văzuse așa ceva niciodată. Susannah era convinsă că văzuse, dar câți ani trecuseră de atunci? Și cum fusese el atunci pe punctul de a scăpa, o dată pentru totdeauna, de călăul lui? Și de ce nu-l ucisese Dandelo în momentul acela?

Pentru că și-a închipuit că va fi în siguranță dacă îi ia gumele, își răspunse ea.

Patrick o privea nedumerit. Necăjit.

Susannah se așeză lângă el și-i arătă cusurul de pe obrazul desenat. Apoi îl apucă ușor de încheietura mâinii și i-o trase spre foaia de hârtie. Băiatul se împotrivi la început, dar se relaxă imediat.

Susannah își aminti de norul negru care nu fusese nor, ci o turmă de animale mari, mițoase, pe care Roland le numea „bannock", iar ea le zicea „bizoni". Își aminti cum simțise în nări praful ridicat de copitele lor atunci când Patrick începuse să *deseneze* praful. Și își mai aminti că, atunci când Patrick desenase turma mai aproape de ei decât fusese în realitate (licență artistică, iar noi mulțumim foarte frumos), chiar a dat *impresia* că este mai aproape. Își aminti cum crezuse că i se obișnuiseră ochii cu distanța și se minună de prostia ei. De parcă ochii s-ar putea adapta la distanță așa cum se adaptează la întuneric.

Nu. Patrick adusese animalele mai aproape. Le adusese mai aproape *desenându-le* mai aproape.

Când radiera atinse foaia de hârtie, Susannah își trase mâna – era convinsă (nu știa cum ori de unde îi venise convingerea asta) că Patrick singur trebuia să se ocupe de problemă. Făcu mișcări de ștergere cu degetele în aer, arătându-i ce vrea de la el. Dar băiatul nu înțelese. Repetă mișcările, apoi îi arătă pe desen inflamația de lângă buza ei inferioară.

– Fă-o să dispară, Patrick, îi ceru ea, mirându-se de cât de calmă îi este vocea. E urâtă, fă-o să dispară.

Făcu iar mișcarea cu degetele.

– Șterge-o.

Acum băiatul pricepu. Susannah îi sesiză flacăra aprinsă în privire. Ridică bucățica de gumă roz spre ea. Un roz *fără cusur* – fără nicio urmă de grafit pe ea. Patrick ridică din sprâncene la Susannah, ca și cum ar fi vrut să o întrebe dacă era sigură că asta își dorea.

Ea dădu din cap: da, asta își dorea.

Atunci Patrick începu să șteargă semnul de pe obrazul din desen. Nesigure la început, mișcările îi deveniră tot mai energice atunci când văzu ce se petrece.

14

Atunci când Patrick o desenase, Susannah simțise furnicăturile ciudate în întregul trup. Acum le simțea într-un singur loc: în colțul drept al gurii. Când Patrick începu să șteargă semnul de acolo cu mai mult curaj, furnicăturile se transformară într-o mâncărime infernală. Și se văzu nevoită să-și încleștezе mâinile ca să nu înceapă să își râcâie buba, să se scarpine cu furie – atâta pagubă dacă și-o va rupe și un litru de sânge îi va curge pe haina din piele de căprioară.

Doar câteva secunde mai trebuie sa rabd, doar câteva secunde și se va termina totul, trebuie *să se termine, o, Doamne, Dumnezeule, FĂ SĂ SE TERMINE ODATĂ...*

Patrick părea a o fi uitat cu totul. Își privea țintă desenul, cu părul lung atârnându-i pe obraji, ascunzându-i aproape complet vederii. Părea fascinat de acea minunată jucărie. Ștergea cu delicatețe... apoi puțin mai tare (și mâncărimea se intensifica)... și din nou cu infinită blândețe. Lui Susannah îi venea să urle. Dintr-odată parcă îi luă foc tot trupul. Mâncărimea îi ardea creierul; îi bâzâia în ochi, ca două roiuri gemene de țânțari; îi înfiora sfârcurile, făcându-i-le tari ca piatra.

Am să țip, nu mai pot să mă stăpânesc, trebuie să țip...

Și tocmai când deschise gura, mâncărimea dispăru cu totul. Și durerea. Ridică mâna spre obraz. Se opri.

N-am curaj.

Fă bine *să ai!* se indignă Detta. *După câte ai pătimit – după câte am pătimit* amândouă *– tre' să mai ai atâta sânge-n tine ca să-ți atingi fața aia* afurisită, *căpșea căcăcioasă ce ești!*

Își atinse pielea cu vârfurile degetelor. Pielea cea *netedă*. Buba care o necăjise atât de mult încă de când intrase în Bubuit de Tunet nu mai era acolo. Știa că, atunci când își va privi chipul într-o oglindă, ori într-o apă limpede, nu va vedea nici măcar o cicatrice.

15

Patrick mai lucră o vreme – mai întâi cu radiera, apoi cu creionul, apoi iarăşi cu radiera – dar Susannah nu mai simţi nicio mâncărime, nici măcar vreo furnicătură slabă. De parcă, odată depăşit un punct critic, senzaţiile acelea încetaseră cu totul. Se întrebă câţi ani avusese Patrick atunci când Dandelo retezase toate gumele de la capetele creioanelor. Patru? Şase? În orice caz, trebuie că fusese foarte mic. Era convinsă că privirea lui nedumerită de la început fusese cât se poate de sinceră. Dar, atunci când se apucase de lucru, folosise guma ca un profesionist.

Poate că-i la fel ca mersul pe bicicletă, îşi zise ea. *Odată învăţat, nu mai ai cum să-l uiţi.*

Îl aşteptă răbdătoare (cât de răbdătoare putea fi ea în asemenea clipe) să termine. Şi, după cinci minute foarte, foarte lungi, răbdarea ei fu răsplătită. Zâmbind, Patrick întoarse blocul şi îi arătă desenul. Ştersese complet pata de lângă buze, apoi haşurase uşor locul, pentru a-l face să semene cu restul obrazului închis la culoare. Mai mult încă: îndepărtase cu infinită grijă toate firimiturile de gumă de pe foaia de hârtie.

– Foarte frumos, spuse ea, dându-şi seama că era un compliment de tot rahatul pentru opera unui geniu.

Păi, nu?

Aşa că se aplecă spre el, îl luă în braţe şi-l sărută apăsat pe buze.

– Patrick, este *superb.*

Băiatului îi năvăli sângele în obraji cu atâta forţă, încât ea intră în panică, întrebându-se dacă nu cumva va face un atac cerebral, cu toată vârsta lui fragedă. Dar el zâmbea în continuare, cerându-i prin semne să rupă foaia din bloc. Pentru că era desenul ei. Pentru că ea trebuia să-l păstreze.

Susannah rupse foaia cu foarte mare atenţie, întrebându-se într-un colţ întunecat al minţii ce anume s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi rupt desenul – dacă s-ar fi rupt *pe ea* – chiar pe mijloc. Mai observă că pe chipul lui Patrick nu se citea nici uluire şi nici teamă. Fireşte că-i văzuse buba de lângă gură chiar de când o cunoscuse, pentru că porcăria aia fusese acolo tot timpul; şi, în consecinţă, o desenase în detalii aproape fotografice. Acum dispăruse – degetele ei îşi dăduseră primele seama de asta –, dar Patrick nu manifesta nicio emoţie cu

privire la acest miracol. Concluzia era cum nu se poate mai evidentă: atunci când șterse buba aceea hidoasă din desen, și-o șterse și din minte și amintire.

– Patrick?

Se uită la ea zâmbindu-i. Fericit pentru că ea era fericită. Iar Susannah era *foarte* fericită. Faptul că era deopotrivă speriată de moarte nu-i afecta câtuși de puțin fericirea.

– Vrei să-mi mai desenezi ceva?

Băiatul dădu entuziasmat din cap. Făcu un semn pe foaia din fața lui și o întoarse către ea:

?

Susannah privi lung semnul de întrebare, apoi se uită la Patrick, care ținea strâns în mână radiera, noua și minunata lui jucărie.

Ea îi spuse:

– Vreau să-mi desenezi ceva ce nu se află aici.

Băiatul își lăsă capul pe umăr într-un gest întrebător. Semăna atât de bine cu Ete atunci când nu era prea sigur că înțelegea ce-i ceri, încât Susannah, în pofida bătăilor accelerate ale inimii, nu-și putu stăpâni zâmbetul.

– Nu-ți face griji, am să-ți spun despre ce e vorba.

Și îi spuse, cu foarte mare atenție la toate detaliile. Patrick o ascultă. La un moment dat, vocea femeii îl trezi pe Roland. Pistolarul se apropie de ei, se uită la Susannah în lumina roșiatică a tăciunilor incandescenți, vru să se uite în altă parte, dar își întoarse imediat ochii mari de uimire. Până în momentul acela, ea crezuse că nici Roland nu va observa dispariția porcăriei de pe obrazul ei. Crezuse că magia lui Patrick era într-atât de puternică încât să șteargă această amintire și din memoria pistolarului.

– Susannah, obrazul tău! Ce s-a întâmplat cu...

– Taci, Roland, dacă ții la mine.

Și pistolarul amuți. Susannah se întoarse spre Patrick și începu iarăși să-i vorbească, în șoaptă, dar cu multă fermitate. Patrick o asculta cu atenție, iar la un moment dat, ea observă cum privirea începe să i se lumineze. Înțelesese.

Fără să i se ceară, Roland puse lemne pe foc, înviorându-l și, nu peste multă vreme, micuța lor tabără străluci blând sub cerul înstelat.

Patrick scrise câteva cuvinte, ordonându-le în fața semnului de întrebare aflat deja pe foaia de hârtie:

Ce înălțime?

Susannah îl luă pe Roland de cot și-l puse să stea în fața băiatului. Pistolarul avea în jur de un metru nouăzeci și cinci. Îi ceru să o ia în brațe și arătă cu mâna la vreo zece centimetri deasupra capului lui. Patrick zâmbi dând din cap.

– Și uite ce trebuie să fie pe obiectul acela, spuse ea luând o creangă din mormanul lor de lemne pentru foc.

Frânse creanga pe genunchi, fabricându-și propriul instrument de desenat. Își amintea bine simbolurile și era sigură că, dacă nu vor fi perfect redate, ușa aceea pe care îi ceruse să i-o deseneze fie se va deschide către un loc unde nu avea ce căuta, fie nu se va deschide deloc. Prin urmare, începu să deseneze în țărâna și cenușa de lângă focul de tabără cu mișcări iuți și precise, la fel ca Patrick, fără să se oprească să studieze simbolul din urmă. Pentru că era convinsă că, dacă se va apuca să se uite la unul, va ajunge să le analizeze pe toate și cu siguranță că i se va părea ceva greșit. Iar atunci îndoiala i se va strecura în minte, măcinând-o ca o boală. Și poate atunci își va face apariția Detta – cea băgăreață și cu gură spurcată, care de multe ori îi salvase fundul – și va termina desenul în locul ei. Poate că așa va fi, dar nu se putea baza pe asta. În adâncul inimii tot mai credea că Detta ar fi fost în stare să dea rasol la momentul crucial, din nici un alt motiv decât cel al propriei satisfacții diabolice. Și nici în Roland nu avea pe deplin încredere, pentru că nu prea voia să o lase să plece din motive pe care nici el nu le înțelegea.

Așa că desenă singură în țărână și cenușă, fără să privească în urmă. Iar acestea sunt simbolurile ieșite de sub vârful creionului ei improvizat:

– Nedescoperită, murmură Roland. Susannah, cum... ce...

– Taci, repetă ea.

Patrick se aplecă asupra foii și începu să deseneze.

16

Susannah se tot uita în jur să vadă ușa, însă cercul de lumină aruncat de focul lor era foarte mic. Sigur, era mic în comparație cu întunericul imens al preriei. Și nu văzu nimic. Se întoarse către Roland și-i citi întrebarea mută din ochi, drept care îi arătă desenul pe care i-l făcuse mai devreme băiatul. Îi arătă locul în care fusese rana de pe obraz. Pistolarul își apropie hârtia mult de ochi, ca să descopere semnele lăsate de radieră. Patrick le acoperise cu măiestrie, iar Roland le descoperi doar la o cercetare foarte atentă; era ca și cum ar fi încercat să găsească o urmă veche după multe zile de ploaie.

– Nu mă mir că bătrânul i-a tăiat gumele de la creioane, zise el, înapoindu-i desenul.

– Asta mi-am zis și eu.

De aici pornise supoziția ei: dacă Patrick era în stare (cel puțin în această lume) să șteargă ceva și din desen, și din realitate, atunci poate că va reuși să creeze ceva real prin desen. Îi povesti lui Roland despre turma de bannock ce i se păruse ciudat de aproape, iar pistolarul începu să-și maseze fruntea ca lovit de o migrenă îngrozitoare.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să înțeleg ce înseamnă. Am îmbătrânit, Susannah.

Nu-l luă în seamă: îl mai auzise văicărindu-se așa și în trecut. Începu să-i povestească visele ei cu Eddie și Jake, neuitând să amintească de numele produselor inscripționate pe hanoracele lor, cântecele colindătorilor, ciocolata fierbinte și panica tot mai mare din ochii celor doi când își dădeau seama că visele se apropiau de sfârșit, iar ea tot nu le înțelegea sensul.

– De ce nu mi-ai povestit mai demult despre asta? o întrebă Roland. De ce nu mi-ai cerut ajutorul ca să-ți poți interpreta visul?

Îl privi drept în ochi, gândindu-se că avusese mare dreptate să nu i-l ceară. Da, chiar așa era. Indiferent cât de mult l-ar fi făcut să sufere.

– Ai pierdut deja doi dintre noi. Cât de dornic ai fi fost să mă pierzi și pe mine?

Pistolarul se îmbujoră puternic. I se observa roșeața din obraji chiar și la lumina focului.

– Vorbești urât despre mine, Susannah. Și ai gândit încă și mai rău.

– Poate că da, zise ea. Îți cer iertare dacă așa este. Nici eu nu am știut ce vreau. Știi bine că o parte din mine vrea să vadă Turnul. O parte din mine își dorește foarte mult să-l vadă. Și chiar dacă Patrick va fi în stare să creeze Ușa Nedescoperită, iar eu voi reuși să o deschid, nu voi păși în lumea reală peste pragul ei. Sunt convinsă că asta înseamnă inscripțiile de pe hanoracele lor.

– Nu trebuie să gândești așa, spuse Roland. Eu cred că rareori realitatea este ceva doar alb sau doar negru, ceva ce există sau nu există.

Patrick scoase chiotul lui ca de bufniță, făcându-i să se întoarcă spre el. Ridicase blocul ca să le arate ce desenase. Susannah avu impresia că pe hârtie se află o reprezentare perfectă a Ușii Nedescoperite. Nu era scris pe ea cuvântul ARTISTUL și clanța era din metal simplu, fără gravura cu cele două creioane încrucișate. Dar era bine așa. Nu se obosise să-i explice și aceste detalii care fuseseră puse acolo pentru a o ajuta pe ea să înțeleagă.

Doar o hartă mai aveau să-mi deseneze, își spuse ea supărată. Oare de ce trebuia să fie totul atât de al dracului de greu, al naibii de

(ghici ghicitoare ce-i)

misterios? Dar știa că nu va găsi niciodată un răspuns mulțumitor... altul decât trista realizare că așa funcționează meandrele minții omenești. Păi, nu? Răspunsurile cu adevărat importante nu sunt niciodată ușor de obținut.

Patrick scoase alt chiot. De data aceasta cu o notă interogativă. Iar Susannah își dădu seama că bietul băiat moare de nerăbdare. Perfect normal. Doar tocmai ce onorase prima lui comandă și voia să știe ce părere are despre creația lui această doamnă Mecena.

– E grozav, Patrick, minunat!

– Da, fu de acord Roland, luând blocul de desen.

I se părea că ușa zugrăvită de creionul băiatului era aidoma celor peste care dăduse pe țărmul Mării Vestului, pe când se împleticea încolo și încoace, delirând și conștient că avea să moară curând în urma mușcăturii homaroșeniei[1]. Avea sentimentul că sărmanul mut i se uitase în minte și văzuse o imagine identică a acelor uși – o „fotegrafie".

În tot acest timp, Susannah se uita disperată în jur. Iar Roland se văzu nevoit s-o cheme înapoi pe un ton aspru, atunci când o văzu că începuse să

[1] Vezi *Alegerea celor trei* (n. tr.).

se deplaseze, împingându-se în palme, spre marginea cercului de lumină. Se văzu nevoit să-i aducă aminte că Mordred putea fi oriunde și că întunericul era prietenul lui cel mai bun.

Oricât de nerăbdătoare ar fi fost, Susannah reveni lângă el, amintindu-și cu extremă claritate ce pățise mama-surogat și cât de repede se întâmplase totul. Cu toate acestea, parcă o durea să renunțe la căutare. Carnea de pe ea o durea. Roland îi spusese că se așteaptă să dea cu ochii de Turnul Întunecat spre sfârșitul zilei următoare. Dacă atunci încă va mai fi cu el, dacă îl zărea și ea, profilându-se pe linia orizontului, era aproape convinsă că se va dovedi mult prea puternic pentru ca ea să i se poată împotrivi. Că glammerul lui va fi prea intens. Acum, având de ales între Turn și ușă, știa că încă mai are timp să aleagă ușa. Dar, mai târziu, pe măsură ce se vor apropia, iar atracția Turnului va crește (pulsându-i irezistibil în minte, chemând-o prin cântecul acelor voci melodioase), îi va fi mult mai greu, dacă nu imposibil, să aleagă ușa.

– N-o văd, oftă ea deprimată. Poate m-am înșelat. Poate nu există nicio blestemată de ușă. Of, Roland...

– Nu cred că te-ai înșelat, îi spuse el.

Vorbea fără tragere de inimă, asemenea cuiva care are o treabă neplăcută de făcut, ori o datorie de achitat. Și chiar îi era dator acestei femei, își spuse. În fond, nu el o adusese în lumea aceasta, unde ea a deprins arta omorului, s-a îndrăgostit și și-a jelit omul iubit? Nu din vina lui suferea ea acum? Avea obligația să îndrepte lucrurile dacă așa ceva mai era cu putință. Dorința lui de a o ține alături – chiar cu prețul vieții ei – era o dovadă de egoism pur și il făcea nedemn de educația primită.

Mai mult, îl făcea nedemn de dragostea și respectul pe care le nutrea față de ea. Știa că i se va frânge ce îi mai rămăsese din inimă dacă va trebui să-și ia rămas-bun de la ea, de la ultimul membru al straniului, minunatului său ka-tet; dar, dacă asta voia, dacă de asta avea *nevoie*, atunci o va face. Mai ales pentru că observase în desenul băiatului ceva ce-i scăpase lui Susannah. Nu ceva ce era acolo, ci ceva ce lipsea.

– Uită-te aici, o îndemnă el cu blândețe, arătându-i desenul. Vezi cât de mult s-a străduit să-ți facă pe plac?

– Da! Da, sigur că văd, dar...

- Bănuiesc că i-a luat cam zece minute, deşi în mod obişnuit face orice desen, indiferent cât de bun, în cel mult trei sau patru minute.

- Nu înţeleg ce vrei să spui!

Patrick îl trase pe Ete aproape de el şi-l cuprinse cu braţul, căutând alinare: îl speriau tonurile ridicate pe care discutau Roland şi Susannah şi se uita la ei cu ochi mari şi nefericiţi.

- S-a străduit să-ţi ofere ce i-ai cerut; adică Uşa, Uşa singură. Stă în aer, nu vezi? E lipsită de... de...

Se încruntă căutând cuvântul potrivit. Fantoma lui Vannay i-l şopti sec în ureche.

- E lipsită de context!

Câteva clipe expresia de nedumerire rămase pe chipul lui Susannah, apoi ochii i se luminară treptat a înţelegere. Roland nu mai stătu pe gânduri; puse mâna cea întreagă pe umărul lui Patrick şi îi ceru să aşeze uşa desenată în spatele maşinuţei electrice a femeii, căreia ea îi spunea Taxiul de Lux III.

Patrick se conformă bucuros. În primul rând, pentru că amplasarea Taxiului de Lux III în faţa uşii îi oferea un motiv pentru folosirea radierei. De data aceasta desenă mult mai repede – aproape neglijent, ar fi zis un observator neinformat. Însă Roland, care stătea lângă el, îşi dădu seama că Patrick zugrăvea micuţul vehicul în cele mai mici amănunte. La sfârşit făcu roata din faţă şi în capacul ei desenă licărul focului de tabără. Apoi lăsă jos creionul şi chiar atunci văzduhul se învolbură în jurul lor. Pistolarul îi simţi lovitura drept în faţă. Flăcările, drepte până atunci în noaptea nemişcată, fură cuprinse de zbucium. Apoi încetă totul, ca şi cum nu ar fi fost. Flăcările îşi reluară arderea dreaptă. Şi, la nici trei metri depărtare de ele, în spatele scuterului electric, apăruse o uşă pe care Roland o întâlnise ultima oară în Peştera Vocilor, de lângă Calla Bryn Sturgis.

17

Susannah aşteptă până în zori. Îşi petrecu timpul mai întâi strângându-şi lucrurile, apoi gândindu-se la ce i-ar fi folosit ele (împreună cu trusta din piele de căprioară în care erau) în New York City? Ar râde oamenii de ea.

Sau probabil că ar râde oricum... sau ar ţipa şi ar lua-o la goană când ar da cu ochii de ea. Această Susannah Dean care îşi va face apariţia de nicăieri în Central Park nu va putea fi luată drept vreo absolventă de facultate ori vreo moştenitoare a unei mari averi; nici măcar cu Sheena[1] n-ar putea fi confundată, îmi pare foarte rău să vă spun. Nu, în ochii oamenilor civilizaţi probabil că ar arăta ca o evadată de la balamuc. Şi, odată ce va trece pragul *acestei* uşi, va mai fi cale de întors? Nu. Imposibil. Niciodată.

Îşi puse deoparte bagajele şi aşteptă. Când la orizont apăru prima rază palidă a dimineţii, îl strigă pe Patrick şi-l întrebă dacă vrea să meargă cu ea. Înapoi în lumea din care ai venit, ori în una foarte asemănătoare cu aceea, îi spuse ea, deşi ştia că sărmanul băiat nu-şi amintea niciun fel de lume – pentru că fie fusese smuls din ea pe când era foarte mic, fie trauma răpirii îi şterse toate amintirile.

Patrick se uită mai întâi la ea, apoi la Roland, aşezat pe vine şi privindu-l şi el cu mare atenţie.

– Orice ai alege să faci, fiule, îi spuse pistolarul, să ştii că poţi să desenezi în oricare lume. Deşi acolo unde se duce Susannah sunt mai mulţi oameni care să-ţi aprecieze operele.

Nu vrea să-l lase să plece, realiză ea, înfuriindu-se. Apoi Roland se uită la ea, dând aproape imperceptibil din cap. Nu era prea sigură, dar i se părea că gestul lui înseamnă...

Dar, nu. Nu era o părere. Ştia foarte bine ce înseamnă. Roland îi transmitea că îşi ascunde gândurile de Patrick. Gândurile şi dorinţele. Şi, deşi ea ştia prea bine că pistolarul era în stare să mintă (cea mai impresionantă minciună fusese cea de la consfătuirea de pe pajiştea din Calla Bryn Sturgis înainte de atacul Lupilor), *pe ea* nu o mintise niciodată. Nici pe Eddie. Nici pe Jake. Da, sigur, fuseseră cazuri când nu le spusese tot adevărul, dar să-i mintă...? Nu. Erau un ka-tet, iar Roland fusese corect cu ei. Măcar meritul acesta să i-l recunoaştem.

Pe neaşteptate Patrick îşi înşfăcă blocul de desen şi scrise ceva pe o foaie albă. Apoi o întoarse către ei:

---

[1] Sheena (Regina Junglei) – eroină de benzi desenate apărute în 1938, ce au fost sursa de inspiraţie a unui serial de televiziune, produs în 1950 (n. tr.).

Rămân. Mi-e frică să mă duc într-un loc necunoscut.

Și, ca să le explice mai bine, căscă gura și le arătă locul unde-i fusese limba.

Oare ușurare să fi fost expresia aceea de pe chipul lui Roland? Dacă da, atunci Susannah îl detesta pentru asta.

– În regulă, Patrick, îi spuse ea, străduindu-se să nu-și arate adevăratele sentimente.

Ba chiar se întinse și-l bătu ușurel pe mână.

– Înțeleg ce simți. Însă, cu toate că oamenii pot fi cruzi... cruzi și ticăloși... există în lumea aceea foarte mulți care sunt buni și binevoitori. Uite ce-ți propun eu: nu am să plec decât după ce se luminează complet de ziuă, mai gândește-te și poate ai să-ți schimbi răspunsul.

Băiatul bâțâi repede din cap. *Iete la el cum sare-n sus dă bucurie că nu mă forțez io să-l fac să-și schimbe gândul,* își zise mânioasă Detta. *Probabil că și albu' al bătrân se bucură că nu-mi bag io coada.*

Taci din gură, îi ceru Susannah și – minunea minunilor! – Detta amuți imediat.

18

La ziuă (când observară o turmă de bannock care păștea la vreo trei kilometri depărtare de ei), Susannah o lăsă pe Detta înapoi în mintea ei. Ba, mai mult: îi permise Dettei să preia conducerea. Drept care Detta a fost cea care a dat roată locului lor de tabără, trăgând în piept pentru o ultimă oară aerul acestei lumi și așezându-l cu grijă pe un raft al amintirii. Detta a fost cea care a înconjurat ușa, mai întâi printr-o parte, apoi prin cealaltă, săltându-se pe palmele-i bătătorite. Patrick și Roland o însoțeau. Și când ajunseră în spate, Patrick scoase un chiot uluit, văzând că ușa dispăruse. Roland nu spuse nimic. Ete se apropie de locul unde fusese ușa, amușină aerul... apoi trecu drept pe acolo. *Dacă am fi fost în față,* își spuse Detta, *l-am fi văzut cum iese din lemnul ușii, ca într-o scamatorie de bâlci.*

Se întoarse la Taxiul de Lux III, cu care se hotărâse să plece. Cu condiția să se deschidă ușa, firește. Toată povestea nu ar fi fost decât un banc prost dacă s-ar fi dovedit că era încuiată. Roland vru să o ajute să urce în scaunul scuterului; ea îi făcu semn să o lase în pace și se urcă singură. Apăsă butonul roșu de lângă volan, iar motorul porni să zbârnâie ușor. Apăsă și butonul de accelerație de pe ghidon și rulă încet către ușa închisă pe care erau inscripționate simbolurile ce însemnau NEDESCOPERITĂ. Dar se opri atunci când botul scuterului ajunse aproape lipit de lemnul ușii.

Se întoarse spre Roland cu un zâmbet prefăcut.

– No, bine, Roland – acu' îți zic rămas-bun. Zile lungi și nopți senine! Îți urez să ajungi la blestematu' ăl de Turn al tău și...

– Nu, o întrerupse pistolarul.

Se uită la el. *Detta* se uită la el cu ochi fierbinți și batjocoritori. Provocându-l să transforme despărțirea asta într-o ceartă. Provocându-l să o alunge *el* de acolo. *Haide, spălăcitule, acu' să te văz de ce ești în stare.*

– Ce? se răți ea. Care-i treaba, uriașule?

– După toate câte am trăit împreună, nu am să-mi iau rămas-bun de la tine în felul acesta.

– Adică ce?

Doar că în limbajul caricatural (însă furios) al Dettei, se auzi: *Adică șe?*

– Știi foarte bine.

Ea scutură sfidătoare din cap. *Ba'nu.*

– În primul rând, spuse el, prinzându-i blând mâna bătătorită în mâna lui ciuntită, mai este cineva care trebuie să fie întrebat dacă vrea să rămână cu mine sau să plece cu tine. Și nu mă refer la Patrick.

La început ea nu înțelese. Apoi se pomeni că se uită la o anumită pereche de ochi cu contur auriu, la o anumită pereche de urechi ciulite. Și durerea îi săgetă inima: uitase cu totul de Ete.

– Cu siguranță că va rămâne aici, dacă Detta va fi cea care îl va întreba ce vrea să facă, pentru că Detta nu i-a fost niciodată prea simpatică. Însă dacă vorbește Susannah cu el... atunci nu știu ce va fi.

Și Detta pieri imediat. Se va întoarce, firește că se va întoarce – Susannah înțelegea că niciodată nu va scăpa complet de Detta Walker, dar asta nu o mai deranja – însă deocamdată plecase de acolo.

– Ete? îl chemă ea cu blândețe. Vrei să vii cu mine, iubire? S-ar putea să-l găsim pe Jake. Poate nu la fel cum a fost, dar...

Ete nu scoase nicio șoaptă pe parcursul anevoioasei lor călătorii prin Ținuturile Blestemate și prin Ținuturile Albe din Empatica și prin câmpurile nesfârșite. Dar acum vorbi:

– Eik?

Însă tonul lui era șovăielnic, de parcă nu-și mai aducea aminte. Susannah simți că i se frânge inima.

– *Jake*, repetă ea. Ți-l amintești pe Jake, scumpete, știu că ți-l amintești. Jake și Eddie.

– Eik? Ed?

Cu puțin mai multă siguranță acum. Deci își *aducea aminte*.

– Vino cu mine, îl rugă ea.

Ete porni hotărât către scuter, ca și cum ar fi vrut să se urce alături de ea. Dar, fără să-și dea seama din ce motiv, Susannah adăugă:

– Mai există și alte lumi în afară de acestea.

Ete se opri brusc. Se așeză în fund. Apoi se ridică și ea întrezări o rază de speranță: poate că va mai exista un ka-tet micuț, un dan-tete-tet, în vreuna din versiunile New Yorkului, unde oamenii conduc mașini marca Takuro Spirits și își fac cu aparatele lor Shinnaro poze cum beau Nozz-A-La.

Însă Ete făcu stânga împrejur și tropăi mărunțel până la pistolar, așezându-se lângă piciorul lui stâng. Mult mai umblaseră cizmele cu care era încălțat Roland. Kilometri și roți, roți și kilometri nesfârșiți. Dar acum mai aveau foarte puțin până la destinație.

– Olan, îi zise Ete, iar fermitatea din vocea stranie a micuțului o secă la inimă.

Se întoarse mâhnită spre bărbatul cel vârstnic cu armă la șold.

– Poftim, îi spuse ea. Te pricepi și tu la glammer, nu? Întotdeauna te-ai priceput. L-ai împins pe Eddie la o moarte, iar pe Jake la două. Acum poți să-i jertfești și pe Patrick și pe bumbler. Ești fericit?

– Nu, șopti el.

Iar ea își dădu seama că, într-adevăr, nu era deloc fericit. Ba chiar i se părea că niciodată nu mai văzuse atâta tristețe și atâta singurătate pe un chip omenesc.

– Nicicând fericirea nu a fost mai departe de mine, Susannah din New York. Vrei să te răzgândești și să rămâi cu mine? Vrei să mai mergi puțin alături de mine? Asta m-ar face fericit.

Preț de o clipă, Susannah avu sentimentul că va ceda rugăminților lui. Că își va întoarce mașinuța electrică de la ușă – ușă care nu avea decât o singură față și care nu-i făgăduia nimic – și se va duce cu el la Turnul Întunecat. Vor ajunge într-o zi; vor face popas la amiază, ca să sosească la el spre asfințit, așa cum își dorea Roland.

Apoi își aminti visul. Vocile care cântau. Tânărul care-i întindea cana cu ciocolată fierbinte – din cea bună, *mit schlag*.

– Nu, spuse ea cu blândețe. Am să-mi încerc norocul și am să plec.

Își imaginase că nu îi va face greutăți, că va fi de acord cu hotărârea ei și o va lăsa să plece. Dar chiar atunci furia lui – ba nu, nu furia, ci *disperarea* – se descătușă într-o izbucnire dureroasă.

– Dar n-ai cum să fii *sigură*! Dar dacă visul tău nu-i decât iluzie și glammer? Dar dacă ce ai să vezi dincolo atunci când se va deschide ușa nu va fi decât iluzie și glammer? Dar dacă atunci când îi vei trece pragul te vei prăbuși în vidul din portal?

– Voi lumina bezna de acolo cu amintirile despre cei pe care îi iubesc.

– S-ar putea să reușești, murmură el pe cel mai îndurerat ton pe care îl auzise ea vreodată. În primii zece ani... sau douăzeci... sau chiar o sută. Și după aia? Ce ai să faci cu tot restul veșniciei? Gândește-te la Ete! Crezi că îl va uita pe Jake? Niciodată! Niciodată cât va trăi! Niciodată-niciodată-niciodată! Dar simte că nu-i ceva în regulă! Nu pleca, Susannah, te rog, nu te duce acolo. Mă pun în genunchi în fața ta dacă așa pot să te conving.

Și, spre marea ei groază, exact asta începu să facă.

– Nu poți să mă convingi nicicum, spuse ea. Și dacă nu am să te mai văd vreodată, iar inima mea îmi spune că așa va fi, nu vreau să mi te amintesc în genunchi. Ție nu-ți stă în fire să te umilești, Roland, fiu al lui Steven, niciodată nu te-ai umilit și nu vreau să mi te amintesc astfel. Vreau să te văd drept, în picioare, falnic, așa cum ai fost în Calla Bryn Sturgis. Așa cum ai stat alături de prietenii tăi pe Jericho Hill.

Pistolarul se ridică și se apropie de ea. O clipă, Susannah avu impresia că va încerca să o oprească cu forța. Și i se făcu teamă. Dar Roland o prinse de brat, apoi îi dădu drumul.

– Te mai întreb o dată, Susannah. *Ești sigură?*

Își întrebă inima și inima îi răspunse: da, era sigură. Înțelegea riscurile, dar da, era sigură. De ce? Pentru că destinul lui Roland era cel al armelor. Pentru că destinul lui Roland însemna moarte pentru cei care i se alăturau. O dovedise iar și iar încă din primele zile ale călătoriei sale – ba nu, chiar mai înainte de asta, de când îl auzise complotând pe Hax, bucătarul, și avusese grijă să-l vadă atârnând în streang. Pretindea că toate faptele lui erau făcute în slujba binelui (pe care el îl numea Albul) – Susannah nu avea nici cea mai mică îndoială în privința asta. Însă cu tot binele pe care îl slujea pistolarul, Eddie tot zăcea în mormânt într-o lume, iar Jake într-alta. Și era convinsă că aceeași soartă îi aștepta și pe Ete și pe sărmanul Patrick.

Moartea nu va întârzia la întâlnirea cu ei.

– Sunt sigură, murmură ea.

– Bine, atunci. Vrei să mă săruți de rămas-bun?

Susannah îl apucă de brat, îl trase spre ea și își lipi buzele de ale lui. Inspiră suflul a o mie de ani și zece mii de kilometri. Și, da, simți gust de moarte.

Dar nu moartea ta, pistolarule, reflectă ea cu tristețe. *A altora, niciodată a ta. Fie să reușesc să scap de glammer-ul tău și să-mi văd de viață.*

Se desprinse prima din îmbrățișare.

– Vrei să-mi deschizi ușa? îl întrebă.

Roland puse mâna pe clanță, care se răsuci ușor sub palma lui.

Din prag răbufni către ei o pală puternică de aer rece, aducând câțiva fulgi răzleți de zăpadă. Dincolo se vedea iarbă, încă verde sub chiciura subțire. Și se mai vedea o alee și un gard din fier forjat. Se auzeau voci melodioase cântând „O, ce veste minunată", la fel ca în visul lui Susannah.

S-ar putea ca ușa să dea chiar în Central Park. Da, *s-ar putea.* Un Central Park dintr-o altă lume situată de-a lungul axei, nu cea din care venise ea, dar destul de asemănătoare. Și, cu timpul, va ajunge să nu mai sesizeze nicio deosebire.

Sau poate că dincolo de prag nu era decât un glammer, așa cum spusese Roland.

Poate că dincolo de prag era bezna din portal.

– *Viața* e o iluzie, dragostea – un glammer, îi spuse ea. Poate că ne vom reîntâlni în poiana de la capătul cărării.

– Să fie așa cum spui, răspunse el.

Întinse un picior, proptindu-și în țărână tocul scâlciat al cizmei, și se înclină în fața ei. Ete începuse să plângă, dar nu se mișcă de lângă cizma pistolarului.

– Rămâi cu bine, draga mea.

– Rămas-bun, Roland.

Și Susannah se întoarse spre ușă, inspiră adânc, apăsă butonul scuterului și porni încet către destinul ei.

– *Stai!* strigă Roland.

Dar ea nu se opri și nici nu se mai uită în urmă la el. Trecu pragul, iar ușa se închise în spatele ei cu același zgomot sec și emfatic pe care el îl cunoștea prea bine și care-i tot revenea în vise de când cutreierase, bolnav și aiurând, pe țărmul Mării Vestului. Se stinse și cântecul, iar acum nu se mai auzea decât oftatul trist al vântului de prerie.

Roland de Gilead rămase în fața ușii închise, care părea acum anostă și neînsemnată. Niciodată nu se va mai deschide. Își acoperi fața cu mâinile. Nu-i trecuse prin minte că, dacă nu i-ar fi iubit, nu ar mai fi avut motive să se simtă atât de singur. Însă faptul că își redeschisese inima nu se afla nici acum printre numeroasele sale păreri de rău.

19

Mai târziu – pentru că, nu-i așa, întotdeauna există un „mai târziu" – pistolarul pregăti micul dejun și se forță să-și înghită porția din farfurie. Patrick înfulecă cu poftă, apoi se retrase să-și facă nevoile, în timp ce Roland strângea masa.

A treia farfurie rămăsese neatinsă.

– Ete? spuse el împingând-o ușurel către bumbler. Nu vrei să iei măcar o îmbucătură? Micuțul se uită la mâncare, apoi făcu hotărât doi pași înapoi.

Roland dădu din cap şi aruncă mâncarea în iarbă. Poate că nu se va strica până la venirea lui Mordred.

Spre sfârşitul dimineţii porniră mai departe. Roland trăgea Taxiul de Lux II, iar Patrick mergea alături de el, cu capul în piept. Nu peste multă vreme mintea pistolarului se umplu iarăşi de pulsaţia Turnului. Ajunsese foarte aproape de el. Iar vibraţia i-o alungă pe Susannah din gânduri. Şi îi părea bine. Se lăsă în voia ei, simţind cum îi topeşte toate amintirile şi toată tristeţea.

Hai-commala-haide, iată, cânta Turnul Întunecat de dincolo de linia orizontului. *Hai-commala-haide, iată, pistolarul vine îndată.*

Hai-commala, Roland, iată: călătoria ţi-e gătată.

II

MORDRED

1

Singuraticul dan-tete se uita la ei atunci când individul cel nou, cu părul lung, o apucase pe Susannah de umăr ca să-i arate luminile portocalii din zare. Mordred văzu cum femeia se răsucise brusc, scoţând de la brâu unul din revolverele mari ale Tăicuţului Alb. Atunci îi tremurară în mâini ochii din sticlă pentru vederea la distanţă, pe care-i găsise în casa de pe Odd Lane: într-atât de mult îşi dorea ca Mămicuţa Mierlă să-l împuşte pe Artist. Cum ar mai fi torturat-o remuşcarea! Ca o lamă tocită, dar perseverentă, de satâr, da, da! Ba chiar ar fi fost posibil ca, distrusă de grozăvia faptei ei, să-şi lipească pistolul de tâmplă şi să mai apese o dată pe trăgaci. Şi oare ce părere ar avea Tăicuţul Alb când s-ar trezi la zgomotul împuşcăturii?

Of, ce visători sunt copiii!

Firește că nu se întâmplă absolut nimic din toate astea, aşa că îi urmări mai departe. Dar cu destulă greutate. Pentru că nu doar din cauza emoţiilor îi tremuraseră mâinile pe binoclu. Era gros îmbrăcat acum, cu multe din hainele de om ale lui Dandelo, dar tot frig îi era. Îi era foarte frig atunci când nu îi era foarte cald. Dar oricum i-ar fi fost, tot tremura ca un boşorog ştirb ghemuit lângă vatră. Situaţia se agravase treptat de când plecase din casa

lui Joe Collins. Febra îi sufla prin oase ca un viscol năprasnic. Lui Mordred nu îi mai era fomică-mică (pentru că Mordred nu mai avea poftă de mâncare), ci Mordred era bolnăvior, bolnăvior, bolnăvior-drăguț-fecior.

Ca să spunem adevărul, îi era teamă ca nu cumva Mordred să se afle în prag de moarte (ce boala o-mparte).

Cu toată starea lui mizerabilă, urmări cu mult interes grupul lui Roland, pe care-l deslușì mult mai bine după ce pistolarul ațâțase focul. Văzu ușa apărută ca din senin, deși nu distingea simbolurile de pe ea. Reuși să priceapă că ușa luase ființă după ce o desenase Artistul – și ce talent dumnezeiesc avea băiatul ăla! Mordred își dorea cu înfocare să-l mănânce în eventualitatea că talentul acesta era transmisibil! Se cam îndoia, însă, pentru că latura spirituală a canibalismului era mult exagerată. Dar, în fond, la ce ar fi stricat să încerce?

Îi urmări cum discutau. Văzu – și înțelese – rugămințile pe care femeia le adresă Artistului și Potăii, rugămințile ei stăruitoare și fierbinți

(veniți cu mine ca să nu fiu singură, haide, fii băiat de treabă, fiți doi *băieți de treabă și nu mă lăsați să plec singură, și vai și smiorc, și smiorc și vai)*

și jubilă la vederea furiei și suferinței ei atunci când o refuzară și băiatul, și animalul. Da, Mordred se bucură nespus, cu toate că știa că treaba îi va fi mai dificilă. (Doar *puțin* mai dificilă; pentru că, hai să fim serioși, ce șansă ar mai avea în fața lui un amărât fără limbă și un billy-bumbler după ce va avea loc metamorfoza și el va porni la atac?) O clipă se temu că femeia, așa furioasă cum i se părea, îl va împușca pe Tăticuțul cel Alb cu propria lui armă, iar Mordred nu voia una ca asta. Tăicuțul Alb era *al lui*. Așa îi spusese vocea venită din Turnul Întunecat. Oricât de bolnăvior ar fi fost acest drag fecior, oricât de aproape de moarte l-ar fi adus boala lui, era convins că tot *lui* îi era scris să-l mănânce pe Tăticuțul Alb. *Lui*, nu Mămicuței Mierle. Păi, ea ar fi în stare să-i lase carnea să putrezească fără să ia măcar o îmbucătură! Dar nu-l împușcă. În schimb, îl *sărută*. Mordred nu voia să vadă așa ceva, îi făcea și mai multă greață decât boala, drept care luă binoclul de la ochi. Se întinse pe iarbă, într-un pâlc de anini, tremurând din toate încheieturile, acum dogorind de fierbințeală, acum dârdâind de frig, încercând să se stăpânească și să nu vomite. (Avea senzația că în urmă cu o zi nu făcuse nimic altceva decât să vomite și să se cufurească, până când îi înțepeniseră mușchii de la burtă din cauza efortului de dirijare a unui asemenea trafic greu în două direcții opuse; și până

nu-i mai ieșise nimic pe gură în afară de niște mucozități compacte, iar pe partea dorsală doar zeamă închisă la culoare și salve de bășini seci.) Când se uită iarăși prin binoclu mai apucă să vadă doar cum dispărea pe ușă fundul scuterului electric condus de Mămițica Mierlă. Și parcă se învolbura ceva în jurul ei. Poate o trombă de praf, dar mai degrabă o rafală de ninsoare. Și auzi un cântec care îl dezgustă la fel de mult ca sărutul dintre ea și Tăicuțul lui Alb și Bătrân și Pistolar. Și după aia ușa se închise, cântecul nu se mai auzi, iar pistolarul se așeză pe jos în fața ei, cu obrajii în palme, vai-de-mine-și-de-mine, smiorc, smiorc, smiorc. Bumblerul se duse lângă el și-și culcă botul lung pe una din cizme, ca și cum ar fi vrut să-l mângâie, ce drăguț, ce grețos de drăguț. Dar deja se luminase de ziuă și Mordred moțăi puțin. Îl trezi vocea Tăicuțului Alb. Vântul bătea în direcția ascunzătorii lui, astfel încât Mordred îi auzi clar cuvintele, ca și cum ar fi fost lângă el: „Ete? Nu vrei să iei măcar o îmbucătură?" Se pare că bumblerului nu-i era foame, așa că pistolarul împrăștie pe jos mâncarea destinată lupului aceluia mic și blânos. Mai târziu, după ce ei plecaseră (gârbovit, Tăticuțul Alb și Bătrân și Pistolar târându-se greoi de-a lungul făgașelor de pe Drumul Turnului și trăgând după el căruța construită de robot), Mordred se furișă în locul unde își făcuseră ei tabăra. Și da, a mâncat puțin din hrana împrăștiată pe jos – firește că nu fusese otrăvită, căci Roland i-o pregătise bumblerului –, dar s-a oprit după doar trei sau patru dumicați de carne, dându-și seama că, dacă va continua să mănânce, își va vărsa măruțele în toate direcțiile: și la nord și la sud. Și nu-și putea permite una ca asta. Dacă nu reușea să țină măcar *ceva* mâncare în el, va fi mult prea slăbit ca să-i mai poată urmări. Și *trebuia* să-i urmărească, să se țină încă puțin cât mai aproape de ei. Pentru că la noapte îi va ataca. Neapărat la noapte, pentru că mâine Tăticuțul cel Alb va ajunge la Turnul Întunecat și va fi prea târziu. Așa îi spunea inima. Mordred porni după ei, târându-se la fel ca Roland, dar și mai greoi decât acesta. Din când în când îl apucau crampele și se îndoia de mijloc, iar forma lui de om pâlpâia; negreala îi apărea și dispărea sub piele; haina lui cea groasă acum se bomba și zvâcnea peste umflăturile celorlalte picioare ce încercau să se întindă, acum se pleoștea peste trupul lui uman, când și le băga la loc cu un mare efort de voință, scrâșnind din dinți și gemând de atâta încordare. O dată a făcut în pantaloni cam jumătate de litru din zeama aia căcănie și împuțită; altă dată a apucat să-și dea pantalonii jos, dar oricum ar fi fost, exact în paișpe

îl durea. Că doar nu-l invitase nimeni la Sărbătoarea Secerișului! Și ha-ha-ha și hi-hi-hi! Precis că poșta rătăcise invitațial Mai târziu, când va sosi momentul atacului, îl va elibera pe micuțul Rege Roșu. Dacă s-ar fi întâmplat acum, nu prea credea că ar mai fi în stare să se metamorfozeze iarăși. N-ar mai avea forță. Metabolismul accelerat al păianjenului i-ar fi împrăștiat boala prin trup așa cum vântul puternic transformă un foc aproape stins într-un incendiu forestier catastrofal. Și ce îl ucidea acum încet îl va ucide mult mai repede. Așa că se împotrivi metamorfozei și pe la amiază se simți ceva mai bine. Pulsul Turnului devenise mai rapid, mai puternic, mai insistent. La fel și vocea Tăicuțului cel Roșu, care-l îndemna să-și continue cursa, să se țină aproape de cei pe care-i urmărea. De multe săptămâni Tăticuțul Alb și Bătrân și Pistolar nu dormise mai mult de patru ceasuri pe noapte, pentru că făcuse de pază cu rândul împreună cu Mămițica Mierlă. Dar Mămițica Mierlă n-a tras la căruță, nu? Nu, doar s-a plimbat în ea, ca Regina de Căcat de pe Dealul de Baligă, și ha-ha-ha și hi-hi-hi! Ceea ce înseamnă că Tăticuțul Alb și Bătrân și Pistolar e destul de obosit, cu toată învigorarea venită de la vibrația Turnului Întunecat. La noapte Tăticuțul Alb și foarte Bătrân va trebui fie să încredințeze Artistului și Potăii primul schimb al pazei, fie să stea singur treaz până la ivirea zorilor. Mordred era de părere că și el va reuși să stea treaz încă o noapte pentru simplul motiv că nu va mai avea alta la dispoziție. Se va furișa mai aproape, așa cum făcuse și noaptea trecută. Îi va urmări cu ochii de sticlă ce vedeau la distanță luați din casa moșului-monstru. Iar atunci când vor adormi cu toții, se va metamorfoza o ultimă dată și îi va ataca. Iată-mă-s, băs-băs-băs! S-ar putea că Tăticuțul cel Alb nici să nu se trezească, dar Mordred spera din tot sufletul că se va trezi. Se va trezi cât să-și dea seama că propriul lui fiu este cel care-i dă brânci pe tărâmul morții, doar cu câteva ceasuri înainte să ajungă la neprețuitul lui Turn. Mordred încleștă pumnii și văzu cum i se înnegresc degetele. Simți de-o parte și de alta a corpului furnicături teribile, însă destul de plăcute, atunci când picioarele de păianjen încercară să iasă la iveală – șapte picioare, nu opt, din cauza hainei-mizerabilei-blestematei Mămicuțe Mierle, care fusese și borțoasă, și neborțoasă în același timp, și fie să-i putrezească oasele în vidul din portal pe vecie (ori până dădea de ea vreunul din Monștrii care băntuiau pe acolo). Se împotrivi metamorfozei, dar o și încurajă cu aceeași sălbăticie. La sfârșit doar se luptă cu ea, iar imboldul de a se metamorfoza dispăru.

Trase o băşină victorioasă – lungă şi aromată, dar nezgomotoasă. Fundul îi era acum un acordeon stricat, ce nu mai putea să cânte, ci doar se fâsâia. Degetele reveniră la culoarea normală, alb-rozalie, iar mâncărimea din trup dispăru cu totul. I se învârtea rău capul din cauza febrei; îl dureau rău braţele (o idee mai subţiri decât nişte beţigaşe) din cauza frigurilor. Uneori auzea foarte tare vocea Tăicuţului cel Roşu, alteori mai încet, dar o auzea în permanenţă: *Vino la mine. Aleargă la mine. Grăbeşte-ţi la mine trupul cel dual. Hai-commala-hai, fiul meu devotat. Vom dărâma Turnul, vom stinge toată lumina care există şi apoi vom cârmui întunericul împreună.*

Vino la mine.

Vino.

2

Cei trei rămaşi (patru cu el) ieşiseră de sub protecţia lui ka, asta era limpede. De la retragerea lui *Prim* nu mai existase o asemenea creatură precum Mordred Deschain – pe jumătate sapiens, pe jumătate lighioană de temut. Cu siguranţă că niciodată ka nu ar fi sortit acestei făpturi o moarte lumească, banală, precum cea care-l ameninţa acum: cea provocată de toxiinfecţia alimentară.

Roland i-ar fi putut spune că nu a fost o idee prea bună să mănânce carnea găsită în zăpadă, lângă şura lui Dandelo. De fapt, şi Robert Browning i-ar fi putut spune acelaşi lucru. Nărăvaşă sau nu, *cal* sau nu, Lippy (botezată probabil după un alt poem, mult mai cunoscut al lui Browning: „Fra Lippo Lippi") fusese foarte bolnavă atunci când Roland îi sfârşise viaţa cu un glonţ în cap. Dar Mordred fusese păianjen atunci când dăduse peste hoitul acela care măcar *semăna* cu un cal şi absolut nimic pe lume nu l-ar fi putut împiedica să îl înfulece. Abia după ce-şi reluase înfăţişarea de om începuse să se întrebe (destul de tulburat, de altfel) cum de fusese atâta amar de carne pe mârţoaga costelivă a lui Dandelo şi de ce fusese atât de moale şi caldă şi plină cu sânge necoagulat. În fond, stătea de câteva zile într-un morman de zăpadă. Prin urmare, stârvul iepei ar fi trebuit să fi fost îngheţat bocnă.

Și atunci a început să vomite. A urmat febra și, odată cu ea, eforturile chinuitoare de a nu se metamorfoza până nu va ajunge lângă Țăcutul cel Alb ca să-l facă bucăți-bucățele. Creatura aceasta, a cărei apariție fusese prevestită din urmă cu mii de ani (mai ales de către oamenii manni și îndeobște prin șoapte înfricoșate), creatura aceasta, care avea să contribuie la distrugerea umanității și la întoarcerea lui *Prim*... creatura aceasta a ajuns pe lume sub forma unui copil naiv și trist și rău la suflet, copil ce murea acum pentru că mâncase carne alterată de cal.

Imposibil să fi fost ka părtaș la una ca asta.

3

Roland și cei doi tovarăși ai lui nu au străbătut o distanță prea mare după plecarea lui Susannah. Chiar dacă nu ar fi intenționat să parcurgă drumul rămas în etape mai scurte, pentru a ajunge la Turn în ziua următoare la apus, Roland tot nu ar fi fost în stare să meargă mai mult. Era mâhnit, se simțea singur și obosit de moarte. Și Patrick era obosit, însă măcar *el* putea să călătorească în căruță dacă avea chef. Iar în ziua aceea, cocoțat în Taxiul de Lux, a moțăit, a desenat; apoi a mai coborât ca să-și dezmorțească oasele, s-a cocoțat la loc și a mai moțăit încă o vreme.

În minte și inimă Roland simțea pulsația puternică a Turnului. Cântecul lui minunat era viguros, interpretat parcă de o mie de voci. Dar nici măcar aceste lucruri nu-i puteau lua plumbul din oase. La un moment dat însă, pe când se uita în jur după un loc mai la umbră, unde să facă popas și să mănânce ceva (trecuse deja de amiază), observă ceva ce-l făcu să-și uite de îndată toată oboseala și tristețea.

Pe marginea drumului creștea un trandafir sălbatic, parcă geamănul identic al aceluia de pe terenul viran. Înflorise ca și cum ar fi vrut să-i facă în ciudă vremii, care lui Roland i se părea de început de primăvară. Petalele exterioare aveau o nuanță deschisă de roz, culoare ce se închidea treptat spre mijloc, ajungând până la un roșu intens. Exact culoarea inimii. Căzu în genunchi în fața lui, își aplecă urechea către potirul lui de coral și ascultă.

Trandafirul cânta.

Nu-i dispăru sfârşeala din oase, căci sfârşeala nu dispare ca prin farmec (cel puţin în lumea celor vii), dar sentimentul de singurătate şi tristeţe se topi pentru scurtă vreme. Privi în centrul trandafirului şi văzu un miez atât de galben, atât de strălucitor. Îl orbea.

Poarta lui Gan, îşi spuse el, fără să ştie ce însemna asta, dar convins că are dreptate. *Da, da, poarta lui Gan, ea este!*

Însă acest trandafir se deosebea totuşi de cel de pe terenul viran printr-un detaliu esenţial: cântecul nu mai suna întristat şi uşor disonant. Ci era amplu, încărcat cu lumină şi iubire. Trandafirul acesta împreună cu toţi ceilalţi... probabil... probabil că...

Hrănesc Grinzile, aşa-i? Cu cântecul şi parfumul lor. Tot la fel cum şi Grinzile îi hrănesc pe ei. Este un câmp de forţă vie, dă viaţă şi primeşte viaţă de jur împrejurul Turnului. Iar trandafirul acesta este doar primul, avangarda celorlalţi. În Can'-Ka No Rey există zeci de mii aidoma lui.

Gândul acesta îl ului peste măsură. Pe urmele lui veni însă un altul care îl umplu de furie şi teamă: singura creatură care şi-ar fi putut desfăta ochii cu priveliştea câmpului de trandafiri era un dement. Şi i-ar fi distrus într-o clipită dacă i s-ar fi dat mână liberă să o facă.

Simţi o bătaie şovăielnică pe umăr. Patrick, cu Ete alături. Şi băiatul îi arătă locul acoperit cu iarbă de lângă trandafiri, apoi făcu gesturi care indicau că îi era foame. Arătă spre trandafir, apoi făcu gesturi care indicau că voia să-l deseneze. Roland nu avea poftă de mâncare, însă cea de-a doua idee a băiatului îl entuziasmă extrem de mult.

– În regulă, spuse el. Ne oprim aici şi mâncăm ceva. După aia poate o să-mi fac siesta şi tu ai să desenezi trandafirul. Vrei să-l desenezi, Patrick, nu-i aşa? Vrei, te rog, să faci două desene?

Şi ridică cele două degete rămase la mâna dreaptă ca să fie sigur că băiatul înţelegea ce-i cere.

Tânărul se încruntă şi-şi lăsă capul într-o parte. Nu pricepea. Părul lung îi atârna pe umăr în şuviţe lucioase. Roland îşi aduse aminte cum i-l spălase Susannah într-un pârâu întâlnit în drum, în ciuda ţipetelor lui de protest. Pistolarului nu i-ar fi trecut în veci prin minte să facă asta, însă se vedea nevoit să recunoască faptul că Patrick arăta mult mai bine cu părul curat.

Şi, cu tot cântecul trandafirului, amintirea provocată de şuviţele acelea strălucitoare îl făcu să-i fie şi mai tare dor de Susannah. Susannah, cea care adusese gingăşie în viaţa lui. Şi uite, abia acum, când nu mai era lângă el, înţelegea pe deplin sensul acestui cuvânt.

Susannah plecase şi îl lăsase cu Patrick, tânăr incredibil de talentat, dar la fel de incredibil de greu de cap.

Roland îi arătă blocul de desen şi apoi îi arătă trandafirul. Patrick dădu din cap – asta pricepuse. Apoi Roland ridică două degete de la mâna întreagă şi-i arătă iar blocul. Acum chipul lui Patrick se lumină a înţelegere. Arătă şi el spre trandafir, spre blocul de desen, spre Roland, apoi spre el însuşi.

– Corect, băiete, spuse pistolarul. Un desen cu trandafirul pentru tine şi unul pentru mine. E frumos, nu crezi?

Patrick bâţâi entuziasmat din cap şi se puse de îndată pe treabă, în vreme ce Roland se ocupă de masă. Pregăti iarăşi trei farfurii cu mâncare şi iarăşi Ete refuză să mănânce. Când privi în ochii conturaţi cu auriu ai bumblerului, Roland văzu un pustiu în ei – ca o pierdere – care îl răni profund. Plus că nu era deloc bine ca Ete să nu mănânce; slăbise deja mult prea mult. Se făcuse ca un ţâr, ar fi spus Cuthbert, zâmbind probabil.

– De ce te uiţi aşa la mine? îl întrebă supărat pistolarul. Dacă voiai să te duci cu ea, ar fi trebuit s-o faci atunci când ai avut ocazia! De ce te uiţi la mine cu ochii ăştia trişti de sălbăticiune rănită?

Ete îl privi lung, iar Roland înţelese că, oricât de absurd ar fi părut, tocmai ce rănise sentimentele micuţului. Apoi bumblerul se îndepărtă de el, cu codiţa buclată atârnându-i moale, ca o sfoară udă. Lui Roland îi veni să-l cheme înapoi, dar gestul ăsta ar fi fost încă şi mai absurd, nu credeţi? Ce voia să facă? Să-i ceară iertare unui bumbler?

Se simţea furios şi nemulţumit de sine însuşi, sentimente pe care nu le cunoscuse înainte de a-i aduce în viaţa lui pe Eddie, Susannah şi Jake din lumea în care era America. Înainte de asta sentimentele lui fuseseră aproape inexistente; şi, cu toate că îi oferiseră o viziune limitată asupra vieţii, în multe privinţe nu fusese prea rău. Măcar nu trebuia să-ţi pierzi vremea întrebându-te dacă ar trebui să-ţi ceri iertare de la un animal pentru că te-ai răstit la el!

Roland se ghemui pe vine lângă trandafir, aplecându-se către puterea mângâietoare a cântecului şi a luminii lui strălucitoare – a luminii lui *benefice*.

Apoi Patrick șuieră, cerându-i să se dea la o parte ca să poată desena floarea cum se cuvine. Gestul băiatului îi spori sentimentul de înstrăinare și iritare, dar plecă de lângă trandafir fără să protesteze. În fond, el îi ceruse lui Patrick să facă desenele, nu? Își spuse că, dacă Susannah ar mai fi fost acolo, s-ar fi uitat unul la celălalt cu indulgență amuzată, întocmai ca doi părinți cu un copil neastâmpărat. Însă ea nu mai era aici, firește că nu mai era; fusese ultima dintre ei, iar acum plecase și ea.

– Na poftim, acum poți să-ți vezi mai bine buruiana? îl întrebă el pe băiat, încercând să glumească, dar nereușind să pară decât supărat – supărat și istovit.

Spre deosebire de Ete, Patrick nu reacționă câtuși de puțin la asprimea din tonul pistolarului; *probabil nici n-a priceput ce i-am zis*, gândi Roland. Băiatul cel mut își încrucișase gleznele și își proptise bine blocul de desen pe genunchi. Uitase de farfuria cu mâncare de alături.

– Să nu uiți să și mănânci, îi zise Roland. Fii atent la mine ce-ți spun.

Osteneala îi fu răsplătită doar cu o înclinare neatentă din cap, așa că renunță.

– Am să trag un pui de somn, îl anunță el pe Patrick. O să fie o după-amiază lungă.

Și o noapte și mai lungă, își mai zise el... consolându-se, la fel ca Mordred, cu gândul că va fi ultima. Nu știa ce anume va găsi la Turnul Întunecat de la capătul câmpului cu trandafiri, dar era aproape sigur că, în eventualitatea că îl va putea anihila pe Regele Purpuriu, acesta avea să fie ultimul lui drum. Nu credea că va mai pleca vreodată din Can'-Ka No Rey, dar nu se necăjea din cauza asta. Era îngrozitor de obosit. Și trist, în pofida minunatei forțe a trandafirului.

Roland de Gilead își acoperi ochii cu brațul și adormi instantaneu.

4

Însă nu apucă să doarmă prea mult, pentru că îl trezi Patrick, mai entuziasmat ca un copil, ca să-i arate primul desen cu trandafirul – poziția soarelui îi dădu de înțeles că nu trecuseră mai mult de zece minute de când pusese capul jos. Poate cincisprezece.

Ca toate desenele băiatului, și acesta emana o putere stranie. Trandafirul de pe hârtie părea aproape real, deși fusese desenat doar în creion. Totuși Roland ar fi preferat o oră de somn acestei evaluări de natură estetică. Însă dădu din cap în semn că totul este minunat – pentru că nu se cuvenea să bombăne în fața unei asemenea capodopere –, iar Patrick zâmbi cu gura până la urechi, declarându-se încântat chiar și cu atât de puțin. Dădu foaia și se apucă de cel de al doilea desen. Câte unul pentru fiecare, așa cum îi ceruse Roland.

Pistolarul și-ar fi dorit să se culce la loc, dar ce rost mai avea? În câteva minute băiatul cel fără limbă va termina și acest desen și îl va trezi din nou. Se sculă și se apropie de Ete. Se aplecă să-i mângâie blana deasă a bumblerului, gest pe care îl făcea foarte rar.

– Îmi pare rău că m-am răstit la tine, băiete, spuse Roland. Nu vrei să-mi zici o vorbuliță?

Ete nu voia.

După vreo cincisprezece minute, Roland împachetă la loc cele câteva lucruri pe care le scosese din căruț, își scuipă în palme și apucă iarăși mânerele. Căruțul era mai ușor acum, normal că era mai ușor, însă lui i se părea mult mai greu.

Bineînțeles că este mai greu, își spuse el. *Toată durerea mea e în el. O iau cu mine pretutindeni, da, chiar așa.*

Nu peste mult timp, se cocoță și Patrick Danville în Taxiul de Lux II. Băiatul se ghemui confortabil și adormi aproape imediat. Roland se târî mai departe, cu capul în piept. Ete mergea alături de el.

Încă o noapte, își spuse pistolarul. *Încă o noapte, apoi încă o zi, și se va termina totul. Într-un fel sau altul.*

Se lăsă în voia vibrației Turnului și a cântecului său, care-i pătrunseră în minte și-i ușurară pașii... puțin. Apăruseră acum și alți trandafiri, zeci de trandafiri presărați pe marginile drumului moliorât, înveselindu-l. Câțiva creșteau chiar pe mijlocul lui, iar Roland îi ocoli cu multă grijă. Oricât de obosit era, nu voia să calce pe niciunul, nu voia să strivească nici măcar o singură petală sub roțile căruțului.

5

Se opri atunci când soarele era încă deasupra orizontului, prea epuizat să meargă mai departe, cu toate că mai erau încă cel puțin două ceasuri de lumină. În locul unde făcură popas era un pârâu secat în albia căruia crescuseră o mulțime de trandafiri sălbatici, superbi. Cântecul lor nu reuși să-i ostoiască oboseala, dar îi revigoră cât de cât starea de spirit. Își închipui că și Patrick și Ete se simțeau la fel, iar acesta era un lucru bun. Când băiatul se trezi, se uită vesel în jur. Apoi se întunecă la față, iar Roland înțelese că își amintea că Susannah plecase de lângă ei. La vremea respectivă băiatul plânsese puțin, dar probabil că acum nu va mai vărsa și alte lacrimi.

Câțiva plopi se înălțau pe malul pârâului – adică, pistolarul credea că sunt plopi – care se uscaseră atunci când secase apa din care se hrăneau rădăcinile lor. În crengile lor sfrijite, fără frunze, profilate pe cer, pistolarul desluși iar și iar numărul nouăsprezece, în cifrele lumii lui Susannah și în cele ale lumii lui. Într-un loc ramurile scriseseră foarte limpede pe cerul înserării cuvântul *CHASSIT.*

Înainte să facă focul și să prepare cina – câteva conserve din cămara lui Dandelo aveau să le ajungă pentru seara aceasta – Roland intră în albia pârâului ca să miroasă trandafirii și să le asculte cântecul revigorant.

Simțindu-se ceva mai bine, adună câteva crengi de sub plopi și le puse unele peste altele. Apoi făcu focul, repetând catehismul învățat în copilărie, aproape fără să-și dea seama ce face:

– Luminează întunericul, părinte al meu. Am să-mi pun capul jos? Am să-mi găsesc odihna? Binecuvântează-i pe călătorii istoviți cu focul tău cel bun.

Pe când aștepta ca focul să transforme lemnele în tăciuni aprinși, Roland scoase din buzunar ceasul primit în New York. Cu o zi în urmă observase că se oprise, cu toate că i se garantase că bateria va ține cel puțin cincizeci de ani.

Acum, în după-amiaza care se topea încet în seară, limbile lui începură să meargă foarte încet în sens invers.

Privi fascinat mișcarea lor, apoi închise capacul și se uită la sigulurile de pe el: cheia și trandafirul și Turnul. O lumină albastră, nepământeană, lucea prin ferestrele lui.

Cei care mi l-au dat nu știau că așa va fi, își spuse el, punând cu mare grijă ceasul la loc, în buzunarul stâng din față, verificând (așa cum făcea mereu) dacă nu cumva era acolo vreo gaură prin care să-l piardă. Apoi pregăti cina. El și cu Patrick mâncară bine.

Ete nici nu se atinse de farfurie.

6

În afară de noaptea petrecută la discuții cu omul în negru – noaptea aceea în care Walter îi ghicise viitorul sumbru într-un pachet de cărți evident măsluite – aceste douăsprezece ceasuri de întuneric petrecute lângă pârâul secat au fost cele mai lungi din toată viața lui Roland. Se simțea tot mai istovit, tot mai sfârșit, ca înfășurat într-o mantie întunecată de bolovani. Prin fața ochilor săi toropiți se perindau chipuri și locuri de demult: Susan, călărind nesăbuită pe Povârniș[1], cu părul blond fluturându-i pe spate; Cuthbert, alergând la vale pe Jericho Hill, cam în aceeași manieră: urlând și bohotind de râs; Alain Johns ridicând paharul ca să toasteze; Eddie și Jake luându-se la trântă pe pajiște, țipând veseli, în vreme ce Ete țopăie lătrând în jurul lor.

Mordred era pe undeva prin apropiere, dar Roland abia își mai putea ține ochii deschiși. Și de fiecare dată când ațipea și se trezea tresărind și uitându-se înnebunit în jur, își dădea tot mai bine seama că ajunsese pe punctul de a-și pierde cunoștința din pricina oboselii. De fiecare dată se aștepta să vadă cum pălanjenul cu semnul purpuriu pe abdomen se năpustește asupra lui; și de fiecare dată nu vedea decât jocul portocaliu al ielelor în zare. Și nu auzea decât suspinul vântului.

Însă e aproape. Așteaptă momentul potrivit. Și dacă voi adormi – când *voi adormi – ne va ataca.*

Pe la ceasul trei dimineața, reuși să-și folosească întreaga voință pentru a se dezmetici dintr-o amorțeală ce amenința să-l cufunde într-un somn adânc. Se uită disperat în jur, frecându-se atât de tare la ochi cu podul palmelor,

---

[1] Vezi *Vrăjitorul și Globul de Cristal* (n. tr.).

încât preț de câteva clipe văzu doar stele și cozi de comete în întunericul înțepător de sub pleoape. Focul era aproape stins. Patrick dormea cam la șase metri de el, lângă trunchiul contorsionat al unui plop. De unde stătea Roland, băiatul se vedea ca un mușuroi mic acoperit cu piei de căprioară. Ete nu se zărea nicăieri. Pistolarul îl strigă, dar în zadar. Era pe punctul de a se ridica în picioare, când îl descoperi pe prietenul lui Jake dincolo de cercul mic de lumină pe care îl mai aruncau tăciunii. De fapt îi văzu ochișorii cu cercuri aurii. Iar ochișorii aceștia se uitară o clipă la Roland și apoi dispărură – probabil că Ete își culcase la loc boticul pe labe.

Și el e obosit, își zise pistolarul. *Cum să nu fie?*

Abia atunci întrebarea despre ce avea să se întâmple cu Ete mai departe de ziua de mâine încercă să-și croiască drum spre suprafața minții obosite a lui Roland, dar el o alungă. Se ridică din culcuș (năuc și epuizat, își duse mâna la șoldul bolnav pe vremuri, așteptând să descopere acolo vechea durere), se duse la Patrick și îl scuturâ de umăr ca să îl trezească. Dură ceva vreme, dar într-un final băiatul întredeschise ochii. Nu era suficient pentru Roland, care îl apucă de spate și încercă să-l ridice în capul oaselor. Când Patrick dădu semne că se va prăvăli la loc, Roland îl zgâlțâi din nou. *Tare.* Atunci băiatul se uită la pistolar cu ochi uimiți, aproape fără să-l vadă.

– Ajută-mă să fac focul, Patrick.

Spera că așa se va trezi complet. Iar după ce focul va arde din nou, Patrick va fi în stare să facă de pază. Firește că lui Roland nu-i plăcea ideea aceasta, știa că era riscant să se bazeze pe Patrick, dar mai riscant era să vegheze el singur tot restul nopții. Trebuia neapărat să doarmă. O oră sau două de somn îi vor fi suficiente, și cu siguranță că Patrick va reuși să rămână treaz măcar atâta timp.

Patrick adună câteva lemne și le puse pe foc, cu toate că se mișca precum un cadavru viu. Iar după ce focul se însufleți, băiatul se prăvăli în culcușul lui, cu brațele atârnându-i fără vlagă între genunchi, deja mai mult adormit decât treaz. Roland își spuse că va fi nevoit să-l ia la palme ca să-l dezmeticească de-a binelea, iar mai târziu își va dori (cu mult amar) să o fi făcut.

– Ascultă-mă bine, Patrick, îi ceru el scuturându-l atât de tare, încât șuvițele lungi de păr îi zburătăciră în jurul capului, iar câteva îi intrară în ochi. Trebuie să rămâi treaz și să stai de pază. O oră doar... până când... uită-te la mine,

Patrick! Caută ochii! Pe toți zeii, să nu *cutezi* să adormi iarăși! Uită-te la cer, vezi? Steaua aia strălucitoare, care-i cea mai aproape de noi!

Mama Bătrână îi arăta Roland, iar Patrick dădu aculiator din cap. Acum parcă îi apăruse un licăr de interes în privire, iar pistolarul îl luă drept un semn încurajator. Era privirea „vreau să desenez" al lui Patrick. Iar dacă se apuca să o deseneze pe Mama Bătrână care strălucea într-un spațiu mare dintre crengile uscate ale plopilor, atunci erau toate șansele să rămână treaz. Poate chiar până în zori, dacă se implica cu tot sufletul în desenul lui.

– Aici, Patrick.

Îl obligă să se așeze la rădăcina unui copac. Locul era tare, trunchiul noduros. Iar Roland spera din suflet să fie suficient de *inconfortabil* ca să-l împiedice să adoarmă. Pistolarul făcu toate mișcările acestea cu lentoarea cuiva care înoată pe sub apă. Of, ce obosit se simțea. Incredibil de obosit.

– Vezi steaua de aici?

Patrick dădu ceva mai însuflețit din cap. Parcă uitase de somn, iar Roland le mulțumi zeilor pentru acest mic favor.

– Atunci când steaua o să treacă în spatele acelei crengi groase și n-ai să o mai poți vedea, ori desena, fără să te scoli în picioare... să mă chemi. Să mă trezești, indiferent cât de greu îți va fi. Înțelegi?

Patrick dădu imediat din cap, însă Roland ajunsese să-l cunoască deja prea bine pentru a-și da seama că gestul acela însemna foarte puțin, sau chiar nimic. Băiatul dorea să-i facă pe plac, atâta tot. Presupunând, să zicem, că l-ai fi întrebat dacă nouă și cu nouă fac nouăsprezece, ar fi bâțâit din cap cu același entuziasm.

– Când n-ai s-o mai poți vedea din locul unde stai...

Avea impresia că altcineva rostește aceste cuvinte în locul lui, cineva aflat la mare, mare depărtare. Nu avea încotro și trebuia să spere că Patrick înțelesese ce-i cerea. Bine măcar că băiatul își luase blocul de desen și un creion ascuțit.

Asta-i toată protecția pe care o pot avea, bolborosi gândul lui Roland în vreme ce pistolarul se împleticea ca beat spre mormanul lui de piei de căprioară, situat între focul de tabără și Taxiul de Lux II. *Doar n-o să adoarmă în timp ce desenează, nu?*

Spera să nu se înșele, dar nu avea cum să fie sigur. Și oricum nu mai avea nicio importanță pentru că el, Roland de Gilead, avea de gând să doarmă. Făcuse absolut tot ce i-a stat în putere, iar asta va trebui să fie de ajuns.

– O oră, murmură el, cu voce îndepărtată și slabă în propriile-i urechi. Trezește-mă peste o oră... când steaua... când Mama Bătrână se duce în spatele...

Dar nu mai reuși să-și ducă gândul până la capăt. Nici nu mai avea habar ce bolborosește el acolo. Ajunsese dincolo de capătul puterilor și căzu degrabă într-un somn fără vise.

7

Mordred văzu întreaga scenă prin ochii de sticlă pentru vederea la distanță. Îi crescuse febra și, în flăcările ei puternice, propria-i oboseală se diminuă pentru moment. Urmări cu lacomă curiozitate cum pistolarul îl trezi pe mut – pe Artist – și îl obligă să-l ajute să reaprindă focul. Își dori din suflet ca mutulică să-și termine treaba și să adoarmă la loc, înainte ca pistolarul să-l poată împiedica. Din păcate, asta nu se întâmplă. Făcuseră popas lângă un pâlc de plopi uscați, iar Roland îl conduse pe Artist lângă cel mai mare dintre aceștia. Apoi îi arătă cerul. Era împânzit de stele, dar Mordred bănuia că Tăticuțul Alb și Bătrân și Pistolar arăta către Mama Bătrână, pentru că ea era cea mai strălucitoare dintre toate. În cele din urmă, Artistul, care părea cam dus de-acasă, păru să priceapă ce i se cerea. Își scosese blocul și deja se apucase de desenat atunci când Tăicuțul Alb porni împleticindu-se spre culcușul lui, bolborosind instrucțiuni și ordine cărora Artistul nu le mai dădea nicio atenție. Tăticuțul cel Alb se prăbuși atât de brusc, că Mordred se temu o clipă ca nu cumva bucata aia împuțită de șorici ce-i servea drept inimă ticălosului bătrân să nu-și fi oprit bătăile. Dar chiar atunci Roland se mișcă, aranjându-se mai bine pe pieile întinse pe iarbă. Iar Mordred, aflat pe un dâmb, cam la treizeci de metri la vest de albia uscată a pârâului, se liniști. Oricât de obosit ar fi fost Tăticuțul Alb și Bătrân și Pistolar, atât pregătirea cât și genele neamului său, al lui Eld însuși, l-ar fi făcut să sară drept în picioare și cu pistolul în mână chiar în secunda în care Artistul ar fi scos unul din țipetele lui infernal de răsunătoare. Mordred fu cuprins de cea mai puternică criză de crampe de până atunci. Se îndoi de mijloc, luptându-se să-și păstreze forma de om, luptându-se să nu scoată niciun

sunet, luptându-se să nu moară. Auzi o altă fâsâială fleşcăită din dos şi simţi cum de-a lungul picioarelor i se scurge o altă porţie din zeama maro, plină de cocoloaşe. Însă în mizeria asta de acum mirosul lui supranatural detectă şi altceva pe lângă excremente; de data aceasta simţi şi miros de sânge, nu doar de rahat. Nu credea că durerea aceasta se va potoli vreodată, i se părea că va continua la nesfârşit, tot mai puternică, până când îl va sfârteca cu totul. Însă, într-un final, începu să-l mai lase. Îşi privi mâna stângă şi nu se miră prea mult să vadă că degetele i se înnegriseră şi se lipiseră unul de altul. Nu vor mai reveni la forma lor omenească degetele astea; bănuia că mai are forţă doar pentru o singură, ultimă metamorfoză. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mâna dreaptă şi îşi ridică iarăşi bin-don-donclulul la ochi, înălţând rugi la Tăicuţul lui cel Roşu ca mutălăul cel mic să fi adormit deja. Dar nu. Nu dormea. Stătea cu spatele sprijinit de trunchiul de plop, privind printre crengi şi desenând-o pe Mama Bătrână. În momentul acesta Mordred Deschain încercă o senzaţie vecină cu disperarea. La fel ca Roland, şi el era de părere că desenatul avea darul de a-l ţine treaz pe tălâmbul cel mut. Şi atunci, de ce să nu se lase în voia metamorfozei, atâta vreme cât mai curgea prin el fierbinţeala bolii, aducătoare de energie distructivă? De ce să nu profite de asta? În fond, el pe Roland îl voia, nu pe băiat. Şi cu siguranţă că ar fi putut, odată transformarea încheiată, să ajungă repede lângă pistolar, să-l înşface de un picior şi să şi-l vâre în botul lacom de păianjen. Sigur, se prea poate ca Tăicuţul cel Alb să tragă o dată cu pistolul, chiar de două ori, dar Mordred credea că este în stare să suporte unul, două gloanţe, cu condiţia ca bucăţile acelea de plumb să nu găsească umflătura albă de pe spinarea cea neagră a păianjenului: locul unde se afla creierul său dublu. *Şi când îl voi fi înhăţat, n-am să-i mai dau drumul până nu-i voi suge şi ultima picătură de vlagă şi va rămâne uscat ca o mumie, la fel ca proasta ailaltă, Mia.* Se relaxă, permiţând metamorfozei să se petreacă; însă tocmai atunci i se adresă o altă voce chiar din mijlocul minţii sale. Vocea Tăicuţului Roşu, cel ţinut prizonier pe un balcon al Turnului Întunecat, care avea nevoie de Mordred în viaţă, cel puţin încă o zi. Avea nevoie de el în viaţă ca să îl elibereze.

Mai aşteaptă niţel, îl sfătui vocea. *Mai aşteaptă niţel. S-ar putea să mai am un as în mânecă. Ai răbdare... mai aşteaptă niţel.*

Iar Mordred aşteptă. După o clipă sau două simţi cum se modifică pulsaţia Turnului Întunecat.

8

Și Patrick sesiză schimbarea vibrației. Devenise mult mai mângâietoare. Și prin ea se auzeau niște cuvinte, cuvinte care îi amorțeau dorința de a desena. Mai trase o linie, șovăi puțin, apoi puse creionul jos și rămase cu ochii la Mama Bătrână, care părea a palpita în ritmul cuvintelor pe care le auzea el în minte, cuvinte pe care Roland le-ar fi recunoscut cu siguranță. Numai că acestea de acum erau îngânate de o voce tremurătoare, dar melodioasă de moșneag:

Copil mic, copil drag,
Uite, noaptea e în prag.
Vine somnul să mi-l culce,
Vine visul bun și dulce.

Copil mic, copil drag,
Strânge zmeura șirag.
Chussit, chissit, chassit!
Coșul ți l-ai burdușit!

Lui Patrick îi căzu capul în piept. Închise ochii... îi deschise... îi închise iarăși. *Coșul mi l-am burdușit*, mai apucă el să-și spună și adormi în lumina focului.

9

Acum, credinciosul meu fiu, șopti vocea în mintea topită de febră a lui Mordred. *Acum. Du-te și ai grijă să nu se mai trezească în veci. Ucide-l chiar acolo, printre trandafiri, și apoi vom cârmui împreună.*

Mordred ieși din ascunzătoare, scăpând binoclul din mâna ce nu mai era mână. În timpul metamorfozei îl copleși un sentiment de colosală încredere în propriile-i forțe. Doar câteva minute încă și totul se va isprăvi. Dormeau amândoi acum, deci sub nicio formă nu avea cum să dea greș.

Se năpusti la vale, către cei doi, ca un coșmar negru pe șapte picioare, căscând și închizând fălcile.

10

De undeva, ca de la mii de kilometri depărtare, Roland auzi un lătrat – puternic și insistent, furios și sălbatic. Mintea lui epuizată încercă să-l blocheze, să-l astupe, orice doar ca să poată dormi mai departe. Dar atunci se auzi un zbieret înfiorător care-l deșteptă deplin într-o fracțiune de secundă. Cunoștea vocea aceea, oricât de distorsionată de durere era ea.

– *Ete!* urlă el sărind în picioare. *Ete, unde ești? La mine! La mi...*

Uite-l acolo, zvârcolindu-se în încleștarea păianjenului. Se luptau în lumina focului și îi putea distinge limpede pe amândoi. Mai departe de ei, cu spatele lipit de trunchiul plopului, Patrick se holba ca tâmpitul printr-o cortină de păr ce avea să fie foarte murdar destul de curând, pentru că Susannah nu mai era acolo să i-l spele. Micuțul bumbler se zbătea ca turbat, încercând să apuce trupul păianjenului în colți, chiar și în momentul când Mordred îi frânse și îi îndoi spinarea într-un mod nenatural.

Dacă nu s-ar fi repezit la el din iarbă, își zise Roland, *mie mi-ar fi rupt spinarea.*

Ete își implântă adânc colții într-unul din picioarele păianjenului. La lumina flăcărilor, pistolarul observă cât de tare își încleștase bumblerul fălcile. Hidoasa creatură chirăi prelung și slăbi strânsoarea. Dacă ar fi vrut, Ete s-ar fi putut salva în clipa aceea. Dar nu a făcut-o. În loc să se smulgă din labele lui Mordred înainte ca acesta să apuce să-și revină, Ete profită de ocazie și-și întinse gâtul lung ca să înhațe locul unde piciorul păianjenului se unea cu trupul umflat al acestuia. Mușcă adânc, făcând să țâșnească din rană un șuvoi de sânge gros, negru-roșiatic, care-i mânji botul. În lumina focului, sângele acela avea reflexe portocalii. Mordred chirăi și mai tare. Nu-l luase în calcul pe Ete, iar acum plătea pentru nesăbuința lui.

De undeva din apropiere, Patrick țipa îngrozit.

Până la urmă tot a adormit puiul ăsta de lele bun de nimic, își spuse înverșunat Roland. Dar, în fond, cine îl pusese să facă de pază?

– Lasă-l jos, Mordred, strigă el. Lasă-l jos, și am să-ți cruț viața! Mă jur pe numele tatălui meu!

Doi ochi roșii, plini de venin și nebunie, se zgâiră la el peste trupul contorsionat al lui Ete. Mai sus, pe spinarea păianjenului, erau cei doi ochi albaștri,

micuți ca niște vârfuri de ac. Și aceștia îl priveau pe pistolar cu o ură cât se poate de omenească.

Ochii mei, își zise Roland uluit. Apoi se auzi un trosnet sec. Era spatele lui Ete care, în ciuda rănii sale mortale, nu slăbise încleștarea pe articulația dintre piciorul și corpul lui Mordred. Țepii ca de oțel ai păianjenului îi sfârtecară botul, lăsând vederii colții ascuțiți ai micuțului, care odinioară strângeau cu dragoste mâna lui Jake, trăgându-l spre ceva ce trebuia neapărat să vadă. *Eik!* striga el în astfel de ocazii. *Eik-Eik!*

Roland duse mâna dreaptă la șold. Tocul pistolului era gol. De-abia atunci, la multe ore după plecarea lui Susannah în cealaltă lume, își dădu el seama că luase una din armele sale cu ea. *Bine,* își spuse el. *E foarte bine așa. Dacă ajunge în bezna din portal, atunci are cinci plumbi pentru monștrii de acolo și unul pentru ea. Foarte bine.*

Însă și acest gând era slab și cumva venit de departe. Scoase iute celălalt revolver. Chiar atunci Mordred se ghemui și-și înfășură piciorul din mijloc în jurul trupului lui Ete, smulgându-l de pe membrul lui sfâșiat și însângerat. Apoi păianjenul se ridică, reușind să acopere o clipă raza strălucitoare venită de la Mama Bătrână. Îl azvârli pe Ete departe de el, iar Roland avu atunci un moment de *déjà-vu,* dându-și seama că mai văzuse scena aceasta demult, în Globul Vrăjitorului. Ete zbură prin întuneric și se împlântă în creanga unui plop. Scoase un țipăt de durere – țipăt de moarte – și rămase atârnat acolo, deasupra capului lui Patrick.

Acum Mordred venea către Roland, însă impetuozitatea lui de mai devreme se transformase acum într-un mers târâit, dar neabătut. Pentru că, vedeți voi, unul dintre picioare îi fusese retezat de un glonț la câteva minute după naștere, iar altul tocmai ce-i fusese rupt și sfârtecat; cleștii lui zvâcneau spasmodic prin iarbă. Niciodată vederea lui Roland nu fusese mai ageră, niciodată nu fusese mai mare concentrarea de care dădea dovadă în asemenea momente. Văzu umflătura albă și ochii ca albastrul cerului, ochi moșteniți de la *el.* Văzu cum acești ochi ai unicului său fiu se uită la el peste spinarea hidoșeniei. Apoi chipul cel alb dispăru într-un jet de sânge când îl lovi primul glonț. Păianjenul se cabră, descoperindu-și abdomenul și amenințând cu picioarele din față bolta neagră, împânzită cu stele. Următoarele două gloanțe ale lui Roland intrară în burta monstrului și ieșiră prin spate, împroșcând o zeamă întunecată

în toate părțile. Păianjenul se răsuci într-o parte, vrând, poate, să fugă de acolo, dar picioarele rămase nu-l mai ascultară. Mordred Deschain se prăbuși în flăcări, ridicând o trâmbă de scântei roșii și portocalii. Începu să se zvârcolească puternic printre tăciunii aprinși. Țepii de pe burtă îi luară foc. Și atunci, cu un zâmbet amar, Roland îl împușcă încă o dată. Păianjenul rănit se rostogoli pe spate. Picioarele i se strânseră la un loc, apoi, cu un ultim zvâcnet, se desfăcură larg. Unul dintre ele căzu înapoi în foc și începu să ardă. Duhoarea degajată era crâncenă.

Roland porni spre el, intenționând să stingă tăciunii aprinși căzuți în iarbă, când în minte îi răsună un urlet de furie infernală:

Fiul meu! Singurul meu fiu! L-ai omorât!

– Era și fiul meu, spuse Roland, cu ochii la monstruozitatea care fumega la picioarele lui.

Putea să recunoască adevărul. Da, măcar atâta lucru putea să facă.

Vino atunci! Vino, infanticidule, vino și privește-ți Turnul! Dar să știi că vei muri de bătrânețe la capătul Câmpului cu Trandafiri, la capătul lui Can'-Ka ai să mori, fără să apuci să-i atingi ușa! N-am să te las să treci! Neantul din portal se va sfârși înainte ca eu să-ți dau voie să treci! Ucigașule! Ți-ai omorât mama, ți-ai omorât prietenii – da, chiar așa, pe toți i-ai omorât, căci și Susannah zace cu gâtul tăiat în cealaltă parte a ușii prin care tu ai împins-o – și acum ți-ai omorât propriul fiu!

– Cine l-a trimis la mine? întrebă Roland vocea care-i bolborosea înnebunită în cap. Cine l-a trimis la moarte pe copilul de colo – pentru că sub pielea aia neagră se ascunde un copil, nu? Cine l-a trimis, coropișniță roșie ce ești?

Nu mai primi niciun răspuns, așa că își puse pistolul înapoi în tocul de la șold și stinse tăciunii împrăștiați pe iarbă. Se gândi la ce-i spusese vocea despre Susannah, dar nu vru să creadă. Da, sigur, se prea poate să fi murit, se prea *poate*, dar avea impresia că nici Tăticuțul cel Roșu al lui Mordred nu știa mai multe decât el.

Pistolarul alungă gândul și se apropie de copacul unde atârna, înfipt într-o creangă, ultimul membru al ka-tet-ului său... încă viu. Ochii încercuiți cu aur îl priviră pe Roland cu un soi de haz istovit.

– Ete, șopti pistolarul.

Întinse mâna, fără să-i pese că micuțul l-ar putea mușca. Probabil că o parte din el – una destul de substanțială – chiar voia să fie mușcat.

– Ete, îți mulțumim cu totii. *Eu* îți mulțumesc foarte mult, Ete.

Bumblerul nu-l muscă ci rosti un singur cuvânt:

– *Olan.*

Apoi suspină, linse o dată mâna pistolarului, lăsă capul în jos și se stinse.

II

Pe când zorii căpătau mai mult curaj ca să alunge bezna nopții, Patrick se apropie șovăielnic de pistolar. Roland se așezase printre trandafiri, în albia secată a pârâului, cu trupșorul lui Ete întins pe genunchi, ca un patrafir. Băiatul cel mut scoase un șuierat slab, întrebător.

– Nu acum, Patrick, îi zise absent Roland.

Mângâia încontinuu blana deasă, dar moale la atingere a micuțului erou. I se părea greu de crezut că sufletelul dinăuntru dispăruse, cu toate că simțea cum se rigidizează mușchii și vedea sângele închegat din răni. Îl mângâia încontinuu, încercând să netezească cât mai bine blana încâlcită.

– Nu acum. Avem toată ziua la dispoziție ca să ajungem acolo. Totul va fi bine.

Nu, nu mai avea de ce să se grăbească; nu mai avea niciun motiv pentru care să nu-l jelească în tihnă pe ultimul dintre morții lui. Vocea Regelui fusese categorică atunci când îi spusese că va muri de bătrânețe înainte să atingă ușa de la baza Turnului. Dar vor pleca într-acolo, firește că vor pleca, iar el va studia terenul cu luare-aminte, cu toate că acum știa că planul lui mai vechi de a se apropia de Turn dintr-o parte pe care monstrul din balcon nu o putea vedea era o idee prostească, o nebunie. Nu fusese nicio urmă de îndoială în amenințarea ticălosului bătrân.

Deocamdată însă, nu conta nimic din toate acestea. Iar adusese moarte cuiva apropiat și singura consolare, slabă consolare, era că Ete fusese ultimul. Rămăsese iarăși singur, doar cu Patrick. Și avea impresia că Patrick era imun la microbul ucigaș pe care-l purta el, în primul și în primul rând pentru că nu fuseseră niciodată ka-tet.

Doar pe cei din familia mea îi omor, își spuse Roland, mângâind billy-bumblerul mort.

Cel mai tare îl durea să-și amintească vorbele urâte pe care i le adresase lui Ete doar cu o zi în urmă. *Dacă voiai să te duci cu ea ar fi trebuit s-o faci când ai avut ocazia!*

Oare micuțul rămăsese pentru că a știut că Roland va avea nevoie de el? Că, atunci când va fi la o adică (cum ar fi zis Eddie, desigur), Patrick va da gres?

De ce te uiți la mine cu ochii ăștia triști de sălbăticiune rănită?

Pentru că a știut că aceasta va fi ultima lui zi și că moartea îi va fi cumplită?

– Cred că ai știut și una, și alta, șopti Roland, închizând ochii ca să simtă mai bine mângâierea blănii mătăsoase sub palmele lui. Îmi pare foarte rău că ți-am vorbit așa – mi-aș da degetele de la mâna bună ca să-mi iau vorbele înapoi. Așa să știi, pe toate mi le-aș da, îți jur.

Însă și aici, la fel ca în Lumea Decisivă, timpul curgea într-un singur sens. Ce se făcuse era bun făcut. Nu exista nicio a doua șansă.

Roland ar fi putut spune acum că nu-i mai rămăsese strop de furie, că moartea micuțului i-o topise pe toată. Dar la un moment dat simți cum îl furnică pielea și înțelese că în suflet i se ridică un nou uragan de furie proaspătă. Și mai simți cum i se fac ca de gheață mâinile-i obosite, dar încă atât de talentate.

Pentru că Patrick îl *desena*! Stătea confortabil sub plop și îl desena, de parcă micuța creatură neînfricată care făcea cât zece ca el – nu, cât o sută! – nu și-ar fi dat ultima suflare chiar în copacul acela, jertfindu-se pentru ei amândoi.

Așa e el, îi șopti calm și blând Susannah din străfundurile minții. *Desenul e tot ce i-a mai rămas, tot restul i-a fost răpit – lumea lui natală și mama și limba și mintea pe care probabil că a avut-o odată. Și el îl jelește pe Ete. Și lui îi este teamă. Dar nu știe alt mod prin care să-și găsească alinarea.*

Foarte adevărat. Însă acest adevăr nu făcu altceva decât să-i alimenteze furia, în loc să i-o stingă. Puse jos pistolul (argint sclipitor între doi trandafiri cântători), pentru că nu ar fi fost bine să-l aibă la îndemână, nu, nu ar fi fost deloc bine la cât de mânios era. Apoi se ridică în picioare, intenționând să-l certe pe Patrick cum nu mai fusese certat niciodată, poate pentru singurul motiv că așa va reuși el să se simtă ceva mai bine. Deja se gândise la primele cuvinte pe care avea să i le adreseze băiatului: *Te simți bine când îi desenezi pe cei care ți-au salvat viața ta de nimic, prostule? Îți crește inima de bucurie?*

Şi tocmai ce deschisese gura, când Patrick lăsă jos creionul şi luă în mână noua lui jucărie. Radiera era pe jumătate consumată şi nu mai aveau altele; Susannah luase cu ea bucăţelele roz de gumă (aşa cum luase şi pistolul lui Roland) pentru simplul motiv că borcănelul cu radiere era în buzunarul hainei ei, iar ea era preocupată cu alte probleme, mult mai importante. Patrick puse guma deasupra desenului, apoi se uită în sus – poate dorind să se convingă de faptul că voia să şteargă ceva – şi atunci îl văzu pe pistolar încruntându-se la el din albia secată a pârâului. Patrick îşi dădu imediat seama că Roland era furios, deşi probabil nu avea nici cea mai mică idee din ce *motiv*, iar chipul i se schimonosi într-o mască a spaimei şi nefericirii. Roland avea acum înaintea ochilor faţa aceea la care se uitase Dandelo în repetate rânduri şi furia îi dispăru ca prin farmec. Nu voia ca lui Patrick să-i fie teamă de el – măcar de dragul lui Susannah, dacă nu pentru propriul său bine, în ruptul capului nu voia ca lui Patrick să-i fie teamă de el.

De ce nu-l omori, atunci? îl întrebă vocea perfidă ce-i pulsa în minte. *Omoară-l şi scapă-l astfel de suferinţă, dacă într-atât de tare te-a înduioşat. Poate să se ducă împreună cu bumblerul în poiana de la capătul cărării. Şi te vor aştepta acolo, pistolarule.*

Roland clătină din cap şi încercă să-i surâdă.

– Nu, Patrick, fiu al Soniei, îi spuse el (pentru că aşa îl auzise pe robot). Nu, am greşit din nou şi nu am să te cert. Dar...

Se apropie de băiat. Încă speriat, Patrick se făcu mic şi îi aruncă o privire umilă, ca de câine care îşi cere iertare pentru pozna făcută, stârnind din nou mânia lui Roland. Dar de data aceasta pistolarul reuşi s-o înăbuşe cu mai multă uşurinţă. Şi Patrick îl iubise pe Ete, iar desenatul era modul lui de a face faţă durerii.

Se aplecă şi trase uşor radiera dintre degetele băiatului. Patrick se uită la el întrebător, apoi întinse palma goală, cerând să-i fie înapoiată jucăria aceea minunată (şi folositoare).

– Nu, îi zise Roland cu toată blândeţea de care era în stare. Numai zeii ştiu câţi ani ai desenat fără să ştii că există aşa ceva. Cred că poţi să te descurci fără gumă şi restul zilei de azi. Poate mai târziu vei fi nevoit să desenezi ceva şi apoi să ştergi. Pricepi ce-ţi spun, Patrick?

Patrick nu pricepea, dar când radiera fu pusă la loc sigur în buzunarul pistolarului, lângă ceas, păru să uite cu totul de existența ei și se întoarse la desenul lui.

– Oprește-te puțin din ce faci, îi ceru Roland.

Și Patrick se opri fără să protesteze. Arătă cu degetul înspre căruț, apoi înspre Drumul Turnului și scoase țipătul lui interogativ.

– Da, chiar așa, îi zise Roland, dar mai întâi trebuie să vedem ce e prin bagajele lui Mordred, poate găsim ceva de folos acolo. Și mai trebuie să ne înmormântăm prietenul. Vrei să mă ajuți să-l culc pe Ete în pământ, Patrick?

Patrick voia, iar înmormântarea nu a durat mult. Trupul lui Ete era infinit mai mic decât inima care bătuse în el. Spre sfârșitul dimineții pistolarul și băiatul cel mut porniră să străbată ultimii kilometri care îi mai despărțeau de Turnul Întunecat.

III

REGELE PURPURIU ȘI TURNUL ÎNTUNECAT

1

Nu vi se pare că și drumul, și povestea noastră au fost lungi? Călătoria a fost îndelungată și prețul ei a fost mare... însă niciun lucru măreț nu a fost vreodată obținut cu ușurință. O poveste lungă, la fel ca un turn înalt, trebuie construită piatră cu piatră. Însă acum, când ne apropiem de final, trebuie să fiți atenți la cei doi călători care se îndreaptă către noi. Cel mai în vârstă – da, chiar acela cu chipul ridat și ars de soare, acela, vă zic, cu arma la șold – trage după el căruțul pe care l-au botezat Taxiul de Lux II. Cel mai tânăr – îl vedeți? cel cu blocul uriaș de desen la subraț, aducând cu studenții boemi din trecut – merge pe jos alături de el. Acum suie coasta blândă a unui deal, deloc diferită de sutele de povârnișuri pe care le-au urcat până acum. Drumul năpădit de buruieni este flancat pe ambele laturi de ruinele unor ziduri din piatră printre care cresc puzderii de trandafiri sălbatici. Pe câmpul deschis, presărat cu tufe, de dincolo de aceste ziduri prăbușite, se înalță edificii stranii din piatră. Unele par a fi ruinele unor castele; altele seamănă cu obeliscurile egiptene; ba sunt chiar și niște Cercuri ale Vorbelor, din acelea unde pot fi invocați demonii;

câteva coloane năruite aduc foarte bine cu Stonehenge. Ne-am putea aştepta să vedem în mijlocul lor druizi cu capetele acoperite cu glugi, pregătindu-se să prorocească viitorul. Însă au dispărut toţi paznicii acestor monumente – ai acestor monumente care îl prevestesc pe cel Mare. Iar acolo unde ei s-au închinat pe vremuri, paşte acum o turmă mică de bannock.

Nu contează. N-am făcut călătoria asta lungă ca să admirăm nişte ruine vechi, ci ca să-l vedem pe pistolar cum trage căruţul după el. Noi ne aflăm pe culmea dealului şi el se îndreaptă către noi. Uite-l că vine. Se apropie. Îndârjit ca întotdeauna. El este omul care învaţă limba şi obiceiurile locului (măcar cât de cât); şi tot el este omul care îndreaptă tablourile de pe pereţii camerelor străine de hotel. S-a schimbat mult, dar unele obiceiuri i-au rămas aceleaşi. Uite-l că a ajuns pe creastă, atât de aproape de noi încât îi simţim mirosul acru al sudorii. Ridică ochii din pământ. Priveşte iute, maşinal, mai întâi în faţă, apoi în dreapta şi în stânga lui – *Cunoaşte-ţi întotdeauna poziţia*, era regula lui Cort, iar ultimul rămas în viaţă dintre elevii lui nu a uitat-o. Mai privi o dată în sus, fără prea mare interes, apoi în jos... şi se opri. După ce stă câteva clipe cu privirea aţintită la pietrele sparte, năpădite de buruieni, ale drumului, ridică iar ochii. Mai încet de data aceasta. Mult mai încet. Ca îngrozit de ceea ce i se pare că a văzut.

Aici trebuie să ne alăturăm lui – trebuie să ne contopim cu el –, deşi umilul dumneavoastră povestitor nu e în stare să explice cum vom reuşi să cunoaştem poziţia inimii lui Roland într-un asemenea moment, când a dat cu ochii de ţinta pentru atingerea căreia şi-a sacrificat întreaga viaţă. Unele momente sunt mai presus de orice imaginaţie.

2

Când păşi pe culmea dealului, Roland aruncă o privire înainte, dar nu pentru că s-ar fi aşteptat să întâmpine vreo problemă, ci pentru că deprinderea aceasta era mult prea adânc înrădăcinată în el. *Cunoaşte-ţi întotdeauna poziţia*, îi învăţase Cort, bătându-i la cap cu regula asta încă de pe vremea când erau doar nişte mucoşi gălăgioşi. Se uită iar la drumul din faţă – de-acum

îi era din ce în ce mai greu să ocolească trandafirii fără să strivească nici măcar unul, deşi deocamdată reuşise să o facă –, iar abia apoi înţelese ce văzuse.

Ce ţi s-a părut *că vezi*, îşi spuse el, tot cu ochii la drum. *Poate nu-i decât o altă ruină ca alea pe lângă care am trecut azi.*

Însă chiar şi Roland ştia că nu era vorba de nicio ruină. Iar ce văzuse el nu se afla pe una din marginile Drumului Turnului, ci chiar pe el.

Ridică ochii, auzind scârţâitul de balama veche al gâtului, şi, uite acolo, la kilometri depărtare încă de el, dar distingându-se foarte clar în zare, real ca trandafirii din jur, se vedea creştetul Turnului Întunecat. Vedea acum, cu propriii ochi, ceea ce înainte văzuse în mii şi mii de vise. La şaizeci sau şaptezeci de metri mai în faţă, drumul urca pe un alt deal, pe a cărui coastă se zăreau un Cerc al Vorbelor, îmbrăcat în iederă şi caprifoi, şi un pâlc de eucalipţi. În centrul acestui fundal se înălţa silueta cea întunecată, acoperind o parte din cerul senin.

Patrick se opri şi el lângă Roland şi scoase unul din ţipetele lui interogative.

– Îl vezi? îl întrebă Roland cu voce uscată, pe care emoţia şi uluirea o schimbaseră.

Şi, fără să aştepte răspunsul băiatului, pistolarul îi arătă obiectul atârnat de gât. Căci doar binoclul îl luaseră din bagajul sărăcăcios al lui Mordred.

– Dă-mi-l mie, Pat.

Patrick îi întinse binoclul. Roland şi-l duse la ochi, îi reglă focalizarea şi privi. I se tăie răsuflarea când văzu acoperişul Turnului, atât de aproape încât avea impresia că l-ar fi putut atinge. Cât din înălţimea lui se vedea deasupra orizontului? Şapte metri? Poate şaptesprezece? Habar nu avea, dar distingea bine ultimele trei ferestre înguste care urcau în spirală pe corpul Turnului şi o vedea încă şi mai clar pe cea din vârf, ale cărei geamuri multicolore sclipeau în soarele primăverii. Centrul cel negru părea a se uita la el întocmai ca Ochiul Portalului.

Cu un ţipăt scurt, Patrick întinse mâna după binoclu. Voia şi el să vadă, iar Roland i-l înmână fără să rostească vreun cuvânt. Se simţea ameţit, parcă dus pe altă lume. Îi trecu prin minte că avusese asemenea momente în săptămânile de dinaintea luptei cu Cort, momente când avusese impresia că trăia într-un vis, ori pe o rază de lună. I se păruse atunci că urma să se petreacă o schimbare uriaşă; şi exact la fel i se părea şi acum.

Uite-l acolo, îşi spuse el. *Acolo se află destinul meu, capătul drumului meu. Şi totuşi inima încă îmi mai bate (adevărat, puţin mai iute decât înainte), sângele*

încă-mi mai curge prin vene și sunt convins că, atunci când mă voi apleca să ridic mânerele blestematului ăstuia de cărut, spinarea îmi va geme și s-ar putea să scap un vânt. Absolut nimic nu s-a schimbat.

Așteptă să simtă dezamăgirea pe care era sigur că i-o va aduce acest gând – așteptă să se simtă descurajat. Dar nu, nu simți nimic de felul acesta, ci doar un soi de însuflețire stranie, năvalnică, ce-i pornea din minte și i se răspândea prin mușchi. Pentru prima dată de când porniseră de dimineață la drum îi dispărură din gânduri și Ete, și Susannah. Nu, nu se simțea descurajat: se simțea eliberat.

Patrick lăsă binoclul jos de la ochi și se întoarse emoționat spre Roland. Întinse mâna către degetul acela negru care se ițea din orizont și scoase un țipăt rugător.

– Da, îi răspunse Roland. Cândva, într-o altă lume, una dintre variantele tale îl va picta; și îl va picta și pe Llamrei, calul lui Arthur Eld. Știu sigur asta, pentru că am văzut dovada cu ochii mei. Deocamdată, într-acolo trebuie să mergem noi.

Patrick țipă din nou și făcu o față lungă. Se apucă cu mâinile de tâmple și clătină capul într-o parte și în cealaltă, ca apucat de o migrenă strașnică.

– Da, spuse Roland. Și mie mi-e frică. Dar n-am încotro. Trebuie să mă duc acolo. Vrei să rămâi aici, Patrick? Să mă aștepți aici? Dacă vrei, eu nu mă supăr.

Patrick scutură imediat din cap. Și, ca să fie sigur că a fost bine înțeles, îl apucă strâns de braț pe pistolar. Mâna dreaptă a băiatului mut, cea cu care desena, era incredibil de puternică.

Roland dădu din cap. Ba chiar încercă să zâmbească.

– Bine, îi zise el. În regulă. Poți să mai rămâi cu mine atâta vreme cât înțelegi că la sfârșit va trebui să fiu singur.

3

Acum, pe măsură ce ieșeau din fiecare vale și urcau pe culmea fiecărui deal, Turnul Întunecat li se părea din ce în ce mai aproape. Și i se deslușeau tot mai multe din ferestrele ce îl înconjurau. Roland observă doi pari din metal care

se înălțau din acoperișul lui. Norii de pe Căile celor două Grinzi care funcționau acum păreau a se îndepărta de ei, formând un X uriaș pe cer. Cântecul Turnului era mai răsunător, iar Roland își dădu seama că în versurile lui erau înșirate numele lumii. Numele *tuturor* lumilor. Habar n-avea de unde știa asta, dar era convins că are dreptate. Continua să-și simtă ușoară, parcă imponderabilă, întreaga făptură. Ajunseră pe culmea unui deal pe care se aflau o mulțime de oșteni uriași, sculptați în piatră, înșiruiți în marș spre nord, la stânga lor (resturile chipurilor acestora, pictate cu o substanță roșie, se uitau cu ură la ei). Atunci Roland îi ceru lui Patrick să se urce înapoi în cărut. Băiatul păru surprins. Scoase câteva țipete scurte pe care pistolarul le traduse prin: *Dar nu ești obosit?*

– Ba da, dar am nevoie de o contragreutate. Altminteri s-ar putea s-o iau la goană către Turnul de colo, chiar dacă o parte din mine știe că ar fi o greșeală. Și dacă nu-mi va plesni inima din cauza epuizării, s-ar putea ca Regele cel Roșu să-mi ia capul cu una din jucărelele lui. Suie-te, Patrick!

Și Patrick se urcă în căruț. Făcu restul drumului stând ghemuit pe vine, cu binoclul lipit de ochi.

4

Trei ore mai târziu ajunseră la poalele unui deal mult mai povârnit. În străfundurile inimii, Roland era convins că acest deal avea să fie ultimul. Can'-Ka No Rey se întindea chiar dincolo de el. Din piramida micuță de pe culme nu mai rămăsese decât un tumul de lespezi înalt cam de zece metri. De jur împrejurul lui creșteau trandafiri într-un cerc purpuriu. Cu ochii ațintiți asupra lor, Roland urcă dealul fără să se grăbească, trăgând cărutul după el. Urcând, începu iar să vadă acoperișul Turnului Întunecat. Cu fiecare pas făcut vedea tot mai mult din el. Reușea acum să distingă și balcoanele, cu balustradele lor înalte până la brâu. Nici nu mai avea nevoie de binoclu, pentru că aerul era nefiresc de clar. Estimă că vreo opt kilometri îl mai despărțeau de destinația lui finală. Poate doar cinci. Etaj după etaj, Turnul se înălța înaintea ochilor săi deloc increduli.

Mai aveau cam vreo douăzeci de paşi până pe culmea în dreapta căreia se aflau ruinele piramidei din piatră. Atunci Roland se opri şi lăsă jos mânerele cărucului pentru ultima oară. Toate terminaţiile nervoase din trup îl avertizau asupra pericolului.

– Patrick, dă-te jos!

Patrick îl ascultă, privindu-l îngrijorat şi scoţând ţipete mici.

Pistolarul clătină din cap.

– Deocamdată nu-mi dau seama. Nu ştiu decât că nu mai suntem în siguranţă.

Vocile îşi cântau mai departe cântecul, dar aerul înconjurător era mut. Nicio pasăre nu-l străbătea spre înalt; niciun tril nu se auzea. Turmele rătăcitoare de bannock rămăseseră mult în urmă. O adiere suspină pe lângă ei, făcând să se unduiască firele de iarbă. Trandafirii dădură blând din capete.

Merseră alături mai departe, iar Roland simţi o atingere sfioasă pe mâna lui dreaptă, cea cu două degete. Se uită la Patrick. Băiatul cel mut îl privi speriat, încercând, totuşi, să schiţeze un zâmbet. Pistolarul îl luă de mână şi aşa ajunseră pe culmea dealului.

În vale se vedea o pătură roşie ce se întindea până în zare. Drumul trecea chiar prin mijlocul ei – o dungă albă şi prăfuită, perfect dreaptă şi probabil lată de vreo patru metri. Şi chiar în centrul câmpului cu trandafiri se înălţa Turnul de culoarea funinginii, ale cărui ferestre sclipeau în soare. Totul era exact ca în visele sale. Drumul se ramifica, trasând un cerc perfect în jurul Turnului şi continuând în spatele lui spre direcţia pe care Roland o credea acum a fi exact estul, iar nu sud-estul. Un alt drum se intersecta cu cel al Turnului în unghi drept, posibil pe direcţie nord-sud, dacă punctele cardinale reveniseră la locurile lor. Probabil că văzut din aer Turnul Întunecat ar fi constituit centrul unui vizor de armă, plin cu sânge.

– Este..., începu Roland, dar se întrerupse când un zbieret dement, inimaginabil, ajunse la ei purtat de adierea vântului, deloc diminuat de distanţa mare. *Pe Grindă vine*, îşi spuse Roland. *Şi trandafirii îl difuzează.*

– *PISTOLARULE!* urlă Regele Purpuriu. *ACUM AI SĂ MORI!*

Se auzi un şuierat, mai subţire la început, apoi tot mai profund, străpungând cântecul Turnului şi pe cel al trandafirilor, ca o lamă de cuţit ascuţită pe o tocilă acoperită cu praf de diamante. Patrick rămase pironit locului,

holbându-se prostește la Turn; ar fi fost ucis pe loc dacă Roland nu ar fi avut reflexe bune. Îl trase iute de mână pe băiatul cel mut în spatele fostei piramide din piatră. Se împiedicară amândoi de pietrele ascunse prin iarbă și ciumăfăi și căzură pe burtă. Colțul unui bolovan intră în coastele pistolarului, făcându-l să se crispeze de durere.

Șuieratul se auzea tot mai tare, devenind un țiuit asurzitor. Roland observă cum un obiect auriu zboară pe lângă ei – o hoțoaică-aurie. Aceasta lovi cărucior, aruncându-l în aer, împrăștiindu-le bagajele în toate direcțiile. Lucrurile aterizară înapoi pe drum, conservele se rostogoliră, unele explodară.

Apoi veni către ei un hohot de râs cotcodăcit, ascuțit, ce-l făcu pe Roland să strângă din dinți. Lângă el, Patrick își astupă urechile cu palmele. Nebunia din hohotele acelea era de-a dreptul insuportabilă.

– *IEȘI DIN ASCUNZĂTOARE!* îl îndemnă vocea îndepărtată, vocea dementă, vocea batjocoritoare. *IEȘI DE ACOLO ȘI ÎNFRUNTĂ-MĂ, ROLAND! VINO LA MINE! VINO LA TURNUL TĂU! DE CE TE ASCUNZI CÂND EȘTI ATÂT DE APROAPE DE EL?*

Patrick se uită la el cu spaimă și disperare în ochi. Își ținea blocul de desen lipit de piept, ca un scut.

Cu multă prudență, Roland se uită de după latura piramidei și, pe un balcon de la al doilea etaj al Turnului, era exact ce văzuse el în pictura din biroul lui sai Sayre: o bilă roșie și trei albe; un chip și două mâini ridicate. Dar acesta nu mai era un tablou, iar mâinile se pregăteau să mai arunce ceva și imediat se auzi un alt țiuit infernal, sfredelindu-le timpanele. Roland se retrase în spatele tumulului. Urmă o pauză parcă nesfârșită. Apoi ghiuleaua zburătoare se lovi de partea anterioară a piramidei și explodă. Șocul loviturii îi aruncă pe amândoi la pământ. Patrick urlă de groază. Peste ei cădea o ploaie de pietre dislocate. Unele se rostogoliră departe pe drum. Cu toate acestea, Roland apucă să vadă că nici măcar un singur trandafir nu fusese lovit de schije.

Băiatul reuși să se ridice în patru labe și ar fi luat-o la fugă de acolo – cel mai probabil înapoi pe drum –, dar Roland reuși să-l înșface de guler și-l trase lângă el.

– Suntem în siguranță aici, îi șopti el. Uite.

Și ciocăni cu putere într-una din găurile piramidei, producând un sunet metalic. Apoi își dezveli dinții într-un zâmbet încordat.

– Oțel! Da, da! Poate să arunce toate hoțoaicele pe care le are și tot n-o să dărâme tumulul ăsta. N-o să reușească decât să împrăștie bolovanii și să descopere ce se află sub ei. Pricepi? Dar nu cred că-și va irosi muniția. Nu are prea multă, doar cât a putut să ia cu el pe spinarea unui măgar.

Fără să aștepte reacția lui Patrick, Roland privi din nou pe lângă latura colțuroasă a piramidei. Își făcu palmele căuș la gură și strigă:

– *MAI ÎNCEARCĂ O DATĂ, SAI! TOT AICI SUNTEM! POATE CĂ O SĂ AI MAI MULT NOROC DATA VIITOARE!*

Urmă un moment de tăcere stupefiată, apoi un zbieret turbat năvăli către ei:

– *HEEEEEEEEEEEEEE! SĂ NU CUTEZI SĂ-ȚI BAȚI JOC DE MINE! SĂ NU CUTEEEEEEZZZZZIIII!*

Și se auzi un alt șuierat. Roland îl îmbrânci la pământ pe Patrick și se aruncă peste el, în spatele piramidei, dar nu lipiți de ea. Îi era teamă ca nu cumva să vibreze mult prea tare atunci când o va atinge proiectilul și să-i lovească, ori să le transforme măruntaiele în gelatină.

Numai că de această dată hoțoaica nu se izbi de tumul, ci zbură pe lângă el, avântându-se în zbor pe deasupra drumului. Roland se rostogoli de pe băiat. Văzu pata aurie care făcea stânga împrejur ca să se îndrepte spre țintele ei. Trase în ea, ca într-un taler de tir. Urmă o explozie orbitoare și proiectilul se dezintegră.

– *EI POFTIM! TOT AICI SUNTEM!* îl anunță el pe dementul din balcon, încercând să sune cât mai ironic posibil – chestie aproape imposibilă atunci când urli din toți bojocii.

Îi răspunse un alt zbieret descreierat:

– *HEEEEEEE!*

Roland nu înțelegea cum de nu-i crăpa capul dementului de atâtea urlete. Își reîncărcă pistolul, pentru că avea de gând să-l aibă mereu plin. Acum se auziră două țiuituri. Patrick gemu, se rostogoli pe burtă și-și îngropă capul în iarba împânzită cu pietre, acoperindu-și-l cu mâinile. Roland se sprijini cu spatele de piramida din bolovani și oțel, calm și așteptând atacul cu țeava lungă a pistolului său cu șase gloanțe pe genunchi. În același timp, făcea apel la toată voința pe care o mai avea, încercând să-și înfrâneze dorința ochilor de a se umezi de la atâta încordare, deoarece nu-și permitea să clipească la

apropierea șuieratului sfredelitor. Parcă niciodată nu avusese mai multă nevoie ca acum de privirea lui ageră ce-i adusese odinioară faima.

Și ochii lui albaștri erau tot deschiși atunci când hoțoaicele-aurii săgetară pe deasupra drumului. De data aceasta una viră spre stânga, cealaltă spre dreapta. Încercară să evite atacul, executând un dant zbuciumat în văzduh. În zadar. Roland aștepta momentul potrivit, cu picioarele întinse și cu cizmele vechi și rupte încrucișate. Inima îi bătea rar, regulat; ochii lui surprindeau toată lumina și claritatea lumii din jur (ba chiar își spuse că, dacă ar fi văzut puțin mai bine doar în ziua aceasta a ultimei confruntări, ar fi fost în stare să surprindă mișcarea vântului). Ridică brusc pistolul și distruse cele două proiectile în zbor. Își reîncărcă arma, în vreme ce imaginile remanente ale exploziilor îi pulsau în fața ochilor în ritmul bătăilor de inimă.

Se întinse către colțul piramidei, propti binoclul de un bolovan și își privi dușmanul. Prin cele două lunete îl văzu pe Regele Purpuriu în cele mai mici detalii, exact așa cum și-l imaginase: un boșorog cu un nas ca de ceară, uriaș și coroiat; buze roșii în mijlocul bărbii bogate, albe ca zăpada; păr alb ce cădea până aproape de fundul uscat al Regelui Purpuriu. Ochii înnebuniți de pe chipul rozaliu se uitau după cei doi drumeți. Regele purta o robă de un roșu-aprins, presărată din loc în loc cu fulgere pictate și simboluri cabalistice. Probabil că lui Susannah, Eddie și Jake li s-ar fi părut că seamănă cu Moș Crăciun. Lui Roland i se părea că era Iadul în persoană.

– *CE MOCĂIT EȘTI!* îi strigă pistolarul batjocoritor. *ÎNCEARCĂ SĂ ARUNCI TREI, POATE AȘA VEI REUȘI SĂ NE ATINGI!*

Prin binoclu vedea ca printr-o clepsidră magică, răsturnată într-o parte. Îl urmări vag amuzat pe Regele cel Mare și Roșu cum țopăia de colo până colo, dând isteric din mâini. Parcă distingea și o ladă la picioarele lui, dar nu era foarte sigur, căci o ascundeau balustrada și ornamentele din fier forjat ale balconului.

Probabil că acolo își ține muniția, își zise Roland. *Mai mult ca sigur. Câte hoțoaice încap într-o ladă de dimensiunile alea? Douăzeci? Cincizeci?* Nu conta. Dacă Regele cel Roșu nu va fi în stare să azvârle douăsprezece deodată, pistolarul era convins că va reuși să le distrugă în aer pe toate cele lansate de demonul acela bătrân. În fond, acesta era harul lui.

Din păcate și Regele Purpuriu știa asta.

Arătarea din balcon slobozi un alt zbieret strident (Patrick își vârî degetele în urechi – și unele și altele la fel de murdare) și se aplecă vrând să scoată alte proiectile din ladă. Dar se opri. Roland îl văzu cum înaintează până la balustrada balconului... și cum se uită drept în ochii lui. Privirea monstrului era roșie, fierbinte. Roland lăsă iute binoclul jos, ca să nu fie hipnotizat.

Urletul Regelui îi ajunse la urechi:

– ATUNCI AȘTEAPTĂ NIȚELUȘ ȘI GÂNDEȘTE-TE LA CE AI AVEA DE CÂȘTIGAT, ROLAND! GÂNDEȘTE-TE CÂT DE APROAPE EȘTI! ȘI... ASCULTĂ! ASCULTĂ CÂNTECUL IUBIRII TALE!

Și se așternu tăcerea. Nu se mai auzea niciun șuierat, niciun țiuit; nu mai zbura nicio ghiulea către ei. Doar suspinul vântului... și ceea ce voia Regele ca el să audă.

Chemarea Turnului.

Vino, Roland, cântau vocile. Cântecul lor venea din trandafirii de pe Can'-Ka No Rey, din Grinzile consolidate de deasupra, dar mai ales venea din Turnul pe care el îl căutase întreaga viață, atât de aproape acum... și totuși de neatins din pricina acelei creaturi. Dacă ar fi pornit către el, ar fi fost cu siguranță ucis în mijlocul câmpului. Însă chemarea aceea era ca un magnet în mintea lui, atrăgându-l spre Turn. Iar Regele Purpuriu știa că așa își va atinge scopul; era nevoie doar de puțină răbdare. Minutele treceau și Roland înțelese că dementul bătrân avea dreptate. Pentru că vocile acelea nu erau invariabile. Le-ar fi putut rezista la tonalitatea actuală. Le *rezista* chiar. Dar, pe măsură ce ziua înainta spre seară, chemarea lor deveni tot mai puternică. Înspăimântat, înțelese abia acum de ce în visele și viziunile lui se văzuse apropiindu-se de Turn doar la apusul soarelui, atunci când în lumina de la vest se reflectă câmpul cu trandafiri, transformând întreaga lume într-o găleată cu sânge, agățată de stâlpul negru ca noaptea din zarea în flăcări.

Se văzuse la ceasul apusului, pentru că atunci forța chemării Turnului îi va învinge puterea de stăpânire. Și se va duce spre el. Nimic pe lumea asta nu-l va putea împiedica.

Vino... vino... deveni *VINO... VINO...* iar apoi *VINO! VINO!* Îl durea capul din pricina lui. Îl durea capul *de dragul* lui. Se pomenea tot mai des

ridicându-se în patru labe, apoi forțându-se să se așeze la loc, cu spatele lipit de piramidă.

Patrick îi urmărea mișcările cu spaimă din ce în ce mai mare. Se pare că deși băiatul era parțial sau total imun la chemarea Turnului – lucru pe care Roland îl putea înțelege – știa ce se petrece.

5

După calculele lui Roland, erau țintuiți în locul acela cam de o oră, când Regele aruncă alte două bile explozive către ei. Acum zburară de-o parte și de cealaltă a piramidei, făcând imediat stânga împrejur și atacându-l în formație perfectă de luptă, cam la șase metri distanță una de alta. Roland o împușcă mai întâi pe cea din dreapta, își mișcă fulgerător încheietura mâinii și o distruse și pe cea din stânga. Îl lovi în față suflul fierbinte al celei de-a doua explozii. Se aștepta să simtă schijele sfâșiindu-i obrajii, dar nu se întâmplă nimic. Se pare că atunci când explodau nu mai rămânea nimic din ele.

– *MAI ÎNCEARCĂ O DATĂ!* strigă el.

Deja își simțea gâtlejul uscat și începuse să-l usture, dar știa că vorbele lui ajungeau la urechile creaturii din balcon – aerul din locul acesta parcă fusese anume făcut pentru comunicarea la distanță. Și, oricât de tare l-ar fi durut gâtul, nu renunța să-și bată joc de boșorogul acela nebun, pentru că era convins că fiecare cuvânt al lui îi înfigea pumnale în inima cea înveninată. Îl bucura chinul creaturii, sigur că da, dar avea propriile-i probleme, mult mai grave. Chemarea Turnului se făcea tot mai puternică.

– *HAIDE, ÎNDRĂZNEȘTE, PISTOLARULE!* îl chemă vocea descreieratului Rege. *ȘI POATE AM SĂ TE LAS SĂ TE APROPII! POATE CHIAR AR FI BINE SĂ STĂM NIȚELUȘ DE VORBĂ, CE ZICI?*

Roland avu impresia oribilă că detectează o notă de sinceritate în vocea aceea.

Da, își zise el. *Să stăm nițeluș de vorbă la o ceșcuță de cafea. Poate și o gustărică.*

Scoase ceasul din buzunar și îi deschise capacul. Limbile se învârteau sprintene în direcție inversă. Se sprijini mai bine de piramidă și închise ochii. Dar așa era cu mult mai rău. Chemarea Turnului

(vino, Roland, vino, pistolarule, hai-commala-haide-iată, călătoria-i gătată) era mai răsunătoare, mai insistentă ca oricând. Îi deschise iar și se uită în sus, la cerul neiertător și albastru, la norii ce alergau în coloane de-a lungul și de-a latul lui, către Turnul din câmpul cu trandafiri.

Și tortura continuă.

6

Mai rezistă încă un ceas, vreme în care umbrele tufelor și ale trandafirilor de lângă piramidă se făcură și mai lungi, nutrind speranța deșartă că îi va veni o idee genială care să-l salveze și astfel să nu mai fie nevoit să-și pună viața și soarta în mâinile talentatului, dar prostuțului băiat de lângă el. Însă atunci când soarele începu să coboare spre vest, iar cerul să se întunece, înțelese că aceasta era unica lui șansă. Limbile ceasului său se învârteau tot mai repede înapoi. Curând nu le va mai putea desluși. Și atunci se va ridica și se va duce. Fără să-i mai pese de hoțoaicele-aurii (și de orice altă armă secretă pe care ar mai fi avut-o nebunul bătrân), se va ridica și va porni într-acolo. Va alerga, în linie dreaptă și în zigzag, se va arunca la pământ și va continua drumul târâș dacă așa va trebui. Dar știa prea bine că, indiferent ce va face, ar avea un nesperat noroc dacă va ajunge la jumătatea drumului înainte de a fi spulberat de bilele zburătoare.

Și își va da ultima suflare printre trandafiri.

– Patrick, strigă el cu glas răgușit de emoție.

Băiatul ridică ochii la el cu încordare disperată. Roland se uită lung la mâinile acestuia – jegoase, zgâriate, însă incredibil de talentate în felul lor, întocmai ca ale lui – și se lăsă păgubaș, conștient că doar orgoliul îl făcuse să reziste atât; dorise să-l omoare pe Regele Purpuriu, nu doar să-l expedieze în vreo zonă nulă. Și își mai dădu seama că nu exista niciun fel de garanție că Patrick va reuși să facă cu Regele cel Roșu ceea ce făcuse cu buba de pe obrazul lui Susannah. Însă atracția Turnului va fi curând mult prea puternică pentru a-i mai putea face față, iar alte opțiuni nu mai avea.

– Treci în locul meu, Patrick.

Băiatul îl ascultă și se cățără cu stângăcie peste trupul pistolarului, ajungând în partea cealaltă, lângă latura dinspre drum a piramidei.

– Uită-te cu instrumentul pentru vedere la distanță. Proptește-l în scobitura aia – da, foarte bine – acum privește prin el.

Și Patrick îl ascultă din nou, uitându-se prin binoclu o perioadă ce i se păru nesfârșită lui Roland. În tot acest timp Turnul cânta și scanda și-l chema la el. În cele din urmă Patrick își luă binoclul de la ochi.

– Acum ia-ți foile, Patrick, și desenează-l pe omul acela de colo.

Nu că om ar fi *fost* creatura din balcon, dar semăna cu unul.

În primele momente Patrick se uită lung la Roland, mușcându-și buzele. Apoi apucă în palme tâmplele pistolarului și-l trase aproape de el, până când li se atinseră fruntile.

E foarte greu, auzi Roland în minte gândurile băiatului. De fapt, nici nu era vocea unui băiat, ci a unui om în toată firea. Vocea unui om puternic. *Nu este întru totul acolo. Acum apare. Acum dispare.*

Unde mai auzise Roland vorbele astea?

Dar nu avea timp să se gândească la asta acum.

– Vrei să zici că nu poți să-l desenezi? îl întrebă pistolarul, introducând (cu mare efort) o notă de îndoială dezamăgită în tonul său. *Tu* nu poți? *Patrick* nu poate? *Artistul* nu poate?

Privirea băiatului se transformă. O clipă Roland văzu în ochii lui o expresie ce avea să se afle în permanență acolo, dacă va ajunge om în toată firea... iar tablourile din biroul lui Sayre erau dovada clară că așa se va întâmpla, cel puțin într-un anume *când*, într-un anume *unde*. Dacă va crește și va ajunge om cu experiență și cu ceva înțelepciune pe lângă talentul lui incredibil, expresia aceasta va fi una de superioritate; deocamdată era doar una de aroganță. Era privirea unui copil care știe că-i mai iute decât focul iadului, că-i cel mai bun dintre cei buni și nici nu-și dorește să mai știe și altceva. Roland o cunoștea bine, căci o văzuse în sute de oglinzi și ape limpezi încă de pe vremea când fusese la vârsta pe care o are acum Patrick Danville.

Ba pot, aude el în minte răspunsul băiatului. *Spun doar că nu va fi ușor. Am nevoie de gumă.*

Roland scutură din cap. Strânse pumnul în jurul radierei din buzunar.

– Nu, spuse el. Trebuie să-ți iasă din prima, Patrick. Toate liniile trebuie să-ți iasă bine de prima dată. Vei folosi guma după aceea.

Preț de o clipă, privirea arogantă se tulbură; dar numai preț de o clipă. Când își reveni, era transformată într-un mod care îl încântă nespus pe pistolar și-l făcu să se simtă mai liniștit. Era o expresie de exaltare febrilă. Expresia pe care o poartă cei foarte talentați atunci când, după ani și ani de nereușite, în sfârșit primesc provocarea de a face ceva ce le va pune la încercare harul, îi va face să-și atingă limitele. Poate chiar să și le depășească.

Patrick se întoarse la binoclul lăsat pe bolovan. Privi din nou la ceea ce i se cerea să deseneze. Iar în tot acest timp chemarea Turnului se amplifica în capul lui Roland.

Într-un sfârșit, băiatul își luă foile și începu să facă cel mai important desen al vieții sale.

7

Desenă foarte încet, în comparație cu stilul lui obișnuit – linii rapide care alcătuiau în doar câteva minute un tablou complet și convingător. În repetate rânduri, Roland se văzu nevoit să se stăpânească și să nu țipe la băiat: *Grăbește-te! În numele tuturor zeilor, grăbește-te! Nu vezi cât de tare mă chinuiesc?*

Însă Patrick nu vedea; și, chiar dacă ar fi văzut, nu i-ar fi păsat câtuși de puțin. Era cufundat în munca lui, prizonier al nesațului ei inconștient. Se oprea doar cât să mai arunce câte o privire prin binoclu la modelul lui în robă roșie. Uneori hașura cu creionul înclinat, apoi freca liniile cu buricul degetului ca să producă o porțiune mai întunecoasă. Alteori își dădea ochii peste cap, lăsând să se vadă doar sclipirea albului lor; de parcă ar fi invocat o versiune a Regelui cel Roșu, ascunsă în mintea lui. Și, chiar, de ce nu ar fi fost posibil?

Nu-mi pasă ce se întâmplă. Doar să termine mai repede, atâta vreau. Să termine mai repede, până nu îmi pierd mințile și o iau la goană spre ceea ce pe drept a numit Regele dla „iubirea" mea.

Astfel s-a scurs o jumătate de ceas, lungă cât trei zile. Regele Purpuriu l-a mai chemat o dată, mai ispititor ca niciodată, întrebându-l dacă nu cumva s-a răzgândit și vine la Turn să stea de povești cu el. Și, a mai zis Regele, dacă Roland ar avea bunătatea să-l elibereze din temnița lui de pe balcon, atunci poate că ar fi bine să îngroape amândoi securea războiului și apoi, pătrunși de același spirit al prieteniei, să urce împreună până în vârful Turnului. În fond, nu era chiar imposibil, nu? În momente de cumpănă se fac cele mai bizare alianțe; oare nu auzise Roland această maximă?

O, ba da, Roland o mai auzise și o știa foarte bine. Dar mai știa și că oferta Regelui Roșu era la fel de mincinoasă precum cea de dinainte, doar că puțin mai poleită. În plus, în vocea bătrânului monstru se strecurase acum o notă de îngrijorare. Prin urmare nu-și mai irosi energia încercând să-i răspundă.

Înțelegând că încercarea sa dăduse greș, Regele Purpuriu azvârli o altă ghiulea. Aceasta se înălță în zbor atât de sus deasupra piramidei, că din ea nu se mai vedea decât o scânteie, apoi plonjă asupra lor cu zbieret de bombă lansată din avion. Roland rezolvă situația cu un singur foc, apoi își reîncărcă iarăși pistolul. De fapt, chiar își dorea ca Regele să arunce mult mai multe grenade zburătoare spre ei, pentru că așa nu ar mai fi atent la îngrozitoarea chemare a Turnului.

Pe mine mă așteaptă, își spuse el înspăimântat. *Și cred că din cauza asta îmi este atât de greu să-i rezist – chemarea lui îmi este adresată mie și numai mie. Dar nu lui Roland, ci întregului neam al lui Eld..., din care doar eu am mai rămas.*

8

În cele din urmă, pe când soarele la apus începuse să se coloreze în portocaliu, iar Roland ajunsese la capătul puterilor, simțind că nu se mai putea stăpâni, Patrick lăsă creionul jos și, încruntându-se, îi întinse desenul. Privirea lui îl sperie pe Roland. Nu crezuse că expresia aceea se putea afla în repertoriul băiatului. Aroganța de mai devreme dispăruse cu totul.

Roland luă blocul de desen, se uită și își feri repede privirea, de parcă ochii desenului lui Patrick ar fi avut puterea de a-l hipnotiza; poate chiar de a-l

convinge să-şi pună pistolul la tâmplă ca să-şi zboare creierii atât de chinuiţi. Într-atât de bună era opera băiatului. Faţa hrăpăreaţă şi mirată era prelungă, ridurile de pe obraji şi frunte păreau atât de adânci de puteai crede că n-au fund. Buzele din barba înspumată erau pline şi nemiloase. Era gura unui om în stare să muşte când era sărutat dacă aşa ar fi avut chef, ceea ce se întâmpla în majoritatea cazurilor.

– *CE FACI?* se auzi zbieretul dement venit din balconul Turnului. *ORICE-AI FACE E ÎN ZADAR! AL MEU E TURNUL – HEEEEE! – SUNT CA VULPEA CU STRUGURII, ROLAND! AL MEU E, CHIAR DACĂ NU POT SĂ MĂ URC ÎN VÂRFUL LUI! ŞI TU AI SĂ VII! HE-HE-HEEEE! NU TE MINT! AI SĂ VII MAI ÎNAINTE CA UMBRA TURNULUI SĂ AJUNGĂ LA ASCUNZĂTOAREA TA MESCHINĂ! HE-HE-HEEEE! HE-HEEE! HE-HE-HEHEHEEEE!*

Patrick tresări puternic şi-şi astupă urechile. Pentru că terminase de desenat, auzea din nou zbieretele acelea cumplite.

Roland nu avea nici cea mai mică îndoială că desenul acesta era cel mai reuşit din toate pe care le realizase Patrick la viaţa lui. În faţa acestei provocări uriaşe, băiatul făcuse mult mai mult decât să se întreacă pe sine însuşi. Îşi *depăşise* geniul. Figura Regelui Purpuriu era tulburătoare prin claritatea ei. *Instrumentul pentru vedere la distanţă l-a ajutat, însă nu într-atât de mult,* îşi spuse Roland. *Băiatul ăsta parcă ar avea un al treilea ochi, înfipt în centrul imaginaţiei sale şi atoatevăzător. Cu ochiul ăla se uită el atunci când şi-i dă pe ceilalţi doi peste cap. Să ai un asemenea har... şi să ţi-l poţi exprima în toată plenitudinea lui cu ajutorul unui biet creion! O, voi zei ai mei!*

Aproape că se aştepta ca, dintr-o clipă într-alta, să desluşească pulsul în tâmplele bătrânului, unde reţeaua fină de vene fusese zugrăvită doar prin câteva umbre blânde. În colţul gurii cu buze senzuale se vedea limpede licărul unui singur

(colţ ca de mistreţ)

dinte ascuţit, iar pistolarul avea impresia că buzele din desen vor prinde viaţă chiar sub ochii lui, se vor deschide, dezvăluind o gură plină cu colţi: acea singură licărire albă (de fapt, un punct din foaia de desen rămas neatins de creionul Artistului) fusese suficientă pentru ca imaginaţia pistolarului să vadă restul, ba chiar să simtă duhoarea de carne stricată pe care o emana răsuflarea monstrului.

Patrick redase fără cusur smocul de păr creț ieșit dintr-una din nările Regelui, precum și cicatricea subțire din sprânceana lui dreaptă. Da, era o lucrare admirabilă, mult mai bună decât portretul lui Susannah. Iar dacă Patrick fusese în stare să șteargă buba din el, precis că va putea să-l șteargă și pe Regele Purpuriu din desenul acesta, lăsând doar balustrada balconului și ușa încuiată ce dădea în Turn. Roland aproape că se aștepta să-l vadă pe nemernicul cel roșu cum începe să respire și să se miște. Desenul era terminat. Sigur că era terminat! Sigur...

Dar nu era. Nu tocmai. Oricât de mult și-ar fi dorit, oricât de stringentă îi era nevoia, trebuia să recunoască faptul că nu era tocmai terminat.

Despre ochii lui e vorba, se dumiri Roland. Mari și îngrozitori, ochi de dragon pe chip de om. Deși minunat realizați, parcă nu erau asemenea originalului. Pe Roland îl străbătu un val de disperare, de jalnică certitudine, care-l zgudui din cap și până în degetele de la picioare. *Nu sunt chiar...*

Patrick îl apucă de cot. Într-atât de concentrat era pistolarul la desen, că, luat prin surprindere, își stăpâni cu greu un țipăt. Se uită la băiat. Patrick dădu încetișor din cap și își atinse cu degetele colțurile ochilor.

Da. Ochii. Știu! Dar ce nu-i în regulă cu ei?

Patrick încă mai ținea degetele la ochi când un stol de lăstuni gălăgioși străbătură pe deasupra lor un cer ce avea să devină violet foarte curând. Către Turnul Întunecat se îndreptau ei. Roland se ridică iute de jos, vrând să-i urmeze, să nu-i lase să ajungă acolo unde el nu putea să meargă.

Patrick îl înșfăcă de haină și îl trase înapoi. Apoi scuturâ cu putere din cap și-i arătă drumul.

– *AM VĂZUT, ROLAND!* se auzi chiraitul din balconul Turnului. *CREZI CĂ CE I BUN PENTRU PĂSĂRI E DESTUL DE BUN ȘI PENTRU TINE, NU-I AȘA? HE-HEEEE! BA CHIAR AȘA E! SIGUR CĂ DA! CUM MĂ VEZI ȘI CUM TE VĂD! LA FEL DE ADEVĂRAT CUM DOI ȘI CU DOI FAC PATRU! LA FEL DE ADEVĂRAT CUM ADEVĂRATE SUNT ȘI RUBINELE DIN VISTIERIA REGELUI DANDO – HEEEEE, HA-HA-HEEEE! TE-AȘ FI PUTUT PRINDE, DAR LA CE SĂ MĂ OSTENESC? MAI MARE SATISFACȚIE VOI SIMȚI ATUNCI CÂND AM SĂ TE VĂD CUM TE TÂRĂȘTI SPRE MINE, TREMURÂND DIN TOATE*

ÎNCHEIETURILE, DA-DA-DA! FĂCÂND PE TINE, DA-DA-DA! INCAPABIL SĂ TE OPREȘTI!

Exact așa voi face, își spuse Roland. *N-am să mai fiu în stare să mă înfrânez. Poate că am să mai rezist încă zece minute, cel mult douăzeci, dar în final...*

Patrick îi întrerupse șirul gândurilor, arătând din nou spre drum. Spre direcția din care veniseră ei.

Roland clătină istovit din cap.

- Chiar dacă aș putea să mă lupt cu atracția Turnului – și nu pot, abia dacă sunt în stare să mai stau pe loc –, nu ne va folosi la nimic să ne retragem. Odată ce vom ajunge în loc deschis, ticălosul va folosi împotriva noastră toate armele pe care le mai are. Pentru că mai are ceva. Sunt convins. Iar gloanțele din pistolul meu vor fi neputincioase atunci.

Patrick scutură atât de tare din cap, că-i fluturară în jurul obrajilor lațele lungi de păr. Îl strânse mai tare de braț, înfigându-și unghiile în carnea pistolarului prin cele trei straturi de haine din piele. Ochii băiatului, în permanență blânzi și adesea nedumeriți, îl priveau cu furie pe Roland. Întinse mâna liberă și mișcă de trei ori arătătorul înfiorător de murdar. Dar *nu* drumul îl arăta el.

Ci trandafirii.

- Ce-i cu ei? îl întrebă Roland. Ce e cu trandafirii, Patrick?

Acum băiatul cel mut arătă mai întâi spre trandafiri, apoi la ochii din desenul lui.

Și Roland înțelese.

9

Patrick refuză să-i culeagă. Când Roland îi făcu semn să se ducă, băiatul făcu ochii mari și scutură iar din cap. Apoi fluieră printre dinți, imitând extrem de bine șuierul unei bile în zbor.

- Am să distrug eu orice hoțoaică-aurie care s-ar apropia de tine, îi spuse Roland. Ai văzut că pot. Dacă ar fi vreun trandafir mai aproape de noi, l-aș culege eu însumi. Dar vezi și tu că nu-i nici măcar unul. Așa că tu trebuie să te duci să-i culegi, iar eu am să te apăr.

Însă Patrick se lipi şi mai tare de bolovanii piramidei. Nu voia să se ducă el. Frica nu-i era chiar la fel de mare precum talentul, dar nici departe nu era. Roland calculă distanţa până la cel mai apropiat trandafir. Acela se afla dincolo de adăpostul lor, dar nu prea departe totuşi. Îşi privi mâna dreaptă, cea cu doar două degete, cu care va trebui să-l culeagă şi se întrebă cât de greu îi va fi. Nu avea nici cea mai mică idee. Era foarte posibil ca spinii de pe tulpina verde să fie otrăviţi şi să-l paralizeze pe loc, făcându-l o ţintă uşoară pentru proiectilele dementului din Turn.

Patrick nu voia să se ducă el. Patrick ştia că Roland avusese pe vremuri nişte prieteni şi mai ştia că prietenii aceştia muriseră cu toţii, drept care nu voia să se ducă el. Poate dacă pistolarul ar fi avut vreo două ore la dispoziţie, fie chiar şi una singură, în care să încerce să-i explice băiatului care este situaţia, poate că ar fi reuşit să-l convingă. Dar nu avea nici măcar câteva minute, darămite o oră. Soarele era la asfinţit.

În fond, e destul de aproape. Aş putea să-l culeg... trebuie să-l culeg.

Vremea se făcuse destul de caldă şi nu mai era nevoie de mănuşile butucănoase din piele de căprioară pe care le confecţionase Susannah. Roland le pusese pe ale lui bine, la centura de la brâu. Scoase una şi îi reteză vârfurile degetelor. Spera ca restul mănuşii să îi protejeze palma de spini. Şi-o trase pe mână, apoi rămase ridicat într-un genunchi, cu pistolul strâns în stânga, cu ochii la cel mai apropiat trandafir. Oare unul singur va fi de ajuns? Trebuie să fie. Următorul era la cel puţin doi metri mai departe.

Patrick îl apucă strâns de umăr scuturând disperat din cap.

– Trebuie, îi spuse Roland.

Firește că trebuia. Era treaba lui, nu a lui Patrick. Şi greşise că încercase să-l trimită pe băiat în locul lui. Dacă reuşea, atunci totul avea să fie bine şi frumos. Dacă nu reuşea şi avea să fie sfârtecat de o hoţoaică pe Can'-Ka No Rey, măcar se va termina cu infernala *chemare* a Turnului.

Pistolarul trase adânc aer în piept şi făcu un salt din adăpostul piramidei la trandafir. Însă chiar în aceeaşi fracţiune de secundă, Patrick îl apucă iar de haină, încercând să-l oprească şi reuşind doar să-l dezechilibreze. Roland ateriză greoi pe o parte. Pistolul îi zbură din mână şi ateriză în iarba înaltă. Regele Purpuriu scoase un chiot (şi de triumf, şi de furie); şi imediat se auzi şuieratul unei alte ghiulele. Roland apucă tulpina trandafirului cu mâna

înmănușată. Spinii pătrunseră prin pielea tare de căprioară ca printr-o pânză străvezie de păianjen. Apoi îi intrară adânc în palmă. Durerea era cumplită, însă cântecul trandafirului era sublim. Vedea în cupa lui focul de aur, ca al soarelui. Ca al unui milion de sori. Simțea cum sângele fierbinte îi umple palma și îi curge printre cele două degete. Se îmbibă în pielea de căprioară, făcând să înflorească un alt trandafir pe suprafața ei zgâriată. Curând îl va lovi ghiuleaua, îl va omorî pe loc, amuțind cântecul trandafirului care îi umplea capul și amenința să-i crape țeasta.

Dar tulpina nu voia să se rupă. Se opinti din toate puterile și trandafirul ieși cu tot cu rădăcini din pământ. Roland se rostogoli spre stânga, își înșfăcă pistolul și trase în aer fără să se uite. Inima îi spunea că nu mai avea timp să se uite. Se auzi o explozie asurzitoare, iar suflul ei fierbinte îl izbi în față cu puterea unui uragan.

A fost cât pe ce.

Regele Purpuriu își urlă frustrarea:

- HEEEEEEEEEEE!

Iar urletul fu urmat de șuierul mai multor bile care se apropiau de ei. Patrick se lipi cu obrazul de piramidă. Roland, cu trandafirul strâns în mâna însângerată, se rostogoli pe spate, ridică arma și așteptă ca proiectilul să facă stânga împrejur. Iar când făcură cale întoarsă, le distruse pe toate: prima, a doua și a treia.

- TOT' AICI SUNT! îi strigă el Regelui. *NU M-AI NIMERIT, MUIST BĂTRÂN CE EȘTI!*

Regele Purpuriu scoase un alt răget înfiorător, dar nu mai azvârli nicio altă hoțoaică.

- AI RUPT UN TRANDAFIR, CAREVASĂZICĂ! zbieră el. *ASCULTĂ LA EL, ROLAND! ASCULTĂ CU LUARE-AMINTE, PENTRU CĂ TOT ACEST CÂNTEC ÎL CÂNTĂ! ASCULTĂ CÂNTECUL ȘI HAI-COMMA-LA-HAIDE-HAI!*

Acum cântecul răsuna imperativ în capul lui Roland. Îi electrocuta nervii. Îl apucă iute pe Patrick de umeri și rosti rar, privindu-l drept în ochi:

- Acum, Patrick. Ca să-mi salvezi viața. Ca să ne salvezi viețile amândurora. Fă-o pentru fiecare bărbat și fiecare femeie care au murit în locul meu pentru ca eu să-mi pot continua drumul.

Și pentru fiecare copil, adăugă el în gând, văzându-l pe Jake în amintirile sale. Mai întâi atârnând deasupra neantului, apoi prăbușindu-se în el.

Se uită fix în ochii înspăimântați ai băiatului mut.

– Termină-ți desenul! *Arată-mi de ce ești în stare.*

10

Roland asistă la un lucru incredibil: spinii trandafirului nu-l înțepară pe Patrick. Mâna băiatului nu avea nici măcar o zgârietură cât de mică. Pistolarul își trase cu dinții mănușa sfâșiată și văzu că nu doar palma îi era tăiată foarte tare, ci și că unul din cele două degete îi atârna acum de un singur tendon. Dar Patrick nu avea absolut nimic. Spinii îl lăsaseră în pace. Iar spaima îi dispăruse din privire. Acum se uita de la trandafir la desen, de la desen la trandafir, iar și iar.

– *CE FACI ACOLO, ROLAND? HAIDE, PISTOLARULE, VINO, CĂCI SOARELE-I LA ASFINȚIT!*

O, da, se va duce. Într-un fel sau altul, dar se va duce oricum. Și se simți cumva mai ușurat la gândul acesta care îl ajută să rămână mai ferm pe poziție, fără să mai tremure prea tare. Mâna dreaptă îi amorțise de la încheietură și avea convingerea că nu va mai putea să o folosească vreodată. Nu era mare lucru, oricum nu-i prea mai fusese de ajutor de când o distruseseră homarocșeniile.

Iar trandafirul îi cântă:

– *Da, Roland, da – îți vei recăpăta mâna. Vei fi din nou întreg. Vei renaște. Nu trebuie decât să vii la mine.*

Patrick smulse o petală, o privi cu un aer critic, apoi mai smulse încă una. Și le vârî pe amândouă în gură. Tot chipul i se lumină și, preț de o secundă, păru intrat în transă. Roland se pomeni că se întreabă ce gust o fi avut trandafirul. Cerul se întuneca tot mai tare. Umbra piramidei se lungise. Și el își spuse că, atunci când vârful ei va ajunge la drumul pe care veniseră ei aici, va porni spre Turn, indiferent de ce avea să se întâmple cu Regele Purpuriu.

– *CE FAAACI ACOLO? HE-HEEEE! CE DRĂCOVENIE MAI PUI LA CALE?*

Tu ești cel mai în măsură să vorbești despre drăcovenii, îi răspunse Roland în gând. Apoi scoase ceasul și-i dădu capacul la o parte. Sub sticlă, limbile alergau de mama focului în sens invers: într-o clipită ora cinci se făcu patru, ora patru se făcu trei, trei se făcu două, două se făcu unu, iar ora unu deveni douăsprezece noaptea.

– Grăbește-te, Patrick, spuse el. Te rog, grăbește-te cât poți tu de tare, căci nu mai am timp.

Patrick duse la buze palma făcută căuș și scuipă în ea o pastă roșie ca sângele proaspăt. Culoarea straiului purtat de Regele Purpuriu. Culoarea ochilor lui dementi.

Patrick, urmând să folosească o culoare pentru prima oară în viața lui de artist, vru să-și înmoaie în pasta aceea vârful arătătorului drept. Dar se opri la jumătatea gestului. Și atunci Roland fu cuprins de o certitudine stranie: spinii trandafirului înțepau doar atunci când rădăcinile încă îl mai țineau legat de Mim, de Mama Pământ. Dacă ar fi reușit să-l convingă pe Patrick să rupă el trandafirul, atunci spinii i-ar fi sfârtecat mâinile, făcându-le inutile.

Ka a fost, își zise pistolarul. *Chiar și aici, în Lumea de Ca...*

Nu apucă să-și termine gândul, pentru că Patrick îl apucă de mâna dreaptă și se holbă în palma ei cu intensitatea unei ghicitoare pricepută în ale chiromanției. Luă câteva picături din sângele pistolarului și le amestecă cu pasta lui din petale de trandafir. Apoi, cu infinită grijă, luă o picătură din acest amestec pe vârful degetului. Îl apropie de foaia de hârtie... șovăi... se uită la Roland. Pistolarul dădu din cap îndemnându-l să continue. Patrick dădu și el din cap, cu seriozitatea unui chirurg pe punctul de a face prima incizie a unei operații extrem de riscante. Atinse hârtia cu vârful degetului cu delicatețea unui colibri care își cufundă ciocul în cupa unei flori. Doar atât, o fracțiune de secundă, și ochiul stâng al Regelui se coloră. Patrick își lăsă capul pe umăr, privind desenul cu o fascinație pe care niciodată de-a lungul vieții lui de pribegie Roland nu o mai zărise pe chipul vreunui om. Parcă băiatul ar fi fost un profet manni căruia i se îngăduise să-l vadă pe Gan după douăzeci de ani de sihăstrie în deșert.

Apoi pe buze i se întinse un zâmbet larg și radios.

Reacția dinspre Turnul Întunecat nu a întârziat să se producă, iar lui Roland i se păru pe deplin satisfăcătoare:

– CE FAAACI? HE-HEEEEEE! HEEEEEE! ÎNCETEAZĂ! MĂ ARDE! ARRRRRDEEEE! HEHEHEHEHEEEEEEEEEEEEE!

– Fă-l acum și pe celălalt, spuse Roland. Repede! Pentru binele tău și al meu!

Iar Patrick coloră și ochiul celălalt cu aceeași gingașă atingere a degetului. Acum doi ochi purpurii, strălucitori, priveau la cei doi din desenul în alb și negru; ochi colorați cu esență de trandafir și cu sângele neamului lui Eld; ochi ce ardeau cu focul Iadului.

Acum desenul era terminat.

Roland scoase radiera și i-o întinse lui Patrick.

– Fă-l să dispară, îi ceru el. Fă să dispară monstrul ăla scârbos de pe astă lume și de pe toate lumile care există. Fă-l să nu mai fie.

11

Nu mai era nicio îndoială că totul va ieși așa cum trebuie. Chiar în momentul când Patrick atinse desenul cu guma – se nimeri să o pună chiar pe smocul de păr ce atârna din nasul creaturii – Regele Purpuriu începu să zbiere de durere și groază din balconul ce-i era temniță. Începu să zbiere și pentru că *înțelesese.*

Patrick ezită și se uită la Roland cu ochi care îi cereau aprobarea. Pistolarul dădu din cap, spunându-i:

– Da, Patrick. I-a sunat ceasul, iar tu vei fi călăul lui. Șterge mai departe.

Bătrânul Rege a mai azvârlit încă patru bile explozive, pe care Roland le-a doborât cu desăvârșit calm. Apoi nu a mai aruncat nimic, deoarece nu mai avea mâini cu care să arunce. Zbieretele i s-au transformat în vaiere nearticulate, despre care Roland era convins că îi vor rămâne pe veci în urechi.

Băiatul cel mut șterse gura plină, senzuală din barba spumoasă și zbieretele se auziră mai înăbușit, apoi se stinseră cu totul. Patrick șterse tot desenul, mai puțin ochii pe care bucățica de gumă rămasă nu putea nici măcar să-i estompeze. Și șterse, și tot șterse la ei, până când din bucățica de radieră roz (ce fusese atașată unui creion dintr-un penar vândut în cadrul Târgului de Rechizite din Norwich, Connecticut, în luna august a anului

1958) nu mai rămase decât o fărâmă pe care băiatul nici nu o mai putea ține între unghiile lui lungi și murdare. Așa că o aruncă cât colo și-i arătă pistolarului ce mai era din desen: doi ochi sângerii și haini ce pluteau în sfertul de sus al foii.

Tot restul creaturii dispăruse.

12

Acum piramida atingea drumul cu vârful ei; acum cerul la vest își schimbă culoarea, trecând de la oranjul unui foc mare de tabără la roșul sângelui gros pe care îl visase Roland încă din copilărie. Iar atunci chemarea Turnului își dublă forța, apoi și-o triplă. Roland avu sentimentul că este înhățat de mâini invizibile. Venise vremea să-și împlinească destinul.

Însă mai era și băiatul acesta. Băiatul acesta singur. Roland nu voia să-l lase în ghearele morții aici, la marginea Lumii de Capăt. Nu era vorba despre căință, dar Patrick ajunsese să simbolizeze toate crimele și trădările care-l aduseseră în cele din urmă la Turnul Întunecat. Toți cei din familia lui Roland erau morți; ultimul murise fiul său nelegitim. Iar acum era clipa când se vor întâlni Eld și Turnul.

Dar în primul – sau în ultimul – rând trebuia să se ocupe de chestiunea asta.

– Patrick, ascultă-mă ce-ți spun, începu pistolarul, prinzându-l pe băiat de umeri și cu mâna cea mutilată și cu cea teafără și întreagă. Dacă vrei să trăiești ca să faci toate tablourile pe care ți le-a hărăzit ka în viitor, nu-mi pune nicio întrebare și nu-mi cere să repet niciun cuvânt.

Băiatul îl privi cu ochi mari în roșeața asfințitului. Cântecul Turnului se înălță de jur împrejurul lor, devenind un strigăt atotputernic: *COMMALA!*

– Du-te înapoi la drum. Adună toate conservele care nu s-au spart. Cred că-ți vor ajunge. Întoarce-te pe unde am venit. Ai grijă ca nu cumva să ieși de pe drum. O să fie bine.

Patrick dădu din cap arătându-i că înțelesese. Roland citi în ochii lui și că îl credea. Iar asta era foarte bine. Credința îl va proteja mai mult decât un revolver, fie el și unul cu pat de santal.

– Întoarce-te la Federală. Caută-l pe robot, pe Bill Bâlbâitu' cum i se zicea. Cere-i să te ducă la o ușă care se deschide pe partea cu America. Dacă nu se va deschide atunci când îi vei apăsa clanța cu mâna, atunci *deseneaz-o* că se deschide. Înțelegi?

Patrick dădu iar din cap. Firește că înțelegea.

– Dacă se va întâmpla să fii condus de ka la Susannah, în acel *unde* și *când* în care se află ea acum, să-i spui că Roland o iubește, că nu a încetat să o iubească. Să-i spui că Roland o iubește din toată inima lui.

Îl trase pe Patrick aproape și îl sărută pe buze.

– Și du-i sărutul ăsta din partea mea. Ai înțeles?

Patrick dădu din cap.

– Atunci, bine. Eu mă duc. Zile lungi și nopți senine îți doresc. Fie să ne reîntâlnim în poiana de la capătul cărării atunci când se vor fi sfârșit toate lumile.

Spuse cuvintele acestea cu toate că știa că așa ceva nu se va întâmpla niciodată, pentru că lumile nu se vor mai sfârși și pentru că el nu va ajunge niciodată în poiană. Pentru Roland Deschain de Gilead, ultimul din neamul lui Eld, capătul cărării era la Turnul Întunecat. Iar asta îi convenea de minune.

Se ridică în picioare. Băiatul se uită în sus la el cu ochi mari, mirați, strângându-și la piept blocul de desen. Pistolarul trase aer în piept și scoase un strigăt puternic:

– *EU SUNT ROLAND DE GILEAD ȘI CĂTRE TURNUL ÎNTUNECAT MĂ ÎNDREPT! AM FOST CREDINCIOS ȘI MAI PORT ÎNCĂ ARMA TATĂLUI MEU, IAR TU AI SĂ-ȚI DESCHIZI UȘA LA ATINGEREA MEA!*

Patrick îl urmări cum se duce la locul unde se termina drumul: siluetă întunecată pe fundalul unui cer însângerat. Se uită după Roland care păși printre trandafiri și rămase tremurând în penumbre atunci când pistolarul începu să strige numele celor ce-i fuseseră prieteni și ale celor ce-i fuseseră dragi și ale celor ce-i fuseseră tovarăși întru ka. Numele acelea răsunară limpede în văzduhul straniu al amurgului, ca și cum nu aveau să se mai stingă vreodată:

– Vin în numele lui Steven Deschain, cel din Gilead!

Vin în numele lui Gabrielle Deschain, cea din Gilead!

Vin în numele lui Cortland Andrus, cel din Gilead!

Vin în numele lui Cuthbert Allgood, cel din Gilead!

Vin în numele lui Alain Johns, cel din Gilead!

Vin în numele lui Jamie DeCurry, cel din Gilead!

Vin în numele lui Vannay Înțeleptul, cel din Gilead!

Vin în numele lui Hax Bucătarul, cel din Gilead!

Vin în numele lui David Șoimul, cel din Gilead și al cerurilor!

Vin în numele lui Susan Delgado, cea din Mejis!

Vin în numele lui Sheemie Ruiz, cel din Mejis!

Vin în numele Părintelui Callahan, cel din Jerusalem's Lot și al drumurilor!

Vin în numele lui Ted Brautigan, cel din America!

Vin în numele lui Dinky Earnshaw, cel din America!

Vin în numele Tușii Talitha, cea din River Crossing, a cărei cruce o voi așeza aici, așa cum mi s-a cerut.

Vin în numele lui Stephen King, cel din Maine!

Vin în numele lui Ete cel Viteaz, cel din Lumea de Mijloc!

Vin în numele lui Eddie Dean, cel din New York!

Vin în numele lui Susannah Dean, cea din New York!

Vin în numele lui Jake Chambers, cel din New York, pe care îl consider a fi unicul meu fiu!

Eu sunt Roland de Gilead și vin în numele meu.

Te vei deschide înaintea mea.

După asta se auzi sunet prelung de corn, care-i îngheță sângele în vine lui Patrick, dar îl și înflăcără totodată. Ecourile se stinseră unul după altul. Un minut mai târziu se auzi un bubuit puternic, răsunător – zgomot de ușă grea ce se închide pe vecie.

Iar apoi se așternu tăcerea.

13

Patrick rămase tremurând la locul lui de la baza piramidei, până când se înălțară pe cer Steaua bătrână și Mama Bătrână. Cântecul trandafirilor și al Turnului nu încetase, dar se auzea mai încet, mai somnoros, doar o idee mai sonor decât un șoaptă.

Într-un final se ridică și se întoarse la drum, adună cât de multe conserve intacte reuși să găsească (surprinzător de multe rămăseseră întregi, deși explozia care distrusese căruțul fusese una deosebit de violentă) și le puse într-un sac din piele de căprioară. Își dădu seama că își uitase creionul și se întoarse după el.

Și acolo pe jos, lângă creion, strălucind în lumina stelelor, se afla ceasul lui Roland.

Băiatul îl ridică, scoțând un țipăt mic (și tulburat) de bucurie. Și-l vârî în buzunar. Apoi se întoarse la drum și își puse pe umăr sacul cu conserve.

V-aș mai putea spune că a mers până aproape de miezul nopții și că s-a uitat la ceas înainte de a se opri ca să se odihnească. V-aș putea spune că ceasul se oprise de tot. V-aș putea spune că a doua zi, pe la amiază, s-a uitat iarăși la el și a văzut că pornise în direcția bună, chiar dacă deocamdată limbile se mișcau foarte încet. Însă nu mai pot să vă spun nimic despre Patrick, nici dacă a reușit să se întoarcă la Federală, nici dacă l-a găsit pe Bill Bâlbâitu', nici dacă a ajuns la un moment dat pe partea cu America. Nu vă pot spune nimic din toate astea și vă rog să mă iertați. Bezna îl ascunde de ochiul meu de povestitor și trebuie să-și vadă singur de drum.

SUSANNAH İN NEW YORK

(EPILOG)

Nu se sperie nimeni de căruciorul electric ce apare de nicăieri în Central Park, pentru că în afară de noi nu-l vede nimeni. Majoritatea oamenilor de aici se uită în sus, spre cerul alb, la dansul învolburat al fulgilor de nea, preludiu al unui viscol năprasnic ce se va porni înaintea Crăciunului. „Viforniţa din '87" îl vor boteza ziarele. Plimbăreţii care nu admiră această primă ninsoare se strâng în jurul colindătorilor veniţi din şcolile de stat de la periferie. Copiii aceştia sunt îmbrăcaţi fie cu blazere roşu-închis (băieţii), fie cu jersee de aceeaşi culoare (fetele). Ei sunt Corul Şcolii din Harlem, numit uneori „Trandafirii din Harlem" în cotidianul *The Post* şi în rivalul acestuia, tabloidul newyorkez *The Sun*. Cântă un vechi colind religios, în stil R&B, pocnind din degete în ritmul melodiei; şi strofele trec, iar cântecul lor începe să semene tot mai mult cu unele din compoziţiile de început ale anumitor grupuri rock – The Spurs, The Coasters sau The Dark Diamonds. S-au oprit nu prea departe de locul împrejmuit unde urşii polari îşi duc vieţile de orăşeni, iar colindul pe care îl cântă este „O, ce veste minunată".

Susannah îl cunoaşte cum nu se poate mai bine pe unul dintre cei care se uită cum cade ninsoarea şi inima îi tâşneşte spre ceruri la vederea lui. Bărbatul acela are un pahar mare de plastic în mâna stângă şi ea e convinsă că este plin cu ciocolată fierbinte, din cea bună, *mit schlag*.

Vreme de câteva secunde se simte incapabilă să atingă comenzile căruciorului ei venit dintr-o altă lume. Nu se mai gândeşte deloc la Roland şi la Patrick. Nu se poate gândi decât la Eddie – la Eddie, care acum se află chiar în faţa ei; la Eddie, care este iarăşi viu. Dar dacă lumea aceasta nu-i tocmai Lumea Decisivă? Dar dacă Oraşul Cooperatist se află în Brooklyn (ori chiar în Queens!)? Dar dacă Eddie conduce un Takuro Spirit în loc de un Buick

Electra? Dar dacă, dar dacă, dar dacă? Nimic din toate astea nu contează. Cu o singură excepție, din cauza căreia lui Susannah îi este teamă să-și pornească scuterul și să se apropie de Eddie.

Dar dacă nu o va recunoaște?

Dar dacă, atunci când se va întoarce, nu va vedea decât o negresă fără adăpost, cocoțată într-un cărucior electric a cărui baterie va deveni curând la fel de pleoștită ca o pălărie sub un fund barosan; o negresă fără bani, fără bagaje, fără casă (în acest anume *unde* și *când*, mulțam-sai foarte frumos) și fără picioare? O negresă pe care nu o cunoaște? Dar dacă o *cunoaște*, dacă își aduce aminte de ea ca de foarte departe, însă tot o va respinge, așa cum Petru s-a lepădat de Iisus, fiindcă amintirea i-ar provoca prea multă suferință?

Ba chiar s-ar putea să fie și mai rău încă: dar dacă se întoarce și îi vede privirea mistuită, privirea alterată și pustie a drogatului cu state vechi? Dar dacă, dar dacă? Și uite cum cade ninsoarea care va transforma curând lumea într-un tablou alb.

Nu te mai miorlăi și du-te la el, îi zice Roland. *Doar nu ai ținut piept și lui Blaine și taheenilor din Paradisul Albastru și creaturii din catacombele Castelului Discordia doar ca să dai acum bir cu fugiții! Nu-mi spune că ți-ai pierdut curajul!*

Nici ea nu mai știe ce simte până nu-și vede mâna mișcându-se spre butonul scuterului. Dar, înainte de a-l apăsa, aude iarăși vocea pistolarului (puțintel mai amuzată de această dată):

Poate că mai întâi ar trebui să te descotorosești de ceva, Susannah. Ce zici?

Se uită în jos și vede pistolul lui Roland înfipt la curea, așa cum își poartă pistoalele legendarii *bandidos* mexicani, sau cum își țin hangerele piratii. Îl trage de acolo, uimită de senzația de bine pe care i-o dă atingerea lui... incredibil de bună senzație. Să se despartă de el va fi ca și cum s-ar despărți de un iubit. Și, în fond, nici nu *trebuie* să se despartă, nu? Întrebarea este: pe cine iubește mai mult? Pe bărbat sau pistolul? Toate celelalte alegeri pe care le va face vor decurge din aceasta.

Instinctiv, rotește butoiașul și observă că locașurile dinăuntru par vechi, iar gloanțele fără viață.

Astea n-o să mai împuște pe nimeni niciodată, își spune ea... și apoi, fără să știe de ce, ori ce anume înseamnă: *Sunt bătute-n cap.*

Întoarce țeava ca să se uite prin ea și, în mod bizar, se simte mâhnită – însă deloc surprinsă – să constate că nu trece nicio fărâmă de lumină prin ea. E înfundată. Și pare să fie așa de ani buni, mulți ani. Pistolul ăsta nu va mai trage niciodată. La urma urmei, nu va mai fi nevoită să aleagă. Arma asta e pa-pa.

Fără să lase din mână revolverul cu pat din santal, Susannah apasă butonul scuterului cu mâna cealaltă. Micuțul cărucior electric – al cărui nume, Taxiul de Lux III, deja a început să i se șteargă din minte – pornește silențios înainte. Trece pe lângă un tomberon verde pe care scrie **LOC PENTRU GUNOI!** Acolo azvârle ea pistolul lui Roland. O doare inima să facă asta, dar nu ezită nicio clipă. Arma e grea și se afundă, ca o piatră în apă, printre ambalaje mototolite de fast-food și ziare. Încă mai are ceva de pistolar în ea ca să regrete amarnic faptul că a aruncat o asemenea armă legendară (chiar dacă deteriorată de ultima călătorie între lumi), dar deja a început să devină acea femeie venită aici cu un scop anume, așa că nu mai privește înapoi.

Înainte să ajungă lângă bărbatul cu paharul din plastic, acesta se întoarce cu fața la ea. Și da, așa este, pe hanoracul lui scrie: BEAU DOAR NOZZ-A-LA!, însă ea abia dacă observă. Nu vede decât un singur lucru: da, el este. Eddie Cantor Dean. Dar nici măcar asta nu mai contează, pentru că în ochii lui descoperă temerea ei cea mai mare. O nedumerire totală. Eddie Cantor Dean habar nu are cine este ea.

Dar apoi el schițează un zâmbet nesigur: zâmbetul pe care ea și-l aduce aminte și pe care îl îndrăgește atât de mult. Și își mai dă seama de un lucru: nu e drogat. I se citește pe chip. Dar mai ales în ochi. Colindătorii din Harlem cântă mai departe, iar el îi întinde paharul cu ciocolată fierbinte.

– Slavă Domnului, îi spune. Tocmai îmi ziceam că va trebui să beau eu asta. Că vocile s-au înșelat și că am cam luat-o razna. Că... mă rog...

Vocea i se stinge și acum nu pare doar nedumerit. Ci de-a dreptul speriat.

– Pentru *mine* ai venit aici, așa este? Te rog mult, spune-mi că nu mă fac de tot rahatul. Zău, doamnă, sunt mai agitat decât un motan cu coadă lungă într-o cameră plină cu balansoare.

– Nu, spune ea. Adică nu te faci de niciun rahat.

Acum își aduce aminte cum povestise Jake despre vocile care i se contraziceau în cap, una susținând sus și tare că e mort, cealaltă insistând că nu e. Fiecare ferm încredințată că are dreptate. Înțelege cât de cumplit trebuie să

fi fost pentru băiat pentru că știe și ea câte ceva despre alte voci. Despre niște voci stranii.

– Slavă Domnului, repetă el. Te numești Susannah?

– Da, răspunde ea. Numele meu este Susannah.

Își simte gâtul îngrozitor de uscat, dar reușește să articuleze cuvintele. Ia paharul din mâinile lui și soarbe din ciocolata vârfuită cu frișcă. Are gust dulce și bun, gust al acestei lumi. La fel de plăcut i se pare și zgomotul făcut de claxoanele apăsate de taximetriștii nerăbdători să mai apuce câteva curse până când zăpada îi va goni pe toți la garaje. Cu un zâmbet larg, el întinde mâna și îi șterge un strop de frișcă de pe vârful nasului. Atingerea lui este electrizantă, iar ea își dă seama că și el simte același lucru. Îi trece prin minte că uite, acuși-acuși, o va săruta din nou pentru prima dată și se va culca din nou cu ea pentru prima dată. Se prea poate ca el să știe toate astea pentru că așa i-au spus vocile, dar explicația ei este mult mai bună: lucrurile acestea deja s-au întâmplat. Ka este o roată, așa zicea Roland. Iar acum ea își dă seama că avea dreptate. Amintirile ei din

(Lumea de Mijloc)

când-ul și *unde*-le pistolarului au început să pălească, dar crede că își va mai aminti suficient cât să știe că *toate astea* s-au mai întâmplat și în trecut, iar gândul acesta o mâhnește în mod inexplicabil.

Dar o și bucură.

E o minune, asta este.

– Ți-e frig? o întreabă el.

– Nu, mi-e bine. De ce?

– Mi s-a părut că tremuri.

– De plăcere. Frișca e dulce și bună.

Îi aruncă privirea ei șăgalnică și mai ia pe vârful limbii puțin din frișca presărată cu nucșoară.

– Dacă încă nu ți-e frig, îți va fi în curând, zice el. Au anunțat la radio că, la noapte, temperatura va scădea cu vreo treizeci și cinci de grade. Așa că m-am gândit să-ți aduc ceva.

Și scoate din buzunar o căciuliță tricotată, din cele pe care ți le tragi peste urechi. Ea se uită și vede că în față sunt brodate cu fir roșu cuvintele: CRĂCIUN FERICIT.

– Am cumpărat-o de la Brendio's, de pe Fifth Avenue.

Ea n-a auzit niciodată de vreun magazin care să se numească Brendio's. Poate *Brentano's* – librăria – dar nu Brendio's. Însă, pe de altă parte, în acea Americă în care crescuse ea nu existau nici sucurile botezate Nozz-A-La și nici automobilele marca Takuro Spirit.

– Vocile ți-au spus să-mi cumperi căciula asta?

Îl tachinează puțin.

Iar el se îmbujorează la față.

– Păi, cum să-ți zic, cam da. Hai, probeaz-o.

Îi vine perfect.

– Spune-mi un lucru, te rog. Cine-i acum președinte? Sper că nu Ronald Reagan?

O privește câteva clipe fără să priceapă, apoi zâmbește.

– Cine? Actorul ăla în vârstă care prezenta *Death Valley Days*[1] la TV? Faci mișto de mine, nu-i așa?

– Deloc. Întotdeauna am crezut că tu faci mișto când vine vorba de Ronald Reagan.

– Nu înțeleg ce vrei să zici.

– Nu contează, doar spune-mi cine-i acum președinte.

– Gary Hart[2], îi zice el, ca și cum ar fi explicat ceva extrem de limpede unui copil. Din Colorado. Aproape că s-a retras din cursă în 1980 – cred că știi și tu – din cauza scandalului mediatic cum că ar fi fost afemeiat. Da' și-a zis „La naiba cu ei, dacă nu știu de glumă" și nu s-a dat bătut. Și a câștigat alegerile.

O privește mai bine și zâmbetul îi pălește.

– Adică nu faci mișto de mine?

– Tu ai făcut mișto când mi-ai spus despre vocile alea? Vocile alea pe care le auzi în cap? Cele care te trezesc la două dimineața?

Eddie pare șocat.

– De unde știi *asta*?

– E o poveste lungă. Poate am să ți-o spun într-o bună zi.

Dacă am să mi-o mai amintesc, adaugă ea în gând.

---

[1] *Death Valley Days* – antologie radio și TV în perioada 1952–1970, cu povestiri adevărate din lumea Vestului (n. tr.).

[2] Gary Hart – senator de Colorado (1975–1987) (n. tr.).

– Nu-i vorba doar despre voci.

– Nu?

– Nu. Te-am visat şi pe tine. De luni bune te tot visez. Te-am aşteptat. Uite ce e, noi doi nu ne cunoaştem... ce aiurea mi se pare totul... dar trebuie să te întreb: ai unde să stai? Nu ai, nu-i aşa că nu?

Ea clatină din cap. Şi spune, încercând să-l imite pe John Wayne (sau poate pe monoul Blaine):

– Mi-s nouă în orăşelu' matale, hangiule.

Bătăile inimii îi sunt rare, puternice, dar simte cum o inundă o bucurie fără margini. Totul va fi bine. Habar nu are de unde ştie asta, dar aşa va fi. Totul va fi bine. De această dată ka lucrează în favoarea ei, iar forţa lui ka este enormă. Pe asta o ştie din proprie experienţă.

– Dacă te-aş întreba cum se face că te cunosc... sau de unde vii...

Se întrerupe şi o priveşte calm în ochi. Apoi continuă:

– Sau cum de se poate să fiu deja îndrăgostit de tine...?

Şi ea îi surâde. Şi e fericită să o poată face. Şi nu o mai doare obrazul în colţul gurii, întrucât ce fusese acolo (o cicatrice, parcă – nu-şi mai aduce aminte) a dispărut.

– Scumpete, îi zice ea, ţi-am spus că-i o poveste lungă. Am să ţi-o povestesc la un moment dat... ce am să-mi mai pot aminti. Plus că s-ar putea să mai avem nişte treburi de făcut. Pentru o grupare care se numeşte Corporaţia Tet.

Priveşte în jur şi îl întreabă:

– În ce an suntem?

– 1987.

– Şi tu locuieşti în Brooklyn? Sau în Bronx?

Iar tânărul pe care visele şi larma vocilor din cap îl aduseseră acolo – în mână cu un pahar din plastic plin cu ciocolată fierbinte şi cu o căciuliţă tricotată pe care sunt brodate cuvintele CRĂCIUN FERICIT, în buzunarul de la spate – izbucneşte în hohote nestăvilite de râs.

– O, Doamne, nici pomeneală! Sunt din White Plains[1]! Am venit aici cu trenul împreună cu fratele meu. Uite-l acolo. A vrut să se uite mai de aproape la urşii polari.

---

[1] White Plains – oraş din districtul Westchester, statul New York (n. tr.).

Fratele. Adică Henry. Adică Ilustrul Narcoman Eminent și Docent. Și i se strânge inima.

- Haide să vă fac cunoștință, îi spune el.

- Nu, nu trebuie, eu...

– Ascultă, dacă noi doi o să fim prieteni, trebuie neapărat să te împrietenești și cu frățiorul meu. Suntem foarte *apropiați*. Jake! Hei, Jake!

Nu-l observase pe băiatul de lângă balustrada locului împrejmuit unde sunt urșii polari. Acum acesta se întoarce, iar inima ei face o tumbă de bucurie. Jake le face cu mâna și pornește către ei.

– Și Jake te-a visat, îi spune Eddie. Asta-i singurul motiv pentru care sunt sigur că nu mi-am pierdut mințile. Adică mai mult decât le-am tot pierdut până acum.

Îl apucă pe Eddie de mână – de mâna aceea atât de cunoscută, atât de dragă. Iar când degetele tânărului le acoperă pe ale ei, are impresia că va muri pe loc de atâta fericire. Are o mulțime de întrebări să-i pună – la fel și cei doi –, dar deocamdată una singură i se pare importantă. Și îi dă glas, pe când ninsoarea devine tot mai deasă, căzându-i în păr, pe gene, pe umerii hanoracului:

– Care-i numele de familie – al tău și al lui Jake?

- Toren, răspunde el. E nemțesc.

Jake ajunge lângă ei înainte ca vreunul să mai comenteze ceva.

Și să vă spun că toți trei au trăit fericiți până la adânci bătrânețe? Nu, n-am să vă spun una ca asta, pentru că nimănui nu i se întâmplă așa ceva. Dar a *existat* fericire în viețile lor.

Pentru că au *avut* vieți lungi.

Da, și-au dus *viețile* sub glammer-ul adesea scăpărător al Grinzii care face legătura între Ursul Shardik și Țestoasa Maturin, via Turnul Întunecat.

Atâta tot.

Și este suficient.

Mulțam mult.

DESCOPERIREA
(CODA)

1

Mi-am spus povestea până la sfârșit și sunt mulțumit. A fost acel sfârșit pe care doar un Dumnezeu bun l-ar fi ales (mă pun chezaș pentru asta), sfârșit plin de monștri și miracole și călătorii. Acum mă pot opri, îmi pot pune jos condeiul, ca să-mi odihnesc mâna istovită (deși probabil că odihna aceasta nu va ține prea mult; mâna care spune povești are propria-i minte și o apucă foarte adesea neastâmpărul). Nu mai am nevoie să mă uit la Lumea de Mijloc și la cele de dincolo de ea. Însă se poate să fie unii dintre voi, cei care mi-ați ascultat povestea și fără de care niciun rod al imaginației nu ar putea supraviețui, cărora să nu le convină acest sfârșit. Voi sunteți cititorii aceia îndârjiți, care nu se mulțumesc până când nu capătă un final logic, voi sunteți dintre aceia ce nu cred că, adeseori, călătoria este importantă, iar nu destinația, indiferent de cât de multe ori vi s-a demonstrat că greșiți amarnic. Voi sunteți acei nefericiți ce confundă relația sexuală cu izbucnirea neînsemnată de la sfârșit (în fond, orgasmul este felul lui Dumnezeu de a ne spune că am terminat, cel puțin pentru moment, și că ne putem culca liniștiți). Voi sunteți acei cititori cruzi care nu cred în Limanurile Cenușii, unde se duc să se odihnească personajele istovite. Spuneți întruna că vreți să aflați „cum se termină". Spuneți întruna că vreți să intrați împreună cu Roland în Turn; spuneți că pentru asta ați plătit, ca să vedeți spectacolul până la capăt.

Sper din suflet că printre voi se află și unii cititori mai înțelepți. Care să știe mai multe. Care să-și *dorească* mai mult. Sper că veți fi atenți la povestea mea și nu veți frunzări într-o doară cartea, nerăbdători să ajungeți la sfârșit.

Pentru că, dacă asta vreți, nu e nevoie să mai răsfoiți cartea, ci să o deschideți la ultima pagină și să citiți ce e scris acolo. Dar finalurile sunt nemiloase, așa să știți. Orice final este aidoma unei uși închise pe care niciun om (și niciun manni) nu o poate deschide. Da, este adevărat: și eu am scris multe finaluri, dar le-am scris mai ales din același motiv pentru care îmi trag pantalonii pe mine dimineața, înainte să ies din dormitor – pentru că așa cere tradiția.

Prin urmare, dragul meu Cititor Fidel, uite ce-ți propun eu. Poți să te oprești aici. Poți să alegi ca ultima ta amintire să fie cea cu Eddie, Susannah și Jake în Central Park, împreună din nou, ascultând cum corul de copii cântă „O, ce veste minunată". Și, ca să fii împăcat, îți voi spune că, mai devreme sau mai târziu, va apărea în scenă și Ete (ori o variantă canină a lui, cu gât lung, ochi ciudați, cu cercuri aurii și un lătrat în care se pot desluși uneori cuvinte reale). Încântător tablou, nu ți se pare? *Mie* da. Mie mi se pare destul de „aprostimativ", cum ar zice Eddie.

Dar dacă vrei neapărat să citești mai departe, te avertizez că vei fi dezamăgit, ba s-ar putea chiar să te alegi cu inima frântă. Nu mi-a mai rămas decât o singură cheie ce nu deschide decât o singură, ultimă ușă, pe aceea cu simbolurile . Ce vei găsi în spatele ei nu îți va îmbunătăți câtuși de puțin viața sexuală, nu-ți va face implant de păr în chelie și nici nu-ți va adăuga cinci ani la viață (nici măcar cinci minute nu-ți va adăuga). Nu există finaluri fericite. Iar eu n-am întâlnit niciodată vreunul care să se poată compara cu „A fost odată ca niciodată".

Finalurile sunt nemiloase.

Finalul este doar un sinonim pentru „la revedere".

2

Tot vrei să știi ce a mai fost?

Atunci, bine, vino cu mine. (Mi-ai auzit suspinul?) Iată Turnul Întunecat de la hotarul Lumii de Capăt. Privește-l, te rog.

Privește-l cu luare-aminte.

Iată Turnul Întunecat la apus de soare.

3

Se apropie de el cu un sentiment foarte straniu de aducere aminte, pe care Susannah şi Eddie l-ar fi numit *déjà-vu*.

Trandafirii de pe Can'-Ka No Rey s-au dat la o parte înaintea lui, făcând o potecă spre Turnul Întunecat, privindu-l cu ochii sorilor galbeni din mijlocul lor. Şi, pe când mergea spre coloana aceea întunecată, Roland începu să simtă cum dispare din jurul lui lumea pe care o cunoştea. Strigă numele prietenilor şi ale celor dragi, aşa cum îşi jurase că o va face; le strigă în lumina crepusculului, le strigă din toate puterile, pentru că nu mai avea nevoie să-şi economisească forţele ca să se împotrivească atracţiei magnetice a Turnului. Această capitulare – la capăt de drum – îi aduse cea mai mare uşurare din întreaga-i viaţă.

A strigat numele tuturor tovarăşilor săi, numele tuturor iubirilor sale; şi, cu toate că fiecare dintre acestea venea din adâncurile inimii lui, păreau a-i fi devenit oarecum străine. Vocea i-a răsunat puternic spre zarea de un roşu întunecat, nume după nume după nume. A strigat numele lui Eddie, pe cel al lui Susannah. A strigat numele lui Jake şi, la urmă, l-a strigat pe al lui. Când se stinseră ecourile, îi răspunse un sunet uriaş de corn, venit nu dinspre Turn, ci de la covorul de trandafiri din jurul lui. *Vocea* trandafirilor era cornul acela, care îl întâmpină cu o detunătură maiestuoasă.

Mereu am visat că este cornul meu, îşi spuse el. *Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-i aşa, pentru că eu mi l-am pierdut pe Jericho Hill. Tot atunci când l-am pierdut şi pe Cuthbert.*

O voce îi şopti din văzduh: *N-ar fi durat decât trei secunde să te apleci şi să ţi-l iei de pe jos. Cu tot fumul şi moartea din jur. Trei secunde, atâta tot. Timpul, Roland – întotdeauna este vorba doar despre timp.*

Înţelese că aceea era vocea Grinzii – cea pe care o salvaseră. Nu ar fi fost cazul să se ostenească dacă aşa voia să-şi arate recunoştinţa, pentru că la ce îi puteau fi de folos vorbele astea acum? Îşi aminti un vers din poemul lui Browning: *Când guşti trecutul, totul e deplin.*

Aşa cum nu fusese niciodată viaţa lui. Lui amintirile nu-i aduceau decât mâhnire. Erau merindele poeţilor şi ale nerozilor, dulciuri ce-ţi lăsau un gust amar pe limbă şi în gât.

Când ajunse la zece pași de poarta din carpen, Roland se opri o clipă, lăsând să se stingă vocile trandafirilor – sunetul acela de întâmpinare al *commului*. Nu-l părăsise senzația de *déjà-vu*, de parcă mai fusese și înainte în locul acesta. Firește că fusese, în zece mii de vise premonitorii. Ridică ochii spre *baicomul* de unde Regele Purpuriu încercase să-i blocheze drumul, sfidându-l astfel pe ka. Acolo, la aproximativ doi metri deasupra cutiilor de carton cu ultimele hoțoaice-aurii (se vede treaba că bătrânul dement nu avea alte arme), doi ochi roșii pluteau în văzduhul întunecat, uitându-se spre el cu ură eternă. Firișcarele argintii ale nervilor optici (colorați acum în nuanțele roșii și portocalii ale soarelui ce-și lua rămas-bun de la lume pentru încă o noapte) nu erau conectate la nimic. Pistolarul bănuia că ochii Regelui Purpuriu vor rămâne acolo pe vecie, holbându-se la Can'-Ka No Rey, în vreme ce fostul lor proprietar rătăcea prin lumea în care îl expediase radiera lui Patrick și ochiul fermecat al Artistului. Sau, mai probabil, rătăcea în spațiul *dintre* lumi.

Roland se apropie de poarta cu benzi din oțel de la capătul potecii. Pe ea era gravat un sigul pe care ajunsese să îl cunoască foarte bine:

Aici așeză el ultimele două lucruri pe care le mai avea cu sine: crucifixul Tușii Talitha și singurul pistol care îi mai rămăsese. Când se ridică, observă că primele două simboluri se estompaseră:

Iar NEDESCOPERITĂ devenise DESCOPERITĂ.

Ridică mâna ca să bată, dar ușa se deschise singură înainte de a o atinge, dând la iveală primele trepte ale unei scări în spirală. Se auzi ca un suspin: *Bine ai venit, Roland, cel din neamul lui Eld!* Vocea Turnului. Deși părea construit din piatră, nu era așa câtuși de puțin: Turnul era un organism viu, poate chiar Gan însuși; iar pulsația pe care o simțise în minte, încă de la mii de kilometri depărtare, era pulsul forței vitale a lui Gan.

Commala, pistolarule. Hai-commala-hai.

Dinăuntru îl izbi un miros alcalin, înțepător ca lacrimile. Miros de... de ce? Chiar așa, ce fel de miros era acela? Dar dispăru iute, înainte de a putea să-l identifice, lăsându-l să creadă că fusese doar o festă a imaginației sale.

Intră, iar Cântecul Turnului, pe care îl auzise întreaga viață – încă din Gilead, unde se ascunsese în cântecele de leagăn pe care i le cânta mama – încetă brusc. Urmă un alt suspin. Ușa se închise cu zgomot, dar nu-l învălui întunericul. Strălucirea apusului intra pe ferestrele ce urcau în spirală către vârf.

– Iată, a venit Roland, strigă el, iar ecoul vorbelor sale păru a se înălța spre infinit. Tu, cel din vârf, ascultă salutul meu și îngăduie-mi să urc, dacă vrei. Și dacă îmi ești dușman, află că nu sunt înarmat și că nu vin cu gânduri rele.

Începu să urce treptele din piatră.

După primele nouăsprezece, ajunse la primul etaj (nouăsprezece trepte, nici mai multe și nici mai puține, despărțeau toate etajele între ele). Aici era o ușă deschisă spre o cămăruță rotundă. În peretele din piatră erau cioplite mii de chipuri, unele peste altele. Pe multe le cunoștea (unul era chipul lui Calvin Tower, care arunca priviri viclene peste o carte deschisă). Toate chipurile acelea se uitau la el, murmurând:

Bine ai venit, Roland, tu, călător neobosit printre lumi! bine ai venit, tu, cel din Gilead, tu, cel din neamul lui Eld!

În capătul îndepărtat al încăperii era o ușă încadrată de ghirlande roșu-închis cu auriu. Cam la un metru optzeci deasupra ei, chiar la nivelul ochilor lui, era o ferestruică rotundă, puțin mai mare decât vizeta unei celule de închisoare. Se simțea un miros dulce, pe care îl recunoscu de îndată: parfumul săculețului cu plante aromate pe care mama i-l pusese mai întâi în leagăn, iar apoi în primul lui pat adevărat. Iar zilele acelea de demult îi reveniră în minte cu incredibilă claritate; dacă noi, oamenii, avem vreun simț care să poată suplini o mașină a timpului, atunci acela este simțul olfactiv.

Însă, pe neașteptate, la fel ca mirosul înțepător de mai devreme, dispăru și acesta.

În cameră nu erau piese de mobilier, nu era nimic, cu excepția unui singur obiect de pe podea. Se apropie și îl ridică de jos. Era o clamă din lemn de cedru, cu o panglică din mătase albastră la capăt. Văzuse asemenea obiecte cu mult timp în urmă, în Gilead; aproape sigur că purtase și el unul. La naștere, când vraciul tăia cordonul ombilical al noului născut pentru a-l separa de mamă, prindea o astfel de clamă deasupra buricului copilului, până la căderea definitivă a ce mai rămăsese din acel cordon. (Buricul de

nou-născut se chema tet-ka can Gan). Panglica albastră dovedea faptul că acea clamă aparținuse unui băiețel. Clamele de fetițe erau ornate cu panglici roz.

Asta a fost a mea, își spuse el, privind-o lung, ca fascinat. Apoi o puse cu multă grijă înapoi pe pardoseala încăperii. Acolo unde era locul ei. Când se îndreptă de mijloc, văzu un chip de prunc

(Să fie el iubitul meu bah-bo? Da, da, chiar el e, chiar el!)

printre mulțimea celorlalte. Schimonosit, de parcă nu-i plăcea aerul din afara pântecelui mamei, pângărit deja cu moarte. Curând va da o declarație cu privire la noua lui condiție, printr-un urlet ce va reverbera prin încăperile lui Steven și Gabrielle, făcându-i pe cei care îl vor auzi să zâmbească ușurați. (Doar Marten Broadcloak se va înfuria la auzul lui.) Se terminase cu nașterea, iar copilul trăia, să-i mulțumim lui Gan și tuturor zeilor pentru asta. Apăruse un moștenitor în Neamul lui Eld și astfel mai exista o șansă infimă ca drumul trist al lumii spre pieire să fie oprit.

Cu sentimentul de *déjà-vu* mai puternic ca oricând, Roland părăsi această încăpere. La fel de puternică era și senzația că pătrunsese chiar în trupul lui Gan.

Începu din nou să urce scara.

4

După alte nouăsprezece trepte ajunse la al doilea etaj și la a doua încăpere. Pe podeaua circulară a acesteia erau împrăștiate bucăți de cârpe. Roland nu se îndoia câtuși de puțin că, pe vremuri, acestea alcătuiseră scutecul unui sugar, rupt de un intrus nervos, care ieșise apoi pe balcon ca să se uite la câmpul cu trandafiri și se pomeni închis pe veci acolo. Creatură de infinită viclenie și inteligență malefică... făcuse totuși un pas greșit, pentru care va plăti de-a pururi.

Dar dacă nu voia decât să arunce o privire afară, la ce și-a adus munițiile cu el?

Pentru că o avea în traista atârnată de umăr, îi șopti unul din chipurile cioplite în piatra zidului. Chipul lui Mordred. Acum nu se mai vedea strop de ură în trăsăturile lui, ci doar tristețea și jalea copilului abandonat. Chipul acela era la fel de singuratic precum un șuierat de locomotivă într-o noapte fără lună. Mordred nu avusese parte de o clamă pentru buric atunci când venise pe lume; nu avusese parte decât de mama din care se înfruptase pentru

prima dată. Nu, nu avusese nicio clamă, niciodată, căci Mordred nu făcuse niciodată parte din tet-ul lui Gan. Nu, nici vorbă.

Tăicuțul meu cel Roșu nu s-ar fi dus niciăieri neînarmat, șopti chipul din piatră. *Cu atât mai puțin în afara castelului lui. Era el nebun, dar nu* chiar atât *de nebun.*

În camera aceasta se simțea aroma pudrei de talc cu care îl dădea mama lui, după ce-l îmbăia și-l așeza pe prosoape. El tocmai ce își descoperise degețelele de la picioare și se juca vesel cu ele. Iar mama îi pudra trupușorul gol, cântându-i: *Copil mic, copil drag, strânge zmeura șirag!*

Și mirosul de talc dispăru la fel de repede cum venise.

Pășind cu grijă printre fâșiile de scutece, Roland se apropie de fereastra micuță și privi afară. Ochii cei fără de trup îl simțiră și se rostogoliră ca să se uite la el. Căutătura lor era otrăvită de furia eșecului.

Ieși de acolo, Roland! Ieși pe balcon și luptă-te singur cu mine! Fii bărbat și înfruntă-mă singur! Ochi pentru ochi, îți zic!

– Ba nu, îl refuză Roland. Mai am ceva treabă.

Acestea au fost ultimele cuvinte adresate Regelui Purpuriu. Cu toate că descreieratul își zbieră gândurile în urma lui, zbieretele i-au fost în van, căci Roland ieși din cameră fără să se uite în urmă. Mai avea trepte de urcat și încăperi de cercetat în drumul lui către vârful Turnului.

5

La etajul al treilea, aruncă o privire în cameră și zări acolo un costumaș din catifea care îi aparținuse pe vremea când avea un an. Printre chipurile de pe perete, îl recunoscu pe cel al tatălui său, din vremea tinereții sale. Mai târziu trăsăturile acelea vor deveni nemiloase – din cauza evenimentelor și responsabilităților care îl vor copleși. Mai târziu. Deocamdată pe chipul cioplit în zidul acestei camere ochii lui Steven Deschain păreau a privi la ceva ce-l bucura nespus, mai mult decât îl bucurase vreodată ceva, mai mult decât l-ar mai putea bucura vreodată. Aici se simțea o mireasmă dulceagă și grea – parfumul săpunului pentru bărbierit al tatălui său. O voce-nălucă șopti: *Privește, Gabby, privește! Zâmbește! Râde la mine! Și, uite, i-a mai apărut un dințișor!*

Pe podeaua camerei de la etajul patru era zgarda primului său câine. Îl chemase Ring-A-Levio, dar toți îi ziceau Ringo. Murise când Roland avea trei ani, iar asta a fost o binecuvântare. La vârsta de trei ani, băieții – chiar și aceia cu sângele lui Eld curgându-le prin vene – încă mai aveau voie să plângă după cățelușul lor. Minunat era mirosul de aici, cu toate că nu avea niciun nume: era mireasma de soare a Pământului Plin în blana lui Ringo.

Cam la douăzeci și patru de etaje deasupra Camerei lui Ringo, văzu o grămăjoară de firimituri de pâine și câteva pene care aparținuseră odinioară unui șoim pe nume David. Nu, David nu fusese o simplă pasăre; îi fusese un prieten drag. Dar fusese și prima din nenumăratele jertfe aduse de Roland Turnului Întunecat. Pe perete era cioplit David în plin zbor, cu aripile-i scurte și puternice întinse deasupra curtenilor din Gilead adunați să-l admire (printre care se afla și Marten Vrăjitorul). Șoimul mai era cioplit și în peretele din stânga ușii care dădea în balcon. De data aceasta cu aripile strânse, în picaj asupra lui Cort aidoma unui glonț orb, fără să-i pese de bastonul ridicat al lui Cort.

Vremuri de demult.

Vremuri de demult și crime de demult.

Nu departe de Cort se vedea chipul prostituatei cu care băiatul își petrecuse noaptea. În Camera lui David mirosea a parfumul ei, ieftin și dulceag. Inspirându-l, pistolarul își aminti cum îi atinsese părul pubian și rămase uluit (acum, ca și atunci) când își aduse aminte cum degetele-i alunecaseră spre deschizătura ei umedă, cum își întinase degetele îmbăiate cândva de mama lui.

Simțind primele semne ale erecției, Roland fugi înspăimântat din camera aceea.

6

Prin ferestre nu mai intrau acum razele roșietice ale apusului, iar ascensiunea îi era luminată de strălucirea albastră a geamurilor – ochi din sticlă, vii, ochi din sticlă ce se uitau la intrusul neînarmat. Afară, trandafirii din Can'-Ka No Rey își strânseseră petalele, pregătindu-se de noapte. O parte din mintea lui se minuna că reușise să ajungă până aici; că depășise, unul câte unul, toate obstacolele apărute în drum, dârz ca nimeni altul. *Parcă aș fi unul*

dintre roboții bătrânilor, își spuse el. *Unul care ori va duce la bun sfârșit sarcina pentru care a fost creat, ori se va distruge încercând.*

În vreme ce o altă parte a minții lui nu era câtuși de puțin surprinsă, partea care visa așa cum probabil că visau și Grinzile; iar această latură mai întunecată a lui se gândi iarăși la cornul căzut dintre degetele lui Cuthbert – prietenul lui, care își întâmpinase moartea râzând în hohote. Cornul acela, care poate și în ziua de azi era tot acolo, pe povârnișul bolovănos al Jericho Hill.

Bineînțeles că am mai văzut încăperile astea! În fond, ele spun povestea vieții mele.

Chiar așa. Etaj după etaj și poveste după poveste (ca să nu zicem și moarte după moarte) încăperile Turnului Întunecat istoriseau viața și menirea lui Roland Deschain. Fiecare cu suvenirul ei; fiecare cu mireasma ei specifică. Adesea se întâmpla ca mai multe etaje să fie consacrate unui singur an. Și, după a treizeci și opta cameră (adică de două ori nouăsprezece, pricepi?) nu-și dori să se mai uite înăuntru. În încăperea aceasta se afla rugul carbonizat pe care fusese legată Susan Delgado. Nu intră, ci se uită din prag la chipul de pe perete. Măcar atât îi datora. *Te iubesc, Roland!* țipase Susan Delgado, iar el știa că nu îl minți se, pentru că doar dragostea o mai făcea să semene cu cea de dinainte. Iar în final, dragoste ori ba, tot o mistuise focul.

Este un loc al morții, înțelese el, *și nu doar acesta. Toate încăperile. Toate etajele. Așa este, pistolarule*, îi șopti Vocea Turnului. *Pentru că așa este și viața ta.*

După cel de-al treizeci și optulea etaj, Roland începu să urce mai repede.

7

De afară, lui Roland i se păruse că Turnul avea cam două sute de metri înălțime. Însă atunci când aruncă o privire în încăperea cu numărul o sută, iar mai târziu în cea cu numărul două sute, avu sentimentul că urcase deja de opt ori două sute de metri. Adică mai mult de un kilometru și jumătate. Niciun Turn nu putea fi într-atât de înalt! Dar mai avea încă mult de urcat; și urcă, urcă aproape alergând, fără să oștenească. La un moment dat îi trecu prin minte că nu va ajunge niciodată în vârf; că înălțimea Turnului Întunecat era infinită, așa cum Turnul era infinit în timp. Însă, după ce se gândi mai

bine, respinse ipoteza aceasta, deoarece Turnul era povestea vieții lui și, cu toate că viața lui fusese lungă, nu fusese defel eternă. Așa cum avusese un început (simbolizat de clama din lemn de cedru și panglica albastră), cu siguranță că va avea și un sfârșit.

Curând.

Lumina era mai puternică acum și nu mai părea chiar atât de albastră ca la început. Trecu pe lângă o cameră unde se afla Zoltan, corbul din coliba mâncătorului de iarbă[1]. Apoi o alta, unde era pompa atomică din haltă[2]. Sui câteva trepte, se opri în pragul unei încăperi în mijlocul căreia se afla o homaroșenie moartă, iar acum lumina era *mult* mai strălucitoare și deloc albastră.

Să fi fost...

Era aproape sigur că...

Lumina soarelui era. Poate că amurgul se sfârșise și poate că Steaua Bătrână și Mama Bătrână străluceau deasupra Turnului Întunecat, dar Roland era aproape sigur că vedea – sau simțea – *lumina soarelui.*

Continuă să urce fără să se mai oprească în pragul vreunei camere, fără să-și mai dorească să simtă parfumul și duhoarea trecutului. Scara se îngustase atât de mult, încât aproape că își freca umerii de pereții ei din piatră. Nu se mai auzea niciun cântec, decât cel al vântului care suspina pe afară.

Trecu pe lângă o ultimă ușă deschisă. Pe podeaua ei se afla un bloc de desen de pe care chipul fusese șters. Nu mai rămăseseră decât doi ochi roșii, care aruncau priviri furioase, turbate.

Am ajuns în prezent. Am ajuns în momentul de față.

Da. Și aceea era lumina soarelui, lumina soarelui-commala, strălucindu-i în ochi și așteptându-l. Fierbinte și nemiloasă pe pielea lui. Foșnetul vântului era mai puternic, nemilos și el. Neiertător. Roland se uită la treptele care urcau în spirală spre înalt. Acum chiar că *atingea* pereții cu umerii, pentru că scara avea dimensiunile unui coșciug. Încă nouăsprezece trepte și încăperea din vârful Turnului Întunecat va fi a lui.

– Sosesc! strigă el. Dacă mă auzi, ascultă cu luare-aminte ce-ți zic! *Sosesc!*

---

[1] Vezi *Pistolarul* (n. tr.).

[2] Vezi *Pistolarul* (n. tr.).

Urcă treptele una câte una, cu spatele drept, fruntea înălțată. Celelalte încăperi fuseseră deschise, așteptându-l. Ultima era închisă, iar pe ușa din lemn de carpen se vedea un singur cuvânt. Și cuvântul acela era

ROLAND

Puse mâna pe clanța pe care era gravat un trandafir sălbatic încolăcit în jurul unui revolver, unul dintre acelea vechi primite de la tatăl lui, pierdut acum pe vecie.

Și totuși va fi al tău din nou, șoptiră Vocea Turnului și vocile trandafirilor, contopite acum într-una singură.

Ce vrei să spui?

Nu primi răspuns, dar clanța ceda sub apăsarea mâinii sale; și poate că acesta era un răspuns. Roland deschise ușa din vârful Turnului Întunecat.

Văzu ce era înăuntru și înțelese de îndată, simțind cum vestea aceasta îl lovește în moalele capului – cu puterea unui baros, cu fierbințeala soarelui acelui deșert care constituie apoteoza tuturor deșerturilor. De cât de multe ori mai urcase el scara aceasta, doar ca să se trezească despuiat, cocârjat, obligat să se întoarcă din drum? Nu la începuturi (când ar fi putut schimba lucrurile, ridicând blestemul vieții lui), ci la momentul acela din Deșertul Mohaine, când înțelesese în cele din urmă că va reuși să-și ducă la bun sfârșit misiunea aceasta în care se aruncase cu nesăbuință oarbă. De cât de multe ori mai făcuse el drumul acesta, întorcându-se de unde a plecat? De cât de multe ori îl *va* mai face de acum înainte?

O, nu! strigă el. *Nu, te rog, nu! Îndură-te! Ai milă!*

Dar mâinile îl traseră înainte. Mâinile Turnului nu cunoșteau mila.

Mâinile lui Gan erau acelea, mâinile lui ka erau. Și nu cunoșteau mila.

Simți miros alcalin, înțepător ca lacrimile. Deșertul de dincolo de ușă era alb; orbitor; arid; fără nicio particularitate în afara conturului cețos al munților în zare. Dincolo de mirosul alcalin era cel al pirului, care aducea cu sine vise frumoase, coșmaruri, moarte.

Dar nu și pentru tine, pistolarule. Niciodată pentru tine. Tu te întuneci. Tu pâlpâi. Îmi dai voie să fiu sincer, chiar dacă sinceritatea te va răni? Tu mergi mai departe.

Și de fiecare dată vei uita că a mai fost o altă dată. Pentru tine fiecare dată va fi prima.

Făcu un ultim efort disperat să se retragă; în zadar. Ka era mai puternic.

Roland de Gilead intră pe acea ultimă ușă, cea pe care o căutase mereu, cea pe care o găsise mereu. Iar ușa se închise încet în urma lui.

8

Pistolarul se opri un moment, clătinându-se pe picioare. Avea senzația că fusese în pragul leșinului. Din cauza căldurii, firește; a căldurii ăsteia blestemate. Bătea vântul, dar era și el cald și uscat și nu-i aducea nicio alinare. Își scoase plosca din piele, o cântări în mână, încercând astfel să-și dea seama câtă apă mai avea în ea. Știa că nu ar trebui să bea – că nu avea vreme să se oprească și să bea – dar tot luă o înghițitură.

Preț de o fracțiune de secundă avu sentimentul că se află altundeva. Poate chiar în Turn. Dar firește că deșertul era înșelător, plin de miraje. Turnul Întunecat se afla la mii de roți depărtare. Deja începuse să se stingă impresia că urcase multe trepte și că intrase în multe încăperi unde întâlnise multe chipuri ale trecutului.

Voi ajunge la el, își zise, mijindu-și ochii la soarele neîndurător. *Pe numele tatălui meu mă jur că voi ajunge la el.*

Și poate de data aceasta va fi altfel, îi șopti o voce – evident, vocea delirului pe care i-l provocase deșertul, căci ce altă dată mai fusese? El era cine era; și era unde era. Pur și simplu. Nimic mai mult. Nu avea simțul umorului, iar imaginația lui lăsa mult de dorit, dar era hotărât, neclintit în scopul propus. Era pistolar. Iar, ascuns bine în adâncul inimii, încă se mai simțea farmecul amar al menirii sale.

N-ai să te schimbi niciodată, îi spusese odată Cort, iar Roland ar fi putut să jure că sesizase teamă în vocea lui... deși nu-și putea da seama de ce s-ar fi temut Cort de el, un băiețel. *Asta-i blestemul tău, băiete. Ai să tocești o sută de perechi de cizme pe drumul spre iad.*

Și Vannay: *Cei care nu învață lecția trecutului sunt osândiți să-l repete.*

Și mama lui: *De ce ești mereu atât de încrâncenat și serios, Roland? De ce n-ai odihnă?*

Însă vocile își repetară șoapta

(altfel, de data asta poate altfel)

și Roland avu senzația că simte și alt miros pe lângă cel alcalin și cel de pir. Parcă parfum de flori.

Parcă parfum de trandafiri.

Își mută traista de pe un umăr pe celălalt, apoi atinse cornul legat la curea, în spatele pistolului de la șoldul drept. În cornul acesta străvechi, din bronz, suflase în vechime însuși Arthur Eld, sau, cel puțin, așa ziceau legendele. Roland i-l dăduse lui Cuthbert Allgood pe Jericho Hill, iar atunci când Cuthbert căzuse secerat, el se oprise ca să ridice cornul de pe jos și să-l scuture de colbul morții care-i intrase pe țeavă.

Acesta este sigiliul tău, șopti vocea aceea stinsă ce aducea cu ea parfum dulce de trandafiri în amurg, parfumul casei părintești într-o seară de vară – O, pierdută! – o piatră, un trandafir, o ușă nedescoperită; o piatră, un trandafir, o ușă.

El reprezintă speranța că lucrurile s-ar putea să se întâmple altfel, Roland – că s-ar putea să ai parte de odihnă. De izbăvire, chiar.

O pauză și apoi:

Dacă nu te dai bătut. Dacă rămâi credincios.

Scutură capul ca să-și limpezească gândurile. Se gândi să mai ia o înghițitură de apă, apoi renunță. La noapte. Când va face focul pe tăciunii rămași de la focul lui Walter. Atunci va bea. Deocamdată...

Va merge mai departe. Undeva în față se afla Turnul Întunecat. Mai aproape însă, mult mai aproape, se afla omul (dar *era*, oare, un om? chiar era?) care i-ar fi putut spune cum să ajungă acolo. Roland îl va prinde, iar atunci omul acela va vorbi – o, da, o, da, și încă cum va vorbi. Îl va prinde pe Walter și Walter va vorbi.

Roland atinse iarăși cornul, iar atingerea aceasta i se păru ciudat de mângâietoare, de parcă nu l-ar mai fi atins vreodată.

A venit momentul să pornesc la drum.

Omul în negru fugea prin deșert și pistolarul se ținea după el.

19 iunie 1970 – 7 aprilie 2004

Îți mulțumesc mult, Doamne.

ANEXĂ

INFANTELE ROLAND LA TURNU-NTUNECAT SOSIT-A

de Robert Browning
(1812–1889)

I

Întâi gândit-am c-amăgiri sunt toate
Vorbele spuse de-un schilod ca el,
Cărunt, cu ochii răi, privind mișel
Cum i-ascultam minciunile sfruntate.
Cu râsu-ascuns sub buzele-i strâmbate,
Se veselea când m-osândea-n ăst fel...

II

Cu-al său toiag, ce să fi vrut să facă?
Ce, dacă nu să stea, viclean, pândind
Drumeții care-apar și-ademenind
Cu sfaturi calpe? Râs de țeastă seacă
Ar fi-nălțat, cu cârja lui buimacă
În praf chiar epitafu-mi mâzgălind.

III

Dac-aș fi luat-o încotro-mi spunea,
Pe drum nefast, cum zice-oricine-ades,
Spre-ascunsul Turn Întunecat aș fi purces.
Dar, nici mândria, nici speranța mea
N-au renăscut, deși se-ntrezărea
Sfârșitul când să-i dau crezare am ales.

IV

C-altminteri din peregrinarea-mi pe pământ,
Din ani de căutări și din speranță
Doar o fantomă-ar fi rămas, și zdreanță
Ar fi făcut-o al meu triumf, râzând.
Cât despre primăvara inimii, ne-nfânt
Am căutat pentru-al ei țel culanță.

V

Precum în clipe când, pe pat de moarte,
Bolnavul pare că s-a stins și simte
Lacrimi, și vin de bun rămas cuvinte,
Aude-un prieten pe-altul dând deoparte,
Și, nesilit, de lume se desparte,
„Plânsul nu ține viața-n oseminte."

VI

Și-o spune-n timp ce unii se întreabă
De-i loc în cimitir și-n care zi
Să-l pună în mormânt mai bine-ar fi,
Și scânduri de coșciug îi cată-n grabă.
I-aude el și-ar vrea ca firea-i slabă,
Spre-a nu îi rușina, să-l lase-ai părăsi.

VII

Astfel, fusese-n căutarea-mi chin,
C-o să dau greș fusese-ades vestit,
Al „Cetei" om fusesem socotit,
Știam că Turnu-ntunecat venin
Turna într-al căutătorilor destin,
Eșecul demn părea trofeu râvnit.

VIII

Așa că,-n disperarea-mi, am plecat.
Lăsându-l pe schilod pe drumul mare,
Pornit-am, după sfatu-i, pe cărare.
În acea zi cu cer întunecat,
Amurgul, totuși roș, s-a mai uitat
Lacom, spre urma mea rătăcitoare.

IX

Luați rogu-vă aminte! De îndată
Ce pe-acel șes făcut-am un pas, doi,
Și m-am oprit spre-a mai privi-napoi,
Spre drumul larg și sigur, c-ochii roată
Nu l-am zărit. Părea că lumea toată
Era câmpie doar, de-același soi.

X

Și-am mers 'nainte, de ales neavând.
Nu mai văzusem, cred, nicicând un loc,
Mai sterp, mai fără viață. Flori? Deloc!
Dar buruieni netrebnice oricând
Să crească ar putea, ați zice,-n gând.
Dar nu! Nici spini să vezi n-aveai noroc!

XI

Lipsa, încremenirea, strâmbătura
Pământului i-erau zestre bizară.
„Privește sau închide ochii, dară;
N-ajută, nici m-ajut", a spus natura.
„Cu foc e Judecata de-Apoi cura,
Tina arzând, captivii ies afară."

XII

Jalnică zdreanță descăpățânată
Era orice scaiete sumețit –
Spre-a nu mai fi de semeni pizmuit.
Cu orice frunză aspră și crăpată
Murea speranța de-a-nverzi vreodată –
De parc-o fiară viața-ar fi strivit.

XIII

Cât despre iarbă, păr rar de lepros
Părea, cu fiecare fir uscat
Țâșnit din mâl cu sânge frământat.
Și orb, și țeapăn, doar piele și os,
Stătea un cal, năuc și răpciugos,
Din herghelia dracilor scăpat.

XIV

Viu să fi fost? Mai sigur mort părea,
Cu carnea-n ghionturi pe grumaz fâșie,
Cu ochi închiși sub coama ruginie;
Hâd și-obidit cum nu se nimerea
Prea des, în mine ura o trezea;
Îl credeam rău, plătind prin agonie.

XV

Închis-am ochii, spre-a privi în mine.
Naintea luptei cere-oșteanul vin.
Eu am chemat din urmă-un chip senin
Pentru-a spera că fac ce se cuvine.
Gândește-ntâi, apoi te bați mai bine,
Când guști trecutul, totul e deplin.

XVI

Nu el! Pe Cuthbert l-am văzut, roşea
Sub părul lui de aur, ondulat,
Şi braţul i-l simţeam; iar strecurat
Pe sub al meu, în loc mă ţintuia.
Vai, noaptea-n care onoarea îşi pierdea!
Foc stins în suflet, sloi în loc lăsat.

XVII

Şi Giles, iată-l, al onoarei suflet,
De zece ani e cavaler, ca mine.
Onest, cutezător spre orice-i bine.
Şi dintr-odată – pfui! – schimbat complet.
Călău-i prinde-n piept un trist bilet.
E trădător, scuipat în ochi de-oricine!

XVIII

N-am vrut acel trecut, cu-a sale fapte;
Mai bun era al zilei sumbru drum!
Fără de sunet, fără niciun zbucium.
Au bufniţe, lilieci, aveau să fie-n noapte?
Ca un răspuns la ce-ntrebam în şoapte,
Ceva mi-a-ntors gândurile altcum.

XIX

Brusc, calea mi-a tăiat-o un pârâu
Ivit ca din senin, ca şarpele.
Nu curgea leneş, ca tenebrele,
Fugea fără să-şi ţină-urgia-n frâu;
Pentru de drac copite negru brâu,
Pe focul lor clocoteau spumele.

XX

Atât de mic şi-atât de-nverşunat!
În lungul său arini îngenuncheau;
Sinucigaşe sălcii se-azvârleau
Cu capu-n apa lui, neîncetat;
Pentru-al lor rău în totul vinovat,
Curgea, undele-i nu se sinchiseau.

XXI

Eu l-am trecut prin vad, eu spaimă mare
C-un mort obraz cu pasul o să frâng,
C-oi prinde lancea-n barba-i din adânc
Când o tot afundam, în căutare
De gropi. Şi chiar am înjunghiat, se pare,
Un şobolan ce-a plâns cu glas de ţânc.

XXII

Pe cel'lalt mal m-am aburcat voios.
Speram că-s într-un loc mai bun! În van!
Cine lupta, şi-n ce război avan,
Ce-oşteni păşeau pe-acel pământ mâlos?
Broaşte râioase-ntr-un venin soios,
Mâţe în cuşcă-ncinsă, la aman...

XXIII

Lupta în smârc pesemne-aşa părea.
Pe şesul larg, în ţarc ce-i îngrădise?
Niciun pas urma nu şi-o-ntipărise
Spre ei şi dinspre ei. Licoare rea
Îi lua în râs, precum turcul râdea
De-acei ce pe galere-i înrobise.

XXIV

Ba și mai mult – de mine-ndepărtată –
Ce țel hain acea mașină-avea,
Roată, ori grapă ce, precum mătasea,
Oameni depăna? Unealtă-uitată
A iadului? Sau, înadins lăsată,
Toți dinții ruginiți și-i ascuțea?

XXV

Pe urmă buturugi, cândva pădure,
O mlaștină, apoi pământ stricat
(Cum strică un nebun ce-a-njghebat
Până când pofta o să i se-ndure
A se schimbal); și iarăși, sure,
Noroi, pietriș; și negru sol spurcat.

XXVI

Aici puroi, pete stridente, hâde,
Aici petice sterpe, întrerupte
De mușchi și parcă de buboaie rupte;
Apoi stejar schimonosit, de-un gâde
Trist despicat, gură ce nu mai râde
Când morții se predă fără să lupte.

XXVII

Iar ținta-mi – mai departe ca oricând!
Amurgul doar în față se zărea
Drept călăuză. Și-o pasăre rea,
Negru răspuns drăcesc la al meu gând,
Cu-aripă lată de dragon lovind,
Cu pălăria-mi însemnat-a calea.

XXVIII

Cumva am înțeles, privind în sus,
Că-n ciuda serii, munți ce acest nume
Nu-și meritau, fiindcă erau, anume,
Mormane-urâte, în drumul meu s-au pus.
Iviți de-unde? – Spuneți, de-i de spus!
Și nici cum trec de ei nu știam spune.

XXIX

Însă păream să recunosc, măcar,
O farsă-amară ce mi se jucase,
Pesemne,-n vis urât. Se terminase
Cu drumul meu în partea-aceea. Iar
Mă vedeam înfrânt de un hotar,
Când... Poc! Ah, o capcană mă-nhățase!

XXX

Mistuitor, totul s-a limpezit.
Acela era locul. Păreau tauri
Coarne în coarne,-n dreapta-mi, două dealuri;
În stânga, munte 'nalt, pleșuv... Tâmpit,
Senil; trudise-o viață spre a fi zărit,
Și-acum, sub ochii mei, dormea pe lauri!

XXXI

Și ce se-afla în mijloc? Turnul, da!
Orb precum inima nătângă, scund,
Din piatră brună, făr' egal, rotund.
Elful furtunii-anunță, tot așa,
Că s-a ivit o stâncă-n calea ta,
Abia când vasul ți-a pornit spre fund.

XXXII

Bezna putea, pesemne, să-l ascundă?
Nu. Căci amurgul s-a întors, 'nadins,
Și-o geană de lumină și-a prelins.
Uriașe dealuri, vânători la pândă,
Vegheau, sperând ca prada să și-o prindă –
„Înjunghie-acum, ucide – ai învins!"

XXXIII

Auzul nu-l vestea? Când au sunat
Ca niște clopote-n a mea ureche
Numele-învinșilor din vremea veche?
Putere-aveau, curaj neîntinat,
Noroc – și, după ani, i-a terminat,
Pe loc, o-nfrângere fără pereche.

XXXIV

Pe deal stăteau, umplându-i pantele.
Și mă zăreau, trup viu trecut prin sita
Ultimei priviri. Iar cornu-mi vestit-a,
Neînfricat, prin foc când înfrântele
Chipuri recunoscut-am: „Infantele
Roland la Turnu-ntunecat sosit-a."

NOTA AUTORULUI

Uneori am impresia că am scris mai mult despre *cărțile* cu Turnul Întunecat decât am scris despre Turnul însuși. Printre aceste scrieri adiacente se numără rezumatele din ce în ce mai extinse (botezate cu numele vechi și caraghios de *Argument*) plasate la începutul fiecăruia din primele cinci volume și postfețele (majoritatea inutile și unele chiar stânjenitoare, privind retrospectiv) situate, evident, la finalul cărților. Michael Whelan, excepționalul artist care mi-a ilustrat primele două volume, precum și pe acesta din urmă, s-a dovedit a fi și un priceput critic literar când, după ce a citit o schiță a Volumului Șapte, mi-a sugerat – fără menajamente – că postfața destul de jovială pe care o adăugasem era stridentă și nepotrivită. Am mai citit-o o dată și mi-am dat seama că avea dreptate.

Prima jumătate a respectivului eseu, destul de bine intenționat, dar complet fals, poate fi găsită ca introducere la primele patru volume ale seriei; i-am pus titlul „Despre cum e să ai nouăsprezece ani". Mă gândisem să las Volumul Șapte fără postfață; să las ca ultimul meu cuvânt în această chestiune să fie descoperirea făcută de Roland în vârful Turnului său. Apoi mi-am dat seama că mai aveam ceva de spus, că mai *trebuia* să spun un ultim lucru. Ceva în legătură cu propria-mi prezență în cartea mea.

Există un termen cam fățarnic pentru acest procedeu literar – „metaficțiune". Nu pot să-l sufăr. Nu pot să sufăr prețiozitatea lui. Eu am apărut în poveste din simplul motiv că știam de ceva vreme (în mod conștient din 1995, de când am scris *Insomnia*; și în mod mai puțin conștient de când pierdusem urma Părintelui Donald Callahan, aproape de finalul cărții *Salem's Lot*) că multe din scrierile mele au legătură

cu lumea lui Roland și cu povestea lui. Din moment ce eu le scriseseru, mi s-a părut logic să fac parte din ka-ul pistolarului. Ideea a fost să folosesc seria *Turnul Întunecat* ca pe un soi de însumare, o unificare a multora din poveștile mele anterioare, poate sub cupola unei *supra*-povești. Nu am intenționat nicio clipă să dau dovadă de aroganță (și sper din suflet că nu am făcut-o), ci doar am vrut să arăt cum viața influențează arta (și viceversa). Cred că, dacă ați citit ultimele trei volume ale *Turnului Întunecat*, veți vedea că vorbele mele despre o eventuală retragere din lumea scrisului capătă mai multă noimă în contextul acesta. Nu pare a mai fi nimic de spus acum când Roland și-a atins scopul... și sper că cititorul va înțelege că, prin regăsirea Cornului lui Eld, se poate ca pistolarul să fi pornit pe drumul propriului său deznodământ. Poate chiar pe cel al propriei mântuiri. Vedeți voi, *totul* era să ajungem la Turn – Turnul meu și al lui Roland –, iar asta s-a întâmplat în cele din urmă. S-ar putea să nu vă fie pe plac ce a descoperit Roland în ultima încăpere, dar aceasta este o cu totul altă poveste. Și vă spun că nu are rost să-mi trimiteți scrisori furioase pe tema asta, pentru că nu am să vă răspund. Nu mai este nimic de spus. Dacă vreți să știți adevărul, recunosc că nici eu nu am fost prea încântat de cum a ieșit, dar finalul acesta este cel *corect*. De fapt, este *unicul* final posibil. Trebuie să vă amintiți că v-am mai spus că nu inventez toate lucrurile astea, nu tocmai. Eu doar scriu ceea ce văd.

Cititorii vor face speculații referitoare la „veridicitatea" acelui Stephen King din paginile cărții. Răspunsul meu este „nu-i prea real", cu toate că acel King pe care l-au întâlnit în Bridgton Roland și Eddie (*Cântecul lui Susannah*) se apropie foarte mult de felul cum îmi aduc aminte că am fost la vârsta aia. Cât despre acel Stephen King care apare în ultimul volum... hai să vă explic așa: soția mea mi-a cerut să fiu amabil și să nu ofer fanilor indicații prea precise referitoare la adresa noastră, sau la felul nostru de viață. Și am fost de acord. Nu pentru că așa îmi doream – căci una din caracteristicile esențiale pentru reușita acestor cărți este tocmai felul în care ficțiunea se întrepătrunde cu lumea reală –, ci pentru că este vorba și despre viața soției mele, nu doar despre a mea, iar ea nu ar trebui să fie pedepsită pentru că mă iubește sau pentru că locuiește sub același acoperiș cu mine. Așa că am modificat în mare măsură topografia regiunii de vest a statului Maine, sperând că cititorii vor pricepe scopul ficțiunii și că vor înțelege de ce mi-am tratat propriul personaj așa cum am făcut-o. Și vă mai rog să vă gândiți de două ori înainte de a ne bate la ușă ca să ne întrebați ce mai facem. Deja familia mea nu mai are parte de intimitatea de dinainte și nu dorim să renunțăm la bruma pe care o mai avem, dacă nu vă este cu supărare.

Eu iau legătura cu voi prin cărțile mele. Atunci luați și voi legătura cu mine în același fel. Este suficient. Acum vreau să vă mulțumesc, din partea lui Roland și a ka-tet-ului său - destrămat acum, și tare rău îmi pare - deoarece ați avut bunăvoința de a ne însoți în această călătorie și de a lua parte la aventurile noastre. Niciodată în toată viața mea nu am muncit mai mult la un proiect și știu - mai bine decât oricine, din păcate - că nu mi-a reușit pe de-a-ntregul. Dar care operă a imaginației reușește vreodată complet? Cu toate acestea, nu aș renunța la niciun minut din timpul petrecut în *unde*-le și *când*-ul lui Roland. Extraordinare mi s-au părut zilele trăite în Lumea de Mijloc și în Lumea de Capăt. În zilele acelea imaginația îmi era atât de clară, încât simțeam mirosul colbului și auzeam scârțâitul cizmelor din piele.

STEPHEN KING

21 august 2003

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

MICUȚUL REGE SÂNGERIU / *DAN-TETE*

I. Callahan și vampirii 13
II. Pe val 27
III. Eddie dă un telefon 40
IV. Dan-tete 63
V. În junglă, în măreața junglă 90
VI. Pe Aleea Carapacea Țestoasei 124
VII. Reîntâlnirea 146

PARTEA A DOUA

PARADISUL ALBASTRU / *DEVAR-TOI*

I. Devar-tete 155
II. Cel care stă la pândă 169
III. Sârma strălucitoare 185
IV. Ușa spre Bubuit de Tunet 204
V. Steek-tete 214
VI. Stăpânul Paradisului Albastru 238
VII. Ka-shume 265
VIII. Însemnări din Casa de Turtă Dulce 282
IX. Urme pe Calea Grinzii 328
X. Ultima discuție (visul lui Sheemie) 339
XI. Atacul asupra fortăreței Algul Siento 362
XII. Ka-tet-ul se destramă 406

Partea a Treia

ÎN ABURUL ACESTA VERDE-AURIU / *VES'-KA GAN*

I. Doamna Tassenbaum merge cu mașina 443
II. Ves'-Ka Gan 474
III. Din nou în New York (Roland se legitimează) 509
IV. Fedic (două perspective) 556

Partea a Patra

TĂRÂMURILE ALBE DIN EMPATICA / *DANDELO*

I. Creatura de sub castel 575
II. Pe Calea Blestemată 603
III. Castelul Regelui Purpuriu 622
IV. Pieile 655
V. Joe Collins de pe Odd's Lane 673
VI. Patrick Danville 710

Partea a Cincea

CÂMPUL STACOJIU / *CAN'-KA NO REY*

I. Rana și ușa (adio, draga mea) 739
II. Mordred 776
III. Regele Purpuriu și Turnul Întunecat 800

(Epilog)

Susannah în New York 827

(Coda)

Descoperirea 837

Anexa

Infantele Roland la Turnu-ntunecat sosit-a de Robert Browning 853

Nota autorului 865

Stephen King

PISTOLARUL

(primul volum al seriei TURNUL ÎNTUNECAT)

traducere din limba engleză de Mircea Pricăjan

„Plasată într-o stranie lume paralelă, cu o imagistică vizuală hipnotică şi personaje de neuitat, seria TURNUL ÎNTUNECAT este creaţia cea mai vizionară a lui King, un amestec magic de science fiction, fantasy şi horror, care îi încununează întreaga operă."

Barnes & Noble

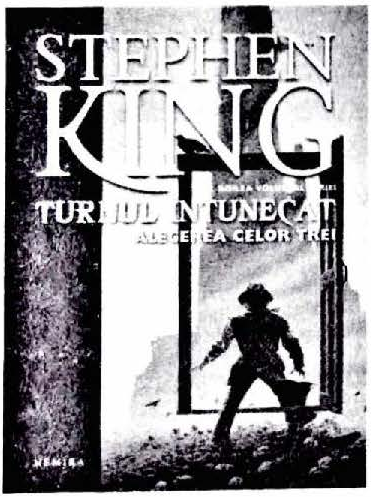

Stephen King

ALEGEREA CELOR TREI

(al doilea volum al seriei TURNUL ÎNTUNECAT)

traducere din limba engleză de Mircea Pricăjan

La capătul nopţii de zece ani, omul în negru s-a transformat într-o mână de oase, iar Turnul – nexul Timpului, nexul Mărimii – şi-a reînnoit promisiunea prin alegerea prevestită. Câteva ore mai târziu, Roland se trezeşte pe o plajă părăsită din strania lume paralelă ce oglindeşte distorsionat lumea noastră. Dar, înainte de a găsi poarta misterioasă care îl va aduce în realitatea secolului XX, trebuie să înfrunte creaturile bizare ieşite din marea năvalnică.

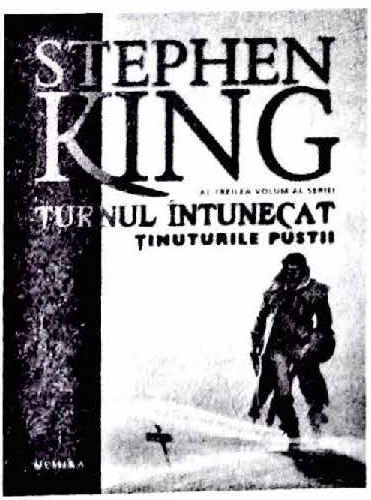

Stephen King

ŢINUTURILE PUSTII

(al treilea volum al seriei TURNUL ÎNTUNECAT)

traducere din limba engleză de Mircea Pricăjan

Roland, ultimul pistolar, se apropie tot mai mult de Turnul Întunecat, care îi bântuie visele şi coşmarurile. Urmăriţi de Străinul fără Vârstă, el şi prietenii lui se aventurează pe un drum plin de pericole până la Lud, oraşul pustiit. Iar pe măsură ce traversează deşertul damnării, în această macabră lume nouă, încep să priceapă cine şi ce îi face să meargă mai departe. Amestec desăvârşit de acţiune şi suspans, *Ţinuturile pustii* îi lasă pe cititori cu răsuflarea tăiată în aşteptarea următorului volum. Căci Turnul e din ce în ce mai aproape...

Stephen King

VRĂJITORUL ŞI GLOBUL DE CRISTAL

(al patrulea volum al seriei TURNUL ÎNTUNECAT)

traducere din limba engleză de Mircea Pricăjan

Roland, ultimul pistolar, şi prietenii săi au scăpat ca prin urechile acului dintr-o lume şi au pătruns în următoarea. Odată ajunşi acolo, Roland le împărtăşeşte o poveste din vechime, plină de aventură şi iubire, în centrul căreia se află o tânără neînfricată şi neasemuit de frumoasă, pe nume Susan Delgado. Şi toţi vor fi atraşi într-un străvechi mister în care magia şi pericolul se împletesc la tot pasul...

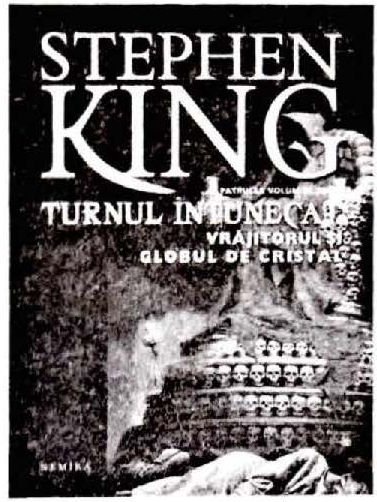

Stephen King

LUPII DIN CALLA

(al cincilea volum al seriei TURNUL ÎNTUNECAT)

traducere din limba engleză de Ruxandra Toma

„Am scris atâtea romane şi povestiri, încât aş putea umple un sistem solar al imaginaţiei, dar povestea lui Roland este, pentru mine, planeta Jupiter, o planetă care le umbreşte pe toate celelalte... un spaţiu cu o atmosferă stranie, cu peisaje nebuneşti şi o forţă gravitaţională sălbatică. [...] Am ajuns să înţeleg că lumea (sau lumile) lui Roland conţin, de fapt, toate celelalte lumi pe care le-am creat..."

Stephen King

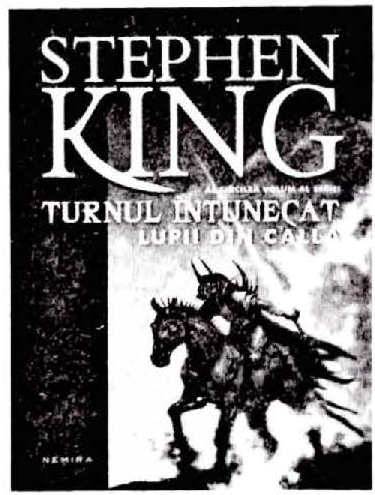

Stephen King

CÂNTECUL LUI SUSANNAH

(al şaselea volum al seriei TURNUL ÎNTUNECAT)

traducere din limba engleză de Ruxandra Toma

„Seria TURNUL ÎNTUNECAT este mai mult decât ambiţioasă: îmbină stiluri diferite de naraţiune, de la legendele ciclului arthurian la westernul de tip Sergio Leone şi SF-ul apocaliptic. Mai mult, este o transpunere a infinitului univers din literatura lui Stephen King într-un singur univers. [...]
Revelaţia [volumului de faţă] este faptul că Stephen King însuşi devine personaj. Roland hipnotizează un tânăr scriitor şi îl somează să termine de scris TURNUL ÎNTUNECAT, pentru că totul depinde de sfârşitul poveştii..."

The New York Times

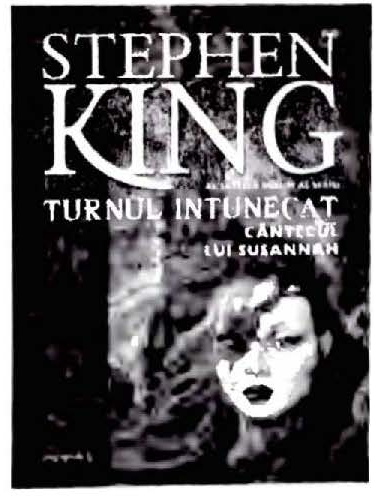

Nemira Online

Urmărește-ne ca să fii la curent cu ultimele:

Promoții pe site:
nemira.ro

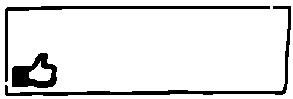

Concursuri pe Facebook:
facebook.com/ed.nemira

Articole pe blog:
blog.nemira.ro

Recenzii ale cărților noastre:
nemirabooks.ro

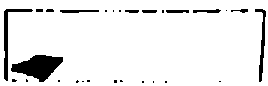

Comunicate Nemira pentru presă:
nemiramedia.ro